

108 உபநிஷத் ஸாரம்

இரண்டாவது பாகம்

ACC.NO.

14170

॥ १०८ उपनिषत्सारः ॥

द्वितीयो भागः

108 உபநிஷத்ஸாரம்

இரண்டாம் பாகம்

(20 - 54)

॥ १०८ उपनिषत्सारः ॥

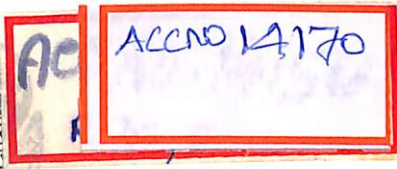
द्वितीयो भागः

(२० - ५४)

உரையாசிரியர்

‘அண்ணா’

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடம்

மயிலாப்பூர், சென்னை 600 004

வெளியிடுபவர்:
தலைவர்
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்
மயிலாப்பூர், சென்னை-4

© **ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம், சென்னை**
உரிமைப் பதிவு பெற்றது

IV-2M 3C-9-2010
ISBN 81-7120-357-4
ISBN 81-7120-356-6 (Set)

அச்சிட்டோர்:
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம் அச்சகம்
மயிலாப்பூர், சென்னை-4

முன்னுரை

நூற்றெட்டு உபநிஷத்ஸாரம்

ஸ்ரீராமர் ஆஞ்ஜநேயருக்கு நூற்றெட்டு உபநிஷதங்களை உபதேசித்ததாக முக்திகோபநிஷத்து கூறுகிறது.

அவற்றுள் முதன்மையான பத்து உபநிஷதங்களும் பின் தொடர்ந்துவரும் ஒன்பது உபநிஷதங்களும் மஹாநாராயண உபநிஷத்து வரை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்தின் மூலம் ஏற்கனவே தமிழ் உரையுடன் சிற்சில கூட்டியும் சில தனித்தனிப் புத்தகமாகவும் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றின் விவரம் பின்வருமாறு :-

1-2-3 ஈச-கேன-கட உபநிஷதங்கள்

4-5-6-7 ப்ரசன்-முண்டக-மாண்டுக்கய-ஐதரேய

8 தைத்திரீய உபநிஷத்து

9-10 சாந்தோக்ய-ப்ருஹதாரண்யக

11-12-13-14-15-16-17-18 ப்ரஹ்ம - கைவல்ய-ஜாபால

- ச்வேதாச்வதர ஹம்ஸ-ஆருணி-கர்ப்ப-நாராயண

19 மஹாநாராயண உபநிஷத்து

இப்பொழுது இருபதாவது பரம ஹம்ஸ உபநிஷத்து முதல் ஐம்பத்து நாலாவது த்ரிபாத்விபூதி மஹாநாராயண உபநிஷத்து வரை வெளியிடப்படுகின்றன.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மாணவரில்லம்

சென்னை 600 004

ஸ்ரீராம நவமி

24.3.1991

உரையாசிரியர்

அண்ணா

[illegible]

பொருளடக்கம்

பக்கம்

20. பரமஹம்ஸோபநிஷத்து	(परमहंसोपनिषत्)	1
21. அம்ருதபிந்து	(अमृतबिन्दु)	8
22. அம்ருதநாத	(अमृतनाद)	24
23. அதர்வசிர	(अथर्वशिर)	42
24. அதர்வசிகா	(अथर्वशिखा)	58
25. மைத்ராயணீ	(मैत्रायणी)	68
26. கௌஷீதகீ	(कौषीतकी)	90
27. ப்ருஹஜ்ஜாபால	(बृहजाबाल)	102
28. ந்ருஸிஹம பூர்வதாபினீ	(नृसिंहपूर्वतापिनी)	124
29. ந்ருஸிஹம உத்தரதாபினீ	(नृसिंह उत्तरतापिनी)	152
30. காலாக்னி ருத்ர	(कालाग्निरुद्र)	185
31. மைத்ரேயீ	(मैत्रेयी)	193
32. ஸுபாலா	(सुबाला)	211
33. க்ஷுரிகா	(क्षुरिका)	240
34. மந்த்ரிகா	(मन्त्रिका)	247
35. ஸர்வஸார	(सर्वसार)	255
36. நிராலம்ப	(निरालम्ब)	266
37. சுக்ரஹஸ்ய	(शुक्रहस्य)	280
38. வஜ்ரஸூசிகா	(वज्रसूचिका)	292
39. தேஜோபிந்து	(तेजोबिन्दु)	301
40. நாதபிந்து	(नादबिन्दु)	327
41. த்யானபிந்து	(ध्यानबिन्दु)	344
42. ப்ரஹ்மவித்யா	(ब्रह्मविद्या)	354
43. யோகதத்வ	(योगतत्त्व)	365
44. ஆத்மப்ரபோத	(आत्मप्रबोध)	387
45. நாரதபரிவ்ராஜக	(नारदपरिव्राजक)	397

46. த்ரிசிகிப்ராஹ் மண	(त्रिशिखिब्राह्मण) 439
47. ஸீதா	(सीता) 460
48. யோக சூடாமணி	(योग चूडामणि) 469
49. நிர்வாண	(निर्वाण) 490
50. மண்டலப்ராஹ் மண	(मण्डलब्राह्मण) 498
51. தக்ஷிணாமூர்த்தி	(दक्षिणामूर्ति) 521
52. சரப	(शरभ) 530
53. ஸ்கந்த	(स्कन्द) 536
54. த்ரிபாத் விபூதி மஹாநாராயண	(त्रिपाद्विभूतिमहानारायण) 543

॥ १०८ उपनिषत्सारः ॥
द्वितीयो भागः
(२० - ५४)

॥ 108 உபநிஷத் ஸாரம் ॥
இரண்டாவது பாகம்
(20 - 54)

॥ १०८ उपनिषत्सारः ॥

परमहंसोपनिषत् ॥ २० ॥

‘ओं पूर्णमदः + ओं शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

अथ योगिनां परमहंसानां कोऽयं मार्गस्तेषां का
स्थितिरिति नारदो भगवन्तमुपेत्योवाच ॥

तं भगवानाह सोऽयं परमहंसमार्गो लोके दुर्लभतरो न
तु बाहुल्यो यद्येको भवति स एव नित्यपूतः स एव
वेदपुरुष इति विदुषो मन्यन्ते महापुरुषो यच्चित्तं तत्सदा
मध्येवावतिष्ठते तस्मादहंच तस्मिन्नेवावस्थीयते असौ
स्वपुत्रमित्रकलत्र-बन्ध्वादीन् शिखायज्ञोपवीतं स्वाध्यायं
च सर्वकर्माणिसत्र्यस्य अयं ब्रह्माण्डं च हित्वा कौपीनं
दण्डमाच्छादनं च स्वशरीरोपभोगार्थाय लोकस्येवोपकारार्थाय
च परिग्रहेत् । तच्च न मुख्योऽस्ति । को मुख्य इति
चेदयं मुख्यः ॥ १ ॥

॥ 108 உபநிஷத்ஸாரம் ॥

॥ 20. பரமஹம்ஸோபநிஷத் ॥

ஓம் பூர்ணமதः + ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி: ॥

அத யோகினாம் பரமஹம்ஸானாம் கோ(அ)யம்
மார்க்கஸ்தேஷாம் கா ஸ்திதிரிதி நாரதோ

பகவந்தமுபேத்யோவாச ॥

தம் பகவானாஹ ஸோ(அ)யம் பரமஹம்ஸமார்க்கோ
 லோகே துர்லபதரோ ந து பாஹுல்யோ யத் -
 யேகோ பவதி ஸ ஏவ நித்ய பூத: ஸ ஏவ
 வேதபுருஷ இதி விதுஷோ மன்யந்தே மஹா
 புருஷோ யச்சித்தம் தத்ஸதா மய் -
 யேவாவதிஷ்டதே தஸ்மாதஹஞ்ச தஸ்மின் -
 னேவாவ ஸ்த்தீயதே அஸௌ
 ஸ்வபுத்ர-மித்ர-கலத்ர- பந்த்வாதீன்
 சிகா-யஜ்ஞோபவீதம் ஸ்வாத்த்யாயஞ்ச
 ஸர்வகர்மாணி ஸந்ந்யஸ்ய அயம்
 ப்ரஹ்மாண்டஞ்ச ஹித்வா கௌபீனம் தண்டமா-
 ச்சாதனஞ்ச ஸ்வசரீரோபபோகார்த்தாய
 லோகஸ்யேவோபகாரார்த்தாய ச பரிக்ரஹேத் |
 தச்ச ந முக்க்யோ(அ)ஸ்தி | கோ முக்க்ய இதி
 சேத்யம் முக்க்ய: || 1 ||

20. பரமஹம்ஸோபநிஷத்

இது சுக்லயஜுர்வேதத்தைச் சேர்ந்தது.

1. நாரதர் பகவானிடம் வினாவினார்: “பரமஹம்ஸர் களாகிய யோகிகளின் மார்க்கம் என்ன? கதி என்ன?” அவருக்கு பகவான் கூறியது :- பரமஹம்ஸ மார்க்கம் உலகில் அடைதற்கு மிகவும் அரிது. பரவலாக இல்லாமல் எங்கோ ஒருவர் இருப்பார். அவர் என்றும் புனிதமானவர். அவரே வேத புருஷர் என்று அறிவாளிகள் கருதுகிறார்கள். அவரே மஹாபுருஷர். அவருடைய மனது எப்பொழுதும் என்னிடமே லயித்திருக்கும். நானும் அவரிடம் நிலைத்திருப்பேன். அவர் தமது புத்திரர், மித்திரர், மனைவி, உறவினர்கள் ஆகியோரைத் துறந்து,

न दण्डं न शिखा न यज्ञोपवीतं न चाच्छादनं चरति
 परमहंसो न शीतं न चोष्णं न सुखं न दुःखं न
 मानावमानं इति । षडूर्मिवर्जितो निन्दा-गर्व-मत्सर-
 दंभ-दर्प-इच्छाद्वेष-सुखदुःख-कामक्रोध-लोभमोह-ईर्ष्या-
 सूया-अहंकारादींश्च हित्वा स्ववपुः कुणपमिव दृश्यते
 यतस्तद्वपुरपध्वस्त-संशयमिथ्याज्ञानानां यो हेतुस्तेन नि
 त्यनिवृत्तस्तन्नित्यबोधस्तत् स्वयमेवाव स्थितिस्तं
 शान्तमचल-मद्वयानन्द-चिद्धन एवास्मि तदेव मम
 परमं धाम तदेव शिखा तदेवोपवीतं च परमात्मात्मनो-
 रेकत्वज्ञानेन तयोर्भेद एव विभग्नः सा सन्ध्या ॥ २ ॥

சிகை, பூணூல், ஆகியவற்றைக் களைந்து, எல்லாக் கருமங்
 களையும் வேதம் ஒதுதலையும் கூட விட்டுவிட்டு இந்த
 பிரம்மாண்டமாகிய உலகத்தையே துறந்து, சரீரத்தின்
 உபயோகத்திற்காகவும் உலக உபகாரத்திற்காகவும் கோவ
 ணமும், ஒரு துணியும் ஒரு தடியும் மட்டும் வைத்துக்
 கொள்வார். அதுவும் கூட முக்கியமன்று. எது முக்கிய
 மென்றால் இனிக் கூறுவோம்.

2. தடியுமன்று, சிகையுமன்று, பூணூலுமன்று. துணி
 யும் கூட இல்லாமல் பர்மஹம்ஸர் சஞ்சரிப்பார். அவ
 ருக்குக் குளிரும் வெப்பமும் இல்லை. இன்பமும் துன்ப
 மும் இல்லை. மானமும் அவமானமும் இல்லை. (தோன்றுதல்,
 வளர்தல், மாறுதல்) முதலிய ஆறு வாழ்க்கையலைகள்
 இல்லை. நிந்தை, கர்வம், மாச்சரியம், இடம்பம், ஈர்வை,

ந தண்டம் ந சிகா ந யஜ்ஞோபவீதம் ந
 சாச்சாதனம் சரதி பரமஹம்ஸோ ந சீதம் ந
 சோஷணம் ந ஸுகம் ந து:க்கம் ந மாஞாவமானம்
 இதி । ஷடூர்மிவர்ஜிதோ நிந்தா- கர்வ-மத்ஸர-
 தம்ப்ப-தர்ப்ப - இச்சாத்வேஷ - ஸுகது:க்க -
 காமக்ரோத-லோபமோஹ-ஈர்ஷா(அ)ஸூயா -
 அஹங்காரா கீம்ச்ச ஹித்வா ஸ்வவபு: குணபமிவ
 த்ருச்யதே யதஸ் தத்வபு - ரபத்வஸ்த-ஸம்சய-
 மித்த்யாஜ்ஞானானம் யோ ஹேதுஸ்தேன
 நித்ய நிவ்ருத்தஸ் - தந்நித்ய போதஸ்தத்
 ஸ்வயமேவாவஸ்த்திதிஸ் தம் சாந்த-
 மசல-மத்வயானந்த-சித்கன ஏவாஸ்மி
 ததேவ மம பரமம் தாம ததேவ சிகா ததே
 வோபவீதஞ்ச பரமர்த்மனோரேகத்வ-
 ஜ்ஞானேன தயோர்ப் பேதஏவ விபக்க்ன:
 ஸா ஸந்த்த்யா || 2 ||

அஸூயை, அஹங்காரம் முதலியவை இல்லாமல்
 அவர் தமது உடையும் பிணமெனக் கருதுவார். சந்தேகம்
 பொய்யறிவு முதலியவற்றிற்கு எந்த உடல் முன்பு காரண
 மாயிருந்ததோ அந்த உடற் பற்றிலிருந்து முற்றும்
 நீங்கி விட்டமையால் அந்த அழியாத மெய்யறிவுடன்
 ஆத்மாவாகிய தன்னிடமே நிலைத்து, 'அசையாது
 அமைதியாய் இரண்டற்ற ஆனந்தமாய், அறிவே உருவாய்
 நான் இருக்கிறேன். அதுவே என்னுடைய பரமபதம்
 அதுவே சிகை, அதுவே பூணூல்' என்று காண்கிறார் —
 பரமாத்மாவும் ஆத்மாவும் ஒன்றே என்ற ஞானத்தால்
 அவற்றினிடை வேற்றுமை அழிந்து விட்டது. அந்த
 ஸந்தியே அவருடைய ஸந்தியோபாஸனை.

सर्वान् कामान् परित्यज्य अद्वैते परमे स्थितिः ।
 ज्ञानदण्डो धृतो येन एकदण्डी स उच्यते ॥ ३ ॥
 सर्वेषामिन्द्रियाणां गतिरुपरमते य आत्मन्येवावस्थीयते ।
 तत्पूर्णानन्दैकबोधस्तद्ब्रह्मैवाहमस्मीति कृतकृत्यो भवति ।
 कृतकृत्यो भवतीत्युपनिषत् ॥ ४ ॥

ஸர்வான் காமான் பரித்யஜ்ய அத்வைதே பரமே
 ஸ்த்திதி: ।

ஜ்ஞானதண்டோ த்ருதோ யேந ஏகதண்ட ஸ
 உச்யதே ॥ 3 ॥

ஸர்வேஷாமிந்த்ரியாணாம் கதி । ருபரமதே ய
 ஆத்மன்யேவாவஸ்த்தீயதே । தத் பூர்ணானந்தைக
 போதஸ் தத் ப்ரஹ்மைவாஹமஸ்மீதி க்ருத க்ருத்யோ
 பவதி ।

க்ருத க்ருத்யோ பவதீத்யுபநிஷத் ॥ 4 ॥

3. எல்லா ஆசைகளையும் அறவே ஒழித்து உத்தமமான
 அத்வைதத்தில் நிலைபெற்று ஞான தண்டத்தைத் தரித்தவர்
 எவரோ அவரே ஏகதண்ட எனக் கூறப்படுவர்.

4. எல்லா இந்திரியங்களின் போக்கையும் அடக்கி எவர்
 ஆத்மாவிலேயே நிலைபெற்று, பூர்ணானந்தமாகிய ஒரே
 உணர்வுடையவராய் 'ப்ரஹ்மைவாஹமஸ்மி' என்ற அப
 ரோக்ஷானுபூதியுடையவராய் இருப்பவரோ அவர் க்ருதக்
 ருத்யர் , வாழ்க்கைப் பயனை எய்தியவர் என்று உபநிஷத்துக்
 கூறுகிறது.

२१. अमृतबिन्दूपनिषत्

21. அம்ருதபிந்து உபநிஷத்து

॥ अमृतबिन्दूपनिषत् ॥ २१ ॥

ओं सहनाववतु । सह नौ भुनक्तु । सह वीर्यं
करवावहै । तेजस्विनावधीतमस्तु मा विद्विषावहै ।
ओं शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

ओं मनो हि द्विविधं प्रोक्तं शुद्धं चाशुद्धमेव च ।
अशुद्धं कामसंकल्पं शुद्धं कामविवर्जितम् ॥ १ ॥

मन एव मनुष्याणां कारणं बन्धमोक्षयोः ।
बन्धाय विषयासक्तं मुक्त्यै निर्विषयं स्मृतम् ॥ २ ॥

21. அமிருதபிந்து உபநிஷத்து

ஓம் (குருசிஷ்யர்களாகிய எங்களை) இருவரையும்
சேர்த்து (பிரம்மம்) காப்பாற்றட்டும்; சேர்த்துப்
போஷிக்கட்டும். இருவரும் சேர்ந்து வீரியத்துடன்
உழைப்போமாக. எங்கள் அத்தியயனம் ஒளி பொருந்தி
யதாக வேண்டும். (நாங்கள் ஒருவரையொருவர்)
பகைத்துக் கொள்ளாமலிருக்க வேண்டும்.

ஓம் முவ்வகையிலும் சாந்தி நிலவுக.

உபநிஷத்தின் பெயரும் தொடர்பும் :-

நாதபிந்து, ப்ரஹ்மபிந்து, அம்ருதபிந்து, த்யானபிந்து,
தேஜோபிந்து என பிந்து உபநிஷதங்கள் ஐந்து. அவை கிருஷ்ண
யஜுர் வேதத்தைச் சேர்ந்தவை என முக்திகோபநிஷத்துக்
கூறுகிறது. அவற்றுள் அம்ருதபிந்து முக்கியமானது. பிரம்ம
பிந்து உபநிஷத்திற்கும் அமிருதபிந்து உபநிஷத்திற்கும் அதிக

॥ 21. அம்ருதபிந்தூபநிஷத் ॥

ஓம் ஸஹநாவவது ।

ஸஹநௌ புநக்து ।

ஸஹவீர்யம் கரவாவஹை ।

தேஜஸ்விநாவதீதமஸ்து மா வித்விஷாவஹை ।

ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி: ॥

ஓம் மனோ ஹி த்விவிதம் ப்ரோக்தம் சுத்தம்

சாசுத்த மேவ ச ।

அசுத்தம் காமஸங்கல்பம் சுத்தம்

காமவிவர்ஜிதம் ॥ 1 ॥

மன ஏவ மனுஷ்யாணாம் காரணம்

பந்தமோக்ஷயோ: ।

பந்தாய விஷயாஸக்தம் முக்த்யை நிர்விஷயம்

ஸ்ம்ருதம் ॥ 2 ॥

1. மனது சுத்தம் என்றும் அசுத்தம் என்றும் இரு வகையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆசையில் நாட்ட முடையது அசுத்தம். ஆசையில்லாதது சுத்தம்.

2. மனதே மனிதர்களின் பந்தத்திற்கும் மோக்ஷத்திற்கும் காரணம். விஷயங்களில் பற்றுக்கொண்டது பந்தத்திற்கும், விஷயப்பற்றில்லாதது முக்திக்கும் (காரணம்) என்று கருதப்பட்டுள்ளது.

வித்தியாஸமில்லை. ஆத்ம ஞானத்தை அமிருதத்தைப் போல் இனிமையாகவும் பிந்துவைப் போல் சுருக்கமாகவும் இது புகட்டுவதால் அமிருதபிந்து எனும் பெயர் இதற்குப் பொருத்தமாகிறது.

यतो निर्विषयस्यास्य मनसो मुक्तिरिष्यते ।
 तस्मान्निर्विषयं नित्यं मनः कार्यं मुमुक्षुणा ॥
 निरस्तविषयासंगं सन्निरुद्धं मनो हृदि ।
 यदा यात्युन्मनीभावं तदा तत्परमं पदम् ॥ ४ ॥
 तावदेव निरोद्धव्यं यावद्धृदि गतं क्षयम् ।
 एतज्ज्ञानं च मोक्षं च अतोऽन्यो ग्रन्थविस्तरः ॥ ५ ॥

3. விஷயப்பற்றில்லாத மனதிற்கே முக்தி கூறப்பட்டிருப்பதால் முக்தியை விரும்புவவனால் எப்போதும் மனது விஷயப்பற்றில்லாததாய்ச் செய்யப்பட வேண்டும்.

4. விஷயப்பற்று முற்றும் நீங்கி எப்போது மனதானது இருதயத்தில் நன்கு அடங்கி நிலைபெற்று உன்மனீ பாவத்தை அடையுமோ அதுவே பரமபதம் என்பதாம்.

5. இருதயத்தில் லயித்து நசித்துப் போகும் வரை மனதை அடக்க வேண்டும். இதுவே ஞானமும் மோக்ஷமும். ஏனையது நூல்விரிவேயாம்.

3. ஒ. பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப் பற்றுக பற்று விடற்கு.

— குறள்

ஒ. அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு.

— நம்மாழ்வார்

5. ஒ. சினமிறக்கக் கற்றாலும் சித்தியெல்லாம் பெற்றாலும் மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே.

— தாயுமானவர்

யதோ நிர்விஷயஸ்யாஸ்ய மனஸோ
 முக்திரிஷ்யதே ।
 தஸ்மாந்நிர்விஷயம் நித்யம் மன: கார்யம்
 முமுகூனா ॥ 3 ॥

நிரஸ்த விஷயாஸங்கம் ஸந்நிருத்தம் மனோ
 ஹ்ருதி ।
 யதா யாத்யுன்மனீ பாவம் ததா தத்பரமம்
 பதம் ॥ 4 ॥

தாவதேவ நிரோத்தவ்யம் யாவத்த்ருதி
 கதம் க்ஷயம் ।
 ஏதஜ்ஜ்ஞானஞ் ச மோக்ஷஞ்ச அதோ஽ன்யோ
 க்ரந்தவிஸ்தர: ॥ 5 ॥

க்ரந்தவிஸ்தர :- நூல்விரிவு :-

ஒ. ஆழமில்லாத குளத்தில் நீர்குடிக்க வேண்டுமானால் அதைக் கலக்காமல் மெதுவாகக் குடிக்க வேண்டும். கலக்கிவிட்டால் அடியிலுள்ள சேறு மேலே கிளம்பிவிடும். சாஸ்திரங்களைப் பற்றி வீண்வாதத்தில் இறங்கினால் உன் மூளை கலங்கிவிடும்.

— ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்

ஒ. ஆத்மாவே ஸத்தியம் என்ற அறிவு விழிப்பினால் எப் பொழுது மனது ஸங்கல்பிக்கவில்லையோ அப்பொழுது உணரப் படும் வஸ்து இல்லாததால் உணரும் மனதும் இல்லாததாகிறது. ஸுஷுப்தியில் மனது லயமடைகிறது. அடக்கப்பட்ட மனது லயமடைகிறதில்லை.

— மா. உப. கௌடபாதகாரிகை
 3.32, 35.

नैव चिन्त्यं न चाचिन्त्य - मचिन्त्यं चिन्त्यमेव च ।

पक्षपातविनिर्मुक्तं ब्रह्मसंपद्यते तदा ॥ ६ ॥

स्वरेण सन्धयेद्योग-मस्वरं भावयेत् परम् ।

अस्वरेण हि भावेन भावो नाभाव इष्यते ॥ ७ ॥

तदेव निष्कलं ब्रह्म निर्विकल्पं निरंजनम् ।

तद्ब्रह्माहमिति ज्ञात्वा ब्रह्म संपद्यते ध्रुवम् ॥ ८ ॥

निर्विकल्प-मनन्तं च हेतु दृष्टान्त-वर्जितम् ।

अप्रमेय-मनाद्यं च यंज्ञात्वा मुच्यते बुधः ॥ ९ ॥

6. (உலகப் பொருள்களைப் போல் பரம்பொருள்) சிந்தனைக்குரியதன்று; ஆனால் சிந்திக்கத் தகாததன்று; சிந்தனைக்கெட்டாததாயினும் சிந்தித்தற்குரியது அது ஒன்றே. அப்படி காணும் போது பக்ஷபாதம் முற்றும் நீங்கிய பிரம்மம் அடையப்பட்டதாகிறது.

7. (முதலில்) ஓங்காரஸ்வரத்துடன் யோகத்தைக் கூட வேண்டும். அதன்பின் ஸ்வரமில்லாமல் யோகத்தைப் பயிலவேண்டும். ஸ்வரமில்லாத பயிற்சியால் பாவனையே பாவனைக்கப்பாற்பட்டதாய் அடையப்படுகிறது.

7. ஓங்காரத்தின் ஸ்வரங்கள் அ - உ - ம எனும் மூன்று. 'அ' ஸ்தூல தேகத்தையும் ஜாக்ரத்தையும், 'உ' ஸுக்ஷ்ம தேகத்தையும் ஸ்வப்னத்தையும், 'ம' காரண தேகத்தையும் ஸுஷுப்தியையும் குறிக்கும். இந்நிலைகள் தனித்தனியாய்க் காணப்படினும் ஆன்மாவில் ஒன்றுபடுகின்றன என்று பாவிக்க வேண்டும். ஸ்வரமில்லாத பயிற்சியாவது துரீயம்.

ஒ. அத்ருஷ்ட - மவ்யவஹார்ய - மக்ராஹ்ய - மலக்ஷண - மவ்யபதேச்ய - மேகாத்மப்ரத்ய - ஸாரம் ப்ரபஞ்சோபசமம்

நைவ சிந்த்யம் ந சாசிந்த்ய — மசிந்த்யம்
 சிந்த்யமேவ ச ।
 பக்ஷபாதவிநிர்முத்தம் ப்ரஹ்ம ஸம்பத்யதே
 ததா ॥ 6 ॥
 ஸ்வரேண ஸந்தயேத்யோக — மஸ்வரம் பாவயேத்
 பரம் ।
 அஸ்வரேண ஹி பாவேன பாவோ
 நாபாவ இஷ்யதே ॥ 7 ॥
 ததேவ நிஷ்கலம் ப்ரஹ்ம நிர்விகல்பம்
 நிரஞ்ஜனம் ।
 தத்ப்ரஹ்மாஹமிதி ஜ்ஞாத்வா ப்ரஹ்ம
 ஸம்பத்யதே த்ருவம் ॥ 8 ॥
 நிர்விகல்ப - மனந்தஞ்ச ஹேது த்ருஷ்டாந்த -
 வர்ஜிதம் ।
 அப்ரமேய - மனாத்யஞ்ச யஜ்ஜ்ஞாத்வா
 முச்யதே புத: ॥ 9 ॥

8. அதுவே பகுதிகளற்றதும், மாறுபாடற்றதும், அமூக்
 கற்றதுமான பிரம்மம். 'அந்த பிரம்மமே நான்' என்று
 அறிந்து ஒருவன் நிச்சயமாக பிரம்மத்தை யடைந்த
 வனாகிறான்.

9. மாறுபாடற்றதும், முடிவற்றதும், காரணமும் உவமை
 யுமற்றதும், அளவிடமுடியாததும், ஆதியில்லாததும்
 ஆகிய பிரம்மங்களுமாகியது எதுவோ அதையறிந்து
 மதிபடைத்தவன் விடுபடுகிறான்.

சாந்தம் சிவ - மத்வைதம் சதுர்த்தம் மன்யந்தே ஸ ஆத்மா
 ஸ விஜ்ஞேய: ॥ — மா. உப.

न निरोधो न चोत्पत्ति-र्न वन्द्यो न च शासनम् ।
 न मुमुक्षा न मुक्तिश्च इत्येषा परमार्थता ॥ १० ॥
 एक एवात्मा मन्तव्यो जाग्रत्स्वप्न-सुषुप्तिषु ।
 स्थानत्रयादव्यतीतस्य पुनर्जन्म न विद्यते ॥ ११ ॥
 एक एव हि भूतात्मा भूते भूते व्यवस्थितः ।
 एकधा बहुधा चैव दृश्यते जलचन्द्रवत् ॥ १२ ॥
 घटसंभृत-माकाशं लीयमाने घटे यथा ।
 घटो लीयेत नाकाशं तद्वज्जीवो नभोपमः ॥ १३ ॥

10. அடக்கமுமில்லை, எழுச்சியுமில்லை; வணங்கத்தக்க வனுமில்லை, கட்டளையுமில்லை; முக்திக்கு முயல்வதுமில்லை, முக்தியுமில்லை; இங்ஙனம் அறிதலே தலைசிறந்த உண்மை நிலை.

11. விழிப்பு, கனவு, உறக்கம் ஆகிய நிலைகளில் ஆத்மா ஒருவனே என்பதை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். மூன்று நிலைகளுக்கும் அப்பாற் சென்றுவிட்டவனுக்கு மறுபிறவி இல்லை.

12. ஒரே பூதாத்மா தான் ஒவ்வொரு உயிரிலும் நிலை

10. ந நிரோதோ ந சோத்பத்திர் ந பத்தோ ந ச ஸாதக: ।
 ந முமுக்ஷுர் - ந வை முக்த இத்யேஷா பராமார்த்த தா ॥

— பா. பே

10. ஒ. மாண்டுக்கிய காரிகை 2.32

ந நிரோதோ ந சோத்பத்திர் - ந வந்த்யோ
ந ச சாஸனம் |

ந முமுக்ஷா ந முக்திச்ச இத்யேஷா
பரமார்த்ததா || 10 ||

ஏக ஏவாத்மா மந்தவ்யோ ஜாக்ரத்ஸ்வப்ன -
ஸுஷுப்திஷு |
ஸ்தான த்ரயாதவ்யதீதஸ்ய புனர்ஜன்ம
ந வித்யதே || 11 ||

ஏக ஏவ ஹி பூதாத்மா பூதே பூதே வ்யவஸ்தித: |
ஏகதா பஹுதா சைவ த்ருச்யதே
ஜலசந்த்ரவத் || 12 ||

கடஸம்ப்ருத - மாகாசம் லீயமானே கடே யதா |
கடோ லீயேத நாகாசம் தத்வஜ்ஜீவோ நபோபம:
|| 13 ||

பெற்றிருப்பது. ஒன்றாயினும் ஜலத்தில் சந்திரனைப் போல்
பலவாகக் காணப்படுகிறது.

13. குடம் (ஒரு இடத்திலிருந்து) கொண்டு போகப்பட்
டால் குடத்திலடங்கிய ஆகாயம் எப்படியோ அப்படி;
குடம் கொண்டு போகப்படும். ஆகாயம் கொண்டு
போகப்படாது. அங்ஙனம் ஜீவன் ஆகாயத்திற்குச்
சமம்.

கடஸம்ப்ருதமாகாசம் லீயமானே கடே யதா |
கடோ லீயேத நாகாசம் தத்வஜ்ஜீவோ கடோபம: ||

— பா.பே.

12. பூதாத்மா — (பூதே பூதே வ்யவஸ்தித; ஆத்மா பூதாத்மா)
உயிர்தோறும் நிலை பெற்றுள்ள ஆத்மா.

घटवद्विविधाकारं भिद्यमानं पुनः पुनः ।

तद्भग्नं न च जानाति स जानाति च नित्यशः

॥ १४ ॥

शब्दमायावृतो यावत्तावत्तिष्ठति पुष्करे ।

भिन्ने तमसि चैकत्व-मेकएवानुपश्यति ॥ १५ ॥

शब्दाक्षरं परं ब्रह्म यस्मिन् क्षीणे यदक्षरम् ।

तद्विद्वानक्षरं ध्यायेद्यदीच्छे-च्छान्तिमात्मनः ॥ १६ ॥

द्वे विद्ये वेदितव्ये तु शब्दब्रह्म परं च यत् ।

शब्द ब्रह्मणि निष्णातः परं ब्रह्माधिगच्छति

॥ १७ ॥

14. குடம் போன்ற பல வடிவங்கள் மீண்டும் மீண்டும் உடைபட்டாலும் அவை அங்ஙனம் உடைபட்டதை அறியமாட்டா. ஆனால் (ஆத்மாவாகிய) அவன் என்றும் அறிவான்.

15. சப்தஜாலமெனும் மாயையால் எதுவரை சூழப் பட்டிருக்கிறானோ அதுவரை (சப்தத்திற்காதாரமான) ஆகாயத்தில் நிற்கிறான். (அவித்தை எனும்) இருள் விலகியதும் (இரண்டற்ற) ஒருவனையாகிய இவன் ஒருமையையே தொடர்ந்து காண்கிறான்.

16. (ஓம் எனும்) சப்தாக்ஷரம் பரப்பிரம்மம் (என்று உபாசிக்க வேண்டும்). அது லயமானபின் எந்த அழியாப் பொருளுண்டோ அந்த அக்ஷரப் பொருளை ஆத்ம சாந்தியை விரும்பும் அறிவாளி தியானிக்க வேண்டும்.

கடவத் விவிதாகாரம் பித்யமானம் புன: புன: ।
தத்பக்னம் ந ச ஜானாதி ஸ ஜானாதி

ச நித்யச: || 14 ||

சப்தமாயாவ்ருதோ யாவத்தாவத்திஷ்டதி

புஷ்கரே ।

பின்னே தமஸி சைகத்வ-மேகஏவானு

பச்யதி || 15 ||

சப்தாக்ஷரம் பரம் ப்ரஹ்ம யஸ்மின்

க்ஷீணே யதக்ஷரம் ।

தத்வித்வானக்ஷரம் த்யாயேத்ய தீச்சேச்-

சாந்திமாத்மன: || 16 ||

த்வே வித்யே வேதிதவ்யே து சப்தப்ரஹ்ம

பரஞ் ச யத் ।

சப்தப்ரஹ்மணி நிஷ்ணாத: பரம்

ப்ரஹ்மாகிச்சதி || 17 ||

17. சப்தப்ரம்மம் என்றும் பரப்பிரம்மம் என்றும் உள்ள இரண்டு உபாஸனைகள் அறியப்பட வேண்டும். சப்தப்பிரம்ம உபாஸனையில் தேறியவன் பரப்பிரம்மத்தை அடைகிறான்.

17. ஒ. பரா என்றும் அபரா என்றும் உணரவேண்டிய வித்தைகள் இரண்டு உண்டு என்று வேதத்தை உணர்ந்தவர் கூறுவர். அவற்றுள் அபரா என்பது ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம், அதர்வ வேதம், சிகை, கல்பம், வியாகரணம், நிருக்தம், சந்தம், ஜோதிஷம். ஆனால் பரா என்பது எதனால் அக்ஷரம் எனும் ஆன்மப் பொருள் அடையப்படுமோ அது.

ग्रन्थमभ्यस्य मेधावी ज्ञान-विज्ञान-तत्त्वतः ।

पलालमिव धान्यार्थी त्यजेद् ग्रन्थ-मशेषतः

॥ १८ ॥

गवामनेकवर्णानां क्षीरस्याप्येकवर्णता ।

क्षीरवत्पश्यते ज्ञानं लिंगिनस्तु गवां यथा ॥ १९ ॥

घृतमिव पयसि निगूढं भूते भूते च वसति विज्ञानम् ।

सततं मन्थयितव्यं मनसा मन्थानभूतेन ॥ २० ॥

ज्ञाननेत्रं समादाय चरे द्वह्निमतः परम् ।

निष्कलं निर्मलं शान्तं तद्वह्वाहमिति स्मृतम्

॥ २१ ॥

18. புத்தியிற் சிறந்தவன், அறிவிலும் அனுபவத்திலுமே சித்தத்தை வைத்தவனாய் நூல்களைக் கற்றுணர்ந்து, அதன்பின் தானியத்தை விரும்புவன் வைக்கோலைத் தள்ளிவிடுவது போல் நூல்களை அறவே விட்டுவிட வேண்டும்.

19. பல நிறங்களுள்ள பசுக்களின் பால் ஒரே நிறமாயிருக்கிறது. ஞானம் பாலேப்போல் பார்க்கப்படுகிறது. பலவகையான நூல்களோ பசுக்கள் எப்படியோ அப்படி.

18. ஒ. தமேவ தீரோ விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத ப்ராஹ்மண: ।
நானுத்யாயாத்-பஹூன் சப்தான் வாசோ விக்லாபனம் ஹிதத் ॥

பிரம்ம நாட்டமுடைய புத்திமான் இதை அறிந்து பிரக்ஞையை அடையட்டும். பல சாஸ்திரங்களை அப்பியாஸம் செய்ய வேண்டாம். அது வாக்குக்குச் சிரமமேயாகும்.

— ப்ரு. உப. 4.4.21

க்ரந்த-மப்யஸ்ய மேதாவீ ஜ்ஞான-விஜ்ஞான

தத்வத: |

பலாலமிவ தான்யார்த்தீ த்யஜேத்

க்ரந்த-மசேஷத: || 18 ||

கவாமனேக வர்ணனாம் க்ஷீரஸ்யாப்யேக -

வர்ணதா |

க்ஷீரவத்பச்யதே ஜ்ஞானம் லிங்கினஸ்து

கவாம் யதா || 19 ||

க்ருதமிவ பயஸி நிகூடம் பூதே பூதே ச வஸதி

விஜ்ஞானம் |

ஸததம் மந்தயிதவ்யம் மனஸா மந்தான

பூதேன || 20 ||

ஜ்ஞானநேத்ரம் ஸமாதாய சரேத் வஹ்னிமத:

பரம் |

நிஷ்கலம் நிர்மலம் சாந்தம் தத்ப்ரஹ்மாஹமிதி

ஸம்ருதம் || 21 ||

20. பாலில் நெய் மறைந்திருப்பது போல் ஒவ்வொரு உயிரிலும் விஜ்ஞானம் உறைகிறது. மனமென்னும் மத்தினால் அதை இடைவிடாது கடைந்தெடுக்க வேண்டும்.

21. ஞானமென்ற கயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு பரப் பிரம்மமாகிய அக்கினியைக் கடைந்தெடுக்க வேண்டும். 'பகுக்கப்படாததும், அழுக்கற்றதும், அமைதி நிறைந்தது மான அந்த பிரம்மம் நானே' என்று (ஞானிகளால்) சிந்திக்கப்பட்டுளது.

सर्वभूताधिवासं च यद्भूतेषु वसत्यधि ।
 सर्वानुग्राहकत्वेन तदस्म्यहं वासुदेवः ॥
 तदस्म्यहं वासुदेव इति ॥ २२ ॥
 ओं सहनाववतु इति शान्तिः ॥
 ॥ इति अमृतबिन्दूपनिषत्समाप्ता ॥

ஸர்வபூதாதிவாஸஞ் ச யத்பூதேஷு வஸத்யதி ।
 ஸர்வானுக்ராஹகத்வேன ததஸ்மயஹம்
 வாஸுதேவ: ॥

ததஸ்மயஹம் வாஸுதேவ இதி ॥ 22 ॥

ஓம் ஸஹநாவவது இதி சாந்தி: ॥

॥ இதி அம்ருதபிந்தூபநிஷத் ஸமாப்தா ॥

22. எல்லா உயிர்களும் எவனிடம் வாழ்கின்றனவோ,
 எவன் எல்லா உயிர்களிடத்தும் அருள்புரிந்து கொண்டு
 வாழ்கின்றானோ அந்த வாஸுதேவன் நானாயிருக்
 கின்றேன். அந்த வாஸுதேவன் நானாயிருக்கின்றேன்
 என்றவாறு.

'ஓம் (குருசிஷ்யர்களாகிய எங்களை) இருவரையும்
 சேர்த்து (பிரம்மம்) காப்புாற்றட்டும்' என்று சாந்தி
 பாடம்.

இங்ஙனம் அம்ருதபிந்து உபநிஷத்து முற்றும்.

22. ஓ. ஸர்வபூதஸ்த-மாத்மானம் ஸர்வ-பூதானி சாத்மனி ।
 ஈக்ஷதே யோக-யுக்தாத்மா ஸர்வத்ர ஸமதர்சன: ॥

உபநிஷத்தின் விஷயச் சுருக்கம்

மனது சுத்தம் என்றும் அசுத்தம் என்றும் இருவகையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆசையில் நாட்டமுடையது அசுத்தம். ஆசையில்லாதது சுத்தம். மனதே மனிதர்களின் பந்தத்திற்கும் மோக்ஷத்திற்கும் காரணம். விஷயங்களில் பற்றுக்கொண்டது பந்தத்திற்கும், விஷயப்பற்றில்லாதது முக்திக்கும் காரணம். ஆகையால் முக்தியை விரும்புபவன் மனதை விஷயப்பற்றில்லாததாய்ச் செய்ய வேண்டும். இருதயத்தில் லயித்து நசித்துப்போகும் வரை மனதை அடக்கவேண்டும். இதுவே ஞானமும் மோக்ஷமும். ஏனையது நூல் விரிவேயாம்.

உலகப் பொருள்களைப் போல் பரம்பொருள் சிந்தனைக்குரியதன்று; ஆனால் சிந்திக்கத் தகாததன்று; சிந்தனைக் கெட்டாததாயினும் சிந்தித்தற்குரியது அது ஒன்றே. 'பிரம்மமே நான்' என்று அறிந்து ஒருவன் பிரம்மத்தையடைகிறான். மாறுபாடற்றதும், முடிவற்றதும், காரணமும் உவமையுமற்றதும், அளவிடமுடியாததும், ஆதியில்லாததும், பரமமங்களமுமாகியதும் எதுவோ அதையறிந்து ஒருவன் விடுபடுகிறான். விழிப்பு, கனவு, உறக்கம் ஆகிய நிலைகளில் ஆத்மா ஒருவனே என்பதை எண்ணிப்

யோகத்தில் ஊன்றிய உள்ளமுடையவன் எங்கும் சமநோக்குடையவனாய் ஆத்மாவை எல்லாப்பொருளிலும் உறைவதாகவும் எல்லாப் பொருள்களும் ஆத்மாவிடத்து உளவாகவும் காண்கிறான்.

— கீ.6.29.

ஓ. வாஸனாத்-வாஸுதேவஸ்ய வாஸிதம் தே ஜகத்த்ரயம் ।
ஸர்வபூத நிவாஸோஸி வாஸுதேவ நமோஸ்து தே ॥
மூவுலகிலும் நிறைந்து வசிப்பதால் பகவானுக்கு வாசுதேவன் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

பார்க்கவேண்டும். மூன்று நிலைகளுக்கும் அப்பாற் சென்றுவிட்டவனுக்கு மறுபிறவி இல்லை.

ஒரே ஆத்மாதான் ஒவ்வொரு உயிரிலும் நிலைபெற்றிருப்பது: ஒன்றேயாயினும் ஜலத்தில் சந்திரனைப் போல் பலவாகக் காணப்படுகிறது. ஒரு குடம் ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்குக் கொண்டு போகப்பட்டால் ஆகாயம் கொண்டு போகப்படுவதில்லை; குடம் போன்றது சரீரம், ஆகாயம் போன்றது ஆன்மா.

ஓம் எனும் அக்ஷரத்தை பரப்பிரம்மம் என்று உபாசிக்க வேண்டும். அந்த சப்தம் லயமான பின் எந்த அழியாப் பொருளுண்டோ அந்த அக்ஷரப்பொருளை ஆத்ம சாந்தியை விரும்புவன் தியானிக்க வேண்டும். சப்தம் பிரம்ம உபாஸனையில் தேறியவன் பரப்பிரம்மத்தையடைகிறான்.

புத்தியிற் சிறந்தவன் அறிவிலும் அனுபவத்திலுமே சித்தத்தை வைத்தவனாய், நூல்களைக் கற்றுணர்ந்தபின் தானியத்தை விரும்புவன் வைக்கோலைத் தள்ளிவிடுவது போல் நூல்களை அறவே விட்டு விடவேண்டும். பல விதமான பசுக்களின் பால் ஒரே நிறமாயிருப்பது போல் பல நூல்களினாலடையும் ஞானம் ஒன்றேயாகும். பாலில் நெய் மறைந்திருப்பதுபோல் ஒவ்வொரு உயிரிலும் ஞானம் மறைந்திருக்கிறது. மனதெனும் மத்தினால் அதைக் கடைந்தெடுக்க வேண்டும்.

எல்லா உயிர்களும் எவனிடம் வாழ்கின்றனவோ, எவன் எல்லா உயிர்களிடத்தும் வாழ்கின்றானோ அந்த வாஸுதேவன் நானே என்று அறிந்தனுபவிப்பதே ஞான சித்தி என்பது உபநிஷத்தின் உபதேசஸாரம்.

இங்ஙனம் அமிருத பிந்து உபநிஷதத்திற்கு ஸ்ரீராம கிருஷ்ண தீபம் எனும் உரை முற்றும்.

२२. अमृत नादोपनिषत्

22. அம்ருத நாதோபநிஷத்து

॥ अमृत नादोपनिषत् ॥ २२ ॥

अमृत नादोपनिषत् प्रतिपाद्यं पराक्षरम् ।

त्रैपदानन्द साम्राज्यं हृदि मे भातु सन्ततम् ॥

ओं 'सहनाववतु' इति शान्तिः ॥

शास्त्राण्यधीत्य मेधावी अभ्यस्य च पुनः पुनः ।

परमं ब्रह्मविद्याया उल्कावन्नान्यथोत्सृजेत् ॥ १ ॥

ओंकारं रथमास्ह्य विष्णुं कृत्वाथ सारथिम् ।

ब्रह्मलोकपदान्वेषी रुद्राराधन तत्परः ॥ २ ॥

तावद्रथेन गन्तव्यं यावद्रथपथिस्थितः ।

स्थित्वा रथपथस्थानं रथमुत्सृज्य गच्छति ॥ ३ ॥

22. அம்ருத நாதோபநிஷத்து

அம்ருதநாத உபநிஷத்தில் கூறப்படும் உத்தமமான ஓரெழுத்து மந்திரத்தின் மூன்று பகுதிகளினின்றொழும் ஆனந்த ஸாம்ராஜியம் எனது இருதயத்தில் எப்பொழுதும் பிரகாசிக்கட்டும்.

ஓம் ஸஹநாவவது' என்ற சாந்தி பாடம் இருப்பதால் இது கிருஷ்ணயஜுர் வேதத்தைச் சேர்ந்ததாகும். 'அமிருதநாதம்' எனப்படுவது அழிவிலாத ஓங்கார த்வனி. அதன் உபாஸனை இங்கு விளக்கப்படுவதால் இது அம்ருத நாதோபநிஷத்து எனப் பெயருடைய தாயிற்று.

॥ 22. அம்ருதநாதோபநிஷத் ॥

அம்ருதநாதோபநிஷத் ப்ரதிபாத்யம் பராக்ஷரம் ।
த்ரைபதானந்த ஸாம்ராஜ்யம் ஹ்ருதி மே

பாது ஸந்ததம் ॥

ஓம் 'ஸஹநாவவது' இதி சாந்தி: ॥

சாஸ்த்ராண்யதீத்ய மேதாவீ அப்ப்யஸ்ய ச

புன: புன: ।

பரமம் ப்ரஹ்ம வித்யாயா உல்காவந்

நான்யதோத்ஸ்ருஜேத் ॥ 1 ॥

ஓங்காரம் ரதமாருஹ்ய விஷ்ணும் க்ருத்வாத

ஸாரதிம் ।

ப்ரஹ்மலோகபதான்வேஷி ருத்ராராதன

தத்பர: ॥ 2 ॥

தாவத்ரதேன கந்தவ்யம் யாவத்ரதபதிஸ்த்தித: ।

ஸ்த்தித்வா ரதபதஸ்த்தானம் ரதமுத்ஸ்ருஜ்ய

கச்சதி ॥ 3 ॥

1-17. புத்தியிற் சிறந்த புருஷன் சாஸ்திரங்களைப் படித்து, மீண்டும் மீண்டும் சிந்தித்து, பிரம்ம வித்தையை அடைவதற்குச் சிறந்த காரணமான வாழ்க்கையைச் சிறிது நேரம் ஜ்வலித்து அவிந்து போகும் கொள்ளிக் கட்டையைப் போல் விட்டெறிந்து வீணாக்காமல் இருக்க வேண்டும். ஓங்காரமாகிற தேரில் ஏறி பகவான் விஷ்ணுவைச் சாரதியாக வைத்துக் கொண்டு ருத்திரனை தியானிப்பதில் ஈடுபாடுடையவனாய் பிரம்மலோகம் செல்லும் மார்க்கத்தை நாடி, தேர் செல்வதற்கு வழி உள்ளவரை தேருடன் சென்று அந்தப் பாதை முடிந்ததும்

மாत्रா லிங்பதம் த்யக்த்வா ஶப்தவ்யன்-வஜிதம் ।
 அஸ்வரேண மகாரேண பதம் சூக்ஷ்மம் ச கந்ஞதி ॥ ௪ ॥
 ஶப்தாதி விஷயா: பஞ் மனஸ்வீவாதி சஞ்ஞலம் ।
 சிந்தயேதாத்மனோ ரஶ்மிந் ப்ரத்யாஹார: ச உச்யதே ॥ ௫ ॥
 ப்ரத்யாஹாரஸ்ததா த்யானம் ப்ராணாயாமோஸ்த தாரணா ।
 தர்க்ஸ்வீவ சமாதிஸ்த ஷடங்ஜோ யோக உச்யதே ॥ ௬ ॥
 யதா பர்வததாதூனா் தஹந்தே தமநாந்மலா: ।
 ததேந்द्रியகூதா தோஷா தஹந்தே ப்ராணநி஗்ரஹாத் ॥ ௭ ॥
 ப்ராணாயாமேதேஹோஷாந் தாரணாபிஸ்த கிலிஷம் ।
 ப்ரத்யாஹாரேண சஸ்ஸர்காந் த்யானேநானிஸ்வரான் குணான் ॥ ௮ ॥

தேரை விட்டுவிட்டு ஸாதகன் தனியே செல்ல வேண்டும். (துரீய நிலை அடையும் வரை ஓங்கார உபாஸனை. அதை அடைந்தபின் உபாஸனை இல்லை).

அகாரம் உகாரம் மகாரம் என்ற மாத்திரைகளை அடையாளங்களாகக் கொண்ட ஜாக்ரம், ஸவப்னம், ஸுஷுப்தி என்ற நிலைகளைக் கடந்து சப்தத்தின் அடையாளமில்லாததும், ஸ்வரமில்லாத மகாரத்தின் எல்லையுமாகிய ஸூக்ஷ்ம நிலையை அடைய வேண்டும். சப்தம் முதலிய விஷயங்கள் ஐந்தும், சஞ்சலமான மனதும் ஆத்மப் பிரகாசத்தில் ஒடுங்கச் செய்தல் பிரத்யாஹாரம் எனப்படும்.

பிரத்யாஹாரம், தியானம், பிராணாயாமம், தாரனை, தர்க்கம், ஸமாதி என்ற ஆறு அங்கங்களை உடையது

மாத்ரா லிங்கபதம் த்யக்த்வா சப்தவ்யஞ்ஜன
வர்ஜிதம் ।

அஸ்வரேண மகாரேண பதம் ஸுக்ஷ்மஞ்ச
கச்சதி ॥ 4 ॥

சப்தாதிவிஷயா: பஞ்ச மனச்சைதவாதினி சஞ்சலம் ।
சிந்தயேதாத்மனோரக்மீன் ப்ரத்யாஹார: ஸ
உச்யதே ॥ 5 ॥

ப்ரத்யாஹாரஸ்ததா த்த்யானம் ப்ராணாயாமோ
(அ)ததாரண ।

தர்க்கச்சைவ ஸமாதிச்ச ஷடங்கோ யோக
உச்யதே ॥ 6 ॥

யதா பர்வததாதூனம் தஹ்யந்தே தமனன் -
மலா: ।

ததேந்த்ரிய க்ருதா தோஷா தஹ்யந்தே ப்ராண
நிக்ரஹாத் ॥ 7 ॥

ப்ராணாயாமமர்தஹேத் தோஷான் தாரணபிச்ச
கில்பிஷம் ।

ப்ரத்யாஹாரேண ஸம்ஸர்க்கான் த்த்யானேனானீச் -
வரான் குணன் ॥ 8 ॥

கில்பிஷம் ஹி க்ஷயம் நீத்வா ருசிரஞ்சைவ
சிந்தயேத் ॥ 9 ॥

யோகம் எனக் கூறப்படுகிறது. மலைகளிலிருந்து எடுத்த
சுரங்கக் கற்களை நெருப்பில் வைத்து ஊதி உருக்கி
அவற்றிலுள்ள அழுக்குகளைப் போக்குவதுபோல் பிராண
யாமத்தால் இந்திரிய தோஷங்களைப் போக்க வேண்டும்.
பிராணாயாமத்தால் (இந்திரிய) தோஷங்களைப் போக்கி
தாரணையால் (மனதில் சஞ்சலமாகிற) கில்பிஷத்தைக்

किल्बिषं हि क्षयं नीत्वा रुचिरं चैव चिन्तयेत् ॥ ९ ॥

रुचिरे रेचकं चैव वायोराकर्षणं तथा ।

प्राणायामास्त्रयः प्रोक्ता रेचक पूरककुंभकाः

॥ १० ॥

सव्याहृतिं सप्रणवां गायत्रीं शिरसा सह ।

त्रिः पठेदायतः प्राणः प्राणायामः स उच्यते

॥ ११ ॥

उत्क्षिप्य वायुमाकाशं शून्यं कृत्वा निरात्मकम् ।

शून्यभावेन युंजीयेद्रेचकस्येति लक्षणम् ॥ १२ ॥

नोच्छ्वसेन्नानुच्छ्वसेन्नैव गात्राणि च चालयेत् ।

एवं वायुर्ग्रहीतव्यः पूरकस्येति लक्षणम् ॥ १३ ॥

वक्त्रेणोत्पलनालेन वायुं कृत्वा निराश्रयम् ।

एवं वायुर्ग्रहीतव्यः कुंभकस्येति लक्षणम् ॥ १४ ॥

अन्धवत्पश्य रूपाणि शृणुशब्दमकर्णवत् ।

काष्ठवत्पश्य ते देहं प्रशान्तस्येति लक्षणम् ॥ १५ ॥

களைய வேண்டும். கில்பிஷத்தைக் களைந்தபின் ஒளிவீசும் (தங்கம் போன்ற) ஆத்மாவைச் சிந்திக்க வேண்டும். அப்படிச் சிந்தனையுடன் மூச்சை உள்ளிழுத்து நிறுத்தி வெளிவிட்டு பூரகம் கும்பகம் ரேசகம் என்ற மூன்று படிக்களை உடையதாகக் கூறப்படுவது பிராணாயாமம்.

ருசிரே ரேசகஞ் சைவ வாயோராகர்ஷணம்
ததா |

ப்ராணாயாமாஸ்த்ரய: ப்ரோக்தா ரேசக-பூரக-
கும்ப்பகா || 10 ||

ஸவ்யாஹ்ருதிம் ஸப்ரணவாம் காயத்ரீம் சிரஸா
ஸஹ |

த்ரி: பட்டேதாயத: ப்ராண: ப்ராணாயாம:
ஸ உச்யதே || 11 ||

உதக்ஷிப்ய வாயுமாகாசம் சூன்யம் க்ருத்வா
நிராத்மகம் |

சூன்யபாவேன யுஞ்ஜீயேத் ரேசகஸ்யேதி
லக்ஷணம் || 12 ||

நோச்ச்வஸேந் நானுச்ச்வஸேந் நைவ காத்ராணி ச
சாலயேத் |

ஏவம் வாயுர் க்ரஹீதவ்ய: பூரகஸ்யேதி
லக்ஷணம் || 13 ||

வக்த்ரேணோத் பலநாலேன வாயும் க்ருத்வா
நிராக்ரயம் |

ஏவம் வாயுர் க்ரஹீதவ்ய: கும்ப்பகஸ்யேதி
லக்ஷணம் || 14 ||

அந்தத்தவத் பச்ய ரூபாணி ச்ருணு சப்த-
மகர்ணவத் |

அங்ஙனம் பிராணாயாமம் செய்கையில் வியாஹ்ருதி
களுடனும், சிரசுடனும் கூடின காயத்ரீ மந்திரத்தை
மூன்று தடவை மனதால் ஸ்மரிப்பது ஒரு பிராண
யாமம் எனப்படும். மூச்சை வெளியே விட்டு உள் வெளி

मनः संकल्पकं ध्यात्वा संक्षिप्यात्मनि बुद्धिमान् ।
धारयित्वा तथात्मानं धारणा परिकीर्तिता ॥ १६ ॥

आगमस्याविरोधेन ऊहनं तर्क उच्यते ।
यं लब्ध्वाप्यवमन्येत स समाधिः प्रकीर्तितः

॥ १७ ॥

भूमि भागे समे रम्ये सर्वदोषविवर्जिते ।
कृत्वा मनोमयीं रक्षां जप्त्वा चैवाथ मण्डले
॥ १८ ॥

पद्मकं स्वस्तिकं वापि भद्रासनमथापि वा ।
बद्ध्वा योगासनं सम्यगुत्तराभिमुखास्थितः ॥ १९ ॥

யைச் சூன்யமாக்கி அந்தச் சூனியத்தை மனதால் கவனித்தல் ரேசகம். வழக்கம் போல் மூச்சை இழுக்காமலும் விடாமலும், அங்கங்களை அசைக்காமலும் அளவுப்படி கவனமாக மூச்சை உள்ளே இழுத்தல் பூரகத்தின் லக்ஷணம். தாமரைத் தண்டை வாயில் வைத்து நீரை மெதுவாக உறிஞ்சுவது போல் வாயுவை உள்ளே இழுத்தபின் அதை அங்கே நிறுத்துதல் கும்பகம். கும்பகத்தில் பார்வை கண்ணில்லாதவனைப் போலும், கேள்விகாதில்லாதவனைப் போலும்; உன் உடலைக் கட்டையைப் போல் பார். அது பிரசாந்த நிலை எனப்படும். மனதினுடைய ஸங்கல்பங்களை வெளியேற்றி புத்திமான் ஆத்மாவில் மனதை நிலைநிறுத்த வேண்டும். இது தாரகை எனப்படும். வேத சாஸ்திரங்களுக்கு விரோத

காஷ்ட்டவத் பச்ய தே தேஹம் ப்ரசாந்தஸ்யேதி
லக்ஷணம் || 15 ||

மன: ஸங்கல்பகம் த்யாத்வா ஸம்க்ஷிப்யாத்மனி
புத்திமான் |

தாரயித்வா ததாத்மானம் தாரண
பரிகீர்த்திதா || 16 ||

ஆகமஸ்யாவிரோதேன ஊஹனம் தர்க்க
உச்யதே |

யம் லப்த்வாப்யவமன்யேக ஸ ஸமாதி:
ப்ரகீர்த்தித: || 17 ||

பூமி பாகே ஸமே ரம்யே ஸர்வதோஷ விவர்ஜிதே |
க்ருத்வா மனோமயீம் ரக்ஷாம் ஜப்த்வா சைவாத
மண்டலே || 18 ||

பத்மகம் ஸ்வஸ்திகம் வாபி பத்ராஸன-மதாபி வா |
பத்த்வா யோகாஸனம் ஸம்யகுத்த ராபி-
முகாஸ்த்தித: || 19 ||

மில்லாமல் யுக்தியைக் கொண்டு ஆத்மாவைப் பற்றி
ஆராய்தல் தர்க்கம் எனப்படும். எந்த நிலையை அனுபவித்த
பின் மற்ற லாபமெல்லாம் அற்பமாகத் தோன்றுமோ
அது 'ஸமாதி' எனப்படும்.

18-22. சமமானதும் மனதிற்கினியதும், மாசற்றது
மான பூமிபாகத்தில் அமர்ந்து (திக்கபந்தனம் முதலிய)
மானசீகமான ரக்ஷையைச் செய்து கொண்டு பரிகத்த
மான அந்த சூழ்நிலையில் ஸ்தோத்திரங்களை ஜபித்து,
பத்மாஸனமோ, ஸ்வஸ்திகாஸனமோ, பத்ராஸனமோ
ஆகிய யோகாஸனத்தை நன்றாக வடக்கு முகமாக

नासिकापुट-मंगुल्या पिधायैकेन मारुतम् ।

आकृष्य धारयेदग्निं शब्दमेवाभिचिन्तयेत् ॥ २० ॥

ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म ओमित्येकेन रेचयेत् ।

दिव्यमन्त्रेण बहुशः कुर्यादात्ममल च्युतिम्

॥ २१ ॥

पश्चाद् ध्यायेत पूर्वोक्तं क्रमशो मन्त्र निर्दिशेत् ।

स्थूलातिस्थूलमात्रायां नातिமूर्ध्व-மதிக்ரமः ॥ २२ ॥

तिर्यगूर्ध्वमधो दृष्टिं विनिर्धार्य महामतिः ।

स्थिरः स्थायी विनिष्कम्प्यं तदा योगं समभ्यसेत्

॥ २३ ॥

அமைத்துக் கொண்டு பின்வரும் முறையில் யோகாப்
பியாஸம் செய்ய வேண்டும். நாசித்துவாரம் ஒன்றை
விரலால் அழுத்திக்கொண்டு மற்றொன்றால் வாயுவை
இழுத்து (இரு நாசித்துவாரங்களையும் மூடிக்கொண்டு)
அந்த உஷ்ணமான வாயுவை உள்ளே நிறுத்தி ஓங்கார
த்வனியை மனதில் தியானிக்க வேண்டும். ஓம் என்ற
ஓரெழுத்து தான் பிரம்மம். ஓம் என்ற தியானத்துடன்
பிறகு மூச்சை வெளியே விடவும். தெய்வீகமான இந்த
மந்திர தியானத்துடன், உடலையும் மனத்தையும் பரிசுத்த
மாக்குவதற்காகப் பல தடவை இவ்வாறு அப்பியாஸம்
செய்ய வேண்டும். அத்துடன் அகாரம், உகாரம், மகாரம்,
பிந்து, நாதம் ஆகியவற்றுடன் கூடிய ஓங்கார மந்திரத்தை
(அகார அதிதேவதை பிரம்மா, உகார அதிதேவதை

நாஸிகா புட-மங்குல்யா பிதாயைகேன மாருதம் ।

ஆக்ருஷ்ய தாரயேதக்னிம் சப்தமேவாபி

சிந்தயேத் || 20 ||

ஓமித்யேகாக்ஷாரம் ப்ரஹ்ம ஓமித்யேகேன

ரேசயேத் ।

த்வ்யமந்த்ரேண பஹுசு: குர்யாதாத்மமல

ச்யுதிம் || 21 ||

பச்சாத் த்யாயேத பூர்வோக்தம் க்ரமசோ மந்த்ர

நிர்த்திசேத் ।

ஸ்த்தூலாதி ஸ்த்தூல மாத்ராயாம்

நாதிமூர்த்த்வ-மதிக்ரம: || 22 ||

திர்யகூர்த்த்வ-மதோ த்ருஷ்டிம் விநிர்த்தார்ய

மஹாமதி: ।

ஸத்திர: ஸ்த்தாயீ விநிஷ்கம்பம் ததா யோகம்

ஸமப்ப்யஸேத் || 23 ||

விஷ்ணு, மகார அதிதேவதை ருத்ரன், பிந்துவின் அதிதேவதை ஈச்வரன், நாதத்தின் அதிதேவதை ஸதாசிவன் என்ற) முறைப்படி தியானம் செய்ய வேண்டும் (இது ஸகர்ப்ப ப்ராணாயாமம் எனப்படும்). ஸ்தூலமாக மாத் திரைக் கணக்குப்படி (10 விநாடி தியானத்துடன் பூரகம், 30 விநாடி கும்பகம், 20 விநாடி ரேசகம் — அல்லது மூன்றும் சமம் — என்ற குறிப்பிட்ட ஒரு முறையில்) பிராணாயாமம் செய்வதில் (உடலை வருத்தும் வகையில் அளவுக்கு மீறி அப்பியாஸம் செய்யக் கூடாது.)

23. திருஷ்டியை (கண்பார்வையை) குறுக்காகப் புருவ மத்தியை நோக்கியோ, அல்லது மேல்நோக்கியோ, அல்லது கீழாக முக்குனுனியை நோக்கியோ வைத்துக்

ताला मात्रा तथा योगो धारणा योजनं तथा ।

द्वादशमात्रो योगस्तु कालतो नियतः स्मृतः

॥ २४ ॥

अघोष-मव्यंजन-मस्वरं च अकण्ठताल्वोष्ठमनासिकं च ।

अरेफजात-मुभयोष्ठवर्जितं यदक्षरं न क्षरते कदाचित्

॥ २५ ॥

येनासौ पश्यते मार्गं प्राणस्तेन हि गच्छति ।

अतः समभ्यसेन्नित्यं सन्मार्गं गमनाय वै

॥ २६ ॥

हृद्द्वारं वायुद्वारं च ऊर्ध्वद्वारमतःपरम् ।

मोक्षद्वारं बिलं चैव सुषिरं मण्डलं विदुः ॥ २७ . ॥

கொள்ள வேண்டும். ஸ்திரமாக நீண்ட காலம் தலையையும் உடலையும் அசைக்காமல் இந்த யோகாப்பியாஸத்தை புத்தியில் சிறந்தவன் செய்ய வேண்டும்.

24. தாளம் போடுவதில் கால அளவு சரியாக இருப்பது போல் பிராணாயாம யோகம் பழகுவதிலும் இருக்க வேண்டும். (கும்பக) தாரணையின் காலம் பன்னிரண்டு மாத்திரை அளவு என்று நியதி கூறப்பட்டுள்ளது. (பூரக மும் ரேசகமும் அதற்கனு குணமாக அமையவேண்டும்.)

25. ஓங்காரத்வனி, வாயால் உச்சரிக்கப்படுவதன்று; அது மெய்யெழுத்துமன்று, உயிரெழுத்துமன்று; கழுத்திலிருந்தோ, தாடையிலிருந்தோ, உதட்டிலிருந்தோ நாசியிலிருந்தோ, 'ர' முதலிய எழுத்துதிக்கும் இடத்தி

தாலா மாத்ரா ததா யோகோ தாரணயோஜனம்
ததா |

த்வாதசமாத்ரோ யோகஸ்து காலதோ நியத:
ஸ்ம்ருத: || 24 ||

அகோஷ-மவ்யஞ்ஜன-மஸ்வரஞ்ச அகண்ட
தால்வோஷ்ட்ட-மநாஸிகஞ்ச |
அரேபஜாத-முபயோஷ்ட்ட வர்ஜிதம் யதக்ஷரம்
ந க்ஷரதே கதாசித் || 25 ||

யேநாஸௌ பச்யதே மார்க்கம் ப்ராணஸ்தேந
ஹி கச்சதி |
அத: ஸமப்ப்யஸேந்நித்யம் ஸன்மார்க
கமனய வை || 26 ||

ஹ்ருத்த்வாரம் வாயுத்வாரஞ்ச
ஊர்த்த்வத்வாரமத: பரம் |
மோக்ஷத்வாரம் பிலஞ்சைவ ஸுஷிரம்
மண்டலம் விது: || 27 ||

லிருந்தோ தோன்றுவதன்று. மற்ற ஒலிகளைப் போல்
தோன்றி மறையாமல் இருப்பதால் இதற்குத்தான்
'அக்ஷரம்' என்ற பெயர் பொருந்தும்.

26. இந்த மனது எந்த வழியைக் காண்கிறதோ அந்த
வழியில்தான் பிராணனும் செல்லும். ஆகையால்
எப்பொழுதும் மனதை நல்ல வழியில் செலுத்த அப்பி
யாஸம் செய்ய வேண்டும்.

27. (தியானத்திற்கு) இருதயத்வாரம், (பிராணயாமத்
திற்கு) மூச்சு சஞ்சரிக்கும் துவாரம், அதற்கப்பால்
(குண்டலினியோகத்திற்கு) ஸுஷும்னா நாடியின் வழி

भयं क्रोधमथालस्य-मतिस्वप्नाति जागरम् ।
 अत्याहारमनाहारं नित्यं योगी विवर्जयेत् ॥ २८ ॥
 अनेन विधिना सम्यङ् नित्यमभ्यसतः क्रमात् ।
 स्वयमुत्पद्यते ज्ञानं त्रिभिर्मासैर्न संशयः ॥ २९ ॥
 चतुर्भिः पश्यते देवान् पंचभिस्तुल्यविक्रमः ।
 इच्छयाप्नोति कैवल्यं षष्ठे मासि न संशयः ॥ ३० ॥
 पार्थिवः पंचमात्राणि चतुर्मात्राणि वारुणः ।
 आग्नेयस्तु त्रिमात्राणि वायव्यस्तु द्विमात्रकः ॥ ३१ ॥
 एक मात्रस्तथाकाशो ह्यर्धमात्रंतु चिन्तयेत् ।
 सिद्धिं कृत्वा तु मनसा चिन्तयेदात्मनात्मनि ॥ ३२ ॥

மேலே செல்லும் துவாரம், முடிவில் உச்சித் துவாரம் ஆகியவற்றை யோக மண்டலமாக ஞானிகள் அறி கிறார்கள்.

28-30. பயம், கோபம், சோம்பல், அதிக உறக்கம், அதிக விழிப்பு, அதிக ஆகாரம், ஆகாரமின்மை ஆகிய வற்றை யோகி விலக்க வேண்டும். இந்த முறைப்படி நாள்தோறும் அப்பியாசித்தால் மூன்று மாத காலத்தில் ஞானம் தானாகவே உதிக்கும். நான்கு மாதங்களில் தேவர் களின் தரிசனம் கிட்டும். ஐந்து மாதங்களில் தேவர் களுக்குச் சமமான திறமை ஏற்படும். ஆறு மாதங் களில் விரும்பிய மாத்திரத்தில் கைவல்ய முக்தி நிலையை ஒருவன் அடைவான். இதில் சந்தேகமில்லை.

31-32. (மூலாதாரத்தில்) ஐந்து மாத்திரைகளுடன் கூடிய பிருதிவிதத்துவத்தையும், (மணியூரகத்தில்) நான்கு

பயம் க்ரோத-மதாலஸ்ய- மதிஸ்வப்னாதி

ஜாகரம் ।

அத்யாஹார-மனோஹாரம் நித்யம் யோகே

விவர்ஜயேத் ॥ 28 ॥

அனேன விதினா ஸம்யங் நித்யமப்ப்யஸத:

க்ரமாத் ।

ஸ்வயமுத்பத்யதே ஜ்ஞானம் த்ரிபிர் மாஸைர்

ந ஸம்சய: ॥ 29 ॥

சதுர்ப்பி: பச்யதே தேவான் பஞ்சபிஸ்துல்ய

விக்ரம: ।

இச்சயாப்னோதி கைவல்யம் ஷஷ்டே மாஸி

ந ஸம்சய: ॥ 30 ॥

பார்த்திவ: பஞ்சமாத்ராணி சதுர்மாத்ராணி

வாருண: ।

ஆக்னேயஸ்து த்ரிமாத்ராணி வாயவ்யஸ்து

த்விமாத்ரக: ॥ 31 ॥

ஏகமாத்ரஸ்ததாகாசோ ஹ்யர்த்த மாத்ரந்து

சிந்தயேத் ।

ஸித்திம் க்ருத்வா து மனஸா

சிந்தயேதாத்மனாத்மனி ॥ 32 ॥

மாத்திரைகளுடன் கூடிய ஜலதத்துவத்தையும், (ஸ்வாதிஷ்டானத்தில்) மூன்று மாத்திரைகளுடன் கூடிய அக்னிதத்துவத்தையும், (அநாஹதத்தில்) இரண்டு மாத்திரைகளுடன் கூடிய வாயுதத்துவத்தையும், (விசத்தியில்) ஒரே மாத்திரையுடைய ஆகாச தத்துவத்தையும் தியானித்து வரிசையாக முன்னதைப் பின்னதில் லயம் செய்து ஆகாயத்தையும் (ஆக்ஞையில்) பிரணவத்தின்

त्रिंशत्यर्वांगुलः प्राणो यत्र प्राणः प्रतिष्ठितः ।

एष प्राण इति ख्यातो बाह्यप्राणः स गोचरः

॥ ३३ ॥

अशीतिः षट्शतं चैव सहस्राणि त्रयोदश ।

लक्ष श्रैकोपिनिःश्वास अहोरात्रप्रमाणतः ॥ ३४ ॥

प्राण आद्यो हृदि स्थाने अपानस्तु पुनर्गुदे ।

समानो नाभिदेशे तु उदानः कण्ठमाश्रितः ॥ ३५ ॥

व्यानः सर्वेषुचांगेषु सदा व्यावृत्य तिष्ठति ।

अथ वर्णास्तु पंचानां प्राणादीनामनुक्रमात् ॥ ३६ ॥

அர்த்த மாத்திரையில் (ஜீவாத்மாவில்) லயிக்கச் செய்ய வேண்டும். இப்படி மனதால் சித்தி செய்து ஜீவாத்மாவை (ஸஹ்ஸராரத்தில்) பரமாத்மாவில் ஒடுக்க வேண்டும்.

33. பிராணவாயு உள்ளே போய் லயிக்குமிடம் முப்பது விரற்கடையளவுக்கு அப்பாலுள்ளது. அது பிராணன் எனப்படுகிறது. வெளியிலிருந்து செல்லும் பிராணனால் அந்த ஸ்தானம் அடையப்படுகிறது.

34. ஓரிரவு பகல் நேரத்தில் நிகழும் மூச்சின் கணக்கு ஒரு லட்சத்துப் பதின்மூன்றாயிரத்து அறுநூற்றெண்பது எனக்கூறப்படுகிறது. (குறிப்பு: பிரசித்தமான எண்ணிக்கை ஒரு நாளுக்கு 21,600 மூச்சு என்பதுதான். பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், ஸமானன் என்று ஐந்து பிராணன்களும் மூச்சுடன் இயங்குவதால் இதை ஐந்து மடங்காக்கினால் $5 \times 21,600 = 1,08,000$ ஆகும். இங்கு சற்று அதிகமாக, 1,13,680 என்று கூறப்பட்டுள்ளது போலும். இது முற்றும் விளங்கவில்லை.)

த்ரிம்சத் பர்வாங்குல: ப்ராணோ யத்ர ப்ராண:
ப்ரதிஷ்ட்டித: ।

ஏஷ ப்ராண இதி க்க்யாதோ பாஹய ப்ராண:
ஸ கோசர: ॥ 33 ॥

அசீதி: ஷட்சதஞ்சைவ ஸஹஸ்ராணி த்ரயோ-
தச ।

லக்ஷ்ச்சைகோபிநி: ச்வாஸ அஹோராத்ர:
ப்ரமாணத: ॥ 34 ॥

ப்ராண ஆத்யோ ஹ்ருதி ஸ்த்தானே அபானஸ்து
புனர்குதே ।

ஸமாணோ நாபிதேசே து உதான:
கண்ட்டமாச்ரித: ॥ 35 ॥

வ்யான: ஸர்வேஷு சாங்கேஷு ஸதா
வ்யாவ்ருத்ய திஷ்ட்டதி ।

அத வர்ணஸ்து பஞ்சானாம் ப்ராணாணீன
மனுக்ரமாத் ॥ 36 ॥

35-38. ஆதி பிராணவாயு சஞ்சரிப்பது இருதய ஸ்தானத் தில்; அபானன் மலத்துவாரத்தில்; ஸமானன் நாபிப் பிரதேசத்தில்; உதானன் கழுத்தில்; வியானவாயு எல்லா உறுப்புகளிலும், எப்பொழுதும் வியாபித்து நிற்கிறது. ஐந்து விதமான பிராணவாயுக்களுக்கு பின்வருமாறு வண்ணம் கூறப்படுகிறது. பிராணன் இரத்தம் போல் சிவந்த வர்ணம்; அபானன் அதின் மத்தியில் இந்திர கோபப் பூச்சிபோன்று சற்று குறைந்த சிவப்பு; ஸமானன் அதின் மத்தியில் பசும்பால் போன்ற வெண்மை; உதானன் புகை வெண்மை; வியானன் நெருப்புப் போன்றது.

रक्तवर्णमणिप्रख्यः प्राणो वायुः प्रकीर्तितः ।
 अपानस्तस्य मध्ये तु इन्द्रगोपसमप्रभः ॥ ३७ ॥
 समानस्तस्य मध्ये तु गोक्षीर धवलप्रभः ।
 अपाण्डुर उदानश्च व्यानो ह्यर्चिः समप्रभः ॥ ३८ ॥
 यस्यैष मण्डलं भिच्वा मारुतो याति मूर्धनि ।
 यत्रतत्र म्रियेद्वापि न स भूयोऽभिजायते
 न स भूयोऽभिजायत इत्युपनिषत् ॥ ३९ ॥

ரக்தவர்ண-மணிப்ரக்க்ய: ப்ரானோ வாயு:
 ப்ரகீர்த்தித: ।

அபானஸ்தஸ்ய மத்த்யே து இந்த்ரகோப
 ஸமப்ரப: ॥ 37 ॥

ஸமானஸ்தஸ்ய மத்த்யேது கோக்ஷீர தவலப்ரப: ।

அபாண்டூர உதானச்ச வ்யானோ ஹ்யர்ச்சி:

ஸமப்ரப: ॥ 38 ॥

யஸ்யைஷ மண்டலம் பித்வா மாருதோ யாதி

மூர்த்தனி ।

யத்ர தத்ர ம்ரியேத்வாபி

ந ஸ பூயோ(அ)பிஜாயதே

ந ஸ பூயோ(அ)பிஜாயத இத்யுபநிஷத் ॥ 39 ॥

39. எந்த யோகியினுடைய பிராணவாயு இந்த மண்ட
 லத்தைப் பிளந்து கொண்டு தலை உச்சியை அடைகிறதோ
 அவன் எந்த இடத்தில் மரணமடைந்தாலும் அவனுக்கு
 மறுபிறப்பில்லை, மறுபிறப்பில்லை என்று உபநிஷத்துக்
 கூறுகிறது.

२३. अथर्वशिर उपनिषत्

23. அதர்வசிர-உபநிஷத்து

॥ अथर्वशिर उपनिषत् ॥ २३ ॥

अथर्वशिरसा-मर्थमनर्थप्रोतवाचकम्
सर्वाधार-मनाधारं स्वमात्र त्रैपदाक्षरम् ॥

ओं भद्रं कर्णेभिरिति शान्तिः ॥ १ ॥

देवाः ऊर्ध्वबाहवः रुद्रं स्तुवन्ति -

ओं यो वै रुद्रः स भगवान् यश्च ब्रह्मा तस्मै वै नमो
नमः ।

यो वै रुद्रः स भगवान् यश्च विष्णुस्तस्मै वै नमो नमः ।

यो वै रुद्रः स भगवान् यश्च सत्यं तस्मै वै नमो नमः ।

यो वै रुद्रः स भगवान् यश्च सर्वं तस्मै वै नमो नमः

॥ २ ॥

॥ 23. அதர்வசிர-உபநிஷத் ॥

அதர்வசிரஸா - மர்த்தமனர்த்த - ப்ரோதவாசகம் ।

ஸர்வாதார - மனாதாரம் ஸ்வமாத்ர

த்ரைபதாக்ஷரம் ॥

ஓம் பத்ரம் கர்ணேபிரிதி சாந்தி:

அதர்வசிர உபநிஷதத்தில் ஒரு பொருளும் பொருட்
டன்று என்று மூன்று பதங்கொண்ட அக்ஷரப் பொருள்
தான் தனித்து நிற்பது, அதுதான் அனைத்திற்கும்
ஆதாரம், அதற்கு ஆதாரம் எதுவுமில்லை என்று கூறப்
படுகிறது.

23. அதர்வசிர - உபநிஷத்து

‘ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:’ என்று தொடங்குவது இதன் சாந்தி பாடம்.

தேவா: ஊர்த்தவபாஹவ: ருத்ரம் ஸ்துவந்தி || 1 ||

ஓம் யோ வை ருத்ர: ஸ பகவான் யச்ச ப்ரஹ்மா
தஸ்மை வை நமோ நம: |

யோ வை ருத்ர: ஸபகவான் யச்ச
விஷ்ணுஸ்தஸ்மை வை நமோ நம: |

யோ வை ருத்ர: ஸ பகவான் யச்ச ஸத்யம்
தஸ்மை வை நமோ நம: |

யோ வை ருத்ர: ஸ பகவான் யச்ச ஸர்வம்
தஸ்மை வை நமோ நம: || 2 ||

பூஸ்தே ஆதிர்-மத்யம் புவஸ்தே ஸ்வஸ்தே
சீர்ஷம் விச்வ ரூபோஸி, ப்ரஹ்மைகஸ்த்வம்
த்விதா த்ரிதா பத்தஸ்த்வம் சாந்திஸ்த்வம்
புஷ்டிஸ்த்வம் ஹுதமஹுதம், தத்தமதத்தம்,
ஸர்வமஸர்வம், விச்வமவிச்வம், க்ருதமக்ருதம்,
பரமபரம் பராயணஞ்ச த்வம் || 3.1 ||

அபாமஸோமமம்ருதா அபூமாகன்ம ஜ்யோதி —
ரவிதாம தேவான் |

கிமஸ்மான் க்ருணவதராதி: கிமு தூர்த்திரம்ருதம்
மர்த்யம்ச || 3.2 ||

ஸோமஸூர்ய: புரஸ்தாத்ஸுக்ஷ்ம: புருஷ: || 3.3 ||

1. தேவர்கள் உயர்த்திக் கூப்பிய கைகளுடன் ருத்திரரைத் துதிக்கிறார்கள்.

2. ஓம். எவர் ருத்திரரோ அவரே பகவான், அவரே பிரம்மா, அவரை மீண்டும் மீண்டும் வணங்குவோம்.

भूस्ते आदि-र्मध्यं भुवस्ते स्वस्ते शीर्षं विश्वरूपोऽसि
 ब्रह्मैकस्त्वं द्विधा त्रिधा बद्धस्त्वं शान्तिस्त्वं पुष्टिस्त्वं
 हुतमहुतं दत्तमदत्तं सर्वमसर्वं विश्वमविश्वं कृतमकृतं
 परमपरं परायणं च त्वम् ॥ ३.१ ॥

अपाम सोमममृता अभूमागन्म ज्योतिरविदाम
 देवान् । किमस्मान् कृणवदरातिः किमु धूर्ति-रमृतं
 मर्त्यच ॥ ३.१ ॥

सोम सूर्यः पुरस्तात् सूक्ष्मः पुरुषः ॥ ३.३ ॥

सर्वं जगद्धितं वा एतदक्षरः प्राजापत्यं सौम्यं सूक्ष्मं
 पुरुषं ग्राह्यमग्राह्येण भावं भावेन सौम्यं सौम्येन सूक्ष्मं
 सूक्ष्मेन वायव्यं वायव्येन ग्रसति तस्मै महाग्रासाय वै
 नमो नमः ॥ ३.४ ॥

हृदिस्था देवताः सर्वा हृदि प्राणे प्रतिष्ठिताः । हृदि
 त्वमसि यो नित्यं तिस्रो मात्राः परस्तु सः ॥ ३.५ ॥

எவர் ருத்திரரோ அவரே பகவான், அவரே விஷ்ணு,
 அவரை மீண்டும் மீண்டும் வணங்குவோம். எவர்
 ருத்திரரோ அவரே பகவான், அவரே ஸத்யம், அவரை
 மீண்டும் மீண்டும் வணங்குவோம். எவர் ருத்திரரோ
 அவரே பகவான், அவரே எல்லாம், அவரை மீண்டும்
 மீண்டும் வணங்குவோம்.

3.1 பூலோகம் உம்முடைய அடி, புவர்லோகம்
 இடை, ஸுவர்லோகம் தலை, நீர் உலக வடிவாயிருக்

23. அதர்வசிர - உபநிஷத்து

ஸர்வம் ஜகத்திதம் வா ஏததக்ஷர: ப்ராஜாபத்யம்
ஸௌம்யம் ஸுக்ஷ்மம் புருஷம்: க்ராஹ்யம் -
க்ராஹ்யேன, பாவம் பாவேன ஸௌம்யம்

ஸௌம்யேன

ஸுக்ஷ்மம் ஸுக்ஷ்மேன வாயவ்யம் வாயவ்யேன
க்ரஸ்தி தஸ்மை மஹாக்ராஸாய வை

நமோநம: || 3.4 ||

ஹ்ருதிஸ்த்தா தேவதா: ஸர்வா ஹ்ருதி ப்ராணே
ப்ரதிஷ்டிதா: |

ஹ்ருதித்வமஸி யோ நித்யம் திஸ்ரோ மாத்ரா:

பரஸ்து ஸ: || 3.5 ||

கிறீர். பிரம்மமாகிய நீர் ஒன்றாகவும், இரண்டாகவும்,
மூன்றாகவும் பந்தத்திற்குட்பட்டவர் போலும் புலப்படு
கிறீர். சாந்தியும் புஷ்டியும் நீரே. ஹோமம் செய்யப்
பட்டதும், செய்யப்படாததும், தானம் செய்யப்பட்
டதும் செய்யப்பட்டாததும், எல்லாமும் அல்லதும், உலக
மும் அதைக் கடந்ததும், செயலும் செயலின்மையும்,
உயர்ந்ததும், தாழ்ந்ததும், அனைத்திற்கும் புகலிடம்
நீரே.

3.2 (உமதருளாகிற) ஸோமபானம் செய்து நாங்கள்
சாவற்றவர்களாகிவிட்டோம். பரஞ்ஜோதியை அடைந்து
விட்டோம். தேவர்களைக் கண்டுவிட்டோம். எங்களுக்கு
இனி எவர் தீங்கிழைக்க இயலும்? மானிடர்களாகிய
எங்களுடைய அந்த அமுதத்திற்கு குறையேதுமில்லை.

3.3 ஆதிபுருஷனாகிய நீர் சூரியனுக்கும் சந்திரனுக்கும்
முந்தியவர்.

இந்த உலகனைத்தின் நன்மைக்காக இந்த அழிவற்ற
ஆதிபுருஷன் பிரஜாபதியால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதும்,

तस्योत्तरतः शिरो दक्षिणतः पादौ य उत्तरतः स
 ओंकारः य ओंकारः स प्रणवः, यः प्रणवः स
 सर्वव्यापी, यः सर्वव्यापी सोऽनन्तो, योऽनन्तस्तत्तारं,
 यन्तारं तच्चुक्लं, यच्चुक्लं तत्सूक्ष्मं, यत्सूक्ष्मं तद्वैद्युतं,
 यद्वैद्युतं तत्परं ब्रह्म, यत्परं ब्रह्म स एकः, य एकः स
 रुद्रः, यो रुद्रः स ईशानो, य ईशानः स भगवान्, महेश्वरः
 ॥ ३.६ ॥

अथ कस्मादुच्यत ओंकारो यस्मादुच्चार्यमाण एव
 प्राणानूर्ध्व-मुत्क्रामयति तस्मादुच्यते ओंकारः । अथ
 कस्मादुच्यते प्रणवः यस्मादुच्चार्यमाण एव ऋग्यजुः
 सामाथर्वागिरसो ब्रह्म ब्राह्मणेभ्यः प्रणामयति नामयति
 च तस्मादुच्यते प्रणवः । अथ कस्मादुच्यते सर्वव्यापी
 यस्मादुच्चार्यमाण एव यथा पललपिण्डमिव
 शान्तरूपमोतप्रोत-मनु प्राप्तो व्यतिसृष्टश्च तस्मादुच्यते
 सर्वव्यापी । अथ कस्मादुच्यतेऽनन्तो

சூக்ஷ்மமானதும், அழகானதுமான, இவ்வலகைத்
 தொடராமல் பிடித்து, பாவனையை பாவனையாலும்,
 அழகை அழகாலும், சூக்ஷ்மத்தை சூக்ஷ்மத்தாலும்
 வாயுமயமானதை வாயுமயமானதாலும் அதைக்
 கொண்டே தனது சக்தியால் கவர்ந்து விழுங்கிவிடு
 கிறார். அந்த பெரிய கவளத்தை உண்ணும் ருத்ரனுக்கு
 மீண்டும் மீண்டும் நமஸ்காரம்.

தஸ்யோத்தரத: சிரோ தக்ஷிணத: பாதௌ ய
 உத்தரத: ஸ ஓங்கார: ய ஓங்கார: ஸ ப்ரணவ: ய:
 ப்ரணவ: ஸ ஸர்வவ்யாபீ, ய: ஸர்வவ்யாபீ
 ஸோ(அ)னந்தோ, யோ(அ)னந்தஸ்தத்தாரம்,

யத்தாரம்
 தச்சக்லம், யச்சக்லம் தத்ஸுக்ஷ்மம், யத்ஸுக்ஷ்மம்
 தத்வைத்யுதம், யத்வைத்யுதம் தத் பரம் ப்ரஹ்ம,
 யத்பரம் ப்ரஹ்ம ஸ ஏக: ய ஏக: ஸ ருத்ர: யோ
 ருத்ர: ஸ ஈசான:, ய ஈசான: ஸ பகவான்,

மஹேச்வர: || 3.6 ||

அத கஸ்மாதுச்யத ஓங்காரோ யஸ்மதுச்சார்ய
 மாண ஏவம் ப்ராணானூர்த்த்வ - முத்க்ராமயதி
 தஸ்மாதுச்யதே ஓங்கார: | அத கஸ்மாதுச்யதே
 ப்ரணவ: யஸ்மாதுச்சார்யமாண ஏவ ருக்யஜு:

3.5 தேவர்களெல்லாம் இருதயத்திலுள்ள பிராணனில்
 நிலைபெற்றிருக்கிறார்கள். அங்கு இருதயத்தில் நீர் உறை
 கிறீர். அப்படிப்பட்ட நீர் அ, உ, ம, (ஜாக்ரம் ஸ்வப்னம்
 ஸுஷுப்தி) என்ற மூன்று மாத்திரைகளுக்கும் அப்பால்
 (துரீயத்தில்) என்றும் இருப்பவர்.

3.6 ஓங்காரத்தின் தலை உமது இடது பக்கம். ஓங்காரத்தின்
 பாதங்கள் உமது வலது பக்கம். எது ஓங்காரமோ
 அது (என்றும் புதிதான) பிரணவம். எது பிரணவமோ
 அது எங்கும் வியாபித்தது. எது எங்கும் வியாபித்ததோ
 அது அளவு கடந்தது. எது அளவு கடந்ததோ, அது
 நக்ஷத்திரம் போல் வெண்மையாகப் பிரகாசிக்கும். சுக்லம்
 எனப்படும் அது ஸுக்ஷ்மமானது, ஸுக்ஷ்மமான அது
 மின்னல் போன்றது, மின்னல் போன்ற அது பரப்பிரம்மம்,
 அந்த பரப்பிரம்மம் ஒன்றேயாம்; அந்த ஒன்றே
 ருத்ரர், அவரே ஈசானர், பகவான், மஹேச்வரர்.

यस्मादुच्चार्यमाण एव तिर्यगूर्ध्व-मधस्ताच्चास्यान्तो
 नोपलभ्यते तस्मादुच्यतेऽनन्तः । अथ कस्मादुच्यते
 तारं यस्मादुच्चार्यमाण एव गर्भ-जन्म-व्याधि-जरा-
 मरण-संसार-महाभयात् तारयति त्रायते च तस्मादुच्यते
 तारम् । अथ कस्मा-दुच्यते शुक्लं यस्मादुच्चार्यमाण
 एव क्लन्दते क्लामयते च तस्मादुच्यते शुक्लम् ।
 अथ कस्मादुच्यते सूक्ष्मं यस्मादुच्चार्यमाण एव सूक्ष्मो
 भूत्वा शरीराण्यधि तिष्ठति सर्वाणि चांगान्यभिमृशति
 तस्मादुच्यते सूक्ष्मम् । अथ कस्मादुच्यते वैद्युतम्

4. ருத்ரர் ஓங்காரரூபி என்று எதனால் கூறப்படுகிறார் எனில் அவர் பிராணன்களை (இறுதிக்காலத்தில்) மேல் நோக்கிச் செலுத்துவதால். ப்ரணவரூபி என்று கூறப்படுவது எதனால் எனில் அதை உச்சரித்த பிறகே ருக், யஜுர், ஸாமம், அதர்வம் என்ற வேதங்கள் பிராம்மணர்களிடை வணங்கப்படுவதாலும், பிரசித்தப்படுத்துவதாலும். ஸர்வவ்யாபீ எனக் கூறப்படுவதின் காரணம் எள்ளில் எண்ணெய் போல் எங்கும் சாந்தமாக எல்லா உலகங்களையும் குறுக்கும் நெடுக்கும் ஊடுருவி வியாபித்து சிருஷ்டியனைத்திலும் உறைவதாலும். அனந்தன் என்பதற்குக் காரணம் மேலோ கீழோ குறுக்கிலோ அவருக்கு முடிவு காணப்படாமையால். தாரம் என்பதற்குக் காரணம், கர்ப்ப வாசம், பிறப்பு, நோய், மூப்பு, மரணம் ஆகியவற்றுடன் கூடிய ஸம்ஸார பயத்திலிருந்து காப்பதால். சுக்லம் எனப்படுவதற்குக் காரணம் அவர் பெயரை உச்சரிப்பதாலேயே கிலேசமெல்லாம்

ஸாமாதர்வாங்கிரஸோ ப்ரஹ்ம
 ப்ரஹ்மணேப்ப்ய: ப்ரணாமயதி நாமயதி ச
 தஸ்மாதுச்யதே ப்ரணவ: | அத கஸ்மாதுச்யதே
 ஸர்வவ்யாபீ யஸ்மாதுச்சார்யமாண ஏவ
 ஸர்வான்லோகான் வ்யாப்னோதி ஸ்நேஹோ யதா
 பல்லபிண்டமீவ சாந்த ரூப - மோதப்ரோத-
 மனுப்ராப்தோ வ்யதிஸ்ருஷ்டச்ச தஸ்மாதுச்யதே
 ஸர்வவ்யாபீ | அத கஸ்மாதுச்யதே (அ)னந்தோ
 யஸ்மாதுச்சார்யமாண ஏவ திர்ய -
 கூர்த்த்வ-மதஸ்தாச்சா(அ)ஸ்யாந்தோ
 நோபலப்ப்யதே தஸ்மாதுச்யதே (அ)னந்த: |
 அத கஸ்மாதுச்யதே தாரம் யஸ்மா
 துச்சார்யமாண ஏவ கர்ப்ப-ஜன்ம
 -வ்யாதி-ஜரா-மரண-ஸம்ஸார-மஹாபயாத்
 தாரயதி த்ராயதே ச தஸ்மாதுச்யதே தாரம் |
 அத கஸ்மாதுச்யதே சுக்லம்

நீங்குவதால். ஸுக்ஷ்மம் என்பது எதனால் எனின்
 ஸுக்ஷ்மமாகிய எல்லா சரீரங்களிலும் நிலைபெற்று
 எல்லா அங்கங்களையும் தொடாமல் தொட்டுக் கொண்டி
 ருப்பதால். வைத்யுதம் என்பது எதனால் எனின் அவர்
 பெயரை உச்சரித்த மாத்திரத்தில் பேரிருள் மூடி
 உருவங்காண முடியாத நிலையில் மின்னல் கொடி
 போல் ஞான ஒளி ஏற்படுவதால். பரப்ரஹ்மம் என்பது
 எதனால் எனின் பரமாகவும், அபரமாகவும், அனைத்
 திற்கும் புகலிடமாகவும், பெரிதிற்கும் பெரியதாகவும்
 அனைத்திலும் நிறைந்திருப்பதாலும். ஏகன் என்பது
 எதனால் எனில் எல்லா உயிர்களையும் ஸம்ஹரித்துப்

யस्मादुच्चार्यमाण एवा व्यक्ते महति तमसि द्योतयते
 तस्मादुच्यते वैद्यतुम् । अथ कस्मादुच्यते परं ब्रह्म
 यस्मात् परमपरं परायणं च बृहद्बृहत्या बृंहयति
 तस्मादुच्यते परं ब्रह्म । अथ कस्मादुच्यते एको यः
 सर्वान् प्राणान् संभक्ष्य संभक्षणेनाजः संसृजति
 विसृजति च । तीर्थमेके व्रजन्ति तीर्थमेके दक्षिणाः
 प्रत्यंच उदंचः प्रांचोऽ भिव्रजन्येके तेषां सर्वेषामिह
 संगतिः । साकं स एको भूतंश्चरति प्रजानं स्तस्मादुच्यत
 एकः । अथ कस्मादुच्यते रुद्रः यस्मादृषिभिर्नान्यै-
 भक्तैर्-ईत मस्य रूपमुपलभ्यते तस्मादुच्यते रुद्रः ।
 अथ कस्मादुच्यते ईशानः यः सर्वान् देवानीशते
 ईशानीभिर्-जननीभिश्च शक्तिभिः । अभित्वा शूर
 नोनुमो दुग्धा इव धेनवः । ईशानमस्य जगतः
 स्वर्दृश-मीशान-मिन्द्र तस्थुष इति तस्मादुच्यत

பிறப்பற்ற அவன் ஒருவனே மீண்டும் சிருஷ்டித்து
 வெளிப்படுத்துவதால். தீர்த்தம் என்பதற்குக் காரணம்
 வடக்கிலோ தெற்கிலோ கிழக்கிலோ மேற்கிலோ
 உள்ள எந்தெந்த புண்ணிய தீர்த்தங்களை நாடிச் செல்லு
 கிறார்களோ அவையனைத்தும் கூடுமிடமாயிருப்பதால்.

எல்லாப் பிராணிகளையும் தான் ஒருவனாகவே உற்பத்தி
 செய்து அவைகளிடை ஒருவனாகவே சஞ்சரிப்பதால்
 ஏகன் எனப்படுகிறார் (எங்கு போகிறார் எப்படிப்
 போகிறார் என்று அறிய முடியாமல்) ஓடிக்கொண்டி

யஸ்மாதுச்சார்யமாண ஏவ க்லந்ததே
 க்லாமயதே ச தஸ்மாதுச்சயதே சுக்லம் । அத
 கஸ்மா-துச்சயதே ஸுக்ஷ்மம் யஸ்மாதுச்சார்யமாண
 ஏவ ஸுக்ஷ்மோ பூத்வா சரீரான்யதி திஷ்ட்டதி
 ஸர்வாணி சாங்கான்யபிம்ருசதி தஸ்மாதுச்சயதே
 ஸுக்ஷ்மம் । அத கஸ்மாதுச்சயதே வைத்யுதம்
 யஸ்மாதுச்சார்யமாண ஏவாவ்யக்தே மஹதி
 தமஸி த்யோதயதே தஸ்மாதுச்சயதே வைத்யுதம் ।
 அத கஸ்மாதுச்சயதே பரம்ப்ரஹ்ம யஸ்மாத்
 பரமபரம் பராயணஞ்ச ப்ருஹத் ப்ருஹத்யா
 ப்ரும்ஹயதி தஸ்மாதுச்சயதே பரம் ப்ரஹ்ம । அத
 கஸ்மாதுச்சயதே ஏகோ ய: ஸர்வான் ப்ராணான்
 ஸம்பக்ஷ்ய ஸம்பக்ஷணேனாஜ: ஸம்ஸ்ருஜதி
 விஸ்ருஜதி ச । தீர்த்தமேகே வ்ரஜந்தி தீர்த்த-
 மேகே தக்ஷிண: ப்ரத்யஞ்ச உதஞ்ச ப்ராஞ்சோ
 (அ)பிவ்ரஜந்த்யேகே தேஷாம் ஸர்வேஷா-
 மிஹ ஸங்கதி: । ஸாகம் ஸ ஏகோ பூதச்சரதி
 ப்ரஜானம்ஸ்தஸ்மாதுச்சயத ஏக: । அத
 கஸ்மாதுச்சயதே ருத்ர: யஸ்மாத்ருஷிபிர்

ருக்கும் இவருடைய ரூபம் பிறரால் அறியப்படாமல்
 ரிஷிகளாலும் மதிப்பிற்குரிய பக்தர்களாலும் மட்டும்
 அறியப்படுவதால் ருத்ரர் எனப்படுகிறார். எல்லா
 தேவர்களையும் தன்னுடைய ஆளும் சக்தியாலும்
 சிருஷ்டிக்கும் சக்தியாலும் அடக்கியாள்வதாலும்
 ஈசானர் எனப்படுகிறார். 'பாலுக்காகப் பசுவை நாடுவது
 போல் நாங்கள் உம்மை நாடுகிறோம். வேதமானது
 உம்மை உலகிற்கு ஸ்வர்க்கத்தைக் காட்டுபவர் என்றும்

ईशानः । अथ कस्मादुच्यते भगवान् महेश्वरः
यस्माद्-भक्तान् ज्ञानेन भजत्यनुग्रह्णाति च वाचं
संसृजति विसृजति च सर्वान् भावान् परित्यज्य
आत्मज्ञानेन योगैश्वर्येण महति महीयते तस्मादुच्यते
भगवान् महेश्वरः । तदेतद्ब्रुवचरितम् ॥ ४ ॥

एषो ह देवः प्रदिशो नु सर्वाः पूर्वोह जातः स उ
गर्भे अन्तः । स एव जातः स जनिष्यमाणः प्रत्यङ्
जनास्तिष्ठति सर्वतो मुखः ॥ ५.१ ॥

एको रुद्रो न द्वितीयाय तस्मै स इमान् लोकानीशत
ईशनीभिः । प्रत्यङ् जनास्तिष्ठति संचुको चान्त
काले संसृज्य विश्वा भुवनानि गोप्ता ॥ ५.२ ॥

தேவர்களை ஆள்பவர் என்றும் போற்றுகிறது. அதனால்
நீர் ஈசானார்'. பக்தர்களுக்கு ஞானமளித்து அவர்களுக்கு
அருள்புரிவதாலும், வாக்கை சிருஷ்டித்து வெளிப்படுத்து
வதாலும், அனைத்தையும் துறந்து ஆத்ம ஞானத்தாலும்
யோக ஐசுவரியத்தாலும் உன்னதமான நிலையில்
விளங்குவதாலும் பகவான் மஹேச்வரர் எனவும் கூறப்
படுகிறார். இப்படிப்பட்டது ருத்ரருடைய சரிதம்.

5.1 இந்த தேவரே எல்லா திசைகளையும் வியாபிக்கிறார்.
இவரே ஆதியில் தோன்றியவர். இவரே கருவினுள்
இருப்பவர். தோன்றிய அனைத்தும் இனித் தோன்றப்
போகும் அனைத்தும் இவரே. உள்நோக்குடையவராகவும்
எங்கும் வெளியே முகம் உடையவராகவும் இருப்பவர்
இவரே.

நான்மையர்-பக்தைர்-த்ருத-மஸ்ய ரூபமுப-
 லப்ப்யதே தஸ்மாதுச்யதே ருத்ர: | அத
 கஸ்மாதுச்யதே ஈசான: ய: ஸர்வான்
 தேவானீசதே ஈசனீபிர்-ஜனனீபிச்ச சக்திபி: |
 அபித்வா சூர நோனுமோ துக்தாஇவ தேனவ: |
 ஈசானமஸ்ய ஜகத: ஸ்வர்த்ருசமீசான-மிந்த்ர
 தஸ்த்துஷ இதி தஸ்மாதுச்யத ஈசான: | அத
 கஸ்மாதுச்யதே பகவான் மஹேச்வர: யஸ்மாத்
 பக்தான் ஜ்ஞானேன பஜத்யனுக்ருஹ்ணாதி ச
 வாசம் ஸம்ஸ்ருஜதி விஸ்ருஜதி ச ஸர்வான்
 பாவான் பரித்யஜ்ய ஆத்ம ஜ்ஞானேன
 யோகைச்வர்யேண மஹதி மஹீயதே
 தஸ்மாதுச்யதே பகவான் மஹேச்வர: ததேதத்
 ருத்ர சரிதம் || 4 ||

ஏஷோ ஹ தேவ: ப்ரதிசோ நு ஸர்வா:
 பூர்வோஹ ஜாத: ஸ உ கர்ப்பே அந்த: |
 ஸ ஏவ ஜாத: ஸ ஜநிஷ்யமாண: ப்ரத்யங்
 ஜனாஸ்திஷ்டதி ஸர்வதோ முக: || 5.1 ||
 ஏகோ ருத்ரோ ந த்விதீயாய தஸ்மை ஸ இமான்
 லோகானீசத ஈசனீபி: |
 ப்ரத்யங் ஜனாஸ்திஷ்டதி ஸஞ்சகோ சாந்தகாலே
 ஸம்ஸ்ருஜ்ய விச்வா புவனாநி கோப்தா || 5.2 ||

5.2 ருத்ரர் ஒருவரே. அவரைத் தவிர இரண்டாவது இல்லை. அவர் தன்னுடைய சக்திகளால் இவ்வுலகங்களை ஆள்கிறார். எல்லா ஜீவர்களுக்கும் அவர் உறைகிறார். இறுதிக் காலத்தில் அனைத்தையும் தனக்குள் ஒடுக்கிக்

यो योनिं योनिमधितिष्ठत्येको येनेदं संचरति
विचरति सर्वम् । तमीशानं वरदं देवमीड्यं नि-
चाप्ये मां शान्ति-मत्यन्तमेति ॥ ५.३ ॥

அனிரிதி ஹஸ்ம வாயுரிதிஹஸ்ம ஜலமிதி ஹஸ்ம
ஸ்தலமிதி ஹஸ்ம வ்யோமிதி ஹஸ்ம சர்வம் ஹ வா இதம் ஹஸ்ம
மந ஏதானி சக்ஷுஷி யஸ்மாட் வ்ரதமிதம் பாஸுபதம்
யத்நஸ்மநாங்கானி சஸ்பृஷேத் தஸ்மாட் ப்ரஹ்ம ததேதத் பாஸுபதம்
பஸுபாஸ-விமோக்ஷணாய ॥ ५.४ ॥

यस्मिन्निदं सर्वमोतप्रोतं यस्मादन्यन्नपरं किंचनास्ति ।
न तस्मात् पूर्वं न परं तदस्ति न भूतं नोत भव्यं यदासीत् ।
सहस्रपादेक भूर्धा व्याप्तं स एवेदमावरीवर्ति भूतम् ।
अक्षरात्संजायते कालः कालाद्व्यापक उच्यते ।

கொள்கிறார். உலகனைத்தையும் சிருஷ்டித்து காப்பவரும்
அவரே.

5.3 பிறப்பிடம்தோறும் அவர் ஒருவரே இருக்கிறார்.
அவராலேயே அனைத்தும் சஞ்சரிப்பதும் விவகாரம்
செய்வதும். இறைவரும், வேண்டுவோர் வேண்டுவதை
அளிப்பவரும், போற்றுதற்குரியவரும் ஆகிய அவரை
நாடியடைந்து ஒருவன் அளவு கடந்த சாந்தியை
அடைவான்.

5.4 முடிவில் அக்னியும் வாயுவும் ஜலமும் பூமியும்
ஆகாயமும், இங்குள்ள அனைத்தும் அவரால் சாம்ப

யோ யோனிம் யோனி மதிதிஷ்ட்டத்யேகோ

யேநேதம் ஸஞ்சரதி விசரதி ஸர்வம் ।
தமீசானம் வரதம் தேவமீட்யம் நிசாய்யேமாம்

சாந்திமத்யந்தமேதி || 5.3 ||

அக்னிரிதி பஸ்ம வாயுரிதி பஸ்ம ஜலமிதி பஸ்ம
ஸ்தலமிதி பஸ்ம வ்யோமேதி பஸ்ம

ஸர்வம் ஹ வா இதம் பஸ்ம மன ஏதானி
சக்ஷுமீஷி யஸ்மாத் வ்ரதமிதம் பாசுபதம்
யத்பஸ்மனாங்கானி ஸம்ஸ்ப்ருசேத் தஸ்மாத்
ப்ரஹ்ம ததேதத் பாசுபதம்

பசுபாச-விமோக்ஷணய || 5.4

|| 5 ||

யஸ்மின்னிதம் ஸர்வமோதப்ரோதம்
தஸ்மாதண்யன்னபரம் கிஞ்சனாஸ்தி ன தஸ்மாத்
பூர்வம் நபரம்ததஸ்தி ந பூதம் நோத பவ்யம்
யதாஸீத் । ஸஹஸ்ரபாதேக மூர்த்தா வ்யாப்தம்
ஸ ஏவேதமாவரீவர்த்தி பூதம் । அக்ஷராத்
ஸஞ்ஜாயதே கால: காலாத்வ்யாபக உச்யதே ।
வ்யாபகோ ஹி பகவான் ருத்ரோ

லாக்கப்படுகின்றன. இதைக் கண்ணால் கண்டு மனதால்
எண்ணி பாசுபத விரதத்தைக் கைக்கொண்டு பஸ்ம
மாகிய விபூதியை அங்கங்களில் பூசிக் கொள்பவன்
பிரம்ம பதத்தை அடைகிறான். இங்ஙனம் பசுபதியை
வழிபடுவதால் பசுவாகிய ஜீவனுடைய பாசமாகிற
பந்தம் நீங்கி மோக்ஷம் கிட்டுகிறது.

6. எவரிடம் இவ்வுலகனைத்தும் குறுக்கும் நெடுக்குமாகக்
கோக்கப்பட்டுள்ளதோ அவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்த

व्यापकोहि भगवान् रुद्रो भोगायमानो यदा शेते रुद्र
स्तदा संहार्यते प्रजाः । उच्छ्वसिते तमो भवति तमस
आपोऽप्स्वंगुल्या मथिते मथितं शिशिरे शिशिरं
मध्यमानं फेनो भवति, फेनादण्डं भवत्यण्डाद् ब्रह्मा
भवति ब्रह्मणो वायुः वायुरोंकार ओंकारात् सावित्री
सावित्र्या गायत्री गायत्र्या लोका भवन्ति । अर्चयन्ति
तपः सत्यं मधु क्षरन्ति यद् ध्रुवम् । एवद्धि परमंतपः
आपो ज्योति रसोऽमृतं ब्रह्म भूर्भुवः स्वरो नम इति

॥ ६ ॥

தாக வேறு எதுவுமில்லை. காலத்தில் அவருக்கு முந்தியதோ
பிந்தியதோ இருந்ததுமில்லை இருக்கப்போவதுமில்லை.
அவருக்கு ஆயிரக்கணக்கான கால்கள்; தலை ஒன்றே.
அவராலேயே இது எல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது.
அக்ஷரப் பிரம்மத்தினின்று காலம் உண்டாகிறது. காலத்
தினின்று வியாபகம் உண்டாகிறது. வியாபகரூபமாகி
யவர் பகவான் ருத்ரர். ருத்ரர் உறங்கும்பொழுது
உயிர்களை ஸம்ஹாரம் செய்கிறார். அவருடைய மூச்சுக்
காற்றினின்று தமஸ் (ஜடசக்தி) தோன்றுகிறது. தமஸி
லிருந்து ஜலதத்துவம் உண்டாகிறது. அதை விரலால்
கலக்கியதும் குளிர்ச்சியும் குளிர்ச்சியைக் கலக்கியதும்
நுரையும் நுரையினின்று பிரம்மாண்டமும், பிரம்
மாண்டத்தினின்று பிரம்மாவும், பிரம்மாவிடமிருந்து
வாயுவும் வாயுவினின்று ஓங்காரமும், ஓங்காரத்தினின்று
ஸாவித்ரியும் ஸாவித்ரியினின்று காயத்ரியும் காயத்ரி

போகாயமானோ யதா சேதே ருத்ரஸ்ததா
 ஸம்ஹார்யதே ப்ரஜா: | உச்ச்வாஸிதே தமோ
 பவதி தமஸ ஆபோ (அ)ப்ஸ்வங்குல்யா மதிதே
 மதிதம் சிசிரே சிசிரம் மத்த்யமானம் பேநோ
 பவதி பேனாதண்டம் பவத்யண்டாத்
 ப்ரஹ்மா பவதி ப்ரஹ்மணோ வாயு: வாயு-
 ரோங்கார ஓங்காராத் ஸாவித்ரீ ஸாவித்ர்யா
 காயத்ரீ காயத்ர்யா லோகா பவந்தி |
 அர்ச்சயந்தி தப: ஸத்யம் மதுக்ஷரந்தி யத்த்ருவம் |
 ஏவத்தி பரமம் தப: ஆபோ ஜ்யோதீ ரஸோ
 (அ)ம்ருதம் ப்ரஹ்ம பூர்ப்புவ: ஸ்வரோம் நம
 இதி || 6 ||

யினின்று உலகங்களும் தோன்றுகின்றன. தவத்தையும்
 ஸத்தியத்தையும் எவர்கள் பூஜிக்கிறார்களோ அவர்
 களுக்கு சாச்வதமான ஆனந்தம் உண்டாகிறது. ஜலமும்
 ஒளியும் ரஸமும் அம்ருதமுமாக எந்த பிரம்மம் உளதோ
 அதை பூர்ப்புவஸ்ஸுவரோம் என்று பூஜிப்பதே ஒப்
 புயர்வற்ற தவம்.

அதர்வசிர உபநிஷத்து
 முற்றும்.

॥ अथर्वशिखोपनिषत् ॥ २४ ॥

ओंकारार्थतया भातं तुर्यौकाराग्रभासुरम् ।

तुर्यतुर्यं त्रिपाद्रामं स्वमात्रं कलयेऽन्वहम् ॥

‘ओं भद्रं कर्णेभिः’ इति शान्तिः ॥

ओं पिप्पलादोऽङ्गிராः सनत्कुमारश्चाथर्वाणं भगवन्तं
पप्रच्छ भगवन् किमादौ प्रयुक्तं ध्यानं ध्यायितव्यं किं
तद्ध्यानं को वा ध्याता कश्चिद् ध्येय इति

॥ १.१ ॥

अथैभ्यो अथर्वा प्रत्युवाच । ओमित्येतदक्षரं
आदौ प्रयुक्तं ध्यानं ध्यायितव्यं ओमित्येतदक्षरस्य
पादाश्चत्वारो देवाश्चत्वारो वेदाश्चतुष्पादेतदक्षरं परं ब्रह्म

॥ १.२ ॥

24. அதர்வசிகோபநிஷத்து

ஓங்காரத்தின் அர்த்தத்தை விளக்குவதாகவும் ஓங்
காரத்தின் உச்சியில் நாலாவது பாதமாய்ப் பிரகாசிப்
பதாகவும், துரீயத்தின் துரீயமாயுள்ளதும் மூன்று பாதங்
களில் ரமிப்பதாயும் கேவலமாயும் உள்ள அந்தப் பரம்
பொருளை இடைவிடாது தியானிக்கிறேன்.

‘பத்ரங்கர்ணேபி:’ என்று சாந்தி பாடம்.

|| 24. அதர்வசிகோபநிஷத் ||

ஓங்காரார்த்தயா பாதம்

துர்யெளங்காராக்ரபாஸூரம் |

துர்யதுர்யம் த்ரிபாத்ராமம் ஸ்வமாத்ரம் கலயே

(அ)ன்வஹம்||

‘ஓம் ‘பத்ரங்கர்ணேபி:’ இதி சாந்தி: ||

ஓம் பிப்பலாதோ(அ)ங்கிரா: ஸநத்குமாரச்சா

தர்வாணம் பகவந்தம் பப்ரச்ச பகவன்

கிமாதௌ ப்ரயுக்தம் த்த்யானம் த்த்யாயிதவ்யம்

கிம் தத்த்யானம் கோ வா த்த்யாதா,

க்ச்சித் த்யேய இதி || 1.1 ||

அதைப்ப்யோ அதர்வா ப்ரத்யுவாச |

ஓமித்யேததக்ஷரம் ஆதௌ ப்ரயுக்தம்

த்த்யானம் த்த்யாயிதவ்யம், ஓமித்யேதத -

க்ஷரஸ்ய பாதாச்சத்வாரோ தேவாச்சத்வாரோ

வேதாச்சதுஷ்பாதேததக்ஷரம் பரம்

ப்ரஹ்ம || 1.2 ||

1.1 ஓம். பிப்பலாதர், அங்கிரஸ், ஸநத்குமாரர் ஆகியோர் பகவான் அதர்வ மஹரிஷியை அணுகி வினவியது: ‘பகவானே! முக்கியமாகக் கூறப்பட்ட தியானம் எவ்வகைத்து? தியானத்திற்குரிய மந்திரம் எது? தியானம் செய்யும் அதிகாரி யார்? தியானத்திற்குரிய தெய்வம் எது?

1.2 அவர்களுக்கு அதர்வ மஹரிஷி கூறிய பதிலாவது: ஓம் என்ற ஓரெழுத்தின் தியானம் தான் முக்கியமாகக் கூறப்பட்ட தியானம். அதுவேதான் தியானத்திற்குரிய

पूर्वाऽस्य मात्रा पृथिव्यकारः स ऋग्भि-ऋग्वेदो
ब्रह्मा वसवो गायत्री गार्हपत्यः ॥ १.३ ॥

द्वितीयान्तरिक्षं स उकारः स यजुर्भि-यजुर्वेदो रुद्रो
रुद्रास्त्रिष्टुब्दक्षिणाग्निः ॥ १.४ ॥

तृतीया द्यौः स मकारः स सामभिः सामवेदो
विष्णुरादित्या जगत्याहवनीयः ॥ १.५ ॥

यावसानेऽस्य चतुर्थ्यर्धमात्रा सा लुप्तमकारः
सोऽथर्वणैर्मन्त्रै-रथर्ववेदः संवर्तकोऽग्नि-र्मरुत एकऋषी
रुचिरा भास्वती स्वभा ॥ १.६ ॥

மந்திரம். அந்த மந்திரத்தின் பாதங்கள் நான்கும் தேவர்கள் நால்வராகவும், வேதங்கள் நான்காகவும், அந்த ஒரெழுத்தே பரப்பிரம்மமாகவும் தியானம் செய்ய வேண்டும்.

1.3 இதின் முதல் மாத்திரையான அகாரம், பிருதிவையும், மந்திர வடிவான ருக்வேதத்தையும் சிருஷ்டிகர்த்தாவான பிரம்மாவையும், தேவர்களில் அஷ்டவகக்களையும், சந்தஸில் காத்ரீயையும் அக்னிகளில் கார்ஹபத்தியத்தையும் குறிக்கும். (என தியானம் செய்ய வேண்டும்).

1.4 இரண்டாவது மாத்திரை உகாரம் அந்தரிக்ஷத்தையும், யஜுர்வடிவான யஜுர் வேதத்தையும், ஸம்ஹாரமூர்த்தியான ருத்திரனையும், தேவர்களில் பதினொரு ருத்திரர்களையும், சந்தஸில் த்ரிஷ்குப்பையும் அக்னிகளில் தக்ஷிணக்னியையும் குறிக்கும். (என தியானம்)

பூர்வா(அ)ஸ்ய மாத்ரா ப்ருதிவ்யகார: ஸ
 ரூக்பிர் ரூக்வேதோ ப்ரஹ்மா வஸவோ காயத்ரீ
 கார்ஹபத்ய: || 1.3 ||

த்விதீயாந்தரிக்ஷம் ஸ உகார: ஸ
 யஜூர்ப்பிர்-யஜூர் வேதோ ருத்ரோ
 ருத்ராஸ்த்ரிஷ்டுப் தக்ஷிணக்னி: || 1.4 ||

த்ருதீயா த்யௌ: ஸ மகார: ஸ ஸாமபி:
 ஸாமவேதோ விஷ்ணு-ராதித்யா
 ஜகத்-யாஹவநீய: || 1.5 ||

யா(அ)வஸானே(அ)ஸ்ய சதுர்த்தயா(அ)ர்த்த-
 மாத்ரா ஸா லுப்த மகார: ஸோ(அ)தர்வணைர்-
 மந்த்ரை-ரதர்வவேத: ஸம்வர்த்தகோ(அ)க்னிர்-
 மருத ஏகருஷீ ருசிரா பாஸ்வதீ ஸவபா || 1.6 ||

ப்ரதமா ரக்தா ப்ரஹ்மதேவத்யா,
 த்விதீயா கூபா கூக்லௌ ரௌத்ரீ ருத்ரதேவத்யா,

1.5 முன்றாவது மாத்திரை மகாரம், வானுலகையும், ஸாமகான வடிவான ஸாம வேதத்தையும், உலகைப் போஷிக்கும் விஷ்ணுவையும், தேவர்களில் பனிரண்டு ஆதித்யர்களையும், சந்தஸ்ஸில் ஜகதிசந்தத்தையும், அக்னிகளில் ஆஹவனீயத்தையும் குறிக்கும். (என தியானம்)

1.6 இந்த ஓங்காரத்தின் முடிவில் உள்ள எந்த நாலாவது அரை மாத்திரை மறைந்த மகாரமாக உள்ளதோ அது அதர்வண மந்திரங்களுடன் கூடிய அதர்வவேதம், அக்னிகளில் ஸம்வர்த்தகம், தேவர்களில் மருத்கணம், (அர்த்த மாத்திரையில் வர்ணம் முடிவதால் சந்தம் இல்லை). அனைத்தையும் பார்த்துக்கொண்டு தன்னொளியால் தனியே பிரகாசிக்கும் பிரம்மமே அதிஷ்ட்டானம்.

प्रथमा रक्ता ब्राह्मी ब्रह्मदेवत्या द्वितीया शुभा
शुक्लौ रौद्री रुद्रदेवत्या तृतीया कृष्णा विष्णुमती
विष्णुदेवत्या चतुर्थी विद्युन्मती सर्ववर्णा पुरुषदैवत्या

॥ १.७ ॥

स एष ह्योँकारश्चतुष्पादश्चतुः शिराश्चतुर्थ्यर्धमात्रा
स्थूल ह्रस्व दीर्घप्लुत इति । ओं ओं ओं इति त्रिरुक्तः

॥ १.८ ॥

चतुर्थः शान्तात्मा प्लुतप्रयोगो म सममित्यात्मज्योतिः
सकृदावर्तव्य ओं स एष सर्वान् प्राणान् सकृदुच्चारित
मात्रः स एष ह्रूर्ध्वमुत्क्रामयति इत्योँकारः॥ १.९ ॥

1.7 முதலாவது சிவப்பு வர்ணம், பிரம்மாவுக்குரிய சிருஷ்டி காரியம், பிரம்மாதேவதை; இரண்டாவது அழகான வெள்ளை வர்ணம், ருத்திரனுக்குரிய ஸம்ஹார காரியம், ருத்ரன் தேவதை; மூன்றாவது கருப்பு, விஷ்ணுவுக்குரிய ஸ்திதி காரியம், விஷ்ணுதேவதை; நாலாவது மின்னல் போன்றது, எல்லா வர்ணங்களையும் உட்கொண்டது, புருஷோத்தமனாகிய ஈசுவரனை தேவதையாகக் கொண்டது. (பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்பது தான் கிரமம் என்றாலும் சில இடங்களில் பிரம்மா, ருத்ரன், விஷ்ணு என்று உபாஸனை காணப்படுகிறது; எல்லாம் ஒரே பிரம்மத்தின் ரூபமாதலால். சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் ப்ராத: ஸவனத்தில் வசக்களாகவும், மாத்யந்தின ஸவனத்தில் ருத்ரர்களாகவும், ஸாயம் ஸவனத்தில் ஆதித்தியர்களாகவும் உபாஸனை கூறப்

த்ருதீயா க்ருஷ்ண விஷ்ணுமதீ விஷ்ணு
தேவத்யா, சதுர்த்தீ வித்யுன்மதீ ஸர்வவர்ண
புருஷதைவத்யா || 1.7 ||

ஸ ஏஷ ஹ்யோங்காரச் சதுஷ்பாதச்சது: சிராச் -
சதுர்த்தயர்த்தமாத்ரா ஸ்தூல-ஹ்ரஸ்வ
தீர்க்க-ப்லுத இதி ஓம் ஓம் ஓம் இதி த்ரிருக்த: || 1.8 ||
சதுர்த்த: சாந்தாத்மா ப்லுதப்ரயோகோ ம
ஸமமித்யாத்ம ஜ்யோதி: ஸக்ருதாவர்த்தவ்ய ஓம்
ஸ ஏஷ ஸர்வான் ப்ராணன் ஸக்ருதுச்சாரித
மாத்ர: ஸ ஏஷ ஹ்யூர்த்வ-முத்க்ராமயதி
இத்யோங்கார: || 1.9 ||

படுகிறது. இதில் ஆதித்தியர்களில் விஷ்ணு
அந்தர்யாமி.)

1.8 இந்த ஓங்காரம் இங்ஙனம் நான்கு பாதங்களை
உடையதாயும் நான்கு (அக்னிகளாகிய) தலைகளை
உடையதாயும் விளங்குகிறது. நாலாவதான அர்த்த
மாத்திரை நாத வடிவான மறைந்த மகாரம். அது
ஸ்தூலமாக குறைந்தும், நீட்டியும் (ப்லுத்யாக) மிக
நீட்டியும்) ஓம் (என்று ஒரு மாத்திரையிலும்) ஓம்
(என்று இரண்டு மாத்திரையிலும்) ஓம் (என்று மூன்று
மாத்திரை நீட்டியும்) உச்சரிக்கப்படும்.

1.9 நாலாவது சாந்த வடிவான அர்த்த மாத்திரை
நீட்டிய நாதத்தில் மறைந்துள்ளது. அது ஒப்பற்ற
ஆத்ம ஜோதி. அது ஒன்றேயாக முன்பின் இல்லாத
(அநாஹத) ஒலி. அதுவே ஒரு தடவை உச்சரிக்காமல்
உச்சரித் மாத்திரத்தில் (ஸுஷுலம்னா நாடி வழியாக)

प्रणवः सर्वान् प्राणान् प्रणामयति नामयति
 चैतस्मात् प्रणवश्चतुर्धाऽवस्थित इति वेद देव योनिर्येया-
 श्चेति सन्धर्ता सर्वेभ्यो दुःख भयेभ्यः सन्तारयति
 तारणात् तानि सर्वाणीति विष्णुः सर्वा जयति
 ब्रह्माऽबृहत सर्व कारणानि संप्रतिष्ठाप्य ध्यानाद्विष्णु-
 र्मनसि नादान्ते परमात्मनि स्थाप्य ध्येयमीशानं
 प्रध्यायन्तीशा वा सर्वमिदं प्रयुक्तम् ॥ २.१ ॥

ब्रह्मविष्णुरुद्रेन्द्राः संप्रसूयन्ते सर्वाणिचेन्द्रियाणी सह
 भूतानि करणं सर्वमैश्वर्यं संपन्नं शिवमाकाशं मध्ये
 ध्रुवस्थम् ॥ २.२ ॥

ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च ईश्वरः शिव एव च ।
 पंचधा पंचदेवत्यः प्रणवः परिपद्यते ॥ २.३ ॥

எல்லாப் பிராணன்களையும் மேலே (ஸஹஸ்ராரத்திற்கு)
 அழைத்துச் செல்லுகிறது.

2.1 ப்ரணவம் (ஓங்காரம்) எல்லாப் பிராணன்களையும்
 பிரணாமம் செய்யும்படி வணங்கும்படி செய்கிறது.
 அதுவே நான்கு வேதங்களாகவும், தேவர்களாகவும்
 அவைகளுக்குப் பிறப்பிடமாகவும் தியானம் செய்யப்
 படவேண்டும். அங்ஙனம் தியானிப்பவன் எல்லா பயங்
 களினின்றும் துக்கங்களினின்று (தன்னை அடைந்தவர்களை)
 காக்கக்கூடிய சக்தி உடையவனாவான். அந்த தியானத்
 தால்தான் விஷ்ணு (எங்கும் வியாபித்து) எல்லாவற்
 றையும் ஜயிக்கிறார். பிரம்மாவும் எல்லா இந்திரியங்

ப்ரணவ: ஸர்வான் ப்ராணான் ப்ரணமயதி
 நாமயதி சைதஸ்மாத் ப்ரணவச்
 சதுர்த்தா(அ)வஸ்த்தித இதி வேத தேவ
 யோநிர்த்தே யாச்சேதி ஸந்தத்தர்த்தா
 ஸர்வேப்ப்யோ து:க்க பயேப்ப்ய: ஸந்தாரயதி
 தாரணத் தானி ஸர்வாணீதி விஷ்ணு:
 ஸர்வாஞ்ஜயதி ப்ரஹ்மா(அ)ப்ருஹத்
 ஸர்வகாரணானி ஸம்ப்ரதிஷ்ட்டாப்ய
 த்த்யானாத்விஷ்ணுர்-மனஸி நாதாந்தே
 பரமாத்மனி ஸ்த்தாப்ய த்த்யேயமீசானம்
 ப்ரத்த்யாயந்தீசா வா ஸர்மிதம் ப்ரயுக்தம் || 2.1 ||
 ப்ரஹ்ம-விஷ்ணு-ருத்ரேந்த்ரா:
 ஸம்ப்ரஸூயந்தே ஸர்வாணி சேந்த்ரியாணி
 ஸஹபூதானி கரணம் ஸர்வமைச்வர்யம்
 ஸம்பன்னம் சிவமாகாசம் மத்த்யே த்ருவஸ்த்தம்
 || 2.2 ||

களையும் அடக்கி அங்ஙனம் தியானம் செய்ததால்
 பெரிய பிரம்மபதவியை அடைந்தார். விஷ்ணுவும்
 மனதை (பஞ்சகூடாத்மகமான ஓங்காரத்தின் அகார-
 உகார-மகார பிந்துவுக்கப்பால்) நாதமாகிற பரமாத்மா
 ஸ்தானத்தில் நிறுத்தி தியானத்திற்குரிய ஈசானனை
 தியானிக்கிறார். ஈசானனிடத்தில் இது எல்லாம்
 பொருந்தும்.

2.2 பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் ருத்திரனும் இந்திரனும்
 எல்லா பூதங்களையும், எல்லா இந்திரியங்களையும்,
 கரணங்களையும் படைக்கிறார்கள். அவற்றை ஆளும்
 சக்தியும் உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். பரசிவமோ
 அவர்களிடை ஆகாயம் போல் அசைவற்று இருக்கிறது.

तत्राधिकं क्षणमेकमास्थाय क्रतुशतस्यापि
फलमवाप्नोति । कृत्स्नमोंकारगतं च सर्वज्ञानेन
योगध्यानाना शिव एको ध्येयः शिवंकरः ।
सर्वमन्यत् परित्यज्य ऐतामधीत्य द्विजो गर्भं वासान्मुच्यते
गर्भं वासान्मुच्यत इति ॥ २.४ ॥

॥ इति अथर्व शिखोपनिषत् ॥

ப்ரஹ்மா விஷ்ணுச்ச ருத்ரச்ச ஈச்வர: சிவ ஏவ ச ।
பஞ்சதா பஞ்சதேவதய: ப்ரணவ:

ப்ரிபட்யதே॥ 2.3 ॥

தத்ராதிகம் க்ஷண மேக மாஸ்த்தாய
க்ரதுசதஸ்யாபி பலமவாப்னோதி க்ருத்ஸன -
மோங்காரகதஞ்ச ஸர்வஜ்ஞானேன
யோகத்தயானா சிவ ஏகோ த்யேய: சிவங்கர: ।
ஸர்வமன்யத் பரித்யஜ்ய ஐதாமதீத்ய த்விஜோ
கர்ப்பவாஸான் முச்யத கர்ப்ப வாஸான்

முச்யத இதி ॥ 2.4 ॥

இதி அதர்வ சிகோபனிஷத் ॥

2.3 இங்ஙனம் பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன், ஈச்வரன், சிவன் என்ற ஐந்து தேவதை வடிவில் பிரணவம் (அ-உ-ம-நாதம்-பிந்து) தியானிக்கப்பட வேண்டுமென்று உபதேசிக்கப்படுகிறது.

2.4 ஒரு கணமேனும் ஒருவன் இங்ஙனம் ஒரு பாதத்தின் தியானத்தில் நிலைபெற்றாலும் அவன் நூறு யாகங்களைச் செய்தவனை விட அதிகமான பயனை அடைவான்.

ஓங்காரத்தில் அடங்கிய முழுஞானத்துடன் யோக தியானத்தால் எல்லா நலன்களையும்ளிக்கும் பரசிவம் ஒன்றே தியானம் செய்து அடையப்பட வேண்டும். மற்ற அனைத்தையும் தியாகம் செய்து இது ஒன்றையே கற்றறிந்து துவிஜன் கர்ப்பவாசத்தினின்று (பிறவித் துன்பத்திலிருந்து), விடுபட்டு முக்தி எய்துவான் என்பது நிச்சயம்.

இங்ஙனம் அதர்வசிகோபநிஷத்து
முற்றும்

॥ मैत्रायणी उपनिषत् ॥ २५ ॥

ओं आप्यायन्तु ममांगानि + ओं शान्तिः शान्तिः

शान्तिः ॥

॥ 25. மைத்ராயணீ உபநிஷத்து ॥

ஓம் ஆப்யாயந்து மமாங்கானி, + ஓம் சாந்தி:

சாந்தி சாந்தி: ॥

இந்த சாந்தி பாடம் ஸாம வேதத்தைச் சார்ந்தது. அதனால் மைத்ராயணீ உபநிஷத் ஸாமவேதத்தைச் சேர்ந்ததென ஊகிக்க வேண்டும். மித்ரன் என்ற சூரியனுடைய உபாஸனையைக் கூறுவதால் இது மைத்ராயணீ உபநிஷத் எனப் பெயர் பெற்றது.

முதல் ப்ரபாடகம்

ப்ருஹத்ரதன் என்ற அரசன் தனது மூத்த புத்திரனை அரசாட்சியில் நியமித்துவிட்டு, உடலும் உலகும் எல்லாம் நிலையற்றவை என்று வைராக்கியத்துடன் வனம் புகுந்தான். வனத்தில் தவத்தை மேற்கொண்டு உயரத் தூக்கிய கைகளுடன் சூரியனை நோக்கி நிற்கலானான். ஆயிரம் நாட்களுக்குப் பின் ஆத்ம ஞானியும் புகையில்லாத அக்னியைப்போல் கொழுந்து விட்டெரியும் பிரம்மதேஜஸுடன் கூடிய பகவான் சாகாயன்யர் எனப் பெயர் பெற்ற முனிவரை அணுகி வணங்கினான். அவர் 'எழுந்திரு, எழுந்திரு, என்ன வரம் வேண்டுமோ கேள்' என்று அரசனிடம் கூறினார். 'பகவானே! எனக்கு ஆத்மஞானமில்லை. தாங்கள் தத்துவ ஞானி எனப் புகழ்

பெற்றவர்கள். ஞானத்தை எனக்குப் புகட்டி அருள வேண்டும்' என்றான் அரசன். முனிவர் 'இந்தக் கேள்வி கடினமானது. அதைவிட்டு, இக்ஷ்வாகு குலத்தோனே! வேறு ஆசைகளின் பூர்த்தியைக் கேட்டுக் கொள்' என்றார். அரசன் அவருடைய பாதங்களைத் தொட்டுப் பின்வருமாறு கூறினான்.

'பகவானே! எலும்பும் தோலும் மாமிஸமும், மல மூத்திரமும் நிறைந்த ஸாரமற்ற இந்த உடலில் ஆசைகளை அனுபவிப்பதால் ஆவதென்ன? காமம், கோபம் மோஹம், பசி தாகம், மூப்பு, நோய், மரணம் ஆகிய வற்றுடன் கூடிய உடலில் போகத்தால் ஆவதென்ன? இது எல்லாம் அழிவதெனக் காண்கிறேன். புல்பூண்டு போலும், கொசு ஈ போலும் எல்லாம் தோன்றித் தோன்றி அழிபவை. இவற்றாலாவதென்ன? பெரிய வில்லாளிகளும் சக்ரவர்த்திகளுமான ஸூத்யும்னன், பூரித்யும்னன், இந்த்ரத்யும்னன், குவலயாச்வன், யௌவனாச்வன், அச்வபதி, ஹரிச்சந்திரன், அம்பரீஷன் போன்ற பல அரசர்கள் எல்லோரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே இவ்வுலகை விட்டு எங்கோ வேறு உலகுக்குப் போய்விட்டார்கள். அவர்களது போன்ற பதவியால் தான் ஆவதென்ன? கந்தர்வ, அஸுர, யக்ஷ, ராக்ஷச பூத கணங்கள், பிசாசக்ரஹங்கள் எல்லாமே அழிந்து போவதைக் காண்கிறோம்.

பெரிய கடல்கள் வற்றிப் போவதையும், மலைச் சிகரங்கள் விழுந்துபோவதையும், துருவ நக்ஷத்திரம் கூட இடம் பெயர்வதையும், பூமியும் இடம் மாறுவதையும், காணும் இவ்வுலகில் ஆசைகளாலாவதென்ன? இந்த ஸம்ஸார சக்கரத்தில் பிறந்திறந்துழல்வதால் என்ன பயன்? பாழுங்கிணற்றில் விழுந்துவிட்ட தவளை போல் உள்ள என்னைக் கை தூக்கிவிடுங்கள். தங்களைச் சரண் புகுகிறேன். தாங்களே எனக்கு கதி.

यो ह खलु वावोपरिस्थः श्रूयते स वा एष
 शुद्धः पूतः शून्यः शान्तोऽप्राणोऽनीशात्माऽनन्तोऽक्षय्यः
 स्थिरः शाश्वतोऽजः स्वतन्त्रः । स्वे महिम्नि तिष्ठत्यने
 नेदं शरीरं चेतनवत्प्रतिष्ठापितं प्रचोदयिता चैषोऽस्येति

॥ २.४ ॥

स वा एष पंचधाऽऽत्मानं प्रविभज्य निहितो गुहायां
 मनोमयः प्राणशरीरो भारूपः सत्य-संकल्प आकाश
 आत्मेति स वा एषो ऽस्मत् हृदन्तरे
 तिष्ठन्नकृतार्थोऽमन्यतार्थानाश्रानि इति । अतः
 खानीमानि भित्त्वोदितः पंचमी रश्मिभिर्विषयानत्तीति
 बुद्धीन्द्रियाणि यानीमान्येतान्यस्य रश्मयः
 कर्मेन्द्रियाण्यस्य हया रथः शरीर मनो नियन्ता
 प्रकृतिमयोऽस्य प्रतोदोऽनेन खल्वीरितः परिभ्रमतीदं
 शरीरं चक्रमिवानेनैवेदं शरीरं चेतनवत् प्रतिष्ठापितं
 प्रचोदयिता चैषोऽस्येति ॥ २.९ ॥

இரண்டாவது ப்ரபாடகம்

சாகாயன்யர் கூறியது: அரசே! பிரம்ம வித்தையைப்
 பற்றி பகவான் மைத்ரேயர் எனக்கு உபதேசித்ததை
 உமக்குக் கூறுகிறேன்.

2.4 அது வாக்குக்கு அப்பாற்பட்டதெனக் கேட்டுள்
 ளோம். அது பரிசுத்தமானது, பாவனமானது, சூன்யம்

யோஹ கலு வாவோபரிஸ்த்த : ச்ருயதே ஸ வா
 ஏஷ சுத்த: பூத: சூன்ய: சாந்தோ(அ)ப்ராணோ
 (அ)நீசாத்மா அனந்தோ (அ)க்ஷய்ய: ஸத்திர:
 சாச்வதோ (அ)ஜ: ஸ்வதந்தர: ।
 ஸ்வேமஹிம்னி திஷ்ட்டத்யனே நேதம் சரீரம்
 சேதனவத் ப்ரதிஷ்ட்டாபிதம் ப்ரசோதயிதா
 சைஷோஸ்யேதி || 2.4 ||

ஸவா ஏஷ பஞ்சதாத்மானம் ப்ரவிபஜ்ய
 நிஹிதோ குஹாயாம் மனோமய : ப்ராணசரீரோ
 பா ரூப: ஸத்யஸங்கல்ப ஆகாச ஆத்மேதி ஸ வா
 ஏஷோ (அ)ஸ்மத் ஹ்ருதந்தரே திஷ்ட்டன்னக் -
 ரூதார்த்தோ (அ) மன்யதார்த்தானச்ஞனி இதி ।
 அத: க்கானீமானி பித்வோதித: பஞ்சமீ ரக்மிபிர்
 விஷயானத்தீதி புத்தீந்த்ரியாணி
 யானீமான்யேதான்யஸ்ய ரக்மய: கர்மேந்த்ரி

போன்றது. சாந்தமானது, பிராணன் இல்லாதது; அந்த
 ஆத்மா ஆள்பவன் இல்லாதது. அளவற்றது, அழி
 வற்றது, நிலையானது, என்றுமுள்ளது, பிறப்பற்றது,
 சுதந்திரமானது, தன்னுடைய மஹிமையில் நிலைத்தி
 ருப்பது. அதனால் தான் இந்த சரீரம் சேதனத்தைப்
 போல் காணப்படுகிறது. இந்த சரீரத்தை இயக்குவதாக
 உள்ளது அதுவே.

2.9 அந்த ஆத்மா தன்னை (ஐந்து பிராணன், ஐந்து
 ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள் முதலிய)
 ஐந்தைந்தாகப் பிரித்துக் கொண்டு புத்திகுகையில்
 உறைகிறது. மனோமயமாகவும் பிராணமயமாகவும்
 பிரகாச வடிவங்களை அது ஏற்கிறது. எண்ணியதை

अस्ति खल्वन्योऽपरो भूतात्माऽऽख्यो योऽयं
 सितासितैः कर्मफलै-रभिभूयमानः सदसद्योनिमापद्यता
 इत्यर्वाचीं वोर्ध्वा गतिर्द्वन्द्वै रभिभूयमानः परिभ्रम-
 तेत्यस्योप व्याख्यानम् । पंचतन्मात्राणि
 भूतशब्देनोच्यन्ते पंच महाभूतानि भूत-शब्देनोच्यन्ते । ऽथ
 तेषां यः समुदायः शरीरमित्युक्तं । अथ यो ह
 खल्वाव शरीरमित्युक्तं स भूतात्मेत्युक्तम् । अथास्ति
 अस्यात्मा बिन्दुरिव पुष्कर इति । स वा
 एषोऽभिभूतः प्राकृतैर्गुणै-रित्यतोऽभिभूतत्वात् समूढत्वं
 प्रयाति । समूढत्वादात्मस्थं प्रभुं भगवन्तं कारयितारं
 नापश्यत् । गुणौघैस्तृप्यमान कलुषीकृत-श्चास्थिरश्च-

எண்ணியபடி செய்யும் ஸத்யஸங்கல்ப ஆகாச ஆத்மா
 வாகிய அது நமது இருதயத்தின் உள்ளே இருந்து
 கொண்டு தன்னை “அகிருதார்த்தன்” செய்ய வேண்டிய
 தைச் செய்யாதவன் போல் கருதி உடலைப் பிளந்து
 இந்திரிய வாயில்களை உண்டாக்கிக் கொண்டு உலக
 விஷயங்களை அனுபவிக்கிறது. ஐந்து ஞானேந்திரியங்
 களாகிய கடிவாளங்களுடன் கூடிய ஐந்து கர்மேந்திரி
 யங்களாகிற குதிரைகள் பூட்டிய தேர் போன்றதாகச்
 சரீரத்தைச் செய்கிறது. மனதே தேரோட்டி. இயற்கையே
 ஓட்டும் சவுக்கு. அங்ஙனம் ஓட்டப்பட்டு இந்தச் சரீரம்
 சக்கரமுள்ள தேர் போலும் சேதனம் படைத்தது
 போலும் சுற்றி வருகிறது. அங்ஙனம் பிரதிஷ்டை
 செய்யப்பட்ட சரீரத்தை இயக்குவிப்பது இந்த ஆத்மா
 தான்.

யாண்யஸ்ய ஹயா ரத: சரீரம் மனோ நியந்தா
 ப்ரக்ருத்யோ(அ)ஸ்ய ப்ரதோதோ (அ)னேன
 கல்வீரீத: பரிப்ப்ரமதீதம் சரீரம்
 சக்ரமிவானேனவேதம் சரீரம் சேதனவத்
 ப்ரதிஷ்ட்டாபிதம் ப்ரசோதயிதா சைஷோ
 (அ)ஸ்யேதி || 2.9 ||

மூன்றாவது ப்ரபாடகம்

அஸ்தி கல்வன்யோ(அ)பரோ பூதாத்மா
 (ஆ)க்கயோ யோ(அ)யம் ஸிதாஸிதை:
 கர்மபலே—ரபிபூயமான: ஸதஸத்—யோனி
 மாபத்யதா இத்யர்வாசீம் வோர்த்த்வாம்
 கதிர்த்வந்த்வைரபிபூயமான: பரிப்ப்ரமதேத்யோ
 பவ்யாக் க்யானம் | பஞ்சதன்மாத்ராணி
 பூதசப்தேனோச்யந்தே பஞ்சமஹா பூதானி
 பூதசப்தேனோச்யந்தே (அ)த தேஷாம் ய:
 ஸமுதாய: சரீரமித்யுத்தம்| அத யோ ஹ கல்வாவ
 சரீரமித்யுத்தம் ஸ பூதாத்மேத்யுத்தம் |
 அதாஸ்தி(அ) ஸ்யாத்மா பிந்துரிவ புஷ்கர இதி|

3.2 'பூதாத்மா' எனக் கூறப்படும் இன்னொரு ஆத்மா
 உளது. இது புண்ணிய பாவங்களான கர்மபலன்களால்
 சூழப்பெற்று நல்ல யோனிகளையும் கெட்ட யோனி
 களையும் அடைந்து, (சுகம், துக்கம், புண்ணியம்,
 பாவம் முதலிய) துவந்துவங்களால் கவரப்பட்டு கீழும்
 மேலும் சுழல்கின்றது. இதை விவரிப்போம். (பூதாத்மா
 என்பதில்) 'பூத' என்ற சொல்லால் ஐந்து தன்
 மாத்திரைகளுடன் கூடிய ஐந்து பூதங்கள் (பிருதிவி
 அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம்) குறிப்பிடப்படுகின்றன.

चलो लोलप्यमानः सस्पृहोऽव्यग्रश्चाभिमानित्वं प्रयात्
इति । सोममेदमित्येवं मन्यमानो निबध्नात्यात्मनात्मानं
जालेनेव खचरः क्रतस्यानुफलै-रभिभूयमानः
परिश्रमतीति ॥ ३.२ ॥

शब्दस्पर्शादयो ये अर्था अनर्था इव ते स्थिताः ।
येषां सक्तस्तु भूतात्मा न स्मरेच्च परं पदम् ॥

अयं वाव खलु अस्य प्रतिविधि-भूतात्मनो यदेव
विद्याधिगमं स्वधर्मस्यानुचरणं-स्वाश्रमेष्वनु
क्रमणं-स्वधर्म एव सर्वं धत्ते-स्तम्भशाखेव इतराणि
अनेनोर्ध्वमागम्यति अन्यथाऽधः पतति । एव
स्वधर्मोऽभिहितो यो वेदेषु । न स्वधर्मातिक्रमेणाश्रमी
भवति । आश्रमेष्वेवावस्थितः तपस्वीचेत्युच्यते ।
एतदप्युक्तं नातपस्कस्य आत्मज्ञानेऽधिगमः कर्मशुद्धिर्वा
इत्येवं ह्याह ॥ ४.२ ॥

அவற்றின் தொகுதியே சரீரம் எனப்படுவது. இங்ஙனம்
எது சரீரம் எனப்படுவதோ அதுவே 'பூதாத்மா' என்று
கூறப்பட்டது. ஒரு குளத்தில் நீர்த்துளிபோல் அதில்
ஆத்மா உளது. அதுவே தாழ்மையடைந்து பிரகிருதி
யின் குணங்களால் மூடப்பட்டதாக ஆகிறது. மூடப்
பட்டதால் தனக்குள்ளேயே இருந்து தன்னை இயக்கு
விப்பவரும் பிரபுவுமான பகவானைக் காண்பதில்லை.
குணக்கூட்டங்களால் திருப்தியடைந்து, அதனால் மாச

ஸ வா ஏஷோ(அ)பிபூத: ப்ராக்ருதோ
 குணைரித்யதோ (அ)பிபூதத்வாத் ஸம்முடத்வம்
 ப்ரயாதி ஸம்முடத்வாதாத்மஸ்த்தம் ப்ரபும்
 பகவந்தம் காரயிதாரம் நாபச்யத்| குணௌ
 கைஸ்த்ருப்யமான கலுஷீக்ருதச்— சாஸ்த்திரச்
 சஞ்சலோ லோலப்யமான: ஸஸ்ப்ருஹோ
 (அ)வ்யக்ரச்சாபிமானித்வம் ப்ரயாத் இதி |
 ஸோமமேதமித்யேவம் மன்யமானோ
 நிபத்த்நாயாத்மனாத்மானம் ஜாலேனேவ கசர:
 க்ரதஸ்யானுபலை — ரபிபூயமான:

பரிப்ப்ரமதீதி || 3.2 ||

நாலாவது ப்ரபாடகம்

சப்தஸ்பர்சாதயோ யே அர்த்தா அனர்த்தா இவ
 தே ஸ்த்திதா : | யேஷாம் ஸக்தஸ்து பூதாத்மா ந
 ஸ்மரேச்ச பரம் பதம் | அயம் வாவ கலு அஸ்ய
 ப்ரதிவிதிர் - பூதாத்மனோ யதேவ வித்யாதிசமம்
 ஸ்வதர்மஸ்யானுசரணம் - ஸ்வாச்ரமேஷ்வனு
 க்ரமணம் - ஸ்வதர்ம ஏவ ஸர்வம் தத்தே ஸதம்ப்ப

டைந்து, திடமிழந்து, சஞ்சலமடைந்து, ஆசைகளினால்
 உந்தப்பட்டு, தன் நிலை இழந்து (சரீரத்திலேயே)
 அபிமானம் உடையதாக ஆகிவிட்டது. அவ்வாத்மா
 'இது என்னுடையது' என்று எண்ணிக் கொண்டு தான்
 செய்த கருமங்களின் பயனில் கட்டுண்டு, தாழ்வடைந்து,
 தன்னைத்தானே ஒரு பறவை மாதிரி வலையில் வீழ்த்திக்
 கொண்டாற்போல் (விடுவித்துக் கொள்ளத் தெரியாமல்)
 சுற்றிச்சுற்றி வருகிறது.

तपसा प्राप्यते सत्त्वं सत्त्वात् संप्राप्यते मनः ।

मनसा प्राप्यते त्वात्मा ह्यात्मापत्या निवर्तते

॥ ४.३ ॥

अत्रैते श्लोका भवन्ति ।

यथा निरिन्धनो वह्निः स्वयोनावुपशाम्यति ।

तथा वृत्तिक्षयाच्चित्तं स्वयोनावुपशाम्यति ॥ १ ॥

चित्तमेव हि संसारस्तत्प्रयत्नेन शोधयेत् ।

यच्चित्तस्तन्मयो भवति गुह्यमेतत् सनातनम्

॥ २ ॥

चित्तस्य हि प्रसादेन हन्ति कर्म शुभाशुभम् ।

प्रसन्नात्मात्मनि स्थित्वा सुखमव्यय-मश्नुते ॥ ३ ॥

4.2 சப்தம், ஸ்பர்சம் முதலிய ‘அர்த்தங்கள்’ (பொருள்கள்) எவை உண்டோ அவை ‘அனர்த்தங்களே’யாம் (தீங்கு) விளைவிப்பனவேயாம். அவைகளில் பற்று வைத்த பூதாத்மா மேலான பதவியை மறந்து விடுகிறது. இது தான் பூதாத்மாவிற்கு அம்மறதியைப் போக்கக்கூடிய ப்ரதிவிதி (மறந்து): தனது ஆசிரமத்திற்குரிய ஸ்வ தர்மத்தை அனுஷ்டித்தலால் ஏற்படும் ஞானோதயம். ஸ்வதர்மமே அனைத்தையும் அளிக்கும். அடிமரத்திலிருந்து மேற்கிளைகளுக்குப் போவது போல் இதினின்று மேலே போகலாம். இல்லையேல் கீழேதான் போக வேண்டும். இந்த ஸ்வதர்மம் வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஸ்வதர்மத்தைக் கைவிட்டவன் எந்த ஆசிரமத்

சாகேவ இதராணி அநேநோர்த்த்வமாகம்யதி
 அன்யதாஃத : பததி | ஏஷ ஸ்வதர்மோ (அ)
 பிஹிதோ யோ வேதேஷு | ந ஸ்வதர்மாதிக்ர-
 மேணூச்ரமீ பவதி | ஆச்ரமேஷ்-
 வேவாவஸ்த்தித: தபஸ்வீ சேத்யுச்ச்யதே | ஏத-
 தப்யுக்தம் நாதபஸ்கஸ்ய
 ஆத்மஜ்ஞானே(அ)திகம : கர்மசுத்திர்வா
 இத்யேவம் ஹ்யாஹ |

|| 4.2 ||

தபஸா ப்ராப்யதே ஸத்வம் ஸத்வாத் ஸம்-
 ப்ராப்யதே மன: | மனஸா ப்ராப்யதே த்வாத்மா
 ஹ்யாத்மாபத்த்யா நிவர்த்ததே || 4.3 ||

அத்ரைதே ச்லோகா பவந்தி |

யதா நிரிந்தனோ வஹ்னி: ஸ்வயோ-

நாவுபசாம்யதி |

ததா வ்ருத்திக்ஷயாச்சித்தம் ஸ்வயோநாவுப-

சாம்யதி || 1 ||

சித்தமேவ ஹி ஸம்ஸாரஸ்தத் ப்ரயத்னேன

சோதயேத் |

யச்சித்தஸ்தன்மயோ பவதி குஹ்யமேதத்

ஸநாதனா || 2 ||

திற்கும் தகுதியுடையவனாகான். ஒரு ஆசிரமத்தில் நிலை
 பெற்றவன் தான் தவஞ்செய்ய இயலும். தவம் புரியாத
 வனுக்கு கர்ம சுத்தியோ ஆத்மஞானத்தை அடைதலோ
 இல்லை என்று கூறப்பட்டுள்ளது என்று உபதேசம்
 செய்யப்பட்டது.

4.3 தவத்தால் ஸத்துவகுணம் அடையப்படுகிறது. ஸத்
 துவத்தால் நல்ல மனமும், நல்ல மனதின் வலிமையால்

समासक्तं सदा चित्तं जन्तोर्विषयगोचरे ।
यद्येवं ब्रह्मणि स्यात्तत् को न मुच्यते बन्धनात्

॥ ४ ॥

मनो हि द्विविधं प्रोक्तं शुद्धं चाशुद्धमेव च ।
अशुद्धं कामसंकल्पं शुद्धं कामविवर्जितम् ॥ ५ ॥
लय-विक्षेप-रहितं मनः कृत्वा सुनिश्चलम् ।
यदा यात्यमनो भावं तदा तत् परमं पदम् ॥ ६ ॥
तावदेव निरोद्धव्यं हृदि यावत् क्षयं गतम् ।
एतज्जानं च मोक्षं च शेषास्तु ग्रन्थविस्तरः ॥ ७ ॥

ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமும் கிட்டுகிறது. ஆத்ம ஸாக்ஷாத் காரத்தால் பந்தங்களினின்று விடுதலையடைந்து ஜீவன் முக்தியை அடைகிறான்.

4.4.1. இதைப் பற்றிப் பின்வரும் சுலோகங்கள் உள்ளன. விறகில்லாத நெருப்பு எப்படி தன்னுடைய மூலத்தில் ஓடுங்குகிறதோ அப்படியே எண்ணமில்லாத சித்தம் தன்னுடைய மூலத்தில் ஓடுங்குகிறது.

4.4.2. சித்தமே ஸம்ஸாரம் (பிறவிச்சுழல்). அதை முயற்சியுடன் சுத்தம் செய்ய வேண்டும். எப்பொழுதும் சித்தம் தன்மயமாகிறதோ அதுவே சாச்வதமான இரகசியம்.

4.4.3. சித்தத்தின் தெளிவால் புண்ணியமும் பாவமுமாகிய சுருமம் நாசமாகிறது. தெளிவடைந்த ஜீவன் ஆத்மாவில் நிலை பெற்று மாறுபாடில்லாத நித்ய சுகத்தை அனுபவிக்கிறான்.

சித்தஸ்ய ஹி ப்ரஸாதேன ஹந்திகர்ம சுபாசுபம் ।
ப்ரஸந்நாத்மாத்மனி ஸ்தித்வா ஸுகமவ்யய

மச்னுதே ॥ 3 ॥

ஸமாஸக்தம் ஸதா சித்தம் ஜந்தோர் விஷய

கோசரே ।

யத்யேவம் ப்ரஹ்மணி ஸ்யாத்தத் கோ

ந முச்யேத பந்தனாத் ॥ 4 ॥

மனோ ஹி த்விவிதம் ப்ரோக்தம் சுத்தஞ்சா

சுத்தமேவ ச ।

அசுத்தம் காம ஸங்கல்பம் சுத்தம் காம

விவர்ஜிதம் ॥ 5 ॥

லய விசுஷப ரஹிதம் மன: க்ருத்வா

ஸுநிச்சலம் ।

யதா யாத்யமனோ பாவம் ததா தத் பரமம்

பதம் ॥ 6 ॥

4.4.4. ஜீவனுடைய சித்தம் விஷயத்தை நாடுவதில் எப்படி பற்றுக் கொண்டுள்ளதோ அப்படி பிரம்மத்திடம் பற்றுக் கொண்டால் எவன்தான் பந்தத்திலிருந்து விடுபடமாட்டான்?

4.4.5 மனது சுத்தம் என்றும் அசுத்தம் என்றும் இருவகையாகக் கூறப்படுகிறது. காமஸங்கல்பமுடையது அசுத்தம், காமமில்லாதது சுத்தம்.

4.4.6. மனது லயமும் விசுஷபமும் இல்லாமல் நிச்சலமாக எப்பொழுது 'அமனோபாவம்' எனும் நிலையை அடைகிறதோ அதுவே பரமபதம்.

4.4.7 இருதயத்தில் மனது ஒடுங்கி நசித்துப்போகும் வரை அதை அடக்க வேண்டும். அதுவே ஞானமும் மோக்ஷமும். மற்றதெல்லாம் நூல் விஸ்தாரமேயாம்.

समाधि निर्धूत मलस्य चेतसो

निवेशितस्यात्मनि यत्सुखं लभेत् ।

न शक्यते वर्णयितुं गिरा तदा

स्वयं तदन्तः करणेन गृह्यते ॥ ८ ॥

अपामपोऽग्निरग्नौ वा व्योम्नि व्योम न लक्ष्यते ।

एवमन्तर्गतं चित्तं पुरुषः प्रतिमुच्यते ॥ ९ ॥

मन एव मनुष्याणां कारणं बन्धमोक्षयोः ।

बन्धाय विषयासक्तं मुक्त्यै निर्विषयं स्मृतम्

॥ १० ॥

द्वे वाव ब्रह्मणो रूपे मूर्तं चामूर्तं च । अथ यन्मूर्तं
तदसत्यं यदमूर्तं तत्सत्यं तद् ब्रह्म । यद् ब्रह्म
तज्ज्योति र्यज्ज्योतिः स आदित्यः स वा एष
ओमित्येतदात्मा स त्रिधात्मानं व्यकुरुत । ओमिति
तिस्रो मात्रा एताभिः सर्वमिदमोतं प्रोतं चै-
वास्मिन्नित्येवं ह्याहैतद्वा आदित्य ओमित्यं ध्यायं
स्तथात्मानं युंजीतेति ॥ ५.३ ॥

4.4.8. மனதினுடைய மலம் நீங்கி ஆத்மாவில் புகுந்த
வனுக்கு எந்த சுகம் உண்டோ அதை வாய்ச்சொல்லால்
வர்ணிக்க இயலாது. ஆனால் தனக்குத்தானே அந்தக்
கரணத்தில் உணரலாம்.

தாவதேவ நிரோத்தவ்யம் ஹ்ருதி யாவத் க்ஷயம்
கதம் ।

ஏதஜ்ஜ்ஞானஞ்ச மோக்ஷஞ்ச சேஷாஸ்து க்ரந்த -
விஸ்தர : || 7. ||

ஸமாதிநிர்த்தூத மலஸ்ய சேதஸோ
நிவேசிதஸ்யாத்மனி யத்ஸுகம் லபேத் ।

ந சக்யதே வர்ணயிதும் கிரா ததா
ஸ்வயம் ததந்த:கரணேன க்ருஹ்யதே || 8 ||

அபாமபோ (அ)க்னிரக்னௌ வா
வ்யோம்னி வ்யோம ந லக்ஷ்யதே ।

ஏவ மந்தர்கதம் சித்தம் புருஷ:
ப்ரதிமுச்யதே || 9 ||

மன ஏவ மனுஷ்யானாம் காரணம் பந்த
மோக்ஷயோ: ।

பந்தாய விஷயாஸக்தம் முக்த்யை நிர்விஷயம்
ஸம்ருதம் || 10 ||
|| 4.4 ||

4.4.9 நீரில் நீரும், நெருப்பில் நெருப்பும், ஆகாயத்தில் ஆகாயமும் எப்படி ஒன்றுபட்டுப் பிரிதாக காணப்படுவதில்லையோ அப்படியே உள்ளே புகுந்து மறைந்த சித்தத்தை உடைய புருஷன் விடுதலை (முக்தி) அடைகிறான்.

4.4.10. மனிதனுடைய பந்தத்திற்கும் மோக்ஷத்திற்கும் மனதே காரணம். விஷயப்பற்றுடைய மனது பந்தத்திற்கும் நிர்விஷயமான மனது முக்திக்கும் காரணம் என்று கூறப்படுகிறது.

அதான்யத்ராப்யுக்தம் ஸ்தனயத்யேஷா தனூர்யா ஆமிதி ।
 ஸ்ரீபுந் புஸகமிதி லிங்வத்யேஷா யா஽஑்நிர்வாயுராதித்ய இதி
 டாஸ்வத்யேஷாத் ட்ரஹ்மா ருத்ரோ விஷ்ணுரித்யதிபதிரிதி ।
 ஂஷாத் ஑ாஹ்஑்யோ தக்ஷிணா஑்நி-ராஹ்வநீய இதி ஡ுக்ஷ்வத்யேஷா
 ஃ஑்யஜு: ஑ா஡ேதி விஜானாத்யேஷா ஡ூர்஡ுவ: ஑்வரிதி லோக
 வத்யேஷாத் ஡ூத் ஡வ்ய் ஡விஷ்யதிதி காலவத்யேஷாத்
 ஑்ராணோ஽஑்நி: ஑ூர்ய இதி ஑்ரதத்யேஷாத் ஑்ர஡ா஑்ஷ்ந்ர஡ா
 இத்யா஑்யாயநவத்யேஷாத் ஡ுத்஑்ரிர்஡னோ஽஑்஑்கார இதி ஑ேதந
 வத்யேஷா த்யஜா஡ீத்யுக்த்வீததா஑் ஑்ரஸ்தோதார்பிதா ஡வதீத்யேவ
 ஑்ரா஑ீதத்஑்வீ ஑த்யகா஡ ஑ர் ஑ா஑ர் ஑ யதோ஡ித்யேததக்ஷரமிதி
 ॥ ௩.௩ ॥

5.3 ஑ிர஡்஡த்திற்கு ரூப஡் இரண்டு ஡ூர்த்த஡், அ஡ூர்த்த஡், (உருவ஡், அருவ஡்). ஂது உருவ஡ோ அது அஸத்ய஡். ஂது அருவ஡ோ அது ஑த்ய஡், ஑ிர஡்஡஡். ஂது ஑ிர஡்஡஡ோ அது ஑்வய஡்ஜோதி (஑ேரோளி). ஂது ஜோதியோ அது ஆதித்யன். அதுவே 'ஓ஡்' ஂன்ற ஡ந்திரத்தால் குறிக்க஑்஑்ட஡் ஆத்஡ா. அது தன்னை ஡ூன்றாக ஑ிரித்துக் கொண்டது. ஓங்காரத்திற்கு ஡ூன்று ஡ாத்திரைகள் (அ-உ-஡). அவற்றாலேயே இவ்வலகெல்லா஡் ஂ஑்ட஡்஑ாவ஡் ஑ோல் குறுக்஑்ட஡் நெடுக்஑்ட஡் வியா஑ிக்க஑்஑்ட஡்஑்ளது. இ஑்஑்஑ி ஆதித்தியனிதத்தில் 'ஓ஡்' ஂன்று தியானித்து ஆத்஡ாவுடன் கூட வேண்ட஡்.

ஐந்தாவது ப்ரபாடகம்

த்வே வாவ ப்ரஹ்மணோ ரூபே மூர்த்தஞ்சா
 மூர்த்தஞ்ச | அத யன்மூர்த்தம் ததஸத்யம்
 யதமூர்த்தம் ததஸத்யம் தத் ப்ரஹ்ம | யத் ப்ரஹ்ம
 தஜ்ஜ்யோதிர் யஜ்ஜ்யோதி: ஸ ஆதித்ய: ஸ
 வா ஏஷ ஓமித்யேததாத்மா ஸ த்ரிதாத்மானம்
 வ்யகுருத | ஓமிதி திஸ்ரோ 'மாத்ரா ஏதாபி:
 ஸர்வமிதமோதம் ப்ரோதஞ்சைவாஸ்மின்னித்-
 யேவம் ஹ்யாஹைதத்வா ஆதித்ய ஓமித்யேவம்
 த்யாயம் ஸ்ததாத்மானம் யுஞ்ஜீதேதி || 5.3 ||

அதான்யத்ராப்யுக்தம் ஸ்தனயத்யேஷா
 தனூர்யா ஓமிதி | ஸ்த்ரீபும்நபும்ஸகமிதி
 லிங்கவத்யேஷா யா(அ)க்னிர் வாயுராதித்ய இதி
 பாஸ்வத்யேஷா(அ)தப்ரஹ்மா ருத்ரோ
 விஷ்ணுரிதி அதிபதிரிதி | ஏஷாத
 கார்ஹபத்யோ தக்ஷிணாக்னி ராஹவனீய இதி
 முகவத்யேஷா ருக்யஜுஸ்ஸாமேதி
 விஜானாத்யேஷா பூர்ப்புவ: ஸ்வரிதி லோகவத்

5.5 வேறு இடத்தில் இதைப்பற்றிக் கூறப்படுவதாவது :
 பிரம்மத்தின் ஸ்வரூபம் 'ஓம்' என்று ஒலிப்பது.
 அதுவே புல்லிங்கம், ஸ்த்ரீங்கம், நம்புஸகம் என்று
 மூன்று லிங்கங்களாகவும்; அக்னி வாயு ஆதித்யன் என்ற
 மூன்று பிரகாசங்களாகவும்; பிரம்மா விஷ்ணு ருத்ரன்
 என்ற மூன்று உலக நாயகர்களாகவும்; கார்ஹபத்யம்
 தக்ஷிணாக்னி ஆஹவனீயம் என்ற மூன்று அக்னிகளாக
 வும்; ருக் யஜுஸ் ஸாமம் என்ற மூன்று வேதங்களாக
 வும்; பூலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகம் என்ற

तत्सवितुर्वरेण्यमित्यसौ वा आदित्यः सवितः स वा
 एव प्रवरणाय आत्मकामेनेत्याह ब्रह्मवादिनः । अथ
 भर्गो देवस्य धीमहि इति सविता वै तेऽवस्थिता
 योऽस्य भर्गः तं चिन्तयामि इत्याहुर्ब्रह्मवादिनः । अथ
 धियो यो नः प्रचोदयात् इति बुद्धयो धियस्ता
 योऽस्माकं प्रचोदयात् इत्याहुर्ब्रह्मवादिनः । अथ भर्ग
 इति यो ह वा अस्मिन्नादित्ये निहितस्तारकेऽक्षिणि चैव
 भर्गाख्यो आभिर्गतिरस्य इति । भर्गा भर्जति वा एष
 भर्ग इति रुद्रो ब्रह्मवादिनः । अथ भग इति गच्छति
 अस्मिन्नागच्छति अस्मादिमाः प्रजास्तस्माद् भारगद्भर्गः ।
 शत्रून सूयमानत्वात् सूर्यः सवनात्
 सविताऽऽदानादादित्यः पवनात्पवमानः । अथ यो
 आदित्य इत्येवं ह्याह खल्वात्मनात्मामृताख्यश्रेता

மூன்று உலகங்களாகவும்; இறந்த காலம், நிகழ் காலம், எதிர் காலம் என்ற மூன்று காலங்களாகவும்; பிராணன், அக்னி, சூரியன் என்ற உஷ்ணங்களாகவும்; அன்னம், ஜலம், சந்திரன் என்று உயிரைப் போஷிப்பவனாகவும்; புத்தி மனம் அஹங்காரம் என்ற சேதனமாகவும்; பிராணன், அபானன், வியானன் என்ற உயிர்நிலைகளாகவும்; யாகத்தில் தியாகம் செய்யும் யஜமானன். ப்ரஸ்தோதா, அர்ப்பிதா என்பவர்களாகவும். ஸத்ய காமா! இவ்வாறாக இந்த ஓம் என்ற அக்ஷரம் பரமாகவும் அபரமாகவும் அனைத்துமாக ஆயிற்று.

யேஷாதபூதம் பவ்யம் பவிஷ்யதிதி
 காலவத்யேஷா(அ)தப்ராணோ(அ)க்னி: ஸூர்ய
 இதி ப்ரதபத்யேஷாதான்னமாபச்சந்த்ரமா
 இத்யாப்யாயனவத்யேஷாத
 புத்திரீமனோ(அ)ஹங்கார இதி சேதனவத்யேஷா
 த்யஜாமீத்யுக்த்வைததாஹ ப்ரஸ்தோதார்ப்பிதா
 பவதீத்யேவ ஹ்யாஹை தத்வை ஸத்யகாம
 பரஞ்சாபரஞ்ச யதோமித்யேததக்ஷரமிதி || 5.5 ||

‘தத்ஸவிதுர்வரேண்யம்’ இத்யஸௌ வா
 ஆதித்ய: ஸவித: ஸ வா ஏவ ப்ரவரணய
 ஆத்மகாமேன இத்யாஹ ப்ரஹ்மவாதின: | அத
 ‘பர்க்கோ தேவஸ்ய தீமஹி’ இதி ஸவிதா வை
 தே(அ)வஸ்த்திதா யோ(அ)ஸ்ய பர்க: தம்
 சிந்தயாமி இத்யாஹுர்ப்ரஹ்மவாதின: | அத
 தியோ யோ ந: ப்ரசோதயாத் இதி புத்தயோ-

5.7 ‘தத் ஸவிதுர் வரேண்யம்’ என்று தொடங்கும்
 காயத்ரீ மந்திரத்தில் உலகை உற்பத்தி செய்யும் ஸவிதா
 எனப்படும் சூரியனே சிறந்த ஆத்மப்ரகாசத்தின் பிரதி
 நிதியாகப் போற்றப்படவேண்டும் என்பது கருத்து
 என்று பிரம்மவாதிகள் கூறுகிறார்கள். ‘பர்க்கோ
 தேவஸ்ய தீமஹி’ என்ற இரண்டாவது அடியில் இந்த
 சூரிய தேவனுடைய சிறந்த ஒளி எது உண்டோ
 அதை தியானிக்கிறோம் என்பது கருத்து என்று பிரம்ம
 வாதிகள் கூறுகிறார்கள். ‘தியோ யோந: ப்ரசோதயாத்’
 என்ற மூன்றாவது அடியில் ‘ந: திய:’ என்றால் நம்
 முடைய புத்திசக்திகள்; அவற்றை ‘ய: ப்ரசோதயாத்’
 சூரியனிடத்தில் இருந்து கொண்டு எந்தப் பரமாத்மா

मन्ता गन्ता स्रष्टाऽऽनन्दयिता कर्ता वक्ता रसयिता
 घ्राता द्रष्टा श्रोता स्पर्शयिता च विभु विग्रहे सन्निष्ठा
 इत्येवह्याह । अथ यत्र द्वैती भूतं विज्ञानं तत्र हि
 शृणोति पश्यति जिघ्रतीति रसयते चैव स्पर्शयति
 सर्वमात्मा जानीतेति । यत्राद्वैती भूतं विज्ञानं कार्यं
 कारणं निर्मुक्त-मनिर्वचन-मनौपम्यं निरुपाख्यं किं
 तदाऽवाच्यम् ॥ ५.७ ॥

एष खल्वात्मेशानः शंभु-र्भवो रुद्रः प्रजापति-
 विश्वसृद्-हिरण्यगर्भः सत्यं प्राणो हंसः शास्ता
 विष्णु-नारायणोऽर्कः सविता विधाता सम्राट् इन्द्र

தூண்டுகிறாரோ என்பது கருத்து என்று பிரம்மவாதிகள் கூறுகிறார்கள். 'பர்க:' எனும் சொல்லைப் பற்றி மேலும் விளக்குகையில் இந்த சூரியனிடமும், நக்சத்திரங்களிலும், கண்ணிலும் காணும் ஒளி ஒன்றே என்பது கருத்து. அல்லது 'பர்ஜதி' எரித்து அழிக்கிறது என்பதால் நுத்ரனைக் குறிக்கும் என்று பிரம்மவாதிகள் கூறுகிறார்கள். அல்லது 'பக' என்றால் 'கச்சதி'. 'ஆகச்சதி' அவனிடமிருந்தே எல்லா உயிர்களும் தோன்றுகின்றன என்பதால் 'பர்க:' என்று பரமாத்மாவே சூரியனிடம் தியானம் செய்யப்படுகிறது. 'ஸூயமானத்வாத்' பகைவர்களை அழிப்பதால் 'ஸூர்யன்' எனப் பெயர். 'ஸவனாத்' அனைத்தையும் உண்டாக்குவதால் 'ஸவிதா'. 'ஆதானாத்' அனைத்தையும் கவர்வதால் 'ஆதித்யன்'. 'பவனாத்' தூய்மையாக்குவதால் 'பவமான:' ஆகையால் இப்படி ஆதித்யன் எனப்பட்டவன் அழிவில்லாத

'தியஸ்தா யோஃஸ்தா ப்ரசோதயாத்
 இத்யாஹுர்ப்ரஹ்மவாதின: | அத பர்க் இதி
 யோ ஹ வா அஸ்மின்னுதித்யே
 நிஹிதஸ்தாரகே(அ)க்ஷிணி சைவை
 பர்காக்யோ ஆபிர்கதிரஸ்ய இதி | பர்கா பர்ஜதி
 வா ஏஷ பர்க: இதி ருத்ரோ ப்ரஹ்மவாதின:
 | அத பக இதி கச்சதி அஸ்மின்கச்சதி
 அஸ்மாதிமா: ப்ரஜாஸ்தஸ்தா ப்ரகத் பர்க: |
 சத்ருன் ஸையமானத்வாத் ஸூர்ய: ஸவனாத்
 ஸவிதா(ஆ)காநாதாதிய: பவனாத் பவமான: |
 அத யோ ஆதித்ய இத்யேவம் ஹ்யாஹ
 கல்வாத்மனாத்மாம்ருதாக்க்ய சேதா மந்தா
 கந்தா ஸ்ரஷ்டா(ஆ)னந்தயிதா கர்த்ததா வக்தா
 ரஸயிதா க்ராதா த்ரஷ்டா ச்ரோதா
 ஸபர்சயிதா ச விபு விக்ரஹே ஸந்நிஷ்டா
 இத்யேவஹ்யாஹ | அத யத்ர த்வைதீ பூதம்
 விஜ்ஞானம் தத்ர ஹி ச்ருணோதி பச்யதி
 ஜிக்ரதீதி ரஸயதே சைவ ஸபர்சயதி ஸர்வ-
 மாத்மா ஜானீதேதி | யத்ராத்வைதீபூதம்
 விஜ்ஞானம் கார்யகாரண
 நிர்முக்த-மநிர்வசன-மநௌபம்யம் நிருபாக்க்யம்
 கிம் ததா(அ)வாச்யம் || 5.7 ||
 ஏஷ கல்வாத்மேசான: சம்ப்புர்ப்-பவோ ருத்ர:

ஆத்மா எனக் கூறப்பட்டதாகும்.

அந்த ஆத்மாதான் அறிபவன், நினைப்பவன், செல்பவன், சிருஷ்டிப்பவன், மகிழ்பவன், செயல்புரிபவன்,

इन्दुरिति । य एष तपत्यग्निरिवाग्निना पिहितः
 सहस्राक्षेण हिरण्मयेन अण्डेन । एष वाव
 विजिज्ञासितव्यो ऽन्वेष्टव्यः सर्वभूतेभ्योऽभयं दत्वारण्यं
 गत्वा अथ बहिः कृतेन्द्रियार्थान् स्वशरीरादुपलभेतै-
 नमिति । विश्वरूपं हरिणं जातवेदसं परायणं
 ज्योतिरेकं तपन्तम् । सहस्ररश्मिः शतधा वर्तमानः
 प्राणः प्रजाना-मुदयत्येष सूर्यः ॥ ५.८ ॥

பேசுபவன், ருசி பார்ப்பவன், முகர்பவன், பார்ப்பவன், கேட்பவன், தொடுபவன், உருப்படைத்த உடலில் உறையும் பிரபு எனக் கூறப்படுகிறது. எங்கு அறிவு இரண்டுபட்டதோ அங்கேயே அது பார்க்கிறது, முகர்கிறது, சுவைக்கிறது, தொடுகிறது; அனைத்தையும் ஆத்மா உணர்கிறது. எங்கு அறிவு இரண்டற்ற அத்வைதமாகி விட்டதோ, காரியமும் காரணமும் இல்லாததோ அங்கு அது வாக்கினால் வர்ணிக்க முடியாததாகவும், உவமையற்றதாகவும் 'விளக்கமுடியாததாகவும்' உள்ளது.

5.8. இந்த ஆத்மாதான் ஈசானன், சம்பு, பவன், ருத்ரன், பிரஜாபதி, விச்வஸ்ரஷ்டா, ஹிரண்யகர்ப்பன், ஸத்யம், பிராணன், ஹம்ஸம், சாஸ்தா, விஷ்ணு, நாராயணன், அர்க்கன், ஸவிதா, தாதா, விதாதா, ஸம்ராட், இந்திரன், இந்து என்ற எல்லாப் பெயராலும் அழைக்கப்படுவது. பொன்மயமான கோளவடிவில் அக்னிப் பிழம்பால் மூடப்பட்ட அக்னிபோல் ஆயிரம் கண்களுடன் இந்தப் பரமாத்மாதான் (சூரியனாக) பிரகாசிக்கிறார். அவரைத்தான் தேடி அறிய வேண்டும். எல்லா உயிர்களுக்கும் அபயமளித்து (துறவியாகி) வனம்

ப்ரஜாபதிர்-விச்வஸ்ருட்-ஹிரண்யகர்ப்ப: ஸத்யம்
ப்ராணோ ஹம்ஸ: சாஸ்தா விஷ்ணுர்-நாராயணோ
அர்க்க: ஸவிதா விதாதா ஸம்ராட்

இந்த்ர

இந்துரிதி | ய ஏஷ தபத் யக்னிரிவாக்னிஞ

ஹித: ஸஹஸ்ராக்ஷண ஹிரண்மயேன

அண்டேன | ஏஷ வாவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யோ

(அ)ன்வேஷ்டவ்ய: ஸர்வ

பூதேப்ப்யோ(அ)பயம் தத்வா அரண்யம் கத்வா

அத பஹி : க்ருதேந்த்ரியார்த்தான்

ஸ்வசரீராதுபல பேதைனமிதி | விச்வரூபம்

ஹரிணம் ஜாதவேதஸம் பராயணம்

ஜ்யோதிரேகம் தபந்தம் | ஸஹஸ்ர ரச்மி:

சததாவர்த்தமான: ப்ராண: ப்ரஜாஞ

முதயத்யேஷ ஸூர்ய: || 5.8 ||

புகுந்து, இந்திரியசுகங்களை அப்புறப்படுத்தித் தனது சரீரத்
திலேயே அவரை அடைய வேண்டும்.

விச்வ ரூபியாகவும் கிரணங்களுடன் கூடியவராகவும்,
அனைத்தையும் அறிபவராகவும், புகலிடமாகவும்,
இரண்டற்ற பேரொளியாகவும், எரிப்பவராகவும்
(உள்ள இவரைத் தங்கள் ஆத்மாவாக ஞானிகள் அறி
கிறார்கள்). ஆயிரம் கிரணங்களுடையவராகவும் நூற்றுக்
கணக்கான வடிவங்கொண்டு பிரஜைகளின் 'பிராண
னாகவும் இந்த சூரிய பகவான் உதிக்கிறார்.

மைத்ராயணீ உபநிஷத்ஸாரம்

முற்றும்

॥ कौषीतकी उपनिषत् ॥ २६ ॥

ओं वाङ् मे मनसि प्रतिष्ठिता मनो मे वाचि
 प्रतिष्ठितं । आविरावीर्म एधि । वेदस्य म आणीस्थः
 श्रुतं मे मा प्रहासीः । अनेनाधीतेन अहोरात्रान्
 सन्दधामि ऋतं वदिष्यामि सत्यं वदिष्यामि ।
 तन्मामवतु तद्वक्तारमवतु । अवतु मां अवतु वक्तारम्
 अवतु वक्तारम् । ओं शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

ஓம். என் வாக்கு மனதில் ஊன்றி நிற்கட்டும். மனமும் வாக்கில் ஊன்றி நிற்கட்டும். ஆன்ம ஜோதியே, என்னிடம் பிரகாசித்தருள்வாய். (வாக்கும் மனமுமாகிய நீங்கள்) என்னிடம் வேதத்தின் அச்சாணி போன்றிருங்கள். என் கேள்வியை வீணாக்க வேண்டாம். இந்த அத்தியயனத்தில் இரவையும் பகலையும் ஒன்றாகக் குவேன். (உலகின் அழகும் ஒழுங்குமாக விளங்கும்) ருதத்தைப் போற்றுகிறேன். (அதற்கு ஆதாரமாயுள்ள) ஸத்தியத்தைப் போற்றுகின்றேன். அது என்னைக் காப்பாற்றட்டும். ஆசாரியனைக் காப்பாற்றட்டும். என்னைக் காப்பாற்றட்டும். ஆசாரியனைக் காப்பாற்றட்டும். (திருப்பித் திருப்பி பிரார்த்தனை ஆர்வத்தைக் காட்டும்.)

ஓம். முவ்வகையிலும் சாந்தி நிலவட்டும்.

உபநிஷத்தின் பெயரும் தொடர்பும் : இது ருக்வேதம் கௌஷீதகி ப்ராஹ்மண பாகத்தைச் சேர்ந்தது.

ஸம்ஸாரத்தைக் 'குஷீதகம்' (குத்ஸிதம்) அல்பமெனக் கருதி வெறுக்கத்தக்கது எனக் கருதிய ரிஷி குஷீதகர். அவருடைய புத்திரன் கௌஷீதகி. அவர் பிராணனை பிரம்மமாக உபாசித்தவர். அந்த உபாசனை இதில் முக்கியமாக விளக்கப் படுவதால் இது கௌஷீதகீ உபநிஷத்து எனப் பெயர் பெற்றது.

॥ 26. கௌஷீதகீ உபநிஷத்து ॥

ஓம் வாங்மே மனஸி ப்ரதிஷ்ட்டிதா மனோ மே
 வாசி ப்ரதிஷ்ட்டிதம் । ஆவிராவீர்ம ஏதி ।
 வேதஸ்ய ம ஆணீஸ்தத: ச்ருதம் மே மா
 ப்ரஹாஸீ: । அநேநாதீதேன அஹோராத்ரான்
 ஸந்ததாமி ருதம் வதிஷ்யாமி ஸத்யம்
 வதிஷ்யாமி । தன்மாமவது தத்வக்தாரமவது ।
 அவது மாம் அவது வக்தாரம் அவது வக்தாரம்
 । ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி:॥

முதல் அத்தியாயம்

கர்க்க மஹரிஷியின் கொள்ளுப் பேரன் சித்ரர்
 என்பவர் உத்தாலகரை யாகம் செய்து வைக்கும்படி
 வேண்டிக் கொண்டார். அவர் தான் போகாமல் தன்
 புத்திரன் சுவேதகேதுவை அனுப்பிவைத்தார். அவர்
 வந்ததும் சித்ரர் 'அஞ்ஞானத்தால் மறைவுபட்டுள்ள
 உலகிற்கா அல்லது மறைவுபடாத உலகிற்கா இந்த
 யாகத்தால் எங்கே என்னை அனுப்ப உதவப் போகிறீர்கள்?'
 என்று கேட்டார். சுவேதகேது 'அது எல்லாம் எனக்குத்
 தெரியாது. என் தந்தையைத்தான் கேட்க வேண்டும்'
 என்று கூறிவிட்டுத் தந்தையிடம் போய் அந்தக்
 கேள்வியைக் கேட்டார். தந்தை உத்தாலகர் 'குழந்தாய்!
 அது எனக்கும் தெரியவில்லை. மகாத்மாவான சித்ரரையே
 போய்க் கேட்போம்' என்று அவரிடம் இருவரும்
 ஸமித்தைக் கையுறையாகக் கொண்டு சீடர்களைப் போல்
 வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களுடைய நோக்கத்தை
 அறிந்ததும் சித்ரர் உத்தாலகரை நோக்கி, 'நீர் பிராம்
 மணர்களுள் சிறப்பாகப் போற்றப் பெற்றவர். பிரம்ம
 வித்தைக்கு அதிகாரி. அற்புன என்னை நாடி ஏன்

सा या ब्रह्मणो जितिर्या व्यष्टिस्तां जितिं जयति तां
व्यष्टिं व्यश्नुते य एवं वेद य एवं वेद ।।

வந்தீர்கள்? என்றாலும் உண்மையை அறிய ஆவலால் அபிமானத்தை விட்டு வந்ததால் எனக்குத் தெரிந்ததைக் கூறுகிறேன்' என்றார்.

சித்ரர் கூறியது : 'யாகம் முதலிய காமிய கருமங் களைச் செய்யும் ஒருவன் அதன் பயனாக இவ்வுலகை நீத்த பின் படிப்படியாக இரவு, கிருஷ்ணபக்சம், தக்ஷிணயனம் முதலிய கால தேவதைகளின் 'அனுசரணையால் ஸ்வர்க்க லோகத்தை அடைகிறான். ஆனால் அவனுடைய புண்ணியம் செலவழிந்ததும் மீண்டும் இந்த லோகத் திற்குத் திரும்புகிறான்.

'இந்த உண்மையை அறிந்து விழித்துக் கொண்டவன் அந்த ஸ்வர்க்கத்தில் விருப்பமில்லாதவனாக நிஷ்காம கருமங்களில் ஈடுபடுகிறான். பகல், சக்லபக்சம், உத்த ராயணம் முதலிய கால தேவதைகளின் அனுசரணையால் பிரம்ம லோகத்தை அடைகிறான். பிரம்மா அவனிடம் 'இந்த பிரம்ம லோகமும் பஞ்ச பூதங்களாலானதுதான். நீ அதையுங் கடந்து என்னுடன் ஒன்றுபட்டு என்னைப் போல் ஸர்வ வ்யாப்தியையும் ஸர்வாத்மகத்வத்தையும் அடைவாயாக' என்று உபதேசித்து அதற்கு வழி காட்டுகிறார்.'

பிரம்மாவின் வெற்றியாகிய ஆளும் சக்தி எதுவோ (ஸர்வவ்யாப்தி சக்தி எதுவோ) அதை இந்த உபாஸகன் அடைகிறான். அதை அறிந்தவன் எவனோ அவனும் அடைகிறான்.

ஸா யா ப்ரஹ்மணோ ஜிதிர்யா வ்யஷ்டிஸ்தாம்
ஜிதிம் ஜயதி தாம் வ்யஷ்டிம் வ்யச்னுதே ய
ஏவம் வேதய ஏவம் வேத ||

இரண்டாவது அத்தியாயம்

1. கௌஷீதகீ ரிஷி பிராணணையே பிரம்மமாக உபாஸனை செய்யும்படி உபதேசிக்கிறார். பிராணனாகிய அரசனுக்கு மனது தூதன், வாக்கு மனைவி, கண் மந்திரி, காது வாயிற்காப்போன். பிராணனாகிய பிரம்மம் எதையும் வேண்டாமலே. இந்திரிய வடிவான எல்லா தேவ கணங்களும் சேவை புரிகிறார்கள். இதையறிந்து உபாசிப்பவன் பிறரிடம் ஒன்றும் யாசிப்பதில்லை என்ற விரதம் பூண்டவனாயிருந்தாலும் எல்லோரும் அவனை நாடி அவனை உபசரித்துப் போற்றுவார்கள்.

2. 'பிராணன் பிரம்மம்' என்று பைங்க்ய மஹரிஷியும் கூறுகிறார். இந்திரியங்களை விடச் சிறந்தது மனம். மனதைவிடச் சிறந்தது பிராணன். பிராணனுடைய உதவி இல்லாமல் மனம் வேலை செய்யாது. பிராண பிரம்மம் எதையும் வேண்டாவிட்டாலும் எல்லா தேவதைகளும் அதற்கு சேவை புரிகிறார்கள். இதை அறிந்து ஒரு துறவி 'நான் யாரிடமும் யாசிப்பதில்லை' என்ற விரதம் பூண்டவனாயிருந்தாலும் அவனைத் தேடிக்கொண்டு எல்லோரும் உபசரிக்க வருவார்கள்.

இஷ்டபூர்த்தி :

3-4. மனதில் எழும் இச்சையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள விரும்பும் ஒருவன் பிராணனை பிரம்மமாக தியானித்து அதன் வசத்தில் எல்லாம் இருப்பதை உணர்ந்து ஒரு நல்ல நாளிலும் நக்ஷத்திரத்திலும்

'ப்ராணோ நாம தேவதாவரோதினீ ஸாமே அமுஷ் மான் இதம் அவருந்தாம் தஸ்யை ஸவாஹா' என்ற

மந்திரத்தால் ஹோமம் செய்து மிகுந்த நெய்யை உடலில் பூசிக் கொண்டு பொருள் படைத்தவரிடமிருந்து தனக்கு இந்தப் பொருள் கிடைக்க வேண்டும் என்று திடமாக ஸங்கல்பித்தால் அது கைகூடும். இன்றும் வேறு எதை நினைத்தாலும் அதை வசப்படுத்த இயலும்.

5. ஆத்யாத்மிக அக்னிஹோத்ரம் : திவோதாஸர் என்பவருடைய புத்திரர் ப்ரதர்தனர். அவர் அனுஷ்டித்த உபாஸனை 'ப்ராதர்தன-ஸாம்யமனம்' எனப்படும். உயிர் வாழும் வரை பிராணனுடைய வியாபாரத்துக்கு முடிவில்லை. பேசும் போது பிராணசக்தி வாக்கில் ஹோமம் செய்யப்படுவதாகவும், பேசாமல் மூச்சு விடும் போது வாக்கு பிராண சக்தியில் ஹோமம் செய்யப்படுவதாகவும் எவன் தியானிக்கிறானோ அவன் ஆத்யாத்மிக அக்னி ஹோத்ரம் செய்தவனாகிறான். அவன் கர்ம மயமான அக்னி ஹோத்ரம் செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை.

6. அஷ்கப்ருங்காரர் என்ற ரிஷி பிராணனே ருக்வேதம், பிராணனே யஜுர் வேதம், பிராணனே ஸாமவேதம் என்று உபாசித்தவர். அந்த உபாஸனையால் ஒருவன் எல்லா உயிர்களுக்கும் சிரேஷ்டனாகவும், பிரம்ம தேஜ. சுடையவனாகவும், புகழும் செல்வமும் படைத்தவனாகவும் விளங்குவான். பிராணனே ரிக், யஜுஸ், ஸாமம் என்ற அனைத்திற்கும் ஆத்மா என்று அறிந்து உபாசிப்பதனால் ஒருவன் அனைத்திற்கும் உயிராக விளங்கும் பிராண வடிவில் ஸர்வாத்மத்வ சித்தியை முடிவில் எய்துவான்.

ஒரு யக்ஞத்தில் அக்னியும் 'பிராணன், ரித்விக் பிராணன், உத்காதா பிராணன், அத்வாயு பிராணன், வேதமந்திரங்கள் பிராணஸ்வரூபம், யக்ஞம் செய்யும் தானும் பிராணன், எல்லாம் பிராணமயம் என்று

தியானிப்பவன் எங்கும் நிறைந்த பிராணஸ்வரூபியாகிறான்.

7. கௌஷீதகியின் பலவித உபாஸனை : காலையில் சூரியனைப் போற்றி 'வர்க்கோ(அ)ஸி பாப்மான்ம் மே வருங்தி' — என்ற மந்திரத்தைச் சொல்லி அர்க்கியப்ரதானம் செய்தால் மனிதன் இரவில் செய்த பாவமெல்லாம் அகலும்.

8-11. பெளர்ணமியன்று மாலையில் சந்திர தரிசனம் செய்து சந்திரனைப் போற்றி அர்க்கியப்ரதானம் செய்தால் நல்ல புத்திரர்கள் பிறப்பார்கள். புத்ரசோகம் இருந்தால் நீங்கும்.

12-13. அக்னி, சூரியன், சந்திரன், மின்னல் முதலிய ஒளி வடிவங்கள் ஸர்வ தேவதா வடிவான வாயுவில் பிரவேசித்து ஒடுங்குகின்றன. ஆதிதைவிகப்ராண வடிவான வாயுவில் ஒடுங்கினாலும் இல்லாமற் போவதில்லை. மீண்டும் மீண்டும் தோன்றுகின்றன என்பது ஆதிதைவிகத்ருஷ்டி.

மனிதனுடைய வாக்கில் வெளிவரும் ஒலி பிரம்ம சக்தியே என்று தியானம் செய்ய வேண்டும். பேசாத போது வாக்கிந்திரியம் பிராணனாகிய பிரம்மத்தில் மறைந்திருக்கிறது. கண், காது முதலிய இந்திரிய வியாபாரங்களும் அப்படியே. எல்லா இந்திரியங்களினுடைய அதிஷ்டான தேவதைகளும் பிராணனில் ஒடுங்கினாலும் அவை இல்லாமல் போவதில்லை. மீண்டும் தோன்றுகின்றன என்பது ஆத்யாத்மிக திருஷ்டி.

இந்த உபாஸனை செய்பவன் அகச்சத்துருக்களையும் புறச் சத்துருக்களையும் ஜயித்தவனாவான்.

14. பிராணன் அனைத்தினும் சிறந்தது. பிராணனில்.

லாமல் எதுவும் சிறிது கூட அசையாது என்பதற்கு ஒரு கதை கூறப்படுகிறது. ஒரு சமயம் வாக்கு முதலிய கர்மேந்திரியங்களும், கண் முதலிய ஞானேந்திரியங்களும் அஹங்காரத்தால் ஒவ்வொன்றும் தத்தம் சிறப்பை ஸ்தாபிக்க விவாதம் செய்தன. அப்போது பிராணனுடன் கூட எல்லா இந்திரியங்களும் உடலை விட்டு வெளியேறின. உடல் ஒரு கட்டையைப் போல் செயலற்றுக் கிடந்தது. சிறிது நேரத்திற்குப் பின் வாக்க இந்திரியம் அதனுள் புகுந்தது; ஆனால் பேச முடியவில்லை. அடுத்து கண் இந்திரியம் புகுந்தது. பார்க்க முடியவில்லை; பிறகு காது இந்திரியம் புகுந்தது; கேட்க முடியவில்லை. பிறகு மனது புகுந்தது; அப்பொழுதும் பேசுவோ, பார்க்குவோ, கேட்குவோ, சிந்தனை செய்யவோ இயலவில்லை. முடிவில் பிராணன் புகுந்தது; உடனே உடல் அசைந்து இயங்க ஆரம்பித்தது; அப்பொழுது வாக்கு முதலிய எல்லா இந்திரியங்களும் செயலாற்றும் சக்தியை மீண்டும் பெற்றன. பிராணன் தான் அனைத்தினும் சிறந்தது, பிராணனில்லாமல் எதுவும் இயங்க இயலாது என்பதை எல்லா இந்திரிய தேவதைகளும் உணர்ந்து கொண்டனர்.

இந்த ரகசியத்தை நன்கறிந்த ஞானி பிரஜ்ஞாத்ம ரூபமான பிராணனுடன் ஒன்றுபட்டு இறுதிக் காலத்தில் இந்த உடலினின்று கிளம்பி ஆதிதேவிக வாயு தேவதையை அடைந்து, பின்பு ஆகாசத்தையடைந்து ஸ்வர்க்கலோகம் செல்லுகிறான். அங்கு பிராணனுடைய அமிருதத்வ சாகாத குணத்தை உடையவனாய், வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கள் ஸுக்ஷ்மமாகத் தன்னிடம் உடையவனாய் அமர நிலையை (சாகா நிலையை) அடைகிறான்.

15. பிராணவித்தை உபாசனை செய்தவனுடைய 'ஸம்ப்ரதான கர்மா': உபாஸனையின் பூர்த்தியில் அல்லது

தனது அந்திம காலத்தில் உபாஸகன் தன் புத்திரனிடம் தன்னுடைய இந்திரிய வன்மைகளையும் வீட்டை வெண்மையான மாலை, வஸ்திரங்களால் அலங்கரித்து, புதிய ஆடையணிந்து ஜீவ சக்தியையும் ஸமர்ப்பணம் செய்கிறான். அக்னி ஸ்தாபனம் செய்து, அதற்கு வடக்கிலோ கிழக்கிலோ பூர்ண கும்பத்தை ஸ்தாபித்து, புத்திரனை எதிரில் உட்கார வைத்துக் கொண்டு 'வாசம் மே த்வயி ததானி, 'ப்ராணம் மே த்வயிததானி', சக்ஷர் மே த்வயிததானி' என்று சொல்லி ஒவ்வொன்றாகத் தனது சக்திகளைப் புத்திரனிடம் அளிக்கிறான். புத்திரனும் 'வாசம் தே மயி ததே', 'ப்ராணம் தே மயி ததே' 'சக்ஷஸ்தே மயி ததே' என்று அச்சக்திகளைத் தன்னிடம் புகுந்ததாக தியானித்து அவைகளை 'நான் தரிக்கிறேன்' என்று பதிலளிக்கிறான். பிறகு புத்திரன் தந்தையைப் பிரதக்ஷணம் செய்துவிட்டு அவர் ஸமீபத்தில் உட்காருகிறான். தந்தை 'யசோ பரஹ்மவர்ச்சஸ - மன்னோத்யம் கீர்த்திஸ்த்வா ஜுஷதாம்' - நல்ல பெயர், பிரம்ம தேஜஸ், அன்ன பானம் முதலியவை, புகழ் எல்லாம் உனக்கு நிலைத்திருக்கட்டும் - என்று ஆசீர்வதிக்கிறார். புத்திரன் கூறுவதாவது 'அப்பா! நீங்கள் உங்களுடைய ஆசைகளின் பூர்தியையும், ஸ்வர்க்காதி மேலுலகங்களையும் அடைய ஆண்டவன் அருள் புரியட்டும்'.

இதன் பிறகு தந்தை புத்திரனை வீட்டுக்கு யஜமானனாகக் கருதிப் பற்றைத் துறந்து நோயற்றவனாயிருந்தால் புத்திரனை அண்டியவனாக வாழலாம். அல்லது அனைத்தையும் தியாகம் செய்து வீட்டை விட்டு ஸந்நியாஸியாகக் கிளம்பலாம். அவனுடைய உடைமைகளும் சக்திகளும் முழுதும் புத்திரனை அடைகின்றன.

மூன்றாவது அத்தியாயம்

1. திவோதாஸனுடைய புத்திரனான ப்ரதர்த்தனன் தேவாசுரயுத்தத்தில் தேவர்களுக்கு உதவிபுரிய ஸ்வர்க்க லோகம் போனான். அவனுடைய வீரத்தை மெச்சிய இந்திரன் 'பிரதர்த்தனா.. உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்? கேள்' என்றான். பிரதர்த்தனன் 'தேவராஜரே' மனுஷ்ய ஜாதிக்கு எது மிகவும் நன்மை தருவதென்று கருதுகிறீர் களோ அதை நீங்களே நிச்சயித்து எனக்கு அளியுங்கள்' என்றான்.

தேவராஜன் 'மாமேவ விஜாநிஹி ஏததேவாஹம் மனுஷ்யாய ஹித தமம் மன்யே யன்மாம் விஜாநீயாத்' என்னுடைய உண்மையான ஸ்வரூபத்தை அறிந்து கொள். அதுதான் மனுஷ்ய ஜாதிக்கு உயர் நலம் அளிக்கக் கூடியது. என்னிடம் என்ன சிறப்பு என்றால், நான் பிராணப்பிரம்ம உபாஸனையால் அத்துடன் லயித்துள்ளவன். நான் கர்த்தா என்ற அபிமானம் எனக்கு இல்லை. கர்மத்தின் பயனிலும் இச்சை இல்லை. அதனால் கர்ம பந்தமும் இல்லை.' என்று தொடர்ந்து கூறினான்.

ப்ரஹ்மலாதனை எத்தனையோ வகையில் கொல்ல ஹிரண்ய கசிபுவின் கட்டளையால் அசுரர்கள் முயன் றார்கள். அவனுக்குச் சிறிதும் தீமை இழைக்க அவர் களால் முடியவில்லை. பிரஹ்மலாதனிடம் எள்ளளவும் அஹங்காரமோ கருமப் பயனில் பற்றோ இல்லாம லிருந்ததுதான் காரணம்.

'ஸ யோ மாம் விஜாநியாத் நாஸ்ய கேந ச கர்மண லோகோ மீயதே' — நான் பிராணனுடன் ஒன்றிய பிரம்ம ஸ்வரூபி என்று எவன் அறிகிறானோ அவனை உலகம் கட்டுப்படுத்தாது'.

நான்காவது அத்தியாயம்

1. கர்க்க கோத்திரத்தில் உதித்தவரும் பாலாகி என்று பெயர் பெற்றவருமான ஒரு பிராம்மணர் உசீநர நாட்டில் இருந்தார். ஒரு சமயம் அவர் காசி நாட்டரசனான அஜாதசத்ருவிடம் போய் 'அரசே! நான் உங்களுக்கு பிரம்மவித்தை உபதேசிக்கிறேன்' என்றார்.

2. அரசன் 'வித்வான்கள் எல்லோரும் ஜனகர், ஜனகர் என்று புகழ்ந்து கொண்டு அவரிடம் ஓடுகிறார்கள். நீங்கள் என்னை மதித்து வந்தது எனக்கு சந்தோஷம். உங்களுக்கு ஆயிரம் பசுக்களை தானம் செய்கிறேன்' என்றார்.

3 - 18. பாலாகி அவருக்கு 'சூரிய மண்டலத்தில் அந்தர் யாமியாயிருக்கும் புருஷனை நான் பிரம்மமாக உபாசிக்கிறேன்' என்றார். அரசன், 'அதைப்பற்றி நான் அறிவேன் அவ்வுபாஸனை செய்பவன் அனைத்தையும் வெல்பவனாகவும் உச்சஸ்தானத்தை அடைந்தவனாகவும் விளங்குவான்' என்றார். பிறகு பாலாகி சந்திரமண்டலத்திலும், ஆகாய மண்டலத்திலும், வாயு மண்டலத்திலும் அக்னி மண்டலத்திலும், ஜலமண்டலத்திலும் இன்னும் பல ஸ்தானங்களிலும் தியானம் செய்வதைப் பற்றி விளக்கினார். அரசன் அவையனைத்தும் தமக்குத் தெரியும் என்றார்.

19. பிறகு பாலாகி பேசாமலிருந்தார். அரசன் 'இவ்வளவு தானா உமது பிரம்ம ஞானம்? நான் உமக்கு உபதேசம் செய்கிறேன்' என்றார். பாலாகி பணிந்து 'நான் உங்களை குருவாக அடைகிறேன்' எனவே அரசன் 'பிராம்மணன் ஸுத்திரியனை குருவாயடைவது முறையல்ல எனினும், 'எனக்குத் தெரிந்ததை நான் கூறுகிறேன்' என்று சொல்லி பாலாகியை அழைத்துக் கொண்டு உறங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு மனிதனிடம் சென்று அவனை உறக்கக் கூவியும் அவன் எழவில்லை. தட்டி எழுப்பிய

एवं विद्वान् सर्वान् पाप्मनोऽपहत्य सर्वेषां भूतानां
श्रेष्ठ्यं स्वाराज्यमाधिपत्यं पर्येति य एवं वेद य एवं वेद ॥

பின் விழித்துக் கொண்டான். அரசன் பாலாகியிடம் 'உயிரற்றவனைப் போல் கிடந்த இவன் இப்போது எங்கிருந்து வந்தான்?' என்றார். பாலாகி பதிலேதும் கூற மலிருக்கவே அரசன் 'உடலில் பல நாடிகளுள் 'ஹிதா' என ஒரு நாடி உளது. அது இருதயத் தாமரையுடன் தொடர்புடையது. இருதயத்திலிருந்து அது உடல் முழுவதும் வியாபிக்கிறது. மயிரிழையை ஆயிரம் கூறுக்கினால் எவ்வளவு நுண்ணியதாகுமோ அதை விட இந்த நாடி ஸலக்ஷ்மமானது. உறங்கும்பொழுது மனிதன் அந்த நாடியில் ஒடுங்குகிறான். கனவு கூட இல்லாமல் தூங்கும்போது இந்தப் பிராணசக்தியுடன் அவன் ஐக்கியமாகிவிடுகிறான். கண் காது முதலியவற்றிலுள்ள சக்திகளெல்லாம் இதில் லயிக்கின்றன. அவன் விழித்துக் கொள்ளும் பொழுது அச்சக்திகள் போன வழியே மீண்டும் திரும்பி வருகின்றன. அவற்றின் அதிஷ்டான தேவதைகளான அக்னி முதலியவைகளும் வெளிப்படுகின்றன. பின்பு நாமரூப வடிவான பிரபஞ்சம் தோன்றுகிறது.

20. எங்ஙனம் உறையில் வாள் வைக்கப்பட்டுள்ளதோ அங்ஙனம் இருதயகமலத்தில் (அங்குஷ்ட்ட மாத்ர) கட்டை விரல் பிரமாணமுள்ள புருஷன் உறைகிறான். எங்ஙனம் அரணிக்கட்டையில் தோன்றின அக்னி விறகு முதலியவற்றில் பற்றிப் பரவுகிறதோ அப்படி சரீரத்தில் கால் நகம் முதல் தலைமயிர் நுனிவரை பரவுகிறது. பரஜ்ஞை வடிவான ஆத்மா வாக்கு முதலிய வடிவங்களிலுள்ள ஆத்மாவுடன் கூடி ஒரு தனவான் பரிவாரங்

‘ஏவம் வித்வான் ஸர்வான்
 பாப்மனோ(அ)பஹத்ய ஸர்வேஷாம் பூதானாம்
 ச்ரைஷ்ட்யம் ஸ்வராஜ்யமாதிபத்யம் ‘பர்யேதி
 ய ஏவம் வேத ய ஏவம் வேத || ’

களுடன் கூடி மகிழ்வது போல் போகங்களை அனுபவிக்கிறது. இந்திரன் எதுவரை தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்து கொள்ளாமலிருந்தானோ அதுவரை அசுரர்களிடம் தோல்வியடைந்தான். ஆத்ம ஞானமடைந்தபின் அசுரர்களை அழித்து, ஸ்வர்க்கத்திற்கும் மூவுலகத்திற்கும் அதிபதியாக விளங்கலானான்.

இங்ஙனம் அறிந்த ஞானி எல்லாப் பாவங்களையும் போக்கி எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் மேலான பதவியையும் ஸ்வாராஜ்யப்பதவியையும் அடைகிறான் என்பது நிச்சயம்.

ருக்வேதத்தில் கௌஷீதகீ ப்ராஹ்மண
 ஆரணியக உபநிஷத்து முற்றும்

॥ 27. ப்ருஹஜ்ஜாபாலோபநிஷத் ॥

‘பத்ரம் கர்ணேபி:’ இதி சாந்தி: ॥

ப்ரதமம் ப்ராஹ்மணம்

புஸுண்ட: காலாக்னி ருத்ர-மகமத் | ஆகத்ய
போ. விபூதேர்-மாஹாதம்யம் ப்ருஹீதி | ததேதி
ப்ரத்யவோசத் புஸுண்டம் வக்ஷ்யமாணம் கிமிதி |
விபூதி ருத்ராக்ஷ்யோர்-மாஹாதம்யம் பபாணேதி |
ஆதாவேவ பைப்பலாதேன ஸஹோக்தமிதி
தத்பலக்ருதிரிதி | தஸ்யோர்த்வம் கிம்வதாமேதி
| ப்ருஹஜ்ஜாலாபிதாம் முக்திச்ருதிம்

மமோபதேசம் குருஷ்வேதி | ஓம் ததேதி ॥ 1 ॥

ஸத்யோஜாதாத் ப்ரு திவீ | தஸ்யா:

ஸ்யாந்நிவ்ருத்தி: | தஸ்யா: கபிலவர்ண நந்தா |

தத்கோமயேன விபூதிர்ஜாதா ॥ 2 ॥

எனவே பகவான் ‘ஓம். ஆகட்டும்’ என்று உபதேசிக்கத்
தொடங்கினார்.

2. (சிவனுடைய ஐந்து முகங்களில்) ஸத்யோஜாத முகத்
திலிருந்து பிருதிவி தத்துவம் தோன்றிற்று; அதனின்றி
நிவ்ருத்தி சக்தி; நிவ்ருத்தியினின்று கபில(பொன்) நிறம்
படைத்த நந்தா என்ற காமதேனு (தேவலோகப் பசு)
உண்டாயிற்று. அதனுடைய சாணத்திலிருந்து தோன்றியது
விபூதி.

3. வாமதேவ முகத்திலிருந்து ஜல தத்துவம் தோன்றிற்று;
அதனினின்று ப்ரதிஷ்டா சக்தி; அதனின்றி கறுப்பு
நிறம் படைத்த (காராம் பசு) பத்ரா தோன்றிற்று.
அதன் சாணத்தால் உண்டானது பஸிதம்.

॥ बृहज्जाबालोपनिषत् ॥ २७ ॥

॥ प्रथमं ब्राह्मणम् ॥

भद्रं कर्णेभिरिति शान्तिः ॥

भुசுண்ட: காலாగ్னிருத்ரமகமத் । आगत्य भो
विभूतेर्माहात्म्यं ब्रूहीति । तथेति प्रत्यवोचत् भुसुण्डं
वक्ष्यमाणं किमिति । विभूतिरुद्राक्षयोर्माहात्म्यं
बभाणेति । आदावेव पैप्पलादेन सहोक्तमिति तत्फल
श्रुतिरिति । तस्योर्ध्वं किं वदामेति । बृहज्जालाभिधां
मुक्तिश्रुतिं ममोपदेशं कुरुष्वेति । ओं तथेति

॥ १ ॥

सद्योजातात् पृथिवी । तस्याः स्यान्निवृत्तिः ।
तस्याः कपिलवर्णा नन्दा । ददोमयेन विभूतिर्जाता

॥ २ ॥

முதல் ப்ராஹ்மணம்

1. புஸுண்டர் காலாக்னி ருத்ரரை அணுகி 'பகவானே!
விபூதியின் மகாத்மியத்தைக் கூறியருளுங்கள்' என்றார்.
புஸுண்டருக்கு அவர் பதிலளிக்கையில் 'கூறுவதற்கு
என்ன இருக்கிறது? எனவே 'விபூதி ருத்ராக்ஷமாகாத்
மியத்தைக் கூறுங்கள்' என்றார். 'அது ஏற்கனவே
முற்றும் பலச்ருதியுடன் பைப்பலாதரால் விளக்கப்பட்
டுள்ளது; அதற்குமேல் கூற என்ன இருக்கிறது?' என்றார்.
'ப்ருஹஜ்ஜாபால முக்திச்ருதியை உபதேசம் செய்யுங்கள்'

वाम देवादुदकम् । तस्मात्प्रतिष्ठा । तस्याः
कृष्णवर्णा भद्रा । तद्गोमयेन भसितं जातम् ॥ ३ ॥

अघोराद्वह्निः । तस्माद्विद्या । तस्याः
रक्तवर्णा सुरभिः । तद्गोमयेन भनितं जातम्
॥ ४ ॥

तत्पुरुषाद्वायुः । तस्माच्छान्तिः । तस्याः
श्वेतवर्णा सुशीला । तस्या गोमयेन क्षारं जातम्
॥ ५ ॥

ईशानादाकाशम् । तस्माच्छान्त्यतीता ।
तस्याश्चित्रवर्णा सुमनाः । दद्गोमयेन रक्षा जाता
॥ ६ ॥

4. அகோர முகத்திலிருந்து அக்னி தத்துவம் தோன்
றிற்று; அதனின்று வித்யா சக்தி; அதனின்று சிகப்பு நிறம்
படைத்த ஸுரபி தோன்றிற்று. அதன் சாணத்தால்
உண்டானது பஸ்மம்.

5. தத்புருஷ முகத்திலிருந்து வாயு தத்துவம் தோன்றிற்று;
அதனின்று சாந்தி சக்தி; அதனின்று வெண்மை நிறம்
படைத்த ஸுசீலா; அதன் சாணத்தால் உண்டானது
க்ஷாரம்.

6. ஈசான முகத்திலிருந்து ஆகாச தத்துவம் தோன்றிற்று.
அதனின்று சாந்த்யதீதா சக்தி; அதனின்று பல வர்ணம்
படைத்த ஸுமனா: அதன் சாணத்தால் உண்டானது
ரக்ஷா.

வாமதேவா-துதகம் | தஸ்மாத் ப்ரதிஷ்ட்டா |
தஸ்யா: க்ருஷ்ணவர்ண பத்ரா | தத்கோமயேன
பஸிதம் ஜாதம் || 3 ||

அகோராத்வஹ்னி: | தஸ்மாத்வித்யா | தஸ்யா:
ரக்தவர்ண ஸுரபி: | தத்கோமயேன
பஸ்மஜாதம் || 4 ||

தத்ப்ருஷாத்வாயு: தஸ்மாச்சாந்தி: | தஸ்யா:
ச்வேதவர்ண ஸுலோ | தஸ்யா கோமயேன
க்ஷாரம் ஜாதம் || 5 ||

ஈசானாதாகாசம் | தஸ்மாச் சாந்த்யதீதா | தஸ்யாச்
சித்ரவர்ண ஸுமனா: | தத்கோமயேன
ரக்ஷா ஜாதா || 6 ||

விபூதிர்-பஸிதம் பஸ்ம க்ஷாரம் ரக்ஷேதி
பஸ்மானோ பவந்தி பஞ்ச நாமானி |
பஞ்சபிர்-நாமபிர்-ப்ருசமைச்வர்ய-காரணத்
பூதி: | பஸ்ம ஸர்வாக பக்ஷணாத் |
பாஸனாத்பஸிதம் | க்ஷாரணாதாபதாம் க்ஷாரம் |
பூத ப்ரேத-பிசாச-ப்ரஹ்ம ராக்ஷஸ(அ)பஸ்மார-
பவ-பீதிப்ப்யோ (அ) பிரக்ஷணாத்ரக்ஷேதி || 7 ||

7. விபூதி, பஸிதம், பஸ்மம், க்ஷாரம், ரக்ஷா என்பவை ஐந்தும் பஸ்மத்தின் பெயர்கள். இவ்வைந்தும் காரணப் பெயர்கள். நிறைந்த ஐஸ்வர்யத்தை யளிப்பதால் பூதி; எல்லாப் பாவங்களையும் உண்டுவிடுவதால் பஸ்மம்; பிரகாசிக்கச் செய்வதால் பஸிதம்; ஆபத்துக்களை அழிப்பதால் க்ஷாரம்; பூதப்ரேதம் பிசாசம் ப்ரஹ்ம ராக்ஷஸம் அபஸ்மாரம், பிறவி நோய் முதலியவற்றின் பயத்தினின்று காப்பாற்றுவதால் ரக்ஷா.

விभூதி-भंसितं भस्म क्षारं रक्षेति भस्मानो भवन्ति
 पंच नामानि । पंचाभिर्नामभि-भृंशमैश्वर्य-कारणाद्
 भूतिः । भस्म सर्वाद्यभक्षणात् । भासनाद्भसितम् ।
 क्षारणादापदां क्षारम् । भूतप्रेत-पिशाच-ब्रह्मराक्षसा-
 पस्यार-भव-भीतिभ्योऽभिरक्षणाद् क्षेति ॥ ७ ॥

॥ द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥

अथ भुसुण्डः कालाग्निरुद्र-मग्नीषोमात्मकं
 भस्मस्त्रानविधिं पप्रच्छ । अग्निर्यथैको भुवनं प्रविष्टो
 रूपं रूपं प्रतिरूपो बभूव । एवं भस्म सर्वभूतान्तरात्मा
 रूपं रूपं प्रतिरूपो बहिश्च ॥ अग्नीषोमात्मकं
 विश्वमिति अग्निराचक्षते । रौद्री घोरा या तैजसी
 तनूः । सोमः शक्ति अमृतमयः शक्तिकरी तनूः ।
 अमृतं यत्प्रतिष्ठा सा तेजो विद्या कला स्वयम् ।
 स्थूल सूक्ष्मेषु भूतेषु स एव रसतेजसी ॥ १ ॥

இரண்டாவது ப்ராஹ்மணம்

1. புஸுண்டர் காலாக்கி ருத்ரரை அணுகி அக்னி-ஸோம
 மயமான பஸ்ம ஸ்நான விதியைப் பற்றிக் கேட்டார்.
 'அக்னி' எப்படி உலகில் புகுந்து அந்தந்த வடிவிற
 கொத்தவாறு பல வடிவை அடைந்ததோ அவ்வாறே
 எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அந்தராத்மா போன்ற
 பஸ்மமும் அந்தந்த வடிவிற்கொத்தவாறு பல வடிவை

த்விதீயம் ப்ராஹ்மணம்

அத புஸுண்ட: காலாக்னிருத்ர-மக்னீஷோமாத் .
 மகம் பஸ்ம ஸ்நான விதிம் பப்ரச்ச |
 அக்னிர்யதைகோ புவனம் ப்ரவிஷ்டோ ரூபம்
 ரூபம் ப்ரதி ரூபோ பபூவ | ஏவம் பஸ்ம ஸர்வ
 பூதாந்தராத்மா ரூபம் ரூபம் ப்ரதிரூபோ பஹிச்ச ||
 அக்னீஷோமாத்மகம் விச்வமிதி அக்னிராசக்ஷதே |
 ரௌத்ரீ கோரா யா தைஜஸீ தனூ: | ஸோம:
 சக்தி அம்ருத மய: சக்திகரீ தனூ: | அம்ருதம்
 யத் ப்ரதிஷ்ட்டா ஸா தேஜோவித்யா
 கலாஸ்வயம் | ஸ்தூல ஸுக்ஷ்மேஷு பூதேஷு
 ஸ ஏவரஸ தேஜஸீ || 1 ||

யடைந்து அதற்கப்பாலுமாய் இருக்கிறது. அக்னி யானது அக்னி-ஸோம மயமான உலகமாய் விளங்கு கிறது எனக் கூறப்படுகிறது. அக்னியின் வெப்ப வடிவம் எதுவோ அது உக்ரமானது. கோரமானது. ஸோம சக்தி அமிருதமயமான வடிவம். அமிருதத்தில் நிலைபெற்றது எதுவோ அதுவே வெப்பமயமான வித்யா கலையு மாகும். ஸ்தூலமாயும் ஸுக்ஷ்மமாயும் உள்ள பொருள் களில் அதுவே (அமிருத) ரஸமாயும் ஒளியும் வெப்ப மாயும் இருப்பது என்று உபதேசித்தார்.

2. ஒளி வடிவான சக்தியின் இருப்பு இருவகை, சூரிய வடிவம், அக்னி வடிவம். அவ்வாறே அம்ருதரஸ சக்தி யும் இருவகை, ஸோம(சந்திர) வடிவம், அக்னி வடிவம்.
3. மின்னல் முதலிய வடிவங்களில் விளங்குவது ஒளி. இனிப்பு முதலிய சுவைகளில் விளங்குவது ரஸம். ஒளி, ரஸம் என்ற இருவேறு நிலைக்குள் சராசரப் பிர பஞ்சம் இயங்குகிறது.

द्विधा तेजसो वृत्तिः सूर्यात्माचानलात्मिका ।
 तथैव रसशक्तिश्च सोमात्मिकाचानलात्मिका ॥ २ ॥
 वैद्युदादिमयं तेजो मधुरादिमयो रसः ।
 तेजोरसविभेदैस्तु वृत्तमेतच्चराचरम् ॥ ३ ॥
 अग्नेरमृतनिष्पत्तिरमृतेनाग्निरेधते ।
 अत एव हविः सन्त-मग्नीषोमात्मकं जगत् ॥ ४ ॥
 ऊर्ध्वशक्तिमयः सोम अधो शक्तिमयोऽनलः ।
 ताभ्यां संपुटितस्मात् शश्वद्विश्वमिदं जगत् ॥ ५ ॥
 शिवश्चூர்ध्वமயः ஶக்தி-ரூர்ध्वं ஶக்திமயः ஶிவः ।
 तदित्थं शिवशक्तिभ्यां नाव्याप्तमिह किञ्चन ॥ ९ ॥

4. அக்னியில் அமிருதம் அடக்கம். அமிருதத்தால் அக்னி வளர்கிறது. அதனால்தான் அக்னி-ஸோம வடிவான உலகம் ஹவிஸ்ஸால் வளரும் அக்னி போல் உளது.

5. ஸோம சக்தி மேலே உள்ளது; அனலின் சக்தி கீழே உள்ளது. அவை இரண்டும் சேர்வதால் இவ்வுலகம் இடையறாது நிகழ்கிறது.

9. மேலெழுந்த சக்தியே சிவம். மேலெழுந்த சிவமே சக்தி. இப்படிப்பட்ட சிவசக்தியால் வியாபிக்கப் படாதது உலகில் ஒரு சிறிதும் இல்லை.

10. பல தடவை அக்னியால் எரிக்கப்பட்டு உலகம் பஸ்மமயமாகிறது. இது அக்னியின் வீரியம். அந்த வீரியம் பஸ்மத்தில் அடக்கம்.

த்விதா தேஜஸோ வருத்தி:

ஸூர்யாத்மாசாநலாத்மிகா | ததைவ ரஸ

சக்திச்ச ஸோமாத்மிகா சாநலாத்மிகா || 2 ||

வைத்யுதாதிமயம் தேஜோ மதுராதிமயோ ரஸ: |

தேஜோ ரஸ விபேதைஸ்து வருத்த

மேதச்சராசரம் || 3 ||

அக்னே ரம்ருத நிஷ்பத்தி ரம்ருதேனாக்கிரேததே |

அத ஏவ ஹவி: ஸந்தமக்னீஷோமாத்மகம்

ஜகத் || 4 ||

ஊர்த்த்வசக்தி மய: ஸோம அதோ சக்தி

மயோநல: | தாப்யாம் ஸம்புடிதஸ்மாத் சச்வத்

விச்வமிதம் ஜகத் || 5 ||

சிவச்சோர்த்த்வமய: சக்தி-ரூர்த்த்வம் சக்தி மய: சிவ:

ததித்தம் சிவசக்திப்யாம் நாவ்யாப்தமிஹ

கிஞ்சன || 9 ||

11. இவ்வாறு பஸ்மத்தின் மகிமையை உணர்ந்து 'அக்னிரிதி' முதலிய மந்திரங்களால் பஸ்ம ஸ்நானம் செய்பவன் பாவங்களை எரித்து முக்தியை அடைகிறான்.

14. ஸாதுக்களுக்கு இங்ஙனம் சாவை வெல்வதற்கு அமிருத ஸ்நானம் கூறப்படுகிறது. சிவசக்தி அமிருதத் தால் தீண்டப் பெற்றவனுக்குச் சாவேது?

15. புனிதமான இந்த ரகசிய மார்க்கத்தை அறிந்தவன் எவனோ அவன் அக்னியையும் ஸோமனையும் புடம் போட்டு மீண்டும் பிறவியை அடைய மாட்டான்.

16. சிவாக்னியால் உடலை எரித்து சக்தி ஸோம அம்ருதத்தால் நனைத்து யோக மார்க்கத்தில் புகுந்தவன் எவனோ அவன் சாகா நிலைக்கு உரியவனாகிறான்.

सोऽमृतत्वाय कल्पत इति ॥ १६ ॥

அக்னி ஹோத்திரத்தில் விரஜாஹோம மந்திரங்
களால் உண்டாக்கப்பட்டது அனுகல்பம். வனத்தில்
உலர்ந்து கிடக்கும் சாணியை சேகரித்து கல்பத்தில்
கூறியுள்ள முறைப்படி உண்டாக்கியது உபகல்பம்.
காட்டில் உலர்ந்த சாணியைப் பொடியாக்கி சேமித்து
வைத்து பசுவின் மூத்திரத்தில் பிசைந்து உருட்டி கல்ப

அஸக்ருச்சாக்னிநா தக்தம் ஜகத் தத் பஸ்மஸாத்
க்ருதம் | அக்னேர்-வீர்யமிதம் ப்ராஹுஸ்தத்
வீர்யம் பஸ்ம யத் தத: || 10 ||

யச்சேத்தம் பஸ்ம ஸத்பாவம் ஜ்ஞாத்வாபி
ஸ்நாதி பஸ்மநா | அக்னிரித்யாதிபிர் - மந்த்ரைர்
தக்த பாப: ஸ முச்யதே || 11 ||

அதோ ம்ருத்யுஞ்ஜயாயேத்த - மம்ருத
ப்லாவனம் ஸதாம் | சிவசக்த்யம்ருத ஸ்பர்சே
லப்த ஏஷ குதோ ம்ருதி: || 14 ||

யோ வேத கஹனம் குஹ்யம் பாவனஞ்ச
யதோதிதம் | அக்னீஷோம புடம் க்ருத்வா ந
ஸ பூயோ ஸி ஜாயதே || 15 ||

சிவாக்னிநா தனும் தக்த்வா சக்தி
ஸோமாம்ருதேன ய: | ப்லாவயேத்
யோகமார்கேண ஸோஸம்ருதத்வாய கல்பதே |
ஸோஸம்ருதத்வாய கல்பத இதி || 16 ||
த்ருதீயம் பிராஹ்மணம்

அத சதுர்விதம் பஸ்ம கல்பம் | ப்ரதம-மனு-
கல்பம் | த்விதீயமுபகல்பம் |
உபபோபகல்பம் த்ருதீயம் | அகல்பம் சதுர்த்தம் |
அக்னி ஹோத்ர ஸமுத்பூதம் விரஜாநலஜம்-

முறைப்படி ஆக்கிய பஸ்மம் உபோபகல்பம். சிவாலய
த்தில் பெறுவது அகல்பம்; அது நூறு கல்பத்திற்குச்
சமானம். இங்ஙனம் நான்கு வகையான பஸ்மமும்
பாவத்தைப் போக்கி மோக்ஷத்தை யளிப்பதாகும் என்று
பகவான் காலாக்னிநத்ரர் கூறினார்.

॥ तृतीयं ब्राह्मणम् ॥

अथ चतुर्विधं भस्मकल्पम् । प्रथममनुकल्पम् ।
 द्वितीयमुपकल्पम् । उपोषकल्पं तृतीयम् ।
 अकल्पं चतुर्थम् । अग्निहोत्र समुद्धूतं
 विरजानलज-मनुकल्पम् । वने शुष्कं शकृत्संगृह्य
 कल्पोक्तविधिना कल्पित-मुपकल्पं स्यात् । अरण्ये
 शुष्कगोमयं चूर्णाकृत्यानु संगृह्य गोमूत्रैः पिण्डीकृत्य
 यथाकल्पं संस्कृतं उपोष कल्पम् ।
 शिवालयस्थमकल्पं शतकल्पंच । इत्थं चतुर्विधं
 भस्म पापं निकृत्तयेन्मोक्षं ददातीति भगवान्
 कालाग्निरुद्रः ॥

நாலாவது ப்ராஹ்மணம்

பிறகு புகுண்டர் பகவான் காலாக்னிருத்ரரிடம் முப்பட்டையாக விபூதியணியும் முறையைப் பற்றி வினாவினார். அவர் கூறியதாவது:- நெற்றியில் ப்ரஹ்மணே நம: என்றும், இருதயத்தில் ஹவ்யவாஹனாய நம: என்றும், நாபியில் ஸ்கந்தாய நம: என்றும், கழுத்தில் விஷ்ணவே நம: என்றும், மத்தியில் ப்ரபஞ்ஜனாய நம: என்றும், மணிக்கட்டில் வஸுப்ப்யோ நம: என்றும், பின்புறம் ஹரயே நம: என்றும், உச்சியில் சம்ப்பவே நம: என்றும், தலையில் பரமாத்மனே நம: என்றும் கூறி அந்தந்த ஸ்தானங்களில் முப்பட்டையாக விபூதி அணிய வேண்டும். நெற்றியில் த்ரிபுண்டரம் அணியும் போது மூன்று கண்களையுடையவரும், முக்குணங்களுக்கு ஆதாரமாகியவரும், மும்மூன்றான அனைத்தையும் தோற்று

அனுக்ல்பம் | வனே சுக்ஷகம் சக்ருத் ஸங்க்ருஹ்ய
 கல்போக்த விதினா கல்பிதம்-உபகல்பம் ஸ்யாத்
 | அரண்யே சுஷ்ககோமயம் சூர்ணாக்ருத்யானு
 ஸங்க்ருஹ்ய கோமூத்ரை: பிண்டக்ருத்ய யதா
 கல்பம் ஸம்ஸ்க்ருதம் உபோபகல்பம் |
 சிவரலயஸ்த்தமகல்பம் சதகல்பஞ்ச | இத்தம்
 சதுர்விதம் பஸ்ம பாபம் நிக்ருந்தயேன்
 மோக்ஷம் ததாதீதி பகவான் காலாக்னிருத்ர: ||

சதுர்த்தம் ப்ராஹ்மணம்

அத புஸுண்டோ பகவந்தம் காலாக்னிருத்ரம்
 த்ரிபுண்ட்ரவிதம் பப்ரச்ச | லலாடே
 ப்ரஹ்மணே நம: | ஹ்ருதயே ஹவ்யவாஹநாய
 நம: | நாபௌ ஸ்கந்தாய நம: | கலே விஷ்ணவே
 நம: | மத்தயே ப்ரபஞ்ஜனாய நம: | மணிபந்த் தே
 வஸுப்ப்யோ நம: | ப்ருஷ்ட்டே ஹரயே நம: |
 ககுதி சம்ப்பவே நம: | சிரஸி பரமாத்மணே நம: |
 இத்யாக்ரி ஸ்த்தானேஷு த்ரிபுண்ட்ரம் தாரயேத் |
 த்ரிநேத்ரம் த்ரிசூனாதாரம் த்ரயாணாம் ஜனகம்
 ப்ரபும் | ஸ்மரந் நம: சிவாயேதி லலாடே தத்
 த்ரிபுண்ட்ரகம் | கூர்ப்பராத: பித்ருப்ப்யாந்து

விப்பவரும் ஆன பிரபுவை 'நம: சிவாய' என்று
 ஸ்மரிக்கவும். முழங்கைகளின் கீழ் பித்ருப்ப்யாம் நம:
 என்றும் அதற்கு மேல் ஈசானுப்ப்யாம் நம: என்றும்,
 பக்கங்களில் ஈசாப்யாம் நம: என்றும் முன் கையில்
 ஸ்வச்சாப்ப்யாம் நம: என்றும், பின்பக்கம் பீமாய நம:
 என்றும், இரு விலாப் புறங்களில் சிவாய நம: என்றும்
 சிரசில் நீலகண்டாய ஸர்வாத்மணே நம: என்றும், திரு
 நீற்றை வைக்கவும். அது முற்பிறவிகளில் செய்த பாவத்
 தையும் போக்கும்.

॥ चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥

अथ भुसुण्डो भगवन्तं कालाग्नि रुद्रं
 त्रिपुण्ड्रविधिं पप्रच्छ । ललाटे ब्रह्मणे नमः ।
 हृदये हव्य वाहनाय नमः । नाभौ स्कन्दाय नमः ।
 गले विष्णावे नमः । मध्ये प्रभञ्जनाय नमः ।
 मणिबन्धे वसुभ्यो नमः । पृष्ठे हरये नमः ।
 ककुदि शंभवे नमः । शिरसि परमात्मने नमः ।
 इत्यादि स्थानेषु त्रिपुण्ड्रं धारयेत् । त्रिनेत्रं त्रिगुणाधारं
 त्रयाणां जनकं प्रभुम् । स्मरन् नमः शिवायेति
 ललाटे तत् त्रिपुण्ड्रकम् । कूर्पराधः पितृभ्यां तु
 ईशानाभ्यां तथोपरि । ईशाभ्यां नम इत्युक्त्वा
 पार्श्वयोश्च त्रिपुण्ड्रकम् । स्वच्छाभ्यां नम इत्युक्त्वा
 धारयेत्तत् प्रकोष्ठयोः । भीमायेति तथा पृष्ठे
 शिवायेति च पार्श्वयोः । नीलकण्ठायेति शिरसि
 क्षिपेत् सर्वात्मने नमः । पापं नाशयते कृत्स्नमपि
 जन्मान्तरार्जितम् ।

ஐந்தாவது ப்ராஹ்மணம்

முப்பட்டை விபூதியை எவர்கள் நிந்திக்கிறார்
 களோ அவர்கள் சிவனையே நிந்திப்பவர்களாவர்.
 எவர்கள் அதை பக்தியுடன் அணிகிறார்களோ அவர்கள்
 சிவனையே அணிகிறார்கள். திருநீறு இல்லாத நெற்றி
 பாழ். சிவாலயமில்லாத கிராமம் பாழ். சிவபூஜை
 இல்லாத பிறவி பாழ். சிவ ஸம்பந்தமில்லாத கல்வி

ஈசாப்ப்யாம் நம இத்யுக்த்வா பார்ச்வ-
 யோக்ஷ த்ரிபுண்ட்ரகம் | ஸ்வச்சாப்ப்யாம் நம
 இத்யுக்த்வா தாரயேத் தத்ப்ரகோஷ்ட்டயோ: |
 பீமாயேதி ததா ப்ருஷ்டே சிவாயேதி

ச பார்ச் வயோ:

நீலகண்டாயேதி கிரஸி கூழிபேத் ஸர்வாத்மனே
 நம: | பாபம் நாசயதே க்ருத்ஸ்னமபி

ஜன்மாந்தரார்ஜிதம் ||

பஞ்சமம் ப்ராஹ்மணம்

த்ரிபுண்ட்ரம் யே விநிந்தந்தி நிந்தந்தி

சிவமேவ தே |

தாரயந்தி ச யே பக்த்யா தாரயந்தி சிவஞ் ச தே ||
 திக்பஸ்மரஹிதம் பாலம் திக்க்ராம-மசிவாலயம் |
 திகநீசார்ச்சனம் ஜன்ம திக்வித்யாம-

சிவாச்ரயாம்

ருத்ராக்கனேர்யத்பரம் வீர்யம் தத்பஸ்ம

பரிகீர்த்திதம் |

தஸ்மாத் ஸர்வேஷு காலேஷு வீர்யவான்

பஸ்ம ஸம்யுத: ||

பஸ்மநிஷ்ட்டஸ்ய தஹ்யந்தே தோஷா

பஸ்மாக்னி ஸங்கமாத் |

பஸ்மஸ்நான-விசுத்தாத்மா பஸ்மநிஷ்ட்ட இதி

ஸ்ம்ருத: ||

பாழ். ருத்ராக்கினியின் சிறந்த வீரியம் எதுவோ அதுவே
 திருநீறு எனக் கூறப்படுவது. ஆகையால் எல்லாக் காலங்
 களிலும் திருநீறணிந்திருப்பவன் வீரியமுடையவனாகிறான்
 அக்னியிலிருந்து தோன்றிய நீறு அதில் நிலைபெற்ற

॥ पंचमं ब्राह्मणम् ॥

त्रिपुण्ड्रं ये विनिन्दन्ति निन्दन्ति शिवमेव ते ।
 धारयन्ति च ये भक्त्या धारयन्ति शिवं च ते ।
 धिग्भस्मरहितं भालं धिग्राम-मशिवालयम् ।
 धिगनीशार्चनं जन्म धिग्विद्यामशिवाश्रयाम् ॥
 रुद्राग्नेर्यत्परं वीर्यं तद्भस्म परिकीर्तितम् ।
 तस्मात् सर्वेषु कालोषु वीर्यवान् भस्म संयुतः ॥
 भस्मनिष्ठस्य दह्यन्ते दोषा भस्माग्नि संगमात् ।
 भस्मस्नान विशुद्धात्मा भस्मनिष्ठ इति स्मृतः ॥

॥ षष्ठं ब्राह्मणम् ॥

श्रीगौतम विवाहकाले तாமहल्यां दृष्ट्वा सर्वदेवा
 कामातुरा अभवन् । तदा नष्टज्ञाना दुर्वाससं गत्वा
 पप्रच्छुः । स तद्दोषं शमयिष्यामीत्युवाच । ततः
 शतरुद्रेण मन्त्रेण मन्त्रितं भस्म वै पुरा । मयापि दत्तं
 ब्रह्महत्यादि शान्तम् । इत्येवमुक्त्वा दुर्वासा दत्तवान्
 भस्म चोत्तमम् । जाता मद्वचनात् सर्वे यूयं
 तेऽधिक तेजसः ॥

பஸ்மநிஷ்ட்டனுடைய தோஷங்களைப் பொசுக்கிவிடு
 கிறது. திருநீறு பூசித் தூய்மையானவன் பஸ்மநிஷ்ட்டன்
 எனப்படுவான்.

ஷஷ்ட்டம் ப்ராஹ்மணம்

ஸ்ரீகௌதம விவாஹகாலே தாமஹல்யாம்-
 த்ருஷ்ட்வா ஸர்வே தேவா காமாதுரா அபவன் |
 ததா நஷ்ட ஜ்ஞான துர்வாஸஸம் கத்வா
 பப்ரச்சு: | ஸ தத்தோஷம் சமயிஷ்யாமீத்யுவாச |
 தத: சதருத்ரேணமந்த்ரேண மந்த்ரிதம் பஸ்ம
 வை புரா | மயாபி தத்தம் ப்ராஹ்ம ஹத்யாதி
 சாந்தம் | இத்யேவமுக்த்வா துர்வாஸா
 தத்தவான் பஸ்ம சோத்தமம் | ஜாதா மத்வசனாத்
 ஸர்வே யூயம் தேஃதிக தேஜஸ: | அத ஏவைஷா

ஆரூவது ப்ராஹ்மணம்

ஸ்ரீகௌதமருடைய விவாஹ காலத்தில் அஹல்யை
 யைப் பார்த்து எல்லா தேவர்களும் மனதில் காம
 வேகம் எழுந்தவர்களானார்கள். அதனால் ஞானத்தை
 இழந்தவர்களாய் துர்வாஸ மகரிஷியை அணுகி
 இதைப் பற்றி வினவினார்கள். அவர் அந்த தோஷத்தைப்
 போக்குவதாக வாக்களித்து 'முன்பு சதருத்ர மந்திரத்
 தால் மந்திரித்த விபூதியைக் கொடுத்து பிரம்மஹத்தி
 முதலிய பாவங்கள் சாந்தியாயிருக்கின்றன' என்று
 சொல்லி அவர்களுக்கு அந்த உத்தமமான விபூதியை
 அளித்தார். 'என்னுடைய வார்த்தையைக் கேட்டதால்
 நீங்கள் அனைவரும் அதிகமான ஞான ஒளி மீண்டும்
 உடையவர்களாகிவிட்டீர்கள்' என்று கூறினார்.

இந்த விபூதியானது ஸகல ஜகவரியங்களையும்
 அளிக்கவல்லதெனக் கூறப்படும். அதன் முன்னிலையில்
 வசுக்களும், வலதுபுறம் ருத்திரர்களும், பின்புறம்
 ஆதித்தியர்களும், இடதுபுறம் விச்வேதேவர்களும்,

அதௌவீஷா பூதி-பூதிகரீத்யுக்தா । அஸ்ய
 புரஸ்தாஹ்ஸவ ஆஸந் ருத்ரா தக்ஷிணத ஆதீத்யா: பஸ்தாத்
 விஸ்வேதேவா: உத்தரதோ ப்ரஹ்மவிஷ்ணுமஹேஸ்வரா நாத்யா சூர்யா சந்த்ரம
 சௌ பார்ஸ்வயோ: । ததேததூத்யாப்யுக்தம் । ஋தூ அக்ஷரே
 பரமே வ்யோமந் யஸ்மிந் தேவா அதீவிஸ்வே நிஷேது: । யஸ்தந்ந
 வேத கி ஋தூ கரீஷ்யதி । ய இத்ததீதுஸ்த இமே
 சமாஸதே ॥

॥ சப்தமம் ப்ராஹ்மணம் ॥

அத ஜநகோ ஹ வேதேஹோ யாஜ்ஞவல்க்ய-மூபசமேத்ய
 உவாச ப்ரஹ்மண த்ரிபுண்ட்ரவிதி நோ ப்ரஹ்மண । ச ஹேவாச
 சத்யோஜாதாதி பசுப்ரஹ்மண: பரிஹ்மண அஹ்நி
 ப்ரஹ்மண ப்ரஹ்மண மானஸ்தோக இதி சமூத்ரத்ய த்ரியாயுஷமதி
 ஜலேந சம்ஜய த்ரயம்பகமதி ஶீரோ-லலாட-வக்ஷ: ।
 ஸ்கந்தேஷு தூத்யா பூதோ பவதி மோக்ஷி பவதி ஶதரூத்ரேந
 யத்பல-மவாப்ரோதி தத்பலமஸ்துதே ச ஶ ப்ரஹ்மண த்ரிபுண்ட்ரவிதி
 யாஜ்ஞவல்க்ய: ।

நடுவில் பிரம்ம விஷ்ணு மஹேச்வரர்களும், பக்கங்
 களில் சூரிய சந்திரர்களும் இருப்பார். அதைப்பற்றி
 ருக்வேத மந்திரம் கூறுவதாவது: “பரமாகாச வடிவான
 எந்த அழியாப் பொருளில் தேவர்கள் வசிக்கிறார்
 களோ, உலகங்களும் நிலைபெறுகின்றனவோ அந்தப்
 பொருளை எவன் அறிந்து கொள்ளவில்லையோ அவன்

பூதிர்ப்பூதிகரீத் யுக்தா | அஸ்ய புரஸ்தாத் வஸவ
 ஆஸன் ருத்ரா தக்ஷிணத ஆதித்யா: பச்சாத்
 விச்வேதேவா உத்தரதோ ப்ரஹ்ம விஷ்ணு
 மஹேச்வரா நாப்ப்யாம் ஸூர்யா சந்த்ரமஸௌ
 பார்ச்வயோ: | ததேதத்-ருசாப்ப்யுக்தம் | ருசோ
 அக்ஷரே பரமே வ்யோமன் யஸ்மின் தேவா அதி
 விச்வே நிஷேது: | யஸ்தந்ந வேத கிம் ருசா
 கரிஷ்யதி | ய இத்தத் விதுஸ்த இமே

ஸமாஸதே ||

ஸப்தமம் ப்ராஹ்மணம்

அத ஜனகோ ஹ வைதேஹோ யாஜ்ஞ வல்க்ய —
 முபஸமேத்ய உவாச பகவன் த்ரிபுண்ட்ரவிதும்
 நோப்ருஹீதி | ஸ ஹோவாச ஸத்யோஜாதாதி
 பஞ்சப்ரஹ்ம மந்த்ரை: பரிக்குஹ்ய, அக்னிரிதி
 பஸ்மேத்யபிமந்த்ர்ய, மானஸ்தோக இதி
 ஸமுத்த்ருத்ய த்ரியாயுஷமிதி ஜலேன ஸம்ம்ருஜ்ய
 தர்யம்பகமிதி சிரோ லலாட வக்ஷ: ஸ்கந்தேஷ
 த்ருத்வா பூதோ பவதி மோக்ஷீ பவதி
 சதருத்ரேண யத்பலமவாப்னோதி தத்பலமச்னுதே
 ஸ ஏஷ பஸ்மஜ்யோதிரிதி யாஜ்ஞவல்க்ய: ||

வேதத்தைக் கொண்டு என்ன செய்யப் போகிறான்?
 எவர்கள் அந்த உத்தமமான பொருளை அறிகின்றனரோ
 அவர்களே அடைய வேண்டியதை அடைந்தவர்
 களாவர்.”

तत्र परमहंसा नाम संवर्तकारुणि-श्वेतकेतु-दुर्वास-
ऋभु-निदाघ-भरत-दत्तात्रेय-रैवतक-भुसुण्ड-प्रभृतयो
विभूति-धारणादेव मुक्ताः स्युः ।

अथ कालाग्निरुद्रं भगवन्तं सनत्कुमारः पप्रच्छ
अधीहि भगवन् रुद्राक्षधारणविधिम् । स होवाच
रुद्रस्य नयना-दुत्पन्ना रुद्राक्षा इति लोके ख्यायन्ते ।
सदाशिवः संहारकाले संहारं कृत्वा संहाराक्षं मुकुली
करोति तन्नयनाज्जाता रुद्राक्षा इति होवाच
तस्माद्रुद्राक्षाणां रुद्राक्षत्वमिति । तद्रुद्राक्षं
करेणस्पृष्ट्वा धारणमात्रेण द्विसहस्र गोप्रदानफलं
भवति ।।

ஏழாவது ப்ராஹ்மணம்

விதேஹ நாட்டரசர் ஜனகர் யாக்குவல்கியரை
அணுகி 'பகவானே! த்ரிபுண்ட்ரம் அணியும் முறையை
உபதேசியுங்கள்' என்று கேட்டார். 'ஸத்யோஜாதம்'
முதலிய ஐந்து பிரம்ம மந்திரங்களால் விபூதியை
எடுத்து 'அக்னிரிதிபஸ்ம' என்று மந்திரித்து 'மானஸ்
தோகே' எனும் மந்திரத்தால் பூசிக்கொண்டு, 'த்ரியா
யுஷம்' என்று ஜலத்தைச் சேர்த்துக் குழைத்து, 'த்ர்யம்
பகம்' என்ற மந்திரத்தால் தலை, நெற்றி, மார்பு,
தோள்களில் அணிந்து ஒருவன் பரிசுத்தனாகவும்,
மோக்ஷத்திற்குரியவனாகவும் ஆவான். சதருத்ர ஜபத்தால்
அடையும் பயனை அடைவான். இது தான் பஸ்மஜ்
யோதி எனப்படும்' என்றார் யாக்குவல்கியர்.

தத்ர பரமஹம்ஸா நாம ஸம்வர்த்தகாருணி —
 ச்வேத கேது-துர்வாஸ — ருபு — நிதாக — பரத
 — தத்தாத்ரேய — ரைவதக — புஸுண்ட —
 ப்ரப்ருதயோ விபூதி தாரணாதேவ முக்தா: ஸ்யு: ||
 அத காலாக்னிருத்ரம் பகவந்தம் ஸந்தக்குமார:
 பப்ரச்ச அதீஹி பகவன் ருத்ராக்ஷ தாரண விதிம்|
 ஸ ஹோவாச ருத்ரஸ்ய நயனாதுத்பன்னா
 ருத்ராக்ஷா இதி லோகே க்யாயந்தே | ஸதாசிவ:
 ஸம்ஹாரகாலே ஸம்ஹாரம் க்ருத்வா
 ஸம்ஹாராக்ஷம் முகுலீ கரோதி தந்நயனாஜ்ஜாதா
 ருத்ராக்ஷா இதி ஹோவாச தஸ்மாத்
 ருத்ராக்ஷாணம் ருத்ராக்ஷத்வமிதி| தத்ருத்ராக்ஷம்
 கரேண ஸ்ப்ருஷ்டவா தாரணமாத்ரேண
 த்விஸஹஸ்ர-கோப்ரதானபலம் பவதி ||

பரமஹம்ஸர்களான ஸம்வர்த்தகர். ஆருணி, ச்வேத கேது, துர்வாஸர், ருபு, நிதாகர், பரதர், தத்தாத்ரேயர் ரைவதகர், புஸுண்டர் முதலியோர், விபூதியணிந்து முக்தர்களாய் விளங்கியவர்கள்.

பகவான் காலாக்னிருத்ரரை ஸந்தக்குமாரர் அணுகி 'பகவானே! ருத்ராக்ஷம் அணியும் முறையை உபதேசியுங்கள்' என்றார். அவர் கூறியதாவது: 'ருத்ரருடைய கண்களிலிருந்து ஆதியில் தோன்றியதான ருத்ராக்ஷம் உலகில் அப்பெயருடையதாயிற்று. 'ஸம்ஹாரகாலத்தில் ஸம்ஹாரம் முடிந்ததும் ஸம்ஹாரக்கண்ணை மூடிய போது அக்கண்ணிலிருந்து தோன்றியது ருத்ராக்ஷம். அதுதான் ருத்ராக்ஷங்களின் ருத்ராக்ஷத்தன்மை. அப்படிப்

॥ अष्टयं ब्राह्मणम् ॥

य एतद् बृहज्जाबालं नित्यमधीति सोऽग्निपूतो भवति स वायुपूतो भवति स आदित्यपूतो भवति स सोमपूतो भवति स ब्रह्मपूतो भवति स विष्णुपूतो भवति स रुद्रपूतो भवति स सर्वपूतो भवति ॥

ब्रह्मजाबालोपनिषत् जपशीलस्य यत्र न सूर्य-स्तपति यत्र न वायुर्वीति यत्र न चन्द्रमा भाति यत्र न नक्षत्राणि भान्ति यत्र नाग्निर्दहति यत्र न मृत्युः प्रविशति यत्र न दुःखानि प्रविशन्ति सदानन्दं परमानन्दं शान्तं शाश्वतं सदाशिवं ब्रह्मादिवन्दितं योगिध्येयं परं पदं यत्र गत्वा न निवर्तन्ते योगिनः ॥
ओं सत्यमित्युपनिषत्

பட்ட ருத்ராக்ஷத்தைக் கையால் தொட்டு உடலில் தரித்த மாத்திரத்தில் ஒருவன் இரண்டாயிரம் கோதானம் செய்த பயனை அடைவான்.

எட்டாவது ப்ராஹ்மணம்

எவர் இந்த பிருஹஜ்ஜாபால உபநிஷத்தை நாள் தோறும் படிக்கிறாரோ அவர் அக்னியாலும் வாயு வாலும், சூரியனாலும், சந்திரனாலும், பிரம்ம விஷ்ணு ருத்ரர்களாலும் எல்லாப் புனித வஸ்துக்களாலும் ஆக்கப் பட்ட புனிதத்தன்மை பொருந்தியவராவார். பிருஹஜ் ஜாபால உபநிஷத்தை ஜபம் செய்பவர் சூரியன் எங்கு

அஷ்டமம் ப்ராஹ்மணம்

ய ஏதத் ப்ருஹஜ்ஜாபாலம் நித்யமதீதே
 ஸோ(அ)க்னி பூதோ பவதி, வாயுபூதோ பவதி,
 ஸ ஆதித்யபூதோ பவதி, ஸ ஸோம பூதோ பவதி
 ஸ ப்ரஹ்மபூதோ பவதி ஸ விஷ்ணு பூதோ பவதி
 ஸ ருத்ர பூதோ பவதி ஸ ஸர்வ பூதோ பவதி ||
 ப்ருஹஜ்ஜாபாலோபநிஷத் ஜபசீலஸ்ய யத்ர ந
 ஸூர்யஸ் தபதி யத்ர ந வாயுர்வாதி யத்ர ந
 சந்த்ரமா பாதி யத்ர ந நக்ஷத்ராணி பாந்தி யத்ர
 நாக்கிர்தஹதி யத்ர ந ம்ருத்யு: ப்ரவிசதி யத்ர
 ந து:க்கானி ப்ரவிசந்தி ஸதானந்தம்
 பரமானந்தம் சாந்தம் சாச்வதம் ஸதாசிவம்
 ப்ரஹ்மாதி வந்திதம் யோகி த்யேயம் பரம்
 பதம் யத்ர கத்வா ந நிவர்த்தந்தே யோகின: |
 ஓம் ஸத்யமித்யுபநிஷத்||

காய்வதில்லையோ, காற்று வீசுவதில்லையோ, சந்திரன்
 ஒளிர்வதில்லையோ நக்ஷத்திரங்கள் மின்னுவதில்லையோ,
 நெருப்பு எரிப்பதில்லையோ, யமன் புகுவதில்லையோ,
 துக்கங்கள் புகுவதில்லையோ அழியாத உத்தம இன்பமும்
 அமைதியும் நிறைந்ததோ, பிரம்மா முதலியவர்களால்
 போற்றப்பெற்றதோ, யோகிகளால் தியானம் செய்யப்
 பட்டதோ, எதை அடைந்தபின் யோகிகள் திரும்புவ
 தில்லையோ அப்படிப்பட்டது அவர்களடையும் பரம
 பதம். 'ஓம் ஸத்யம்' என்று உபநிஷதம் பூர்த்தி.

॥ .नृसिंह पूर्वतापिनी उपनिषत् ॥ २८ ॥

‘ओं भद्रं कर्णेभिः’ इति शान्ति पाठः ॥

प्रथमोपनिषत्

ओं ऋतं सत्यं परं ब्रह्म पुरुषं नृकेसरि विग्रहम् ।
 कृष्णापिंगल-मूर्ध्वरेतं विरूपाक्षं शंकरं नीललोहित-
 मुमापतिं पशुपतिं पिनाकिनं ह्यमितद्युति-मीशानः
 सर्वविद्याना-मीश्वरः सर्वभूतानां ब्रह्माधिपति-ब्रह्मणोऽ
 धिपति-र्यो यजुर्वेदवाच्यस्तं साम जानीयाद्यो जानीते
 सोऽमृतत्वं च गच्छति ॥

முதல் உபநிஷத்து

‘ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:’ எனச் சாந்தி பாடத்தைக் கொண்ட இவ்வுபநிஷத்து அதர்வ வேதத்தைச் சேர்ந்தது.

மனித வடிவும் சிங்க வடிவும் ஒருங்கே கொண்ட பகவான் நரசிம்மர் ருதமாகவும் (காணும் உலகின் ஒழுங்காகவும்) ஸத்தியமாகவும் (அடிப்படை உண்மையாகவும்) விளங்கும் பரப்பிரம்மம். அவர் கறுப்பாகவும் பொன் சிவப்பாகவும் இரண்டு வர்ணமுடையவராகக் காட்சியளிக்கிறார். அவர் ஊர்த்தவரேதஸ் (உயிர்ச்சத்து மேல் நோக்கிப் பாயும் இயல்பினர்) பயங்கரமான பார்வை உடையவர்; எனினும் எல்லோருக்கும் மங்களத்தைச் செய்யும் சங்கரர். கழுத்தில் கறுப்

28. ந்ருஸிம்ஹ பூர்வதாபினீ உபநிஷத்து

‘ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி: இதி சாந்தி பாட: ||

ப்ரதமோபநிஷத்து

ஓம் ருதம் ஸத்யம் பரம் ப்ரஹ்ம புருஷம்
ந்ருகேஸரி-விக்ரஹம் |

க்ருஷ்ணபிங்கல-மூர்த்த்வரேதம் விருபாக்ஷம்
சங்கரம் நீலலோஹித-முமாபதிம் பசுபதிம்
பிநாகினம் ஹ்யமிதத்யுதி-மீசான:

ஸர்வவித்யானாமீச்வர: ஸர்வபூதானாம் ப்ரஹ்மா
திபதிர்-ப்ரஹ்மணோ(அ)திபதிர்-யோ யஜுர்வேத
வாச்யஸ்தம் ஸாம ஜானியா த்யோ ஜானீதே
ஸோ(அ)ம்ருதத்வஞ் ச கச்சதி ||

பாக்ஷம் அதற்கு மேலே பிரகாசமான சிவப்பு வர்ணமும்
படைத்தமையால் ‘நீலலோஹிதர்’ எனப்படுவார். ஸர்வ
தேவமயரான பசுவான் நரசிம்மர் இன்னொரு வடிவில்
உமாபதியும் பசுபதியுமான பரமசிவன் ஆவார். பிளாகம்
எனும் வில்லை ஏந்தியவராகவும் அளவற்ற பிரகாசம்
பொருந்தியவராகவும் விளங்குவார். அவர் எல்லா
வித்தைகளுக்கும் ஈசுவரர், எல்லா உயிர்களுக்கும் ஈசு
வரராகவும், வேதத்திற்கு அதிநாயகராகவும், பிரம்மாவுக்
கும் தலைவராகவும், யஜுர் வேதத்தால் போற்றப்படு
பவராகவும் உள்ளவர். அவரைப் பற்றிய ஸாமத்தை
(துதியை) அறிய வேண்டும். அதை அறிபவர்
சாகாத் தன்மையை (மோக்ஷத்தை) எய்துவர்.

॥ द्वितीयोपनिषत् ॥

देवा ह वै मृत्योः पाप्मभ्यः संसाराच्चाबिभ्युस्ते
 प्रजापति-मुपाधावंस्तेभ्य एतं मन्त्रराजं नारसिंह-मानुष्टुभं
 प्रायच्छतेन वै सर्वे मृत्युमजयन् सर्वे पाप्मान-मतरन्
 प्रायच्छतेन वै सर्वे मृत्युमजयन् सर्वे पाप्मान-मतरन्
 संसाराच्चातरंस्तस्माद्यो मृत्योः पाप्मभ्यः संसाराच्चबिभी
 यात् स एवं मन्त्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं प्रति गृह्णीयात् ।

मन्त्रराजः ॥

उग्रं वीरं महाविष्णुं ज्वलन्तं सर्वतोमुखम् ।

नूसिंहं भीषणं भद्रं मृत्युमृत्युं नमाम्यहम् ॥

இரண்டாவது உபநிஷத்து

தேவர்கள் சாவுக்கும் பாவங்களுக்கும் ஸம்ஸாரத் திற்கும் அஞ்சினார்கள். அவர்கள் பிரஜாபதியை அணுகினார்கள். அவர் அவர்களுக்கு அனுஷ்டிப் சந்தத்திலுள்ள மந்திரங்களுக்கு அரசான நரசிம்ம மந்திரத்தை உபதேசித்தார். அதனால் அவர்கள் அனைவரும் மரணத்தை ஜயித்தார்கள். எல்லோரும் பாவத்தைக் கடந்தார்கள். ஸம்ஸாரத்தை தாண்டினார்கள். ஆகையால் எவர் சாவிற்கும் பாவங்களுக்கும் ஸம்ஸாரத்திற்கும் அஞ்சுகிறாரோ அவர் இந்த அனுஷ்டிப் சந்தத்திலுள்ள மந்திர ராஜம் எனப்படும் நரசிம்ம மந்திரத்தை உபதேசம் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அவர் சாவை வெல்லுவார், பாவத்தைக் கடப்பார், ஸம்ஸாரத்தை தாண்டுவார்.

த்விதீயோபநிஷத்

தேவா ஹ வை ம்ருத்யோ: பாப்மப்ப்ய:
 ஸம்ஸாராச்சா பிபயுஸ்-தே
 ப்ரஜாபதிமுபாதாவம்ஸ்தேப்ப்ய ஏதம்
 மந்த்ரராஜம் நாரஸிஹ்ம-மானுஷ்டுபம்
 ப்ராயச்சத் தேந வை ஸர்வே ம்ருத்யு-மஜயன்
 ஸர்வே பாப்மானமதரன் ஸம்ஸாராச்சாதரம்ஸ்த
 ஸ்மாத்யோ ம்ருத்யோ: பாப்மப்ப்ய:
 ஸம்ஸாராச்சபிபீயாத் ஸ ஏவம் மந்த்ரராஜம்
 நாரஸிஹ்மமானுஷ்டுபம் ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத்
 ஸ ம்ருத்யும் ஜயதி ஸ பாப்மானம் தரதி ஸ
 ஸம்ஸாரம் தரதி ||

மந்த்ரராஜ :

‘உக்ரம் வீரம் மஹாவிஷ்ணும் ஜ்வலந்தம்
 ஸர்வதோமுகம் ।
 ந்ருஸிஹ்மம் பீஷணம் பத்ரம் ம்ருத்யும்ருத்யும்
 நமாம்யஹம் ||’

1. எதனால் தன் மகிமையால் எல்லா உலகங்களையும், எல்லா தேவர்களையும், எல்லா ஜீவர்களையும், எல்லா பூதங்களையும் கவருகிறாரோ, இடைவிடாது சிருஷ்டிக்கிறாரோ, வளர்க்கிறாரோ, அழிக்கிறாரோ, உயர்த்தி விடச் செய்கிறாரோ, உயர்த்திவிடுகிறாரோ அதனால் ‘உக்ரம்’ எனப்படுகிறார். நரசிம்மரே! என்னால் போற்றப்படும் நீர் அழியும் இவ்வுடலில் இருக்கும் போதே

यस्मात् स्वमहिम्ना सर्वान् लोकान् सर्वान् देवान्
 सर्वानात्मनः सर्वाणि भूतानि उद्गृह्णाति अजस्रं
 सृजति विसृजति विवासयति उद्ग्राह्यते । स्तुहि श्रुतं
 गर्तसदं युवानं मृगन्न भीममुपहलुमुग्रम् । मूढा जरित्रे
 सिंहः स्तवा नो अन्यं ते अस्मन्निवपन्तु सेनाः ।
 तस्मादुच्यत उग्रमिति ।

यस्मात् स्वमहिम्ना सर्वान् लोकान् सर्वान् देवान्
 सर्वानात्मनः सर्वाणि भूतानि विरमति विरामय-त्यजस्रं
 सृजति विसृजयति वासयति । यतो वीरः कर्मण्यः
 सुदक्षो युक्त ग्रावा जायते देवकामः । तस्मादुच्यते
 वीरमिति ।

எனக்கு அழியாத இன்பத்தை அருளும். உம்முடைய
 கணங்கள் எம்மிடமிருந்து வேறான சத்துருவை அழிக்
 கட்டும்.

2. எதனால் தன் மகிமையால் எல்லா உலகங்களையும்,
 எல்லா தேவர்களையும், எல்லா ஜீவர்களையும், எல்லா
 பூதங்களையும் வினையாடச் செய்து ஓய்வளித்து இடை
 விடாது சிருஷ்டித்து வளர்த்துக் கவர்ந்து கொள்ளு
 கிறாரோ அதனால் 'வீரம்' எனப்படுகிறார். பகவான்
 வீரர், கருமங்களை இயக்குவிப்பவர், திறமை மிக்கவர்,
 மலை போன்றவர், தேவர்களின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி
 செய்பவர்.

யஸ்மாத் ஸ்வமஹிம்னா ஸர்வான் லோகான்
 ஸர்வான் தேவான் ஸர்வானாத்மன: ஸர்வாணி
 பூதானி உத்க்ருஹ்ணாதி அஜஸ்ரம்
 ஸ்ருஜதி விஸ்ருஜதி விவாஸயதி
 உத்க்ராஹ்யதே | ஸ்துஹி ச்ருதம் கர்த்தஸ்தம்
 யுவானம் ம்ருகந்ந பீம-முபஹத்னு-முக்ரம் |
 ம்ருடா ஜரித்ரே ஸிஹம: ஸ்தவானோ அன்யந்தே
 அஸ்மந் நிவபந்து ஸேனா: தஸ்மாதுச்யத
 உக்ரமிதி || 1 ||

யஸ்மாத் ஸ்வமஹிம்னா ஸர்வான் லோகான்
 ஸர்வான் தேவான் ஸர்வானாத்மன: ஸர்வாணி
 பூதானி விரமதி விராமயதி அஜஸ்ரம் ஸ்ருஜதி
 விஸ்ருஜயதி வாஸயதி | யதோ வீர: கர்மண்யோ
 ஸுதக்ஷோ யுத்தக்ராவா ஜாயதே தேவகாம: |
 தஸ்மாதுச்யதே வீரமிதி || 2 ||

3. அவர் எல்லா உலகங்களையும் வியாபிக்கிறார். வியாபிக்கச் செய்கிறார். எங்ஙனம் மாம்ஸத்தில் கொழுப்புப் பசை குறுக்கும் நெடுக்கும் முழுதும் பரவியுள்ளதோ அங்ஙனம் ஊடுருவி நிற்கிறார். அதனால் 'மஹாவிஷ்ணும்' எனப்படுகிறார். அவருக்கு வேறாக உலகில் உண்டாய பொருள் எதுவும் இல்லை. அவர் உலகம் முழுவதிலும் புகுந்துறைகிறார். அவர் உயிர்களின் நாயகர். உயிர்களின் உபாஸனை அவர் உபாஸனை. அவர் (சூரியன் சந்திரன் அக்னி ஆகிய) மூன்று ஜோதிகளிலும் விளங்குகிறார் அவர் பதினாறு கலைகளுடன் ஸம்பூர்ணமாகியவர்.

यः सर्वान् लोकान् व्याप्नोति व्यापयति स्नेहो यथा
 पल्लपिण्डमोत प्रोत-मनुप्राप्तं व्यतिषक्तो व्याप्यते
 व्यापयते । यस्मान्न जातः परोऽन्योऽस्ति य आविवेश
 भुवनानि विश्वा । प्रजापतिः प्रजया संविदान स्त्रीणि
 ज्योतींषि सचते स षोडशीति । तस्मादुच्यते
 महाविष्णुमिति ।

यस्मात् स्वமहिम्னா सर्वान् लोकान् सर्वान् देवान्
 सर्वानாत्मனः सर्वाणि भूतानि स्वतेजसा ஜ்வலதி
 ஜ்வாலயதி ஜ்வாலயதே ஜ்வாலயதே । சவிதா ப்ரசவிதா
 दीप्तो दीपयन् दीप्यमानः । ஜ்வலन् ஜ்வலிதா தபந்
 वितपन् सन्तपन् रोचनो रोचमानः शोभनः शोभमानः
 कल्याणः । तस्मादुच्यते ज्वलन्तमिति ।

4. எதனால் தன் மகிமையால் எல்லா உலகங்களையும்
 எல்லா தேவர்களையும் எல்லா ஜீவர்களையும் எல்லா
 பூதங்களையும் தனது பிரகாசத்தால் பிரகாசிக்கச் செய்
 கிறாரோ, அவற்றில் ஜ்வலிக்கிறாரோ அவைகளை ஜ்வாலையே
 விடச் செய்கிறாரோ அதனால் 'ஜ்வலந்தம்' எனப்படு
 கிறார். அவர் உலகை உற்பத்தி செய்து பலவாய்ப்
 பெருக்குபவர். பிரகாசத்தால் தான் பிரகாசித்து மற்றவை
 களையும் பிரகாசிக்கச் செய்பவர். தான் ஜ்வலித்து
 மற்றவைகளையும் ஜ்வலிக்கச் செய்பவர். உஷ்ணத்தைப்
 பரப்பி உலகைத் தவிக்கச் செய்பவர். கிரணங்களைப்

ய: ஸர்வான் லோகான் வ்யாப்னோதி வ்யாபயதி
 ஸ்நேஹோ யதா பல்லபிண்ட- மோதப்ரோத -
 மனுப்ராப்தம் வ்யதிஷக்தோ வ்யாப்யதே
 வ்யாப்யதே | யஸ்மாந் ந ஜாத: பரோ
 (அ)ன்யோ (அ)ஸ்தி ய ஆவிவேச புவனா
 விச்வா | ப்ரஜாபதி: ப்ரஜயா ஸம்விதான
 ஸ்த்ரீணி ஜ்யோதீம்ஷி ஸசதே ஸ ஷோடசீதி |
 தஸ்மாதுச்யதே மஹாவிஷ்ணுமிதி || 3 ||

யஸ்மாத் ஸ்வம்ஹிம்னா ஸர்வான் லோகான்
 ஸர்வான் தேவான் ஸர்வானுத்மன: ஸர்வாணி
 பூதானி ஸ்வதேஜஸா ஜ்வலதி ஜ்வாலயதி
 ஜ்வால்யதே ஜ்வாலயதே | ஸவிதா ப்ரஸவிதா
 தீப்தோ தீபயன் தீப்யமான: | ஜ்வலன் ஜ்வலிதா
 தபன் விதபன் ஸந்தபன் ரோசனோ ரோசமான:
 சோபன: சோபமான: கல்யாண: |

தஸ்மாதுச்யதே ஜ்வலந்தமிதி || 4 ||

பரப்பிக் கிரணம் விடச் செய்பவர். மங்கள வடிவினர்.
 மங்களத்தை அளிப்பவர். சுபமானவர்.

5. எதனால் இந்த்ரியங்களில்லாமலேயே எங்கும் பார்க்
 கிறாரோ, எங்கும் கேட்கிறாரோ, எங்கும் செல்லுகிறாரோ
 அனைத்தையும் கவர்கிறாரோ, எங்கும் வியாபித்து
 அனைத்திலும் உறைகிறாரோ அதனால் ஸர்வதோ முகம்
 எனப்படுகிறார். அவர் ஆதியில்தான் ஒருவராக இருந்து
 இவ்வனைத்துமானார். உலகங்களைப் பரிபாலிப்பவர்கள்

यस्मादनिन्द्रियोऽपि सर्वतः पश्यति सर्वतः शृणोति सर्वतो गच्छति सर्वत आदत्ते स सर्वगः सर्वतस्तिष्ठति । एकः पुरस्ताद्य इदं बभूव यतो बभूव भुवनस्य गोपाः । यमध्येति भुवनं सांपराये नमामि तमहं सर्वतो मुखम् । तस्मादुच्यते सर्वतोमुखमिति ।

यस्मात् सर्वेषां भूतानां ना वीर्यतमः श्रेष्ठतमश्च सिंहो वीर्यतमः श्रेष्ठतमश्च तस्मान्नृसिंह आसीत् परमेश्वरो जगद्धितं वा एतद्रूपमक्षरं भवति । प्रतद्विष्णुः स्तवते वीर्याय मृगो न भीमः कुचरो गिरिष्ठाः । यस्योरुषु त्रिषु विक्रमणेष्वधि क्षियन्ति भुवनानि विश्वा । तस्मादुच्यते नृसिंहमिति ॥

அவரிடமிருந்தே உண்டானார்கள். இறுதியில் உலகம் அவரிடமே லயமாகின்றது. எங்கும் முகமுள்ள அவரை நான் நமஸ்கரிக்கிறேன்.

6. எல்லாப் பிராணிகளுக்குள்ளும் வீரியம் மிக்கதாகவும் சிறப்புமிக்கதாகவும் விளங்குவது சிங்கம். அதனால் பரமேச்வரர் நரசிங்கமாக அவதரித்தார். அழிவில்லாத இந்த வடிவம் உலகிற்கு உயர்ந்த நன்மை புரிவதாக ஆயிற்று. அதனால் 'நரசிம்மம்' எனப் படுகிறார். வீரியமிக்க மிருக வடிவங்கொண்ட மஹா விஷ்ணுவாகிய அவர் பக்தர்களுக்கு பயங்கரமாயில்லை. அவர்களால் துதித்துப் போற்றப்படுகிறார். அவரே பூமியில் சஞ்சரிப்பவராகவும் மலைகளில் உறைபவராக

யஸ்மாகுநிந்த்ரியோ (அ)பி ஸர்வத: பச்யதி
 ஸர்வத: க்ருணோதி ஸர்வதோ கச்சதி ஸர்வத
 ஆதத்தே ஸ ஸர்வக: ஸர்வதஸ்திஷ்டதி | ஏக:
 புரஸ்தாத்ய இதம் பபூவ யதோ பபூவ புவனஸ்ய
 கோபா: | யமத்த்யேதி புவனம் ஸாம்பராயே
 நமாமி தமஹம் ஸர்வதோமுகம் |

தஸ்மாதுச்யதே ஸர்வதோ முகமிதி || 5 ||

யஸ்மாத் ஸர்வேஷாம் பூதானாம் வீர்யதம:
 க்ரேஷ்டதமச்ச ஸிஹ்மோ வீர்யதம:
 ச்ரேஷ்டதமச்ச தஸ்மாந் ந்ருஸிஹ்ம ஆஸீத்
 பரமேச்வரோ ஜகத்திதம் வா ஏதத்ருபமக்ஷரம்
 பவதி| ப்ரதத்விஷ்ணு: ஸ்தவதே வீர்யாய
 ம்ருகோ ந பீம: குசரோ கிரிஷ்ட்டா:|
 யஸ்யோருஷு த்ரிஷு விக்ரமணேஷ்வதி க்ஷியந்தி
 புவனாநி விச்வா | தஸ்மாதுச்யதே

ந்ருஸிஹ்மமிதி || 6 ||

வும் உள்ளவர். அவருடைய த்ரிவிக்ரம் அவதாரத்தில்
 அவருடைய மூன்று அடிகளில் உலகங்களனைத்தும்
 கடக்கப்படுகின்றன.

7. எவருடைய வடிவத்தைப் பார்த்து எல்லா
 உலகங்களும் எல்லா தேவக்கூட்டங்களும் எல்லா பூதங்
 களும் பயந்து ஓடுகின்றனவோ, எவர் எதற்கும் அஞ்ச
 வதில்லையோ அதனால் அவர் பீஷணம் எனப்படுகிறார்.
 அவருக்கு அஞ்சிக் காற்று வீசுகிறது. அவருக்கு அஞ்சி
 சூரியன் உதிக்கிறான். அவருக்கு அஞ்சியே அக்னியும்
 இந்திரனும் ஐந்தாவதாக யமனும் வேலை செய்கிறார்கள்.

यस्माद्यस्य रूपं दृष्ट्वा सर्वेलोकाः सर्वे देवाः
सर्वाणि भूतानि भीत्या पलायन्ते स्वयं यतः कुतश्चिन्न
बिभेति । भीषास्माद्वातः पवते भीषोदेति सूर्यः ।
भीषास्मादग्निश्चेन्द्रश्च मृत्युर्धावति पंचमः । तस्मादुच्यते
भीषणमिति ॥

यस्मात् भद्रो भूत्वा सर्वदा भद्रं ददाति रोचनो
रोचमानः शोभनः शोभमानः कल्याणः । भद्रं
कर्णेभिः शृणुयाम देवा भद्रं पश्येमाक्षभिर्यजत्राः ।
स्थिरैरङ्गैस्तुष्टुवाँस्तनूभिर्व्यशेम देवहितं यदायुः ।
तस्मादुच्यते भद्रमिति ।

यस्मात् स्वमहिम्ना स्वभक्तावां स्मृत एव
मृत्यु-मपमृत्युं च मारयति । य आत्मदा बलदा यस्य
विश्व उपासते प्रविशं यस्य देवाः । यस्य छायामृतं
यो मृत्युमृत्युः कस्मै देवाय हविषा विधेम । तस्मादुच्यते
मृत्युमृत्युमिति ॥

8. தான் மங்களமே உருக்கொண்டவராகி எப்பொழுதும்
மங்களத்தை அளித்துப் பிரகாசிப்பவராய், பிரகாசிக்கச்
செய்பவராய், உயர் நல வடிவினராய், உயர்நலத்தைச்
செய்பவராய் இருப்பதால் அவர் பத்ரம் எனப்படு
கிறார். தேவர்களே! காதுகளால் நாங்கள் அந்த பத்ரத்
தைக் கேட்க வேண்டும். பூஜைக்குரியவர்களே! கண்

யஸ்மாத்த்யஸ்ய ரூபம் த்ருஷ்ட்வா ஸர்வே
 லோகா: ஸர்வேதேவா: ஸர்வாணி பூதானி
 பீத்யா பலாயந்தே ஸ்வயம் யத: குதச்சிந்ந
 பிபேதி| பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே
 பீஷோதேதி ஸூர்ய: | பீஷாஸ்-
 மாதக்னிச்சேந்த்ரச்ச ம்ருத்யுர்த்தாவதி பஞ்சம:

தஸ்மாதுச்யதே பீஷணமிதி || 7 ||

யஸ்மாத் பத்ரோ பூத்வா ஸர்வதா
 பத்ரம் ததாதி ரோசனோ ரோசமான: சோபன:
 சோபமான: கல்யாண: | பத்ரம் கர்ணேபி:
 ச்ருணுயாம தேவா பத்ரம் பச்யே
 மாக்ஷபிர்யஜத்ரா: | ஸ்த்திரை-
 ரங்கைஸ்துஷ்டுவாம்ஸஸ்தனுபிர்-வ்யசேம
 தேவஹிதம் யதாயு:|

தஸ்மாதுச்யதே பத்ரமிதி || 8 ||

யஸ்மாத் ஸ்வமஹிம்னா ஸ்வபக்தானாம் ஸ்ம்ருத
 ஏவ ம்ருத்யு-மபம்ருத்யுஞ்ச மாரயதி |
 ய ஆத்மதா பலதா யஸ்ய விச்வ உபாஸதே
 ப்ரவிசம் யஸ்ய தேவா: | யஸ்ய
 ச்சாயா(அ)ம்ருதம் யோ ம்ருத்யும்ருத்யு: கஸ்மை
 தேவாய ஹவிஷா விதேமி தஸ்மாதுச்யதே
 ம்ருத்யும்ருத்யுமிதி || 9 ||

களால் நாங்கள் அந்த பத்ரத்தைக் காண வேண்டும்
 திடமான உறுப்புக்களுடனும் உடல்களுடனும் துதித்
 துப் போற்றிக் கொண்டு தேவர்களுக்கு உவப்பான
 ஆயுள் எவ்வளவோ அதை அடைவோமாக.

यस्माद्यं सर्वेदेवा नमन्ति मुमुक्षवो ब्रह्मवादिनश्च ।
 प्र नूनं ब्रह्मणस्पतिर्मन्त्रं वदत्युक्तम् । यस्मिन्निन्द्रो
 वरुणो मित्रो अर्यमा देवा ओकांसि चक्रिरे । तस्मा-
 दुच्यते नमामीति ॥

अहमस्मि प्रथमजा ऋता ३ स्य । पूर्वं देवेभ्यो
 अमृतस्य ना ३ भायि । यो मा ददाति स इदेव मा
 ३ वाः । अहमन्नमन्न-मदन्त मा ३ धि । अहं
 विश्वं भुवनस्य भवा ३ म् । सुवर्न ज्योतीः । य
 एवं वेदेत्युपनिषत् ॥

9. தன் மகிமையால் தன்னுடைய பக்தர்கள் தன்னை நினைத்த மாத்திரத்தில் மிருத்யுவையும் அபம்ருத்யுவையும் அவர் நாசம் செய்வதால் அவர் 'மருத்யு- ம்ருத்யும்' எனப்படுகிறார். அவர் ஆத்மஞானத்தை அளிப்பவர், பலத்தை அளிப்பவர். அவரைச் சரணடைந்து எல்லா தேவர்களும் போற்றுகிறார்கள். எவருடைய நிழல் அம்ருதமோ, எவர் ம்ருத்யுவை அழிக்கும் ம்ருத்யுவோ அந்த தேவனை நாம் யாகத்தில் ஹவிஸ்ஸால் திருப்தி செய்வோம்.

10. எல்லா தேவர்களும், முழுக்ஷுக்களும், பிரம்மவாதிகளும் வணங்குவதாலும். வேதநாயகன் அவருக்குரிய மந்திரங்களால் துதிக்கிறார். அதனால் அவர் 'நமாமி' என இம் மந்திரத்தில் போற்றப்படுகிறார். இந்திரனும் வருணனும் மித்ரனும் அர்யமாவும் எல்லா தேவர்களும் அவரிடமே உறைகின்றனர்.

யஸ்மாத்த்யம் ஸர்வே தேவா நமந்தி முமுக்ஷுவோ
 ப்ரஹ்மவாதினச்ச | ப்ர நூனம் ப்ரஹ்மணஸ்பதிர்
 மந்த்ரம் வதத்யுக்தம் | யஸ்மிந்நிந்த்ரோவருணோ
 மித்ரோ அர்யமா தேவா ஓகாம்ஸி சக்ரிரே |

தஸ்மாதுச்யதே நமாமீதி || 10 ||

அஹமஸ்மி ப்ரதமஜா ரூதா3ஸ்ய | பூர்வம்
 தேவேப்ப்யோ அம்ருதஸ்ய நா3பாயி | யோ மா
 ததாதி ஸ இதேவ மா3வா: | அஹமன்னமன்ன
 மதந்த மா3த்மி | அஹம் விச்வம் புவனமப்ப்ய
 பவா3ம் | ஸுவர்ந ஜ்யோதீ: | ய ஏவம்

வேதேத்யுபநிஷத் || 11 ||

11. அழகும் ஒழுங்குமே (ருதம்) உருக்கொண்ட இவ்
 வுலகிற்கு முன்னுதித்தவனாக நான் உள்ளேன். தேவர்
 களுக்கும் முன்னவன் நான். அழியாப்பதவியின் நடுநிலை
 நான். (அன்ன ரூபியான) என்னை எவன் கொடுக்
 கிறானோ அவன் இதனால் ஆத்மரக்ஷணம் செய்தவனா
 கிறான். (இங்ஙனம் அறிந்து கொடுக்காவிட்டால்)
 உண்பவனை உணவாகிய நான் உண்டுவிடுகிறேன். உல
 கனைத்துமாகி அதை அழிப்பவனும் நானே. (இவ்வுல
 கனைத்தையும் ஒருவனாய் நின்று பிரகாசிக்கச் செய்யும்)
 சூரியனுடைய ஒளி போன்றது என் ஒளி. எவன்
 இதை அறிவானோ அவன் முக்தி எய்துகிறான் என்பது
 உபநிஷத்து. (இதனால் 'அஹம்' எனும் பதமும்
 பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தையே குறிக்கும் என்பது விளக்கப்
 பட்டது).

॥ तृतीयोपनिषत् ॥

देवा ह वै प्रजापतिमब्रुवन् अनुष्टुभस्य मन्त्रराजस्य
 शक्तिं बीजं च नो ब्रूहीति । स होवाच प्रजापति-माया
 वा एषा नारसिंही सर्वमिदं सृजति सर्वमिदं रक्षति
 सर्वमिदं संहरति । तस्मान्माया-मेतां शक्तिं
 विद्यात् । य एतां मायां शक्तिं वेद स पाप्मानं
 तरति सोऽमृतत्वं च गच्छति महतीं श्रियमश्नुते ।
 मीमांसन्ते ब्रह्मवादिनी ह्रस्वा वा दीर्घा वा प्लुता वेति ।
 यदि ह्रस्वा भवति सर्वं पाप्मानं दहत्यमृतत्वं च गच्छति ।
 यदि दीर्घा भवति महतीं श्रियमाप्नुया दमृतत्वं च
 गच्छति । यदि प्लुता भवति ज्ञानवान् भवत्यमृतत्वं
 च गच्छति । तदेतदृषिणोक्तं निदर्शनम् । स ई पाहि

மூன்றாவது உபநிஷத்து

தேவர்கள் பிரம்மாவிடம் அனுஷ்டுப் மந்திரராஜத்
 தின் சக்தியையும் பீஜத்தையும் எங்களுக்கு உபதேசி
 யுங்கள் என்று கேட்டார்கள். பிரம்மா கூறியதாவது:-
 நரசிம்ம சக்தியான (ஈம் எனும்) மாயையான இதுவே
 இவ்வனைத்தையும் சிருஷ்டிக்கிறது, காக்கிறது, அழிக்கிறது.
 ஆகையால் இந்த மாயையே சக்தி என உணர வேண்
 டும். எவன் இந்த மாயா சக்தியை அறிகிறானோ அவன்
 பாவத்தைக் கடக்கிறான் சாகாத்தன்மையையும் அடை
 கிறான். மகிமை மிக்க செல்வத்தை அனுபவிக்கிறான்.

த்ருதீயோபநிஷத்

தேவா ஹ வை ப்ரஜாபதி-மப்ருவன்
 அனுஷ்டுபஸ்ய மந்த்ரராஜஸ்ய சக்திம் பீஜஞ்ச
 நோ ப்ருஹீதி | ஸ ஹோவாச ப்ரஜாபதிர்மாயா
 ஏவ ஏஷா நாரஸிஹமீ ஸர்வமிதம் ஸ்ருஜதி
 ஸர்வமிதம் ரக்ஷதி ஸர்வமிதம் ஸம்ஹரதி |
 தஸ்மான்மாயாமேதாம் சக்திம் வித்யாத் |
 ய ஏதாம் மாயாம் சக்திம் வேத ஸ பாப்மானம்
 தரதி ஸோ(அ)ம்ருதத்வஞ்ச கச்சதி மஹதீம்
 ச்ரியமச்சனுதே || மீமாம்ஸந்தே ப்ரஹ்ம வாதினோ
 ஹ்ரஸ்வா வா தீர்க்கா வா ப்லுதா வேதி |
 யதி ஹ்ரஸ்வா பவதி ஸர்வம் பாப்மானம் தஹதி
 அம்ருதத்வஞ்ச கச்சதி | யதிதீர்க்கா பவதி
 மஹதீம் ச்ரியாமாப்னுயா-தம்ருததிவஞ்ச கச்சதி
 யதி ப்லுதா பவதி ஜ்ஞானவான் பவத்யம்-
 ருதத்வஞ்ச கச்சதி | ததேதத்ருஷிணோக்தம்
 நிதர்சனம் | ஸ ஈம் பாஹி ச ருஜீஷீ தருத்ர:

பிரம்மவாதிகள் இதைப்பற்றி வாதம் செய்கிறார்கள்:
 அது குறிலா, நெடிலா, இன்னும் நீண்ட மாத்திரை
 உள்ளதா என்று. குறிலாக உச்சரித்தால் எல்லாப்பாவத்
 தையும் எரிப்பான், சாகாத்தன்மையை அடைவான்.
 நெடிலாக உச்சரித்தால் மகிமைமிக்க செல்வத்தை
 அடைவான், சாகாத்தன்மையையும் அடைவான்.
 இன்னும் நீட்டி உச்சரித்தால் ஞானத்தை அடைவான்,
 சாகாத்தன்மையையும் அடைவான். பின் வருவது
 ரிஷியால் கூறப்பட்ட விளக்கம்.

च ऋजीषी तरुत्रः । श्रियं लक्ष्मी-मौबला-मम्बिकां
गां षष्ठीं च यामिन्द्रसेनेत्युत आहुस्तां विद्यां ब्रह्मयोनिं
सरूपां तामिहायुषे शरणं प्रपद्ये ।

सर्वेषां वा एतद्भूताना-माकाशः परायणं सर्वाणि
ह वा इमानि भूतान्याकाशादेव जायन्ते । आकाशा-
देव जातानि जीवन्ति आकाशं प्रयन्त्यभिसंविशन्ति ।
तस्मादाकाशं बीजं विद्यात् । तदेतददृषिणोक्तं
निदर्शनम् । हंसः शुचिषद् वसुरन्तरिक्षसद् होतावेदि-
षदथिति-दुरोणसत् । नृषद्वरसदृतसद्वयोमसदब्जा गोजा
ऋतजा अद्रिजा ऋतं बृहत् ॥
य एवं वेदेति महोपनिषत् ॥

‘மாயாசக்தியின் உறைவிடமான ஈங்கார ஸ்வரூபியே!
என்னை ரக்ஷிப்பாயாக. எளிதாக நேர்வழியில் பிறவிக்
கடலைக்கடக்க எனக்கு அருள்புரிவாயாக. உன்னையே
ஸ்ரீதேவி என்றும், லக்ஷ்மி என்றும், அம்பிகை என்றும்
பூதேவி என்றும், ஷஷ்டிதேவி என்றும் இந்திரஸேனை
என்றும் ஸ்ரீவித்யா என்றும் அறிந்தோர் கூறுகிறார்கள்.
உருக்கொண்ட வேதமாதாவாகிய உன்னை ஆயுளை
வேண்டிச் சரண புகுகின்றேன்.

உண்டாகிய இவ்வுலகனைத்திற்கும் ஆகாசமே முடிவான
உறைவிடம். எல்லா உயிர்களும் ஆகாசத்தில் உண்டா
கின்றன. ஆகாசத்தில் வாழ்கின்றன. ஆகாசத்தை நாடிச்
சென்று அதில் புகுந்து மறைகின்றன. ஆகையால்

சீரியம் லக்ஷ்மீ-மௌபலா-மம்பிகாம் காம்
 ஷஷ்ட்டிஞ்ச யாமிந்த்ர ஸேனேத்யுத
 ஆஹுஸ்தாம் வித்யாம் ப்ரஹ்ம யோனிம்
 ஸ்ரூபாம் தாமிஹாய்ஷே சரணம் ப்ரபத்யே ||

ஸர்வேஷாம் வா ஏதத்பூதானா-மாகாச:
 பராயணம் ஸர்வாணி ஹ வா இமானி
 பூதான்யாகாசாதேவ ஜாயந்தே | ஆகாசாதேவ
 ஜாதானி ஜீவந்தி ஆகாசம் ப்ரயந்த்யபிஸம்
 விசந்தி | தஸ்மாதாகாசம் பீஜம் வித்யாத் |
 ததேதத்ருஷிணோக்தம் நிதர்சனம் | ஹம்ஸ:
 சுசிஷத் வஸுரந்தரிக்ஷஸத் ஹோதா
 வேதிஷததிதிர்— துரோணஸத் |

ந்ருஷத்வரஸத்ருதஸத் வ்யோமஸத்ப்ஜா கோஜா
 ருதஜா அத்ரிஜா ருதம் ப்ருஹத் | ய ஏவம
 வேதேதி மஹோபநிஷத் ||

ஆகாசத்தை பீஜமாக அறிய வேண்டும். (அதன் பீஜா
 ஷரம் ஹம்)

ரிஷியால் கூறப்பட்ட விளக்கம் பின்வருமாறு:
 'ஹம்' என்ற அதுவே பரிசுத்தமான வானத்தில் செல்
 லும் சூரியனாகவும், இடைவெளியில் வாயுவாகவும்,
 யாகமேடையில் அக்னியாகவும், வீடுகளில் அதிதியாக
 வும் விளங்குவது. மனிதர்களிடமும் தேவர்களிடமும்
 உள்ளது அதுவே. ஸத்தியப்பொருளும் அதுவே.
 ஆகாயத்திலும், நீரிலும், பூமியிலும் வேள்வியிலும்
 மலையிலும் தோன்றுவதெல்லாம் அதுவே. பேருண்மை.
 இதை அறிந்தவன் மந்திரத்தின் ரகசியத்தை அறிவான்
 என்பது உபநிஷத்து.

॥ चतुर्थोपनिषत् ॥

देवां ह वै प्रजापति-मब्रुवन्नानुष्टुभस्य मन्तराजस्य नारसिंहस्य अंगमन्त्रान्नो ब्रूहीति । स होवाच प्रजापतिः प्रणवं सावित्रीं यजुर्लक्ष्मीं नृसिंहगायत्रीमिति अंगानि जानीयाद्यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छति ।

1) प्रणवं ओम् ॥ 2) अथ सावित्री .गायत्री या यजुषा प्रोक्ता तथा सर्वमिदं व्याप्तम् । घृणिरिति द्वे अक्षरे सूर्य इति त्रीण्यादित्य इति त्रीण्येतद्वै सावित्रस्या-ष्टाक्षरं पदं श्रियाभिषिक्तं य एवं वेद श्रिया हैवाभिषिच्यते ॥ 3) ओं भूर्लक्ष्मी-भुवर्लक्ष्मीः सुवः

நாலாவது உபநிஷத்து

தேவர்கள் பிரம்மாவை அணுகி அனுஷ்டிப்ப மந்திர ராஜமாகிய நாரசிம்ம மந்திரத்தின் அங்க மந்திரங்களை உபதேசிக்க வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். பிரம்மா (1) பிரணவம் (2) ஸாவித்ரீ (3) யஜுர்லக்ஷ்மீ (4) ந்ருஸிஹ்ம கார்யத்ரீ என்ற நான்கையும் அங்கங்களாக அறிய வேண்டும் என்றும், எவன் எங்ஙனம் அறிகிறானோ அவன் சாகா நிலையை அடைவான் என்றும் கூறினார்.

(1) பிரணவம் என்பது ஓம். (2) ஜபிப்பவர்களைக் காப்பாற்றும் ஸூரிய மந்திரமாகிய ஸாவித்ரீ யஜுர் வேதத்தில் கூறப்பட்டது எதுவோ அதனால் இவ்வுலக னேத்தும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது. 'க்ருணி:' என்று

சதுர்த்தோபநிஷத்

தேவாஹவை ப்ரஜாபதி — மப்ருவன்-
 னுனுஷ்டுபஸ்ய மந்த்ரராஜஸ்ய நாரஸிஹ்மஸ்ய
 அங்கமந்த்ரான்னோ ப்ருஹீதி | ஸஹோவாச
 ப்ரஜாபதி: ப்ரணவம் ஸாவித்ரீம் யஜுர்லக்ஷ்மீம்
 ந்ருஸிஹ்மகாயத்ரீமிதி அங்கானி ஜானீயாத்யோ
 ஜானீதே ஸோ(அ)ம்ருதத்வஞ்ச கச்சதி |

(1) ப்ரணவம் ஓம் (2) அத ஸாவித்ரீகா
 யத்ரீ யா யஜுஷா ப்ரோக்தா தயா ஸர்வமிதம்
 வ்யாப்தம் | க்ருணிரிதி த்வே அக்ஷரே ஸூர்ய
 இதி த்ரீணி ஆதித்ய இதி த்ரீண்யேதத்வை
 ஸாவித்ரஸ்யாஷ்டாக்ஷரம் பதம் ச்ரியா-
 பிஷித்தம் ய ஏவம் வேத ச்ரியா ஹைவா-
 பிஷிச்யதே || (3) ஓம் பூர்லக்ஷ்மீர் —

இரண்டு எழுத்தும் 'ஸூரிய' என்று மூன்றெழுத்தும்
 'ஆதித்ய' என்று மூன்றெழுத்தும் கொண்டது ஸாவீத்ரீ
 அஷ்டாக்ஷரம். இது உயர்வற உயர்நலத்துடன் கூடியது.
 இதையறிந்தவனை உயர்நலம் நாடிவரும். (3) 'ஓம்
 பூர்லக்ஷ்மீ: புவர்லக்ஷ்மீ: ஸுவ: காலகர்ணீ | தந்நோ
 லக்ஷ்மீ: ப்ரசோதயாத்' என்பது யஜுர் மஹாலக்ஷ்மீ
 மந்திரம். 24 அக்ஷரங்களுடன் கூடியது. இவ்வுலகனைத்
 தும் இந்த காயத்ரியின் வடிவேயாம். ஆகையால்
 இந்த யஜுர் மஹாலக்ஷ்மீ மந்திரத்தை எவன் அறிகிறானோ
 அவன் பெருமை மிக்க செல்வத்தை அனுபவிப்பான்.
 (4) 'ஓம் ந்ருஸிஹ்மாய வித்மஹே வஜ்ர-நகாய தீமஹி |
 தந்ந: ஸிஹ்ம: ப்ரசோதயாத்' என்பது ந்ருஸிஹ்ம
 காயத்ரீ. இது வேதங்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் உறைவிடம்.

कालकर्णी । तन्नो लक्ष्मीः प्रचोदयात् । इत्येषा
 वै महालक्ष्मीर्यजुर्गायत्री चतुर्विंशत्यक्षरा भवति ।
 गायत्री वा इदं सर्वं यदिदं किं च । तस्माद्य एतां
 महालक्ष्मीं याजुषीं वेद महतीं श्रियमश्रुते । 4) नृसिं-
 हगायत्री ।। ओं नृसिंहाय विद्महे वज्रं नखाय धीमहि ।
 तन्नः सिंहः प्रचोदयात् । इत्येषा वै नृसिंह गायत्री
 वेदानां देवानां निदानं भवति य एवं वेद स निदानवान्
 भवति ॥

देवा ह वै प्रजापतिमब्रुवन्नथ कैर्मन्त्रै-र्देवः स्तुतः
 प्रीतो भवति स्वात्मानं दर्शयति तन्नो ब्रूहि भगव इति ।
 स होवाच प्रजापतिः ॥

ओं उं ओं । यो वै नृसिंहो देवो भगवान् यश्च
 ब्रह्मा तस्मै वै नमो नमः । ओं ग्रं ओं । यो वै
 नृसिंहो देवो भगवान् यश्च विष्णुस्तस्मै वै नमो

இதை இவ்வாறு அறிந்தவன் வேதங்களுக்கும் தேவர்
 களுக்கும் உறைவிடமாவான்.

தேவர்கள் பிரம்மாவை அணுகி 'எந்த மந்திரங்
 களால் துதித்தால் தெய்வம் அருள் சுரந்து ஆத்ம
 தரிசனத்தை அளிக்கும்? அதை எங்களுக்குக் கூறுங்கள்
 பகவானே!' என்றார்கள். பிரம்மா வின்வருமாற்று கூறினார்.

'ஓம் உம் ஓம்' | யோ வை நிருஸிஹ்மோ தேவோ
 பகவான் யச்ச ப்ரஹ்மா தஸ்மை வோ நமோ நம: ॥

புவர்லக்ஷ்மீ: ஸுவ: கால கர்ணீ | தந்நோ
லக்ஷ்மீ: ப்ரசோதயாத் | இத்யேஷா வை
மஹாலக்ஷ்மீர்-யஜுர்காயத்ரீ சதுர் விம்சயக்ஷரா
பவதி | காயத்ரீ வா இதம் ஸர்வம் யதிதம் கிஞ்ச |
தஸ்மாத்ய ஏதாம் மஹாலக்ஷ்மீம் யஜுஷீம்
வேத மஹதீம் ச்ரியமச்னுதேதே ||

(4) ந்ருஸிம்ஹ காயத்ரீ | ஓம் ந்ருஸிம்ஹமாய
வித்மஹே வஜ்ரநகாய தீமஹி | தந்ந: ஸிம்ஹம:
ப்ரசோதயாத் | இத்யேஷா வை ந்ருஸிம்ஹ
காயத்ரீ வேதானாம் தேவானாம் நிதானம் பவதி
ய ஏவம் வேத ஸ நிதானவான் பவதி |

தேவா ஹ வை ப்ரஜாபதிமப்ருவன்னத
கைர்மந்த்ரைர்தேவ: ஸ்துத: பரீதோ பவதி
ஸ்வாத்மானம் தர்சயதி தந்நோ ப்ருஹி பகவ
இதி | ஸ ஹோவாச ப்ரஜாபதி: ||

ஓம் உம் ஓம் || யோ வை ந்ருஸிம்ஹமோ தேவோ
பகவான் யச்ச ப்ரஹ்மா தஸ்மை வை நமோ நம: |
ஓம் க்ரம் ஓம் | யோ வை ந்ருஸிம்ஹமோ தேவோ
பகவான் யச்ச விஷ்ணுஸ்தஸ்மை வை நமோ

ஓம் க்ரம் ஓம் | யோ வை ந்ருஸிம்ஹமோ தேவோ
பகவான் யச்ச விஷ்ணுஸ்தஸ்மை வை நமோ: நம: |
ஓம் லீம் ஓம் | யோ வை ந்ருஸிம்ஹமோ தேவோ
பகவான் யச்ச மஹேச்வரஸ் தஸ்மை வை நமோ நம: |

இம்மாதிரி உம்-க்ரம்-ரம்- என்று மந்திரத்தின் 32
எழுத்துக்களுக்கும் பிரம்மா, விஷ்ணு, மஹேச்வரன்,

नमः ॥ ओं वीं ओं । यो वै नृसिंहो देवो भगवान्
यश्च महेश्वरस्तस्मै वै नमो नमः ।

आं हं ओं । यो वै नृसिंहो देवो भगवान् यश्च सर्वं
तस्मै वै नमो नमः ॥

इति तान् प्रजापतिरब्रवीत् । एतैर्द्वात्रिंशन्मन्त्रैर्नित्यं
देवं स्तुवते ततो देवः प्रीतो भवति स्वात्मानं दर्शयति ।
तस्माद्य एतैर्मन्त्रैर्नित्यं देवं स्तौति स देवं पश्यति स सर्वं
पश्यति सोऽमृतत्वं च गच्छति य एवं वेदेति
महोपनिषत् ॥

புருஷன், ஈச்வரன், ஸரஸ்வதி ஸ்ரீ:கௌரீ, ப்ரக்ருதீ,
வித்யா, ஓங்காரம், அர்த்தமாத்ரா, வேதா:, பஞ்
சாக்யை: ஸப்தவ்யாஹ்ருதய:, லோகபாலா:, வஸவ:,
ருத்ரா:, ஆதீத்யா:, அஷ்டௌக்ரஹா:, மஹாபூதானி,
கால:, மனு:, ம்ருத்யு:, யம:, க்ந்தக:, பராண:,
ஸூர்ய:, ஸோம:, விராட்புருஷ:, ஜீவ: முதலிய
நாமங்களைச் சேர்த்து நமஸ்காரம், முடிவில், ஓம்
ஹம் ஓம் யோ வை ந்ருஸி ஹ்மோ தேவோ
பகவான் யச்ச ஸர்வம் தஸ்மை வை நமோ நம: ।

இந்த 32 மந்திரங்களால் நாள்தோறும் தெய்வத்தைத்
துதித்தால் தெய்வம் அருள் சுரந்து ஆத்மதரிசனம்
அளிக்கும்' என்று பிரம்மா கூறினார். ஆகையால் எவன்
இம்மந்திரங்களால் பகவான் நரசிம்மரைத் துதிக்கிறானோ

நம: || ஓம் வீம் ஓம் | யோ வை ந்ருஸிஹ்மோ
தேவோ பகவான் யச்ச மஹோச்வ ரஸ்தஸ்மை
வை நமோ நம: |

ஓம் ஹம் ஓம் | யோ வை ந்ருஸிஹ்மோ
தேவோ பகவான் யச்ச ஸர்வம் தஸ்மை வை
நமோ நம: |

இதி தான் ப்ரஜாபதிரப்ரவீத்
ஏதைர்-த்வாத்ரிம்சன் மந்த்ரைர்-நித்யம் தேவம்
ஸ்துவதே ததோ தேவ: ப்ரீதோ பவதி
ஸ்வாத்மானம் தர்சயதி | தஸ்மாத்ய
ஏதைர்மந்த்ரைர் - நித்யம் தேவம்- ஸ்தௌதி
ஸதேவம் பச்யதி ஸ ஸர்வம் பச்யதி ஸோ
(அ)ம்ருதத்வஞ்ச கச்சதி ய ஏவம் வேதேதி
மஹோபநிஷத் ||

அவன் அவரைக் காண்பான். அனைத்தையும் காண்
பான், சாகாநிலையையும் அடைவான். எவன் இங்ஙனம்
அறிகிறானோ அவன் அடைவான் என்பது மஹோப
நிஷத்து.

இம்மாதிரி உம்-க்ரம்-வீம்-ரம்- என்று மந்திரத்தின் 32
எழுத்துக்களுக்கும் பிரம்மா, விஷ்ணு, மகேச்வரன், புருஷன்,
ஈச்வரன், ஸரஸ்வதீ, ஸ்ரீ, கௌரீ, ப்ரக்ருதி, வித்யா,
ஓங்காரம், அர்த்தமாத்ரா, வேதா, பஞ்சாக்யை, ஸப்த
வ்யாஹ்ருதய:, லோகபாலா:, வஸவ:, ருத்ரா:, ஆதித்யா:,
அஷ்டௌக்ரஹா:, மஹாபூதானி:, கால:, மனு:, ம்ருத்யு:,
யம:, அந்தக:, ப்ராண:, ஸர்ய:, ஸோம:, விராட்புருஷ:,
ஜீவ:, - முதலிய நாமங்களைச் சேர்த்து நமஸ்காரம். முடிவில்:

॥ पंचमोपनिषत् ॥

देवा ह वै प्रजापति-मब्रुवन् महाचक्रं नाम चक्रं नो
 ब्रूहि भगव इति सार्वकामिकं मोक्षद्वारं यद्योगिन
 उपदिशन्ति । स होवाच प्रजापतिः । तदेवं चक्रं
 सुदर्शनं महाचक्रं तस्य मध्ये नाभ्यां तारकं भवति
 यदक्षरं नारसिंहमेकाक्षरं तद्भवति । षट्सु पत्रेषु
 षडक्षरं सुदर्शनं भवति । अष्टसु पत्रेष्वष्टाक्षरं नारायणं
 भवति । द्वादशसु पत्रेषु द्वादशाक्षरं वासुदेवं भवति ।
 षोडशसु पत्रेषु मातृकाद्याः सविन्दुकाः षोडशकला
 भवन्ति । द्वात्रिंशसु पत्रेषु द्वात्रिंशदक्षरं मन्त्रराजं
 नारसिंहमानुष्टुभं भवति । तद्वा एतत् सुदर्शनं
 महाचक्रं सार्वकामिकं मोक्षद्वारं ऋद्धमयं यजुर्मयं
 साममयं ब्रह्मयममृत मयं भवति । ।

ஐந்தாவது உபநிஷத்து

தேவர்கள் பிரம்மாவை அணுகி, “பகவானே, மஹாசக்ரம் எனப் பிரசித்தியான சக்ரத்தை எங்களுக்கு உபதேசியுங்கள்; அது எல்லா விருப்பங்களையும் பூர்த்தி செய்வது, மோக்ஷத்திற்கு வாயிலாயிருப்பது” என்று யோகிகள் கூறுகிறார்கள். பிரம்மா கூறியதாவது:- ஸுதர்சனம் என்பது அந்த மஹாசக்ரம். அதன் மத்தியில் நாபியில் தாரகமும் (ஓம்) நாரஸிंहம் ஏகாக்ஷரமும் (க்ஷரேளம்) ஆறு இதழ்களில் (ஸஹஸஸ்ரார ஹும் பட்)

பஞ்சமோபநிஷத்

தேவா ஹ வை ப்ரஜாபதிமப்ருவன் மஹாசக்ரம்
 நாம சக்ரம் நோ ப்ருஹி பகவ இதி
 ஸார்வகாமிகம் மோக்ஷ த்வாரம் யத்யோகின
 உபதிசந்தி | ஸ ஹோவாச ப்ரஜாபதி: | ததேவம்
 சக்ரம் ஸுதர்சன மஹாசக்ரம் தஸ்ய மத்த்யே
 நாப்ப்யாம் தாரகம் பவதி யதக்ஷரம்
 நாரஸிஹ்மமேகாக்ஷரம் தத்பவதி | ஷட்ஸு
 பத்ரேஷு ஷடக்ஷரம் ஸுதர்சனம் பவதி | அஷ்டஸு
 பத்ரேஷ்வஷ்டாக்ஷரம் நாராயணம் பவதி |
 த்வாதசஸு பத்ரேஷுத்வாதசாக்ஷரம்
 வாஸுதேவம் பவதி | ஷோடசஸு பத்ரேஷு
 மாத்ருகாத்யா: ஸபிந்துகா: ஷோடசகலா பவந்தி |
 த்வாத்ரிம்சஸு பத்ரேஷு த்வாத்ரிம் சதக்ஷரம்
 மந்த்ர ராஜம் நாரஸிஹ்மமானுஷ்டுபம் பவதி |
 தத்வா ஏதத் ஸுதர்சனம் மஹாசக்ரம் ஸார்வ
 காமிகம் மோக்ஷ த்வாரம் ரூங்மயம் யஜுர்மயம்
 ஸாமமயம் ப்ரஹ்மமய மம்ருதமயம் பவதி ||

ஸுதர்சன ஆறு அக்ஷரம். எட்டு இதழ்களில் நாராயண
 அஷ்டாக்ஷரம் (ஓம் நமோநாராயணாய). பன்னிரண்டு
 இதழ்களில் த்வாதசாக்ஷரம் (ஓம் நமோ பகவதே வாஸு
 தேவாய). பதினாறு இதழ்களில் பிந்துக்களுடன் கூடிய
 மாத்ருகா அக்ஷரங்கள் (அம், ஆம்.... அ:) முப்பத்
 திரண்டு இதழ்களில் நாரஸிஹ்ம அனுஷ்டுப் மந்திர
 ராஜத்தின் அக்ஷரங்கள். இதுதான் ஸுதர்சன மஹா
 சக்ரம்; எல்லா விருப்பங்களையும் பூர்த்தி செய்வது,
 மோக்ஷ வாயிலாவது; ருக்வேதமயமாயும், யஜுர் வேத

य एतं मन्त्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं नित्यमधीते
 सोऽग्निं स्तंभयति, स वायुं स्तंभयति, स आदित्यं स्तं
 भयति, स सोमं स्तंभयति, स उदकं स्तंभयति, स
 सर्वान् देवांस्तंभयति स सर्वान् ग्रहान् स्तंभयति स
 विषं स्तंभयति स विषं स्तंभयति ।

तदेतदृचाभ्युक्तम् । तद्विष्णोः परमं पदं सदा
 पश्यन्ति सूरयः । दिवीव चक्षुरாதतम् । तद्विप्रासो
 विपन्यवो जागृवांसः सप्तिन्धते । विष्णोर्यत् परमं
 पदम् । इति तदेतन्निष्कामस्य भवति तदेतन्निष्कामस्य
 भवति ॥

इति नृसिंहपूर्वतापिनीयोपनिषत् समाप्ता ।

மயமாயும், ஸாம வேதமயமாயும், பிரம்மமயமாயும்
 அம்ருதமாயும் விளங்குவது.

நாரஸிஹம் அனுஷ்டுப் மந்த்ரராஜமாகிய இதை
 எவன் நாள்தோறும் பாராயணம் செய்கிறானோ அவன்
 அக்னியைக் கட்டுவான், வாயுவைக் கட்டுவான், சூரி
 யனைக் கட்டுவான், சந்திரனைக் கட்டுவான், ஜலத்தைக்
 கட்டுவான், எல்லா தேவர்களையும் கட்டுவான், எல்லா
 கிரஹங்களையும் கட்டுவான், விஷத்தைக் கட்டுவான்.

ருக்வேதமந்திரம் பின்வருமாறு இதைப்பற்றிக் கூறு
 கிறது. விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை சிறந்த உபாஸகர்கள்
 ஆகாயத்தில் சூரியனைக் காண்பது போல் சிதாகாசத்

ய ஏதம் மந்த்ரராஜம் நாரஸிஹம் ஆனுஷ்டுபம்
 நித்யமதீதே ஸோ (அ)க்னிம் ஸ்தம்ப்பயதி, ஸ
 வாயும் ஸ்தம்ப்பயதி, ஸ ஆதித்யம் ஸ்தம்ப்பயதி
 ஸ ஸோமம் ஸ்தம்ப்பயதி, ஸ உதகம்,
 ஸ்தம்ப்பயதி, ஸ ஸர்வான் தேவாம் ஸ்தம்ப்பயதி
 ஸ ஸர்வான் க்ரஹான் ஸ்தம்ப்பயதி ஸ விஷம்
 ஸ்தம்ப்பயதி ஸ விஷம் ஸ்தம்ப்பயதி ।

ததேதத்ருசாப்யுக்தம் । தத்விஷ்ணோ: பரமம்
 பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய: । திவீவ சக்ஷுராததம் ।
 தத்விப்ராஸோ விபன்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸ:
 ஸமிந்தத்தே । விஷ்ணோர்யத் பரமம் பதம் । இதி
 ததேதந் நிஷ்காமஸ்ய பவதி ததேதந்நிஷ்
 காமஸ்ய பவதி ॥

இதி ந்ருஸிஹம்பூர்வதாபினீயோபநிஷத
 ஸமாப்தா

தில் வியாபித்திருக்கக் காண்பார்கள். உபாஸகர்களான
 பிராம்மணர்கள் மிகவும் கவனத்துடன் ஒளிமிக்க விஷ்ணு
 வின் பரமபதத்தைப் போற்றுகிறார்கள். இந்நிலை
 ஆசையில்லாமல் வழிபடுபவனுக்குக் கிட்டுகிறது என்பது
 உபநிஷத்து.

ந்ருஸிஹம்பூர்வதாபினீய உபநிஷத்து முற்றும்.

॥ नृसिंह-उत्तर तापिनी उपनिषत् ॥ २९ ॥

“ओं भद्रं कर्णेभिः xxxxxxxxxxx” इति शान्ति
पाठः ॥

प्रथमः खण्डः

देवा ह वै प्रजापतिमब्रुवन् अणोरणीयांस-मिम-
मात्मानं ओंकारं नो व्याचक्ष्वेति तथेति । ओमित्ये-
तदक्षर-मिदं सर्वं तस्योपव्याख्यानं भूतं भवद् भविष्य-
दिति सर्वमोंकार एव यच्चान्यत् त्रिकालातीतं
तदप्योंकार एव । सर्वं होतद् ब्रह्म अयमात्मा ब्रह्म
तमेतमात्मानं ओमिति ब्रह्मणैकीकृत्य ब्रह्मचात्मनो-
मित्येकीकृत्य तदेक-मजर-ममर-ममृत-मभय-मोमि-
त्यनुभूय तस्मिन्निदं सर्वं त्रिशरीर-मारोष्य तन्मयं हि
तदेवेति संहरेदोमिति तं वा एतं त्रिशरीरमात्मानं
त्रिशरीरं परं ब्रह्म अनुसन्दध्यात् स्थूलत्वात्
स्थूलभुक्त्वाच्च सूक्ष्मत्वात् सूक्ष्मभुक्त्वाच्च ऐक्यादानन्द
भोगाच्च सोयमात्मा चतुष्पात् ॥

முதல் கண்டம்

‘ஓம் பத்ரம் காணேபி: ...’ ‘காதுகளால் நல்லதைக்
கேட்போம் ...’ என்பது சாந்தி பாடம்.

29. ந்ருஸிஹ்ம உத்தரதாபினீ உபநிஷத்து

‘ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி: ...’ இதி சாந்தி பாடம்:

ப்ரதம: கண்ட:

தேவா ஹ வை ப்ரஜாபதிமப்ருவன்
அனோரணீயாம்ஸ-மிமாத்மானம் ஓங்காரம்
நோ வ்யாசக்ஷவேதி ததேதி ।
ஓமித்யேததக்ஷரம் இதம் ஸர்வம் தஸ்யோப
வ்யாக்ஷ்யானம் பூதம் பவத் பவிஷ்யதி
ஸர்வமோங்கார ஏவ யச்சான்யத் த்ரிகாலாதீதம்
தத்ப்யோங்கார ஏவ । ஸர்வம் ஹ்யேதத் ப்ரஹ்ம
அயமாத்மா ப்ரஹ்ம தமேத-மாத்மானம் ஓமிதி
ப்ரஹ்மணிக்ருத்ய
ப்ரஹ்ம சாத்மனோமித்யேகீ க்ருத்ய ததேக-மஜர
மமர-மம்ருத-மபய-மோமித்யனுபூய
தஸ்மின்னிதம் ஸர்வம் த்ரிசரீரமாரோப்ய
தன்மயம் ஹி ததேவேதி ஸம்ஹரேதோமிதி
தம்வாதம் த்ரிசரீர மாத்மானம் த்ரிசரீரம்
பரம்ப்ரஹ்ம அனுஸந்தத்யாத் ஸத்தூலத்வாத்
ஸத்தூல புக்த்வாச்ச ஸுக்ஷ்மத்வாத் ஸுக்ஷ்ம
புக்த்வாச்ச ஐக்யாதானந்த போகாச்ச
ஸோயமாத்மா சதுஷ்பாத் ॥

தேவர்கள் பிரம்மாவை அணுகி, ‘அணுவினும்
நுட்பமாகிய ஆத்மாவைப் பற்றி, ஓங்காரத்தைப் பற்றி

जागरितस्थानः स्थूलप्रज्ञः सप्तांग एकोनविंशति
 मुखः स्थूलभुक् चतुरात्मा विश्वो वैश्वानरः प्रथमः
 पादः । स्वप्नस्थानः सूक्ष्मप्रज्ञः सप्तांग एकोन-
 विंशति मुखः । सूक्ष्मभुक् चतुरात्मा तैजसो
 हिरण्यगर्भो द्वितीयः पादः । यत्र सुप्तो न कंचन
 कामं कामयते न कंचन स्वप्नं पश्यति तत्सुषुप्तम् ।
 सुषुप्तस्थान एकीभूतः प्रज्ञानघन एवानन्दमयो
 ह्यानन्दभुक् चेतो मुखश्चतुरात्मा प्राज्ञ ईश्वरस्तृतीयः पाद
 एष सर्वेश्वर एष सर्वज्ञ एषोऽन्तर्याम्येष योनिः सर्वस्य
 प्रभवाप्ययौ हि भूतानाम् । त्रयमप्येतत् सुषुप्तं स्वप्नं

எங்களுக்கு உபதேசியுங்கள்' என்றார்கள். 'ஆகட்டும்' என்று அவர் கூறியதாவது :-

ஓம் என்ற இந்த அக்ஷரமே இது எல்லாம். சென்றது, நிகழ்வது வரப்போவது எல்லாம் அதன் விளக்கமே; எல்லாம் ஓங்காரமே. எது முக்காலத்திற்கப்பாலுள் ளதோ அதுவும் ஓங்காரமே. இது எல்லாம் பிரம்மமே. இந்த ஆத்மாவும் பிரம்மமே. இந்த ஆத்மாவை ஓம் என்ற பிரம்மத்துடன் ஐக்கியப்படுத்தி, பிரம்மத்தையும் ஆத்மாவுடன் ஒன்றுபடுத்தி, அந்தப் பிறப்பற்றதும், சாவற்றதும், அமிருதமயமானதும், பயமற்றதுமான பிரம்மத்தை ஓம் என்று அனுபவித்து அதில் இவ் வனைத்தையும், முவ்வகைச் சரீரத்தையும் ஆரோபணம் செய்து தன்மயமாக்கி, அதுவேயாகி ஸம்ஹாரம் செய்ய வும். ஓம் என்ற அதுவே முச்சரீரம் படைத்த ஆத்மா, முச்சரீரம் படைத்த பரப்பிரம்மம், எனத் தொடர்ந்து

ஜாகரிதஸ்த்தான: ஸ்த்தூலப்ரஜ்ஞ: ஸப்தாங்க
 ஏகோநவிம்சதி முக: ஸ்தூலபுக் சதுராத்மா
 விச்வோ வைச்வாநர: ப்ரதம: பாத: |
 ஸ்வப்னஸ்த்தான: ஸுக்ஷ்மப்ரஜ்ஞ: ஸப்தாங்க
 ஏகோநவிம்சதி முக: ஸுக்ஷ்மபுக் சதுராத்மா
 தைஜஸோ ஹிரண்ய கர்ப்போ த்விதீய: பாத: |
 யத்ர ஸுப்தோ ந கஞ்சன காமம் காமயதே ந
 கஞ்சன ஸ்வப்னம் பச்யதி தத்ஸுக்ஷுப்தம் |
 ஸுஷுப்தஸ்த்தான ஏகிபூத: ப்ரஜ்ஞானகன
 ஏவானந்தமயோ ஹ்யானந்தபுக் சேதோ முகச்
 சதுராத்மா ப்ராஜ்ஞ ஈச்வரஸ்த்ருதீய: பாத ஏஷ
 ஸர்வேச்வர ஏஷ ஸர்வஜ்ஞ ஏஷோ
 (அ)ந்தர்யாம்யேஷ யோனி: ஸர்வஸ்ய
 ப்ரபவாப்யயௌ ஹி பூதானாம் | த்ரயமப்யேதத்

தியானிக்கவும். ஸ்தூலமாகி ஸ்தூலபோகங்களை அனுபவிப்
 பதும், ஸுக்ஷ்மமாகி ஸுக்ஷ்ம போகங்களை அனுபவிப்
 பதும், ஐக்கியமாகி ஆனந்த போகத்தை அனுபவிப்
 பதும் ஆகிய இந்த ஆத்மா நான்கு பாதங்களை
 உடையது.

விழிப்பு நிலையில் ஸ்தூலமான உணர்வுடையது.
 ஏழு அங்கங்கள், பத்தொன்பது முகங்கள் (10 இந்திரி
 யங்கள், 5 பிராணன்கள், மனம், புத்தி, சித்தம்,
 அஹங்காரம்) ஆகியவற்றால் ஸ்தூலத்தை அனுபவிப்பது.
 பெயர் சதுராத்மா விச்வன் (வ்யஷ்டி) வைச்வாநரன்
 (ஸமஷ்டி) இது முதல் பாதம்.

கனவு நிலையில் ஸுக்ஷ்மமான உணர்வுடையது.
 ஏழு அங்கங்கள், பத்தொன்பது முகங்கள் ஆகியவற்றால்

मायामात्रं चिदेकरसो ह्ययामात्मा । अथ चतुर्थं
 श्रुतरात्मा तुरीयावसितत्वात् एकैकस्योतानुज्ञात्रनुज्ञा
 विकल्पैस्त्रयमत्रापि सुषुप्तं स्वप्नं मायामात्रं चिदेकरसो
 ह्यथायमादेशो न स्थूलप्रज्ञं न सूक्ष्म प्रज्ञं नोभयतः प्रज्ञं
 न प्रज्ञं ना प्रज्ञं न प्रज्ञानघनम् । अदृष्ट-मव्यवहार्य-
 मग्राह्यमलक्षण-मचिन्त्य-मव्यपदेश्य-मेकात्म-प्रत्यय
 सारं प्रपञ्चोपशमं शिवं शान्तमद्वैतं चतुर्थं मन्यन्ते स
 एवात्मा स विज्ञेय ईश्वरग्रासस्तुरीय-तुरयिः ॥

ஸூக்ஷ்மத்தை அனுபவிப்பது. பெயர் சதுராத்மா
 தைஜஸன் (வ்யஷ்டி) ஹிரண்யகர்ப்பன் (ஸமஷ்டி)
 இது இரண்டாவது பாதம்.

எங்கு ஒரு ஆசையும் இல்லையோ, ஒரு கனவும்
 இல்லையோ அந்த உறக்க நிலை ஸுஷுப்தி எனப்படுவது.
 அந்நிலையில் தான் ஒருவனாக அறிவு வடிவினனாக அனந்த
 வடிவினனாக ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பவனாக அறிவு
 ஒன்றே முகமாகக் கொண்டவன். பெயர் சதுராத்மா,
 ப்ராஜ்ஞன் (வ்யஷ்டியில்) இது மூன்றாவது பாதம்.
 இவனே (ஸமஷ்டியில்) ஸர்வேச்வரன், அனைத்தையும்,
 அறிபவன், அந்தர்யாமி, அனைத்திற்கும் பிறப்பிடம், எல்லா
 உயிர்களும் தோன்றி மறையுமிடம். ஸுஷுப்தி
 ஸ்வப்னம் உள்பட இம்மூன்றும் மாயை மாத்திரமே.
 ஆத்மா ஒன்றேயாகிய சைதன்ய ஸ்வரூபம்.

சதுராத்மாவின் நான்காவது பாதம் துரீயம் எனப்
 படுவது. ஒவ்வொன்றையும் நடத்துவது, அனைத்தையும்
 ஊடுருவி நிற்பது, மாயா மாத்ரமான ஜாக்ரம்,
 ஸுஷுப்தம் ஸ்வப்னம் மூன்றையும் கடந்து சைதன்ய

ஸுஷுப்தம் ஸ்வப்னம் மாயாமாத்ரம்
 சிதேகரஸோ ஹ்யயமாத்மா । அத
 சதுர்த்தச்சதுராத்மா துரியாவஸிதத்வாத்
 ஏகைகஸ் யோதானுஜ்ஞாத்ரனுஜ்ஞா
 விகல்பைஸ்த்ரயமத்ராபி ஸுஷுப்தம் ஸ்வப்னம்
 மாயா மாத்ரம் சிதேக ரஸோ ஹ்யதாய-
 மாதேசோ ந ஸ்த்தூல ப்ரஜ்ஞம் ந ஸுக்ஷ்ம
 ப்ரஜ்ஞம் நோபயத; ப்ரஜ்ஞம் ந ப்ரஜ்ஞம்
 நாப்ரஜ்ஞம் நப்ரஜ்ஞானகனம் । அத்ருஷ்ட-
 மவ்யவஹார்ய — மக்ராஹ்ய — மலக்ஷண —
 மசிந்த்ய — மவ்யபதேச்ய — மேகாத்ம ப்ரத்யய
 ஸாரம் ப்ரபஞ்சோப சமம் சிவம்
 சாந்த-மத்வைதம் சதுர்த்தம் மன்யந்தே ஸ
 ஏவாத்மா ஸ விஜ்ஞேய ஈச்வர க்ராஸஸ்துரிய
 துரிய: ॥

ரஸ வடிவாயுள்ளது. அதைப் பற்றிய உபதேசமாவது:
 அது ஸ்தூல பிரக்ஞை இல்லாதது, ஸுக்ஷ்மப் பிரக்ஞை
 இல்லாதது, இடைப் பிரக்ஞை இல்லாதது, பிரக்ஞை
 வடிவானதுமன்று, அசேதனமும்மன்று, இறுகிய பிரக்
 ஞானமும்மன்று, அது பார்க்க முடியாதது. விவரிக்க
 முடியாதது, கிரகிக்க முடியாதது, அடையாளமேது
 மில்லாதது, நினைக்க முடியாதது, சுட்டிக் காட்ட
 முடியாதது. ஒன்றே ஆத்மா என்ற ஞானத்தால் மட்டும்
 அனுபவிக்கத்தக்கது. அது பஞ்சபூதங்களின் விரிவாகிய
 பிரபஞ்சம் ஒடுங்கிய நிலை. சிவம். சாந்தம், அத்வைதம்
 என்ற இதையே நான்காவதாகக் கருதுகின்றனர். அதுவே
 ஆத்மா. அதுதான் அறியத்தக்கது. அதுவே அனைத்தை
 யும் விழுங்கும் ஈச்வரஸ்வரூபமாகிய துரியதுரியம்.

॥ द्वितीयः खण्डः ॥

सुविभातमेकरस-मेवाजर-ममर-ममृत-मभयं
 ब्रह्मैवाप्यजयैनं चतुष्पादं मात्राभिरोंकारेण
 चैकीकुर्यात् । जागरितस्थान चतुरात्मा विश्वो
 वैश्वानरश्चतूरूपो अकार एव चतूरूपो ह्ययमकारः
 त्वात् स्थूल सूक्ष्मत्वाद् बीजत्वात्साक्षित्वाच्चप्रोति ह वा
 स्थूल-सूक्ष्म-बीज-साक्षिभि-रकार रूपै-राप्तेरादिमत्वाद्वा
 इदं सर्वमादिश्च भवति य एवं वेद ॥

स्वप्नस्थानश्चतुरात्मा तैजसो हिरण्यगर्भश्चतूरूप
 उकार एव चतूरूपो ह्ययमुकारः स्थूलसूक्ष्मबीज-

இரண்டாவது கண்டம்

நன்கு பிரகாசிப்பதும் ஒரே ஆனந்தமாகிய ரஸம் நிறைந்ததும், மூப்பற்றதும், சாவற்றதும், அமிருதமும் அபயமுமாகிய பிரம்மத்தின் நான்கு பாதங்களை ஒங்காரத்தின் நான்கு மாத்திரைகளுடன் ஐக்கியப்படுத்த வேண்டும். விழிப்பு நிலையிலுள்ள சதுராத்மா விச்வன் (வ்யஷ்டி) வைச்வாநரன், (ஸமஷ்டி) நான்கு வடிவுள்ள அகாரத்துடன் ஒற்றுமை, ஸ்தூல-ஸூக்ஷ்ம-பீஜ-ஸாக்ஷி வடிவில் அனைத்தையும் வியாபிப்பதாலும் அனைத்திற்கும் முதன்மையாயிருப்பதாலும் ஸ்தூலத்தாலும் ஸூக்ஷ்மத்தாலும், பீஜத்தாலும் ஸாக்ஷித்தன்மையாலும் அனைத்தையும் வியாபிப்பதாலும் அனைத்திற்கும் ஆதி

‘த்விதீயீ: கண்ட:’

ஸுவிபாத-மேகரஸ-மேவாஜர-மமர-மம்ருத-
மபயம் ப்ரஹ்மைவாப்யஜயைனம் சதுஷ்பாதம்
மாத்ராபி ரோங்காரேண சைகீ குர்யாத் ।
ஜாகரித ஸ்த்தான சதுராத்மா விச்வோ
வைச்வாநரச் சதூருபோ அகார ஏவ சதூருபோ
ஹ்யயமகார: ஸ்த்தூல-ஸுக்ஷ்ம-பீஜ-ஸாக்ஷிபி-
ரகார ரூபை - ராப்தேராதிமத்வாத்வா
ஸ்த்தூலத்வாத் ஸுக்ஷ்மத்வாத் பீஜத்வாத்
ஸாக்ஷித்வாச்சாப்னோதி ஹ வா இதம் ஸர்வ-
மாதிச்ச பவதி ய ஏவம் வேத ॥

ஸ்வப்னஸ்த்தானச் சதுராத்மா தைஜஸோ
ஹிரண்ய கர்ப்பச் சதூருப உகார ஏவ
சதூருபோஹ்யயமுகார: ஸ்த்தூல-ஸுக்ஷ்ம-பீஜ-
ஸாக்ஷிபி-ருகார

யாகி இதையறிந்தவன் எல்லா விருப்பங்களையும்
அடைவான். எல்லோருக்கும் முதல்வனாவான்.

ஸ்வப்னஸ்தான சதுராத்மா தைஜஸன் (வியஷ்டி),
ஹிரண்ய கர்ப்பன் (ஸமஷ்டி) நான்கு வடிவுள்ள உகாரத்
துடன் ஐக்கியம். இந்த உகாரம் ஸ்தூல-ஸுக்ஷ்ம-பீஜ-
ஸாக்ஷி வடிவங்களை உடையது. உயர்வுடைமையாலும்
இரட்டை சம்பந்தம் உடைமையாலும், ஸ்தூலத்தாலும்
ஸுக்ஷ்மத்தாலும் பீஜத்தாலும் ஸாக்ஷித் தன்மையாலும்
இதை அறிந்தவன் ஞானப் பெருக்கை உயர்த்துவான்,
சுகதுக்கம் முதலிய இரட்டைகளில் சமபுத்தி உடையவ
னாவான்.

ஸுஷுப்தி ஸ்த்தானத்திலுள்ள சதுராத்மா பிராஜ்ஞன்
(வியஷ்டி), ஈச்வரன் (ஸமஷ்டி). நான்கு வடிவுள்ள
மகாரத்துடன் ஐக்கியம். இந்த மகாரமும் ஸ்தூல-

साक्षिभि-रुकार रूपै-रुत्कर्षादुभयत्वाद्वा स्थूलत्वात्
सूक्ष्मत्वाद् बीजत्वात् साक्षित्वाच्च उत्कर्षति ह वै
ज्ञानसन्ततिं समानश्च भवति य एवं वेद ।

सुषुप्तस्थान चतुरात्मा प्राज्ञ ईश्वरच्चतूरूपो मकार
एव चतूरूपो ह्ययं मकारः स्थूलसूक्ष्म बीज-साक्षिभि-
र्मकाररूपै-र्मितेरपीतेर्वा स्थूलत्वात् सूक्ष्मत्वाद् बीजत्वात्
साक्षित्वाच्च मिनोति ह वा इदं सर्वमपीतिश्च भवति य
एवं वेद ।

अथतुरीय ईश्वर ग्रासः स्वराद् स्वयमीश्वरः चिद्रूप
एव यथा दाह्यं दग्ध्वाग्निरविकल्पो ह्ययमात्मा
अवाङ्मनोगोचरत्वाच्चिद्रूपश्चतूरूपो ओंकार एव

ஸுக்ஷ்ம-பீஜ-ஸாக்ஷி வடிவங்களை உடையது. அளவைக்
காட்டுந்தன்மையாலும் தன்னிடம் மறைத்துக் கொள்ளுந்
தன்மையாலும், ஸ்தூலத்தாலும் ஸுக்ஷ்மத்தாலும்,
பீஜத்தாலும், ஸாக்ஷித்தன்மையாலும் இதை அறிந்தவன்
அறிவால் உலகனைத்தையும் அளவிடக்கூடியவனாகவும்
எல்லாவற்றையும் தன்னிடம் மறைத்துக்கொள்ளக்
கூடியவனாகவும் ஆவான்.

இங்ஙனம் (அ-உ-ம என்ற) ஓங்காரத்தின் மாத்திரை
களால் ஜாக்ரம் ஸ்வப்னம் ஸுஷுப்தி என்ற நிலைகளைத்
தியானிக்க வேண்டும். நாலாவது மாத்திரை ஈச்வரனை
விழுங்குவது. தானே ஆள்வதாயும் தானே ஈச்வரனாயும்
சுயம் பிரகாசமாயும் விளங்குவது. நாலாவதாகிய இவ்

29. ந்ருஸிம்ஹ உத்தரதாபினி உபநிஷத்து 161

ரூபை-ருத்கர்ஷா-துபயத்வாத்வா ஸ்த்தூலத்வாத்
ஸுக்ஷ்மத்வாத் பீஜத்வாத் ஸா க்ஷித்வாச்ச
உத்கர்ஷதி ஹ வை ஜ்ஞானஸந்ததிம் ஸமானச்ச
பவதி ய ஏவம் வேத !

ஸுஷுப்தஸ்த்தான-சதுராத்மா ப்ராஜ்ஞ
ஈச்வரச்சதுரூபோ மகார ஏவ சதுரூபோ ஹ்யயம்
மகார: ஸ்த்தூல ஸுக்ஷ்ம-பீஜ ஸாக்ஷிபிர்-மகார
ரூபைர் — மிதே — ரபீதேர்வாஸ்த்தூலத்வாத்
ஸுக்ஷ்மத்வாத் — பீஜத்வாத் ஸாக்ஷித்வாச்ச மிநோதி
ஹ வா இதம் ஸர்வமபிதிச்ச பவதி ய ஏவம் வேத !

அத துரீய ஈச்வர க்ராஸ: ஸ்வராட் ஸ்வய-மீச்வர:
சித்ரூப ஏவ யதா தாஹ்யம் தக்த்வா(அ)க்னி
ரவிகல்போ ஹ்யயமாத்மா அவாங்மனோ
கோசரத்வாச்சித்ரூபச் — சதுரூப ஓங்கார ஏவ
சதுரூபோ ஹ்யயமோங்கார ஓதானுஜ்ஞாத்ரனு-
ஜ்ஞா விகல்பைரோங்கார ரூபை — ராத்மைவ

வாத்மா அறிவதாயும் அறிவாயும் ஈருருவில் எங்கும்
ஊடுருவி நிற்பது. பிரளய காலத்து காலாக்னி சூரிய
ஒளி போன்றது. அனைத்திற்கும் தன்னையே ஆத்மாவாய்க்
கொடுத்து அனைத்தையும் தானாகவே ஆக்கிக் கொள்வது.
சூரியனால் இருள் விழுங்கப்படுவது போல் ஒன்றே
யாகிய சைதன்யமான இந்த ஆத்மா எரிபொருளை எரித்து
விட்டு அக்னி நிர்விகல்பமாயிருப்பதுபோல் வாக்குக்
கும் மனதிற்கும் எட்டாததாய் சித்ரூபமாய் துரீயமாய்
விளங்குவது. அதுவே ஓங்காரம். அறிவாயும் அறிபவ
னாயும், நாம ரூபாத்மகமான இவ்வனைத்தையும், ஊடுருவி
நிற்பது. துரீயமாயும் சித்ரூபமாயும் ஊடுருவி நிற்ப
தாயும் அறிபவனாயும் அறிவாயும் நிர்விகல்பமாயும்

चतूरूपे ह्ययमोंकार ओतानुज्ञात्रनुज्ञाविकल्पै-रोंकार
 रूपै-रात्मैव नामरूपात्मकं हीदं सर्वं तुरीयत्वात्
 चिद्रूपत्वाद्धेतत्वा-दनुज्ञातृत्वादनुज्ञात्वा-दविकल्प रूप त्वा-
 च्चाविकल्परूपं हीदं सर्वं नैव तत्र काचन भिदाऽस्ति ।
 अथ तस्यायमादेशोऽमात्रश्चतुर्थोऽव्यवहार्यः प्रपंचोपशमः
 शिवोऽद्वैत ओंकार आत्मैव संविशत्यात्मनात्मानं य एवं
 वेद ।

एष वीरो नारसिंहेन वाऽनुष्टुभा मन्त्र राजेन तुरीयं
 विद्यात् । एष ह्यात्मानं प्रकाशयति सर्व-संहार
 समर्थः परिभवासहः प्रभुर्व्याप्तः सदोज्ज्वलो
 ऽविद्याकार्यहीनः स्वात्मबन्धहरः सर्वदा द्वैत रहितः
 आनन्दरूपः सर्वाधिष्ठान सन्मात्रो निर
 स्ताविद्यातमो-मोहोऽहमेवेति तस्मादेवमेवमात्मनं परं
 ब्रह्मानुसंदध्यात् एष वीरो नृसिंह एव ॥

உருவமற்றதாயும் இருப்பதால் அதில் எவ்வகையான
 பேதமும் இல்லை. ஆகையால் அதைப்பற்றிய உபதேசம்
 பின்வருமாறு.

மாத்திரையற்றதாயும் சிவமாயும் பிரபஞ்சம் ஒடுங்கு
 மிடமாயும் விவகரிக்கமுடியாததாயும் இரண்டற்ற
 தாயும் நான்காவதாயும் உள்ள இந்த ஓங்காரமே ஆத்மா.
 எவன் இங்ஙனம் அறிகிறானோ அவன் தன்னால் தானே
 யாகிய ஆத்மாவை அடைகிறான்.

நாமரூபாத்மகம் ஹீதம் ஸர்வம் துரீயத்வாச்சித்
 ரூபத்வா த்வோதத்வா — த்னுஜ்ஞாத்ருத்வா —
 த்னுஜ்ஞாத்வா — தவிகல்ப ரூபத்வாச்சா விகல்ப
 ரூபம் ஹீதம் ஸர்வம் நைவ தத்ர காசன
 பிதா(அ)ஸ்தி ! அத தஸ்யாய-
 மாதேசோ(அ)மாத்ரச் ச்சதுர்த்தோ(அ)-
 வ்யவஹார்ய: ப்ரபஞ்சோபசம:
 சிவோ(அ)த்வைத ஓங்கார ஆத்மைவ
 ஸம்விசத்யாத்- மனோத்மானம் ய ஏவம் வேத !

ஏஷ வீரோ நாரஸிஹ்மேன வா
 (அ)னுஷ்டுபா மந்த்ரராஜேன துரீயம் வித்யாத்!
 ஏஷ ஹ்யாத்மானம் ப்ரகாசயதி ஸர்வ
 ஸம்ஹாரஸமர்த்த: பரிபவாஸஹ: ப்ரபுர்—
 வ்யாப்த: ஸதோஜ்ஜ்வலோ (அ) வித்யாகார்ய
 ஹீந: ஸ்வாத்மபந்தஹர: ஸர்வதா த்வைத ரஹித:
 ஆனந்தரூப: ஸர்வாதிஷ்ட்டான ஸன்மாத்ரோ
 நிரஸ்தாவித்யாதமோ மோஹோ (அ)
 ஹமேவேதி தஸ்மாதேவமேவமாத்மானம் பரம்
 ப்ரஹ்மானுஸந்தத்யாத் ஏஷ வீரோ ந்ருஸிஹ்ம

ஏவ ||

இந்த வீரன் நாரசிம்ம அனுஷ்டுப் மந்த்ர ராஜத்தால்
 துரீயத்தை அறிந்து கொள்வான். இது ஆத்மாவைப்
 பிரகாசிக்கச் செய்யும். எல்லாவற்றையும் ஸம்ஹாரம்
 செய்யக்கூடியவனாயும், எவராலும் அடக்க முடியாத

॥ तृतीयः खण्डः ॥

अथ महापीठे सपरिवारं तमेतं चतुः सप्तात्मानं
चतुरात्मानं मूलाग्नावग्निरूपं प्रणवं सन्दध्यात् ।
सप्तात्मानं चतुरात्मानमकारं ब्रह्माणं नाभौ, सप्तात्मानं
चतुरात्मानं विष्णुं हृदये, सप्तात्मानं चतुरात्मानं मकारं
रुद्रं भूमध्ये, सप्तात्मानं चतुरात्मानं चतुः सप्तात्मानं
चतुरात्मानमोकारं सर्वेश्वरं द्वादशान्ते । सप्तात्मानं
चतुरात्मानं चतुः सप्तात्मानं चतुरात्मानं आनन्दामृतरू-
पमोकारं षोडशान्ते । अथ आनन्दामृतेन एतां

வனாயும், பிரபுவாயும், எங்கும் நிறைந்தவனாயும், எப்
பொழுதும் ஒளி வீசுபவனாயும் அவித்தை நீங்கிய
வனாயும், தனக்கேற்பட்ட தளைகளைக் களைபவனாயும்,
எப்பொழுதும் இரண்டற்றவனாயும், ஆனந்தவடிவின
னாயும், அனைத்திற்கும் ஆதாரமாயும், என்றும் இருப்ப
தாயும், அவித்தை தமஸ், மோஹம் அற்றதாயும் உள்ள
ஆத்மா நான் என்று பரப்பிரம்மானு ஸந்தானம் செய்ய
வேண்டும். அப்படிச் செய்யும் வீரன் நரசிம்மனே
ஆவான்.

मृन्नुवतु कण्डम्

(மூலாதாரத்தின் மேல் வரிசையாக 32 இதழ்க்கமலம்,
எட்டிதழ்க்கமலம், நாலிதழ்க்கமலம் கொண்ட) மஹா
பீடத்தில் (பிருதிவி, அந்தரிக்ஷம், வானுலகம், ஸோம
லோகம் என்ற) பரிவாரத்துடன் இந்த நாலுவகை
யானதும் (லோக-வேத-தேவதா-கண-சந்த-அக்னி-

த்ருதீய: கண்ட:

அத மஹா பீடே ஸபரிவாரம் தமேதம் சது:
 ஸப்தாத்மானம் சதுராத்மானம்
 மூலாக்னுவக்னிருபம் ப்ரணவம் ஸந்தத்த்யாத் !
 ஸப்தாத்மானம் சதுராத்மானம் அகாரம்
 ப்ரஹ்மாணம் நாபௌ, ஸப்தாத்மானம்
 சதுராத்மானம் விஷ்ணும் ஹ்ருதயே,
 ஸப்தாத்மானம் சதுராத்மானம் மகாரம் ருத்ரம்
 ப்ரமத்த்யே, ஸப்தாத்மானம் சதுராத்மானம்
 சது: ஸப்தாத்மானம் சதுராத்மானம் ஆனந்தாம்-
 ருத ரூப-மோங்காரம் ஸர்வேச்வரம்
 த்வாதசாந்தே ! ஸப்தாத்மானம் சதுராத்மானம்
 சது: ஸப்தாத்மானம் சதுராத்மானம்
 ஆனந்தாம்ருத ரூபம் ஓங்காரம் ஷோடசாந்தே !

வ்யாஹ்ருதி என்ற) ஏழு வகையானதுமான ஆத்மாவை
 மூலாதாரத்திலுள்ள அக்னி மண்டலத்தில் சிதக்னி ரூப
 மான பிரணவத்தை நன்கு தியானம் செய்ய வேண்டும்.
 பிறகு ஸப்தாத்ம சதுராத்மாவாகிய அகாரத்தை
 பிரம்மாவாக (மணீபூரக) நாபியிலும், உகார விஷ்ணு
 வாக (அநாஹத) இருதயத்திலும், மகார ருத்ரனாக
 (ஆக்னௌ) புருவமத்தியிலும் ஆனந்த அம்ருத ரூப
 மாகிய (பிந்து) ஓங்கார ஆத்மாவை (புருவத்திற்கு 12
 விரற்கடை மேல்) துவாதசாந்தத்திலும், நாதரூபமாகிய
 ஆத்மாவை ஷோடசாந்தத்திலும் தியானம் செய்ய
 வேண்டும்.

चतुर्था संपूज्य तथा ब्रह्माणमेव विष्णुमेव रुद्रमेव
विभक्तांस्त्रीनेव अविभक्तांस्त्रीनेव लिंगरूपानेव च
संपूज्य उपहारैश्चतुर्था अथ लिंगान्संहृत्य तेजसा शरीर
त्रयं संव्याप्य तदधिष्ठानमात्मानं संज्वाल्य तत्तेज
आत्मचैतन्यरूपं बलमवष्टभ्य तस्य गुणैरेक्यं संपाद्य
महास्थूलं महासूक्ष्मं महासूक्ष्मं महाकारणे च संहृत्य
मात्राभि-रोतानुज्ञात्रनुज्ञाविकल्परूपं चिन्तयन् ग्रसेत् ।।

ஆனந்த அமிருதத்தால் இங்ஙனம் (தேவதை, குரு, மந்திரம், ஆத்மா என்ற) நாலு வகையாக பிரம்மாவையும், விஷ்ணுவையும், ருத்ரரையும் தனித்தனியாக மூவரையும், பிறகு ஒன்று கூட்டி மூவரையும் விங்க ரூபத்தில் உபஹாரங்களால் பூஜித்துப் பிறகு விங்க ரூபங்களை ஆத்மஜோதியில் ஒன்றாக்கி, அந்த ஜோதியால் (வ்யஷ்டி) ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம காரண சரீரங்களை நிரப்பி அவற்றிற்கு அதிஷ்டானமான ஆத்மஜோதியில் ஸ்தூல, ஸூக்ஷ்ம, பீஜ, ஸாக்ஷித்வ குணங்களால் ஐக்கியப்படுத்த வேண்டும். பிறகு (ஸமஷ்டியில்) மஹாஸ்தூலமான விராட் ரூபத்தை, மஹாஸூக்ஷ்மமான ஹிரண்யகர்ப்ப ரூபத்திலும், மஹாஸூக்ஷ்மத்தை மஹா காரணமான ஈசுவர ரூபத்திலும் ஒடுக்கி, மாத்திரைகளையும் அவ்வாறே கிரமமாக ஒடுக்கி 'ஓத — அனுஜ்ஞாத்ரு — அனுஜ்ஞா, அவிகல்பம்' என்ற நிலைகளை தியானித்து அனைத்தையும் துரியத்தில் ஓங்காரத்தில் லயிக்கச் செய்து நிர்விகல்ப பரமாத்மாவில் உபஸம்ஹாரம் செய்யவேண்டும்.

அத ஆனந்தாம்ருதேன ஏதாமசதுர்த்தா
 ஸம்பூஜ்ய ததா ப்ரஹ்மாணமேவ விஷ்ணுமேவ
 ருத்ரமேவ விபக்தாம்ஸ்த்ரீனேவ அவிபக்தாம்
 ஸ்த்ரீனேவ லிங்க ரூபானேவ ச ஸம்பூஜ்ய
 உபஹாரைச்சதுர்த்தா அத லிங்கான் ஸம்ஹ்ருத்ய
 தேஜஸா சரீர த்ரயம் ஸம்வ்யாப்ய
 தத்திஷ்டானமாத்மானம் ஸஞ்ஜ்வால்ய
 தத்தேஜ ஆத்ம சைதன்ய ரூபம் பலமவஷ்டப்ப்ய
 தஸ்ய குணை-ரைக்யம் ஸம்பாத்த்ய மஹாஸ்த்தூலம்
 மஹாஸூக்ஷ்மே மஹாஸூக்ஷ்மம் மஹாகாரணே
 ச ஸம்ஹ்ருத்ய மாத்ராபி ரேதானு
 ஜ்ஞாத்ரனுஜ்ஞாவிகல்ப ரூபம் சிந்தயன் க்ரஸேத் ||

நாலாவது கண்டம்

இங்ஙனம் ஆத்மாவை பரப்ரஹ்ம ஒங்கார ரூபமாக
 துரீய பிரணவ நாதத்துடன் அனுஷ்டிப் மந்திரத்தால்
 ஸச்சிதானந்த பூர்ணாத்மாவாக பின்வருமாறு தியானிக்க
 வேண்டும்: 'ஓம் உக்ரம், ஸச்சிதானந்த பூர்ண-ப்ரத்யக்-
 ஸதாத்மானம்' 'ந்ருஸிம்ஹம் பரமாத்மானம் பரம்
 ப்ரஹ்ம சிந்தயாமி' என்று தொடங்கி 'ஓம் ம்ருத்யும்ருத்
 யும்...' என்பது வரை 'நவாத்மகம்' ஒன்பது முறை
 தியானம். பிறகு அதே வாக்கியத்தில் ஸதாத்மானத்திற்கு
 பதில் சிதாத்மானம் என்று சேர்த்து ஒன்பது தடவை.
 பிறகு ஆனந்தாத்மானம் என்று சேர்த்து ஒன்பது
 தடவை. மறுபடி பூர்ணாத்மானம் என்றும் ப்ரத்யகாத்
 மானம் என்றும் சேர்த்து ஒன்பது ஒன்பது தடவை
 — இவ்வாறாக) ஸத், சித், ஆனந்த, பூர்ண, ஆத்மா என்ற
 இந்த ஐந்து வடிவில் நவாத்மக மந்திரத்துடன் நன்கு
 தியானித்துப் பிறகு 'அஹம்' என்று ஆத்மாவை தியா

॥ चतुर्थः खण्डः ॥

अथैवमेवात्मानं परमं ब्रह्मोत्कारं तुरीयोत्कार-विद्योतं
 प्रणवेन संचिन्त्य-अनुष्टुभा सच्चिदानन्द-पूर्णात्मसु
 नवात्मकं सच्चिदानन्द पूर्णात्मानं परमात्मानं परं ब्रह्म
 संभाव्य अहमित्यात्मान-मादाय नमसा ब्रह्मणैकीकुर्या
 -दनुष्टुभैव वैष उ एव नेष हि सर्वत्र सर्वदा सर्वात्मा
 सिंहोऽसौ परमेश्वरोऽसौ हि सर्वत्र सर्वदा सर्वात्मा सन्
 सर्वमपि नृसिंह एवैकल एष तुरीयः । एष एवाहमेवं
 योगारूढो ब्रह्मण्येवानुष्टुभं सन्दध्यादोत्कार इति ।

னித்து நமாமி என்று சொல்லி நமஸ்கரித்து பிரம்மத்
 துடன் தன்னை ஐக்கியப்படுத்த வேண்டும். (நமஸ்கார
 மந்திரத்திற்கு உதாரணம் : 'ஓம் உக்ரம் ஸச்சிதானந்த
 பூர்ண ப்ரத்யக் ஸதாத்மானம் — (சிதாத்மானம்
 இத்யாதி) — ந்ருஸிஹ்மம் பரமாத்மானம் பரம் ப்ரஹ்ம
 அஹம் நமாமி').

அல்லது கேவலம் அனுஷ்டுப் மந்திரத்தால் மட்டும்
 எந்த பகவான் மனிதனாகவும் எங்கும் எப்பொழுதும்
 எல்லோருடைய ஆத்மாவாகவும் பந்தங்களை நாசம்
 செய்பவராகவும், பரமேச்வரனாகவும், இருக்கிறாரோ
 அவரே நரசிம்மர். அவரே துரியாத்மா, அவரே
 'அஹம்' என்று, இவ்வாறு யோகாருடன் அனுஷ்டுப்
 மந்திரத்துடன் ஓங்கார பிரம்மத்தை தியானிக்க
 வேண்டும்.

ஸிஹ்மத்தை அதன் மகிமையில் ஸ்தாபித்து ஆத்மா
 வின் புத்திரர்கள் போன்ற விச்வன், தைஜஸன்,

சதுர்த்த: கண்ட:

அதைவமேவாத்மானம் பரமம்
 ப்ரஹ்மோங்காரம் துரீயேர்ங்காரவித்யோதம்
 ப்ரணவேன ஸஞ்சிந்த்ய அனுஷ்டுபா ஸச்சிதா
 னந்த
 பூர்ணாத்மஸு நவாத்மகம் ஸச்சிதானந்த
 பூர்ணாத்மானம் பரமாத்மானம் பரம் ப்ரஹ்ம
 ஸம்பாவ்ய அஹமித்யாத்மானம் ஆதாய நமஸா
 ப்ரஹ்மணேகீ குர்யா — தனுஷ்டுபைவ வைஷ
 உ ஏவ ந்ரேஷு ஹி ஸர்வத்ர ஸர்வதா
 ஸர்வாத்மா ஸிஹ்மோ(அ)ஸௌ பரமேச்வரோ
 (அ)ஸௌ ஹி ஸர்வத்ர ஸர்வதா
 ஸர்வாத்மா ஸன் ஸர்வமபி ந்ருஸிஹ்ம ஏவைகல
 ஏஷ துரீய: | ஏஷ ஏவாஹ்மேவம் யோகாருடோ
 ப்ரஹ்மண்யேவானுஷ்டுபம் ஸந்தத் யாதோங்கார
 இதி ||

ப்ராஜ்ஞன் ஆகியோரை வேதத்தில் ரிஷபம் எனக்
 கூறப்படும் பிரணவத்தின் கொம்புகளாகிய மாத்திரை
 களில் பரஸ்பரம் கூட்டி வசப்படுத்தி அவர்களுக்குத்
 தனி இருப்பில்லாமல் ஸாக்ஷிசைதன்யத்தில் ஒடுக்கிப்
 பிறகு ஸிஹ்மத்தின் மகிமையால் அஞ்ஞான இருளைக்
 கொன்று தின்று எவன் நிலைபெறுகிறானோ அவனே
 உபாஸக வீரன்.

பிரணவத்தின் கொம்புகளில் பரஸ்பரம் இணைக்கப்
 பெற்ற விராட், ஹிரண்யகர்ப்பன், ஈச்வரன் ஆகியோரை
 ஒரே பரமாத்ம தத்துவத்தில் ஐக்கியப்படுத்தி பகவான்
 நரசிம்மரை மேலே கூறிய முறையில் நமஸ்கரித்து,
 உக்ரம், வீரம், முதலிய பல முறைகளில் அவரை

तदेषौ श्लोकौ भवतः । संस्तभ्यसिंहं स्वसुतान्
गुणधान् संयोज्य शृंगै ऋषभस्य हृत्वा । वश्यां .
स्फुरन्तीं असतीं निपीडय संभक्ष्य सिंहेन स एष वीरः ।
शृंग प्रोतान् पदान् स्पृष्ट्वा हत्वा तामग्रसत् स्वयम् ।
नत्वा च बहुधा दृष्ट्वा नृसिंहः स्वयमुद्वभाविति ।

॥ पंचमः खण्डः ॥

सोऽकामो निष्काम आप्तकाम आत्मकामो न तस्य
प्राणा उत्क्रामन्ति अत्रैव समवनीयन्ते ब्रह्मैव सन्
ब्रह्माप्येति । अथैषो एवोङ्कार उत्कृष्ट तमार्थ
आत्मन्येव नृसिंहे देवे ब्रह्मणि वर्तते । तस्मादकारो

ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் ஸாதகன் தானே நரசிம்ம ரூபஞ்ச
விளங்குவான்.

ஐந்தாவது கண்டம்

அப்படிப்பட்ட உபாஸகன் உலகப் பொருள்களில்
ஆசையற்றவனாகவும் ஆசைகள் பூர்த்தி எய்தியவனாகவும்,
ஆத்மா ஒன்றிலேயே ஆசை உள்ளவனாகவும் இருப்பான்.
அவனுடைய பிராணன்கள் கிளம்பி எங்கும் செல்வதில்லை.
இங்கேயே பிரம்மத்தில் ஒடுங்குகின்றன. அவன் பிரம்ம
மாகவே இருந்து பிரம்மத்தை அடைகிறான். அகாரமாகிற
பிரதீகத்தில் உயர்வற உயர் நலமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை
தியானிப்பவன் நரசிம்ம தெய்வமாகிய பிரம்மத்தில் நிலை
பெறுகிறான்.

ஒப்புயர்வற்றதும் சின்மாத்ரமானதும் எல்லா

ததேஷௌச்லோகௌ பவத: | ஸம்ஸ்தப்ப்ய
ஸிஹ்ரமம் ஸ்வ ஸுதான் குணார்த்தான்
ஸம்யோஜ்ய ச்ருங்கைர் ருஷபஸ்ய ஹ்ருத்வா |
வச்யாம் ஸப்புரந்தீம் அஸதீம் நிபீட்ய ஸம்பக்ஷ்ய
ஸிஹ்மேன ஸ ஏஷ வீர: | ச்ருங்கப்ரோதான்
ப்தான் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஹத்வா தாமகரஸத்
ஸ்வயம் | நத்வா ச பஹுதா த்ருஷ்ட்வா
ந்ருஸிஹ்ம: 'ஸ்வயமுத்பபாவிதி ||

பஞ்சம: கண்ட:

ஸோ (அ) காமோ நிஷ்காம ஆப்தகாம
ஆத்மகாமோ ந தஸ்ய ப்ராணா உத்க்ராமந்தி
அத்ரைவ ஸமவநீயந்தே ப்ரஹ்மைவ ஸன்
ப்ரஹ்மாப்யேதி | அதைஷோ ஏவ உகார
உத்க்ருஷ்டதமார்த்த ஆத்மன்யேவ ந்ருஸிஹ்மே
தேவே ப்ரஹ்மணி வர்த்ததே |

தஸ்மாதகார-உகாராப்ப்யாம் இமமாத்மன-
மாப்ததம-முத்க்ருஷ்டதமம் சின்மாத்ரம்
ஸர்வத்ரஷ்டாரம் ஸர்வஸாக்ஷிணம் ஸர்வ

வற்றையும் பார்ப்பதும் அனைத்திற்கும் ஸாக்ஷியா
யிருப்பதும், அனைத்தையும் விழுங்குவதும் எல்லோ
ருடைய ப்ரீதிக்கும் இடமானதும் ஸச்சிதானந்தமே வடி
வானதும், அனைத்திற்கும் முந்தியதும், அனைத்தையும்
பிரகாசிப்பதும் ஆகிய பரம்பொருளை இங்ஙனம் அகார
உகாரங்களாலும் மகாரத்தாலும் தியானித்து
உபாசிப்பவன் பரப் பிரம்மத்தை அறிவான். அங்ஙனம்
அறிந்த அவனே பரப்பிரம்ம நரசிம்ம தெய்வமாக
விளங்குவான்.

காராभ्यां इममात्मान-माप्ततम-मुत्कृष्टतम चिन्मात्रं
 सर्वद्रष्टारं सर्वसाक्षिणं सर्वग्रासं सर्वप्रेमास्पदं
 सच्चिदानन्दमात्र-मेकरसं पुरतोऽस्मात् सर्वस्मात्
 सुविभात-मन्विष्य आप्ततम-मुत्कृष्टतमं चिन्मात्रं
 सच्चिदानन्दमात्र-मेकरसं परमेव ब्रह्म मकारेण
 जानीयादात्मैव नृसिंहोदेवः परमेव ब्रह्म भवति य एवं
 वेद ॥

॥ षष्ठः खण्डः ॥

ते देवा इममात्मानं ज्ञातुमैच्छंस्तान्हासुरः पाप्मा
 परिजग्रास । त एतमेवोकाराग्रविद्योतं तुरीयतुरीय-
 मात्मानं नृसिंहानुष्टुभैव बुबुधिरे तेभ्यो हासावसुरः
 पाप्मा सच्चिदानन्दघनं ज्योतिरभवत् । तस्मादपक्व-
 कषाय इममेवोकाराग्र विद्योतं तुरीयतुरीयमात्मानं

ஆரூவது கண்டம்

தேவர்கள் இந்த ஆத்மாவை அறிய விரும்பினார்கள். அசுர இயல்புடைய பாவம் அவர்களைப் பீடித்தது. அதிலிருந்து விடுபடுவதற்கு அவர்கள் ஓங்காரத்தின் உச்சியில் விளங்கும் துரிய துரிய ஆத்மாவாகிய நரசிம்மரை அனுஷ்டிப்ப மந்திரத்தை அறிந்து உபாசித்ததும் அசுர வடிவான பாவமே ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூப ஜோதியாகிவிட்டது (விஷ்ணு மருந்தாவது போல்). அந்த தேவர்கள் மனவமைதி உடையவர்களாகவும் புலனடக்கம் உடையவர்களாகவும், உலக

க்ராஸம் ஸர்வப்ரேமாஸ்பதம்
 ஸச்சிதானந்தமாத்ர — மேகரஸம் புரதோ
 அஸ்மாத் ஸர்வஸ்மாத் ஸுவிபாத — மன்விஷ்ய
 ஆப்ததமமுத்க்ருஷ்டதமம் சின்மாத்ரம்
 ஸச்சிதானந்தமாத்ரம் ஏகரஸம் பரமேவ ப்ரஹ்ம
 மகாரேண ஜானீயாதாத்மைவ
 ந்ருஸிஹ்மோதேவ: பரமேவ ப்ரஹ்ம பவதி ய
 ஏவம் வேத

॥

ஷஷ்ட: கண்ட:

தே தேவா இமமாத்மானம்
 ஜ்ஞாதுமைச்சன்ஸ்தான்ஹாஸுர:
 பாப்மா பரிஜக்ராஹ | த ஏதமேவோங்கார-
 க்ரவித்யோதம் துரீய துரீயமாத்மானம்
 ந்ருஸிஹ்மானுஷ்டுபைவ புபுதிரே தேப்ப்யோ
 ஹாஸா வஸுர: பாப்மா ஸச்சிதானந்த கனம்
 ஜ்யோதிரபவத் | தஸ்மாதபக்வ கஷாய இமமே-
 வோங்காராக்ர வித்யோதம் துரீய துரீய-
 மாத்மானம் ந்ருஸிஹ்மானுஷ்டுபைவ ஜானீயாத்

விஷயங்களை நாடாதவர்களாகவும் பொறுமை உடையவர்களாகவும், பிரக்ஞை நிலைத்தவர்களாகவும் ஆத்மாவிலேயே பற்றும், லீலையும், கூட்டுறவும் ஆனந்தமும் உடையவர்களாகவும், பிரணவத்தையே பரப்பிரம்ம ஆத்மப் பிரகாசமாகவும், மற்ற எல்லாம் ஒழிந்த இடமாகவும் அறிந்தனுபவித்து அதில் லயமடைந்தார்கள். ஆகையால் அவ்வாறே தேவர்களின் விரதத்தைக் கைக்கொண்டு ஸாதகன் ஓங்கார பரப்பிரம்மத்தில் நிலைபெற்ற மனத்தினனாகி தன்னாலேயே தனது ஆத்மாவாக

नसिंहानुष्टभैवजानीयात्तस्यासुरः पाप्मा सच्चिदानन्द घनं
ज्योतिर्भवति । ते देवाः शान्ता दान्ता उपरता-स्तिति
क्षवः समाहिता आत्मरतय आत्मक्रीडा आत्ममिथुना
आत्मानन्दाः प्रणवमेव परमं ब्रह्मात्मप्रकाशं शून्यं
जानन्तस्तत्रैव परिसमाप्तास्माद्देवानां व्रतं
आचरन्नोङ्कारे परे ब्रह्मणि पर्यवसितो भवेत् स
आत्मनैवात्मानं परमं ब्रह्म पश्यति ।

तदेष श्लोकः । शृंगेषुशृंगं संयोज्य सिंहं शृंगेषु
योजयेत् । शृंगाभ्यां शृंगमाबध्य त्रयो देवा उपासत
इति ॥

விளங்கும் பரப்பிரம்மத்தை ஸாக்ஷாத்தகரிப்பான். அதைப் பற்றிய சுலோகம் ஒன்று உள்ளது. 'பிரணவத்தின் மாத்திரைகளாகிய கொம்புகளில், கொம்பாகிய மாத்திரையில்லாத துரீய பரமாத்மாவை தியானித்து ந்ருஸிஹ்ம மந்திரராஜத்தை பிரணவத்தின் மாத்திரை களுடன் சேர்க்க வேண்டும். முதல் இரண்டு மாத்திரை களாகிற அகார உகாரங்களை மூன்றாவது மாத்திரையான மகாரத்தில் ஒடுக்கி மூன்று வகையான (ஸாத்விக-ராஜஸ-தாமஸ) தேவர்களும் உபாசித்து உயர்வடை கிறார்கள்.

ஏழாவது கண்டம்

அகார ரூபமான ஆத்மாவை உகாரத்தின் முதற் பாதியுடன் கூட்டி நரசிம்ம (பிரம்ம) வடிவாக்கி பிறகு உகாரத்தின் பின்பாதியால் நரசிம்ம பிரம்மத்தை அது

தஸ்யாஸுர: பாப்மா ஸச்சிதானந்த கனம்
 ஜ்யோதிர்ப்பவதி | தே தேவா: சாந்தா தாந்தா
 உபரதாஸ் திதிஷ்வ: ஸமாஹிதா ஆத்ம ரதய
 ஆத்மக்ரீடா: ஆத்மமிதுனா ஆத்மானந்தா:
 ப்ரணவமேவ பரமம் ப்ரஹ்மாத்ம ப்ரகாசம்
 சூன்யம் ஜானந்தஸ்தத்ரைவ பரிஸமாப்தாஸ்-
 தஸ்மாத் தேவானாம் வ்ரதம் ஆசரன்னோங்காரே
 பரே ப்ரஹ்மணி பர்யவஸிதோ பவேத் ஸ
 ஆத்மனைவாத்மானம் பரமம் ப்ரஹ்ம பச்யதி |
 ததேஷ்ச்லோக: | ச்ருங்கேஷ்வச்ருங்கம்
 ஸம்யோஜ்ய ஸிஹ்மம் ச்ருங்கேஷு யோஜயேத் |
 ச்ருங்காப்ப்யாம் ச்ருங்கமாபத்த்ய த்ரயோ

தேவா உபாஸத இதி ||

பெரிதாயிருப்பதாலும் ஒளியாயிருப்பதாலும், பெருமை
 யாய் இருப்பதாலும், மஹாதேவனாய் இருப்பதாலும்,
 மஹேச்வரனாயிருப்பதாலும், சிறந்த ஸத்வமாயிருப்ப
 தாலும் சிறந்த ஞானமாயிருப்பதாலும், சிறந்த ஆனந்த
 மாயிருப்பதாலும், சிறந்த பிரபுவாயிருப்பதாலும்
 மகாரத்தின் அர்த்தமாய் விளங்கும் ஆத்மாவுடன்
 ஐக்கியப்படுத்த வேண்டும். எவன் இங்ஙனம் அறிந்த
 வனோ அவன் சரீரமற்றவனாகவும், இந்திரியங்களற்ற
 வனாகவும், பிராணன் அற்றவனாகவும், அவித்தையற்ற
 வனாகவும், ஸச்சிதானந்த வடிவினனாகவும், ஸ்வாராஜ்ய
 சித்தி எய்தியவனாகவும் விளங்குவான்.

ஆகையால் அகாரத்தால் பரப்பிரம்மத்தை தியா
 னித்து மகாரத்தால் மனதைக் கடந்து மனதிற்கு ஸாக்ஷி
 யாயிருக்கும் நிலையை நாடவேண்டும். எப்பொழுது
 அனைத்தையும் தள்ளுகிறானோ அப்பொழுது அனைத்தும்

॥ सप्तमः खण्डः ॥

அகார-மிமமாத்மனம் உகாரपूर्वार्धमाकृष्य सिंहीकृत्य
 उत्तरार्धेन तं सिंहमाकृष्य महत्त्वात्महस्त्वात्मानत्वात्-
 महादेवत्वात् महेश्वरत्वात् महासत्त्वात् महाचित्त्वात्
 महानन्दत्वात् महाप्रभुत्वाच्च मकारार्थेन अनेन-
 आत्मनैकीकुर्यात् अशरीरो निरिन्द्रियो अप्राणो अतमाः
 सच्चिदानन्दमात्रः स स्वराद् भवति य एवं वद ॥

तस्मादकारेण परमं ब्रह्मान्विष्य मकारेण मन
 आद्यवितारं मन आदिसक्षिणं अन्विच्छेत् स यदैतत्
 सर्वमुपेक्षते तदैतत्सर्वमस्मिन् प्रविशति स यदा प्रबुध्यते
 तदैतत्सर्व-मस्मादेवोत्तिष्ठिति स एवत्सर्वं निरूह्य प्रत्यूह्य
 संपीड्य संज्वाल्य संभक्ष्य स्वात्मानमेषां ददाति उग्रोऽति
 वीरोऽतिनृसिंहो भूत्वा स्वे महिम्नि सदा सभासते ।
 तदेष श्लोकः । शृंगं शृंगार्धमाहृष्य शृंगेणानेन
 योजयेत् । शृंगमेनंपरे शृंगे तमतेनापि योजयेत् ॥

உள்ளே புகுகிறது; எப்பொழுது ஞான விழிப்பை
 அடைகிறானோ அப்பொழுது அனைத்தும் இவனிடமி
 ருந்தே எழுகிறது. இப்படி தியானித்துப் பிடித்து எரித்து
 உண்டு விழுங்கியதும் அது உக்ரமாகவும் வீரமாகவும்,
 விளங்கும் ஆத்மஸ்வரூபமான நரசிம்மமாகவே ஆகித்
 தனது மகிமையில் எப்பொழுதும் நிலைத்தவனாகிறான்.
 அதைப் பற்றி ஒரு சுலோகம் உளது. அதன் கருத்துப்
 பின்வருமாறு:

ஸப்தம: கண்ட:

அகார-மிம-மாத்த்மானம் உகார பூர்வார்த்த —
 மாக்ருஷ்ய ஸிம்ஹீக்ருத்ய உத்தரார்த்தேன
 தம்ஸிஹ்மமாக்ருஷ்ய மஹத்வாத் மஹஸ்த்வாத்
 மானத்வாத் மஹாதேவத்வாத் மஹேச்
 வரத்வாத் மஹாஸத்வாத் மஹா சித்வாத்
 மஹானந்தத்வாத் மஹாப்ரபுத்வாச்ச
 மகாரார்த்தேன அநேன ஆத்மணீகீ குர்யாத்
 அசரீரோ நிரிந்த்ரியோ அப்ராணோ அதமா:
 ஸச்சிதானந்த-மாத்ர: ஸ ஸ்வராட் பவதி ய ஏவம்
 வேத ॥

தஸ்மாதகாரேண பரமம் ப்ரஹ்மான்விஷ்ய
 மகாரேண மன ஆத்யவிதாரம்
 மனஆதிஸாக்ஷிணம் அன்விச்சேத் ஸ யதைதத்
 ஸர்வமுபேக்ஷதே ததைதத் ஸர்வமஸ்மின்
 ப்ரவிசதி ஸ யதா ப்ரபுத்யதே ததைதத்
 ஸர்வமஸ்மாதேவோத்திஷ்டதி ஸ ஏதத் ஸர்வம்
 நிருஹ்ய ப்ரதியூஹ்ய ஸம்பீத்ய ஸஞ்ஜ்வால்ய
 ஸம்பக்ஷ்ய ஸ்வாத்மானமேஷாம் ததாதி
 உக்ரோ(அ)திவீரோ(அ)தி ந்ருஸிஹ்மோ பூத்வா
 ஸ்வே மஹிம்னி ஸதா ஸபாஸதே ।
 ததேஷ ச்லோக: ॥

ச்ருங்கம் ச்ருங்கார்த்தமாஹ்ருஷ்ய
 ச்ருங்கேணானேன யோஜயேத் । ச்ருங்க-மேனம்
 பரே ச்ருங்கே தமதேனாபி யோஜயேத் ॥

பிரணவத்தின் முதல் மாத்திரையாகிய அகாரத்தை
 உகாரத்தின் முதற்பாதியுடன் புனைத்து பிறகு அவ்

॥ அष्टம: खण्ड: ॥

अथ तुरीयेणोतश्च प्रोतश्च ह्ययमात्मासिंहोऽस्मिन् हि सर्वमयं हि सर्वात्माऽयं हि सर्वं रहस्यमविकल्पो ह्ययमात्माऽद्वितीयत्वात् अविकल्पो ह्ययमोंकारोऽद्वितीयत्वादेव चिन्मयो ह्ययमोंकारस्तस्मात् परमेश्वर एवैकमेव तद्भवति अविकल्पो नाविकल्पोऽपि नात्र काचन भिदास्ति नैवात्र काचन भिदास्ति अत्र भिदामिवमन्यमानः शूतधा सहस्रधा भिन्नो मृत्योर्मृत्युमवाप्नोति तदेतदद्वयं स्वप्रकाशं महानन्द-मात्मैव-एत-दमृतमभयं एतद्ब्रह्माभयं वै ब्रह्माभयं हि वै ब्रह्म भवति य एवं वेदेति रहस्यम् ॥

விரண்டையும் மகாரத்துடன் சேர்த்து ஒங்காரத்தின் பொருளாகவும் ஜாக்ர-ஸ்வப்ன-ஸுஷுப்திக்கப்பால் ஸாக்ஷியாய் விளங்கும் துரீயப் பிரம்மத்தில் லயிக்கச் செய்ய வேண்டும்.

எட்டாவது கண்டம்

இந்த ஆத்மா துரீயத்தால் குறுக்கும் நெடுக்கும் ஊடுருவப் பெற்றுள்ளது. நரசிம்மவடிவானதும் ஸர்வமயமானதும் ஸர்வாத்மாவானதுமான இதில் அனைத்தும் உளது. இது ரஹஸ்யம், நிர்விகல்பம். இந்த ஆத்மாவும் அத்விதீயம் நிர்விகல்பம். ஒங்காரமும் அத்விதீயம், அறிவுமயம். (நரசிம்மமும், துரீயாத்மாவும், ஒங்காரப்

அஷ்டம: கண்ட:

அத துரீயேனோதச்ச ப்ரோதச்ச ஹ்யயமாத்மா
 ஸிஹ்மோ(அ)ஸ்மின் ஹி ஸர்வமயம் ஹி
 ஸர்வாத்மா(அ)யம் ஹி ஸர்வம்... ரஹஸ்ய-ம-
 விகல்போஹ்யயமாத்மா(அ)த்விதீயத்வாத்
 அவிகல்போ ஹ்யயமோங்காரோ
 அத்விதீயத்வாதேவ சின்மயோஹ்யய-
 மோங்காரஸ்-தஸ்மாத் பரமேச்வர ஏவைகமேவ
 தத்பவதி அவிகல்போ நாவிகல்பே(அ)பி
 நாத்ர காசன பிதாஸ்தி நைவாத்ரகாசன பிதாஸ்தி
 அத்ர பிதாமிவ மன்ய-மான: சூததா ஸஹஸ்ரதா
 பின்னோ ம்ருத்யோர்-ம்ருத்யு-மவப்னோதி
 ததேத-தத்வயம் ஸ்வப்ரகாசம்
 மஹானந்த-மாத்மைவ ஏததம்ருத-மபயம்
 ஏதத்ப்ரஹ்மாயம் வை ப்ரஹ்மாபயம் ஹி
 வை ப்ரஹ்ம பவதி ய ஏவம் வேதேதிரஹஸ்யம்

பொருளும் ஒன்றே. அனைத்தையும் விழுங்குவது) இதுவே
 ஒன்றேயாகிய பரமேச்வர ஸ்வரூபம். இது நிர்விகல்பம்.
 நிர்விகல்பமான அதில் சிறிதும் பேதம் இல்லை. அதில்
 பேதம் இருப்பது போல் எண்ணுபவன் நூறு சுக்கலாக
 ஆயிரம் சுக்கலாக உடைந்து போய்ச் சாவிலிருந்து
 சாவை அடைகிறான். அது அத்வயம், சுயம்பிரகாசம்,
 மஹா ஆனந்தம். அந்த ஆத்மா அபயம், அதுவே
 பிரம்மம். பிரம்மமே அபயம் . இதை அறிந்தவன்
 அபயமாகிற பிரம்மமாகவே ஆகிறான்.

॥ नवमः खण्डः ॥

देवा ह वै प्रजापतिमब्रुवन्निममेव नो भगवन्नोकार-
मात्मान-मुपदिशेति तथेत्युपद्रष्टानुमन्तैष आत्मा
सिंहश्चिद्रूप एवाविकारो ह्युपलब्धा सर्वत्र न ह्यस्ति द्वैत
सिद्धि-रात्मैव सिद्धोमायया ह्यनयदिव स वा एष आत्मा
पर एवैष एव सर्वं तथा हि प्राज्ञे सैषाऽविद्या जगत्
सर्वमात्मा परमात्मैव स्वप्रकाशोपि अविषयज्ञानत्वात्
जानन्नेव ह्यत्र न विजानाति ।

ஒன்பதாவது கண்டம்

தேவர்கள் பிரஜாபதியை அணுகி, 'பகவானே! எங்களுக்கு ஓங்காராத்மாவை உபதேசியுங்கள்' என்றார்கள். 'ஆகட்டும்' என்று கூறி, 'பின் நின்று ஸாக்ஷியாகப் பார்ப்பவனாகவும், உடன் நின்று எண்ணுபவனாகவும் உள்ளது அந்த ஆத்மா. அதுவே ஸிம்மம், சித்ரூபம், விகாரமில்லாதது, எங்கும் அடையக் கூடியது. அதைத் தவிர இரண்டாவதாக வேறொன்று கிடையாது. ஆத்மாவே என்றும் எங்கும் ஸித்தமாக இருப்பது. மாயை யால் வேறொன்றைப் போல் இந்த ஆத்மாவே தோன்று கிறது. ப்ராஜ்ஞனிதத்தில் அவித்தையின் ஆவரணத் தால் உலகமெல்லாம் தோன்றுகிறது. ஜீவனிடம் ஆத்மா என்பது சுயம்பிரகாசமான பரமாத்மாவே. என்றாலும் இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாததால் அறிந்தும் அதை அறிவதில்லை.

உங்களுக்கு எதிரில் நன்கு பிரகாசிப்பதும் இரண்டற்றதுமான அந்த ஆத்மாவை, 'நானே அது, அதுவே நான்' என்று ப்ரூங்கள். என்ன? அது பார்க்கப்பட்டதா,

நவம: கண்ட:

தேவா ஹ வை ப்ரஜாபதிமப்ருவன்னிமமேவ
 நோ பகவன்-னோங்கார-மாத்மான-முபதிசேதி
 ததேத்யுபத்ரஷ்டா(அ)னுமந்தைஷ ஆத்மா
 ஸிஹ்மச் சித்ருப ஏவாவிகாரோ ஹ்யுபலப்தா
 ஸர்வத்ர ந ஹ்யஸ்தி த்வைத ஸித்தி — ராத்மைவ
 ஸித்தோ மாயயா ஹ்யன்யதிவ ஸ வா ஏஷ
 ஆத்மா பர ஏவைஷ ஏவ ஸர்வம். ததா ஹி
 ப்ராஜ்னோ ஸைஷா(அ)வித்யா ஜகத்ஸர்வமாத்மா।
 பரமாத்மைவ ஸ்வப்ரகாசோ(அ)பி அவிஷய
 ஜ்ஞானத்வாத் ஜானன்னேவ ஹ்யத்ர ந விஜாநதி॥

பார்க்கப்படவில்லையா? தேவர்கள் 'அது பார்க்கப்பட்டது; அது அறிந்த பொருளுக்கும் அறியாத பொருளுக்கும் அப்பாற்பட்டது. இப்பொழுது மாயை எங்கு மறைந்தது, எப்படி மறைந்து போயிற்று?' என்றார்கள். பிரஜாபதி 'அதனாலாவதென்ன?' எனவே 'ஒன்றுமில்லை' என்றார்கள். பிரஜாபதி 'மாயை மறைந்தது ஆச்சரியமில்லை. நீங்களே ஆச்சரிய ரூபமுடையவர்கள். அதிலுங் கூட ஆச்சரியப்படவேண்டியதில்லை. அந்த ஆத்மஸ்வரூபம் உங்களுக்கு இயற்கையானது. அதுவே ஓங்காரப் பொருள் என்று அறியுங்கள். அறிந்ததைச் சொல்லுங்கள்' என்றார். அவர்கள் 'அது அறியப்பட்டதாகவும் அறியப்படாததாகவும் உளது. அப்படிக்கூட வர்ணிக்க முடியாததாகவும் உள்ளது' என்றார்கள். பிரஜாபதி 'உங்களுக்கு ஆத்ம ஞானம் சித்தித்து விட்டது' என்றார். அவர்கள் 'பகவானே! நாங்கள் பார்க்கிறோம் என்றாலும் (உலகப் பொருள்களைப் போல் அதை) பார்க்க வில்லை. அதை வர்ணிக்க எங்களுக்கு சக்தி

புரதோ஽ஸ்தாந் ஸுவிபாந-மத்வயம் பஸ்யத அஹம் ச
 ஸோஹமிதி ஸஹோவாச கிமேஷ தூஷ்டோ஽தூஷ்டோ வேதி । தூஷ்டோ
 விதிதாவிதிதாந் பர இதி ஹோசு: । க்வைஷா கதமிதி
 ஹோசு: கிம் தீந ந கிம்சனேதி ஹோசு: । யூயமாஸ்த்ரய்
 ரூபா இதி ந சேத்யாஹ । ஓமித்யநுஜானித்வம் ப்ரூதீநமிதி ।
 ஜாதோ஽ஜாதஸ்தேதி ஹோசு: । ந சுவீவமிதி ஹோசுரிதி
 ப்ரூதீந-மாந்மஸித்வமிதி ஹோவாச । பஸ்யாம் எவ பஹவான்
 ந ச வயம் பஸ்யாம் நைவ வயம் வக்தும் ஸக்ருமோ நமஸ்தே஽ஸ்து
 பஹவான் ப்ரசீதேதி ஹோசுர்ந ப்ரேதவ்யம் பூக்ஷதேதி ஹோவாச
 கைஷா஽நுஜேத்யேஷ எவாத்மேதி ஹோவாச தீ ஹோசு-நமஸ்துப்யம் வயம்
 த இதிதிஹ ப்ராபதிதீவானநுஸாஸானுஸாஸேதி ।
 ததேஷ ஸ்லோக: । ஓத-மோதீந ஜானியா-தநுஜாதார-
 மான்தரம் । அநுஜாமத்வயம் லப்த்வா உபத்ரஸ்தார-மாப்ராஜேத்
 இத்யுபத்ரஸ்தாரமா-ப்ராஜேதி ॥

இத்யாத்வர்ணியா ந்ரஸிஹோத்தரதாபினி
 உபநிஷத் ஸமாப்தா

இல்லலை. பகவானே! உங்களுக்கு நமஸ்காரம். அருள்புரி
 யுங்கள்' என்றார்கள். பிரஜாபதி, 'உங்களுக்கு இன்னும்
 என்ன அனுக்ரஹம் வேண்டும்? பயப்படாமல் கேளுங்
 கள்' என்றார். அவர்கள் 'இந்த ஆத்ம ஞானமே பரிபூர்ண

29. ந்ருஸிம்ஹ உத்தரதாபினி உபநிஷத்து 183

புரதோ(அ) ஸ்மாத் ஸுவிபாத-மத்வயம் பச்யத
அஹம் ஸ ஸோஹமிதி ஸஹோவாச கிமேஷ
த்ருஷ்டோ(அ)த்ருஷ்டோ வேதி | த்ருஷ்டோ
விதிதாவிதிதாத் பர இதி ஹோசு: | க்வைஷா
கதமிதி ஹோசு: கிம் தேந ந கிஞ்சனேதி ஹோசு: |
யூயமாச்சர்ய ரூபா இதி ந சேத்யாஹ |
ஓமித்யனுஜானீத்த்வம் ப்ருதைனமிதி |
ஜ்ஞாதோ(அ)ஜ்ஞாதச்சேதி ஹோசு: |
ந சைவமிதி ஹோசுரிதி ப்ருதைன-மாத்ம
ஸித்தமிதி ஹோவாச |

பச்யாம ஏவ பகவன் ந ச வயம் பச்யாமோ
நைவ வயம் வக்தும் சக்னுமோ
நமஸ்தே(அ)ஸ்து பகவன் ப்ரஸீதேதி ஹோசுர்
ந பேதவ்யம் ப்ருச்சதேதி ஹோவாச
கைஷா(அ)னுஜ்ஞேதி ஏஷ ஏவாத்மேதி
ஹோவாச தே ஹோசுர் நமஸ்துப்ப்யம் வயம் த
இதீதிஹ ப்ரஜாபதிர்-தேவானுசுசாஸ
அனுசுசாஸேதி | ததேஷ ச்லோக: | ஓத-மோதேன
ஜானீயா-தனுஜ்ஞாதார-மாந்தரம் |
அனுஜ்ஞா-மத்வயம் லப்த்வா
உபத்ரஷ்டார-மாவ்ரஜேத்
இத்யுபத்ரஷ்டாரமாவ்ரஜேதி |

இத்யாதர்வணீய ந்ருஸிம்ஹமோத்தரதாபினீ
உபநிஷத் ஸமாப்தா

அனுக்ரஹம். உங்களுக்கு நமஸ்காரம்' என்றார்கள்.
இங்ஙனம் பிரஜாபதி தேவர்களுக்கு உபதேசித்தார்.

அதைப் பற்றிய ஒரு சுலோகம், உளது. அதாவது 'எங்கும் வியாபித்த ஆத்மாவை ஒங்கார உபாஸனையால் அறிந்து கொள்ளுங்கள். அறிபவனாக இரண்டற்ற ஆத்மாவை உங்களுக்குள்ளேயே இருப்பதாக அறியுங்கள். அதையடைந்த பின் உபத்ரஷ்டாவான ஸாக்ஷி ரூபத்தில் நிலைபெறுங்கள்.'

இங்ஙனம் ந்ருஸிஹம் உத்தரதாபினீ உபநிஷத்து முற்றும்.

३०. कालाग्नि रुद्रोपनिषत्

30. காலாக்னி ருத்ரோப நிஷத்து

॥ कालाग्नि रुद्रोपनिषत् ॥ ३० ॥

“ओं सहनाववतु” इति शान्तिः ॥

ओं अथ कालाग्नि रुद्रोपनिषदः संवर्तकोऽग्निः
ऋषिः । अनुष्टुप् छन्दः । श्रीकालाग्निरुद्रो देवता ।
श्रीकालाग्निरुद्र प्रीत्यर्थे भस्मत्रिपुण्ड्र धारणे
विनियोगः ॥

अथ कालाग्निरुद्रं भगवन्तं सनत्कुमारः पप्रच्छ ।
अधीहि भगवन् त्रिपुण्ड्रविधिं सतत्त्वं किं द्रव्यं कियत्
स्थानं कति प्रमाणं का रेखा का मन्त्राः का शक्तिः
किं दैवतं कः कर्ता किं फलमिति च ॥

‘ஸஹநாவவது’ என்று சாந்திபாடம்.

‘ஸஹநாவவது’ என்று சாந்தியின் அடையாளத்தால் இது
கிருஷ்ண யஜுர்வேதத்தைச் சேர்ந்தது என்று அறியலாம்.

1. ஓம். காலாக்னி ருத்ர உபநிஷதத்திற்கு ‘ஸம்வர்த்தக
அக்னி’ ரிஷி; அனுஷ்டுப்சந்தம் । காலாக்னி ருத்ரர்
தேவஸூத. காலாக்னி ருத்ரர் அருளை நாடி முப்பட்டை
விபூதி அணிந்து கொள்வது பயன்.

பகவான் காலாக்னி ருத்ரரை அணுகி ஸந்த்குமாரர்
கேட்டதாவது: ‘பகவானே! முப்பட்டை விபூதி அணியும்
முறையைத் தத்துவ விளக்கத்துடனும் அதற்குப் பொருள்,
இடம், அளவு, கோடு, மந்திரம், சக்தி, தெய்வம், கர்த்தா,
பயன் ஆகியவற்றுடனும் உபதேசித்தருளுங்கள்.’

30. காலாக்கினிருத்ரோபநிஷத்

‘ஸஹநாவவது’ இதி சாந்தி: ।

ஓம் அத காலாக்கினிருத்ரோபநிஷத்:

ஸம்வர்த்தகோ(அ)க்கினி: ருஷி: । அனுஷ்டுப்சந்த: ।

காலாக்கினிருத்ரோ தேவதா । ஸ்ரீகாலாக்கினி

ருத்ரப்ரீத்யர்த்தே பஸ்ம த்ரிபுண்ட்ரதாரணே

விநியோக: ।

அத காலாக்கினிருத்ரம் பகவந்தம் ஸந்தக்குமார:

பப்ரச்ச । அதீஹி பகவன் த்ரிபுண்ட்ரவிதம்

ஸதத்வம் கிம் த்ரவ்யம் கியத் ஸ்த்தானம் கதி

ப்ரமாணம் கா ரேகா கா மந்த்ரா: கா சக்தி: கிம்

தைவதம் க: கர்த்தா கிம் பலமிதி ச

॥ 1 ॥

(2) பகவான் காலாக்கினிருத்ரர் அவருக்குக் கூறியதாவது:-
(த்ரிபுண்ட்ரதாரணத்திற்கு) திரவியமாவது அக்கினி
ஹோத்ர பஸ்மம். அதை ‘ஸத்யோஜாதம்’ முதலிய
ஐந்து பிரம்ம மந்திரங்களால் சேகரித்து, ‘அக்னிரிதி
பஸ்ம, வாயுரிதி பஸ்ம, ஜலமிதி பஸ்ம, ஸ்தலமிதி
பஸ்ம வ்யோமேதி பஸ்ம’ என்று மந்திரிக்க வேண்டும்.
‘மாநஸ்தோகே’ எனும் மந்திரத்தால் கையில் எடுத்துக்
கொண்டு ‘மாநோ மஹாந்தம்’ எனும் மந்திரத்தால்
ஜலம் சேர்த்துக் குழைக்கவேண்டும். ‘த்ரியாயுஷம்’
எனும் மந்திரத்தால் தலை, நெற்றி, மார்பு, தோள்
களிலும் ‘த்ரியாயுஷம்’, ‘த்ர்யம்பகம்’, ‘த்ரிசக்தி’ என்று
மூன்று கோடுகளில் குறுக்காக இட்டுக் கொள்ள
வேண்டும். இது சாம்பவ விரதம் எனப்படும். இது
எல்லா தேவர்களிடையும் வேத வாதிகளால் எடுத்

तं होवाच भगवान् कालाग्निरुदः । यद् द्रव्यं
तदाग्नेयं भस्म सद्योजातादि पंचब्रह्ममन्त्रैः परिगृह्य
अग्निरिति भस्म व्योमेति भस्मेत्यनेनाभिमन्त्रय,
मानस्तोक इति समुद्धृत्य, मानो महान्तमिति जलेन
संसृज्य, त्रियायुषमिति शिरो ललाट-वक्षः स्कन्धेषु त्रि
यायुषैस्त्रयंबकै-स्त्रिशक्तिभि-स्तिर्यक् तिस्रो रेखाः
प्रकुवति व्रतमेतच्छांभवं सर्वेषु देवेषु वेदवादिभिरुक्तं
भवति तस्मात् तत् समाचरेत् मुमुक्षुर्न पुनर्भवाय

॥ २ ॥

अथ सनत्कुमारः पप्रच्छ प्रमाणमस्य
त्रिपुण्ड्रधारणस्य । त्रिधा रेखा भवति
आललाटा-दाक्षुषो-रामूर्ध्वो-राभ्रवोर्मध्यतश्च । याऽस्य
प्रथमा रेखा सा गार्हपत्यश्चाकारो रजो भूलोकः
स्वात्माक्रियाशक्तिः ऋग्वेदः प्रातः सवनं महेश्वरो

துரைக்கப்பட்டது. மீண்டும் பிறப்பை ஒழிப்பதற்காக
மோக்ஷத்தை விரும்புபவர்களால் இது கைக்கொள்ளப்
படவேண்டும்.

(3) பிறகு த்ரிபுண்ட்ரதாரணத்தின் பிரமாணத்தைப்
பற்றி ஸந்தகுமாரர் வினவினார்.

மூன்று கோடுகள் ஒன்றன் கீழ் ஒன்றாக நெற்றியில்
புருவமத்தி, கண்கள் வரைக்கும் - இடுவதின் சாஸ்திரப்
பிரமாணம் பின்வருமாறு: எது முதல் கோடோ அது

தம் ஹோவாச பகவான் காலாக்கினி ருத்ர: ।
 யத் த்ரவ்யம் ததாக்க்னேயம் பஸ்ம
 ஸத்யோஜாதாதி பஞ்சப்ரஹ்ம மந்த்ரை:
 பரிக்ருஹ்ய அக்னிரிதி பஸ்ம வ்யோமேதிபஸ்ம
 இத்யனேனாபிமந்தர்ய, மானஸ்தோக இதி
 ஸமுத்த்ருத்ய, மாநோ மஹாந்தமிதி ஜலேன
 ஸம்ஸ்ருஜ்ய, தரியாயுஷமிதி சிரோ-லலாட-வக்ஷ:
 ஸ்கந்த்தேஷு

த்ரியாயுஷைஸ்தர்யம்பகைஸ்-த்ரிசக்தி
 பிஸ்-திர்யக் திஸ்ரோ ரேகா: ப்ரகுர்வதி ।
 வ்ரதமேதச்சாம்ப்பவம் ஸர்வேஷு தேவேஷு
 வேதவாதிபிருக்தம் பவதி தஸ்மாத் தத்
 ஸமாசரேத் முமுகுஷுர் ந புனர்ப்பவாய || 2 ||

அத ஸந்தக்குமார: பப்ரச்ச ப்ரமாணமஸ்ய
 த்ரிபுண்ட்ர தாரணஸ்ய । த்ரிதா ரேகா பவதி
 ஆலலாடாத் ஆசக்ஷுஷோ: ஆமூர்த்த்த்னோ:
 ஆப்ருவோர் மத்த்யதச்ச ।
 யா (அ)ஸ்ய ப்ரதமாரேகா ஸா கார்ஹபத்யச்சா-
 காரோ ரஜோ பூர் லோக: ஸ்வாத்மா
 க்ரியாசக்தி: ருக்வேத: ப்ராத ஸவனம்

கார்ஹபத்யாக்கினி, அகாரம், ரஜோகுணம், பூலோகம்,
 ஸ்தூலசரீரம், க்ரியாசக்தி, ருக்வேதம், காலை வழிபாடு,
 தேவதை மஹேச்வரன்.

எது இரண்டாவது கோடோ அது தக்ஷிணாக்கினி,
 உகாரம், ஸத்வகுணம், அந்தரிக்ஷம் அந்த்ராத்மாவாகிய
 மனது, இச்சாசக்தி, யஜுர்வேதம், நடுப்பகல் வழிபாடு,
 தேவதை ஸதாசிவன்.

தேவதேதி । யாஸ்ய த்விதீயா ரேவா சா
 தக்ஷிணா஑்நிரூகார: சத்வ-மந்நராத்மா ச இக்ஷா
 ஶக்தி-ரய்ஜுவேதோ மாத்யந்தினம் சவநம் சதாஶிவோ தேவதேதி ।
 யாஸ்ய த்ரீதீயா ரேவா சா ஂஹவநீயோ மகாரஸ்தமோ
 துரீலோக: பரமாத்மா ஶ்நானாஶக்தி: சாமவேதஸ்துதீயசவநம்
 மஹாதேவோ தேவதேதி ॥ 3 ॥

ஂவம் த்ரிபுண்஑்ரவிதீம் பஸ்மநா கரோதி யோ வித்வாந்
 ப்ரஹ்மசாரீ ரூஹீ வானப்ரஸ்தோ யதிர்வா ச மஹாபாதகோபபாதகேப்ய:
 பூதோ பவதி ச சர்வேஷு ஸ்நாதோ பவதி ச சர்வாந்
 வேதானதீதோ பவதி ச சர்வாந் தேவாந் ஶ்நாதோ பவதி ச
 சததம் சகல ருத்ரமந்ந ஜாபீ பவதி ச சகல ப்ரோகாந்
 ப்ருக்ते தேஹம் த்யக்த்வா ஶிவசாயுஜ்யமேதி ந ச புநராபர்த்தே
 ந ச புநராபர்த்தே இத்யாஹ ப்ரோகாந் காலா஑்நிரூத்ர: ॥
 யஸ்வேதத்வாதீதே சோ஑்யேவமேவ பவதீத்யோம் சத்யமீத்யு-
 பநிஷத் ॥

॥ இதி காலா஑்நிரூத்ரோபநிஷத் சமாப்தா ॥ 4 ॥

ஂது மூண்ரூவது கோடோ ஂது ஂஹவநீயாக்நி,
 மகாரம், தமோகூணம், வானுலகம், பரமாத்மா,
 ஞான சக்தி, ஸாமவேதம், மாலேவழிபாடு, தேவதை
 மஹாதேவன்.

மஹேச்வரோதேவதா இதி | யா(அ)ஸ்ய த்விதீயா
 ரேகா ஸா தக்ஷிணக்னி: உகார: ஸத்வம்
 அந்தராத்மா ச இச்சா சக்தி யஜுர்வேத:
 மரத்த்யந்தினம் ஸவனம் ஸதாசிவோ தேவதா
 இதி | யா(அ)ஸ்ய த்ருதீயா ரேகா ஸா
 ஆஹவனீயோ மகார: தமோ த்யெளர்லோக:
 பரமாத்மா ஜ்ஞானசக்தி: ஸாம வேதஸ்-
 த்ருதீயஸவனம் மஹா-தேவோதேவதா இதி || 3 ||
 ஏவம் த்ரிபுண்ட்ர விதிம் பஸ்மனா கரோதி யோ
 வித்வான் ப்ரஹ்மசாரீ க்ருஹீ வானப்ரஸ்த்தோ
 யதிர்வா ஸ மஹாபாதக-உபபாதகேப்ப்ய: பூதோ
 பவதி, ஸ ஸர்வேஷு தீர்த்தேஷு ஸ்நாதோ
 பவதி, ஸ ஸர்வான் வேதா னதீதோ பவதி,
 ஸ ஸர்வான் தேவான் ஜ்ஞாதோ பவதி
 ஸ ஸததம் ஸகல ருத்ர மந்த்ர ஜாபீ பவதி
 ஸ ஸகல-போகான் புங்க்தே, தேஹம் த்யக்த்வா
 சிவ் ஸாயுஜ்யமேதி ஸ புனராவர்த்ததே ந ஸ
 புனராவர்த்தத இத்யாஹ பகவான்
 காலாக்கிருத்ர: | யஸ்த்வேதத்வாதீதே
 ஸோ(அ)ப்யேவமேவ பவதீத்யோம் ஸத்ய
 மித்யுபநிஷத் || 4 ||

இதி காலாக்கிருத்ரோபநிஷத் ஸமாப்தா |

4. இம்முறைப்படி எந்த அறிவாளி செய்கிறானோ, அவன் பிரம்மசாரியோ, கிருஹஸ்தனோ, வானப்ரஸ்தனோ, ஸந்நியாஸியோ எவனாயினும் மஹாபாதக உபபாதகப் பாவங்களின்று பரிசுத்தமாவான், எல்லா

தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் செய்தவனாவான், எல்லா வேதங்களையும் ஓதியவனாவான், எல்லா தேவர்களையும் உணர்ந்தவனாவான், எப்பொழுதும் எல்லா ருத்ர மந்திரங்களையும் ஜபித்தவனாவான், எல்லா போகங்களையும் அனுபவிப்பான், உடலை விட்டபின் சிவஸாயுஜ்ய மடைவான், மீண்டும் பிறக்க மாட்டான், மீண்டும் பிறக்கமாட்டான் என்று பகவான் காலாக்னி ருத்ரர் கூறினார். இதைப் படிப்பவனும் அங்ஙனமே ஆவான். ஓம் இது ஸத்யம் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் காலாக்னிருத்ரோபநிஷத்து முற்றும்.

३१. मैत्रेय्युपनिषत्

31. மைத்ரேயீ உபநிஷத்து

॥ मैत्रेय्युपनिषत् ॥ ३१ ॥

ओं आप्यायन्तु इति शान्तिः ।

॥ प्रथमोऽध्यायः ॥

ओं बृहद्रथो वै नाम राजा राज्ये ज्येष्ठ-புத்ரம்
निधापयित्वा इदमशाश्वतं मन्यमानः शरीरं
வैராக்ய-முபெதோ஽ரண்யம் நிர்ஜகாம । ச தத்ர பரமம் தப்
आस्थाय आदित्यमीक्षमाण ऊर्ध्वबाहुस्तिष्ठत्यन्ते
सहस्रस्य मुनिरन्तिक-माजगाम अग्निरिव अधूमकस्तेजसा
निर्दहन्निव आत्मविद् भगवान् शाकायन्य उत्तिष्ठोत्तिष्ठ
वरं वृणीष्वेति राजानमब्रवीत् ॥ १ ॥

ஆப்யாயந்து மமாங்கானி, என்று சாந்திபாடம். இந்த
அடையாளத்தால் இது ஸாம வேதத்தைச் சார்ந்தது
என்பது விளங்கும்.

மைத்ரேயர் பரமசிவனிடம் பெற்ற உபதேசம் இங்கு
சாகாயன்யரால் கூறப்படுவதால் இது மைத்ரேயீ
உபநிஷத் எனப்படுகிறது.

1 பிருஹத்ரதன் என்ற அரசன் மூத்த மகனை அரசாட்சியில் வைத்துவிட்டுச் சரீரம் நிலையற்றதென்பதைச் சிந்தித்து வைராக்கியம் மேலிட்டவனாய் வனம் புகுந்தான். அங்கு சூரியனை நோக்கிக் கைகளை உயரத்தூக்கி நின்றுகொண்டு பல நாட்கள் தவம் செய்தான். அங்கு

31. மைத்ரேயீ உபநிஷத்து

‘ஓம்: ஆப்யாயந்து மமாங்கானி’ இதி சாந்தி: ||

ப்ரதமோ(அ)த்யாய:

ஓம் ப்ருஹத்ரதோ வை நாம ராஜா ராஜ்யே
ஜ்யேஷ்ட்ட புத்ரம் நிதாபயித்வா இதம-
சாச்வதம் மன்யமான: சரீரம் வைராக்ய
முபேதோ (அ) ரண்யம் நிர்ஜகாம | ஸ தத்ர
பரமம் தப ஆஸ்த்தாய ஆதித்யமீக்ஷமாண
ஊர்த்தவ-பாஹுஸ் திஷ்ட்டத்யந்தே
ஸஹஸ்ரஸ்ய முனிரந்திகமாஜகாம அக்னிரிவ
அதூமகஸ் - தேஜஸா நிர்தஹன்னிவ ஆத்மவித்
பகவான் சாகாயன்ய உத்திஷ்ட்ட உத்திஷ்ட்ட
வரம் வருணீஷ்வ இதி ராஜானமப்ரவீத் || 1 ||

ஒரு சமயம் புகையில்லாத அக்னிபோல் பிரகாசிப்ப
வரும் சிறந்த ஆத்ம ஞானியுமான பகவான் சாகாயன்யர்
என்பவர் வந்தார். அவரை அரசன் நமஸ்கரிக்கவே
அவர் ‘எழுந்திரு! எழுந்திரு! என்ன வரம் வேண்டும்.
கேள்’ என்றார்.

2. அரசன் ‘பகவானே! இந்த சரீரம் ஆண் பெண்
சேர்க்கையாலேற்பட்டது. ஞானமற்றது. நரகம்
போன்றது. பலவிதமான மலங்கள் நிறைந்தது.
இப்படிப்பட்ட சரீரத்தில் உறைபவனுக்கு நீங்கள்தான்
கதி’ என்றார்.

भगवन् शरीरमिदं मैथुनादेवोद्धूतं संविदपेतं निरय
एव मलैर्बहुभिः परिपूर्णमेतादृशे शरीरे वर्तमानस्य
भगवन् त्वं नो गतिरिति ॥ २ ॥

अथ भगवान् शाकायन्यः सुप्रीतोऽब्रवीद्राजानं ।
महाराज बृहद्रथ इक्ष्वाकुवंशध्वज शीर्षात्मज्ञः
कृतकृत्यस्त्वं मरुन्नाम्नो विश्रुतोऽसीति । अयं
खल्वात्मा ते । कथमो भगवान् वर्णय इति तं होवाच
॥ ३ ॥

× × × × × ×

शब्दस्पर्शमया येऽर्थाः अनर्था इव ते स्थिताः ।
येषां सक्तस्तु भूतात्मा न स्मरेच्च परं पदम् ॥ १ ॥
तपसा प्राप्यते सत्त्वं सत्त्वात्संप्राप्यते मनः ।
मनसा प्राप्यते ह्यात्मा ह्यात्मापत्त्या निवर्तते
॥ २ ॥

3. பகவான் சாகாயன்யர் அன்பு கூர்ந்து அரசனிடம்
'மஹாராஜா! பிருஹத்ரதா! இக்ஷ்வாகுவம்சத்தின்
கொடியே! தலைசிறந்த ஆத்ம ஞானியே! நீர் செய்ய
வேண்டியதைச் செய்து முடித்தவர். மருத் என்று மிகுந்த
புகழ்பெற்றவர். நீர் இருக்கும் இதுதான் ஆத்ம ஞானியின்
நிலை' என்றார். அரசன் 'பகவானே! அதை விளக்கிக்
கூறியருளுங்கள்'. எனவே அவர் கூறத் தொடங்கினார்.

1. சப்தம் ஸ்பர்சம் முதலிய இந்திரிய விஷயங்கள்
'அர்த்தம்' என்று கூறப்பட்டாலும் அவை உண்மையில்

பகவன் சரீரமிதம் மைதுனாதேவ உத்பூதம்
ஸம்விதபேதம் நிரய ஏவ மலைர்பஹுபி:
பரிபூர்ணம் ஏதாத்ருசே சரீரே வர்த்தமானஸ்ய
பகவன் த்வம் நோ கதிரிதி || 2 ||

அதபகவான் சாகாயன்ய: ஸுப்ரீதோ
அப்ரவீத் ராஜானம் | மஹாராஜ ப்ருஹத்ரத
இக்ஷ்வாகு வம்ச த்வஜ சீர்ஷாத்மஜ்ஞ:
க்ருதக்ருத்யஸ்த்வம் மருந்நாம்னோ விச்ருதோ
(அ)ஸீதி | அயம் கல்வாத்மா தே | கதமோ
பகவான் வர்ணய இதி தம் ஹோவாச || 3 ||

சப்தஸ்பர்சமயா யே(அ)ர்த்தா அனர்த்தா இவ
தே ஸ்த்திதா: |
யேஷாம் ஸக்தஸ்து பூதாத்மா ந ஸ்மரேச்ச பரம்
பதம் || 1 ||

தபஸா ப்ராப்யதே ஸத்வம் ஸத்வாத்
ஸம்ப்ராப்யதே மன: |
மனஸா ப்ராப்யதே ஹ்யாத்மா ஹ்யாத்மாபத்யா
நிவர்த்ததே || 2 ||

‘அனர்த்தம்’. ஆகவே துன்பம் விளைவிப்பனவாகவே இருக்கின்றன. அவற்றில் பற்றுக் கொண்டவன் பூதாத்மா எனப்படுகிறான். அவன் உயர்ந்த பரமபதத்தை நாடுவ தில்லை.

2. தவத்தால் ஸத்வ புத்தி ஏற்படும். அதனால் நல்ல மனம் ஏற்படும். நல்ல மனதால் ஆத்மாவை அடையலாம். ஆத்மாவை அடைந்து முக்தி எய்தலாம்.

यथा निरिन्धनो वह्निः स्वयोनावुपशाम्यति ।
 तथा वृत्तिक्षयाच्चित्तं स्वयोनावुपशाम्यति ॥ ३ ॥
 स्वयोनावुपशान्तस्य मनसः सत्यगामिनः ।
 इन्द्रियार्थं विमूढस्यानृताः कर्मवशानुगाः ॥ ४ ॥
 चित्तमेव हि संसारस्तत् प्रयत्नेन शोधयेत् ।
 यच्चित्तस्तन्मयो भवति गुह्यमेतत् सनातनम् ॥ ५ ॥
 चित्तस्य हि प्रसादेन हन्ति कर्म शुभाशुभम् ।
 प्रसन्नात्मा आत्मनि स्थित्वा सुखमक्षयमश्नुते ॥ ६ ॥
 समासक्तं यदा चित्तं जन्तोर्विषयगोचरम् ।
 यद्येव ब्रह्मणि स्यात् तत् को न मुच्येत बन्धनात्
 ॥ ७ ॥

3. விறகில்லாத அக்னி தன்னிடமே ஒடுங்குவதுபோல் அலைச்சலில்லாத மனது தனது மூலமாகிய ஆத்மாவில் ஒடுங்கும்.

4. தன்னிடம் ஒடுங்கிய மனது ஸத்தியத்தை நாடும். இந்திரியத்தை நாடி மதிக்கெட்டவன் கர்ம வசப்பட்டுப் பெய்யை நாடுகிறான்.

5. மனதே ஸம்ஸாரம். அதை முயற்சி செய்து பரிசுத்தமாக்கவேண்டும். அப்பொழுது ஆத்ம வடிவாகும். இதுதான் புராதனமான ரகசியம்.

6. மனதின் தெளிவால் புண்ணியமும் பாவமுமான கர்மங்கள் அழிக்கப்படுகின்றன. தெளிவடைந்த மனது

யதா நிரிந்தனோ வஹ்னி: ஸ்வயோனா
வுபசாம்யதி ।

ததா வருத்திக்ஷயாச்சித்தம்

ஸ்வயோனாவுபசாம்யதி || 3 ||

ஸ்வயோனாவுபசாந்தஸ்ய மனஸ: ஸத்ய காமின: ।
இந்த்ரியார்த்த விமூடஸ்யான்ருதா: கர்மவசானுகா:

|| 4 ||

சித்தமேவ ஹி ஸம்ஸாரஸ் தத் ப்ரயத்னேன
சோதயேத்

யச்சித்தஸ்தன்மயோ பவதி சூஹ்யமேதத்

ஸநாதனம்

|| 5,||

சித்தஸ்ய ஹி ப்ரஸாதேன ஹந்தி கர்மசுபாசுபம் ।

ப்ரஸன்னாத்மா ஆத்மனி ஸ்த்தித்வா ஸுகமக்ஷய-
மச்சுனாதே

|| 6 ||

ஸமாஸக்தம் யதாசித்தம் ஜந்தோர் விஷய

கோசரம் ।

யத்யேவம் ப்ரஹ்மணி ஸ்யாத் தத் கோ`ந

முச்யேத பந்தனாத்

|| 7 ||

ஆத்மாவில் நிலைபெற்று அழிவிலாத சுகத்தை அனுப
விக்கிறது.

7. ஒரு ஜீவனுடைய மனது இந்திரிய விஷயங்களில்
எப்படி பற்றுடையதாயிருக்கிறதோ அப்படி பிரம்மத்
திடம் பற்றுக்கொண்டால் எப்படி அந்த ஜீவன் தளை
களினின்று முக்தியடையாமற் போவான்.

ஹ்யுண்டரீக மध्ये तु भावयेत् परमेश्वरम् ।

साक्षिणं बुद्धिवृत्तस्य परमप्रेमगोचरम् ॥ ८ ॥

अगोचरं मनोवाचां अवधूतादि-संप्लवम् ।

सत्तामात्र-प्रकाशैक-प्रकाशं भावनातिगम् ॥ ९ ॥

अहेयमनुपादेयं असामान्यविशेषणम्

ध्रुवं स्तिमितगंभीरं न तेजो न तमस्ततम् ॥

विविक्कल्यं निराभासं निर्वाणमय संविदम् ॥ १० ॥

नित्यः शुद्धौ बुद्धमुक्तस्वभावः सत्यः सूक्ष्मः संविभु-

श्चाद्वितीयः । आनन्दाब्धि-र्यः परः सोऽहमस्मि प्रत्यग्

धातु-मात्र संशीतिरस्ति ॥ ११ ॥

8. இருதய கமல மத்தியில் புத்திவிருத்திக்கு ஸாக்ஷியாயும், உத்தமமான அன்பினால் அடையத்தக்கவனாயும் உள்ள பரமேசுவரனை தியானிக்கவேண்டும்.

9. அந்தப் பரமேசுவரன் மனதிற்கும் வாக்குக்கும் எட்டாதவர். அவர் ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவர். ஒரே அறிவு மயமாகப் பிரகாசிப்பவர். எண்ண முடியாதவர்.

10. தள்ளவும் கொள்ளவும் முடியாதவர். குணமும் குறியுமற்றவர். மாறுபடாதவர். ஆழங்காண முடியாதவர். இருளுக்குமும் ஒளிக்கும் அப்பாற்பட்டவர். கற்பனைக் கெட்டாதவர். பரம சாந்திஸ்வரூபமான ஞான ஒளியாய் விளங்குபவர்.

ஹ்ருத் புண்டரீக மத்த்யே து பாவயேத்

பரமேச்வரம் ।

ஸாக்ஷிணம் புத்திவ்ருத்தஸ்ய பரமப்ரேம

கோசரம் ॥ 8 ॥

அகோசரம் மனோவாசாம் அவதூதாதிஸம்ப்லவம் ।

ஸத்தாமாத்ர ப்ரகாசைக ப்ரகாசம் பாவனாதிகம் ॥ 9 ॥

அஹேயமனுபாதேய - மஸாமான்ய விசேஷணம் ।

த்ருவம் ஸ்திமிதகம்ப்பீரம் ந தேஜோ ந

தமஸ்ததம் ॥

நிர்விகல்பம் நிராபாஸம் நிர்வாணம்ய

ஸம்விதம் ॥ 10 ॥

நித்ய: சுத்தௌ புத்தமுத்தஸ்வபாவ: ஸத்ய:

ஸுக்ஷ்ம: ஸம்விபுச்சாத்விதீய: ।

ஆனந்தாப்திர்ய: பர: ஸோ(அ)ஹமஸ்மி

ப்ரத்யக்தாதூர் நாத்ரஸம்சீதிரஸ்தி ॥ 11 ॥

11. நித்யர் சுத்த புத்த முக்த இயல்பினர். ஸத்தியமாயும் ஸுக்ஷ்மமாயும் எங்கும் நிறைந்தவராயும் இரண்டற்ற வராயும் ஆனந்தக் கடல் போன்றவராயும் உள்ள அந்தப் பரமேசுவரனே 'நான்' என்று தியானம் செய்ய வேண்டும். இப்படி தியானம் செய்பவனுடைய எல்லா சந்தேகங்களும் தீர்ந்துபோம்.

12. ஆனந்தத்திற்குறைவிடமாயும், ஆசையாகிற பேயை அவமதித்து விரட்டுவதாயும், உள்ள பரமாத் மாவைக் கண்டு கொண்டவனும் உலகை இந்திர ஜாலம் போல் பொய்யென மதிப்பவனும் பற்றற்றவனுமான என்னிடம் ஆபத்து எங்ஙனம் புகும்?

आनन्दमन्त-र्निजमाश्रयं तमाशापिशाची-मवमानयन्तम् ।
 अलोकयन्तं जगदिन्द्रजाल-मापत् कथं मां
 प्रविशेदसंगम् ॥ १२ ॥

वर्णाश्रमाचारयुता विमूढाः कर्मानुसारेण फलं लभन्ते ।
 वर्णादिधर्मं हि परित्यजन्तः स्वानन्द तृप्ताः पुरुषा
 भवन्ति ॥ १३ ॥

वर्णाश्रमं सावयवं स्वरूप-माद्यन्तयुक्तं ह्यतिकृच्छ्र-
 मात्रम् ।

पुत्रादिदेहेष्वभिमानशून्यं भूत्वा वसेत् सौख्यतमे ह्यनन्त
 इति ॥ १४ ॥

द्वितीयोऽध्यायः

भगवान् मैत्रेयः कैलासं जगाम । तं गत्वोवाच
 भो भगवन् परमतत्त्वरहस्य-मनुब्रूहि इति । स
 होवाच महादेवः ॥

13. வர்ணாசிரம தர்மங்களில் மதியிழந்து கருமங்களில் பற்றுக்கொண்டவர்கள் அவற்றின் பயனை அடைகிறார்கள். வர்ணாசிரம தருமங்களைத் துறந்து ஆத்மானந்தத்தில் திருப்தியடைந்தவர்களே உண்மையான புருஷர்களாவர்.

14. வர்ணாசிரம தர்மம் பல பாகங்களை உடையதாய் ஆதியும் அந்தமும் உடையதாய் மிகுந்த துன்பத்தையே விளைவிப்பதாக உளது. அதில் பற்றைத் துறந்து மக்கள்,

ஆனந்தமந்தர்-நிஜமாச்ரயம் தமாசா

பிசாசீ-மவமானயந்தம் ।

ஆலோகயந்தம் ஜகதிந்த்ரஜால - மாபக்கதம்

மாம் ப்ரவிசே-தஸங்கம் ॥ 12 ॥

வர்ணூச்ரமாசார-யுதா விமுடா:

கர்மானுஸாரேண பலம் லபந்தே ।

வர்ணூதி தர்மம் ஹி பரித்யஜந்த:

ஸ்வானந்த-த்ருப்தா: புருஷா பவந்தி ॥ 13 ॥

வர்ணூச்ரமம் ஸாவயவம் ஸ்வரூப-மாத்த்யந்த

யுக்தம் ஹ்யதிக்குச்ச்ரமாத்ரம் ।

புத்ராதி தேஹேஷ்வபிமானசூன்யம் பூத்வா

வஸேத் ஸௌக்யதமே ஹ்யனந்த இதி ॥ 14 ॥

த்விதீயோ (அ)த்த்யாய:

பகவான் மைத்ரேய: கைலாஸம் ஜகாம ।

தம் கத்வோவாச போ பகவன் பரமதத்வ

ரஹஸ்யம் அனுப்ருஹி இதி ।

ஸ ஹோவாச மஹாதேவ: ॥

உடல் முதலிய அபிமானத்தைவிட்டு உத்தமமான அளவு கடந்த ஆத்ம சுகத்தை நாடுதலே வாழ்க்கைப்பயன்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

பகவான் மைத்ரேயர் கைலாஸம் சென்றார். அங்கு மகாதேவரிடம் 'பகவானே உத்தமமான தத்துவ ரகசியத்தை உபதேசித்தருளுங்கள்' என்றார். மஹா தேவருடைய உபதேசம் பின் வருமாறு:

1. தேகமே தேவாலயம் எனப்படுகிறது. அதில்

देहो देवालयः प्रोक्तः सजीवः केवलः शिवः ।
 त्यजे-दज्ञान-निर्माल्यं सोऽहंभावेन पूजयेत् ॥ १ ॥
 अभेददर्शनं ज्ञानं ध्यानं निर्विषयं मनः ।
 स्नानं मनोमलत्यागः शौचमिन्द्रिय-निग्रहः ॥ २ ॥
 ब्रह्मामृतं पिबेद्भैक्ष-माचरेद्देहरक्षणे ।
 वसेदेकान्तिको भूत्वा चैकान्ते द्वैतवर्जितो ।
 इत्येव-माचरेद् धीमान् स एवं मुक्तिमाप्नुयात्
 ॥ ३ ॥

चित्तशुद्धिकरं शौचं वासनात्रय-नाशनम् ।
 ज्ञानवैराग्यमृतोयैः क्षालनाच्छौचमुच्यते ॥ ९ ॥
 अहंकारसुतं वित्तभ्रातरं मोहमन्दिरम् ।
 आशापतिं त्यजेद्यावत् तावन्मुक्तो न संशयः
 ॥ १२ ॥

உறையும் ஜீவனே ஒப்புயர்வற்ற சிவன்.

அஞ்ஞானமாகிற

நிர்மால்யத்தை (பழைய பூவை) விலக்கி ஸோ(அ)ஹம்
(நானே அவன்) என்று பூஜை செய்யவும்.

2. ஞானமாவது அபேத தர்சனம். தியானமாவது
விஷய சிந்தனை இல்லாத மனம். ஸ்நானமாவது
மனதிலுள்ள அழுக்கைப்போக்குவது. பரிசுத்தமாவது
இந்திரியங்களின் அடக்கம்.

3. உடலைக் காப்பதற்காக உண்ணும் பிசை
பிரம்மமிருதம். வசிக்குமிடம் தானொருவனாக

தேஹோ தேவாலய: ப்ரோக்த: ஸஜீவ:
கேவல: சிவ: | த்யஜேதஜ்ஞான-நிர்மால்யம்
ஸோ(அ)ஹம் பாவேன பூஜயேத் || 1 ||

அபேததர்சனம் ஜ்ஞானம் த்யானம்
நிர்விஷயம் மன: | ஸ்நானம் மனோமலத்யாக:
சௌச — மிந்த்ரிய நிக்ரஹ: || 2 ||

ப்ரஹ்மாம்ருதம் பிபேத்பைக்ஷமாசரேத்
தேஹரக்ஷணே | வஸேதேகாந்திகோ பூத்வா
சைகாந்தே த்வைத-வர்ஜிதோ
இத்யேவ-மாசரேத் தீமான் ஸ ஏவம்
முக்திமாப்னுயாத் || 3 ||

சித்த-சுத்திகரம் சௌசம் வாஸனாத்ரய நாசனம்
ஜ்ஞான-வைராக்ய-ம்ருத் தோயை:
க்ஷாலனாச்சௌசமுச்சயதே || 4 ||

அஹங்காரஸுதம் வித்தப்ராதரம்
மோஹமந்திரம் | ஆசாபத்னிம் த்யஜேத்யாவத்
தாவன் முக்தோ ந ஸம்சய: || 12 ||

இரண்டற்ற நிலையில் இருத்தல். புத்திசாலியானவன்
இப்படி நடந்தால் முக்தி எய்துவான்.

9. மனதைச் சுத்திசெய்வதாவது (உலகவாஸனை,
தேகவாஸனை, சாஸ்திரவாஸனை என்ற) மூன்று வாஸனை
களையும் போக்குவதேயாகும். ஞானமும் வைராக்கியமு
மாகிய மண்ணாலும் தண்ணீராலும் சுத்தி செய்வதே
சௌசம் எனப்படுவது.

12. அஹங்காரமாகிற மகனும், பொருளாகிற சகோ
தரனும், மோஹமாகிற வீடும் ஆசையாகிற மனைவியும்
எப்பொழுது துறக்கப்பட்டார்களோ அப்பொழுது

மூதா மோஹமயி மாதா ஜாதோ போதமய: சுத: ।
 சூதகத்ய-ஸ்ப்ராப்தௌ கத்யம் சந்த்யா-மூபாஸ்மஹே ॥ 13 ॥
 ஹதாகாஸோ சிதாதித்ய: சதா பாஸதி பாஸதி ।
 நாஸ்தமேதி ந சோதேதி கத்யம் சந்த்யா-மூபாஸ்மஹே ॥ 14 ॥
 பாபாண-லோஹ-மணி-மூண்மய-விப்ரஹேபு பூஜா புந -
 ஜ்நன-போககாரி மூமூக்ஷோ: । தஸ்பாஹிதி: சுவ-
 ஹத்யார்க்நமேவ க்யூர்யாட் பாஹ்யார்க்நம் பரிஹரே-த்புநர்ஹவாய
 ॥ 26 ॥

மா பவ ஗்ராஹ்யபாவாத்மா ஗்ராஹகாத்மா ச மா பவ ।
 பாவநா-மஸ்திரிதாம் த்யக்த்வா யசுசுரிஷ்டம் தந்மயோ பவ
 ॥ 27 ॥

ஒருவன் முக்தன் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

13. மதிமயக்கமாகிற தாயார் இறந்துவிட்டாள்.

ஞானமயமாகிற பிள்ளை பிறந்துவிட்டான். இரண்டு
 தீட்டும் சேர்ந்திருக்கையில் நான் எங்ஙனம் ஸந்தியா
 வந்தனம் செய்வேன்?

14. இருதயாகாசத்தில் எப்பொழுதும் பிரகாசிக்கும்

ஞானஞரியன் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

அஸ்தமிக்கவுமில்லை. உதிக்கவுமில்லை. நான் எங்ஙனம்
 சந்தியா வந்தனம் செய்வேன்.

26. கல், உலோஹம், ரத்னம், மண் ஆகியவற்றாலான
 விக்ரஹங்களில் செய்யும் பூஜை முக்தியை நாடுப
 வனுக்கு மீண்டும் போகங்களையளிக்கும் பிறவியைத்

ம்ருதா மோஹமயீ மாதா ஜாதோ போதமய:
ஸுத: | ஸுதிகத்வய ஸம்ப்ராப்தௌ கதம்

ஸந்தத்த்யா-முபாஸ்மஹே || 13 ||

ஹ்ருதாகாசே சிதாதித்ய: ஸதா பாஸதி பாஸதி |
நாஸ்தமேதி நசோதேதி கதம் ஸந்தத்த்யா-

முபாஸ்மஹே || 14 ||

பாஷாண-லோஹமணி-ம்ருண்மய-விக்ரஹேஷு
பூஜா புனர்ஜனன-கரீ முமுக்ஷா: | தஸ்மாத்யதி:
ஸ்வஹ்ருதயார்ச்சன மேவ குர்யாத்

பாஹ்யார்ச்சனம் பரிஹரேதபுனர்ப்பவாய || 26 ||

மா பவ க்ராஹ்ய-பாவாத்மா க்ராஹகாத்மா ச
மாபவ | பாவஞ-மகிலாம் த்யக்த்வா யச்சிஷ்டம்
தன்மயோபவ || 28 ||

தருவதாகும். ஆகையால் துறவி தனது இருதயத்திலேயே
அர்ச்சனையைச் செய்பவனாய், மீண்டும் பிறவாமலிருக்க
வெளி அர்ச்சனையை விட்டுவிட வேண்டும்.

28. எதனாலும் கொள்ளப்படுபவனாகவோ
தள்ளப்படுபவனாகவோ இருக்க வேண்டாம். எல்லா
ஸங்கல்பங்களையும் துறந்தபின் எது எஞ்சுமோ
அதுவாக இரு.

29. அறிபவன், அறிவு, அறியப்படும் பொருள்
ஆகியவற்றை வாஸனையுடன் துறந்து, அறிவின் ஆதித்
தோற்றமாகிய ஆத்மா ஒன்றையே நாடு.

30. எல்லா ஸங்கல்பங்களும் ஒழிந்து, விழிப்பும்
உறக்கமும் நீங்கி சிலைபோல் இருக்கும்நிலை
ஸ்வரூபத்தில் நிலைத்த நிலையாகும்.

द्रष्टृ-दर्शन-दृश्यानि त्यक्त्वा वासनया सह ।
दर्शन-प्रथमाभास-मात्मानं केवलं भज ॥ २९ ॥

संशान्त-सर्वसंकल्पा या शिलाव-दवस्थितिः ।
जाग्र-त्रिद्रा-विनिर्मुक्ता सा स्वरूपस्थितिः परा
॥ ३० ॥

॥ तृतीयोऽध्यायः ॥

अहमस्मिपरश्चास्मि ब्रह्मास्मि प्रभवोऽस्म्यहम् ।
सर्वलोकगुरुश्चास्मि सर्वलोकेऽस्मि सोऽस्म्यहम्
॥ १ ॥

अहमेवास्मि सिद्धोऽस्मि शुद्धोऽस्मि परमोऽस्म्यहम् ।
अहमस्मि सदा सोऽस्मि नित्योऽस्मि विमलोऽस्म्यहम्
॥ २ ॥

कायिकादि विमुक्तोऽस्मि निर्गुणः केवलोऽस्म्यहम् ।
मुक्ति हीनोऽस्मि मुक्तोऽस्मि मोक्षहीनोऽस्म्यहं सदा
॥ २२ ॥

மூன்றாவது அத்தியாயம்

1. பரம்பொருளாகவும் பிரம்மமாகவும் அனைத்திற்கும் உற்பத்தி ஸ்தானமாகவும் நானேயாகவும் நான் இருக்கிறேன். அனைத்துலகிற்கும் குருவாகவும் அனைத்துலகிலும் உறைபவனாகவும் நான் இருக்கிறேன்.

2. ஸித்தனாகவும் சுத்தனாகவும் உயர்ந்தவனாகவும் என்று

த்ரஷ்ட்ரு-தர்சன-த்ருச்யானி த்யக்த்வா
வாஸனயா ஸஹ | தர்சனப்ரதமாபாஸ-
மாத்மானம் கேவலம் பஜ

|| 29 ||

ஸம்சாந்த-ஸர்வஸங்கல்பா யா
சிலாவதவஸ்த்திதி: | ஜாக்ரந்தித்ரா-விநிர்முக்தா
ஸாஸ்வரூபஸ்த்திதி: பரா

|| 30 ||

த்ருதீயோ (அ)த்யாய:

அஹமஸ்மி பரச்சாஸ்மி ப்ரஹ்மாஸ்மி
ப்ரபவோ(அ)ஸ்யஹம் | ஸர்வலோக
குருச்சாஸ்மி ஸர்வலோகே(அ)ஸ்மி
ஸோ(அ)ஸ்யஹம்

|| 1 ||

அஹமேவாஸ்மி ஸித்தோ(அ)ஸ்மி
சுத்தோ(அ)ஸ்மி பரமோ(அ)ஸ்யஹம்
அஹமஸ்மி ஸதா ஸோ(அ)ஸ்மி

நித்யோ(அ)ஸ்மி விமலோ (அ)ஸ்யஹம் || 2 ||

காயிகாதி-விமுக்தோ(அ)ஸ்மி நிர்க்குண:
கேவலோ(அ)ஸ்யஹம் | முக்திஹீநோ (அ)ஸ்மி
முக்தோ(அ)ஸ்மி மோக்ஷஹீநோ(அ)ஸ்ய

ஹம் ஸதா || 22 ||

முள்ளவனாகவும், மாசற்றவனாகவும் எப்பொழுதும்
நான் நானாகவே இருக்கிறேன்.

22. உடல் முதலியவை இல்லாதவனாகவும், குணங்
களற்றவனாகவும், பற்றற்றவனாகவும் நான் இருக்கிறேன்.
எனக்கு முக்தி இனிவருவதில்லை; நான் என்றும் முக்தன்.
மோக்ஷம் என்பது எனக்கில்லை.

23. நான் எப்பொழுதும் ஸத்ருபமாயிருப்பதால் மெய்க்கும்
பொய்க்கும் அப்பாற்பட்டவன். நான் பேர்க்குவரவற்றவனாக

सत्यासत्यादि हीनोऽस्मि सन्मात्रान्नास्म्यहं सदा ।
 गन्तव्यदेश-हीनोऽस्मि गमनादि विवर्जितः ॥ २३ ॥
 सर्वदा समरूपोऽस्मि शान्तोऽस्मि पुरुषोत्तमः
 एवं स्वानुभवो यस्य सोऽहमस्मि न संशयः ॥ २४ ॥
 यः शृणोति सकृदपि ब्रह्मैव भवति स्वयमित्युपनिषत् ॥
 ॥ मैत्रेय्युपनिषत्समाप्ता ॥

ஸத்யாஸத்யாதிஹீநோ(அ)ஸ்மி
 ஸன்மாத்ராந்நாஸ்ம்யஹம் ஸதா । கந்தவ்ய
 தேசஹீநோ(அ)ஸ்மி கமனாதி-விவர்ஜித: ॥ 23 ॥
 ஸர்வதா ஸமரூபோ(அ)ஸ்மி சாந்தோ(அ)ஸ்மி
 புருஷோத்தம: । ஏவம் ஸ்வானுபவோ யஸ்ய
 ஸோ(அ)ஹமஸ்மி ந ஸம்சய: ॥ 24 ॥
 ய:ச்ருணோதி ஸக்ருத்வாபி ப்ரஹ்மைவ பவதி
 ஸ்வயம் । இத்யுபநிஷத் ॥
 ॥ மைத்ரேய்யுபநிஷத் ஸமாப்தா ॥

தலால் நான் போய்ச் சேரவேண்டிய இடம் எதுவுமில்லை.

28. நான் எப்பொழுதும் ஒரே மாதிரியான வடி
 வுடையவனாக சாந்தஸ்வரூபியாய்ப் புருஷோத்தமனாக
 இருக்கிறேன். இந்த மாதிரி சொந்த அனுபவம் உள்ளவன்
 எவனோ அவனாக நான் இருக்கிறேன். இதில் சந்தேக
 மில்லை. எவனொருவன் இதை ஒரு தடவையாவது
 கேட்கிறானோ அவன் தானே பிரம்மமாகிறான் என்பது
 உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் மைத்ரேயி உபநிஷத்து முற்றும்.

३२. सुबालोपनिषत्

32. ஸுபாலோபநிஷத்து

सुबालोपनिषत् ॥ ३२ ॥

‘पर्णमदः’ इति शान्तिः ॥

॥ प्रथमः खण्डः ॥

ओं तदाहुः । किं तदासीत् । स होवाच
सन्नासन्न सदसदिति । तस्मात्तमः संजायते ।
तमसो भूतादिः । भूतादेराकाशं आकाशाद्वायुः
वायोरग्निः अग्नेरापः अद्भ्यः पृथिवी । तदण्डं
समभवत् । संवत्सरमात्र-मुषित्वाद्विधाऽकरोत् ।
अधस्ताद्भूमि-मुपरिष्ठादाकाशं मध्ये पुरुषो दिव्यः ।
सहस्रशीर्षा पुरुषः सहस्राक्षः सहस्रपात् । सहस्र

‘பூர்ணமதः’ என்று சாந்தி பாடம். இது சுக்ல யஜுர் வேதத்தைச் சேர்ந்தது.

முதல்கண்டம்

(ரைக்வரிஷி கோர ஆங்கிரஸரிடம் கேட்டது)
ஆதியில் (சிருஷ்டிக்குமுன்) என்ன இருந்தது?
(ரைக்வர்) அதற்கு அளித்த பதிலாவது:

ஸத்தாகவோ அஸத்தாகவோ ஸதஸத்தாகவோ
எதுவும் இருக்கவில்லை. (பகவத்ஸங்கல்பத்தால்) தமோ
குணம்(அஞ்ஞானம்) உண்டாயிற்று. அதிலிருந்து பூதங்
களின் உற்பத்திஸ்தானமான அஹங்காரம் தோன்றிற்று.
அதிலிருந்து ஆகாசமும், ஆகாசத்திலிருந்து வாயுவும்,
வாயுவிலிருந்து அக்னியும், அக்னியிலிருந்து ஜலமும்
ஜலத்திலிருந்து பிருதிவியும் தோன்றின. அவை சேர்ந்து

32. ஸுபாலோபநிஷத்

‘பூர்ணமத:’ இதிகாந்தி: ||

ப்ரதம: கண்ட:

ஓம் ததாஹு: | கிம் ததாஸீத் | ஸ ஹோவாச
ஸந்நாஸந்ந ஸதஸதிதி | தஸ்மாத்தம:
ஸஞ்ஜாயதே | தமஸோ பூதாதி: |
பூதாதேராகாசம் ஆகாசாத் வாயு: வாயோரக்னி:
அக்னேராப: அத்ப்ய: ப்ருதிவீ | ததண்டம்
ஸமபவத் | ஸம்வத்ஸர மாத்ர- முஷித்வா
த்விதா(அ)கரோத் | அதஸ்தாத்பூமி-முபரிஷ்டா-
தாசம் மத்த்யே புருஷோ திவ்ய: | ஸஹஸ்ர
சேர்ஷா புருஷ: ஸஹஸ்ராக்ஷ: ஸஹஸ்ரபாத் |
ஸஹஸ்ரபாஹுரிதி ஸோ(அ)க்ரே பூதானம்
ம்ருத்யு-மஸ்ருஜத் | தர்யக்ஷரம் த்ரிசிரஸ்கம்
த்ரிபாதம் கண்டபரகம் தஸ்ய ப்ரஹ்மாபிதேதி

பிரம்மாண்டமாக (பெரியதொரு முட்டை வடிவாக)
ஆயிற்று. ஒரு (தேவ) வருஷத்திற்குப் பிறகு பரம
புருஷன் அதை இரண்டாகப் பிரித்தார். கீழ்பாகம்
பூமியாகவும் மேல்பாகம் ஆகாயமாகவும் ஆயிற்று.
இடையில் தெய்வீகமான ஒரு புருஷ வடிவம் தோன்
றிற்று. அதற்கு தலைகள் ஆயிரம் (கணக்கற்றவை),
கண்கள் ஆயிரம், கால்கள் ஆயிரம், கைகள் ஆயிரம்
அந்தப்புருஷன் உண்டாயவற்றிற்கெல்லாம் ம்ருத்யுவை
(மரணத்தை) சிருஷ்டித்தார். அந்த ம்ருத்யு புருஷன்
மூன்று கண்களுடைய மூன்று தலைகளும், மூன்று கால்

बाहुरिति सोऽग्रे भूतानां प्रत्युमसृजत् । त्र्यक्षरं
 त्रिशिरस्कं त्रिपादं खण्डपरशुं तस्य ब्रह्माभिधेति स
 ब्राह्मणमेव विवेश । स मानसान् सप्तपुत्रानसृजत् ।
 ते ह विराजः सत्यमानसानसृजन् । तेह प्रजापतयः ।
 ब्राह्मणोऽस्य मुखमासीत् । बाहू राजन्यः कृतः ।
 ऊरू तदस्य यद्वैश्यः । पद्भ्यां शूद्रो अजायत ।
 चन्द्रमा मनसो जातः । चक्षोः सूर्यो अजायत ।
 श्रोत्राद्वायुश्च प्राणश्च । हृदयात्सर्वमिदं जायते ।

॥ द्वितीयः खण्डः ॥

आत्मानं द्विधाऽकरोत् अर्धेन स्त्री अर्धेन पुरुषो देवो
 भूत्वा देवानसृजत् ऋषिर्भूत्वा ऋषीन् यक्षराक्षस
 गन्धर्वान् ग्राम्याநாரण्यांश्च पशून्சृजत् । सोऽन्ते
 वैश्वानरो भूत्वा संदग्ध्वा सर्वाणि भूतानि पृथिव्यप्सு

களும் உடையவராகவும் கண்டக் கோடரியை ஆயுத
 மாகக் கொண்டவராகவும் இருந்தார். அவருக்கு 'பெரிய
 வர்' என்று பெயர். அவர் பிரம்மாவிடத்தில் புகுந்து
 மறைந்தார். பிரம்மாவுக்கு மானஸபுத்திரர்கள் ஏழு
 பேர். அவர்கள் பிரஜாபதிகள், அவருடைய முகத்தி
 லிருந்து பிராம்மணர்களும், புஜங்களிலிருந்து ஸுத்திரி
 யர்களும், துடைகளிலிருந்து வைசியர்களும் கால்
 களிலிருந்து சூத்திரர்களும் தோன்றினார்கள். காதுகளி
 லிருந்து வாயுவும் பிராணனும் தோன்றின. இருதயத்தி
 லிருந்து காணும் இப்பிரபஞ்சமெல்லாம் உண்டாயிற்று.

ஸப்ரஹ்மாணமேவ விவேச | ஸ மானஸான்
 ஸப்தபுத்ரானஸ்ருஜத் | தே ஹ விராஜ: ஸத்ய
 மானஸானஸ்ருஜன் | தேஹ ப்ரஜாபதய: |
 ப்ராஹ்மணோ(அ)ஸ்ய முகமாஸீத் |
 பாஹுரிராஜன்ய: க்ருத: | ஊரு ததஸ்ய
 யத்வைச்ய: | பத்ப்யாம் சூத்ரோ(அ)ஜாயத |
 சந்த்ரமா மனஸோ ஜாத: | சக்ஷா: ஸுரீர்யோ
 அஜாயத | ச்ரோத்ராத் வாயுச்ச ப்ராணச்ச |
 ஹ்ருதயாத் ஸர்வமிதம் ஜாயதே ||

த்விதீய: கண்ட:

ஆத்மானம் த்விதாஸகரோத் அர்த்தேன ஸ்த்ரீ
 அர்த்தேன புருஷோ தேவோ பூத்வா
 தேவானஸ்ருஜத் ருஷிர்பூத்வா ருஷீன்
 யக்ஷராக்ஷஸ கந்தர்வான் க்ராம்யானாரண்யாம்ச்ச
 பசூனஸ்ருஜத் | ஸோ(அ)ந்தே வைச்வாநரோ
 பூத்வா ஸந்தக்த்வா ஸர்வாணி பூதானி

இரண்டாவது கண்டம்

பரமபுருஷன் (சிருஷ்டிகாலத்தில்) தன்னை இரண்டாக,
 பாதி ஆணாகவும் பாதி பெண்ணாகவும் ஆக்கிக்
 கொண்டார். தேவனாகி தேவர்களையும், ரிஷியாகி
 ரிஷிகளையும், அந்தந்த வடிவாகி யக்ஷர், ராக்ஷஸர்
 கந்தர்வர்களையும் சிருஷ்டித்தார். கிராமத்தில் வசிக்கும்
 பிராணிகளையும் அரணியத்தில் வசிக்கும் பிராணி
 களையும் சிருஷ்டித்தார். பிரளயகாலத்தில் அக்னிவடிவு

प्रलीयत आपस्तेजसि प्रलीयन्ते तेजो वायौ विलीयते
 वायुराकाशे विलीयते । आकाशमिन्द्रियेषु
 इन्द्रियाणि तन्मात्रेषु तन्मात्राणि भूतादौ विलीयन्ते
 भूतादिर्महति विलीयते महानव्यक्ते विलीयते
 अव्यक्तमक्षरे विलीयते अक्षरं तमसि विलीयते तमः
 परे देवे एकी भवति परस्तान्न सन्नासन्नासदसदिति
 एतन्निर्वाणनुशासनमिति वेदानु शासनमिति
 वेदानुशासनम् ॥

॥ तृतीयः खण्डः ॥

असद्वा इदमग्र आसीत् । अजात-मभूत-मप्रतिष्ठत-
 मशब्द-मस्पर्श-मरूप-मरस-मगन्ध-मव्यय-ममहान्त-
 मबृहन्त-मज-मात्मानं मत्वा धीरो न शोचति । एतद्वै
 सत्येन दानेन तपसा ऽनाशकेन ब्रह्मचर्येण
 निर्वेदनेनाशकेन षडंगेनैव साधयेदेतत् त्रयं वीक्षेत

கொண்டு உண்டாய அனைத்தையும் எரித்து முடித்
 தார். அப்பொழுது பிருதிவி ஜலத்திலும், ஜலம் அக்னி
 யிலும், அக்னி வாயுவிலும், வாயு ஆகாயத்திலும்
 ஓடுங்கின. ஆகாயம் இந்திரியசக்திகளிலும் அவை தன்
 மாத்திரைகளிலும், தன்மாத்திரைகள், பூதாதியிலும்,
 பூதாதி மஹத்திலும், மஹத் அவ்யக்தத்திலும், அவ்யக்தம்

ப்ருதிப்யப்ஸு ப்ரலீயத ஆபஸ்தேஜஸி
 ப்ரலீயந்தே தேஜோ வாயெள விலீயதே
 வாயுராகாசே விலீயதே । ஆகாசமிந்த்ரியேஷு
 இந்த்ரியாணி தன்மாத்த்ரேஷு தன்மாத்ராணி
 பூதாதௌ விலீயந்தே பூதாதீர்மஹதி விலீயதே
 மஹானவ்யக்தே விலீயதே அவ்யக்த மக்ஷரே
 விலீயதே அக்ஷரம் தமஸி விலீயதே தம: பரே
 தேவே ஏகீ பவதி பரஸ்தாந்ந
 ஸந்நாஸந்நாஸதஸதிதி ஏதந்நிர்வாணனு-
 சாஸனமிதி வேதானுசாஸனமிதி
 வேதானுசாஸனம்

॥

த்ருதீய: கண்ட:

அஸத்வா இதமக்ர ஆஸீத் । அஜாத-மபூத-
 மப்ரதிஷ்டித-மசப்த-மஸ்பர்ச
 மரூப-மரஸ-மகந்த-மவ்யய-மமஹாந்த-மப்ருஹந்த-
 மஜ-மாத்மானம் மத்வா தீரோ ந சோசதி ।
 ஏதத்வை ஸத்யேன தானேன தபஸா
 (அ)நாசகேன ப்ரஹ்மசர்யேண

அக்ஷரத்திலும் அக்ஷரம் தமஸிலும் கரைந்தன. தமஸ்
 பரமாத்மாவில் ஐக்கியமாகிவிட்டது. பரத்திற்கப்பால்
 ஸத்தோ அஸத்தோ ஸதஸத்தோ எதுவுமில்லை. அது
 தான் நிர்வாணம் எனும் பதம். இங்ஙனம் வேதத்தின்
 உபதேசம்.

दमं दानं दयामिति न तस्य प्राणा उत्करामन्ति अत्रैव
समवलीयन्ते ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति य एवं वेद ।

॥ चतुर्थ खण्डः ॥

हृद्याकाशे परे कोशे दिव्योऽयमात्मा स्वपिति यत्र
सुप्तो न कंचन कामं कामयते न कंचन स्वप्नं पश्यति ।
न तत्र देवा न देवलोका यज्ञा न यज्ञा वा न माता न
पिता न बन्धु-र्न बान्धवो न स्तेनो न ब्रह्महा
तेजस्काय-ममृतं सलिल एवेदं सलिलं वनं भूयस्तेनैव
मार्गेण जाग्राय धावति सम्राडिति ॥

மூன்றாவது கண்டம்

(சிருஷ்டிக்குமுன்) ஆதியில் (இப்பொழுது காணும்)
எதுவும் இருக்கவில்லை. ஒன்றும் பிறவாமல், உண்டா
காமல், நிலைபெறாமல், சப்தம் ஸ்பர்சம் ரூபம் ரஸம்
கந்தம் என்ற எதுவுமில்லாமல், பெரியதும் (சிறியதும்)
எங்கும் வியாபித்து நிறைந்ததும் இல்லாமல் பிறப்பற்ற
மாறுபாடற்ற ஆத்மா மட்டும் இருந்தது. அதை தியா
னித்து புத்திமான் துன்பத்தைக் கடக்கிறான். அதை
ஸத்தியத்தாலும் தானத்தாலும் தவத்தாலும், உப
வாசத்தாலும், பிரம்மசரியத்தாலும், அழிவற்ற
வைராக்கியத்தாலும், இந்த ஆறு அங்கங்களாலும்,
ஸாதிக்க வேண்டும். தமம் தானம் தயை என்ற மூன்றி
லும் கண்ணாக இருக்க வேண்டும். அப்படி இருப்பவ
னுடைய பிராணன்கள் இங்குவிட்டு எங்கும் செல்வ
தில்லை. இங்கேயே லயமடைகின்றன. அவன் பிரம்மா
வாயிருந்து பிரம்மத்தை அடைகிறான்.

நிர்வேதனேனாசகேன ஷடங்கேனவ
ஸாதயே-தேதத் த்ரயம் வீஷேத தமம் தானம்
தயாமிதி ந தஸ்ய ப்ராணா உத்க்ராமந்தி
அத்ரைவ ஸமவலீயந்தே ப்ரஹ்மைவ ஸன்
ப்ரஹ்மாப்யேதி ய ஏவம் வேத ।

சதுர்த்த: கண்ட:

ஹ்ருத்யாகாசே பரே கோசே
திவ்யோ(அ)யமாத்மா ஸ்வபிதி யத்ர ஸுப்தோ
ந கஞ்சன காமம் காமயதே ந கஞ்சன ஸ்வப்னம்
பச்யதி । ந தத்ர தேவா ந தேவலோகா யஜ்ஞா
ந யஜ்ஞா வா ந மாதா ந பிதா ந பந்துர் ந
பாந்தவோ ந ஸ்தேனோ ந ப்ரஹ்மஹா
தேஜஸ்காய-மம்ருதம் ஸலில ஏவேதம் ஸலிலம்
வனம் பூயஸ்தேனேவ மார்கேண ஜாக்ராய
தாவதி ஸம்ராடிதி

॥

நாலாவது கண்டம்

இருதயாகாசத்தில் உத்தம்மான கோசத்தில் ஒளி
பொருந்திய இந்த ஆத்மா உறங்குகிறது. நன்றாகத் தூங்கும்
போது அங்கு ஒரு விதமான ஆசையும் அதற்கில்லை.
யாதொரு கனவையும் காண்பதில்லை. அங்கு தேவர்களோ
தேவலோகமோ, யாகமோ, யாகக்கிரீயையோ, தாயாரோ,
தகப்பனோ, உறவினரோ, உற்றாரோ, திருடனோ,
பிரம்மஹத்தி செய்பவனோ (நல்லாரோ பொல்லாரோ
எவரும்) இல்லை. ஒளிமயமாயும் அமிருதமயமாயும்
அந்த ஆத்மா உளது. நீர் ஒன்றே எங்கும் பரந்தாற்
போல் அது உளது. சென்ற மார்க்கத்திலேயே மீண்டும்,
அரசே! அது ஜாக்கிரத்திற்குத் திரும்புகிறது.

॥ पंचमः खण्डः ॥

एष सर्वज्ञ एष सर्वेश्वर एष सर्वाधिपति-रेषो ऽन्तर्या-
म्येषयोनिः सर्वस्य सर्वसौख्यै-रुपास्यमानो न च
सर्वसौख्यानुपास्यति, वेदशास्त्रै-रुपास्यमानो न च
वेदशास्त्राण्युपास्यति यस्यान्नमिदं सर्वं न च योऽन्नं
भवति अतः परं सर्वनयनः प्रशस्ता अन्नमयो भूतात्मा,
प्राणमय इन्द्रियात्मा, मनोमयः संकल्पात्मा विज्ञानमयः
कालात्मा आनन्दमयो लयात्मा एकत्वं नास्ति द्वैतं
कुतो मर्त्यं नास्त्यमृतं कुतो नान्तः प्रज्ञो न बहिः प्रज्ञो
नोभयतः प्रज्ञो न प्रज्ञानघनो न प्रज्ञो नाप्रज्ञोऽपि न
विदितं वेद्यं नास्तीति एतन्निर्वाणानुशासनमिति वेदानु
शासन-मिति वेदानुशासनम् ॥

ஐந்தாவது கண்டம்

இந்த ஆத்மா எல்லாமறிவது, அனைத்தையும் ஆள்
வது அனைத்திற்கும் அதிபதி. இவர் (அனைத்துள்ளு
மிருந்து கொண்டு இயக்கும்) அந்தர்யாமி, அனைத்திற்
கும் பிறப்பிடம். எல்லா சுகமும் இதை நாடி வருகிறது.
இது எந்த சுகத்தையும் நாடுவதில்லை. இதை வேத
சாஸ்திரங்கள் வழிபடுகின்றன. இது எதையும் வழிபடுவ
தில்லை. இது அனைத்தையும் அன்னம் போல் உண்கிறது;
ஆனால் எதனாலும் உண்ணப்படுவதில்லை. மேலும்
அனைத்திற்கும் வழிகாட்டுவதாயும், அடக்கி ஆள்வ
தாயும் அது உளது. இது அன்னமயமான பூதாத்மா

பஞ்சம: கண்ட:

ஏஷ ஸர்வஜ்ஞ ஏஷஸர்வேச்வர ஏஷ
 ஸர்வாதிபதிரேஷோ (அ)ந்தர்யாம்-யேஷயோநி:
 ஸர்வஸ்ய ஸர்வஸௌக்க்யை-ருபாஸ்யமானோ
 ந ச ஸர்வ-ஸௌக்க்யானுபாஸ்யதி
 வேதசாஸ்த்ரை-ருபாஸ்யமானோ ந ச
 வேதசாஸ்த்ரான்யுபாஸ்யதி யஸ்யான்னமிதம்
 ஸர்வே ந ச யோ(அ)ன்னம் பவதி அத: பரம்
 ஸர்வ நயன: ப்ரசஸ்தா அன்னமயோ
 பூதாத்மா, ப்ராணமய இந்த்ரியாத்மா,
 மனோமய: ஸங்கல்பாத்மா விஜ்ஞானமய:
 காலாத்மா ஆனந்தமயோ லயாத்மா ஏகத்வம்
 நாஸ்தி த்வைதம் குதோ, மர்த்யம்
 நாஸ்த்யம்ருதம் குதோ, நாந்த: ப்ரஜ்ஞோ
 ந பஹி: ப்ரஜ்ஞோ நோபயத: ப்ரஜ்ஞோ
 ந ப்ரஜ்ஞானகனோ ந ப்ரஜ்ஞோ நாப்ரஜ்ஞோ(அ)பி
 ந விதிதம் வேத்யம் நாஸ்தீதி ஏதந்நிர்வாணனுசா-
 ஸனமிதி வேதானுசாஸனமிதி வேதானுசாஸனம் ||

வாகவும், பிராணமயமான இந்த்ரியாத்மாவாகவும்,
 மனோமயமான ஸங்கல்பாத்மாவாகவும், விஜ்ஞான
 மயமான காலாத்மாவாகவும், ஆனந்தமயமான லயாத்
 மாவாகவும் இரண்டற்ற ஒன்றேயாகவும் உளது. இதற்கு
 மரணமில்லை என்பதால் அமிருதமேது? உள்பிரக்ஞையு
 மில்லை, வெளிப்ரக்ஞையுமில்லை. இரண்டுங்கலந்த
 பிரக்ஞையுமில்லை. பிரக்ஞானகனமுமில்லை, பிரக்ஞையு
 மில்லை, அப்ரக்ஞையுமில்லை. அறியப்பட்ட பொருளு

॥ ஷष्ठ: खण्डः ॥

புருஷ எவெதம் 'சர்வ' யத்யூதம் யச்ச பவ்யம் ।
 உதாமூதத்வ-ஸ்யேசானோ யதந்நேனாதி ரோஹிதி ॥ தத்விஷ்ணோ:
 பரம் பதம் சதா பश्यन्ति सूरयः । திவீவ சக்ஷுராததம் ॥
 தத்விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாஸ: சமிந்யதே ।
 விஷ்ணோர்யத் பரம் பதந் ॥ ததேதந்நிர்வாணானுஷாஸனமिति
 वेदानुशासनमिति वेदानुशासनम् ॥

॥ सप्तमः खण्डः ॥

அன்த: ஶரீரே நிஹிதோ குஹாயாமஜ எகோ நிய்யோ யஸ்ய
 பூதீவீ ஶரீரம் ய: பூதீவீமந்தரோ யம் பூதீவீ ந வேத ॥
 யஸ்ய மன: ஶரீரம் யோ மனோந்தரே சங்கர்ந் யம் மனோ ந வேத ।
 ச எஷ சர்வபூதான்தராத்மா அபஹதபாப்யா திவ்யோ தேவ எகோ
 நாராயண: । ஏதா் வித்யா-மபான்தரதமாய ததா-

மன்று அறியப்பட வேண்டியது மன்று. இது நிர்வாணம்
 எனும் மோக்ஷ நிலையைப்பற்றிய உபதேசம். வேதத்தின்
 உபதேசம். வேதத்தின் உபதேசம் இங்ஙனம் என்றவாறு:

ஆருவது கண்டம்

எது ஏற்கெனவே உண்டானதோ எது இனி உண்டாகப்
 போவதோ அது எல்லாம் பரமபுருஷனே. சாகாநிலை
 என்னும் மோக்ஷப்பதவியை ஆள்பவனும் அன்ன
 மயமான சரீரத்தால் மறைக்கப்படாமல் விளங்குபவனும்

ஷஷ்ட: கண்ட:

புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம் யத்பூதம் யச்ச
பய்யம் | உதாம்ருதத்வஸ்யேசானே
யதன்னேனாதி ரோஹதி || தத்விஷ்ணோ: பரமம்
பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய: த்வீவ
சக்ஷுராததம் | தத்விப்ரானோ விபன்யவோ
ஜாக்ருவாம்ஸ: ஸமிந்ததே | விஷ்ணோர்யத்பரம்
பதம் || ததேதந்நிர்வாணனுசாஸனமிதி
வேதானுசாஸனமிதி வேதானுசாஸனம் ||

ஸப்தம: கண்ட:

அந்த: சரீரே நிஹிதோ குஹாயாமஜ ஏகோ
நித்யோ யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம்
ய: ப்ருதிவீமந்தரோ யம் ப்ருதிவீ ந வேத |
யஸ்ய மன: சரீரம் யோ மனோ(அ)ந்தரே
ஸஞ்சரன் யம் மனோ ந வேத | ஸ ஏஷ
ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா த்வியோ
தேவ ஏகோ நாராயண: | ஏதாம்

அவனே. எங்கும் நிறைந்த விஷ்ணுவின் அந்தப் பரம
பதத்தை ஞானிகள் எப்பொழுதும் வெட்டவெளியில்
பரந்த கண்கொண்டு பார்ப்பது போல் பார்க்கிறார்கள்.
காமக்குரோதங்களற்ற பிராம்மணர்கள் விழிப்புடன்
விஷ்ணுவின் பரமபதமாகிய அதைப்போற்றுகிறார்கள்.
இதுவே நிர்வாணம் எனும் மோக்ஷப் பதவியைப் பற்றிய
உபதேசம். இதுவே வேதத்தின் உபதேசம். வேதத்தின்
உபதேசம்.

॥ अष्टमः खण्डः ॥

अन्तः शरीरे निहितो गुहायां शुद्धः सोयमात्मा
सर्वस्य मेदो-मांस-क्लेदावकीर्णे शरीरमध्ये अत्यन्तो-
पहते चित्रभित्तिप्रतीकाशे गान्धर्व-नगरोपमे
कदलीगर्भवन्निस्सारे जलबुद्बुदवच्चंचले निःसृत-
मात्मान-मचिन्त्यरूपं दिव्यं देवमसंगं शुद्धं
तेजस्काय-मरूपं सर्वेश्वर-मचिन्त्य-मशरीरं निहितं-
गुहाया-ममृतं विश्राजमान-मानन्दं तं पश्यन्ति
विद्वांसस्तेन लये न पश्यन्ति ॥

ஏழாவது கண்டம்

உடலுக்குள் (புத்தி) குகையில் மறைந்து நித்தியமான ஒருவர் இருக்கிறார். அவருக்கு பிருதிவி உடல். அவர் பிருதிவிக்குள் இருக்கிறார். அவரைப் பிருதிவி அறியாது. அவருக்கு மனது உடல். அவர் மனதிற்குள் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறார். எனினும் அவரை மனது அறியாது. அவரே எல்லா உயிர்களிலும் அந்தராத்மா. பாவத்தால் பற்றப்படாதவர். ஒளிவீகம் தெய்வம். ஒன்றேயாகிய அவர்தான் நாராயணர். நாராயணர் இந்த வித்தையை

வித்யு-மபாந்தரதமாய் ததாவபாந்தரதமோ
 ப்ரஹ்மணே ததௌ ப்ரஹ்மா கோராங்கிரஸே
 ததௌ கோராங்கிரா ரைக்வாய ததௌ
 ரைக்வோ ராமாய ததௌ ராம: ஸர்வேப்ப்யோ
 பூதேப்ப்யோ ததாவித்யேவம்
 நிர்வாணனுசாஸனமிதி வேதானுசாஸனமிதி
 வேதானுசாஸனம் ।

அஷ்டம: கண்ட:

அந்த: சரீரே நிஹிதோ குஹாயாம் சுதீத:
 ஸோயமாத்மா ஸர்வஸ்ய மேதோ- மாம்ஸ-
 க்வேதாவகீர்ணே சரீர மத்த்யே
 அத்யந்தோபஹதே .சித்ர பித்திப்ரதீகாசே
 காந்தர்வ நகரோபமே சுதலீகர்ப்ப்வந்நிஸ்ஸாரே
 ஜலபுத்புதவச்சஞ்சலே நி:ஸ்ருத-மாத்மான-
 மசிந்த்ய ரூபம்-திவ்யம் தேவமஸங்கம் சுத்தம்
 தேஜஸ்காய-மரூபம் ஸர்வேச்வர-மசிந்த்ய-
 மசரீரம் நிஹிதம் குஹாயா-மம்ருதம்
 விப்ராஜமான-மானந்தம் தம் பச்யந்தி

வித்வாம்ஸஸ்-தேந லயே நபச்யந்தி ॥

அபாந்தரதமஸ்ஸுக்குக் கொடுத்தார். அபாந்தரதமஸ்
 பிரம்மாவுக்குக் கொடுத்தார். பிரம்மா கோராங்கிரஸுக்கு
 அளித்தார். கோராங்கிரஸ். ரைக்வருக்கு உபதேசித்
 தார். ரைக்வர் ராமருக்கு உபதேசித்தார். ராமர் எல்லா
 உயிர்களுக்கும் அதை அளித்தார். இது மோக்ஷமார்க்
 கத்தைப் பற்றிய உபதேசம். இது வேதத்தின் கட்டளை,
 வேதத்தின் கட்டளை.

॥ नवमः खण्डः ॥

अथ हनं रैक्वः पप्रच्छ भगवन् कस्मिन् सर्वेऽस्तं
गच्छन्तीति । तस्मै स होवाच चक्षुरेवाप्येति यच्चक्षु-
रेवास्तमेति द्रष्टव्यमेवाप्येति यो द्रष्टव्यमेवास्तमेति
आदित्यमेवाप्येति य आदित्यमेवास्तमेति
विराजमेवाप्येति यो विराजमे-वास्तमेति प्राणामेवाप्येति
यः प्राणमेवास्तमेति विज्ञानमेवाप्येति यो
विज्ञानमेवास्तमेति आनन्दमेवा-प्येति य
आनन्दमेवास्तमेति तुरीयमेवाप्येति यस्तुरीय-
मेवास्तमेति तदमृत-मभय-मशोक-मनन्त-निर्बीज-
मेवाप्येति इति होवाच । य एवं निर्बीजं वेद

எட்டாவது கண்டம்

சரீரத்திற்குள்ளே புத்திகுகையில் பரிசுத்தமான இந்த ஆத்மா உளது. மரம்ஸம் கொழுப்பு தண்ணீர் மயமான தும் மிகவும் நிலையற்றதும், சித்திரமெழுதும் சுவர் போன்றதும், கந்தர்வநகரம் போன்றதும், வாழையின் கர்ப்பம் போல் ஸாரமற்றதும், நீர்க்குமிழிபோல் சஞ்சலமானதும் ஆகிய சரீரமத்தியில் உறையும் ஆத்மா நினைக்க வெண்ணுத ஒளிபொருந்திய தெய்வீக வடிவுடையது; பற்றற்றது, பரிசுத்தமானது; ஒளியே உடலாகக் கொண்டது; கண்ணால் காண முடியாதது; சரீரமில்லாதது; நினைக்கவெண்ணுதது; அனைத்தையும் ஆள்வதாயும், சாவற்றதாயும், ஆனந்தமாயும் பிரகாசிக் கும் அதை புத்தி குகையில் ஞானிகள் காண்கிறார்கள்.

நவம: கண்ட:

அத ஹேனம் ரைக்வ: பப்ரச்ச பகவன் கஸ்மின்
ஸர்வே அஸ்தம் கச்சந்திதி | தஸ்மை ஸ ஹோவாச
சக்ஷுரேவாப்யேதி யச்சக்ஷுரேவாஸ்தமேதி
த்ரஷ்டவ்யமேவாப்யேதி யோ த்ரஷ்டவ்ய-
மேவாஸ்தமேதி ஆதித்யமேவாப்யேதி,
ய ஆதித்யமேவாஸ்தமேதி விராஜமேவாப்யேதி
யோ விராஜமேவாஸ்தமேதி ப்ராண-
மேவாப்யேதி ய: ப்ராணமேவாஸ்தமேதி
விஜ்ஞானமேவாப்யேதி யோ விஜ்ஞான
மேவாஸ்தமேதி ஆனந்தமேவாப்யேதி
ய ஆனந்தமேவாஸ்தமேதி துரீயமேவாப்யேதி
யஸ்துரீயமேவாஸ்தமேதி தத்மருத-மபயம்-
அசோக-மனந்த-நிர்ப்பீஜ-மேவாப்யேதி
இதி ஹோவாச | ய ஏவம் நிர்ப்பீஜம் வேத

அத்துடன் ஒன்றாக லயித்தபின் அதைத் தனியாகக் காண்
பதில்லை.

ஒன்பதாவது கண்டம்

ரைக்வர் (கோர ஆங்கிரஸரிடம்) கேட்டது: 'பக
வானே! எல்லாம் எதனிடம் சென்று லயமடைகிறது"
அவர் கூறியதாவது:- கண்ணில் புகுந்து மறைகிறது.
கண் அஸ்தமித்தால் பார்க்கப்படும் பொருளில் மறை
கிறது. பார்க்கப்படும் பொருள் அஸ்தமித்தால் ஆதித்
தியனிடம் மறைகிறது. ஆதித்யன் அஸ்தமித்தால்
விராட்புருஷனிடம் மறைகிறது. விராட்புருஷன் அஸ்த
மித்தால் பிராணசக்தியில் மறைகிறது. பிராணசக்தி

निर्बीज एव स भवति न जायते न म्रियते न मुह्यते न
 भिद्यते न कम्पते न कुप्यते सर्वदहनो अयमात्मेत्या-
 चक्षते नैवमात्मा प्रवचनशतेनापि लभ्यते न बहुश्रुतेन
 बुद्धिज्ञानाश्रितेन न मेधया न वेदै-र्न तपोभिरुग्रै-र्न
 सांख्यैर्न योगैर्नाश्रमै-र्नान्यै-रात्मानमुपलभन्ते
 प्रवचनेन प्रशंसया व्युत्थानेन तमेतं ब्राह्मणा
 शुश्रु वांसोऽनूचाना उपलभन्ते शान्तो दान्त
 उपरति-स्तितिक्षुः समाहितो भूत्वाऽत्मन्येवात्मानं पश्यति
 सर्वस्यात्मा भवति य. एवं वेद ॥

அஸ்தமித்தால் விஜ்ஞானத்தில் மறைகிறது. விஜ்
 ஞானம் அஸ்தமித்தால் ஆனந்தத்தில் மறைகிறது.
 ஆனந்தம் அஸ்தமித்தால் துரீயத்தில் மறைகிறது.
 துரீயம் அஸ்தமித்தால் உள்ள எல்லை நிலை அமிருதம்
 அபயம் அசோகம் அனந்தம் நிர்ப்பீஜம் எனப்படுவது.

இந்த நிர்ப்பீஜ நிலையை எவன் அறிகிறானோ
 அவன் நிர்ப்பீஜமாகவே ஆகிறான். அவன் பிறப்பதில்லை
 இறப்பதில்லை, மயங்குவதில்லை, பிளவு படுவதில்லை,
 எரிக்கப்படுவதில்லை, வெட்டப்படுவதில்லை, அசைக்கப்
 படுவதில்லை, கோபப்படுவதில்லை. அனைத்தையும்
 எரிக்கும் ஆத்மாவாகிறான் என்று கூறப்படுகிறது.

இந்த ஆத்மா நூற்றுக்கணக்கான பிரவசனங்களால்
 அடையப்படுவதன்று. வெகுவாகக் கேட்பதாலோ,
 புத்தியிலுறையும் ஞானத்தாலோ, மூளையாலோ, வேதங்
 களாலோ யாகங்களாலோ, கடுமையான தவங்
 களாலோ, ஸாங்கியத்தாலோ, யோகத்தாலோ ஆகிரம

நிர்பீஜ ஏவ ஸ பவதி ந ஜாயதே ந ம்ரியதே
 ந முஹ்யதே ந பித்யதே ந கம்பதே ந குப்யதே
 ஸர்வதஹ்னோ அயமாத்மேத்யாசக்ஷதே
 நைவமாத்மா ப்ரவசன சதேனாபி லப்ப்யதே
 ந பஹுச்ருதேன புத்திஜ்ஞாஞ்ச்ரிதேன ந மேத்யா
 ந வேதேதர்-ந தபோபிருக்ரைர் ந ஸாங்க்யைர் ந
 யோகைர் நாச்ரமைர்.- நான்யை - ராத்மா. ஈ -
 முபலபந்தே ப்ரவசனேன ப்ரசம்ஸயா
 வயுத்தானேன தமேதம் ப்ராஹ்மண
 சுச்ருவாம்ஸோ(அ)னாசான உபலபந்தே
 சாந்தோ தாந்த உபரதிஸ்திதிசுஃ: ஸமாஹிதோ
 பூத்வா ஆத்மன்யேவாத்மானம் பச்யதி
 ஸர்வஸ்யாத்மா பவதி ய ஏவம் வேத!

தர்மங்களாலோ, பிறவற்றாலோ, உபந்யாஸங்
 களாலோ, துதிகளாலோ அடையப்படுவதில்லை. விழித்
 தெழுந்த வேத விற்பன்னர்களான பிராம்மணர்களால்
 சாந்தர்களாகவும் புலன்களை வென்றவர்களாகவும், ஒழி
 வடைந்தவர்களாகவும் பொறுமையுடையவர்களாகவும்
 ஸமாதி எய்தியவர்களாகவும் உள்ளவர்களால் அடையப்
 படுகிறது. இதை இங்ஙனமறிந்து ஆத்மாவினிடத்திலேயே
 ஆத்மாவைக் காண்பவன் அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாகிறான்.

பத்தாவது கண்டம்

ரைக்வர் (கோர ஆங்கிரஸராகிய) அவரைக் கேட்ட
 தாவது: 'பகவானே! எதில் எல்லாம் நன்கு நிலை
 பெற்றதாக உளது?'

அவர் கூறிய விடை: "எல்லா உலகங்களும் ஆத்மா
 வில் பிரம்மத்தில் மணிகளைப் போல் குறுக்கும் நெடுக்கு

॥ दशमः खण्डः ॥

अथ हैनं रैक्वः पप्रच्छ भगवन् कस्मिन् सर्वे
संप्रतिष्ठिता भवन्तीति । सर्वेलोका आत्मनि ब्रह्मण
मणय इव ओताश्च प्रोताश्चेति स होवाच । एव-
मेतान् लोकान् आत्मनि प्रतिष्ठितान् वेद आत्मैव स
भवतीत्येतन्निर्वाणानुशासनमिति वेदानुशासनमिति
वेदानुशासनम् ॥

॥ एकादशः खण्डः ॥

अथ हैनं रैक्वः पप्रच्छ भगवन् योऽयं विज्ञानधन
उत्क्रामन् स केन कतरद्वा अवस्थान-मुत्सृज्य
अपाक्रामतीति तस्मै स होवाच । हृदयस्य मध्ये
नाड्यश्चतस्रो भवन्ति रमा-ऽरमेच्छाऽपुनर्भवेति । तत्र
रमा पुण्येन पुण्यं लोकं नयति अरमा पापेन पापं
इच्छया यत्स्मरति तदभिसंपद्यते अपुनर्भवया कोशं

மாகக் கோக்கப்பட்டுள்ளன. இங்ஙனம் இவ்வுலகங்கள்
ஆத்மாவில் நிலை பெற்றிருப்பதை எவன் அறிகிறானோ
அவன் ஆத்மாவாகவே ஆகிறான். இதுதான் நிர்வாணம்
எனும் மோக்ஷப் பதவியைப் பற்றிய உபதேசம். இதுதான்
வேதத்தின் உபதேசம், வேதத்தின் உபதேசம்.

பதினோராவது கண்டம்

ரைக்வர் (கோர ஆங்கிரஸராகிய) அவரைக் கேட்டது:

தசம: கண்ட:

அத ஹேனம் ரைக்வ: பப்ரச்ச பகவன் கஸ்மின்
ஸர்வே ஸம்ப்ரதிஷ்டிதா பவந்தீதி |
ஸர்வலோகா ஆத்மனி ப்ரஹ்மண மணய இவ
ஓதாச்ச ப்ரோதாச்சேதி ஸ ஹோவாச |
ஏவமேதான் லோகான் ஆத்மனி
ப்ரதிஷ்டிதான் வேத ஆத்மைவ ஸ பவதீ-
த்யேதந்நிர்வாணனுசாஸனமிதி வேதானு-
சாஸனமிதி வேதானுசாஸனம் ||

ஏகாதச: கண்ட:

அத ஹேனம் ரைக்வ: பப்ரச்ச பகவன்
யோ(அ)யம் விஜ்ஞானகன உத்க்ராமன் ஸ கேன
கதரத்வா அவஸ்த்தான-முத்ஸ்ருஜ்ய அபாக்ராம
தீதி தஸ்மை ஸ ஹோவாச ஹ்ருதயஸ்ய மத்த்யே
நாட்யச்சதஸ்ரோ பவந்தி
ரமா-(அ)ரமேச்சா-அபுனர்ப்பவா இதி | தத்ர
ரமா புண்யேன புண்யம் லோகம் நயதி, அரமா
பாபேன பாபம், இச்சயா யத்ஸ்மரதி
ததபிஸம்பத்யதே, அபுனர்ப்பவயா கோசம்

‘பகவானே! விஜ்ஞான மயமான ஜீவன் உடலை விட்டுக்
கிளம்பி எந்த வழியாக எப்படிச் செல்லுகிறது?’
என்று வினவினான்.

அவர் கூறிய விடை: ‘இருதயத்தின் நடுவில் ரமா,
அரமா, இச்சா, அபுனர்ப்பவா என்று நான்கு நாடிகள்
இருக்கின்றன. ரமா என்பது புண்ணியத்தின் பயனாகப்
புண்ணியலோகத்திற்கு ஜீவனை அழைத்துச் செல்லுகிறது.

भिनत्ति कोशं भित्त्वा शीर्षकपालं भिनत्ति शीर्षकपालं
 भित्त्वा मनो भिनत्ति मनो भित्त्वा भूतादिं भिनत्ति
 भूतादिं भित्त्वा अक्षरं भिनत्ति अक्षरं भित्त्वा मृत्युं
 भिनत्ति मृत्युर्वै परेदेव एकी भवति इति परस्तान्न
 सन्नासन्न सदसदिति एतन्निर्वाणानुशासनमिति ॥

॥ द्वादशः खण्डः ॥

नारायणाद्वा अन्नमागतं पक्वं ब्रह्मलोके पुनः
 पक्व-मादित्ये पुनः पक्वं क्रव्यादि पुनः पक्वं
 जालकिलकिलन्नं पर्युषितं पूत-मन्न-मयाचित-मसंक्लृप्त
 -मश्रीयान्न कंचन याचेत ॥

அரமா பாவத்தின் பயனாக பாவிகளின் உலகிற்கு
 அழைத்துச் செல்லுகிறது. இச்சா என்பது மரண காலத்
 தில் எதை நினைக்கிறாளுே அதற்குரிய நிலையை அடை
 கிறான். அபுனர்ப்பவா எனும் நாடியில் கிளம்பும் ஜீவன்
 விஜ்ஞானமய கோசத்தைப் பிளந்து, தலை உச்சியைப்
 பிளந்து, பிறகு மனதைப் பிளந்து, பஞ்சபூதங்களின்
 ஆதியைக் கடந்து, அக்ஷரத்தைக் கடந்து சாவைக்
 கடந்து பரமாத்மாவுடன் ஒன்றுபடுகிறது. பரமாத்மாவுக்
 கப்பால் ஸத்தோ அஸத்தோ ஸதஸத்தோ எதுவுமில்லை.
 அதுதான் நிர்வாணம் எனும் மோக்ஷநிலை என்பது
 வேதத்தின் உபதேசம்.

பன்னிரண்டாவது கண்டம்

ஞானியானவன் அன்னத்தை நாராயணனிடமிருந்து
 வந்ததாகவும், பிரம்மலோகத்தில் பக்குவமானதாகவும்,

பினத்தி, கோசம் பித்வா, சீர்ஷகபாலம் பினத்தி,
 சீர்ஷகபாலம் பித்வா மனோ பினத்தி, மனோ
 பித்வா பூதாதிம் பினத்தி, பூதாதிம் பித்வா
 அக்ஷரம் பினத்தி அக்ஷரம் பித்வா ம்ருத்யும்.
 பினத்தி ம்ருத்யுர்வை பரேதேவ ஏகீ பவதி இதி
 பரஸ்தாந்ந ஸந்நாஸந்ந ஸதஸதிதி
 ஏதந்நிர்வாணனுசாஸனமிதி ||

த்வாதச: கண்ட:

நாராயணத்வா அன்னமாகதம் பக்வம்
 ப்ரஹ்மலோகே புன: பக்வ-மாதித்யே | புன:
 பக்வம் க்ரவ்யாதி புன: பக்வம்
 ஜாலகிலக்லின்னம் பர்யுஷிதம் | பூத-மன்ன-
 மயாசித-மஸங்க்லுப்த- மச்னீயாந்ந கஞ்சன
 யாசேத||

மீண்டும் சூரியனில் பக்குவமானதாகவும் கொள்ள
 வேண்டும். அதற்குமேல் பக்குவம் செய்யப்பட்டதும்,
 ஜலத்தில் நனைக்கப்பட்டதும், பழையதுமான அன்னம்
 மாம்ஸ உணவுபோலாகும். எவரிடமும் யாசிக்காமல்
 தானாகவும் சமைக்காமல் கிடைக்கும் சுத்தமான அன்னத்
 தையே உண்ண வேண்டும். எவரிடமும் யாசிக்கக்
 கூடாது.

பதின்மூன்றாவது கண்டம்

ஞானி குழந்தையைப்போல், அதாவது பற்றற்ற
 வனாகவும் குற்றங்களற்றவனாகவும், இருக்க வேண்டும்.
 மௌனியாகவும், பண்டிதனாகவும் இருக்க வேண்டும்.
 அதனால் எல்லையற்ற நிலையான கைவல்ய பதம் அடையப்
 படும்.

॥ त्रयोदशः खण्डः ॥

बाल्येन तिष्ठासेद्बालस्वभावोऽसंगो निरवद्यो मौनेन
पाण्डित्येन निरवधिकारतयोपलभ्येत कैवल्यमुक्तं
निगमनम् ॥ प्रजापतिरुवाच महत्पदं ज्ञात्वा वृक्षमूले
वसेत कुचैलो असहाय एकाकी समाधिस्थ आत्मकाम
आप्तकामो निष्कामो जीर्णकामो हस्तिनि सिंहे दंशे
मशके नकुले सर्पराक्षस गन्धर्वे मृत्यो रूपाणि विदित्वा
न बिभेति कुतश्चनेति । वृक्षमिव तिष्ठासे-
च्छिद्यमानोऽपि न कुप्येत न कंपेत । सर्वेषामेव
सत्त्वानां मृत्युर्हृदयं मृत्युर्वै परेदेव एकी भवति परस्तान्न
सन्नासन्न सदसदित्येतन्निर्वाणानुशासनमिति ॥

॥ चतुर्दशः खण्डः ॥

पृथिवी वा अन्नमापोऽन्नादा, आपो वा अन्नं
ज्योति-रन्नादं, ज्योतिर्वान्नं वायुरन्नादो,

பிரஜாபதி கூறியது: அந்த உத்தம லக்ஷியத்தை
அறிந்து (துறவு பூண்டு) கந்தை உடுத்து தனியொருவ
னாகப் பிறருதவியை நாடாமல் மரத்தடியில் வசிக்க
வேண்டும். ஸமாதியில் நிலைத்தவனாக ஆத்மாவைத்
தவிர வேறு ஆசையற்றவனாய், ஆசைகளை ஜீரணம்
செய்தவனாய், ஆசைகள் பூர்த்தி எய்தியவனாய் யானை
யினிடமோ, சிங்கத்தினிடமோ, காட்டு ஈயினிடமோ,
கொசுவினிடமோ, கிரியினிடமோ, பாம்பினிடமோ

த்யோதச: கண்ட:

பால்யேன திஷ்ட்டாலேஸத் பாலஸ்வபாவோ
(அ)ஸங்கோ நிரவத்யேர் மௌனேன
பாண்டித்யேன நிரவதிகாரதயோபலப்ப்யேத
கைவல்யமுத்தம் நிகமனம் | ப்ரஜாபதிருவாச
மஹத்பதம் ஜ்ஞாத்வா வ்ருக்ஷமூலே வஸேத
குசேலோ(அ)ஸஹாய ஏகாகீ ஸமாதிஸ்த்த
ஆத்மகாம ஆப்தகாமோ நிஷ்காமோ
ஜீர்ணகாமோ ஹஸ்தினி, ஸிஹ்மே தம்சே மசகே
நகுலே ஸர்ப்ப ராக்ஷஸ கந்த்தர்வே ம்ருத்யோ
ரூபாணி விதித்வா ந பிபேதி குதச்சநேதி
வ்ருக்ஷமிவ திஷ்ட்டாலேஸச்சித்ய மானோ(அ)பி
ந குப்யேத ந கம்பேத | ஸர்வேஷாமேவ
ஸத்வானாம் ம்ருத்யுர்ஹ்ருதயம் ம்ருத்யுர்வை
பரேதேவ ஏகீ பவதி பரஸ்தாந்ந ஸந்நாஸந்ந
ஸதஸதித்யேதந்நிர்வாணனுசாஸனமிதி ||

சதுர்தச: கண்ட:

ப்ருதிவீ வா அன்னம் ஆபோ அன்னாதா,
ஆபோ வா அன்னம் ஜ்யோதிரன்னாதம்,
ஜ்யோதிர்வா அன்னம் வாயுரன்னாதோ,
வாயுர்வா அன்னம் ஆகாசோ அன்னாத,

ராக்ஷஸர்களிடமோ, கந்தர்வர்களிடமோ எல்லாமே
மிருத்யுவின் வடிவங்கள் என்று கண்டு எதிரியிடமிருந்தும்
அஞ்சாமல், வெட்டினாலும் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கும்
மரத்தைப் போல் இருக்க வேண்டும். கோபிக்கவும்
கூடாது, அசையவும் கூடாது. எல்லா உயிர்களுக்கும்

वायुर्वान्न-माकाशोऽन्नाद आकाशोवान्न-मिन्द्रियाण्य-
न्नादीनि, इन्द्रियाणि वान्न मनोऽन्नादं मनोवान्न
बुद्धिरन्नादा, बुद्धिर्वान्न अव्यक्तमन्नाद अव्यक्तं
वान्न-मक्षरमन्नादं, अक्षरं वान्न मृत्युरन्नादो मृत्युर्वै
परेदेव एकी भवतीति परस्तान्न सन्नासन्न सदसदित्ये-
तन्निर्वाणानुशासनमिति ॥

॥ पंचदशः खण्डः ॥

अथहैनं रैक्वः पप्रच्छ भगवन् योऽयं विज्ञानधन
अत्क्रामन् स केन कतरद्वाव स्थानं दहतीति तस्मै स
होवाच । योऽयं विज्ञानमय उत्क्रामन् प्राणं दहत्यपानं
व्यानमुदानं समानं दहति पृथिव्यापस्तेजो वाऽवाकाशं

ம்ருத்யு (மரணம்)தான் இருதயம். ம்ருத்யுவாகிய பரம
புருஷனிடம் எல்லாம் முடிவில் ஒடுங்கி ஒன்றுபடு
கின்றன. அதற்கப்பால் ஸத்தோ அஸத்தோ ஸதஸத்தோ
ஒன்றுமில்லை. அதுதான் நிர்வாணம் எனும் மோக்ஷ
நிலையைப் பற்றிய உபதேசம்.

பதினான்காவது கண்டம்

பிருதிவி அன்னத்தைப்போல் தண்ணீரால் விழுங்கி
உண்ணப்படுகிறது. தண்ணீரை விழுங்குவது அக்னி.
அக்னியை விழுங்குவது வாயு, வாயுவை விழுங்குவது
ஆகாயம், ஆகாயத்தை விழுங்குபவை இந்திரியங்கள்,
இந்திரியங்களை விழுங்குவது மனது, மனதை விழுங்குவது

ஆகாசோ வா அன்னம் இந்த்ரியாண்யன்னோதீனி,
 இந்த்ரியாணி வா அன்னம் மனோ அன்னதம்,
 மனோவா(அ)ன்னம் புத்திரன்னதா, புத்திர்வா
 அன்னம் அவ்யக்தமன்னதம்,
 அவ்யக்தம் வா(அ)ன்னம் அக்ஷர-மன்னதம்,
 அக்ஷரம் வா(அ)ன்னம் ம்ருத்யுரன்னதோ
 ம்ருத்யுர்வை பரேதேவ ஏகீபவதீதி பரஸ்தாந்ந
 ஸந்நாஸந்ந ஸதஸதித்யேதந்

நிர்வாணனுசாஸனமிதி॥

பஞ்சதச: கண்ட:

அதஹனம் ரைக்வ: பப்ரச்ச பகவன்
 யோ(அ)யம் விஜ்ஞானகன உத்க்ராமன் ஸ கேன
 கதரத்வாவ ஸ்த்தானம் தஹதீதி தஸ்மை
 ஸ ஹோவாச | யோ(அ)யம் விஜ்ஞானமய
 உத்க்ராமன் ப்ராணம் தஹத்யபானம்
 வ்யானமுதானம் ஸமானம் தஹதி
 ப்ருதிவ்யாபஸ்தேஜோவாய்வாகாசம் தஹதி,

புத்தி, புத்தியை விழுங்குவது அவ்யக்தம், அவ்யக்
 தத்தை விழுங்குவது அக்ஷரம், அக்ஷரத்தை விழுங்குவது
 ம்ருத்யு; ம்ருத்யுவானது பரம்பொருளில் ஒன்றுபட்டு
 ஒடுங்குகிறது. பரத்திற்கப்பால் ஸத்தோ அஸத்தோ
 ஸதஸத்தோ ஏதுமில்லை. அதுதான் நிர்வாணம் அல்லது
 மோக்ஷம் என்பது உபதேசம்.

பதினைந்தாவது கண்டம்

ரைக்வர் (கோர ஆங்கிரஸரை) கேட்டதாவது:
 'பகவானே! விஜ்ஞானமயமாகிய ஜீவன் (முக்தி

दहति, जागरितं स्वप्नं सुषुप्तं तुरीयं च दहति
 लोकालोकं दहति धर्माधर्मं दहति मृत्युं दहति मृत्युर्वै
 परेदेव एकी भवतीति परस्तान्नसन्नासन्न सदसदित्येतन्नि-
 र्वाणानुशासनमिति ॥

॥ षोडशः खण्डः ॥

यस्य देवे पराभक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ ॥

तस्यैते कथिताह्यर्थाः प्रकाशन्ते महात्मनः ॥

इत्येतन्निर्वाणानुशासनमिति वेदानुशासनमिति
 वेदानुशासनम् ॥

யடைந்து) உடலைவிட்டு எந்த வழி சென்று எந்த
 ஸ்தானத்தை அடைகிறான்? அவருக்கு ஆங்கிரஸர் கூறிய
 பதில்:- 'உடலிலிருந்து கிளம்பி பிராணன், அபானன்,
 வியானன், உதானன், ஸமானன் ஆகியவற்றை எரிக்
 கிறான்; பிருதிவி அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் ஆகிய
 வற்றை எரிக்கிறான்; தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும்
 எரிக்கிறான். ம்ருத்யுவை எரிக்கிறான். பிறகு பரம்
 பொருளுடன் ஒன்றுபடுகிறான். பரம பொருளுக்கப்பால்
 ஸத்தோ அஸத்தோ ஸதஸத்தோ ஏதுமில்லை. அதுவே
 நிர்வாணம் எனும் மோக்ஷநிலை என்பது உபதேசம்.

ஜாகரிதம் ஸ்வப்னம் ஸுஷுப்தம் துரீயஞ்ச
தஹதி லோகாலோகம் தஹதி தர்மாதர்மம்
தஹதி ம்ருத்யும் தஹதி ம்ருத்யுர்வை பரே தேவ
ஏகீ பவதீதி பரஸ்தாந்ந ஸந்நாஸந்ந
ஸதஸ்திதித்தாயேதந்நிர்வாணனு சாஸனமிதி ||

ஷோடச: கண்ட:

யஸ்ய தேவே பராபக்திர்யதா தேவே ததா
குரௌ | தஸ்யைதே கதிதா ஹயர்த்தா:
ப்ரகாசந்தே மஹாத்மன: || இத்யேதந்-
நிர்வாணனுசாஸனமிதி வேதானுசாஸனமிதி
வேதானுசாஸனம்.||

பதினாறுவது கண்டம்

எவருக்கு தெய்வத்தினிடம் உத்தமமான பக்தி
இருக்கிறதோ, தெய்வத்திடம் இருப்பது போலவே
குருவினிடமும் பக்தி இருக்கிறதோ அந்த மஹாத்மாவிற்கே
இங்கு கூறப்பட்ட அர்த்தங்கள் விளங்குகின்றன.

இங்ஙனம் ஸுபாலோபநிஷத்து முற்றும்.

॥ क्षुरिकोपनिषत् ॥ ३३ ॥

“ओं भद्रकर्णोभिः” इति शान्तिः ॥

ओं क्षுரிகாं சம்ப்ரவக்ஷ்யாமி ஧ாரணாं யோகசிஹ்யே ।

யாं ப்ராப்ய ந புனர்ஜ்ந்ம் யோகயுக்த: ச ஜாயதே ॥ १ ॥

மனசஸ்து ஶுரம் குஹ்ய சுதீக்ஷணம் ஸுஹிநிர்மலம் ।

பாடஸ்யோபரி மர்மஜ்ய த஢ூபம் நாம க்ருத்தயேத் ॥ १० ॥

மனோ ட்வாரேண தீக்ஷணேன யோகமாஸ்திரத்ய நித்யஸ: ।

இந்ரவத்ர இதி ப்ரோக்தம் மர்மஜ்ஞானுகீர்தனம் ।

த஢்஢்ஞானஸல-யோகேன ஧ாரணாபிநிர்ஶுத்தயேத் ॥ ११ ॥

33. ஶுரிகோபநிஷத்

‘பத்ரம் கர்ணேபி:’ (காதுகளால் நல்லதைக் கேட்போம்) — என்பது சாந்தி பாடம்.

இவ்வுபநிஷத்து அதர்வவேதத்தைச் சேர்ந்தது. ‘ஶுரிகா’ என்றால் கத்தி. ஞானமாகிற கத்தியால் கருமத்தளையைச் சேதித்து முக்தியடைய வழி காட்டுவதால் இது ‘ஶுரிகோபநிஷத்து’ எனப் பெயர் பெற்றது.

॥ 33. கூரிகோபநிஷத் ॥

ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி: இதி சாந்தி: ।

ஓம் கூரிகாம் ஸம்ப்ரவக்ஷ்யாமி தாரணம்
யோக ஸித்தயே ।

யாம் ப்ராப்ய ந புனர்ஜன்ம யோகயுக்த: ஸ
ஜாயதே ॥ 1 ॥

மனஸஸ்து கூரம் க்ருஹ்ய ஸுதீக்ஷணம்
புத்திநிர்மலம் ।

பாதஸ்யோபரி மர்மருஜ்ய தத்ருபம் நாம
க்ருந்தயேத் ॥ 10 ॥

மனோத்வாரேண தீக்ஷணேன யோகமாச்ரித்ய
நித்யச: ।

இந்த்ரவஜ்ர இதி ப்ரோக்தம்
மர்மஜங்க்கானுகீர்த்தனம் ।

தத் த்யானபல-யோகேன
தாரணபிர்-நிக்ருந்தயேத் ॥ 11 ॥

1. கூரிகோபநிஷத்தைக் கூறுகிறேன். அதனால் யோக சித்தியில் நிலைபெற்று மீண்டும் பிறவா நிலையை எய்தலாம்.

10. நல்ல கூர்மையான அறிவுடைய மனதையும் தெளிவான புத்தியையும் சுத்தியாகக் கொண்டு பாதத்திற்கு மேல் 'ப்ரபதம்' என்ற மர்மஸ்தானத்தை தியானித்து அதைப் பிளந்து கொண்டு மேலே செல்ல வேண்டும்.

11. கூர்மையான மனதின் வழி இடைவிடாது யோகத்தை அப்பியசித்து முழந்தாளில் 'இந்த்ர வஜ்ரம்'

ऊर्वोर्मध्ये तु संस्थाप्य मर्मप्राण-विमोचनम् ।

चतुराभ्यासयोगेन छिन्दे-दनभिंशंकितः ॥ १२ ॥

ततः कण्ठान्तरे योगी समूहं नाडिसंचयम् ।

एकोत्तरं नाडिशतं तासां मध्ये वराः स्मृताः ॥ १३ ॥

इडा रक्षतु वामेन पिंगला दक्षिणेन तु ।

तयोर्मध्ये वरं स्थानं यस्तं वेद स वेदवित् ॥ १४ ॥

सुषुम्ना तु परे लीना विरजा ब्रह्मरूपिणी ।

द्वासप्तति सहस्राणि प्रति नाडीषु तैतिलम् ।

छिद्यन्ते ध्यानयोगेन सुषुम्னैका न छिद्येत ॥ १५ ॥

जातीपुष्प समायोगै-र्यथा वास्यन्ति तैतिलम् ।

எனப் பெயர் கொண்ட மர்மஸ்தானத்தை தியானத் தாலும் யோகத்தாலும் பிரிக்க வேண்டும்.

12. பிறகு துடைகளின் சந்தியில் மர்மஸ்தானத்தில் பிராணசக்தியை விடுவிக்க வேண்டும். திறமையான யோகாப்பியாஸ பலத்தால் அந்த ஸ்தானத்தைப் பிரிந்து செல்ல வேண்டும்.

13-14 பிறகு கழுத்து ஸ்தானத்தில் நாடிகளின் சமூகத்தை அடைந்து அங்குள்ள நூற்றொரு நாடிகளையும் அவற்றின் மத்தியில் உள்ள மிகச் சிறந்த (மூன்று) நாடிகளையும் அறிய வேண்டும். இடை எனும் நாடி இடது

ஊர்வோர் மத்த்யே து ஸம்ஸ்த்தாப்ய
மர்மபீராண விமோசனம் ।
சதுராப்யாஸ யோகேன ச்சிந்தே தனபி
சங்கித: || 12 ||

தத: கண்ட்டாந்தரே யோகீ ஸமுஹம் நாடி
ஸஞ்சயம் ।
ஏகோத்தரம் நாடி சதம் தாஸாம் மத்த்யே வரா:
ஸம்ருதா: || 13 ||

இடாரசுது வாமேன பிங்களா தக்ஷிணேன து ।
தயோர்-மத்த்யே வரம் ஸ்த்தானம் யஸ்தம் வேத
ஸவேதவித் || 14 ||

ஸுஷும்னா து பரே லீனா விரஜா ப்ரஹ்மருபிணீ ।
த்வாஸப்ததி — ஸஹஸ்ராணி ப்ரதிநாடிஷு
தைதிலம் ।

ச்சித்யந்தே த்த்யானயோகேன ஸுஷும்னேகா
ந ச்சித்யதே || 15 ||

ஜாதீபுஷ்ப-ஸமாயோகைர் — யதா வாஸ்யந்தி
தைதிலம் ।

பக்கத்தில் ரக்ஷயாக இருப்பதையும் பிங்களை என்பது
வலது பக்கத்திலும், அவற்றின் நடுவில் உள்ள
(ஸுஷும்னையின்) சிறந்த ஸ்தானத்தையும் காண
வேண்டும். அதைக் காண்பவனே வேத
ரகசியுமறிந்தவனாவான்.

15. ஸுஷும்னா நாடிதான் பரம்பொருளில் லயிக்கச்
செய்வது, மாசற்றது, பிரம்ம ஸ்வரூபமானது. எழுபத்
திரண்டாயிரம் நாடிகளுள் ஒவ்வொன்றிலும் எண்ணெய்

एवं शुभाशुभै-भावैः सा नाडी तां विभावयेत्

॥ १७ ॥

ततो विजित-चित्तस्तु निः शब्दं देशमास्थितः ।

निःसंगस्तत्त्व-योगज्ञो निरपेक्षः शनैः शनैः ॥ १९ ॥

यथा निर्याण-काले तु दीपो दग्ध्वालयं व्रजेत् ।

तथा सर्वाणि कर्माणि योगी दग्ध्वालयं व्रजेत्

॥ २१ ॥

प्राणायाम-सुतीक्ष्णेन मात्रा धारेण योगवित् ।

वैराग्य पलघृष्टेन छित्वा तन्तुं न बध्यते ॥ २२ ॥

अमृतत्वं समाप्नोति यदा कामात्ममुच्यते ।

போன்ற வஸ்து உளது. அவை தியான யோகத்தால் பிரிக்கப்படுகின்றன. ஸுஷும்னே ஒன்றுதான் பிரிக்கப்படுவதில்லை.

16. ஜாதீபுஷ்பத்துடன் சேர்ந்தால் எண்ணெய் எப்படி அந்த வாசனை உடையதாகிறதோ அப்படி நல்ல எண்ணங்களாலும் தீய எண்ணங்களாலும் அந்த நாடி வாசனை உடையதாகிறது. அதை தியானிக்க வேண்டும்.

17-21. பிறகு சித்தத்தை ஜயித்த இவன் சந்தடியில்லாத தேசத்தில் இருந்து கொண்டு பற்றற்றவனாய் தத்துவ

ஏவம் சுபாகுபைர்ப் பாவை: ஸா நாடி தாம்
விபாவயேத் || 17 ||

ததோ விஜித சித்தஸ்து நி: சப்தம்
தேச-மாஸ்த்தித: |
நிஸ்ஸங்கஸ்-தத்வ யோகஜ்ஞோ நிரபேக்ஷ: சனை:
சனை: || 19 ||

யதா நிர்யாண காலே து தீபோ தக்த்வாலயம்
வ்ரஜேத் |
ததா ஸர்வாணி கர்மாணி யோகி தக்த்வாலயம்
வ்ரஜேத் || 21 ||

ப்ராணாயாம-ஸுதீக்ஷணேன மாத்ரா தாரேண
யோகவித் |
வைராக்ய-பல-க்ருஷ்டேன ச்சித்வா தந்தும் ந
பத்த்யதே || 22 ||

அம்ருதத்வம் ஸமாப்னோதி யதா காமாத்
ப்ரமுச்யதே |

யோகத்தை உணர்ந்து, ஆசையற்றவனாய் மெதுவாக
மெதுவாக, ஒரு விளக்கு அணையும்போது எரித்துவிட்டு
எப்படி ஒடுங்குகிறதோ, அப்படி ஒடுங்க வேண்டும்.

22. யோகத்தை உணர்ந்தவன் தீவிரமான பிராண
யாமத்தாலும் ஒங்கார தியானத்தாலும்,
வைராகியமாகிற சாணையில் தீட்டியதாலும்
கூர்மையான மனதாகிற கத்தியால் ஸம்ஸார
பந்தத்தைச் சேதித்த பின்
எல்லாத் தளைகளினின்றும் விடுபடுகிறான்.

सर्वैषणा विनिर्मुक्त-श्चित्वा तन्तुं न बध्यत इति

॥ २३ ॥

॥ इत्यथर्वणीय क्षुरिकोपनिषत् समाप्ता ॥

ஸர்வைஷண விநிர்முத்த-ச்ச்சித்வா தந்தும் ந
பத்த்யத இதி ॥ 23 ॥

இத்யதர்வணீய க்ஷுரிகோபநிஷத் ஸமாப்தா ॥

23. ஆசைகளினின்று விடுபட்டவன் சாகா நிலையை
அடைகிறான். எல்லா ஆசைகளினின்றும் விடுபட்டவன்
ஆசாபாசத்தைச் சேதித்து பந்தமற்றவனாகிறான்.

இங்ஙனம் அதர்வ வேத க்ஷுரிகோபநிஷத்து
முற்றும்

३४. मन्त्रिकोपनिषत्

34. மந்த்ரி கோபநிஷத்து

॥ मन्त्रिकोपनिषत् ॥ ३४ ॥

‘पूर्णमिदः’ इति शान्तिः

अष्टपादं शुचिं हंसं त्रिसूत्र-मणु-मव्ययम् ।

त्रिवर्त्मानं तेजसोहं सर्वतः पश्यन्न पश्यति ॥ १ ॥

भूतसंमोहने काले भिन्ने तमसि वैखरे ।

अन्तः पश्यन्ति सत्त्वस्था निर्गुणं गुणगह्वरे ॥ २ ॥

अशक्यः सोऽन्यथा द्रष्टुं ध्यायमानः कुमारकैः

॥ ३ ॥

कालः प्राणश्च भगवान् मृत्युः शर्वो महेश्वरः ।

उग्रो भवश्च रुद्रश्च ससुरः सासुरस्तथा ॥ १२ ॥

34. மந்த்ரிகோபநிஷத்

‘ஓம் பூர்ணமதः’ என்று சாந்தி. இது சுக்லயஜுர் வேதத்தைச் சேர்ந்தது.

1-3. (பஞ்சபூதங்கள், மனம், புத்தி, அஹங்காரம்) என்ற எட்டுக் கால்களையுடையதாயும், பரிசுத்தமாயும், ஹம்ஸம் (நானே அவன்) என்ற சொல்லால் குறிக்கப்படுவதாயும், முக்குணங்களுடையதாயும், அணுவாயும், மாறுபடாததாயும் மூன்று வழிகளில் செல்வதாயும்; ஒளி வடிவாயும் ‘அஹம்’ என்று அனைத்திலும் உறைவதாயும் உள்ள தத்துவத்தைக் கண்டு கொண்டே இருந்தும் மாயையினால் மதிமயக்கமடைந்த காலத்தில் ஒருவரும் காண்பதில்லை. அஞ்ஞான இருள் நீங்கி ஞானோதய மேற்படுகையில்

॥ 34. மந்த்ரிகோபநிஷத் ॥

‘ஓம் பூர்ணமத:’ இதி சாந்தி: ।

அஷ்டபாதம் சுசிம் ஹம்ஸம்

த்ரிஸுத்ர-மணு-மவ்யயம் ।

த்ரிவர்த்மானம் தேஜஸோஹம் ஸர்வத: பச்யந்த்

பச்யதி ॥ 1 ॥

பூதஸம்மோஹனே காலே பின்னே தமஸி

வைகரே ।

அந்த: பச்யந்தி ஸத்வஸ்த்தா நிர்குணம்

குணகஹ்வரே ॥ 2 ॥

அசக்ய: ஸோ(அ)ன்யதா த்ரஷ்டும்

த்த்யாயமான: குமாரகை:

॥ 3 ॥

கால: ப்ராணச்ச பகவான் ம்ருத்யு: சர்வோ

மஹேச்வர: ।

உக்ரோ பவச்ச ருத்ரச்ச ஸஸூர்:

ஸாஸூரஸ்த்தா ॥ 12 ॥

ஸத்துவ குணத்தில் நிலை பெற்றவர்கள் குணமாகிற குகையில் மறைந்திருக்கும் அந்த நிர்க்குணப் பொருளைத் தமக்குள்ளேயே காண்கிறார்கள். தியானம் செய்தாலும் சிறுவர்களால் வேறெந்த வகையிலும் அதை அறிய இயலாது.

12-13. ‘காலம், பிராணன், பகவான், ம்ருத்யு, சர்வர், மஹேச்வரர், உக்ரர், பவர், ருத்ரர், தேவர்களுடனும், அசுரர்களுடனும் கூடிய பிரஜாபதி, விராட்புருஷர், ஸலிலம் என்றெல்லாம் பிரபுவாகிய அவர் அதர்வ

प्रजापतिर्विराट् चैव पुरुषः सलिलमेव च ।

स्तूयते मन्त्रसंस्तुत्यै-रथर्व विदितैर्विभुः ॥ १३ ॥

चतुर्विंशति संख्यातं व्यक्तमव्यक्तमेव च ।

अद्वैतं द्वैतमित्याहु-स्त्रिधा तं पंचधा तथा ॥ १५ ॥

यस्मिन् सर्वमिदं प्रोतं ब्रह्म स्थावरजंगमम् ।

तस्मिन्नेव लयं यान्ति स्रवन्त्यः सागरे यथा

॥ १७ ॥

यस्मिन् भावाः प्रलीयन्ते लीनाश्चाव्यक्ततां ययुः ।

पश्यन्ति व्यक्तां भूयो जायन्ते बुद्बुदा इव

॥ १८ ॥

क्षेत्रज्ञाधिष्ठितं चैव कारणैर्विद्यते पुनः ।

एवं स भगवान् देवं पश्यन्त्यन्ये पुनः पुनः

॥ १९ ॥

வேத மந்திரங்களால் துதிக்கப்படுகிறார்.

15-17. எந்த பிரம்மத்தில் இந்த அசைவதும் அசையாததுமான உலகம் கோக்கப்பட்டுள்ளதோ அதை மூன்றாகவும் ஐந்தாகவும், துவைதமென்றும், அத்வைதமென்றும் கூறுகிறார்கள். நதிகள் சமுத்திரத்தில் லயமடைவது போல் அதிலேயே எல்லாம் லயமடைகின்றன.

18. தோன்றியவை எல்லாம் எதில் மறைந்து காணாமற் போகின்றனவோ அதிலிருந்தே மீண்டும் குமிழிகளைப் போல் வெளிக் கிளம்புவதை ஞானிகள் காண்கிறார்கள்.

ப்ரஜாபதிர்-விராட்சைவ புருஷ: ஸலிலமேவ ச |
ஸ்தூயதே மந்த்ரஸம்ஸ்துத்யை-ரதர்வ

விதிதைர்விபு: || 13 ||

சதுர்விம்சதி ஸங்க்யாதம் வ்யக்த-மவ்யக்தமேவ
ச |

அத்வைதம் த்வைத-மித்யாஹுஸ்த்ரிதா தம்
பஞ்சதா ததா || 15 ||

யஸ்மின் ஸர்வமிதம் ப்ரோதம்
ப்ரஹ்மஸ்த்தாவர-ஜங்கமம் |
தஸ்மின்னேவ லயம் யாந்தி ஸ்ரவந்த்ய:
ஸாகரே யதா || 17 ||

யஸ்மின் பாவா: ப்ரலீயந்தே
லீனாச்சாவ்யக்ததாம் யயு: |
பச்யந்தி வ்யக்ததாம் பூயோ ஜாயந்தே புத்பதா
இவ || 18 ||

க்ஷேத்ரஜ்ஞாதிஷ்ட்டிதஞ்சைவ காரணைர்
வித்யதே புன: |
ஏவம் ஸ பகவான் தேவம் பச்யந்த்யன்யே புன:
புன: || 19 ||

19. அடிப்படையான க்ஷேத்ரஜ்ஞன் ஒருவன் உண்டு என்பதையும் அவனே பகவான் என்பதையும் தெய்வம் என்பதையும் சிலர் காரணங்களால் காண்கின்றனர்.

20. எவர்கள் பிரம்மம், பிரம்மம் என்று அதையே நாடி அதை அறிகிறார்களோ அவர்களே பிராம்மணர்கள். அவ்வியக்தமான அதை நாடி அதில் லயித்தவர்

ब्रह्म ब्रह्मेत्यथा यान्ति ये विदुर्ब्राह्मणास्तथा ।
 अत्रैव ते लयं यान्ति लीनाश्चाव्यक्त शालिनः ।
 लीनाश्चाव्यक्त-शालीन इत्युपनिषत् ॥ २० ॥

ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மேத்யதா யாந்தி யே
 விதுர்ப்ராஹ்மணஸ்ததா ।
 அத்ரைவ தே லயம் யாந்தி லீனாச்சாவ்யக்த-
 சாலின: ॥ 20 ॥
 லீனாச்சாவ்யக்த-சாலின இத்யுபநிஷத் ॥

கள் (வேறு உலகங்களுக்குச் செல்லாமல்) இங்கேயே
 அதிலேயே லயமடைகிறார்கள் என்பது உபநிஷத்து.

மந்த்ரிகோபநிஷத்து முற்றும்

३५. सर्वसारोपनिषत्

35. ஸர்வவஸாரோபநிஷத்து

॥ सर्वसारोपनिषत् ॥ ३५ ॥

“सहनाववतु” इति शान्तिः ॥

ओं कथं बन्धः कथं मोक्षः काऽविद्या का विद्येति
जाग्रत् स्वप्नं सुषुप्तं च कथम् । अन्नमयः प्रणमयो
मनोमयो निज्ञानमय आनन्दमयः कथम् । कर्ता
जीवः क्षेत्रज्ञः साक्षी कूटस्थोऽन्तर्यामी कथम् ।
प्रत्यगात्मा परमात्मा आत्मा माया चेति कथम्

॥ १.१ ॥

आत्मा ईश्वरो अनात्मनो देहादीन् आत्मत्वेनाभि
मन्यते सोभिमान आत्मनो बन्धः । तन्निवृत्तिर्मोक्षः ।

‘ஸஹநாவவது’ என்ற சாந்திபாடம்.

1.1 ஓம். பந்தம் என்பது என்ன? மோக்ஷம் எப்படி?
அவித்தை என்றால் என்ன? வித்தை (அல்லது) ஞானம்
எது? ஜாக்ரம், சொப்பனம், ஸுஷுப்தி எப்படி ஏற்
படுகின்றன? அன்னமயம் பிராணமயம் மனோமயம் விக்
ஞானமயம் ஆனந்தமயம் என்பவை யாவை? கர்த்தா,
ஜீவன், க்ஷேத்ரஜ்ஞன், ஸாக்ஷி, கூடஸ்த்தன், அந்தர்யாமி,
பிரத்யகாத்மா, பரமாத்மா, ஆத்மா மாயை முதலிய
சொற்களின் பொருள் என்ன?

1.2 தேகம் முதலிய அனாத்ம வஸ்துக்களை ஆள்வது
ஆத்மா. தேகம் முதலியவற்றைத் தான் எனக் கருதும்
அபிமானம் ஆத்மாவிற்கு பந்தம். அதனின்றி விடுதலை
மோக்ஷம். அந்த அபிமானத்தை உண்டாக்குவது அவித்தை.

35. ஸர்வஸாரோபநிஷத்

“ஓம் ஸஹநாவவது:” இதி சாந்தி: ।

ஓம் கதம் பந்த்த: கதம் மோக்ஷ: கார்(அ)-

வித்யா கா வித்யேதி ஜாக்ரத்ஸ்வப்னம்

ஸுஷுப்தஞ்ச கதம் । அன்னமய:

ப்ராணமயோ மனோமயோ விஜ்ஞானமய

ஆனந்தமய: கதம் । கர்த்தா ஜீவ: க்ஷேத்ரஜ்ஞ:

ஸாக்ஷீகூடஸ்த்தோ(அ)ந்தர்யாமீ கதம் । ப்ரத்ய

காத்மா பரமாத்மா ஆத்மா மாயா சேதி

கதம் ॥ 1.1 ॥

ஆத்மா ஈச்வரோ அநாத்மநோ தேஹாதீன்

ஆத்மத்வேனாபிமன்யதே ஸோ (அ)பிமான

ஆத்மனோ பந்த்த: । தந்நிவ்ருத்திர்-மோக்ஷ: ।

எதனால் அந்த அபிமானம் விலகுகிறதோ அது வித்தை.
(ஞானம்).

1.3 (ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம் என்ற) பதினான்கு கரணங்களும் ஆதித்யன் முதலிய தேவதைகளால் அனுக்ரமிக்கப்பெற்று ஸ்தூலமான சப்தம் முதலிய விஷயங்களை எப்பொழுது கிரகிக்கின்றனவோ அப்பொழுது ஆத்மாவின் ஜாக்ர (விழிப்பு) நிலை. அவ்வாஸனேகளுடனும் கூடின நாலு அந்தக் கரணங்களால் சப்தம் முதலியவை இல்லாத பொழுதும் வாஸனை வடிவான சப்தம் முதலியவற்றை எப்பொழுது ஆத்மா அனுபவிக்கிறதோ அது ஸ்வப்னம் (கனவு). பதினான்கு கரணங்களும் ஓய்ந்து விசேஷமான உணர்வு ஏது

ததபிமானं कारयति या साऽविद्या सोऽभिमानो
ययाऽभि-निर्वर्तते सा विद्या ॥ १.२ ॥

மன ஆதி சதுர்ଦ்ஷகரணैः पुष्कलै-रादित्यादित्या-
द्यनुगृहीतैः शब्दादीन् विषयान् स्थूलान् यदोपलभते
तदात्मनो जागरणम् । तद्वासना सहितं चतुर्भिः
करणैः शब्दाद्यभावेऽपि वासनामयान् शब्दादीन्
यदोपलभते तदात्मनः स्वप्नम् । चतुर्दशकरणोपरमा-
द्विशेष-विज्ञानाभावाद्यदा तदात्मनः सुषुप्तम् ॥
अवस्थात्रय-भावाद्भावसाक्षी स्वयं भावाभावरहितं
नैरन्तर्यं-चैक्यं यदा तदा तत् तुरीयम् ॥ १.३ ॥

अन्नकार्याणां कोशानां समूहोऽन्नमयकोश इत्यु-
च्यते । प्राणादि चतुर्दशवायुभेदा अन्नमयकोशे यदा
वर्तन्ते । तदा प्राणमयकोश इत्युच्यते । एतत्कोश-

மில்லாத நிலை ஆத்மாவிற்கு ஸுஷுப்தி (உறக்கம்).
மூன்று அவஸ்தை (நிலை)களின் இருப்புக்கும் இல்லாமைக்
கும் ஸாக்ஷியாகவும், அப்படிப்பட்ட இருப்பும் இல்லாமை
யும் அற்றதாயும் எல்லையற்றதாயும் ஒரே வடிவாயும்
உள்ள நிலை எதுவோ அது துரீயம்.

2.1 அன்னத்தால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட உறுப்புக்களின்
தொகுதி அன்னமயகோசம் எனப்படுவது. பிராணன்
முதலிய பதினான்கு வாயு வகைகள் அன்னமய கோசத்
தில் எப்பொழுது புகுந்துறைகின்றனவோ அப்பொழுது

ததபிமானம் காரயதி யா ஸா (அ) வித்யா |
 ஸோ(அ)பிமாஸோ யயா(அ)பிநிவர்த்ததே ஸா
 வித்யா|| 1.2 ||

மன. ஆதி சதுர்தச கரணை: புஷ்கலை —
 ராதித்யாத்யனுக்ருஹீதை: சப்தாதீன்
 விஷயான் ஸ்த்தூலான் யதோபலபதே
 ததாத்மஸோ ஜாகரணம் | தத்வாஸனாஸஹித —
 சதுர்ப்பி: கரணை: சப்தாத்யபாவே(அ) பி
 வாஸனாமயான் சப்தாதீன் யதோபலபதே
 ததாத்மன: ஸ்வப்னம் | சதுர்த்தச
 கரணோபரமாத் விசேஷ விஜ்ஞானபாவாத்யதா
 ததாத்மன: ஸுஷுப்தம் | அவஸ்த்தா
 த்ரயபாவாத் பாவஸாக்ஷி ஸ்வயம் பாவாபாவ
 ரஹிதம் நைரந்தர்யம் சைக்யம் யதா ததா
 தத் துரீயம் || 1.3 ||

அன்ன கார்யாணாம் கோசாணாம் ஸமுஹோ-
 அன்னமய கோச இத்யுச்ச்யதே |
 ப்ராணாதிசதுர்த்தச வாயுபேதா அன்னமய
 கோசே யதா வர்த்தந்தே ததா ப்ராணமயகோச

அது பிராணமய கோசம் எனப்படுகிறது. இவ்விரண்டு
 கோசங்களையும் பற்றிக்கொண்ட ஜீவாத்மா மனம்
 முதலிய பதினான்கு கரணங்களால் சப்தம் முதலிய
 விஷயங்களைப் பற்றிய ஸங்கல்பம் முதலிய தர்மங்களை
 எப்பொழுது செய்கிறதோ அப்பொழுது அது மனோ
 மயகோசம் எனப்படுகிறது. இம்முன்று கோசங்களுடன்
 அவற்றின் விசேஷங்களை உணர்ந்து எப்பொழுது பிர
 காசிக்கிறதோ அப்பொழுது அது விஜ்ஞான மயகோசம்

द्वय-संसक्तं मन आदि चतुर्दश करणै-रात्मा शब्दादि-
विषय-संकल्पादि धर्मान् यदा करोति तदा मनोमय
कोश इत्युच्यते । एतत् कोशत्रय संसक्त-तद्गतवि-
शेषज्ञो यदा भासते तदा विज्ञानमय कोश इत्युच्यते ।
एतत्कोश चतुष्टय संसक्त स्वकारणाज्ञाने वट
कणिका यामिव वृक्षो यदा वर्तते तदा आनन्दमय
कोश इत्युच्यते ॥ २.१ ॥

सुखदुःख बुद्धिबाधयो देहान्तः कर्ता यदा तदेष्ट-
विषये बुद्धिः सुखबुद्धिः अनिष्टविषये दुःख-
बुद्धिः ॥ २.२ ॥ शब्दस्पर्शरूपरस गन्धाः सुख
दुःखहेतवः, पुण्यपाप कर्मानुसारी भूत्वा प्राप्त शरीर
सन्धिः योग-मप्राप्तशरीरसंयोगमिव कुर्वाणो यदा
दृश्यते तदोपहितत्वाजीव इत्युच्यते ॥ २.३ ॥

எனப்படுகிறது. இந்நான்கு கோசங்களுடனுங் கூடித்
தனக்குக் காரணமான வஸ்துவில் அதை அறியாமல்,
ஆலவிதையில் மரம் இருப்பதுபோல் எப்பொழுது
இருக்கிறதோ அப்பொழுது அது ஆனந்தமய கோசம்
எனப்படுகிறது.

2.2 சுகமும் துக்கமும் ஏற்படும் புத்தியில் உறைபவன்
கர்த்தா. இஷ்டமான விஷயத்தில் எப்பொழுது புத்தி
யைச் செலுத்துகிறானோ அப்பொழுது புத்தியில் சுகம்
தோன்றுகிறது. இஷ்டமில்லாத விஷயத்தில் எப்பொழுது

இத்யுச்ச்யதே | ஏதத் கோசத்வய ஸம்ஸக்தம் மன
 ஆதி சதுர்த்தசகரணே — ராத்மா சப்தாதிவிஷய
 ஸங்கல்பாதி தர்மான் யதா கரோதி ததா
 மனோமயகோசஇத்யுச்ச்யதே | ஏதத் கோச த்ரய —
 ஸம்ஸக்த — தக்கத விசேஷஜ்ஞோ யதா பாஸதே
 ததா விஜ்ஞானமய கோச இத்யுச்ச்யதே |
 ஏதத் கோச சதுஷ்டய ஸம்ஸக்த —
 ஸ்வகாரணஜ்ஞானே வடகணிகாயாமிவ
 வருக்ஷோ யதா வர்த்ததே ததா ஆனந்தமய
 கோச இத்யுச்ச்யதே || 2.1 ||

ஸுகது:க்க புத்த்யாச்ரயோ தேஹாந்த:
 கர்த்தா | யதா ததேஷ்டவிஷயே புத்தி:
 ஸுகபுத்தி: அநிஷ்ட விஷயே து:க்க புத்தி:

|| 2.2 ||

சப்த ஸ்பர்ச-ரூபரஸ-கந்த்தா: ஸுகது:க்க
 ஹேதவ: புண்யபாப கர்மானுஸாரீ பூத்வா
 ப்ராப்த சரீரஸந்த்தி: யோக-மப்ராப்த சரீர
 ஸம்யோகமிவ குர்வானோ யதா த்ருச்ச்யதே
 ததோபஹிதத்வாஜ் ஜீவ இத்யுச்ச்யதே || 2.3 ||

புத்தியைச் செலுத்துகிறானே அப்பொழுது துக்கம்
 தோன்றுகிறது.

2.3 சப்தம் ஸ்பர்சம் ரூபம் ரஸம் கந்தம் என்பவை சுகத்
 திற்கும் துக்கத்திற்கும் காரணங்கள், புண்ணியச்செயலை
 யும் பாவச்செயலையும் அனுசரித்து சரீரத்தை அடைந்து
 சரீரத்துடன் ஒட்டாது அதை உபாதி யாகக் கொண்ட
 வனாக எப்பொழுது காணப்படுகிறானே அப்பொழுது
 ஜீவன் எனப்படுகிறான்.

मन आदिश्च प्राणादिश्च संत्वादिश्चेच्छादिश्च
पुण्यादिश्चैते पंचवर्गा इत्येतेषां पंचवर्गाणां धर्मीभूतात्म
ज्ञानादृते न विनश्यति । आत्मसंनिधौ नित्यत्वेन
प्रतीयमान आत्मोपाधि-र्यस्तल्लिंगं शरीरं हृद्ग्रन्थि-
रित्युच्यते तत्र यत्प्रकाशते चैतन्यं स क्षेत्रज्ञ इत्यु-
च्यते ॥ २.४ ॥

ज्ञातृज्ञानज्ञेयाना-माविर्भाव-तिरोभाव-ज्ञाता
स्वय-मेवमाविर्भाव-तिरोभाव हीनः स्वयं ज्योतिः स
साक्षीत्युच्यते । ब्रह्मादि-पिपीलिका-पर्यन्तं सर्वप्रा-
णिबुद्धिषु अविशिष्टतया उपलभ्यमानः सर्वप्राणि बुद्धि-
स्थो यदा तदा कूटस्थ इत्युच्यते ॥ ३.१ ॥

2.4 மனம் முதலியவை, பிராணன் முதலியவை, ஸத்து
வம் முதலியவை, இச்சை முதலியவை, புண்ணியம்
முதலியவை என்ற ஐந்து தொகுதிகளின் செயல்களுக்குக்
கார்த்தாவாகத் தன்னைக் கருதுபவன் ஆத்மஞானமில்
லாமல் அதிலிருந்து விடுபடுவதில்லை. (அஞ்ஞானம்
அழிவதில்லை.) ஆத்மாவின் முன்னிலையில் நித்தியமான
ஆத்மாவிற்கு உபாதியாக உள்ள மேற்கூறிய ஐந்து
தொகுதிகள் லிங்க சரீரம் எனப்படும். அதிலுள்ள
அபிமானம் ஹ்ருதயக்ரந்தி எனப்படும். அந்த லிங்க
சரீரத்தில் எந்த சைதன்யம் பிரகாசிக்கிறதோ அது
கேஷத்ரஜ்ஞன் எனப்படுவது.

மன ஆதிச்ச ப்ராணதிச்ச
 ஸத்வாதிச்சேச்சாதிச்ச புண்யாதிச்சைதே
 பஞ்சவர்கா இத்யேதேஷாம் பஞ்ச வர்காணம்
 தர்மீ பூதாத்மஜ்ஞாநத்ருதே ந விநச்யதி ।
 ஆத்மஸந்நிதௌ நித்யத்வேன ப்ரதீயமான
 ஆத்மோபாதிர் யஸ்தல்லிங்கம் சரீரம்
 ஹ்ருத்க்ரந்திரித்யுச்யதே தத்ர யத் ப்ரகாசதே
 சைதன்யம் ஸ க்ஷேத்ரஜ்ஞ இத்யுச்யதே ॥ 2.4 ॥
 ஜ்ஞாத்ரு - ஜ்ஞான-ஜ்ஞேயானா -
 மாவிர்ப்பாவ - திரோபாவ - ஜ்ஞாதா ஸ்வய-
 மேவ - மாவிர்ப்பாவ - திரோபாவ ஹீன:
 ஸ்வயஞ் ஜ்யோதி: ஸ ஸாக்ஷீத்யுச்யதே
 ப்ரஹ்மாதி - பிபிலீகாபர்யந்தம் ஸர்வப்ராணிய-
 புத்திஷு அவிசிஷ்டதயா உபலப்ப்யமான:
 ஸர்வ-ப்ராணிபுத்திஸ்த்தோ யதா ததா கூடஸ்த்த
 இத்யுச்யதே ॥ 3.1 ॥

3.1 அறிபவன் அறிவு அறியப்படுவது என்பவற்றின்
 தோற்றத்தையும் மறைவையும் உணர்பவனாகும், தான்
 தோற்றமும் மறைவும் இல்லாதவனாகும், சுயம்பிரகாச
 முடையவனாகும் உள்ளவன் ஸாக்ஷி எனப்படுகிறான்.
 பிரம்மா முதல் ஏறும்பு வரை எல்லாப் பிராணிகளின்
 புத்திகளிலும் ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் காணக்கூடியவனாக
 எல்லாப் பிராணிகளின் புத்திகளிலும் உறைபவன்
 கூடஸ்தன் எனப்படுகிறான்.

3.2 உபாதிகளுடன் கூடியதால் வேறுபாடுள்ள கூடஸ்தன்
 முதலிய ஸ்வரூபத்திற்குக் காரணமாகி இரத்தினங்களைக்
 கோத்து மாடையாக்கும் சரடுபோல் எல்லா உடல்

कूटस्थाद्युपहित भेदानां स्वरूप-लाभहेतु-भूत्वा
मणिगणसूत्रमिव सर्वक्षेत्रेषु अनुस्यूतत्वेन यदा प्रकाशत
आत्मा तदा अन्तर्यामीत्युच्यते तदा त्वंपदार्थः
प्रत्यगात्मेत्युच्यते ॥ ३.२ ॥

सत्यं ज्ञानमनन्तमानन्दं . ब्रह्म सत्य-मविनाशिनाम-
देशकालवस्तु निमित्तेषु विनश्यत्सु यन्न विनश्यति
अविनाशि तत्सत्यमित्युच्यते । ज्ञानमित्युत्पत्ति-
विनाशरहितं चैतन्यं ज्ञानमित्यभिधीयते ॥ ३.२ ॥

अनन्तं नाम मृद्विकारेषु मृदिव सुवर्णविकारेषु
सुवर्णमिव तन्तुकार्येषु तन्तुरिव अव्यक्तादि-सृष्टि-
प्रपंचेषु पूर्वं व्यापकं चैतन्यं अनन्तमित्युच्यते ।
आनन्दो नाम सुख चैतन्य स्वरूपोऽपरिमितानन्द-समुद्रो
अविशिष्टसुख स्वरूपश्चानन्द इत्युच्यते । एतद्वस्तु
चतुष्टयं यस्य लक्षणं देश-काल-वस्तु-निमित्तेषु

களுள்ளும் ஊடுருவித் தொடர்ந்து பிரகாசிக்கும் ஆத்மா
வாக விளங்குவது அந்தர்யாமி எனப்படுவது. இதுவே
(தத்-த்வம்-அஸி மஹாவாக்கியத்தில்) த்வம் எனும்
பதத்தின் பொருளாக விளங்கும் பிரத்யகாத்மா.

3.3. ஸத்யம் ஞானம் அனந்தம் ஆனந்தம் பிரம்மம்
எனப்படுவது. அது என்றும் அழியாதது. பெயர்,
இடம், காலம், பொருள், நிமித்தம் ஆகியவை அழியும்

கூடஸ்த்தாத்யுபஹித - பேதானம்
 ஸ்வரூப-லாப- ஹேதுர்ப்பூத்வா மணிகண
 ஸுத்ரமிவ ஸர்வ - க்ஷேத்ரேஷு
 அனுஸ்யுதத்வேன யதா ப்ரகாசத ஆத்மா ததா
 அந்தர்யாமீத்யுச்சயதே ததா த்வம் பதார்த்த:

ப்ரத்யகாத்மேத்யுச்சயதே || 3.2 ||

ஸத்யம் ஜ்ஞான-மனந்த-மானந்தம் ப்ரஹ்ம
 ஸத்ய-மவிநாசி நாம - தேச - கால - வஸ்து
 நிமித்தேஷு விநச்யத்ஸு யந்ந விநச்யதி
 அவிநாசி தத்ஸத்ய - மித்யுச்சயதே |
 ஜ்ஞானமித்யுத்பத்தி - விநாசரஹிதம் சைதன்யம்
 ஜ்ஞானமித்யபிதீயதே || 3.3 ||

அனந்தம் நாம ம்ருத்விகாரேஷு ம்ருதிவ
 ஸுவர்ணவிகாரேஷு ஸுவர்ணமிவ தந்து
 விகாரேஷு தந்துரிவ அவ்யக்தாதி-ஸ்ருஷ்டி-
 ப்ரபஞ்சேஷு பூர்வம் வ்யாபகம் சைதன்யம்
 அனந்த-மித்யுச்சயதே | ஆனந்தோ நாம ஸுக
 சைதன்ய
 ஸ்வரூபோ(அ)பரிமிதானந்த-ஸமுத்ரோ
 அவிசிஷ்ட ஸுக-ஸ்வரூபச்சானந்த இத்யுச்சயதே |

பொழுது எது அழியாததோ அது ஸத்யம் என்று
 கூறப்படுகிறது. உற்பத்தியும் நாசமும் இல்லாத அறிவு
 ஞானம் என்று கூறப்படுகிறது.

4. மண்ணாலான உருவங்களில் மண்ணைப்போலும்,
 பொன்னாலான உருவங்களில் பொண்ணைப்போலும்,
 நூலாலாகிய சேலைகளில் நூலைப்போலும் அவ்யக்தம்

अव्यभिचारि स तत्पदार्थः परमात्मा परं ब्रह्मेत्युच्यते ।
 त्वं पदार्था-दौपाधिकात् तत्पदार्था-दौपाधिका-द्विलक्षण
 आकाशवत् सर्वगतः सूक्ष्मः केवलः सत्तामात्रोऽ-
 सिपदार्थः स्वयं ज्योति-रात्मेत्युच्यते तत्-
 पदार्थश्चात्मेत्युच्यते । अनादि-रन्तर्वत्नी प्रमाणाप्रमाण
 साधारणा न सती नासती स्वमविकारा-द्विकारहेतौ
 निरूप्यमाणेऽसती अनिरूप्यमाणे सती लक्षणशून्या
 सा मायेत्युच्यते ॥ ४ ॥

॥ इत्याथर्वणीय सर्वसारोपनिषत् समाप्ता ॥

முதலியவற்றாலான சிருஷ்டிப் பிரபஞ்சத்தில் ஏற்கெனவே வியாபகமாயிருந்த சைதன்யம் அனந்தம் என்று கூறப் படுவது. இன்ப வடிவ சைதன்ய ஸ்வரூபம், அளவு கடந்த ஆனந்த ஸமுத்திரம் போன்று எங்கும் பரந்ததாய் உள்ளது ஆனந்தம் எனப்படுவது. (ஸத்யம் ஞானம் அனந்தம் ஆனந்தம் என்ற) இந்த நான்கும் எதனுடைய லக்ஷணமோ, தேசம், காலம் வஸ்து, நிமித்தம் ஆகிய வற்றால் மாறுபடாததோ, அது 'தத்' எனும் சொல்லின் பொருள் 'பரமாத்மா' என்றும், 'பரப்பிரம்மம்' என்று கூறப் படுவது. உபாதியுடன் கூடிய 'த்வம்' பதார்த்தத்தினின்றும் உபாதியுடன்கூடிய 'தத்' பதார்த்தத்தினின்றும் பிரிதாகி ஆகாயத்னைப்போல் எங்கும் பரவியதாய் ஸுக்ஷ்மமாய்த் தனித்த ஸன்மாத்திரமாய் ஸ்வயம் ஜோதியாய் உள்ள பொருள் 'அஸி' பதார்த்தம். அதுதான் ஆத்மா எனப் படுவது. அனாதிகர்ப்பிணியாயும், பிரமாணத்திற்கும் அப்ரமாணத்திற்கும் சமமாயும், உளதென்றும் இல

ஏதத்வஸ்து சதுஷ்டயம் யஸ்ய லக்ஷணம் தேச
 கால வஸ்து - நிமித்தேஷு அவ்யபிசாரி
 ஸ தத்பதார்த்த: பரமாத்மா பரம்
 ப்ரஹ்மேத்யுச்யதே | த்வம் பதார்த்தா-தௌபா-
 திகாத் தத்பதார்த்தா-தௌபாதிகாத்-விலக்ஷண
 ஆகாசவத் ஸர்வகத: ஸுஷ்ம: கேவல:
 ஸத்தாமாத்ரோ(அ)ஸி பதார்த்த:
 ஸ்வயம் ஜ்யோதிராத்மேத்யுச்யதே | தத்-
 பதார்த்தச்சாத்மேத்யுச்யதே | அனாதி-ரந்தர்வத்னீ
 ப்ரமாணுப்ரமாண ஸாதாரண ந ஸதீ நாஸதீ
 விஸ்வ-மகாராத்-விகார ஹேதௌ
 நிரூப்யமானே (அ)ஸதீ அநிரூப்யமானே ஸதீ
 லக்ஷண சூன்யா ஸா மாயேத்யுச்யதே || 4 ||
 இத்யாதர்வணீய ஸர்வஸாரோபநிஷத் சமாப்தா ||

தென்றும் கூறமுடியாததாயும் தான் மாறுபடாமல்
 மாறுபாடுகளுக்குக் காரணமாயும் ஆராய்ந்து நிரூபித்தால்
 இல்லாததாயும், அப்படி நிரூபிக்காதபொழுது உள,
 தாயும், அடையாளம் ஏதுமில்லதாயும் உள்ளது எதுவோ
 அது மாயை எனப்படுகிறது.

இங்ஙனம் ஸர்வஸாரோபநிஷத்து முற்றும்.

நிராலம்போபநிஷத் ॥ ३६ ॥

‘पूर्णमदः’ इति शान्तिः ॥ ॥ ॥

ओं नमः शिवाय गुरवे सच्चिदानन्दमूर्तये ।
 निष्प्रपंचाय शान्ताय निरालम्बाय तेजसे ॥
 निरालम्बं समाश्रित्य सालम्बं विजहाति यः ।
 स सन्न्यासी च योगी च कैवल्यं पदमश्नुते
 एषामज्ञान-जन्तूनां समस्तारिष्टशान्तये ।
 यद्यद् बोद्धव्य-मखिलं तदाशंक्य ब्रवीम्यहम्
 ॥ १ ॥

மஹதஹ்-கார-பூதிவ்யப்தேஜோவாய்வாகாசத்வென வூஹ்ரூபேண
 அண்டகோசேன கர்மஜ்ஞானார்த்தரூபதயா ஹாசமான-மஹிதீய-
 மகிலோபாதி-வினிர்முக்ந் தத் சகல சக்யுபவூஹித்

36. நிராலம்போபநிஷத்து

‘பூர்ணமத:’ என்று சாந்தி பாடம்.

1. ஸச்சிதானந்த வடிவாயும், பிரபஞ்சத்தைக் கடந்த
 தாயும் சாந்தமாயும் பற்றற்றதாயும், ஞான ஒளிவடி
 வாயும் உள்ள குருவாகிய சிவத்திற்கு நமஸ்காரம். பற்
 றற்றதைப் பிடித்துக்கொண்டு எவன் பற்றுள்ளதை விடு
 கிறானோ அவன்தான் ஸந்நியாஸி என்றும் யோகி
 என்றும் கூறப்படுகிறான். அவன் கைவல்யம் எனும்
 பதத்தை அடைந்தனுபவிப்பான். அஞ்ஞானத்திலாழ்ந்த

36. நிராலம்போபநிஷத்

‘பூர்ணமத:’ இதி சாந்தி:॥

ஓம் நம: சிவாய குரவே ஸச்சிதானந்த மூர்த்தயே ।
நிஷ்ப்ரபஞ்சாய சாந்தாய நிராலம்பாய தேஜஸே॥
நிராலம்பம் ஸமாச்சரித்ய ஸாலம்பம்

விஜஹாதி ய:।

ஸ ஸந்ந்யாஸீச யோகீ ச கைவல்யம் பதமன்னுதே ॥
ஏஷா-மஜ்ஞான ஜந்தூனாம்

ஸமஸ்தாரிஷ்டசாந்தயே ॥
யத்யத் போத்தவ்ய-மகிலம் ததாசங்க்ய

ப்ரவீம்யஹம் ॥ 1 ॥

மஹதஹங்கார-ப்ருதிவ்யப்தேஜோ-வாய்வாகா-
சத்வேன ப்ருஹத்ருபேண அண்டகோசேன
கர்ம-ஜ்ஞானூர்த்த ரூபதயா பாஸமான-மத்விதீய
மகிலோபாதி-விநிர்முக்தம் தத்
ஸகல சக்த்யுபப்ரும்ஹிதம்

ஜீவர்களுக்கு எல்லாத்தீமைகளும் ஒழிய எதெது அறியத்
தக்கதோ அதையெல்லாம் யோசித்து நான் கூறுகிறேன்.

2. மஹத், அஹங்காரம், பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்ற பிரம்மாண்டத்தில் கர்மம், ஞானம் பொருள் என்ற வடிவில் பிரகாசிப்பதும் இரண்டற்றதும், எல்லா உபாதிகளும் நீங்கியதும், எல்லா சக்திகளும் நிறைந்ததும், அடிமுடியற்றதும், பரிசுத்தம், சிவம் சாந்தம், நிர்க்குணம் முதலிய சொற்களால் சொல்லப்பட் டாலும் சொல்ல இயலாததாயும் எந்த சைதன்யம் உளதோ அது பிரம்மம் எனப்படுவது.

ब्रह्मैव स्वशक्तिं प्रकृत्यभिधेया-माश्रित्य लोकान्
सृष्ट्वा प्रविश्य अन्तर्यामित्वेन ब्रह्मादीनां
बुद्धीन्द्रिय-नियन्तृत्वात् ईश्वरः ॥ ३ ॥

ब्रह्म विष्णुशान-इन्द्रादीनां नामरूपद्वारा स्थूलोऽह-
मिति मिथ्याध्यासवशाज्जीवः ॥ सोऽहमेकोऽपि देहा-
रम्भक-भेदवशाद् बहु जीवः ॥ ४ ॥

ब्रह्मणः सक्ताशान्नाना-विचित्र जग-न्निर्माण-सामर्थ्य-
बुद्धिस्वरूपा ब्रह्मशक्तिरेव प्रकृतिः ॥

3. அந்த பிரம்மம் ப்ரக்ருதி என்று பெயருள்ள தனது சக்தியைக் கொண்டு உலகங்களைச் சிருஷ்டித்து அவற்றுள் புகுந்து அந்தர்யாமி வடிவில் பிரம்மா முதலியவர்களின் புத்தியையும் இந்திரியங்களையும் இயக்குகையில் ஈச்வரன் எனப்படுகிறது.

4. பிரம்மா, விஷ்ணு, ஈசுவரன், இந்திரன் முதலிய பெயரும் உருவங்கொண்டு ஸ்தூலமாகத் தோன்றி மறையும், உபாதிகளை மேற்கொண்டு 'நான்' என்று தோன்றும்பொழுது அது ஜீவன் எனப்படும். அந்த 'நான்' ஒன்றேயாயினும் தேகம் தோன்றிய பேதத்தால் ஜீவர்கள் பலராகின்றனர்.

5. பிரம்மத்துடன் கூடி பலவிதமான விசித்ரமான உலகை நிர்மாணம் செய்யும் திறமை வாய்ந்த புத்தி

அனாத்யனந்தம் சுத்தம் சிவம் சாந்தம் நிர்க்குண-
மித்யாதிவாச்யம் அநிர்வாச்யம் சைதன்யம்
ப்ரஹ்ம || 2 ||

ப்ரஹ்மைவ ஸ்வசக்திம்
ப்ரக்ருத்யபிதேயாமாச்ரித்ய லோகான்
ஸ்ருஷ்ட்வா ப்ரவிச்ய அந்தர்யாமித்வேன
ப்ரஹ்மாதினாம் புத்திந்த்ரிய நியந்த்ருத்வாத்
சச்வர: || 3 ||

ப்ரஹ்ம-விஷ்ணுவீசான-இந்த்ராதினாம் நாம
ரூப த்வாராஸ்த்தாலோ (அ) ஹமிதி
மித்த்யாத்ந்த்யாஸவசாத் ஜீவ: |
ஸோ(அ)ஹமேகோ(அ)பி தேஹாரம்ப்பக
பேதவசாத் பஹுஜீவ || 4 ||

ப்ரஹ்மண: ஸகாசாந் நானு
விசித்ர ஜகந்நிர்மாண ஸாமர்த்த்ய -
புத்திஸ்வரூபா ப்ரஹ்மசக்திரேவ ப்ரக்ருதி:

வடிவான பிரம்ம சக்தி எதுவோ அது பிரக்ருதி
எனப்படும்.

தேகம் முதலியவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டதால்
பிரம்மமே பரமாத்மா. அதுவே பிரம்மா, விஷ்ணு,
இந்த்ரன், யமன், சூரியன், சந்திரன், தேவர்கள், அசுரர்கள்,
பிசாசுகள், மனிதர்கள், ஸ்திரீகள், மிருகம் முதலியவை
கள், தாவரம், பிராம்மணர் முதலியவர்கள். இது எல்லாம்
பிரம்மமே. சிறிதும் வேறன்று.

6. தோலுக்கும் இரத்தத்திற்கும் மாம்ஸத்திற்கும்

देहादेः परतरत्वाद् ब्रह्मैव परमात्मा स ब्रह्मा स
विष्णुः स इन्द्रः स शमनः स सूर्यः स चन्द्रस्ते सुरास्ते
असुरास्ते पिशाचास्ते मनुष्यास्ताः स्त्रियस्ते पश्चादय तत्
स्थावरं ते ब्राह्मणादयः । सर्वं खल्विदं ब्रह्म नेह
नानास्ति किञ्चन ॥ ५ ॥

न चर्मणो न रक्तस्य न मांसस्य न चास्थिनः ।
न जातिरात्मनो जातिर्व्यवहार-प्रकल्पिता ॥ ६ ॥

क्रियमाणेन्द्रियैः कर्माण्यहं करोमीत्यध्यात्म-
निष्ठतया कृतं कर्मैव कर्म ॥ कर्तृत्व भोक्तृत्वा-
द्यहंकार-तया बन्धरूपं जन्मादिकारणं नित्यनैमित्तिक-
याग-व्रत-तपोदानादिषु फलानभिसन्धानं यत्तदकर्म
॥ ७ ॥

देहेन्द्रिय-निग्रह-स्तद्गुरुपासन-श्रवण-மன-
निதித்யாசனைய்யத டூதூஷ்ய-स्वरूपं सर्वान्तरस्थं सर्वसमं

எலும்புக்கும் ஜாதி இல்லை. ஆத்மாவிற்கு ஜாதி
விவகாரத்தால் கற்பனை செய்யப்பட்டதாகும்.

7. இந்திரியங்கள் செயல்படும்போது 'நான் கருமங்
களைச் செய்கிறேன்' என்று ஆத்மாவிடம் அதைப்
பொருத்திச்செய்யும் செயல் கர்மம் எனப்படுவது.
'நான் கர்த்தா', 'நான் போக்தா' என்ற அஹங்காரத்தால்
பந்தமும் அதனால் பிறவியும் ஏற்படுவதால் (அதிலிருந்து

தேஹாதே: பரதரத்வாத் ப்ரஹ்மைவ பரமாத்மா
 ஸ ப்ரஹ்மா ஸ விஷ்ணு: ஸ இந்த்ர: ஸ சமன்:
 ஸ ஸூர்ய: ஸ சந்த்ரஸ்-தேஸுராஸ்தே
 அஸுராஸ்தே பிசாசாஸ்தே மனுஷ்யாஸ்தா:
 ஸ்த்ரியஸ்தே பச்வாதய தத் ஸ்த்தாவரம் தே
 ப்ராஹ்மணாதய: | ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம
 நேஹ நாணஸ்தி கிஞ்சன || 5 ||

ந சர்மணே ந ரக்தஸ்ய ந மாம்ஸஸ்ய ந
 சாஸ்த்தின: |
 ந ஜாதிராத்மணே ஜாதிர வ்யவஹார-
 ப்ரகல்பிதா || 6 ||

க்ரியமானேந்த்ரியை: கர்மாண்யஹம்
 கரோமீதி அத்யாத்ம நிஷ்ட்டயா க்ருதம்
 கர்மைவ கர்ம ||
 கர்த்ருத்வ-போக்த்ருத்வாதி அஹங்காரதயா
 பந்த்த ரூபம் ஜன்மாதி காரணம்
 நித்ய-நைமித்திக-யர்க-வ்ரத-தபோ தானாதிஷு
 பலானபிஸந்த்தானம் யத்ததகர்ம || 7 ||

தேஹேந்த்ரிய நிக்ரஹஸ்தத்-குருபாஸன-
 ச்ரவண-மனன-நிதித்த்யாஸனேர்-யத்யத்
 த்ருக்த்ருச்ய-ஸ்வரூபம் ஸர்வாந்தரஸ்த்தம்

விடுபடுவதற்கு வேதம் விதிக்கும் கருமங்களான)
 நித்தியம், நைமித்திகம், யாகம், விரதம், தவம்,
 தானம் முதலியவற்றில் பயனில் பற்றின்மை அகர்மம்
 எனப்படும்.

8. உடலையும் இந்திரியங்களையும் அடக்குதல், குரு

घटपटादिपदार्थमिवाविकारं विकारेषु चैतन्यं विना
 किंचिन्नास्तीति साक्षात्कारानुभवो ज्ञानम् ॥ रज्जौ
 सर्पभ्रान्तिरिव अद्वितीये सर्वानुस्यूते सर्वमये ब्रह्मणि
 देव-तिर्यङ्-नर-स्थावर-स्त्रीपुरुष-वर्णाश्रम-बन्धमोक्षो-
 पाधि-नानात्मभेद-कल्पितं ज्ञान-मज्ञानम् ॥ ८ ॥

सच्चिदानन्द स्वरूपं ज्ञात्वा आनन्दरूपाया स्थितिः
 सैव सुखम् । अनात्मरूपो विषयसंकल्प एव
 दुःखम् । सत्संसर्गः स्वर्गः । असत्संसार विषय
 जनसंसर्ग एव नरकः । अनाद्यविद्यावासनया
 जातो अहमित्यादि संकल्पो बन्धः । पितृ-मातृ-सहोदर-
 दारापत्य-गृहाराम-क्षेत्र-ममता-संसारावरण-संकल्पो
 बन्धः । कर्तृत्वाद्यहंकार संकल्पो बन्धः ।
 अणिमाद्यष्टैश्वर्याशा-सिद्धिसंकल्पो बन्धः ।

விற்குப்பணிவிடை, சிரவணம் மனனம் நிதித்தியாஸனம்
 ஆகியவையும்; பார்ப்பவனிடமும் பார்க்கப்படும்
 பொருளிலும் அனைத்தினுள்ளும் உறைவதும், எங்கும்
 சமமாயிருப்பதும் குடம், துணி முதலிய வடிவங்களில்
 வடிவேதுமில்லாதிருப்பதும் அறிவே உருவாகியதும்,
 அதில்லாமல் உலகில் ஒன்றுமில்லை என்ற ஸாக்ஷாத்கார
 அனுபவமும்;- ஞானம் எனப்படும். பழுதையில் பாம்பு
 என்ற மதிமயக்கத்தைப்போல் இரண்டற்று எங்கும்
 ஊடுருவி அனைத்துமாயிருக்கும் பிரம்மத்தில், தேவர்,
 மனிதர், இடையில் உள்ளவர், தாவரம், ஸ்திரீ, புருஷன்,
 வர்ணம் ஆசிரமம், பந்தம் மோக்ஷம் என்ற உபாதி

ஸர்வஸமம் கடபடாதி பதார்த்த மிவாவிகாரம்
 விகாரேஷு சைதன்யம் விநா கிஞ்சிந்நாஸ்தீதி
 ஸாக்ஷாத்காரானுபவோ ஜ்ஞானம் ।
 ரஜ்ஜௌ ஸர்ப்ப ப்ராந்திரிவ அத்விதீயே
 ஸர்வானுஸ்யுதே ஸர்வமயே ப்ரஹ்மணி
 தேவ-திர்யங்-நர ஸ்த்தாவர ஸ்தர்
 புருஷ-வர்ணச்ரம-பந்தமோக்ஷாபாதி நாஸ்தம்-
 பேத-கல்பிதம் ஜ்ஞான-மஜ்ஞானம் ॥ 8 ॥

ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாத்வா ஆனந்த
 ரூபாயா ஸ்த்திதி: ஸைவ ஸுகம் ।
 அனாத்மரூபோ விஷயஸங்கல்ப ஏவ து:க்கம் ।
 ஸத்ஸம்ஸர்க: ஸ்வர்க: । அஸத் ஸம்ஸாரவிஷய
 ஜன-ஸம்ஸர்க ஏவ நரக: । அனாத்யவித்யா
 வாஸநயா ஜாதோ அஹமித்யாதி ஸங்கல்போ
 பந்த்த: । பித்ரு-மாத்ரு-ஸஹோதர-தாராபத்ய-
 க்ருஹாராம-க்ஷேத்ர-மமதா-ஸம்ஸாராவரண-
 ஸங்கல்போ பந்த்த: । கர்த்ருத்வாத்யஹங்கார-

களால் பலவிதமாகக் கற்பனைகளைச் செய்யும் புத்தி
 அஞ்ஞானம் எனப்படும்.

9. ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமான ஆத்மாவை அறிந்து
 ஆனந்த ரூபத்தில் நிலைத்திருத்தல் சுகம். ஆத்மாவல்லாத
 விஷயங்களை நாடுதலே துக்கம். ஸாதுக்களின் ஸங்கமே
 ஸ்வர்க்கம். அஸத்தான ஸம்ஸார விஷயங்களில்
 ஆழ்ந்த ஜனங்களுடன் கூடுதலே நரகம். அனாதி அவித்யா
 வாஸனையால் நான் பிறந்தவன் என்பது முதலிய
 எண்ணம் பந்தம். தாய், தந்தை, சகோதரர், மனைவி,
 மக்கள், வீடு, தோட்டம், வயல் முதலியவை என்னுடை

தேவமனுஷ்யாद्यுபாசனா-காமசங்கல்போ बन्धः । यमाद्य-
 ष्टांगयोग संकल्पो बन्धः । वर्णाश्रम धर्म कर्म
 संकल्पो बन्धः । आज्ञाभय संशय-आत्मगुणसंकल्पो
 बन्धः । याग-व्रत-तपोदान-विधिविधानज्ञानसंभवो बन्धः ।
 केवलमोक्षापेक्षा-संकल्पो बन्धः । संकल्पमात्रसंभवो
 बन्धः ॥ नित्यानित्य-वस्तुविचारा-दनित्य-संसार-
 सुखदुःख विषय-समस्त क्षेत्र ममता-बन्धक्षयो मोक्षः

॥ ९ ॥

सर्वशरीरस्थ-चैतन्य-ब्रह्मप्रापको गुरुरुपास्यः ।
 विद्याध्वस्त-प्रपंचावगाहित-ज्ञानावशिष्टं ब्रह्मैव शिष्यः ।
 सर्वान्तरस्थ-संविद्रूपविद्विद्वान् । कर्तृत्वाद्याहंकारभावा-
 रूढो मूढः । ब्रह्म-विष्ण्वीशान-इन्द्रादीना-मैश्वर्यं

யவை என்ற ஸம்ஸார ஆவரணம் பந்தம். நான்
 கர்த்தா என்ற அஹங்காரம் பந்தம். அணிமாதி அஷ்ட
 ஐச்வரிய ஸித்தியில் ஆசை பந்தம். தேவர்களையோ
 மனிதர்களையோ வழிபட ஆசைப்படுவது பந்தம்.
 இயமம் முதலிய எட்டு அங்கங்களைக்கொண்ட யோக
 மார்க்கத்தில் பற்று பந்தம். வர்ணாசிரம கருமங்களில்
 பிரவிருத்தி பந்தம். கட்டளையை மீறும் பயத்தால் ஆத்ம
 குணத்தில் நாட்டம் பந்தம். யாகம், விரதம், தவம்,
 தானம், முதலிய விதிமுறைகளைப் பற்றிய அறிவும்
 பந்தம். தான் ஒருவன் மோகும் அடையவேண்டும்
 என்ற விருப்பமும் பந்தம். நித்யாநித்ய விவேகத்தால்
 அநித்தியமான ஸம்ஸார சுகதுக்க விஷயங்களிலும்

ஸங்கல்போ பந்த்து: | அணிமாத்யஷ்டைச்வர்யா
 சா-ஸித்திஸங்கல்போ பந்த்து: | தேவமனுஷ்யாத்
 யுபாஸனா-காமஸங்கல்போ பந்த்து: |
 யமாத்யஷ்டாங்க யோக ஸங்கல்போ பந்த்து:
 வர்ணாசிரம தர்ம கர்ம ஸங்கல்போ பந்த்து: |
 ஆஜ்ஞாபய ஸம்சய-ஆத்ம குண ஸங்கல்போ
 பந்த்து: | யாக-வ்ரத-தபோதான-விதி-விதான
 ஜ்ஞானஸம்ப்பவோ பந்த்து: | கேவல மோக்ஷா-
 பேக்ஷா ஸங்கல்போ பந்த்து: | ஸங்கல்ப மாத்ர
 ஸம்ப்பவோ பந்த்து: | நித்யாநித்ய-வஸ்து
 விசாரா-தனித்ய-ஸம்ஸார-ஸுகது: க்கவிஷய
 ஸமஸ்த-க்ஷேத்ர மமதா-பந்தக்ஷயோ மோக்ஷ: || 9 ||
 ஸர்வ சரீரஸ்த்த-சைதன்ய-ப்ரஹ்ம ப்ராபகோ
 குருருபாஸ்ய: |

வித்யா-த்த்வஸ்த-ப்ரபஞ்சாவகாஹித-

ஜ்ஞானாவசிஷ்டம் ப்ரஹ்மைவ சிஷ்ய: |
 ஸர்வாந்தர: ஸ்த்த ஸம்வித்ருபவித்-வித்வான் |
 கர்த்ருத்வாத்-யஹங்கார-பாவாருடோ மூட: |
 ப்ரஹ்ம-விஷண்-வீசான-இந்த்ராதினா-மைச்வர்ய-
 பார்க்கப்படும் பொருள்கள் அனைத்திலும் என்னுடையது
 என்ற பாவனை முற்றும் அழிதல் மோக்ஷம்.

10. எல்லா சரீரங்களிலும் உறையும் சைதன்யமான
 பிரம்மத்தை அடையும்படி செய்யும் குரு உபாசிப்பதற்
 குரியவர். உபாஸனையால் பிரபஞ்சம் ஒழிந்து ஞானத்தில்
 மூழ்கியபின் எஞ்சி நிற்கும் பிரம்மஸ்வரூபியே சிஷ்யன்.
 அனைத்துள்ளும் அறிவு வடிவாய் விளங்கும் சைதன்யத்தை
 அறிபவன் வித்வான். தான் கர்த்தா என்ற பாவனையைத்
 தன்மேல் ஏற்றிக்கொண்டவன் மூடன். பிரம்மா, விஷ்ணு,

कामनया निरशन-जपाग्निहोत्रादिषु अन्तरात्मानं
 सन्तापयति चात्युग्र-रागद्वेष-विहिंसा दंभाद्यपेक्षितं तप
 आसुरम् । ब्रह्म सत्यं जगन्मिथ्ये-त्यपरोक्षज्ञानाग्निना
 ब्रह्माद्यैश्वर्याशा-सिद्धसंकल्पबीज-सन्तापं तपः ।
 प्राणेन्द्रियान्तः करण-गुणादेः परतरं सच्चिदानन्दमयं
 नित्यमुक्तब्रह्मस्थानं परमं पदम् । देशकाल-वस्तु-
 परिच्छेद-राहित्य-चिन्मात्रस्वरूपं ग्रह्यम् । स्वस्वरूप-
 व्यतिरिक्त-मायामय-बुद्धीन्द्रिय-गोचर-जगत्-सत्यत्व-
 चिन्तन-मग्राह्यम् । सर्वधर्मान् परित्यज्य निर्ममो
 निरहंकारो भूत्वा ब्रह्मेष्टं शरणमुपगम्य तत्त्वमसि अहं
 ब्रह्मास्मि सर्वं खल्विदं ब्रह्म नेहनानास्ति किञ्चन
 इत्यादि महावाक्यार्थानुभव-ज्ञानाद् ब्रह्मैवाहमस्मीति
 निश्चित्य निर्विकल्प-समाधिना स्वतन्त्रो यतिश्चरति स-
 संन्यासी स मुक्तः स पूज्यः स योगी स परमहंसः
 सोऽवधूतः स ब्राह्मण इति । इदं निरालम्बोपनिषदं

ஈசானன், இந்திரன் முதலிய ஈச்வரர்களின் சக்தியை
 அடைய ஆசைப்பட்டு உபவாஸம் ஜபம் அக்னிஹோத்ரம்
 முதலியவற்றில் அந்தராத்மாவை வாட்டி வருத்திக்
 கடுமையான பற்று, பகை, இம்சை, இடம்பம் முதலிய
 வற்றைக்கொண்டு செய்யப்படும் தவம் அசுரத்தன்மை
 வாய்ந்தது. பிரம்மமே ஸத்தியம் உலகம் பொய் என்ற
 அனுபவ ஞானமாகிற அக்னியால் பிரம்மா முதலிய
 வர்களின் ஐச்வரியத்தை அடையவேண்டும் என்ற

காமனயா நிரசன-ஜபாக்னிஹோத்ராதிஷு
 அந்தராத்மானம் ஸந்தாபயதி சாத்யுக்ரராகத்
 வேஷ-விஹிம்ஸா தம்ப்பாக் யபேக்ஷிதம் தப
 ஆஸுரம் | ப்ரஹ்ம ஸத்யம் ஜகன் மித்த்யேத்-
 யபரோக்ஷ ஜ்ஞானாக்னிநா ப்ரஹ்மாத்யைச்
 வர்யாசா-ஸித்தஸங்கல்ப பீஜஸந்தாபம் தப: |
 ப்ராணேந்த்ரியாந்த: கரண-குணாதே : பரதரம்
 ஸச்சிதானந்தமயம் நித்யமுக்த-ப்ரஹ்மஸ்த்தானம்
 பரமம் பதம் |

தேசகால-வஸ்து-பரிச்சேதராஹித்ய-சின்மாத்ர-
 ஸ்வரூபம் க்ராஹ்யம் ஸ்வஸ்வரூப-வ்யதிரித்த-
 மாயாமய-புத்தீந்த்ரிய-கோசர-ஜகத்-ஸத்யத்வ-
 சிந்தனம்க்ராஹ்யம் | ஸர்வதர்மான் பரித்யஜ்ய
 நிர்மமோ நிரஹங்காரோ பூத்வா ப்ரஹ்மேஷ்டம்
 சரணமுபகம்ய தத்த்வமஸி அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி
 ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம நேஹ நானஸ்தி
 கிஞ்சன இத்யாதி மஹா வாக்யார்த்தானுபவ -
 ஜ்ஞானாத்-ப்ரஹ்மைவாஹமஸ்மீதி நிச்சித்ய
 நிர்விகல்ப-ஸமாதிநா ஸ்வதந்த்ரோ யதிச்சரதி
 ஸ ஸந்நயாஸீ ஸ முக்த: ஸ பூஜ்ய: ஸ யோகீ ஸ
 பரமஹம்ஸ: ஸோ(அ)வதூத: ஸ ப்ராஹ்மண

ஆசையின் விதையைச் சுட்டெரித்தல் உண்மையான
 தவம். பிராணன், இந்திரியம், அந்தக்கரணம் குணங்கள்
 அனைத்தையும் கடந்து ஸச்சிதானந்த வடிவாய், நித்திய
 முக்தஸ்வரூபமாய் உள்ள பிரம்மத்தின் நிலை பரமபதம்.
 இடம், காலம், பொருள் முதலியவற்றால் பிளவுபடாமல்
 கேவல அறிவு வடிவாக எது உளதோ அதுவே

योऽधीते गुर्वनुग्रहतः सोऽग्निपूतो भवति स वायुपूतो
भवति न स पुनरावर्तते न स पुनरावर्तते
पुनर्नाभिजायते पुनर्नाभिजायते इत्युपनिषत्

॥ १० ॥

॥ इति निरालम्बोपनिषत् समाप्ता ॥

இதி । இதம் நிராலம்போபநிஷதம்
யோ(அ)கீதே குர்வனுக்ரஹதः
ஸோ(அ)க்னிபூதோ பவதி ஸ வாயுபூதோ பவதி
ந ஸ புனராவர்த்ததே ந ஸ புனராவர்த்ததே
புனர்நாபிஜாயதே புனர்நாபிஜாயதே
இத்யுபநிஷத் ॥ 10 ॥

இதி நிராலம்போபநிஷத் ஸமாப்தா ॥

கொள்ளத்தக்கது. ஆத்மஸ்வரூபத்திற்குப் புறம்பாய்
மாயாமயமான புத்திக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் விளங்கு
வதாய் உள்ள உலகம் உண்மை என்ற எண்ணம் தள்ளத்
தக்கது. எல்லா தர்மங்களையும் துறந்து அஹங்கார
மமகாரமில்லாமல் இஷ்டமான பிரம்மத்தை நாடிச் சரண்
புகுந்து 'தத்-த்வமஸி', அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி', 'ஸர்வம்
கல்விதம் ப்ரஹ்ம', 'நேஹநானாஸ்திகிஞ்சன' முதலிய
மகா வாக்கிய அர்த்த அனுபவ ஞானத்தால் 'ப்ரஹ்மை
வாஹமஸ்மி' (நான் பிரம்மமாகவே இருக்கிறேன்)
என்று நிச்சயித்து நிர்விகல்ப ஸமாதியில் நிலைத்து
சுதந்திரமாக உலவும் முனிவன் எவனோ அவன்தான்
ஸந்ந்யாஸி, அவன்தான் முக்தன், அவன்தான் பூஜித்தற்
குரியவன், அவன்தான் யோகி, அவன்தான் பரம

ஹம்ஸன், அவன்தான் அவதூதன், அவன்தான் பிராம் மணன் என்பது முடிவு. இந்த நிராலம்போபநிஷத்தை குருவின் அருளால் படிப்பவன் அக்னியைப்போல் தூய்மையுடையவனாகவும் வாயுவைப்போல் தூய்மை உடையவனாகவும் விளங்குவான். மீண்டும் திரும்பிவர மாட்டான். மீண்டும் திரும்பிவரமாட்டான். அவனுக்கு மறுபிறப்பில்லை, அவனுக்கு மறுபிறப்பில்லை என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் நிராலம்போபநிஷத்து முற்றும்.

॥ शुकरहस्योपनिषत् ३७ ॥

ओं सहनाववतु इति शान्तिः ॥ श्रीसदाशिव उवाच ।

अथ रहस्योपनिष-द्विभागशो वाक्यार्थश्लोकाः
प्रोच्यन्ते । येनेक्षते श्रृणोतीदं जिघ्रति व्याकरोति च ।

स्वाद्व स्वादु विजानाति तत्प्रज्ञान-मुदीरितम्

॥ १ ॥

चतुर्मुखेन्द्र-देवेषु-मुनुष्याश्चगवादिषु ।

चैतन्यमेकं ब्रह्मातः प्रज्ञानं ब्रह्म मय्यपि ॥ २ ॥

परिपूर्णः परात्मास्मिन् देहे विद्याधिकारिणि ।

बुद्धेः साक्षितया स्थित्वा स्फुरन्नहमितीर्यते ॥ ३ ॥

37. சுசு ரஹஸ்யோபநிஷத்

‘ஓம் ஸஹநாவவது’ என்று சாந்தி பாடம்.

சுசு ரஹஸ்யோபநிஷத்தின் பாகமான மஹா வாக்
கியங்களின் பொருளை விளக்கும் சுலோகங்கள் கூறப்
படுகின்றன.

1. எதனால் ஒருவன் பார்க்கிறானோ கேட்கிறானோ, முகர்
கிறானோ பேசுகிறானோ ருசியையும் ருசியற்றதையும்
உணர்கிறானோ அந்த அறிவு ப்ரஜ்ஞானம் எனப்படும்.

2. நான்முகன், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், மனிதர்கள்,
குதிரை, பசு முதலிய எல்லா இடங்களிலும் உள்ள
சைதன்யம் அல்லது அறிவு ஒன்றேயாகிய பிரம்மம்.

॥ 37. சுக ரகஸ்யோபநிஷத் ॥

‘ஓம் ஸஹநாவவது’ இதி சாந்தி ।

ஸ்ரீ ஸதாசிவ உவாச ॥

அத ரஹஸ்யோபநிஷத் விபாகசோ

வாக்யார்த்த: ச்லோகா: ப்ரோச்யந்தே ।
யேநேக்ஷதே ச்ருணோதீதம் ஜிக்ரதி வ்யாகரோதி ச ।
ஸ்வாத்வாஸ்வாது விஜாநாதி

தத்ப்ரஜ்ஞானமுதீரிதம் ॥ 1 ॥

சதுர்முகேந்த்ர தேவேஷு மனுஷ்யாச்வ-கவாதிஷு ।
சைதன்யமேகம் ப்ரஹ்மாத: ப்ரஜ்ஞானம்

ப்ரஹ்ம மய்யபி ॥ 2 ॥

பரிபூர்ண: பராத்மாஸ்மின் தேஹே

வித்யாதிக்காரிணி ।

புத்தே: ஸாக்ஷிதயா ஸ்த்தித்வா

ஸ்ப்புரன்னஹமிதீர்யதே ॥ 3 ॥

அந்த பிரஜ்ஞானமாகிய பிரம்மம் தான் என்னிடம் உள்ளதும்.

3. அறிவின் இடமாகிய இந்த தேகத்தில் புத்திக்கு ஸாக்ஷியாகப் பரிபூர்ணமான பரமாத்மா இருந்து பிரகாசித்துக் கொண்டு ‘அஹம்’ எனக் கூறப்படுகிறது.

4. இயற்கையில் எங்கும் நிறைந்த பரமாத்மா ‘பிரம்மம்’ என்ற சொல்லால் வர்ணிக்கப்படுகிறது. ‘நான் இருக்கிறேன்’ என்று அது விளங்குகிறது. அதனால் நானே பிரம்மமாகிறேன்.

5. நாமரூபமில்லாமல் இரண்டற்ற ஒன்றாக சிருஷ்டிக்கு முன்பு இருந்த அது இப்பொழுதும் அப்படியே

स्वतः पूर्णः परात्मात्र ब्रह्मशब्देने वर्णितः ।

अस्मीत्यैक्य-परामर्श-स्तेन ब्रह्म भवाम्यहम्

॥ ४ ॥

एकमेवाद्वितीयं सन्नामरूप-विवर्जितम् ।

सृष्टेः पुराधुनाप्यस्य तादृक्त्वं तदितीयते ॥ ५ ॥

श्रोतु-देहिन्द्रियातीतं वस्त्वत्र त्वंपदेरितम् ।

एकता ग्राह्यतेऽसीति तदैक्यमनुभूयताम् ॥ ६ ॥

स्वप्रकाशापरोक्षत्व-मयमित्युक्तितो मतम् ।

अहंकारादि-देहान्तं प्रत्यगात्मेति गीयते ॥ ७ ॥

दृश्यमानस्य सर्वस्य जगतस्तत्त्वमीर्यते ।

ब्रह्मशब्देन तद्ब्रह्म स्वप्रकाशात्मरूपकम् ॥ ८ ॥

இருக்கிறது. அதுதான் 'தத்-த்வமஸி'

மஹாவாக்கியத்தில் 'தத்' எனும் பதத்தால்

குறிக்கப்படுவது.

6. கேட்பவனின் தேகத்திற்கும் இந்திரியங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டதாய் உள்ளே விளங்கும் உண்மைப் பொருள் 'த்வம்' எனும் பதத்தால் குறிக்கப்படுவது.

'அஸி' எனும் பதத்தால் 'தத்' என்பதும் 'த்வம்' என்பதும் ஒன்றே என்று கூறப்படுகிறது. அந்த ஐக்கியத்தைக் கண்டு அனுபவிக்க வேண்டும்.

7. 'அயமாத்மா ப்ரஹ்ம' எனும் மஹா வாக்கியத்தில் சுயம்பிரகாசமாய்த் தனக்குத் தானே அபரோக்ஷமாய் விளங்கும் ஆத்மா 'அயம்' எனும் பதத்தால் சுட்டிக்

ஸ்வத: பூர்ண: பராத்மாத்ர ப்ரஹ்மசப்தேன
வர்ணித: |

அஸ்மீத்யைக்ய-பராமர்சஸ்-தேன ப்ரஹ்ம
பவாம்யஹம் || 4 ||

ஏகமேவாத்விதீயம் ஸந்நாமரூப-விவர்ஜிதம் |
ஸ்ருஷ்டே: புரா(அ)துனாப்யஸ்ய தாத்ருக்த்வம்
ததிதீர்யதே || 5 ||

ச்ரோதுர்-தேஹேந்த்ரியாதீதம் வஸ்த்வத்ர
த்வம்பதேரிதம் |

ஏகதா க்ராஹ்யதே(அ)ஸீதி ததைக்யமனூ
பூயதாம் || 6 ||

ஸ்வப்ரகாசாபரோக்ஷத்வ-மய-மித்யுக்திதோ
மதம் |

அஹங்காராக்ஷி-தேஹாந்தம் ப்ரத்யகாத்மேதி
கீயதே || 7 ||

த்ருச்யமானஸ்ய ஸர்வஸ்ய ஜகதஸ்-
தத்வ-மீர்யதே |

ப்ரஹ்மசப்தேன தத்ப்ரஹ்ம ஸ்வப்ரகாசாத்ம
ரூபகம் || 8 ||

காட்டப்படுவது. அதுதான் அஹங்காரம் முதல் தேகம் வரை வியாபித்துள்ள ப்ரத்யகாத்மா என்று பேசப்படுவது.

8. பார்க்கப்படும் உலகனைத்தும் வியாபித்துள்ள தத்துவம் பிரம்மம். அந்த பிரம்மம் சுயம் பிரகாச ஆத்ம ரூபம்.

9. ஆத்மா அல்லாததை ஆத்மா என்ற அவிவேக உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து 'நான்' 'எனது' என்றெல்லாம் கனவு

அனாத்மதூஷ்டே-ரவिवेक निद्रा-महं मम स्वप्नगतिं गतोऽहम् ।
स्वरूपसूर्येऽभ्युदिते स्फुटोक्ते-गुरोर्महावाक्य पदैः प्रबुद्धः

॥ ९ ॥

वाच्यं लक्ष्यमिति द्विधार्थसरणी वाच्यस्य हि त्वंपदे
वाच्यं भौतिक-मिन्द्रियादिरपि यल्लक्ष्यं त्वमर्थश्च सः ।
वाच्यं तत्पद-मीशता-कृतमति-र्लक्ष्यंतु सच्चित्सुखा -
नन्द ब्रह्म तदर्थ एष च तयोरैक्यं त्वसीदं पदम्

॥ १० ॥

त्वमिति तदिति कार्ये कारणे सत्युपाधौ
द्वितयमितरथैकं सच्चिदानन्दरूपम् ।

उभयवचन हेतू देशकालौ च हित्वा ।

जगति भवति सोऽयं देवदत्तो यथैकः ॥ ११ ॥

कार्योपाधि-रयं जीवः कारणोपाधिरीश्वरः ।

कार्य-कारणतां हित्वा पूर्णबोधोऽवशिष्यते ॥ १२ ॥

கண்டு கொண்டு இருந்த நான் குருவின் மஹா
வாக்கிய உபதேசத்தால் ஸ்வரூப சூரியன் உதித்து
விழிப்பையடைந்தேன் (என்று ஞானி உணர்கிருன்).
10. மஹாவாக்கியத்தின் பொருளை உணரப் பதங்களின்
'வாச்யம்' 'லக்ஷ்யம்' என்ற இரண்டு வகையான அர்த்தங்
களையும் கவனிக்க வேண்டும். (த்வம்) பதத்திற்கு வாச்
யார்த்தம் பஞ்சபூதங்களாலான தேகமும் இந்திரியம்
மதலியவைகளும், லக்ஷ்யார்த்தம் தேகத்திற்கும் இந்

அநாத்மத்ருஷ்டே-ரவிவேக நித்ரா-மஹம் ம ம
ஸ்வப்ன கதிம் கதோ(அ)ஹம் ।

ஸ்வரூப ஸூர்யேஃப்ப்யுதிதே

ஸ்ப்புடோக்தேர்-குரோர் மஹாவாக்ய பதை:

ப்ரபுத்த: || 9 ||

வாச்யம் லக்ஷ்யமிதி த்விதார்த்த ஸரணீ

வாச்யஸ்ய ஹி த்வம்பதே । வாச்யம்

பௌதிக-மிந்த்ரியாதிரபி யல்லக்ஷ்யம்

த்வமர்த்தச்ச ஸ: ।

வாச்யம் தத்பத-மீசதா-க்ருதமதிர்-லக்ஷ்யந்து

ஸச்சித் ஸுகானந்த ப்ரஹ்ம ததர்த்த ஏஷ ச

தயோரைக்யம் த்வஸீதம் பதம் || 10 ||

த்வமிதி ததிதி கார்யே காரணே ஸத்யுபாதௌ

த்விதய-மிதரதைகம் ஸச்சிதானந்த ரூபம் ।

உபயவசனஹேதூ தேச காலௌ ச ஹித்வா ஜகதி

பவதி ஸோ(அ)யம் தேவதத்தோ யதைக: || 11 ||

கார்யோபாதிரயம் ஜீவ: காரணோபாதிரீச்வர: ।

கார்ய காரணதாம் ஹித்வா பூர்ணபோதோ

(அ)வசிஷ்யதே || 12 ||

திரியங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஜீவன். (தத்) பதத்தின்
வாச்யார்த்தம் உலகை ஆளும் ஈச்வரன்; லக்ஷ்யார்த்தம்
ஸச்சிதானந்த ப்ரஹ்மம் 'அஸி' எனும் பதத்தின்
பொருள் லக்ஷியத்தில் இரண்டும் ஒன்றே என்பதாகும்.

11. 'த்வம்' என்றும் 'தத்' என்றும் காரிய காரண
உபாதிகளால் தான் இரட்டிப்பு. உபாதி நீங்கியபொழுது
இரண்டும் ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமேயாம். இரண்டாகப்

श्रवणं तु गुरोः पूर्वं मननं तदनन्तरम् ।

निदिध्यासन-मित्येतत् पूर्ण-बोधस्य कारणम्

॥ १३ ॥

अन्यविद्या-परिज्ञान-मवश्यं नश्वरं भवेत् ।

ब्रह्मविद्या परिज्ञानं ब्रह्मप्राप्तिकरं स्थितम् ॥ १४ ॥

महावाक्यान्युपदिशेत् स षडङ्गानि देशिकः ।

केवलं न हि वाक्यानि ब्रह्मणो वचनं यथा

॥ १५ ॥

एवमुक्तं मुनिश्रेष्ठ रहस्योपनिषत् शुक ।

मया पित्रानुनीतेन व्यासेन ब्रह्मवादिना ॥ १६ ॥

பிரிந்து தோன்றுவதற்குக் காரிய காரணமான தேசத்தையும் காலத்தையும் நீக்கிப் பார்த்தால் உலகில் 'அதே தேவதத்தன் தான் இவன்' என்பது போல் ஒன்றே யாகும்.

12. இந்த ஜீவன் காரிய உபாதியுடன் கூடியவன். ஈசுவரன் காரண உபாதியுடன் கூடியவன். காரியத்தையும் காரணத்தையும் விலக்கிப் பார்த்தால் பூர்ண ஞானம் தான் எஞ்சி நிற்கும்.

13. முதலில் குருவிடமிருந்து (மஹாவாக்கிய உபதேசமான) சிரவணம். பிறகு தனக்குத் தானே ஆராய்ச்சி யான மனனம். அதன்மேல் நிச்சயபுத்தியான நிதித்தி யாஸனம். இவை பூர்ண ஞானோதயத்திற்குக் காரணங்கள்.

14. மற்ற வித்தைகளைப் பற்றிய ஞானம் அழிந்து

ச்ரவணந்து குரோ: பூர்வம் மனனம்
ததனந்தரம் ।

நிதித்த்யாஸன-மిత்யேதத் பூர்ணபோதஸ்ய
காரணம் ॥ 13 ॥

அன்ய வித்யா பரிஜ்ஞான-மவச்யம்
நச்வரம் பவேத் ।

ப்ரஹ்ம வித்யா பரிஜ்ஞானம்
ப்ரஹ்மப்ராப்திகரம் ஸ்த்திதம் ॥ 14 ॥

மஹாவாக்யான்யுபதிசேத் ஸ ஷடங்கானி
தேசிக: ।

கேவலம் நஹி வாக்யானி ப்ரஹ்மணே
வசனம் யதா ॥ 15 ॥

ஏவமுக்தம் முனிச்ரேஷ்ட்ட
ரஹஸ்யோபநிஷத் சுக ।

மயா பித்ரானுநீதேன வ்யாஸேன
ப்ரஹ்மவாதினா ॥ 16 ॥

போகும். பிரம்ம வித்யா ஞானம் அழிவிலாது பிரம்மத்தைக் கூட்டி வைக்கும்.

15. குருவானவர் சீடனுக்கு ஆறு அங்க நியாஸங்களுடன் மஹாவாக்கியங்களை உபதேசிக்க வேண்டும். தனியாக வாக்கியங்களை மட்டும் உபதேசிக்கக் கூடாது என்று பிரம்மாவின் வசனம் உளது.

16. முனிசிரேஷ்டராகிய சுகரே! இங்ஙனம் ரஹஸ்யோபநிஷத்து உமக்குக் கூறப்பட்டது. வேதத்தை விளக்கும் உமது தந்தையாகிய வியாஸரால் நான் இதற்காக அழைக்கப்பட்டேன்.

ततो ब्रह्मोपदिष्टं वै सच्चिदानन्द लक्षणम् ।
जीवन्मुक्तः सदा ध्यायन्नित्यस्त्वं विहरिष्यसि

॥ १७ ॥

यो वेदादौ स्वरः प्रोक्तो वेदान्ते च प्रतिष्ठितः ।
तस्य प्रकृतिलीनस्य यः परस्स महेश्वरः ॥ १८ ॥
उपदिष्टः शिवेनेति जगत्तन्मयतां गतः ।
उत्थाय प्रणिपत्येशं त्यक्ताशेष-परिग्रहः ॥ १९ ॥
परब्रह्मपयोराशौ प्लवन्निव ययौ तदा ।
प्रव्रजन्तं तमालोक्य कृष्णद्वैपायनो मुनिः ॥ २० ॥
अनुव्रजन्नाजुहाव पुत्रविश्लेष-कातरः ।
प्रतिनेदुस्तदा सर्वे जगत्स्थावरजंगमाः ॥ २१ ॥

17. ஸச்சிதானந்த வடிவான பிரம்மோபதேசம் செய்யப் பெற்ற நீர் இனி எக்காலத்தும் ஜீவன் முக்தராக தியானத்தில் நிலைபெற்று உலாவுவீர்.

18. வேதத்தின் ஆதியில் விளங்கும் ஒலி என எது கூறப் படுகிறதோ, வேதாந்தத்தில் நிலைபெற்றது எதுவோ பிரகிருதி ஒடுங்குமிடம் எதுவோ அந்தப் பரம் பொருள் மஹேச்வரன்.

19. அந்தப் பரமசிவனால் உபதேசிக்கப்பெற்ற சுகர் தன்னுடையதென்று ஏதுமில்லாமல் துறந்து எழுந்து ஈசுவரனை வணங்கி உலகுடன் இரண்டறக் கலந்து தன் மயமாகிவிட்டார்.

ததோ ப்ரஹ்மோபநிஷ்டம் வை

ஸச்சிதானந்த லக்ஷணம் ।

ஜீவன் முக்த: ஸதா த்த்யாயந் நித்யஸ்த்வம்

விஹரிஷ்யஸி ॥ 17 ॥

யோ வேதாதௌ ஸ்வர: ப்ரோக்தோ

வேதாந்தே ச ப்ரதிஷ்டித: ।

தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீனஸ்ய ய: பரஸ்ஸ

. மஹேச்வர: ॥ 18 ॥

உபநிஷ்ட: சிவேனேதி ஜகத்தன்மயதாம் கத: ।

உத்தாய ப்ரணிபத்யேசம்

த்யக்தாசேஷ-பரிக்ரஹ: ॥ 19 ॥

பரப்ரஹ்ம பயோராசௌ ப்லவந்நிவ

யயௌ ததா ।

ப்ரவ்ரஜந்தம் தமாலோக்ய க்ருஷ்ண

த்வைபாயனோ முனி: ॥ 20 ॥

அனுவ்ரஜன்னாஜுஹர்வ புத்ர-விச்லேஷ

காதர: ।

ப்ரதிநேதுஸ்ததா ஸர்வே ஜகத்ஸ்த்தாவர-

ஜங்கமா: ॥ 21 ॥

20-21. பரப்பிரம்மமாகிற அமுதக் கடலில் மிதப்பவர் 'போல் துறவியாகச் செல்லும் அவரைப் பார்த்து கிருஷ்ண துவைபாயன முனிவர் பின்தொடர்ந்து பிள்ளை யின் பிரிவாற்றாமையால் 'மகனே!' என்று கூவினார். அப்பொழுது தாவரம் ஜங்கமமாகிய உலகனைத்தும் 'ஏன் ஏன்' என்று எதிரொலி செய்தது.

तच्छ्रुत्वा सकलाकारं व्यासः सत्यवतीसुतः ।
पुत्रेण सहितः प्रीत्या परानन्द-मुपेयिवान् ॥ २२ ॥

यो रहस्योपनिषद-मधीते गुर्वनुग्रहात् ।
सर्वपापविनिर्मुक्तः साक्षात् कैवल्यमश्नुते ॥
साक्षात्कैवल्ययश्नुते । इत्युपनिषत् ॥ २३ ॥

इतिशुकरहस्योपनिषत् समाप्ता

தச்ச்ருத்வா ஸகலாகாரம் வ்யாஸ:

ஸத்யவதீ ஸுத: ।

புத்ரேண ஸஹித: ப்ரீத்யா பரானந்த-

முபேயிவான் ॥ 22 ॥

யோ ரஹஸ்யோபநிஷத-மதீதே

சூர்வனுக்ரஹாத் ।

ஸர்வ பாப விநிர்முக்த: ஸாக்ஷாத்

கைவல்ய-மச்னுதே ।

ஸாக்ஷாத்கைவல்யமச்னுதே । இத்யுபநிஷத் ॥ 23 ॥

இதி சுகரஹஸ்யோபநிஷத் ஸமாப்தா

22. ஸத்யவதியின் புத்திரரான வியாஸர், அனைத்தின் வடிவான அவ்வொலியைக் கேட்டு புத்திரனிடமிருந்த அன்பால் அவனுடன் கூடிப் பரமானந்தத்தை அடைந்தார்.

23. எவர் இந்த ரகசிய உபநிஷதத்தைப் படிக்கிறாரோ அவர் குருவின் அருளால் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுக் கைவல்ய முக்தியை நேராக அனுபவிப்பவராவார். ஸாக்ஷாத் கைவல்ய முக்தியை அனுபவிப்பார் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் சுக ரஹஸ்யோபநிஷத்து
முற்றும்

வஜ்ரசூചികோபनिषत् ॥ ३८ ॥

ओं 'आप्यायन्तु' इति शान्तिः ॥

ओं वज्रसूचीं प्रवक्ष्यामि शास्त्र-मज्ञान-भेदनम् ।

दूषणं ज्ञानहीनानां भूषणं ज्ञानचक्षुषाम् ॥ १ ॥

ब्रह्मक्षत्रिय-वैश्य-शूद्रा इति चत्वारो वर्णास्तेषां
वर्णानां ब्राह्मण एव प्रधान इति वेदवचनानुरूपं
स्मृतिभिरप्युक्तम् । तत्र चोद्यमस्ति को वा ब्राह्मणो
नाम किं जीवः किं देहः किं जातिः किं ज्ञानं किं
कर्म किं धार्मिक इति ॥ २ ॥

तत्र प्रथमो जीवो ब्राह्मण इति चेत्तत्र । अतीता-
नागत-अनकदेहानां जीवस्यैकरूपत्वात् एकस्यापि

38. வஜ்ரஸூசிகோபநிஷத்து

'ஓம் ஆப்யாயந்து' என்று சாந்திபாடம். இது ஸாம வேதத்தைச் சார்ந்தது. வஜ்ர ஸூசிகா என்றால் வயிர ஊசி கடினமான தாதுப்பொருள்களில் துவாரம் செய்து நுழைவது வஜ்ர ஊசி.

1. ஓம். வஜ்ரஸூசீ என்ற உபநிஷத்தைக் கூறுகிறேன். அது அஞ்ஞானத்தைப் பிளக்கும் சாஸ்திரம். ஞான மில்லாதவர்களுக்கு தூஷணமாகவும் ஞானக்கண் படைத்தவர்களுக்கு பூஷணமாகவும் விளங்குவது அது.
2. பிராம்மணர் க்ஷத்ரியர் வைசியர் சூத்ரர் என்று

॥ 38. வஜ்ரஸூசிகோபநிஷத் ॥

‘ஓம் ஆப்யாயந்து’ இதி சாந்தி: ।

ஓம் வஜ்ரஸூசீம் ப்ரவக்ஷ்யாமி சாஸ்த்ர —
மஜ்ஞான — பேதனம் । தூஷணம் ஜ்ஞான
ஹீனானம் பூஷணம் ஜ்ஞான சக்ஷுஷாம் ॥ 1 ॥

ப்ரஹ்ம — க்ஷத்ரிய — வைச்ய — சூத்ரா இதி
சத்வாரோ வர்ணஸ் — தேஷாம் வர்ணனம்
ப்ராஹ்மண ஏவ ப்ரதான இதி
வேதவசனானுரூபம் ஸ்ம்ருதிபிரப்யுக்தம் । தத்ர
சோத்யமஸ்தி கோ வா ப்ராஹ்மணோ நாம கிம்
ஜீவ: கிம் தேஹ: கிம் ஜாதி: கிம் ஜ்ஞானம் கிம்
கர்ம கிம் தார்மிக இதி ॥ 2 ॥

தத்ர ப்ரதமோ, ஜீவோ ப்ராஹ்மண இதி
சேத் தந்ந । அதீதானாகத — அநேக தேஹானாம்
ஜீவஸ்யைகரூபத்வாத் ஏகஸ்யாபி கர்மவசாத் —

நான்கு வர்ணங்கள், அவற்றுள் பிராம்மணர் முக்கிய
மானவர் என்று வேதத்தின் கருத்தையொட்டி ஸ்ம்ருதி
களும் கூறும். அதைப்பற்றி ஆராய வேண்டும். பிராம்
மணன் என்றால் யார்? ஜீவனா, தேகமா, ஜாதியா,
ஞானமா, கர்மமா, தர்மமா?

3. முதலில் ஜீவன் பிராம்மணன் என்றால் அது ஒவ்வாது.
சென்றதும் வரப்போவதுமான பல தேகங்களில் ஜீவன்
ஒரே வடிவாயிருப்பதாலும், ஒருவனையாயினும் கர்ம
வசத்தால் பல உடல்கள் ஏற்படுவதாலும், எல்லா உடல்
களிலும் ஜீவன் ஒரே மாதிரி இருப்பதாலும் ஜீவனை

கர்மவशात् अनेकदेहसंभवात् सर्वशरीराणां जीवस्य
एकरूपत्वाच्च तस्मान्न जीवो ब्राह्मण इति ॥ ३ ॥

தஹி் தேஹோ ப்ராஹ்மண இதி ஷேத்தத்ந்ந । அாஷண்டாலாதி-
பர்யந்தானாं மனுஷ்யாणां பாంచபௌதிகத்வென தேஹஸ்யேக
ரூபத்வாத் ஜராமரணதர்மாதிர்மாதி-சாம்யதர்ஷனாத் பாஹ்மண:
ஷ்வேதவர்ண: க்ஷத்ரியோ ரக்தவர்ணோ வૈஷ்ய: பீதவர்ண: ஶூத்ர:
க்ருஷ்ணவர்ண இதி நியமாபாவாத் । பித்ராதி ஶரீரதஹ்நே
புத்ராதினாं ப்ரஹ்-ஹத்யாதி தோஷாஸம்பவாச்ச । தஸ்மான்
தேஹோ ப்ராஹ்மண இதி ॥ ४ ॥

தஹி் ஜாதி ப்ராஹ்மண இதி ஷேத்தத்ந்ந । தத்ந்ந ஜாத்யந்தர்-
ஜந்துஷ்வேநேகஜாதி ஸம்பவா மஹர்ஷயோ பஹவ: ஸந்தி ।
க்ருஷ்யஸங்கோமுக்யா:, கௌஷிக: குஷாத், ஜாம்பூகோ
ஜம்பூகாத், வால்மீகோ வல்மீகாத், வ்யாஸ: கைவர்தகந்யா

பிராம்மணன் எனக்கூற இயலாது.

4. ஆனால் தேகம் பிராம்மணன் என்போம் என்றால்
அதுவும் பொருந்தாது. சண்டாளர்வரை உள்ள மனிதர்
களுக்கெல்லாம் பஞ்சபூதங்களாலான உடல்கள் ஒரே
வடிவாயிருப்பதாலும், மூப்பு மரணம் முதலிய தர்ம
அதர்மங்கள் சமமாகக் கர்ணப்படுவதாலும், பிராம்
மணன் வெள்ளை, க்ஷத்ரியன் சிவப்பு, வைசியன் மஞ்சள்,
குத்ரன் கருப்பு என்றபடி நியமம் ஏதும்
இல்லாமையாலும், தந்தையான ஒரு பிராம்மணனுடைய
உடலை எரிக்கும் புத்திரர்களுக்கு பிராம்மணனை எரித்த

அநேகதேஹ ஸம்ப்பவாத் ஸர்வசரீராணாம்
ஜீவஸ்ய ஏகரூபத்வாச்ச | தஸ்மாந் ந ஜீவோ
ப்ராஹ்மண இதி || 3 ||

தர்ஹி தேஹோ ப்ராஹ்மண இதி சேத் தந்ந |
ஆசண்டாலாதி பர்யந்தாணாம் மனுஷ்யாணாம்
பாஞ்ச பௌதிகத்வேன தேஹஸ்யைக ரூபத்வாத்
ஜரா மரண தர்மாதர்மாதி ஸாம்யதர்சனாத்
ப்ராஹ்மண: ச்வேத வர்ண:

க்ஷத்ரியோரக்தவர்ணோ வைச்ய: பீதவர்ண:
சூத்ர: க்ருஷ்ண வர்ண இதி நியமாவாவாத் ||
பித்ராதி சரீர தஹனே புத்ராதினாம்
ப்ராஹ்மஹத்யாதி தோஷாஸம்பவாச்ச |
தஸமாந்ந தேஹ ப்ராஹ்மண இதி || 4 ||

தர்ஹி ஜாதி ப்ராஹ்மண இதி சேத் தந்ந |
தத்ர ஜாத்யந்தர — ஜந்துஷ்வனேக ஜாதி
ஸம்ப்பவா மஹர்ஷயோ பஹவ: ஸந்தி
ருஷ்யச்ருங்கோ ம்ருக்யா: கௌசிக: குசாத்,
ஜாம்பூகோ ஜம்பூகாத், வால்மீகோ

பிரம்மஹத்தீ என்ற தோஷம் ஏற்படாமையாலும் தேகம்
பிராம்மணாக இருக்க இயலாது.

5. ஆனால் ஜாதியால் பிராம்மணனோ என்றால் அதுவும்
இல்லை. பிற ஜாதி ஜந்துக்களிலும் அநேக ஜாதிகளில்
பல மஹரிஷிகள் தோன்றியிருக்கின்றனர். ருஷ்ய சிருங்கர்
மானிடம் பிறந்தவர்; கௌசிகர் தர்ப்பையில் தோன்றி
யவர்; ஜாம்பூகர் நரியிடம் பிறந்தவர்; வால்மீகி புத்தி
னின்று உதித்தவர்; வியாஸர் செம்படவப் பெண்ணுக்குப்
பிறந்தவர்; கௌதமர் முயலிடம் பிறந்தவர்; வஸிட்டர்

कायात्, शशपृष्ठात् गौतमः, वसिष्ठ उर्वश्यां, अगस्त्यः
कलशे जात इति श्रुतत्वात् । एतेषां जात्या विना-
प्यग्रे ज्ञानप्रतिपादिता ऋषयः बहवः सन्ति । तस्मान्न
जातिर्ब्राह्मण इति ॥ ५ ॥

तर्हि ज्ञानं ब्राह्मण इति चेत् तत्र । क्षत्रियादयोऽपि
परमार्थ दर्शिनोऽभिज्ञा बहवः सन्ति । तस्मान्न ज्ञानं
ब्राह्मण इति ॥ ६ ॥

तर्हि कर्म ब्राह्मण इति चेत्तत्र । सर्वेषां प्राणिनां
प्रारब्ध-संचितागामि-कर्म-साधर्म्यं दर्शनात् कर्माभि-
प्रेताः सन्तो जनाः क्रियाः कुर्वन्तीति । तस्मान्न कर्म
ब्राह्मण इति ॥ ७ ॥

तर्हि धार्मिको ब्राह्मण इति चेत् तन्न । क्षत्रियादयो
हिरण्यदातारो बहवः सन्ति । तस्मान्न धार्मिको
ब्राह्मण इति ॥ ८ ॥

ஊர்வசியிடம் பிறந்தவர்; அகஸ்தியர் கும்பத்தில் தோன்றியவர் என்றெல்லாம் கேள்விப்படுகிறோம். 'இம் மாதிரி பிறவியில்லாமலேயே ஆதியில் ஞானப்பிரகாசம் அடைந்த ரிஷிகள் பலர் இருந்திருக்கின்றனர். ஆகையால் ஜாதியால் பிராம்மணன் என்பது ஒவ்வாது.

6. அறிவால் பிராம்மணன் என்றால் அதுவும் பொருந்தாது. கூத்திரியர் முதலியோரில் பரமார்த்த தர்சனம்

வல்மீகாத், வ்யாஸ: கைவர்த்த கன்யா காயாத்,
 சசப்ருஷ்ட்டாத் கௌதம:, வஸிஷ்ட
 உர்வச்யாம், அகஸ்த்ய; கலசே ஜாத இதி
 ச்ருதத்வாத் | ஏதேஷாம் ஜாத்யா விநாப்யக்ரே
 ஜ்ஞான ப்ரதிபாதிதா ருஷய: பஹவ: ஸந்தி |
 தஸ்மாந்ந ஜாதிர் ப்ராஹ்மண இதி ॥ 5 ॥

தர்ஹி ஜ்ஞானம் ப்ராஹ்மண இதிசேத் தந்ந
 ஷுத்ரியாதயோ (அ) பி பரமார்த்த தர்கிளோ
 (அ)பிஜ்ஞாபஹவ: ஸந்தி | தஸ்மாந்ந
 ஜ்ஞானம் ப்ராஹ்மண இதி ॥ 6 ॥

தர்ஹி கர்ம ப்ராஹ்மண இதி சேத் தந்ந |
 ஸர்வேஷாம் ப்ராணினாம் ப்ராரப்த —
 ஸஞ்சிதாகாமி — கர்ம — ஸாதர்ம்ய தர்சனாத்
 கர்மாபிப்ரேதா: ஸந்தோ ஜன: க்ரியா:
 குர்வந்தீதி | தஸ்மாந்ந கர்ம ப்ராஹ்மண

இதி ॥ 7 ॥

தர்ஹி தார்மிகோ ப்ராஹ்மண இதி சேத் தந்ந |
 ஷுத்ரியாதயோ ஹிரண்யதாதாரோ பஹவ:
 ஸந்தி | தஸ்மாந்ந தார்மிகோ ப்ராஹ்மண

இதி ॥ 8 ॥

பெற்ற அறிவாளிகள் பலர் இருக்கிறார்கள். ஆகையால்
 அறிவால் பிராம்மணன் என்பதும் இல்லை.

7. கர்மத்தால் பிராம்மணன் என்றால் அதுவும் இல்லை.
 எல்லா உயிர்களுக்கும் பிராரப்தம் ஸஞ்சிதம் ஆகாமி
 என்ற கர்மங்கள் பொதுவாக இருப்பது காணப்படுவ
 தால் பூர்வ கருமத்தால் தூண்டப்பட்ட ஜனங்கள் கிரியை
 களைச் செய்கிறார்கள். ஆகையால் கருமத்தாலும்

तर्हि को वा ब्राह्मणो नाम । यः कश्चिदात्मान-
मद्वितीयं जाति-गुण-क्रियाहीनं षडूर्मि-षड्भावेत्यादि-
सर्वदोषरहितं सत्यज्ञानानन्दानन्तस्वरूपं स्वयंनिर्विकल्प-
मशेषकल्पाधार-मशेष भूतान्तर्यामित्वेन वर्तमान-
मन्तर्बहिश्चाकाशव-दनुस्यूत-मखण्डानन्द स्वभाव-
मप्रमेय-मनुभवैकवेद्य-मपरोक्षतया भासमानं करतला-
मलकवत् साक्षादपरोक्षीकृत्य कृतार्थतया कामरागादि-
दोषरहितः शमदमादि संपन्नो भाव-मात्सर्य-तृष्णाशा-
मोहादिरहितो दंभाहंकारादिभि-रसंस्पृष्टचेता वर्तत एव
मुक्तलक्षणो यः स एव ब्राह्मण इति श्रुति-स्मृति-

பிராம்மணன் இல்லை.

8. தார்மிகன் பிராம்மணனோ என்றால் அதுவுமில்லை. கூத்தரியர் முதலியவர்களில் பொன்னை தானதருமத்தில் வழங்கியவர்கள் பலபேர் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் தார்மிகன் பிராம்மணன் என்பதும் பொருந்தாது.

9. அப்படியானால் யார்தான் பிராம்மணன் என்றால் எவனொருவன் இரண்டற்ற ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபனாயும் ஜாதி, குணம், கிரியை அற்றதும், பிறப்பு முதலிய ஆறு அலைகளற்றதும், மாறும் ஆறு நிலைகளற்றதும் தோஷங்களனைத்துமில்லாததும் ஸத்யம் ஞானம் ஆனந்தம் அனந்தம் என்ற ஸ்வரூபமுடையதும், தான் நிர்விகல்பமாயும் எல்லாக் கற்பனைகளுக்கும் ஆதாரமாயும், எல்லா உயிர்களுக்கும் உள்ளே நின்று இயக்குவதாயும், ஆகாயத்தைப் போல் உள்ளும் வெளியும் வியாபித்துப் பிளவுபடாமல் ஆனந்த வடிவாயும்,

தர்ஹி கோ வா ப்ராஹ்மணோ நாம ।

ய: கச்சிதாத்மானமத்விதீயம் ஜாதி — குண —
க்ரியாஹீனம் ஷடூர்மி — ஷட்பாவேத்யாதி —
ஸர்வதோஷ — ரஹிதம்

ஸத்யஜ்ஞானானந்தானந்த ஸ்வரூபம் ஸ்வயம்
நிர்விகல்ப — மசேஷ — கல்பாதார — மசேஷ
பூதாந்தர்யாமித்வேன — வர்த்தமான —

மந்தர்பஹிசச்சாகாசவ — தனுஸ்யூத —
மகண்டானந்த ஸ்வபாவ — மப்ரமேய —
மனுபவைகவேத்ய — மப்ரோக்ஷதயா

பாஸமானம் கரதலாமலகவத் ஸாக்ஷாதப
ரோக்ஷீக்ருத்யக்ருதார்த்ததயா காமராகாதி தோஷ
ரஹித: சமதமாதிஸம்பந்நோ பாவ-மாத்ஸர்ய-
த்ருஷ்ணாசா — மோஹாதி — ரஹிதோ
தம்ப்பாஹங்காராதிபி — ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டசேதா
வர்த்தத ஏவ முக்தலக்ஷணோ ய: ஸ ஏவ
ப்ராஹ்மண இதி ச்ருதி ஸ்ம்ருதி —

மனதிற்கெட்டாததாயும், அனுபவத்தால் மட்டும் அறியக்
கூடியதாயும் அப்ரோக்ஷமாய்ப் பிரகாசிப்பதாயும்,
உள்ள ஆத்ம வடிவினனாயும் கருதார்த்தனாய் விருப்பு
வெறுப்பு முதலிய தோஷமற்றவனாயும், சமம் தமம்
முதலியவற்றுடன் கூடி மாச்சரியம் ஆசை மோஹம்
முதலியவை நீங்கியவனாயும் இடம்பம் அஹங்காரம்
முதலியவற்றால் தொடப்படாதவனாயும் முக்தலக்ஷணம்
வாய்ந்தவன் எனவே அவனே பிராம்மணன் என்பது
சுருதி ஸ்ம்ருதி புராண இதிஹாசங்களின் முடிவான
கருத்து. இதற்குப் புறம்பாக பிராம்மணத் தன்மை

पुराणोतिहासाना-मभिप्रायः अन्यथा हि ब्राह्मणत्व
सिद्धि-र्नास्त्येव । सच्चिदानन्द-मात्मान-मद्वितीयं ब्रह्म
भावयेदात्मानं सच्चिदानन्दं ब्रह्म भावयेदित्युपनिषत् ॥

॥ इति वज्रसूचिकोपनिषत् समाप्ता ॥

புராணேதிஹாஸானா — மபிப்ராய: । அன்யதா
ஹி ப்ராஹ்மணத்வ ஸித்திர் — நாஸ்த்யேவ ।
ஸச்சிதானந்த - மாத்மான - மத்விதீயம்
ப்ரஹ்மபாவயேதாத்மானம் ஸச்சிதானந்தம்
ப்ரஹ்ம பாவயேதீத்யுபநிஷத் ॥

இதி வஜ்ரஸூசிகோபநிஷத் ஸமாப்தா

இல்லவே இல்லை. ஸச்சிதானந்தமானதும் இரண்டற்றது
மான பிரம்மமாக ஆத்மாவை உணரவேண்டும், ஸச்சி
தானந்த பிரம்மமாக ஆத்மாவை உணர வேண்டும்
என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் வஜ்ரஸூசிகா உபநிஷத்து முற்றும்.

३९. तेजोबिन्दूपनिषत्

39. தேஜோபிந்து உபநிஷத்து

॥ तेजोबिन्दूपनिषत् ॥ ३९ ॥

ओं सहनाववतु ' इति शान्तिः ॥

॥ प्रथमोऽध्यायः ॥

ओं तेजोबिन्दुः परं ध्यानं विश्वात्म हृदि संस्थितम् ।
 ओणवं शांभवं शान्तं स्थूलं सूक्ष्मं परं च यत्

॥ १ ॥

यताहारो जितक्रोधो जितसंगो जितेन्द्रियः ।
 निर्द्वन्द्वो निरहंकारो निराशीरपरिग्रहः ॥ ३ ॥
 अगम्यागम-कर्ता यो गम्यागमनमानसः ।
 मुखे त्रीणि च विन्दन्ति त्रिधामा हंस उच्यते

॥ ४ ॥

परं गुह्यतमं विद्धि ह्यस्त-तन्द्रो निराश्रयः ।
 सोमरूप कला सूक्ष्मा विष्णोस्तत्परमं पदम् ॥ ५ ॥

39. தேஜோபிந்து உபநிஷத்து

'ஓம் ஸஹநாவவது' என்று சாந்திபாடம். இது யஜுர் வேதத்தைச் சேர்ந்தது.

முதல் அத்தியாயம்

1. உலகிற்கப்பால் இருதயாகாசத்தில் பிரகாசிக்கும் பிரணவமாகிய ஓங்காரத்தின் பிந்துவை தியானிப்பதே சிறந்த தியானம். அதற்கு தீக்ஷை ஸ்தூலமாக ஆணவம்

39. தேஜோபிந்து உபநிஷத்

‘ஓம் ஸஹநாவவது’: இதி சாந்தி: ।

ப்ரதமோ(அ)த்த்யாய:

ஓம் தேஜோபிந்து: பரம் த்யானம் விச்வாத்ம
ஹ்ருதி ஸம்ஸ்த்திதம் ।

ஆணவம் சாம்ப்பவம் சாந்தம் ஸ்த்தூலம்
ஸுக்ஷ்மம் பரஞ்ச யத் ॥ 1 ॥

யதாஹாரோ ஜிதக்ரோதோ ஜிதஸங்கோ
ஜிதேந்த்ரிய: ।

நிர்த்வந்த்வோ நிரஹங்காரோ நிராரேபரிக்ரஹ: ॥ 3 ॥

அகம்யாகம-கர்த்தா யோ கம்யாகமன-மானஸ: ।
முகே த்ரீணி ச விந்தந்தி த்ரிதாமா ஹம்ஸ உச்ச்யதே
॥ 4 ॥

பரம் குஹ்ய தமம் வித்தி ஹ்யஸ்த-தந்த்ரோ
நிராச்ரய: ।

ஸோம ரூப கலா ஸுக்ஷ்மா விஷ்ணோஸ்தத்
பரமம் பதம் ॥ 5 ॥

என்றும், ஸுக்ஷ்மமாக சாம்பவம் என்றும் அதற்கும்
அப்பாற்பட்டதாக சாக்தம் என்றும் மூவகைப்படும்.

3. ஆஹாரத்தை ஒடுக்கிக் கோபத்தையடக்கிப் பற்றை
விட்டு, இந்திரியங்களை ஜயித்து, துவந்த்வத்தைக் கடந்து,
அஹங்காரமில்லாமல், ஆசையில்லாமல், உடைமை
யில்லாமல் இருந்து கொண்டு (அந்த தியானம் பழக
வேண்டும்).

4. பிறரால் அடையமுடியாத உத்தம நிலையில் மனம்
வைத்தவனாயும், பிறர் சாதாரணமாக நாடுவதில் நோக்க

त्रिवक्त्रं त्रिगुणं स्थानं त्रिधातुं रूपर्जितम् ।

निश्चलं निर्विकल्पं च निराकारं निराश्रयम् ६ ॥

अशून्यं शून्यभावं तु शून्यातीतं हृदि स्थितम् ।

न ध्यानं च न च ध्याता न ध्येयो ध्येय एव च

॥ १० ॥

न भयं न सुखं दुःखं तथा मानापमानयोः ।

एतद्भाव-विनिर्मुक्तं तद्ग्राह्यं ब्रह्म तत्परम् ॥ १४ ॥

यमो हि नियमस्यागो मौनं देशश्च कालतः ।

आसनं मूलबन्धश्च देह-साम्यं च दृक्स्थितिः

॥ १५ ॥

மற்றவனாகியும் ஹம்ஸம் எனப்படும் வைராக்கியம் உத்ஸாஹம் குருபக்தி ஆகிய மூன்றையும் முதலில் கைக்கொண்டு (இதில் பிரவேசிக்க வேண்டும்).

5. தேஜோபிந்து என்பது உயர்ந்ததற்கெல்லாம் உயர்ந்தது, இரகசியமானது, நுட்பமானது சந்திரகலை ரூபமுடையது என்று அறியவேண்டும். அதுவே விஷ்ணுவின் பரமபதம் எனப்படுவது. வேறொன்றிலும் நாட்டமில்லாமல் சோம்பலற்றவனாக அதை தியானிக்க வேண்டும்.

6. அதன் வாயிலாகத்தான் மூன்று வேதங்கள், அதனின்றிதான் மூன்று குணங்கள், மூன்று உலகங்கள் தோன்றியுள்ளன. ஆனால் அது உருவமேதுமில்லாதது, அசைவற்றது, சிந்தனைக்கெட்டாதது, வடிவற்றது, வேறு ஆதாரமில்லாதது.

10. (எதற்கும் பிடிபடாததால்) சூனியம் என்று கருதப்

த்ரிவக்த்ரம் த்ரிகுணம் ஸ்த்தானம் த்ரிதாதும்
ரூபவர்ஜிதம் ।

நிச்சலம் நிர்விகல்பஞ்ச நிராகாரம்
நிராச்ரயம் ॥ 6 ॥

அசூன்யம் சூன்ய-பாவந்து சூன்யாதீதம்
ஹ்ருதிஸ்த்திதம் ।

ந த்த்யானஞ்ச ந ச த்த்யாதா ந த்த்யேயோ
த்த்யேய ஏவ ச ॥ 10 ॥

ந பயம் ந ஸுகம் து:க்கம் ததா மாநாபமானயோ: ।
ஏதத் பாவ- விநிர்முக்தம் தத்க்ராஹ்யம் ப்ரஹ்ம
தத்பரம் ॥ 14 ॥

யமோ ஹி நியமஸ்த்யாகோ மௌநம் தேசச்ச
காலத: ।

ஆஸனம் மூலபந்த்தச்ச தேஹஸாம்யஞ்ச த்ருக்
ஸ்த்திதி: ॥ 15 ॥

பட்டாலும் அது சூனியமில்லை. சூனியத்தைக் கடந்தது. இருதயத்தில் உறைவது. தியானம், தியானம் செய்பவன், தியேயம் என்ற பாகுபாடில்லாமல் தியேயமாகவே விளங்குவது.

14. பயமில்லாமல், இன்ப துன்பங்களையும் மான அவமானத்தையும் கடந்து மனதின் பாவனையையும் கடந்து அதுவேயாகி இந்த பரப்பிரம்மம் அனுபவிக்கப்பட வேண்டும்.

15-16. யமம், நியமம், தியாகம், மௌனம், இடம், காலம், ஆஸனம், மூலபந்தம், தேசத்தின் சமநிலை, திருஷ்டியின் நிலை, பிராணாயாமம், பிரத்யாஹாரம், தாரணை, ஆத்மத்யானம், ஸமாதி ஆகியவை ஸாதனக்கிரமம்.

प्राणसंयमनं चैव प्रत्याहारश्च धारणा ।

आत्मध्यानं समाधिश्च प्रोक्तान्यंगानि वै क्रमात्

॥ १६ ॥

दृष्टिं ज्ञानमयीं कृत्वा पश्येद् ब्रह्ममयं जगत् ।

सा दृष्टिः परमोदारा न नासाग्रावलोकिनी

॥ २९ ॥

यत्र यत्र मनो याति ब्रह्मणस्तत्र दर्शनात् ।

मनसा धारणं चैव धारणा सा परा मता

॥ ३५ ॥

29. திருஷ்டியை ஞானமயமாக்கி உலகை பிரம்ம மயமாகப் பார்க்கவேண்டும். அதுதான் திருஷ்டியின் சிறந்த நிலை, மூக்குருனியை பார்ப்பதன்று.

35. மனது எங்கு -எங்கு செல்கிறதோ அங்கெல்லாம் மனதால் பிரம்மத்தைக் காண்பதுதான் உத்தமமான தாரணை.

39. பிறகு ஸாதனங்களினின்று விடுபட்டு சித்தனாகியோகிகளின் அரசனாவான். அவனுடைய வாக்குக்கும் மனதுக்கும் பிரம்மமே விஷயமாகி அவனும் அந்த ரூபமாகவே விளங்குவான்.

47. பிரம்ம மயமான மனோ விருத்தி இல்லாமல் பிரம்மா முதலியவர்களும் ஸநகர் சுகர் முதலியவர்களும் அரை நிமிஷங்கூட இருப்பதில்லை. அப்படி அவனும் இருப்பான்.

50. எந்தப் பரம்பொருள் நிச்சயமாகவும் தீவிரவேகத்துடனும் தியானிக்கப்பட்டதோ அதனால் பார்க்கப்படும் உலகனைத்தையும் பார்வையினின்று நீக்கி எல்லாம் பிரம்ம

ப்ராண ஸம்யமனஞ்சைவ ப்ரத்யாஹாரச்ச தாரண |
ஆத்ம த்த்யானம் ஸமாதிச்ச ப்ரோக்தான்-

யங்கானி வை க்ரமாத் || 16 ||

த்ருஷ்டிம் ஜ்ஞானமயீம் க்ருத்வா பச்சேத்
ப்ரஹ்ம மயம் ஜகத் |

ஸா த்ருஷ்டி: பரமோதாரா ந நாஸாக்ராவ
லோகினி || 29 ||

யத்ர யத்ர மஜே யாதி ப்ரஹ்மணஸ்தத்ர
தர்சனாத் |

'மனஸா தாரணஞ்சைவ தாரண ஸா
பரா மதா || 35 ||

மாகக் காணவேண்டும். சச்சிதானந்தம் சித்தத்தில்
நிறைந்தவனாகி ஞானியானவன் எப்பொழுதும் சுகத்தில்
நிலைத்திருக்க வேண்டும்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்

குமரன் சிவனிடம் கேட்டது: 'அகண்ட - ஏக ரஸ -
சின்மாத்ர ஸ்வரூபத்தை உபதேசித்தருளுங்கள்.'

பரமசிவன் கூறியது: 'காண்பதெல்லாமே, உலகம்
முழுவதுமே 'அகண்ட ஏக ரஸம்' அங்கிங்கெனாதபடி
பிளவுபடாமல் எங்கும் நிறைந்த ஆனந்த ரஸம்தான்
தனக்குத்தானே அகண்டைக ரஸம், எண்ணமெல்லாம்
அகண்டைக ரஸம். அகண்டைக ரஸமான அறிவு மயமே
என்று அனைத்தையும் அறியவேண்டும். அகண்ட ஏக ரஸ
மான அறிவுதான் பரம்பொருள். நானும் நீயும் சின்மாத்ரம்,
அறிவுமயம். உருவமும் அருவமும் சின்மாத்ரம். புண்
ணியமும் பாவமும் சின்மாத்ரம். ஜீவன் சின்மாத்ர

ततः साधननिर्मुक्तः सिद्धो भवति योगिराट् ।

तत्त्वं रूपं भवेत्तस्य विषयो मनसो गिराम्

॥ ३९ ॥

निमिषार्धं न तिष्ठन्ति वृत्तिं ब्रह्मरूपीं विना ।

यथा तिष्ठन्ति ब्रह्माद्याः सनकाद्याः शुकादयः

॥ ४७ ॥

भावितं तीव्रवेगेन यद्वस्तु निश्चयात्मकम् ।

दृश्यं ह्यदृश्यतां नीत्वा ब्रह्माकारेण चिन्तयेत् ।

विद्वान् नित्यं सुखे तिष्ठेत् धिया चिद्रसपूर्णया

॥ ५० ॥

॥ इति प्रथमोऽध्यायः ॥

॥ द्वितीयोऽध्यायः ॥

अथ ह कुमारः शिवं पप्रच्छ अखण्डैकरस-
चिन्मात्रः स्वरूपं अनुब्रूहीति । सहोवाच परमः
शिवः । अखण्डैकरसं दृश्य-मखण्डैकरसं जगत् ।
अखण्डैकरसं भाव-मखण्डैकरसं स्वयम् । अखण्डैक-

வடிவினனேயாவான். சின்மாத்ரமில்லாது ஸங்கல்பமோ
உணர்வோ இல்லை. சின்மாத்ரமில்லாமல் மந்திரமுமில்லை.
தேவதையுமில்லை. லட்சியமில்லை. எல்லாம் சின்மாத்ரமே.
அகண்ட ஏக ரஸமான பிரம்மமும் சின்மாத்ரத்தைத் தவிர
வேறன்று. சாஸ்திரத்திலும், உன்னிடத்திலும் ஈச்வர

தத: ஸாதன நிர்முக்த: ஸித்தோ பவதி யோகிராட் ।
 தத் ஸ்வம் ரூபம் பவேத் தஸ்ய விஷயோ
 மனஸோ கிராம் ॥ 39 ॥

நிமிஷார்த்தம் ந திஷ்டந்தி வ்ருத்திம்
 ப்ரஹ்மமயீம் விநா ।
 யதா திஷ்டந்தி ப்ரஹ்மாத்த்யா: ஸநகாத்த்யா
 சுகாதய: ॥ 47 ॥

பாவிதம் தீவ்ரவேகேன யத்வஸ்து நிச்சயாத்மகம் ।
 த்ருச்யம் ஹ்யத்ருச்யதாம் நீத்வா ப்ரஹ்மாகா
 ரேண சிந்தயேத் ।
 வித்வான் நித்யம் ஸுகே திஷ்ட்டேத் தியா
 சித்ரஸ பூர்ணயா ॥ 50 ॥

இதி ப்ரதமோ (அ)த்த்யாய: ॥

த்விதீயோ (அ)த்த்யாய:

அத ஹ குமார: சிவம் பப்ரச்ச அகண்டைக-ரஸ
 சின்மாத்ர- ஸ்வரூபம் அனுப்ருஹி இதி ।
 ஸ ஹோவாச பரம: சிவ: । அகண்டைகரஸம்
 த்ருச்ய-மகண்டைகரஸம் ஜகத் ।
 அகண்டைகரஸம் பாவ-மகண்டைக-ரஸம்
 ஸ்வயம் ।

னிடத்திலும் நீயேதான் அகண்ட ஏக ரஸமாக விளங்குகிறாய். இங்ஙனம் ஒரே வடிவாக எவன் ஒரே தடவை அறிந்துகொள்ளுகிறானோ அவன் முக்தி எய்துகிறான். தெளிவான ஞானமேதான் குரு.

रसं सर्वं चिन्मात्र-मिति भावयेत् । चिन्मात्रमेव
 चिन्मात्र-मखण्डैकरसं परम् । अहं त्वं चैव चिन्मात्रं
 मूर्तामूर्तादि चिन्मयम् । पुण्यं पापं च चिन्मात्रं
 जीवश्चिन्मात्र-विग्रहः । चिन्मात्रान्नास्ति संकल्प-
 श्चिन्मात्रान्नास्ति वेदनम् । चिन्मात्रान्नास्ति मन्त्रादि
 चिन्मात्रान्नास्ति देवता । चिन्मात्रान्नास्ति लक्ष्यं च
 सर्वं चिन्मात्रमेव हि । अखण्डैकरसं ब्रह्मचिन्मात्रा-
 न्नाहि विद्यते ॥ शास्त्रे त्वयि ईशे च अखण्डैकरसो
 भवान् । इत्येकरूपकतया यो वा जानात्यहं त्विति ।
 सकृज्ज्ञानेन मुक्तिः स्यात् सम्यग् ज्ञाने स्वयं गुरुः ॥

மூன்றாவது அத்தியாயம்

குமரன் தந்தையிடம் ஆத்மானுபவத்தைப் பற்றிக்
 கூறும்படி கேட்டார். பரமசிவன் கூறியதாவது:

நான் பரப்பிரம்மஸ்வரூபி, பரமானந்த வடிவினன்,
 ஞான வடிவினன். வாக்குக்கும் மனதுக்கும் எட்டாதவன்.
 நான் மாறுபாடற்றவன், என்றுமுள்ளவன். மாசற்ற
 ஸச்சிதானந்தப் பொருள். எனக்கு உடலுமில்லை சிந்தை
 யுமில்லை. நான் பார்க்கப்படும் பொருளாயில்லாமல்
 அனைத்தையும் பார்ப்பவனாயிருக்கிறேன். நானே வேறு
 விதமாகவும் உடல் படைத்தாற்போலும் தோன்றுகிறேன்.
 நானே சீடனைப்போலும் மூவுலகத்தையும் ஆசிரயித்
 தவனைப்போலும் காணப்படுகிறேன். 'நீ' என்பதும்
 'அது' என்பதும் சிறிதளவும் என்னைக் காட்டிலும் வேறான
 தன்று. எல்லா உருவத்திலும் நானே இருக்கிறேன்.

அகண்டைக ரஸம் ஸர்வம் சின்மாத்ரமிதி

பாவயேத்!

சின்மாத்ரமேவ சின்மாத்ர மகண்டைக ரஸம்

பரம் ।

அஹம் த்வஞ்சைவ சின்மாத்ரம் மூர்த்தா-

மூர்த்தாதி சின்மயம் ।

புண்யம் பாபஞ்ச சின்மாத்ரம் ஜீவச்சின்மாத்ர-

வீக்ரஹ: ।

சின்மாத்ராந் நாஸ்தி ஸங்கல்பச்-சின்மாத்ராந்

நாஸ்தி வேதனம் ।

சின்மாத்ராந் நாஸ்தி மந்த்ராதி சின்மாத்ராந்

நாஸ்தி தேவதா ।

சின்மாத்ராந் நாஸ்தி லக்ஷ்யஞ்ச ஸர்வம்

சின்மாத்ர மேவ ஹி ।

அகண்டைக ரஸம் ப்ரஹ்ம சின்மாத்ராந்நஹி

வித்யதே ।

சாஸ்த்ரே த்வயி ஈசே ச அகண்டைக ரஸோ

பவான் ।

இத் யேக ரூபக தயா யோ வா ஜானாத்யஹம்

த்விதி ।

ஸக்ருஜ் ஜ்ஞானேன முக்தி: ஸ்யாத் । ஸம்யக்

ஜ்ஞானே ஸ்வயம் குரு: ।

எனக்கு இந்திரியங்கள் ஏதுமில்லை. ஸ்தூலம் ஸுக்ஷ்மம் காரணம் என்ற உடலும் இல்லை. சென்றது, நிகழ்வது, வருவது என்ற காலமும் இல்லை. முக்குணங்களும் இல்லை. நான் பரிசுத்தமான ஸத்ய ஸ்வரூபி. எது மனதால் நினைக்கப்படுகிறதோ எது வாக்கினால் பேசப்

॥ तृतीयोऽध्यायः ॥

कुमारः पितर-मात्मानुभव-मनुब्रूहीति पप्रच्छ ।
 स होवाच परः शिवः । परब्रह्मस्वरूपोऽहं परमानन्द
 मस्यमहम् । केवलं ज्ञानरूपोऽहं केवलं
 परमोऽस्यमहम् ॥ आत्मानन्द स्वरूपोऽहं
 अवाङ्मनसगोचरः । नित्य शुद्ध-चिदानन्द-सत्ता-
 मात्रोऽहमव्ययः । देहभाव-विहीनोऽस्मि चिन्ता-
 हीनोऽस्मि सर्वदा । सर्वदृश्य-विहीनोऽहं दृगरूपोऽस्यमहमेव
 हि ॥ अहमन्यव-दाभामि ह्यहमेव शरीरवत् । अहं
 शिष्य-वदाभामि ह्यहं लोकत्रयाश्रयः । त्वमित्येतत्-
 तदित्येतत् मत्तोऽन्यत्रास्ति किंचन । इन्द्रिया-
 भावरूपोऽहं सर्वभाव-स्वरूपकः । देहत्रय-मसद्विद्धि

படுகிறதோ அது 'அஸத்' உண்மைப் பொருளாகாது.

'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி' நான் பிரம்மமாயிருக்கிறேன் என்ற இந்த மந்திரம் காணப்படும் உலகிலுள்ள பாவத்தைப்போக்கும்; தேகத்திலுள்ள தோஷத்தைப் போக்கும்; சாவைப் போக்கும்; துவைத துக்கத்தைப் போக்கும்; கோபத்தின் வலிமையைப் போக்கும்; மனதின் திரிசுலை நீக்கும்; அனாத்மா எனும் அசுரனை ஸம்ஹரிக்கும்; ஞானானந்தத்தை அளிக்கும். ஏழுகோடி மந்திரம் நூறு கோடிப் பிறப்பை அளிக்கும். எல்லா மந்திரங்களையும் விட்டு 'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி' எனும் இந்த ஒரு மந்திரத்தை அப்பியசித்தால் போதும். உடனே மோட்சத்தை அடையலாம். இதில் அணுவளவும் சந்தேகமில்லை.

39. தேஜோபிந்து உபநிஷத்து

313

த்ருதீயோ(அ)த்த்யாய:

குமார: பிதரமாத்மானுபவ-மனுப்ருஹீதி பப்ரச்ச |
ஸ ஹோவாச பர: சிவ: |

பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபோ (அ)ஹம்

பரமானந்த-மஸ்ம்யஹம் |

கேவலம் ஜ்ஞானரூபோ(அ)ஹம் கேவலம்

பரமோ(அ)ஸ்ம்யஹம் |

ஆத்மானந்த ஸ்வரூபோ(அ)ஹம் அவாங்மனஸ

கோசர: |

நித்ய-சுத்த-சிதானந்த-ஸத்தாமாத்ரோ(அ)

ஹமவ்யய: | தேஹபாவ-விஹீநோ(அ)ஸ்மி சிந்தா

ஹீநோ(அ)ஸ்மி ஸர்வதா |

ஸர்வத்ருச்ய விஹீநோ(அ)ஹம்

த்ருக்-ரூபோ(அ)ஸ்ம்யஹமேவ ஹி |

அஹ-மன்யவதாபாமி ஹ்யஹமேவ சரீரவத் |

அஹம் சிஷ்யவதாபாமி ஹ்யஹம்

லோகத்ரயாச்ரய: |

த்வமித்யேதத் ததித்யேதத்

மத்தோ(அ)ன்யந்நாஸ்தி கிஞ்சன |

இந்த்ரியா பாவ ரூபோ(அ)ஹம் ஸர்வபாவ

ஸ்வரூபக: |

நாலாவது அத்தியாயம்

குமரன் பரமேச்வரனிடம் ஜீவன்முக்தன் விதேஹ
முக்தன் ஆகியோரின் நிலையைக் கூறும்படிக்
கேட்டார். பரமசிவன் கூறியது:

காலत्रய-மசத் சதா । குணत्रய-மசद्विद्धि ह्यहं
 सत्यात्मकः शुचिः । यच्चिन्त्यं तदसद्विद्धि
 यद्वाच्यं तदसत् सदा ।

அஹ் ப்ரஹ்மாஸிம் மந்த்ரோஜ்யம் தூஷ்யபாபம் விநாஸயேத் ।
 அஹ் ப்ரஹ்மாஸிம் மந்த்ரோஜ்யம் மृत்யுபாஸம் விநாஸயேத் । அஹ்
 ப்ரஹ்மாஸிம் மந்த்ரோஜ்யம் த்வைதது:கம் விநாஸயேத் । அஹ்
 ப்ரஹ்மாஸிம் மந்த்ரோஜ்யம் சித்தவृத்திம் விநாஸயேத் । அஹ்
 ப்ரஹ்மாஸிம் மந்த்ரோஜ்யம் அநாத்மாஶ்யாஸுரான் ஹரேத் । அஹ்
 ப்ரஹ்மாஸிம் மந்த்ரோஜ்யம் ஜ்ஞானந் த்ரயச்சித்தி । சப்தகோடி
 மஹாமந்த்ர ஜந்மகோடி-ஸதப்ரதம் । சர்வமந்த்ரான் சமூத்சூஜ்ய
 ஏதம் மந்த்ரம் சமஶ்யஸேத் । சத்யோ மோக்ஷ-மவாந்யோதி நாத்ர
 சந்தேஹமஷ்வபி ॥

‘நான் சிதாத்மா, நான் பரமாத்மா, நான் குணங்
 களைக் கடந்தவன், அப்பாலுக்கும் அப்பாலானவன்’
 என்று எவன் ஆத்மாவாகவே இருக்கிறானோ அவன்
 ஜீவன் முக்தன் எனப்படுகிறான். ‘ஸ்தூலம் ஸூக்ஷ்மம்
 காரணம் என்ற மூன்று தேகங்களும் எனக்கில்லை, நான்
 கத்த சைதன்ய பிரம்மம்’ என்ற அனுபவம் எவனுடையதோ
 அவன் ஜீவன் முக்தன். ‘இறுகிய ஆனந்தமே எவன் ‘நான்
 உத்தம ஆனந்தமே எனது ரூபம்’ என்பவனாய் எவன் ‘நான்
 பிரம்மம்’ என்ற நிச்சயம் உடையவனோ எவனுக்கு
 தேகம் முதலியவை இருந்தும், இல்லையோ, பரமானந்த
 பரிபூர்ணனோ அவன் ஜீவன் முக்தன் எனப்படுகிறான்.

தேஹத்ரய மஸத்வித்தி காலத்ரய-மஸத் ஸதா ।
 குணத்ரய-மஸத்வித்தி ஹ்யஹம் ஸத்யாத்மக: சுசி: ।
 யச்சிந்த்யம் ததஸத்வித்தி யத்வாச்ச்யம் ததஸத்
 ஸதா ।

அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி மந்த்ரோ(அ)யம் த்ருச்ய
 பாபம் விநாசயேத் ।

அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி மந்த்ரோ(அ)யம்
 தேஹதோஷம் விநாசயேத் ।

அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி மந்த்ரோ(அ)யம்
 ம்ருத்யுபாசம் விநாசயேத் ।

அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி மந்த்ரோ(அ)யம்
 த்வைத து:க்கம் விநாசயேத் ।

அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி மந்த்ரோ(அ)யம் க்ரோத
 சக்திம் விநாசயேத் ।

அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி மந்த்ரோ (அ)யம்
 சித்தவ்ருத்திம் விநாசயேத் ।

அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி மந்த்ரோ(அ)யம் அநாத்
 மாக்க்யாஸுரான் ஹரேத் ।

அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி மந்த்ரோ(அ)யம்
 ஜ்ஞானானந்தம் ப்ரயச்சதி ।

ஸப்தகோடி மஹாமந்த்ரம் ஜன்மகோடி சதப்ரதம் ।
 ஸர்வ மந்த்ரான் ஸமுத்ஸ்ருஜ்ய ஏதம் மந்த்ரம் .

ஸமப்ப்யஸேத் ।
 ஸத்யோ மோக்ஷ-மவாப் னோதி நாத்ர

ஸந்தேஹ-மண்வபி ॥

॥ चतुर्थोऽध्यायः ॥

कुमारः परमेश्वरं पप्रच्छ जीवन्मुक्त विदेहमुक्तयोः
स्थिति-मनुब्रूहीति । स होवाच परः शिवः ॥

चिदात्माहं परात्माहं निर्गुणोऽहं परात्परः । आत्म
मात्रेण यस्तिष्ठेत् स जीवन्मुक्त उच्यते । देहत्र-
यातिरिक्तोऽहं शुद्ध-चैतन्य-मस्यहम् । ब्रह्माहमिति
यस्यान्तः सा जीवन्मुक्त उच्यते ॥ आनन्दघन
रूपोऽस्मि परानन्द घनोऽस्यहम् । यस्य देहादिकं
नास्ति यस्य ब्रह्मेति निश्चयः । परमानन्द पूर्णो यः स
जीवन्मुक्त उच्यते ॥

चिन्मात्रेण यस्तिष्ठेत् वैदेही मुक्त एव सः । आनन्द
भरितः शान्तो वैदेही मुक्त एव सः । किञ्चिद्देदं न
तस्यास्ति किञ्चिद्वापि न विद्यते । अहंत्वं तदिदं
सोऽयं कालात्मा कालहीनकः ।

எவன் அறிவு மயமாகவே இருக்கிறானோ அவன்
விதேக முக்தன். ஆனந்தத்தில் முழுகியவனாய் சாந்தனாக
உள்ளவன் விதேக முக்தன். அவனுக்குச் சிறிதளவும்
பேதமில்லை, பேதம் உண்டாகாது. 'நான், நீ, அது, இது,
அவன், இவன், காலத்துக்கு உட்பட்ட ஆத்மா, காலம்'
என்ற ஏதுமில்லாதவன். ஸங்கல்பம் ஏதுமில்லாதவன்
விதேக முக்தன் எனப்படுகிறான். ஆத்மா அறியப்படுவது

சதுர்த்தோ(அ)த்த்யாய:

குமார: பரமேச்வரம் பப்ரச்ச ஜீவன்முக்த-
விதேஹ முக்தயோ: ஸ்த்திதி-மனுப்ருஹீதி ।
ஸ ஹோவாச பர: சிவ: ।

சிதாத்மாஹம் பராத்மாஹம்
நிர்க்குணோ(அ)ஹம் பராத்பர: ।
ஆத்ம மாத்ரேண யஸ்திஷ்ட்டேத் ஸ ஜீவன்
முக்த உச்யதே ॥

தேஹத்ரயாதிரித்தோ(அ)ஹம்
சுத்த-சைதன்ய-மஸ்யஹம் ।
ப்ரஹ்மாஹமிதி யஸ்யாந்த: ஸ ஜீவன்முக்த
உச்யதே ॥

ஆனந்த கன-ரூபோ(அ)ஸ்மி
பரானந்தகணோ(அ)ஸ்யஹம் ।
யஸ்ய தேஹாதிகம் நாஸ்தி யஸ்ய ப்ரஹ்மேதி
நிச்சய: । பரமானந்த பூர்ணோ ய: ஸ ஜீவன் முக்த
உச்யதே ॥

சின்மாத்ரேண யஸ்திஷ்ட்டேத் வைதேஹீ முக்த
ஏவ ஸ: ।
ஆனந்த பரித: சாந்தோ வைதேஹீ முக்த ஏவ ஸ: ।
கிஞ்சித்பேதம் ந தஸ்யாஸ்தி கிஞ்சித்வாபி
ந வித்யதே ।
அஹம் த்வம் ததிதம் ஸோ(அ)யம் காலாத்மா
காலஹீனக: ।

என்பதில்லாதவனாய் சிறிதளவேனும் எது இங்கு காணப்

सर्वसंकल्प-हीनात्मा वैदेही मुक्त एव सः ।
 आत्मज्ञेयादि हीनात्मा यत्किंचिदिद-मात्मकः । भाना
 भान विहीनात्मा वैदेही मुक्त एव सः । आत्मानमेव
 वीक्षस्व आत्मानं बोधय स्वकम् । स्वमात्मानं स्वयं
 भुंक्ष्व स्वस्थो भव षडानन ॥ स्वमात्मनि स्वयं तृप्तः
 स्वमात्मानं स्वयं चर । आत्मानमेव मोदस्व वैदीही
 मुक्तिको भव । इत्युपनिषत् ॥

॥ पंचमोऽध्यायः ॥

निदाघो नाम वै मुनिः पप्रच्छ ऋभुं भगवन्त-
 मात्मानात्म-विवेक-मनुब्रूहीति ॥ स होवाच ऋभुः ॥
 सर्ववाचोऽवधिर्ब्रह्म सर्वचिन्तावधिर्गुरुः । सर्व-
 कारणकार्यात्मा कार्यकारण-वर्जितः ॥ सर्वसंकल्प-
 रहितः सर्वनादमयः शिवः । सर्ववर्जित-चिन्मात्रः
 सर्वानन्दमयः परः ॥ सर्वदोष-प्रभेदाश्च नास्त्यनात्मेति

படுகிறதோ அது அனைத்தும் ஆத்மா என்பவனாய்
 ஞானம் அஞ்ஞானம் (இரண்டையுங் கடந்தவனாய்
 உள்ளவன்) எவனோ அவன் விதேகமுத்தன். ஆத்மா
 வையே பார், தனக்குத்தானே ஆத்மாவை அறிந்து
 கொள். ஆத்மாவாகிய நீ தனக்குத் தானே ஆத்மாவை
 அனுபவி. ஆறுமுகனே! உன்னிடமே நிலைபெற்ற
 ஸ்வஸ்த்தனாக இரு. தனக்குத்தானே தன்னிடமே திருப்தி
 யடைந்தவனாய் ஆத்மாவாகவே உலவுவாயாக. ஆத்மா

ஸர்வ ஸங்கல்ப-ஹீனாத்மா வைதேஹீ முக்த
ஏவ ஸ: | ஆத்மஜ்ஞேயாதி ஹீநாத்மா

யத்கிஞ்சிதித-மாத்மக: |

பானுபான-விஹிதாத்மா வைதேஹீ முக்த ஏவ ஸ: |
ஆத்மானமேவ வீக்ஷஸ்வ ஆத்மானம்

போதயஸ்வகம் |

ஸ்வமாத்மானம் ஸ்வயம் புங்க்ஷவ ஸ்வஸ்த்தோ
பவ ஷ்டானன |

ஸ்வமாத்மனி ஸ்வயம் த்ருப்த: ஸ்வமாத்மானம்
ஸ்வயஞ்சர |

ஆத்மானமேவ மோதஸ்வ வைதேஹீ முக்திகோ
பவ | இத்யுபநிஷத் ||

பஞ்சமோ(அ)த்த்யாய :

நிதாகோ நாமவை முனி : பப்ரச்ச ரூபம் பகவந்த
மாத்மானாத்ம - விவேக - மனுப்ருஹீதி ||

ஸ ஹோவாச ரூப : |

ஸர்வவாசோ (அ)வதிர்ப்ரஹ்ம ஸர்வசிந்தா (அ)
வதிர் - சூரு : |

ஸர்வகாரண - கார்யாத்மா கார்ய - காரண -

வர்ஜித : |

ஸர்வஸங்கல்ப ரஹித : ஸர்வ நாதமய : சிவ: |

ஸர்வ - வர்ஜித - சின்மாத்ர : ஸர்வானந்தமய :

பர : ||

விலேயே ஆனந்தமடைவாயாக. விதேக முக்தனாக இரு
என்பது உபநிஷத்து.

निश्चिनु । मदीयं च त्वदीयं च ममेति च तवेति च ॥
 स्नानं जपं तपो होमः स्वाध्यायो देवपूजनम् । मन्त्रं
 तन्त्रं च सत्संगो गुण दोष विजृम्भणम् । देहोऽहमिति
 संकल्पो महत्संसार उच्यते । देहोऽहमिति यज्ज्ञानं
 तदेव नरकं स्मृतम् । देहोऽहमिति यज्ज्ञानं तदेवाज्ञा-
 नमुच्यते । देहोऽहमिति यज्ज्ञानं तदेव द्वैत-मुच्यते ।
 देहोऽहमिति संकल्पो महापापमिति स्फुटम् । यत् किं

ஜந்தாவது அத்தியாயம்

நிதாகர் என்ற முனிவர் அவதூதரான பகவான் ரிபுவை அணுகி ஆத்ம - அனாத்ம விவேகத்தை உபதேசிக் கும்படி கேட்டார். ரிபு கூறியதாவது :- வாக்கு விவரிக்க முடியாமல் இருக்கும் எல்லை பிரம்மம். மனது எட்ட முடியாமல் உள்ள எல்லை குரு. எல்லாக் காரியங்களுக்கும் காரணங்களுக்கும் மூலமாயிருக்கும் ஆத்மா காரியமும் காரணமும் இல்லாதது. அது எண்ணங்களைக் கடந்த நாதமயமான சிவம்; வேறெதுவு மில்லாத அறிவு மயம், பரமானந்த மயம்.

எல்லா தோஷங்களும் பேதங்களும் அல்லாது வேறு அனாத்மா என்பது இல்லை என்று நிச்சயமாக அறிந்து கொள். (என்னைச் சார்ந்தது உன்னைச் சார்ந்தது. என்னுடையது உன்னுடையது.) ஸ்நானம் தவம் ஜபம் ஹோமம் அத்தியயனம் தேவ பூஜை, மந்த்ரம், தந்த்ரம் ஸத்ஸங்கம் எல்லாமே குணதோஷங்களின் விடம்பனம். நான் தேஹம் என்ற எண்ணமே ஸம்ஸாரம் எனப்படுவது. அதுவே பந்தம் எனப்படுவது. அதுவே நரகம். நான் தேஹம் என்ற ஞானமே அஞ்ஞானம்.

ஸர்வதோஷ ப்ரபேதாச்ச நாஸ்த்யனாத்மேதி
நிச்சினு ।

மதியஞ்ச த்வதியஞ்ச மமேதி ச தவேதி ச ।
ஸ்நானம் ஜபம் தபோ ஹோம : ஸ்வாத்த்யாயோ
தேவபூஜனம் ।

மந்த்ரம் தந்த்ரஞ்ச ஸத்ஸங்கோ குண தோஷ
விஜ்ஞம்ப்பணம் ।

தேஹோ (அ) ஹமிதி ஸங்கல்போ
மஹத்ஸம்ஸார உச்ச்யதே ।

தேஹோ (அ)ஹமிதி ஸங்கல்பஸ்தத்பந்த்மிதி
சோச்ச்யதே ।

தேஹோ (அ)ஹமிதி யஜ்ஞானம் ததேவ நரகம்
ஸம்ருதம் ।

தேஹோ (அ) ஹமிதி யஜ்ஞ்ஞானம்
ததேவாஜ்ஞான முச்ச்யதே ।

தேஹோ (அ)ஹமிதி யஜ்ஞ்ஞானம் ததேவ
த்வைத - முச்ச்யதே ।

தேஹோ (அ)ஹமிதி ஸங்கல்போ மஹாபாபமிதி
ஸ்ப்புடம் ।

அதுவே த்வைதம் எனப்படுவது. நான் தேகம் என்ற
எண்ணமே பெரும்பாவம் என்பது தெளிவு. அதைப்
பற்றிய எண்ணம் சிறிதளவிருந்தாலும் அதுவே தாபத்
ரயம், மூன்று வகையான துன்பம். காமம், கோபம்,
பந்தம், துக்கம், தோஷங்கள் எல்லாம் காலத்தின்
வெவ்வேறு வடிவங்கள். இது எல்லாமே மனதால்
விளைந்தது என்று அறிவாயாக. மனமே உலகனைத்தும்.

சித்பி சங்கல்ப-ஸ்தாபத்ரய-மிதிர்ரிதம் । காம் க்ரோதம்
 வந்தனம் சர்வது:கம் வித்வம் தோஷம் காலநானாஸ்வரூபம் । யத்
 கிஞ்சித் த்வேதம் சர்வ-சங்கல்ப ஜாலம் மானசம் சோம்ய வித்வி ।
 மன எவ ஜகத் சர்வம் மன எவ மஹாரிபு: । மன எவ ஹி
 சன்சாரோ மன எவ ஜகத் த்ரயம் ॥ துஷ்யம் ஜடம் த்வந்த்ர-
 ஜாத-மஜ்ஜானம் மானசம் ஸ்மृतம் । சங்கல்பமேவ யத்கிஞ்சித்
 தந்நாஸ்திதி நித்ஸிநு । நாஸ்தி நாஸ்தி ஜகத் சர்வம் குரு
 ஷிஷ்யாதித்கம் ந ஹித்யுபநிஷத் ॥

॥ ஷஷ்டோஸ்த்யாய: ॥

஋த்புருவாசு । சர்வம் சசித்நமயம் வித்வி சர்வம் சசித்நமயம்
 ததம் । சசித்நானந்த-மத்வீதம் சசித்நானந்தமத்வயம் ।
 சசித்நானந்தரூபோ஽ஹம் சசித்நானந்தமேவ க்ரமம் । சசித்நா-
 நந்தமேவ த்வம் சசித்நானந்தகோஸ்யஹம் ॥

மனமே பெரிய சத்துரு, மனமே பிறவிச்சுழல். மனமே
 மூவுலகும். காணப்படும் ஜடப் பிரபஞ்சம் துவந்த்வத்
 தால் உண்டான அஞ்ஞானம் எல்லாம் மனதைச்
 சார்ந்ததே. மனதின் ஸங்கல்பம் எதுவோ அது இல்லாத
 பொருள் என்று நிச்சயமாக அறியவேண்டும். உலக
 னைத்துமே இல்லவே இல்லை - குருசிஷ்யன் எனும்
 வேற்றுமை உட்பட — என்பது உபநிஷத்து.

ஆருவது அத்தியாயம்

ரிபு கூறியது :- எல்லாம் ஸத்தும் சித்துமாகவே

யத்கிஞ்சிதபி ஸங்கல்பஸ் - தாபத்ரயமிதீரிதம் || |
காமம் க்ரோதம் பந்தத்தனம் ஸர்வது : க்கம்

விச்வம் தோஷம் கால நானாஸ்வரூபம் |
யத்கிஞ்சித் சேதம் ஸர்வஸங்கல்பஜாலம்

மானஸம் ஸோம்ய வித்தி |

மன ஏவ ஜகத் ஸர்வம் மன ஏவ மஹாரிபு : |

மன ஏவ ஹி ஸம்ஸாரோ மன ஏவ ஜகத் த்ரயம் |

த்ருச்யம் ஜடம் த்வந்த்வ ஜாத - மஜ்ஜ்ஞானம்

மானஸம் ஸம்ருதம் |

ஸங்கல்பமேவ யத்கிஞ்சித் தந்நாஸ்தீதி நிச்சினு |

நாஸ்தி நாஸ்தி ஜகத் ஸர்வம் குரு சிஷ்யாதிகம ந
ஹீத்யுபநிஷத் ||

ஷஷ்டோ(அ)த்த்யாய:

ருபுருவாச |

ஸர்வம் ஸச்சின்மயம் வித்தி ஸர்வம் ஸச்சின்

ஸச்சிதானந்த - மத்வைதம் | மயம் ததம் |

ஸச்சிதானந்த - மத்வயம் |

ஸச்சிதானந்த ரூபோ (அ)ஹம்

ஸச்சிதானந்தமேவ க்கம் |

ஸச்சிதானந்த மேவ த்வம் ஸச்சிதானந்தகோ (அ)

ஸம்யஹம் |

முற்றும் உளதென்று அறிவாயாக. ஸத்தாலும் சித்தாலும்
அனேத்தும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது. ஸச்சிதானந்தம்
அத்வைதம். ஸச்சிதானந்தம் இரண்டற்றது. ஸச்சி
தானந்த வடிவே நான். ஸச்சிதானந்த வடிவமே ஆகாசம்.

மனோபுத்தி-ரஹ்-கார-சித்த-சங்கா-தகா அமீ । ந த்வம் நாஹ்
ந சான்ய-த்வா சர்வம் ப்ரஹ்ம-வே கெவலம் ॥

யத் கிஞ்சித் ப்ருஜ்ய-தே-க்வ-பி-த-த-த-சர்வ-ம-ச-த-த-வ-ஹி ।
க-ர்த்-த-ப-த-த-ம்-க்ர-ய-ப-த-த-ம்-கு-ண-ப-த-த-ம்-ர-ச-அ-த-ிக-ம் । லிங்-ப-த-த-
ம-த-ம்-சர்வ-ம-ச-த-த-வ-ஹி-ச-த-த-த-த-சு-க்ர-ம-ம் । க-அ-ல-ப-த-த-ம்-த-த-
வ-ஸ்து-ப-த-த-ம்-ஜ-ய-அ-ஜ-ய-ம் । ய-த-த-த-த-த-த-ம்-ச-த-த-த-த-சர்வ-ம-ச-த-த-வ-ஹி
கெவலம் ॥

அஹம் ப்ரஹ்ம-ஹி-நி-ச-சி-த்ய-அஹம்-ப-வம்-ப-ரி-த்ய-ஜ-ஹி ।
சர்வ-ம-வே-ல-யம்-ய-அ-தி-ஸு-ப்த-ஹ-ஸ்த-ஸ்த-பு-ஷ்ப-வ-த் ॥ ந-வே-த-ஹி-ந-ச-
க-ம-அ-ப-நி-ச-ர்த-ம்-சர்வம் ப்ரஹ்ம-வே கெவலம் । சர்வ-வ்ய-அ-ப-அ-ர-ம-த-த-சு-ஜ்ய-
ஹ்ம-ஹி-நி-ச-சி-த்ய-ப-வ-ய-ஹி-ஷ-அங்க-ர-யம்-ம-ஹ-அ-ஷ-அ-ஸ்த்ரம்-ந-த-த-யம்
ய-த-த-த-க-த-த-த-சி-த்ய-ஹி-ஹி-கு-ரு-ப-க்தி-வி-ஷ-த-த-த-ந்-த-க-ர-ண-அ-ய-ஹி

ஸச்சிதானந்தமே நீயும், ஸச்சிதானந்தமே நானும்.
மனம் புத்தி அஹங்காரம் சித்தம் என்ற தொகுதியும்
ஸச்சிதானந்தமே. அதற்குப் புறம்பாக நீயுமில்லை நானுமில்லை
வேறு எதுவுமில்லை. எல்லாம் ஒன்றேயாகிய பிரம்மமே.

எது (கண்டும் கேட்டும் புசித்தும்) அனுபவிக்கப்
படுகிறதோ அது எல்லாம் அஸத்தே; உண்மையில்
தனியாக இல்லை. கார்த்தாவில் வேற்றுமை, கருமத்தில்
வேற்றுமை குணத்தில் வேற்றுமை, ரஸம் முதலிய
வேற்றுமை, அடையாள வேற்றுமை இது எல்லாம்
அஸத்தே, உண்மையில் இல்லை. எக்காலத்தும் இன்பமே.
காலவேற்றுமை, இடவேற்றுமை, பொருள்வேற்றுமை,

மனோ புத்திரஹங்கார சித்தஸங்க்காதகா
அம் | ந த்வம் நாஹம் ந சான்யத்வா ஸர்வம்
ப்ரஹ்மைவ கேவலம் ||

யத்கிஞ்சித் புஜ்யதே க்வாபி தத்ஸர்வ - மஸதேவ
ஹி |

கர்த்ருபேதம் க்ரியா பேதம் குணபேதம்
ரஸாதிகம் |

லிங்கபேத - மிதம் ஸர்வமஸதேவ ஸதா ஸுகம் |
காலபேதம் தேச பேதம் வஸ்து பேதம்
ஜயாஜயம் |

யத்யத் பேதஞ்ச தத்ஸர்வ - மஸதேவ ஹி
கேவலம் ||

அஹம் ப்ரஹ்மேதி நிச்சித்ய அஹம்பாவம்
பரித்யஜ |

ஸர்வமேவ லயம் யாதி ஸுப்த
ஹஸ்தஸ்த்த - புஷ்பவத் |
ந வேதோ ந ச கர்மாணி ஸர்வம் ப்ரஹ்மைவ
கேவலம் |

ஸர்வவ்யாபார - முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யஹம்
ப்ரஹ்மேதி பாவய |
சாங்கரீயம் மஹாசாஸ்த்ரம் ந தேயம் யஸ்ய
கஸ்யசித் |

வெற்றிதோல்வி, எது எதில் வேற்றுமை காணப்படுகிறதோ
அது எல்லாம் அஸத்தே, உண்மையில் இல்லை. 'நான்
பிரம்மம்' என்று நிச்சயித்து அஹங்காரத்தை ஒழி.
தூங்குபவன் கையில் உள்ள பூவைப்போல் எல்லாமே

महात्मने । सम्यक् परीक्ष्य दातव्यं मासं षण्मास-
वत्सरम् । सकृदध्यासमात्रेण ब्रह्मैव भवति स्वयं
ब्रह्मैव भवति स्वयमित्युपनिषत् ॥

॥ इति तेजोबिन्दूपनिषत् समाप्ता ॥

குருபக்தி விசுத்தாந்த,: கரணாய மஹாத்மனே ।
ஸம்யக் பரீக்ஷய தாதவ்யம் மாஸம் ஷண்மாஸ
வத்ஸரம் ।
ஸக்ருதப்ப்யாஸ - மாத்ரேண ப்ரஹ்மைவ பவதி
ஸ்வயம் ப்ரஹ்மைவ பவதி ஸ்வய - மித்யுபநிஷத் ।

இதி தேஜோபிந்துபநிஷத் ஸமாப்தா ॥

மறைந்து போகிறது. வேதங்களும் இல்லை. கருமங்களும் இல்லை. எல்லாம் பிரம்மமே. எல்லாச்செயல்களையும் துறந்து 'நான் பிரம்மம்' என்று தியானம் செய். சிவ போதமான இந்த உத்தமசாஸ்திரம் கண்டவர்களுக்கு கெல்லாம் கொடுக்கத்தக்கதன்று. குருபக்தியால் பரிசுத்தமான உள்ளம் படைத்த மஹாத்மாவுக்கே அளித்தற் குரியது. அதை ஒருவருஷமோ, ஆறுமாதமோ அல்லது ஒரு மாதமாவது நன்கு பரீக்ஷித்துப்பிறகு கொடுக்க வேண்டும். ஒரு தடவை அப்பியாஸம் செய்த மாத்திரத் திலேயே ஸாதகன் பிரம்மமாகவே ஆகி விடுவான். தான் தானாகவே பிரம்மமாகிவிடுவான் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் தேஜோபிந்து உபநிஷத்து முற்றும்.

४०. नादबिन्दूपनिषत्

40. நாதபிந்து உபநிஷத்து

॥ नादबिन्दूपनिषत् ॥ ४० ॥

‘ओं वाङ्मे मनसि प्रतिष्ठिता’ इति शान्तिः ॥

ओं अकारो दक्षिणः पक्ष उकारस्तु उत्तरः स्मृतः ।

मकारं पुच्छ-मित्याहु-रर्धमात्रा तु मस्तकम् ॥ १ ॥

पादादिकं गुणास्तस्य शरीरं तत्त्वमुच्यते ।

धर्मोऽस्य दक्षिणं चक्षुरधर्मोऽथो परः स्मृतः ॥ २ ॥

भूलोकः पादयोस्तस्य भुवर्लोकस्तु जानुनि ।

सुवर्लोकः कटीदेशे नाभिदेशे महर्जगत् ॥ ३ ॥

जनो लोकस्तु हृद्देशे कण्ठे लोकस्तपस्ततः ।

भुवोर्ललाट-मध्ये तु सत्यलोको व्यवस्थितः ॥ ४ ॥

40. நாதபிந்து உபநிஷத்து

‘ஓம் வாங்மே மனஸி ப்ரதிஷ்ட்டிதா’ என்று சாந்தி பாடம். இது ருக்வேதத்தைச் சேர்ந்தது. ஓங்காரத்தில் உள்ள அ-உ-ம பிந்து-நாதம் ஆகியவற்றின் உபாஸனை இங்கு கூறப்படுகிறது. (ஓங்காரமே எல்லாம்):

1. ஓங்காரத்தை ஹம்ஸமாக தியானம். அகாரம் அதன் வலது பக்கம், உகாரம் இடது பக்கம், மகாரம் வால், அர்த்த மாத்திரை தலை எனக் கூறப்படுகிறது.

2. முக்குணங்கள் பாதம் முதலியவை; தத்வம் சரீரம்; தர்மம் அதன் வலது கண்; அதர்மம் மற்ற கண் எனப்படும்.

3. பூலோகம் அதன் பாதம், புவர்லோகம் முழந்தாள், ஸுவர்லோகம் இடுப்பு, மஹர்லோகம் நாபிதேசம்.

40. நாதபிந்து உபநிஷத்

‘ஓம் வாங்மே மனஸி ப்ரதிஷ்ட்டிதா’

இதி சாந்தி: ।

ஓம் அகாரோ தக்ஷிண: பக்ஷ உகாரஸ்து உத்தர:

ஸ்ம்ருத: ।

மகாரம் புச்சமித்யாஹு-ரர்த்தமாத்ரா து

மஸ்தகம் ॥ 1 ॥

பாதாதிகம் குணஸ்தஸ்ய சரீரம் தத்வ-முச்யதே ।

தர்மோ(அ)ஸ்ய தக்ஷிணம் சக்ஷு-

ரதர்மோ(அ)தோ பர: ஸ்ம்ருத: ॥ 2 ॥

பூர்லோக: பாதயோஸ்தஸ்ய புவர் லோகஸ்து

ஜானுனி ।

ஸுவர்லோக: கட தேசே நாபிதேசே மஹர்

ஜகத் ॥ 3 ॥

ஜனோலோகஸ்து ஹ்ருத்தேசே கண்ட்டே

லோகஸ்தபஸ்தத: ।

ப்ருவோர்-லலாட மத்த்யே து ஸத்யலோகோ

வ்யவஸ்த்தித: ॥ 4 ॥

4. ஜனலோகம் இருதய பாகம், தபலோகம் கழுத்து ஸத்யலோகம் நெற்றியின் புருவமத்தியில் உளது.

5. ஆயிரம் எழுத்து மந்திரம் ஸஹஸ்ராரத்தில் தலை உச்சியில் உபதேசிக்கப்படுகிறது. இங்ஙனம் இதை உபாசித்து உத்தம நிலை எய்திய ஆருடன் ஹம்ஸ யோகத்தை அறிந்தவனாவான்.

6. நூறு கோடி பாவங்களாலும் அவன் பிளக்கப்பட மாட்டான்.

सहस्रार्णमतीवात्र मन्त्र एष प्रदर्शितः ।

एवमेतां समारूढो हंसयोगविचक्षणः ॥ ५ ॥

न भिद्यते कर्मचारैः पापकोटिशतैरपि ॥ ६ ॥

भानुमण्डल-संकाशा भवेन्मात्रा तथोत्तरा ।

परमा चार्धमात्रा या वारुणीं तां विदुर्बुधाः ॥ ७ ॥

कालत्रयेऽपि यस्येमा मात्रा नूनं प्रतिष्ठिताः ।

एष ओंकार आख्यातो धारणाभि-र्निबोधत ॥ ८ ॥

ततः परतरं शुद्धं व्यापकं निर्मलं शिवम् ।

सदोदितं परं ब्रह्म ज्योतिषा-मुदयो यतः ॥ १७ ॥

अतीन्द्रियं गुणातीतं मनोलीनं यदा भवेत् ।

अनूपमं शिवं शान्तं योगयुक्तं सदाविशेत् ॥ १८ ॥

तद्युक्तस्तन्मयो जन्तुः शनैर्मुञ्चेत् कलेवरम् ।

7. அதற்கப்பாலுள்ள மாத்திரை சூரியமண்டலம்போல் பிரகாசிப்பது. சிறந்த அந்த அர்த்த மாத்திரையை ஞானிகள் வாருணீ எனக் கூறுகிறார்கள்.

8. இம்மாத்திரைகள் முக்காலத்தும் நிலையுள்ளவை. இங்ஙனம் விளக்கப்பட்ட ஒங்காரத்தை தாரணையால் அறியவேண்டும்.

17. அதற்கப்பால் பரிசுத்தமானதும் மாசற்றதும் எங்கும் நிறைந்ததும், மங்களமானதும், எப்பொழுதும் விழிப்புடையதுமான பரப்பிரம்மத்தின் பரஞ்ஜோதி உதயமாகிறது.

ஸஹஸ்ரார்ண-மதீவாத்ர மந்த்ர ஏஷ ப்ரதர்சித: ।
ஏவமேதாம் ஸமாருடோ ஹம்ஸ யோக

விசக்ஷண: ॥ 5 ॥

ந பித்யதே கர்மசாரை: பாபகோடிசதைரபி ॥ 6 ॥

பானு மண்டல ஸங்காசா பவேன் மாத்ரா
ததோத்தரா ।

பரமா சார்த்தமாத்ரா யா வாருணீம் தாம்
விதுர்ப்புதா: ॥ 7 ॥

காலத்ரயே(அ)பி யஸ்யேமா மாத்ரா நூனம்

ப்ரதிஷ்ட்டிதா: ।

ஏஷ ஓங்கார ஆக்க்யாதோ தாரணூபிர்-

நிபோதத ॥ 8 ॥

தத: பரதரம் சுத்தம் வ்யாபகம் நிர்மலம் சிவம் ।
ஸதோதிதம் பரம் ப்ரஹ்ம ஜ்யோதிஷாமுதயோ

யத: ॥ 17 ॥

அதீந்த்ரியம் குணதிதம் மனோ லீனம் யதா

பவேத் ।

அனூபமம் சிவம் சாந்தம் யோகயுக்தம் ஸதா

விசேத் ॥ 18 ॥

தத்யுக்தஸ்தன்மயோ ஜந்து: சனீர் முஞ்சேத்

கலேவரம் ।

18. அது இந்திரியங்களுக் கெட்டாதது, முக்குணங்
களைக் கடந்தது. அங்கு மனது லயத்தை அடைகிறது.
ஒப்பற்றதும், மங்களமானதும், சாந்தி நிறைந்ததுமான
அதை யோகத்தின் மூலமாக அடையவேண்டும்.

संस्थितो योगचारेण सर्वसंग-विवर्जितः ॥ १९ ॥
 ततो विलीन-पाशोऽसौ विमलः केवलः प्रभुः ।
 तेनैव ब्रह्मभावेन परमानन्दमश्रुते ॥ २० ॥
 आत्मानं सततं ज्ञात्वा कालं नय महामते ।
 प्रारब्ध-मखिलं भुञ्जन्नोद्वेगं कर्तु-मर्हसि ॥ २१ ॥
 उत्पन्ने तत्त्वविज्ञाने प्रारब्धं नैव मुंचति ।
 तत्त्वज्ञानोदयादूर्ध्वं प्रारब्धं नैव विद्यते ॥ २२ ॥
 देहादि नाम सत्त्वात्तु यथा स्वप्ने विबोधतः ।
 कर्म जन्मान्तरीयं यत्प्रारब्धमिति कीर्तितम् ॥ २३ ॥
 तत्तु जन्मान्तराभावात् पुंसो नैवास्ति कर्हिचित् ।
 स्वप्नदेहो यथाऽध्यस्तस्थैवायं हि देहकः ॥ २४ ॥

19. அதில் கூடி தன்மயமான ஜீவன் படிப்படியாக எல்லாப் பற்றுகளையும் ஒழித்து யோகமார்க்கத்தில் நிலைபெற்று உடலை விட்டுவிடுவான்.

20. பாசங்கள்ற்றவனாய்ப் பரிசுத்தனாய்த் தான் தானே யாகி பிரபுவாகி அந்த பிரம்ம பாவனையால் பரமான்ந்தத்தை அனுபவிப்பான்.

21. புத்தியில் சிறந்தவனே! ஆத்மாவை எப்பொழுதும் தியானித்துக் காலத்தைக் கழிப்பாயாக. பிராரப்த கர்மாவை முழுவதும் அனுபவித்து மனதில் கோபதாப மில்லாமல் இருப்பது உனக்குத் தகும்.

22. தத்வ ஞானம் தோன்றியவுடனேயே பிராரப்தம் மறைந்துவிடாது. தத்வ ஞானம் நிலைத்ததற்கப்பால் பிராரப்தம் இல்லை.

ஸம்ஸ்திதோ யோகசாரேண ஸர்வஸங்க-

விவர்ஜித: || 19 ||

ததோ விலீன பாசோ(அ)ஸௌ விமல: கேவல:

ப்ரபு: |

தேனேவ ப்ரஹ்ம பாவேன பரமானந்த-

மச்னுதே || 20 ||

ஆத்மானம் ஸததம் ஜ்ஞாத்வா. காலம் நய

மஹாமதே |

ப்ராரப்த-மகிலம் புஞ்ஜந்நோத்வேகம்

கர்த்து-மர்ஹஸி || 21 ||

உத்பந்நே தத்வ விஜ்ஞானே ப்ராரப்தம்

நைவ முஞ்சதி |

தத்வஜ்ஞானோதயாதூர்த்த்வம் ப்ராரப்தம்

நைவ வித்யதே || 22 ||

தேஹாதி நாம ஸத்வாத்து யதா ஸ்வப்னே

விபோதத: |

கர்ம ஜன்மாந்தரீயம் யத்ப்ராரப்தமிதி

கீர்த்திதம் || 23 ||

23. தேகம் முதலியவற்றிற்கு உண்மையான இருப்பின்மையால் விழித்துக்கொண்டவனுக்குக் கனவில்லாதவாறு பிராரப்தம் என்று சொல்லப்பட்ட முற்பிறவிக் கருமம் எதுவோ அது இல்லை.

24. புருஷனுக்கு ஜன்மாந்தரமும் கூட ஒருபொழுதும் இல்லை. கனவில் உள்ள தேகம் அத்த்யாஸம் (கற்பனை). அப்படித்தான் இந்த தேகமும்.

अध्यस्तस्य कुतो जन्म जन्माभावे कुतः स्थितिः ।
 उपादानं प्रपंचस्य मृद्भाण्डस्येव पश्यति ॥ २५ ॥
 अज्ञानं चेति वेदान्तै-स्तस्मिन्नष्टे क्वविश्वता ।
 यथा रज्जुं परित्यज्य सर्पं गृह्णाति वै भ्रमात्
 ॥ २६ ॥

तद्वत् सत्यमविज्ञाय जगत् पश्यति मूढधीः ।
 रज्जुखण्डे परिज्ञाते सर्परूपं न तिष्ठति ॥ २७ ॥
 अधिष्ठाने तथा ज्ञाते प्रपंचं शून्यतां गते ।
 देहस्यापि प्रपंचत्वात् प्रारब्धावस्थितिः कुतः ॥ २८ ॥
 अज्ञानजनबोधार्थं प्रारब्धमिति चोच्यते ।
 ततः कालवशादेव प्रारब्धे तु क्षयं गते ॥ २९ ॥

25. அத்தியாஸத்திற்கு (கற்பனைக்கு) பிறவி ஏது? பிறவி யற்றதற்கு இருப்பு எங்ஙனம்? உபாதான காரணமான மண் இல்லாது வேறுகக்குடம் இல்லை. அப்படித்தான் பிரபஞ்சமும் இல்லை எனக்காணவேண்டும்.

26 - 28. அஞ்ஞானத்தால் உலகத் தோற்றமாதலின் அஞ்ஞானம் ஒழிந்தால் அனைத்துலகம் ஏது? என்று வேதாந்தம் கூறுகிறது. கயிற்றைவிட்டு மதிமயக்கத்தால் பாம்பைக் காண்பதுபோல்தான் மூடபுத்தியுடையவன் ஸத்தியத்தை விட்டு உலகைப் பார்க்கிறான். கயிற்றுத் துண்டு அறியப் பட்டால் பாம்பு வடிவம் அங்கே நிற்காது. அதிஷ்ட டானம் அறியப்பட்டால் பிரபஞ்சம் சூனியமாய்ப் போகும். தேகமும் பிரபஞ்சத்தைச் சேர்ந்ததால் பிராரப்தத் திற்கு இருப்பு ஏது?

தத்து ஜன்மாந்தராபாவாத் பும்ஸோ நைவாஸ்தி
கர்ஹிசித் |

ஸ்வப்ன தேஹோ யதாத்த்யஸ்தஸ்-ததைவாயம்
ஹி தேஹுக : || 24 ||

அத்த் யஸ்தஸ்ய குதோ ஜன்ம ஜன்மா பாவே
குத: ஸ்த்திதி |

உபாதானம் ப்ரபஞ்சஸ்ய ம்ருத்பாண்டஸ்யேவ
பச்சயதி || 25 ||

அஜ்ஞானஞ்சேதி வேதாந்தைஸ்-தஸ்மிந் நஷ்டே
க்வ விச்வதா |

யதா ரஜ்ஜும் பரித்யஜ்ய ஸர்ப்பம் க்ருஹ்ணாதி
வை ப்ரமாத் || 26 ||

தத்வத் ஸத்யமவிஜ்ஞாய ஜகத்பச்சயதி மூடகீ: |
ரஜ்ஜுகண்டே பரிஜ்ஞாதே ஸர்ப்ப ரூபம்
ந திஷ்ட்டதி || 27 ||

அதிஷ்ட்டானே ததா ஜ்ஞாதே ப்ரபஞ்சம்
சூன்யதாம் கதே |

தேஹஸ்யாபி ப்ரபஞ்சத்வாத் ப்ராரப்தாவஸ்திதி:
குத: || 28 ||

அஜ்ஞானஜன போதார்த்தம் ப்ராரப்தமிதி
சோச்சயதே |

தத: கால வசாதேவ ப்ராரப்தே து க்ஷயம்
கதே || 29 ||

29-30. அஜ்ஞானிகளுக்கு போதனை செய்வதற்காகப் பிராரப்தம் என்று சொல்லப்படுகிறது. காலவசத்தால்

ब्रह्मप्रणवसन्धानं नादो ज्योतिर्मयः शिवः ।
 स्वयमाविर्भवेदात्मा मेघापाये अंशुभानिव ॥ ३० ॥
 सिद्धा सने स्थितो योगी मुद्रां सन्धाय वैष्णवीम् ।
 शृणुयादक्षिणे कर्णे नाद-मन्तर्गतं सदा ॥ ३१ ॥
 अभ्यस्थमानो नादोऽयं ब्रह्ममावृणुते ध्वनिः ।
 पक्षाद्विपक्ष-मखिलं जित्वा तुर्यपदं व्रजेत् ॥ ३२ ॥
 श्रूयते प्रथमाभ्यासे नादो नानाविधो महान् ।
 वर्धमाने तथाभ्यासे श्रूयते सूक्ष्मसूक्ष्मतः ॥ ३३ ॥
 आदौ जलधि-जीमूत-भेरी-निर्झर-संभवः ।
 मध्ये मर्दलशब्दाभो घण्टा कोहलजस्तथा ॥ ३४ ॥
 अन्ते तु किंकिणी-वंश-वीणा-भ्रमर-निःस्वनः ।

பிராரப்தம் அழிந்தபின் மேகம் மறைந்தபின் சூரியப்
 பிரகாசம் போல் ஒளி வடிவாயும் மங்களமாயும்
 உள்ள பிரம்மத்தில் பிரணவ நாதம் தானே தன்னிடம்
 விளங்கும்.

31. ஸித்தாஸனத்திலமர்ந்து வைஷ்ணவீ முத்ரை தரித்து
 யோகியானவன் உள்ளே இடைவிடாது நிகழும் நாதத்தை
 வலது செவியில் கேட்கவேண்டும்.

32. இந்த நாதத்தைக் கேட்டுப் பழகினால் அவ்வொலியில்
 பிரம்மம் விளங்கும். ஒரு பக்ஷத்தில் எல்லா இடையூறு
 களையும் ஜயித்து துரீய நிலையை எய்தலாம்.

33. பழக்கத்தின் தொடக்கத்தில் பலவிதமான பெரிய
 ஒலிகள் கேட்கும். பழக்கம் வளர்ந்தால் நுட்பத்தினும்
 நுட்பமான ஒலி கேட்கும்.

ப்ரஹ்ம ப்ரணவ ஸந்த்தானம் நாதோ
 ஜ்யோதிர்மய: சிவ: |
 ஸ்வயமாவிர்ப்பவேதாத்மா மேகாபாயே
 அம்சமானிவ || 30 ||
 ஸித்தாஸனே ஸத்திதோ யோகீழுத்ராம
 ஸந்த்தாய வைஷ்ணவீம் |
 க்ருணுயாத்தக்ஷிணே கர்ணே நாத-மந்தர்கதம்
 ஸதா || 31 ||

அப்ப்யஸ்த்தமானோ நாதோ (அ)யம்
 ப்ரஹ்ம-மாவ்ருணுதே த்வனி: |
 பக்ஷாத்விபக்ஷ-மகிலம் ஜித்வா துர்யபதம்
 வ்ரஜேத் || 32 ||

க்ருயதே ப்ரதமாப்ப்யாஸே நாதோ நானாவிதோ
 மஹான் |
 வர்த்தமானே ததாப்ப்யாஸே க்ருயதே
 ஸுக்ஷ்மஸுக்ஷ்மத: || 33 ||

ஆதௌ ஜலதிஜீமுத-பேரி-நிர்ஜ்ஜர-ஸம்ப்பவ: |
 மத்த்யே மர்தல-சப்தாபோ கண்ட்டா
 கோஹலஜஸ்ததா || 34 ||

அந்தே து கிங்கிணீ-வம்ச — வீணு-ப்ரமர-நி:
 ஸ்வன: |

34. ஆதியில் கடல், மேகம், பேரிகை, நீர்வீழ்ச்சி முதலிய
 ஓசைகள் தோன்றும். மத்தியில் மத்தளம், மணி,
 கோஹல வாத்தியம் போன்றவைகளின் ஒலி கேட்கும்.

35. கடைசியில் கிங்கிணி, குழல், வீணை, வண்டு முதலிய
 வற்றின் ஒலி கேட்கும். இவ்விதம் பலவிதமான நாதங்கள்

इति नानाविधा नादाः श्रूयन्ते सूक्ष्मसूक्ष्मतः

॥ ३५ ॥

महति श्रूयमाणे तु महाभेर्यादिक-ध्वनिः ।

तत्र सूक्ष्मं सूक्ष्मतरं नादमेव परामृशेत् ॥ ३६ ॥

घनमुत्सृज्य वा सूक्ष्मं सूक्ष्म-मुत्सृज्य वा घने ।

रममाणमपि क्षिप्तं मनो नान्यत्र चालयेत् ॥ ३७ ॥

यत्र कुत्रापि वा नादे लगति प्रथमं मनः ।

तत्र तत्र स्थिरीभूत्वा तेन सार्धं विलीयते ॥ ३८ ॥

विस्मृत्य सकलं बाह्यं नादे दुग्धांबुवन्मनः ।

एकीभूयाथ सहसा चिदाकाशे विलीयते ॥ ३९ ॥

उदासीनस्ततो भूत्वा सदाभ्यासेन संयमी ।

उन्मनीकारकं सद्यो नादमेवावधारयेत् ॥ ४० ॥

நுட்பமாகவும் மிக நுட்பமாகவும் கேட்கும்.

36. பெரிய பேரிகை முதலிய ஒசைகள் கேட்கும் போதும் அதிலும் நுட்பமாகவும் மிக நுட்பமாகவும் உள்ளதைக் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டும்.

37. கனமானதை விட்டு நுட்பமானதையும் நுட்பமானதை விட்டு கனமானதையும் கேட்டு இன்புற்று அதனின்றி நழுவி வேறெங்கும் மனதைச் செலுத்தக் கூடாது.

38. எந்த இடத்திலாயினும் மனது நாதத்தில் முதன் முதலாக லயிக்கிறதோ அந்தந்த இடத்தில் நிலைபெற்று அத்துடன் கூடக் கரைந்துபோகும்.

39. வெளியில் அனைத்தையும் மறந்து பாலில் கலந்த நீர்போல் மனது ஒன்றுபட்டு விரைவில் சிதாகாசத்தில்

இதிநானாவிதா நாதா: ச்ருயந்தே

ஸுலக்ஷ்மஸுலக்ஷ்மத: || 35 ||

மஹதி ச்ருயமானே து மஹா பேர்யாதிக-த்வனி: |

தத்ர ஸுலக்ஷ்மம் ஸுலக்ஷ்மதரம் நாதமேவ

பராம்ருசேத் || 36 ||

கனமுத்ஸ்ருஜ்ய வா ஸுலக்ஷ்மம் ஸுலக்ஷ்ம-முத்ஸ்ரு-

ஜ்ய வா கனே |

ரமமாணமபி கூபிப்தம் மனோ நான்யத்ர

சாலயேத் || 37 ||

யத்ர குத்ராபி வா நாதே லகதி ப்ரதமம் மன: |

தத்ர தத்ர ஸ்த்திரீபூத்வா தேந ஸார்த்தம்

விலீயதே || 38 ||

விஸம்ருத்ய ஸகலம் பாஹ்யம் நாதே துத்தாம்பு

வன்மன: |

ஏகீபூயாத ஸஹஸா சிதாகாசே விலீயதே || 39 ||

உதாஸீனஸ்-ததோ பூத்வர ஸதாப்ப்யாஸேந

ஸம்யமீ |

உன்மனீகாரகம் ஸத்யோ நாதமேவாவ

தாரயேத் || 40 ||

ஒடுங்கும்.

40. யோகியானவன் வேறு எதையும் கவனியாமல் எப் பொழுதும் அப்பியாஸம் செய்பவனாய் மனதை 'உள் மனீ' எனும் நிலையில் நிறுத்தும் நாதத்தைப் பற்றுகக் கொள்ளவேண்டும்.

41. எல்லா எண்ணங்களையும் ஒழித்து எல்லாச் செயல் களையும் விடுத்து நாதானு ஸந்தானத்தையே செய்தால்

सर्व चिन्तां समुत्सृज्य सर्वचेष्टाविवर्जितः ।
 नादमेवानुसन्दध्यान्नादे चित्तं विलीयते ॥ ४१ ॥
 मकरन्दं पिबन् भृङ्गो गन्धान्नापेक्षते तथा ।
 नादासक्तं सदा चित्तं विषयं न हि कांक्षति ॥ ४२ ॥
 निः शब्दं तत्परं ब्रह्म परमात्मा समीयते ।
 नादो यावन्मनस्तावन्नादान्तेऽपि मनोन्मनी ॥ ४३ ॥
 सर्वे तत्र लयं यान्ति ब्रह्मप्रणवनादके ।
 सर्वावस्था-विनिर्मुक्तः सर्वचिन्ता विवर्जितः ॥ ५१ ॥
 मृतवत् तिष्ठेते योगी स मुक्तो नात्र संशयः ।
 शंख दुन्तुभि नादं च न शृणोति कदाचन ॥ ५२ ॥
 काष्ठवज्ञायते देह उन्मन्यावस्थाया ध्रुवम् ।
 न जानाति स शीतोष्णं न दुःखं न सुखं तथा
 ॥ ५३ ॥

மனது அதில் கரைந்து போகும்.

42. தேனைப் பருகும் வண்டு வாசனையை வேண்டுவதில்லை. நாதத்தில் லயித்த மனது விஷய சுகத்தை நாடுவதில்லை.

48. சப்தம் ஒடுங்கிய அந்நிலையில் பரமாத்மா, பரப் பிரம்மம் அனுபவிக்கப்படுகிறது. நாதம் உள்ளவரை மனது உண்டு. நாதத்தின் முடிவில் மனதற்ற மனோன் மனீ எனும் நிலை.

51. பிரம்மப்ரணவ நாதத்தில் எல்லாம் லயமடைகிறது. அப்பொழுது ஜீவன் எல்லா அவஸ்தைகளினின்றும் விடுபட்டவனாகிச் சிந்தை யற்றவனாகிறான்.

ஸர்வசிந்தாம் ஸமுத்ஸ்ருஜ்ய ஸர்வசேஷ்டா
 விவர்ஜித: ।
 நாதமேவானு-ஸந்தத்த்யாந்நாதே சித்தம்
 விலீயதே ॥ 41 ॥

மகரந்தம் பிபன் ப்ருங்கோ கந்த்தாந் நாபேக்ஷதே
 ததா ।
 நாதாஸக்தம் ஸதாசித்தம் விஷயம் ந ஹி
 காங்க்ஷதி ॥ 42 ॥

நி:சப்தம் தத் பரம் ப்ரஹ்ம பரமாத்மா ஸமீயதே ।
 நாதோ யாவன்மனஸ்தாவந்நாதாந்தே(அ)பி
 மனோன்மனீ ॥ 48 ॥

ஸர்வே தத்ர லயம் யாந்தி ப்ரஹ்ம ப்ரணவ
 நாதகே ।
 ஸர்வாவஸ்த்தா விநிர்முக்த: ஸர்வ சிந்தா
 விவர்ஜித: ॥ 51 ॥

ம்ருதவத் திஷ்ட்டேதே யோகே ஸ முக்தோ நாத்ர
 ஸம்சய: ।
 சங்க்க துந்துபி நாதஞ்ச ந ச்ருணோதி கதாசன ॥ 52 ॥
 காஷ்ட்டவஜ் ஜ்ஞாயதே தேஹ உன்மன்யா-
 வஸ்த்தாயா த்ருவம் ।
 ந ஜானாதி கீதோஷ்ணம் ந து:க்கம் ந ஸுகம்
 ததா ॥ 53 ॥

52. அந்த யோகி ஜீவன் முக்தன் என்பதில் சந்தேக மில்லை. அவனுடைய உடல் சுவத்தைப்போல் இருக்கும்.

न मानं नावमानं च संत्यक्त्वा तु समाधिना ।
 अवस्थात्रयमन्वेति न चित्तं योगिनः सदा ॥ ५४ ॥
 जाग्रन्निद्रा-विनिर्मुक्तः स्वरूपाविस्थतामियात्
 ॥ ५५ ॥

दृष्टिः स्थिरा यस्य विना सदृश्यं
 वायुः स्थिरो यस्य विना प्रयत्नम् ।
 चित्तं स्थिरं यस्य विनावलम्बं
 स ब्रह्मतारान्तरनादरूपइत्युपनिषत् ॥ ५६ ॥
 ॥ इति नादबिन्दूपनिषत् समाप्ता ॥

சங்கு, துந்துபி முதலிய ஒலிகளையும் ஒருபோதும் கேட்காது.

53. அந்த உன்மனீ நிலையில் உடல் கட்டைபோல் அறியப் படும். குளிர் வெப்பத்தையோ இன்ப துன்பத்தையோ அது உணராது.

54. ஸமாதினால் மான அவமானத்தை விடுத்து ஜாக்ரம் ஸ்வப்னம் ஸுஷுப்தி என்ற மூன்று அவஸ்தைகளும் யோகியின் சித்தம் ஒருபொழுதும் அறிவதில்லை.

55. ஜாக்ரமும் ஸ்வப்னமும் மூலத்தில்லாத ஸ்வரூபாவஸ்தையை (தான் தானாயிருக்கும் நிலையை) அப்பொழுது அடைகிறான்.

56. பார்க்க வேண்டிய பொருள் இல்லாமல் பார்வை நிலைத்ததாகவும் பிராணயாம முயற்சியில்லாமல் மூச்சுக் காற்று நிலைத்ததாகவும் பிடிப்பேதுமில்லாமல் மனது

ந மானம் நாவமானஞ்ச ஸந்த்யக்த்வா து-

ஸமாதினா ।

அவஸ்த்தாத்ரய-மன்வேதி ந சித்தம் யோகினஸ்

ஸதா ॥54॥

ஜாக்ரந்தித்ரா விநிர்முக்த:

ஸ்வரூபாவஸ்த்ததா-மியாத் ॥ 55 ॥

த்ருஷ்டி: ஸ்த்திரா யஸ்ய விநா ஸத்ருச்யம் வாயு:

ஸத்திரோ யஸ்ய விநா ப்ரயத்னம் ।

சித்தம் ஸ்த்திரம் யஸ்ய விநாவலம்பம் ஸ

ப்ரஹ்ம தாராந்தர-நாதரூப இத்யுபநிஷத் ॥ 56 ॥

இதி நாத பிந்து உபநிஷத் ஸமாப்தா ॥

நிலைத்ததாகவும் ஆகிறது. அதுதான் தாரகப் பிரம்மத்தின்
நாத ரூபம் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் நாதபிந்து உபநிஷத்து முற்றும்.

॥ ध्यानविन्दूपनिषत् ॥ ४१ ॥

॥ ओं सहनाववतु इति शान्तिः ॥

बीजाक्षं परं विन्दुं नादं तस्योपरिस्थितम् ।

स शब्दं चाक्षरे क्षीणे निः शब्दं परमं पदम् ॥

अनाहतं तु यच्छब्दं तस्य शब्दस्य यत्परम् ।

तत्परं विन्दते यस्तु स योगी छिन्न-संशयः ॥

तिलानां तु यथा तैलं पुष्पे गन्ध इवाश्रितः ।

पुरुषस्य शरीरे तु स बाह्याभ्यन्तरे स्थितः ॥

ओंकारं यो न जानाति ब्रह्मणो न भवेत्तु सः ।

प्रणवो धनुः शरो ह्यात्मा ब्रह्म तल्लक्ष्यमुच्यते ॥

‘ஓம் ஸஹநாவவது’ என்று சாந்தி பாடம். இது கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்தைச் சேர்ந்தது.

ஓங்கார பீஜாக்ஷரத்தின் பிந்துவையும் நாதத்தையும் அதற்கப்பாலுள்ள அக்ஷரப் பொருளில் லயித்து சப்தம் ஒடுங்கின நிலையையும் அறிந்தால் அதுவே பரமபதம்.

அநாஹத ஒலி எதுவோ அதற்கும் அப்பாற்பட்டது எதுவோ அந்த உத்தம நிலையை எந்த யோகி அடைகிறானோ அவன் சந்தேகங்கள் முற்றும் நீங்கியவனாவான்.

எள்ளில் எண்ணெய் போலும், பூவில் வாசனை போலும் சரீரத்தில் இருதய மலரில் உள்ளும் வெளியும் உறையும் பிரம்மத்தின் ஓங்கார நாதத்தை எவன் உணரவில்லையோ அவன் யோகியாகமாட்டான்.

பிரணவம் வில்; ஆத்மா அம்பு; பிரம்மம் குறி என்று

41. த்யான பிந்து உபநிஷத்

‘ஓம் ஸஹநாவவது’ இதி சாந்தி: ||

பீஜாக்ஷரம் பரம் பிந்தும் நாதம்

தஸ்யோபரிஸ்த்திதம் |

ஸ சப்தஞ்சாக்ஷரே க்ஷீணே நி: சப்தம் பரமம்

பதம் ||

அநாஹதந்து யச்சப்தம் தஸ்ய சப்தஸ்ய யத்பரம் |

தத்பரம் விந்ததே யஸ்து ஸ யோகே ச்சின்ன

ஸம்சய: ||

திலானாம் து யதா தைலம் புஷ்பே கந்தத்

இவாச்ரித: |

புருஷஸ்ய சரீரே து ஸ பாஹ்யாப்ப்யந்தரே

ஸ்த்தித: ||

ஓங்காரம் யோ ந ஜானாதி ப்ரஹ்மணே

ந பவேத் து ஸ: |

ப்ரணவோ தனு: சரோஹ்யாத்மா ப்ரஹ்ம

தல்லக்ஷ்யமுச்யதே ||

சொல்லப்படுகிறது. கவனக் குறைவின்றி குறி நோக்கிப் பாய்ந்து செல்லவேண்டும். அம்பைப்போல் தன்மயமாக வேண்டும்.

அந்தப் பராபரவஸ்து காணப்பட்டால் எல்லாச் செயல்களும் ஒழிகின்றன. எண்ணெய்யின் பெருக்கைப் போல் பிளவுபடாததாகவும் நீண்ட மணியோசைபோல் தொடர்ந்ததாகவும் விவரிக்க முடியாததாகவும் உள்ள பிரணவத்தின் உச்சியை எவர் அறிகிறாரோ அவர் வேதத்தின் உட்பொருளை அறிந்தவராவார்.

ஆத்மாவை அரணியின் அடியாகச் செய்து பிரணவத்

அப்ரமதென வேஹ்வ்ய் ஶரவத் தந்மயோ ஢வேத் ।
 நிவர்தந்நே க்ரிக்யா: ஶர்வாஸ்திஸ்திந் தூஷ்டே பராவரே ॥
 தைலதாராமிவா஑்஑ித்ரந் தீர்த்ரதண்டா நிநாதவத் ।
 அவா஑்ய் ப்ரணவஸ்யாப்ரந் யஸ்த் வேத ஶ வேதவித் ॥
 ஆத்மாந-மரணிந் க்ருத்வா ப்ரணவந் ஑ோத்தராரணித் ।
 த்யாந-நிர்மத்யநா஢்யாஸாதேவந் பஸ்யேந்நி஑ூஹவத் ॥
 ஑மா஑மஸ்த்ரந் ஑மநாதி ஶூந்யமோகாரமேகந் ரவிகோதி
 தீப்தித் । பஸ்யந்தி யே ஶர்வ஑நாந்தரஸ்த்ரந் ஹ்ஸாத்மகந் தே
 விர்஑ா ஢வந்தி ॥
 அதஸிபுஷ்பஸங்காஷந் நா஢ிஸ்த்யானே ப்ரதிஸ்திதத் ।
 ஑துர்பு஑்ரந் மஹாவிஷ்ணுந் பூரகேண வி஑ிந்தயேத் ॥
 கும்஢கேந ஹ்ரிதஸ்த்யானே ஑ிந்தயேத் கமலாஸநத் ।
 ப்ரஹ்மாணந் ரக்த஑ூரா஢ந் ஑துர்வக்ரந் பிதாமை஢த் ॥

தைக் கடையுத் மேல்பாகமாக஑் ஑ெய்து தியானத்தால்
தொடர்ந்து கடைந்து மறைந்திருக்கும் தெய்வத்தைக்
காணவேண்டுத்.

போக்குவரவில் உள்ளதுத் ஆனால் தனக்குப் போக்கு
வரவில்லாததுத், கோடி குரியப் பிரகா஑மானதுத்,
ஒன்றேயாகியதுத் எல்லோருள்ளத்திலுத் உறைவதுத்
ஹம்ஸ'வடிவானதுமான ஒங்காரப் பொருளை எவர்கள்
காண்கிறார்களோ அவர்கள் மா஑ற்றவர்களாகின்றனர்.

காயாம்பூ வண்ணனுத் நான்கு பு஑ங்களை உடையவனு
மான மஹா விஷ்ணுவை பூரகத்துடன் (மூ஑்஑ை உள்ளே

அப்ரமத்தேன வேத்தவ்யம் சரவத் தன்மயோ
 பவேத் |
 நிவர்த்தந்தே க்ரியா: ஸர்வாஸ் தஸ்மின்
 த்ருஷ்டே பராவரே ||
 தைலதாராமிவாச்சின்னம் தீர்க்ககண்ட்டா-
 நிநாதவத் |
 அவாச்யம் ப்ரணவஸ்யாக்ரம் யஸ்தம் வேத
 ஸ வேதவித் ||
 ஆத்மான-மரணம் க்ருத்வா
 ப்ரணவஞ்சோத்தராரணம் |
 த்த்யான நிர்மதஞாப்பயாஸாத் தேவம்
 பச்யேந்நிகூடவத் ||
 கமாகமஸ்த்தம் கமஞாதிசூன்யமோங்காரமேகம்
 ரவிகோடி தீப்திம் |
 பச்யந்தி யே ஸர்வஜ்ஞந்தரஸ்த்தம் ஹம்ஸாத்ம
 கம் தே விரஜா பவந்தி ||
 அதஸீபுஷ்ப ஸங்காசம் நாபிஸ்த்தானே
 ப்ரதிஷ்ட்டிதம் |
 சதுர்ப்புஜம் மஹாவிஷ்ணும் பூரகேண
 விசிந்தயேத் ||
 கும்ப்பகேன ஹ்ருதிஸ்த்தானே சிந்தயேத்
 கமலாஸனம் |
 ப்ரஹ்மாணம் ரக்தகௌராபம் சதுர்வக்த்ரம்
 பிதாமஹம் ||

இழுப்பதுடன்) நாபிஸ்தானத்தில் தியானிக்க வேண்டும்.
 தாமரையில் வீற்றிருப்பவனும் நான்கு முகங்களை

ரேசுக் கென து வித்யாத்மா லலாடஸ்த்ரம் த்ரிஸூசனம் ।
 ஸுத்ரஸ்படிக-ஸங்காஸம் நிஷ்கலம் பாபநாஸனம் ॥
 ஸதாரம் ஸதபத்ராட்யம் விகிர்ணாம்புஜ-கர்ணிகம் ।
 தத்ராக்-சந்த்ரவஹ்நிநா-முபயுபரி சின்தயேத் ॥
 த்ரிஸ்தானம் ச த்ரிமாரீ ச த்ரிப்ரஹ் ச த்ரீக்ஷரம் ।
 த்ரிமாத்ர-மர்த்மமாத்ரம் வா யஸ்த்ரம் வேத ஸ வேத வித் ॥
 ஆஸனம் ப்ராணஸ்ரோதஃ ப்ரத்யாஹாஸ்சு த்ராணா ।
 த்யானம் ஸமாதிர்ஏதானி யோகாங்கானி பவந்தி ஷட் ॥
 ஹகாரேண பஹிர்யாதி ஸகாரேண விஸேத் புநஃ ।
 ஹஸம் ஹஸேத்யம் மந்த்ர ஜீவோ ஜபதி ஸர்வதா ॥
 ஸதானி ஷட் திவாராத்ரம் ஸஹஸ்த்ராண்யேக விஸ்திதிஃ ।
 ஏதத் ஸங்க்யாந்விதம் மந்த்ர ஜீவோ ஜபதி ஸர்வதா ॥

உடையவனும் வெண்சிவப்பு வண்ணனுமான பிரம்மாவை
 கும்பகத்துடன் (மூச்சை அடக்குவதுடன்) இருதய
 ஸ்தானத்தில் தியானிக்க வேண்டும். பாவத்தைப் போக்கு
 பவனும் பாகுபாடற்றவனும் முக்கண்ணனும் சுத்தமான
 படிகம் போன்றவனும் ஞானஸ்வரூபியுமான சிவனை
 ரேசுக்கத்துடன் (மூச்சைவெளி விடுவதுடன்) நெற்றி
 யில் தியானம் செய்ய வேண்டும். தலை உச்சியில் பல
 இதழ்களுடன் கூடிய தாமரையின் நடுவில் அக்னியை
 யும் சூரியனையும் சந்திரனையும் ஒன்றின் மேலொன்றாக
 தியானிக்கவேண்டும்.

ரேசகேன து வித்யாத்மா லலாடஸ்த்தம்
 த்ரிலோசனம் ।
 சுத்தஸ்ப்படிக-ஸங்காசம் நிஷ்கலம்
 பாபநாசனம் ॥
 சதாரம் சத பத்ராப்யம் விகீர்ணம்புஜ கர்ணிகம் ।
 தத்ரார்க்க சந்த்ரவஹ்னீனா - முபர்யுபரி
 சிந்தயேத் ॥
 த்ரிஸ்த்தானஞ்ச த்ரிமார்க்கஞ்ச த்ரிப்ரஹ்ம் ச
 த்ர்யக்ஷரம் ।
 த்ரிமாத்ர-மர்த்தமாத்ரம் வா யஸ்தம் வேத
 ஸ வேதவித் ॥
 ஆஸனம் ப்ராண-ஸம்ரோத: ப்ரத்யாஹாரச்ச
 தாரணா ।
 த்யானம் ஸமாநிரேதானி யோகாங்கானி
 பவந்தி .ஷட் ॥
 ஹகாரேண பஹிர்யாதி ஸகாரேண விசேத்புன: ।
 ஹம்ஸ ஹம்ஸேத்யமும் மந்த்ரம் ஜீவோ ஜபதி
 ஸர்வதா॥
 சதானி ஷட் திவாராத்ரம் ஸஹஸ்ரரண்யேக
 விம்சதி: ।
 ஏதத் ஸங்க்யான்விதம் மந்த்ரம் ஜீவோ ஜபதி
 ஸர்வதா॥

நாபி, இருதயம், தலை என்ற ஸ்தானங்கள் மூன்று;
 இடை, பிங்களை, ஸுஷூம்னை என்ற மார்க்கங்கள் மூன்று;
 பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்ற தேவதைகள் மூன்று;
 அ, உ, ம, என்ற அக்ஷரங்கள் மூன்று; ஒன்று, இரண்டு,

அஜபா நாம गायत्री योगिनां मोक्षदा सदा ।
 अस्याः संकल्प मात्रेण नरः पापैः प्रमुच्यते ।
 अनया सदृशी विद्या अनया सदृशो जपः ।
 अनया सदृशं पुण्यं न भूतं न भविष्यति ॥

येन मार्गेण गन्तव्यं ब्रह्मस्थानं निरामयम् ।
 मुखेनाच्छाद्य तद्द्वारं प्रसुप्ता परमेश्वरी ।
 प्रबुद्धा वह्नियोगेन मनसा मरुता सह ।
 सूचिवद्गुण-मादाय ब्रजत्यूर्ध्वं सुषुम्नया ॥
 उद्धाटयेत् कपालं तु यथा कुञ्चिकया हठात् ।
 कुण्डलिन्या तथा योगी मोक्षद्वारं विभेदयेत् ॥
 मूलाधारात् सुषुम्ना च पद्मतन्तु निभा शुभा ।
 अमूर्तो वर्तते नादो वीणादण्ड समुत्थितः । शंख
 नादादिभिश्चैव मध्यमेव ध्वनिर्यथा । व्योमरन्ध्रगतो
 नादो मायूरं नादमेव च । कपाल कुहरे मध्ये

மூன்று என்ற மாத்திரைகள் மூன்று; அத்துடன் அர்த்த
 மாத்திரை ஆகியவற்றை அறிந்தவன் வேதத்தை அறிந்த
 வனாவான்.

ஆஸனம், பிராணாயாமம், பிரத்யாஹாரம், தாரணை
 தியானம், ஸமாதி என யோகத்தின் அங்கங்கள் ஆறு.
 ஹகாரத்துடன் மூச்சை வெளிவிட்டு ஸகாரத்துடன்
 உள்ளே இழுத்து 'ஹம்ஸ: ஹம்ஸ:' என்ற இந்த மந்திரத்தை
 ஜீவன் எப்பொழுதும் ஜபிக்கிறான். இரவும் பகலும்

அஜபா நாம காயத்ரீ யோகினும் மோக்ஷதா
ஸதா ।

அஸ்யா: ஸங்கல்ப மாத்ரேண நர: பரபை:
ப்ரமுச்யதே

அநயா ஸத்ருசீ வித்யா அநயா ஸத்ருசோ ஜப: ।
அநயா ஸத்ருசம் புண்யம் ந பூதம் ந பவிஷ்யதி ॥
யேந மார்கேண கந்தவ்யம் ப்ரஹ்மஸ்த்தானம்
நிராமயம் ।

முகேனாச்சாத்ய தத்-த்வாரம் ப்ரஸுப்தா
பரமேச்வரீ ॥

ப்ரபுத்தா வஹ்னியோகேன மனஸா மருதா ஸஹ ।
ஸூசிவத் - குணமாதாய வ்ரஜத்யூர்த்வம்
ஸுஷும்னயா ॥

உத்காட யேத் கபாலம் து யதா குஞ்சிகயா
ஹடாத் ।

குண்டலின்யா தயா யோகே மோக்ஷத்வாரம்
விபேதயேத் ॥

மூலாதாராத் ஸுஷும்னா ச பத்மதந்து நிபா சுபா ।
அமூர்த்தோ வர்த்ததே நாதோ வீனாதண்ட

ஸமுத்தித: ।

சங்க நாதாதிபிச் சைவ மத்யமேவ த்வனிர் யதா ॥
வ்யோமரந்த்ரகதோ நாதோ மாயூரம் நாதமேவ ச ।
கபால குஹரே மத்யே சதுர்த்வாரஸ்ய மத்த்யமே ।

இருபத்தோராயிரத்து அறுநூறு தடவை ஜபிக்கிறான்.
அஜபாகாயத்ரீ எனப் பெயர் பெற்ற இது யோகிகளுக்கு

चतुर्द्वारस्य मध्यमे । तदात्मा राजते तत्र यथा व्योम्नि
 दिवाकरः । कोदण्डद्वय-मध्ये तु ब्रह्मरन्ध्रेषु शक्तिः ।
 स्वात्मानं पुरुषं पश्येन्मनस्तत्र लयं गतम् ।
 रत्नानि ज्योत्स्नि नादं तु बिन्दुं माहेश्वरं पदम् ।
 य एवं वेद पुरुषः स कैवल्यं समश्नुते । इत्युपनिषत् ॥

மோக்ஷத்தை அளிப்பதாகும். இதை எண்ணிய அளவிலேயே மனிதன் பாவத்தினின்று விடுபடுகிறான்.

இதற்கொப்பான உபாஸனையோ இதற்கொப்பான ஜபமோ இதற்கொப்பான புண்ணியமோ வேறு இருந்ததில்லை, இருக்கப்போவதுமில்லை.

எந்த வழியால் நோயற்ற பிரம்மஸ்தானத்தை அடையவேண்டுமோ அந்த வழியின் வாயிலை முகத்தால் மறைத்துக் கொண்டு குண்டலினீ பரமேச்வரீ உறங்குகிறாள். தவத்தின் வெப்பத்தாலும் பிராணாயாம வாயு வாலும் மனதின் ஒருமைப்பாட்டாலும் எழுப்பப்பட்ட அந்த சக்தி நூலை எடுத்துக் கொண்டு ஊசி செல்வது போல் ஸுஷும்னா நாடி வழியாக மேலே செல்லுகிறது. யோகியானவன் அந்தக் குண்டலினீ சக்தியால் ஸஹஸ்ரார மாகிய மோக்ஷ வாயிலை அடைந்து சாவியால் கதவைத் திறப்பதுபோல் திறக்கிறான். மூலாதாரத்திலிருந்து கிளம்பும் ஸுஷும்னா நாடி தாமரை நூல் போன்றது. வீணையினின்று எழும் உருவற்றநாதம் பல வடிவில் பிரகாசிப்பது போல் சங்கம் முதலிய த்வனிகள் தோன்றும் குழலோசைபோலும் மயில் கூவுவது போலும் நாதம் தோன்றும். கபாலத்தின் நாலு வாயில்களின் மத்தியில் ஆகாயத்தில் சூரியன் பிரகாசிப்பது போல் ஆத்மா

ததாத்மா ராஜதே தத்ர யதா வ்யோம்னி

திவாகர: |

கோதண்டத்வய மத்த்யே து ப்ரஹ்மரந்த்ரேஷு

சக்தித: |

ஸ்வாத்மானம் புருஷம் பச்யேன் - மனஸ்தத்ர

லயம் கதம் |

ரத்னாணி ஜ்யோதஸ்னி நாதம் து பிந்தும்

மாஹேச்வரம் பதம் |

ய ஏவம் வேத புருஷ: ஸ கைவல்யம் ஸமச்சுதே

இத்யுபநிஷத் ||

பிரகாசிக்கும். இரண்டு வில்லின் மத்தியைப் போன்ற பிரம்மரந்திரத்தில் ஆத்மாவாகிய தன்னை ஸாதகனாகிய புருஷன் யோகசக்தியால் காண்கிறான். அங்கு மனது லயமடைகிறது. ரத்னப் பிரகாசம் நிலவில் மறைவது போல் நாதம் அங்கே பிந்துவில் ஒடுங்குகிறது. அது மாஹேச்வரன் உறைவிடம். எந்தப் புருஷன் இதை அறிகிறானோ அவன்தான் தானாக விளங்கும் கைவல்யம் எனும் இன்பத்தை அனுபவிக்கிறான். இங்ஙனம் உபநிஷத்து முற்றும்.

॥ ब्रह्मविद्योपनिषत् ॥ ४२ ॥

ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म यदुक्तं ब्रह्मवादिभिः ।
 शरीरं तस्य वक्ष्यामि स्थानं कालत्रयं तथा ॥
 तत्र देवास्त्रयः प्रोक्ता वेदास्त्रयोऽग्नयः ।
 तिस्रो मात्राऽर्धमात्रा त्र्यक्षरस्य शिवस्य तु ॥
 ऋग्वेदो गार्हपत्यं च पृथिवी ब्रह्म एव च ।
 अकारस्य शरीरं तु व्याख्यातं ब्रह्मवादिभिः ॥
 यजुर्वेदोऽन्तरिक्षं च दक्षिणाग्निस्तथैव च ।
 विष्णुश्च भगवान् देव उकारः परिकीर्तितः ॥
 सामवेदस्तथा द्यौ चाहवनीयस्तथैव च ।
 ईश्वरः परमो देवो मकारः परिकीर्तितः ॥
 सूर्यमण्डलमध्येऽथ ह्यकारः शंखमध्यगः ।

42. ப்ரஹ்மவித்யோபநிஷத்

‘ஓம் என்ற ஓரெழுத்தே பிரம்மம்’ என்று பிரம்ம ஞானிகளால் எது கூறப்பட்டதோ அதன் உடலையும் இடத்தையும் கூறுகிறேன். மூன்று காலமும் மூன்று தேவர்களும், மூன்று வேதங்களும், மூன்று அக்னிகளும், மூன்று மாத்திரைகளுடன் அரை மாத்திரையும், மூன்றெழுத்தடங்கிய மங்கள வடிவான ஓங்காரத்தில் அடக்கம்.

ருக்வேதம், கார்ஹபத்யர்க்னி, பிருதிவி, பிரம்மா — அகாரத்தின் உடலாக பிரம்ம ஞானிகளால் கூறப்படுகிறது. யஜுர் வேதம், தக்ஷிணர்க்னி, அந்தரிக்ஷம், பகவான்

42. ப்ரஹ்ம வித்யோபநிஷத்

ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம யதுக்தம்

ப்ரஹ்மவாதிபி: |

சரீரம் தஸ்ய வக்ஷ்யாமி ஸ்த்தானம் காலத்ரயம்

ததா ||

தத்ரதேவாஸ்த்ரய: ப்ரோக்தா வேதாஸ்த்ரயோ

(அ)க்னய: |

திஸ்ரோ மாத்ரா(அ)ர்த்தமாத்ரா ச த்ர்யக்ஷரஸ்ய

சிவஸ்ய து ||

ருக்வேதோ கார்ஹபத்யஞ்ச ப்ருதிவீ ப்ரஹ்ம

ஏவ ச |

அகாரஸ்ய சரீரம் து வ்யாக்ஞ்யாதம் ப்ரஹ்ம

வாதிபி: ||

யஜுர்வேதோ(அ)ந்தரிக்ஷஞ்ச தக்ஷிணக்னிஸ்

ததைவ ச |

விஷ்ணுச்ச பகவான் தேவ உகார: பரிகீர்த்தித: ||

ஸாம வேதஸ்ததா த்யௌ சாஹவனீயஸ்

ததைவ ச |

ஈக்ஷர: பரமோ தேவோ மகார: பரிகீர்த்தித: ||

ஸூர்ய மண்டல மத்த்யே(அ)த்ஹ்யகார: சங்க்க

மத்த்யக: |

விஷ்ணு — உகாரத்தின் உடல் எனக் கூறப்படுகிறது. ஸாம, வேதம், ஆஹவநீயாக்னி, பரமசிவன் — மகாரத்தின் உடல் எனக் கூறப்படுகிறது.

சூரிய மண்டலமாகிய தலையில் சங்க்கம் எனப் பெயர்பெற்ற புருவ மத்தியில் சூரியப்ரகாசமுள்ள

உகாரश्चन्द्रसंकाशस्तस्य मध्ये व्यवस्थितः ॥
 मकारस्त्वग्नि संकाशो विधूमो विद्युतोपमः ।
 तिस्रो मात्रास्तथा ज्ञेयाः सोमसूर्याग्नि रूपिणः ।।
 शिखातु दीपसंकाशा तस्मिन्नुपरि वर्तते ।
 अर्धमात्रा तथा ज्ञेया प्रणवस्योपरि स्थिता ॥

गुरुभक्तिं सदा कुर्याच्छ्रेयसे भूयसे नरः ।
 गुरुरेव हरिः साक्षान्नान्य इत्यब्रवीच्छ्रुतिः ।
 श्रुत्वा यदुक्तं परमार्थमेव तत् संशयो नात्र ततः
 समन्तम् । श्रुत्या विरोधे न भवेत् प्रमाणं भवेदनर्थाय
 विना प्रमाणम् ॥ देहस्थः सकलो ज्ञेयो निष्कलो
 देहवर्जितः ।
 आप्तोपदेशगम्योऽसौ सर्वतः समवस्थितः ।
 हंस हंसेति यो ब्रूयाद्धंसो ब्रह्महरिःशिवः ।

அகாரத்தின் இடம். சந்திரனைப்போல் பிரகாசிக்கும்
 உகாரம் அதன் மத்தி. புகையில்லாத மின்னல்போல்
 பிரகாசிக்கும் மகாரமும் அதன் மத்தி. அவ்வாறு மூன்று
 மாத்திரைகளும் சூரிய சந்திர அக்னி வடிவாக அறியப்
 படுதல்வேண்டும். அந்தப் புருவ மத்திக்குமேல் தீபத்தின்
 சிகைபோல் உள்ளது ஓங்காரத்தின்மேல் விளங்கும்
 அர்த்த மாத்திரை.

உயர்வற உயர் நல மெய்த மனிதன் குருபக்தியை
 எப்பொழுதும் செய்யவேண்டும். குருவே பிரத்யக்ஷமான

உகாரச் சந்த்ரஸங்காசஸ்தஸ்ய மத்த்யே
வ்யவஸ்த்தித: ||

மகாரஸ்த்வக்னி ஸங்காசோ விதூமோ
வித்யுதோபம: |

திஸ்ரோ மாத்ராஸ்ததா ஜ்ஞேயா: ஸோம
ஸூர்யாக்னி ரூபிண: ||

சிகா து தீபஸங்காசா தஸ்மின்னுபரி வர்த்ததே |
அர்த்த மாத்ரா ததா ஜ்ஞேயா

ப்ரணவஸ்யோபரி ஸ்த்திதா ||

குரு பக்திம் ஸதா குர்யாச்ச்ரேயஸே பூயஸே நர: |
குருரேவ ஹரி: ஸாக்ஷாந் நான்ய இத்யப்ரவீச்
ச்ருதி: ||

ச்ருத்வா யதுக்தம் பரமார்த்தமேவ தத்
ஸம்சயோ நாத்ர தத: ஸமந்தம் |

ச்ருத்யா விரோதே ந பவேத் ப்ரமாணம்
பவேதனர்த்தாய விநா ப்ரமாணம் ||

தேஹஸ்த்த: ஸக்லோ ஜ்ஞேயோ நிஷ்கலோ
தேஹவர்ஜித: |

ஆப்தோப்தேச-கம்யோ(அ)ஸௌ ஸர்வத:
ஸமவஸ்த்தித: |

ஹம்ஸ ஹம்ஸேதி யோ ப்ருயாக்தம்ஸோ
ப்ரஹ்மஹரி: சிவ: |

ஹரி என்று வேதம் கூறுகிறது. அவரால் உபதேசிக்கப் பட்டதைக் கேட்டு அதையே சந்தேகமற்ற பரமார்த்தமாகக் கொள்ளவேண்டும். அதனின்றி எல்லா நன்மைகளும் சித்திக்கும்.

गुरुवक्त्रात् लभ्येत प्रत्यक्षं सर्वतो मुखम् ॥
 तिलेषु च यथा तैलं पुष्पे गन्ध इवाश्रितः ।
 पुरुषस्य शरीरेऽस्मिन् स बाह्याभ्यन्तरे तथा ॥
 उल्काहस्तो यथा लोके द्रव्यमालोक्य तां त्यजेत् ।
 ज्ञानेन ज्ञेय-मालोक्य पश्चाज्ज्ञानं परित्यजेत् ॥
 निष्कलः सकलो भावः सर्वत्रैव व्यवस्थितः ।
 उपायः सकलस्तद्व-दुपेयश्चैव निष्कलः ॥
 सकले सकलोभावो निष्कले निष्कलस्तथा ।
 एक मात्रो द्विमात्रश्च त्रिमात्रश्चैव भेदतः ॥
 अर्ध मात्रा पराज्ञेया तत ऊर्ध्वं परात्परम् ।

கருதிக்கு விரோதமான எதுவும் பிரமாணமாகாது
 பிரமாணமில்லாதது அனர்த்தத்தை விளைவிக்கும்.

தேகத்துடன் கூடியவன் கலைகளுடன் கூடியவன் தேக
 மற்றவன் நிஷ்கலன். ஆப்தராகிய குருவால் இந்த
 நிஷ்கலன் எங்கும் சமமாய் இருப்பதை உணரவேண்டும்.
 'ஹம்ஸ: ஹம்ஸ:' என்று எவன் ஜபிக்கிறானோ அவன்
 ஹம்ஸம் எனும் பிரம்மாவாகவும் ஹரியாகவும் சிவனாகவும்
 ஆவான்.

எங்கும் உள்ள அந்தப் பரம்பொருளை குருவின்
 உபதேசத்தால் பிரத்யக்ஷமாகக் காணலாம். எள்ளில்
 எண்ணெய் போலும், பூவில் நறுமணம் போலும்
 மனிதனுடைய இந்த சரீரத்தில் உள்ளும் வெளியும்
 அது உளது.

குருவக்த்ராத்து லப்ப்யேத ப்ரத்யக்ஷம் ஸர்வதோ
முகம் ||

திலேஷு ச யதா தைலம் புஷ்பே கந்தத்
இவாச்ரித: |

புருஷஸ்ய சரீரே (அ)ஸ்மின் ஸ
பாஹ்யாப்ப்யந்தரே ததா ||

உல்கா ஹஸ்தோ யதா லோகே த்ரவ்ய-
மாலோக்ய தாம் த்யஜேத் |

ஜ்ஞானேன ஜ்ஞேயமாலோக்ய பச்சாத்
ஜ்ஞானம் பரித்யஜேத் ||

நிஷ்கல: ஸகலோ பாவ: ஸர்வத்ரைவ
வ்யவஸ்த்தித: | உபாய: ஸகலஸ் தத்வது
பேயச் சைவ நிஷ்கல: |

ஸகலே ஸகலோ பாவோ நிஷ்கலே
நிஷ்கலஸ்ததா ||

ஏக மாத்ரோ த்விமாத்ரச்ச த்ரிமாத்ரச்சைவ
பேதத: |

அர்த்தமாத்ரா பரா ஜ்ஞேயா தத
ஊர்த்த்வம் பராத்பரம் ||

உலகில் கையில் தீவட்டியுடன் ஒரு பொருளைத்
தேடுபவன் பொருளைக் கண்டபின் தீவட்டியை விட்டு
விடுவதுபோல் ஞானத்தைக்கொண்டு பரம்பொருளைக்
கண்டு கொண்ட பின் ஞானசாதனத்தை விட்டுவிடலாம்.
நிஷ்கலம் ஸகலம் என்னும் இரண்டு பாவனையும்
எங்கும் உண்டு. (ஸகலத்தில் நிஷ்கலத்தைக் கண்டு
ஸகலத்தை விலக்கிவிடலாம்).

ப்ஞதா ப்ஞதேவத்யம் சகலம் பரிபத்யதே ॥
 ப்றஹ்ணோ ஹ்ருதயஸ்தானம் கண்ഠே விஷ்ணு: சமாஸ்தித: ।
 தாலுமத்யே ஸ்திதோ ருத்ரோ லலாடஸ்தோ மஹேஸ்வர: ॥
 நாஸாப்ரே அத்யுதம் வித்யாத்தஸ்யாந்தே து பரம் பதம் ।
 பரத்வாத்து பரம் நாஸ்தீத்யேவம் ஸாஸ்த்ரஸ்ய நிர்ணய: ॥
 தேஹாதீதம் து தம் வித்யாந்நாஸாப்ரே த்வாடசாங்குலம் ।
 ததந்தம் தம் விஜானீயாத்தத்ரஸ்தோ வ்யாபயேத் ப்ரஹ்: ॥
 மனோ஽ப்யந்யத்ர நிஷிப்தம் தக்ஷுரந்யத்ர பாதிதம் ।
 ததாபி யோகிநாம் யோகோ ஹ்வித்சித்ந: ப்ரவர்ததே ॥
 ஂதத்து பரம் குஹ்ய-மேதத்து பரம் ஸுபம் ।
 நாத: பரதரம் கிஞ்சித்நாத: பரதரம் ஸுபம் ॥
 தோடகோ தோதகஸ்த்ரேவ மோக்ஷதஸ்த்ர பர: ஸ்மூத: ।

ஓங்காரத்தில் ஓரு மாத்திரை, இரண்டு மாத்திரை, மூன்று மாத்திரை, அர்த்த மாத்திரை, பரா ஂன்று ஐந்து நிலையில் உபாஸனே. அதற்கப்பால் பராத்பரம். (பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன், ஈசுவரன், ஸதாசிவன் ஂன்ற) பஞ்ச தைவத்யம் ஸகலம் ஂனக் கூறப்படுகிறது. உடலில் பிரம்மா வின் ஸ்தானம் இருதயம், விஷ்ணுவின் ஸ்தானம் கழுத்து, தாடை மத்தியில் ருத்ரன், நெற்றியில் மகேசுவரன் முக்கு நுனியில் அச்யுதனான ஸதாசிவன் ஂன்றும் அறிய வேண்டும். அதற்கப்பால் பரமபதம். பரமபதத்திற்கப்பால் ஂதுவுமில்லை ஂன்பது சாஸ்திர நிச்சயம்.

முக்கு நுனிக்கு அப்பால் பன்னிரண்டங்குலம் தேகத்தைக் கடந்த நிஷ்கலமான பரமபதம். அங்குள்ளதை

பஞ்சதா பஞ்சதைவத்யம் ஸகலம் பரிபட்ட்யதே ।

ப்ரஹ்மனோ ஹ்ருதயஸ்த்தானம் கண்ட்டே

விஷ்ணு: ஸமாச்ரித: ।

தாலுமத்த்யே ஸ்த்திதோ ருத்ரோ

லலாடஸ்த்தோ மஹேச்வர: ॥

நாஸாக்ரே அச்யுதம் வித்யாத்தஸ்யாந்தே து

பரம் பதம் ।

பரத்வாத் து பரம் நாஸ்தீத்யேவம் சாஸ்த்ரஸ்ய

நிர்ணய: ॥

தேஹாதீதம் து தம் வித்யாந் நாஸாக்ரே த்வா

தசாங்குலம் ।

ததந்தம் தம் விஜாநீயாத் தத்ரஸ்த்தோ

வ்யாபயேத் ப்ரபு: ॥

மனோ(அ) ப்யன்யத்ர நிக்ஷிப்தம் சக்ஷுரன்யத்ர

பாதிதம் ।

ததாபி யோகினாம் யோகோ ஹ்யவிச்சின்ன:

ப்ரவர்த்ததே ॥

ஏதத் து பரமம் குஹ்யமேதத் து பரமம் ஈபம் ।

நாத: பரதரம் கிஞ்சின்னாத: பரதரம் ஈபம் ॥

சோதகோ போதகச்சைவ மோக்ஷதச்ச பர:

ஸம்ருத: ।

அறியவேண்டும். அதுதான் எங்கும் நிறைந்த பரம் பொருள். மனது ஒரு பக்கம் கண் பார்வை மற்றொரு பக்கம் இருந்தாலும் அந்த நிலையையடைந்த யோகிக்கு யோகம் கலையாமல் இருக்கும். இதுதான் ரகசியத்திலும் ரகசியம், மங்களங்களுக்குள் மங்களம்.

इत्येवं त्रिविधो ज्ञेय आचार्यस्तु महीतले ।
 चोदको दर्शयेन्मार्गं बोधकः स्थानमाचरेत् ॥
 मोक्षदस्तु परं तत्त्वं यज्ज्ञात्वा परमश्रुते ।

अच्युतोऽहमचिन्त्योऽह-मतवर्योऽहमजोस्यहम् ।
 अप्राणोऽहमकायोऽह-मनंगोस्यभयोस्यहम् ॥
 समस्त-साक्षी सर्वात्मा सर्वभूत-गुहाशयः ।
 सर्वेन्द्रियगुणाभासः सर्वेन्द्रिय-विवर्जितः ॥
 स्थानत्रय-व्यतीतोहं सर्वानुग्राहकोस्यहम् ।
 सच्चिदानन्दपूर्णात्मा सर्वप्रेमास्पदोस्यहम् ।
 सच्चिदानन्दमात्रोहं स्वप्रकाशोऽस्मि चिद्धनः ॥

பூவுலகில் ஆசிரியர் மூன்று வகையாக, சோதகர், போதகர், மோக்ஷதர் எனக் கூறப்படுவர். சோதகர் வழியைக் காட்டுவார். போதகர் அடையவேண்டிய ஸ்தானம்வரை உடன் வருவார். மோக்ஷதர் பரதத்துவத்தைக் காட்டிக் கொடுத்து மோக்ஷமளிப்பார். அதை அறிந்தவன் பரம்பொருளை அனுபவிக்கிறான்.

நான் நமுவதலில்லாதவன், எண்ணுதற்கரியவன், பேசுதற்கரியவன், பிறப்பற்றவன், பிராணனற்றவன், உடலற்றவன், உறுப்பற்றவன், பயமற்றவன். அனைத்திற்கும் சாக்ஷி, அனைத்திற்கும் ஆத்மா, எல்லா உயிர்களின் உள்ளத்திலும் உறைபவன் நான். எல்லா இந்திரியங்களிலும் குணங்களிலும் விளங்குபவன் என்றாலும் இந்திரியங்கள் ஏதுமில்லாதவன். ஜாக்ரம் ஸ்வப்னம் ஸுஷுப்தி என்ற மூன்று நிலைகளையும் கடந்தவன்.

இத்யேவம் த்ரிவிதோ ஜ்ஞேய ஆசார்யஸ்து
மஹீதலே ||

சோதகோ தர்சயேன் மார்க்கம் போதக:
ஸ்த்தானமாசரேத் |

மோக்ஷஸ்து பரம் தத்வம் யஜ்ஞாத்வா
பரமக்னுதே ||

அச்யுதோ(அ)ஹமசிந்த்யோ(அ)ஹமதர்க்யோ-
(அ)ஹ மஜோ(அ)ஸம்யஹம் |

அப்ராணோ(அ)ஹமகாயோ(அ)ஹ-மனங்
கோ(அ)ஸம்யபயோ(அ)ஸம்யஹம் ||

ஸமஸ்த ஸாக்ஷீ ஸர்வாத்மா ஸர்வபூத-குஹாசய: |
ஸர்வேந்த்ரிய குணபாஸ: ஸர்வேந்த்ரிய

விவர்ஜித: ||

ஸ்த்தான த்ரய வ்யதீதோ(அ)ஹம் |

ஸர்வானுக்ராஹகோ(அ)ஸம்யஹம் ||

ஸச்சிதானந்த பூர்ணாத்மா ஸர்வ

ப்ரேமாஸ்பதோ(அ)ஸம்யஹம் |

ஸச்சிதானந்த மாத்ரோ(அ)ஹம் ஸ்வப்ரகா-

சோ(அ)ஸமி சித்தகன: ||

ஸத்வஸ்வரூப சின்மாத்ர — ஸித்த-

ஸர்வாத்மகோ(அ)ஹ்யஹம் |

ஸர்வாத்மிஷ்டான ஸன்மாத்ர:

அனேத்திற்கும் அருள்புரியும் ஸச்சிதானந்த பூர்ணாத்மா
நான். எல்லோருடைய பிரீதிக்கும் இடமான ஸச்சிதா
னந்தனாகவும், சுயம்பிரகாசனாகவும், கெட்டியான

सत्त्वस्वरूप-चिन्मात्र-सिद्ध-सर्वात्मकोह्यहम् ॥
 सर्वाधिष्ठान सन्मात्रः स्वात्म बन्ध हरोऽस्यहम् ॥
 सर्वग्रासोऽस्यहं सर्वद्रष्टा सर्वानुभूरहम् ॥
 एवं यो वेद तत्त्वेन स वै पुरुष उच्यते ।
 इत्युपनिषत् ॥

ஸ்வாத்ம பந்தஹரோ(அ)ஸ்ம்யஹம் ।
 ஸர்வக்ராஸோ(அ)ஸ்ம்யஹம் ஸர்வத்ரஷ்டா
 ஸர்வானு பூரஹம் ।
 ஏவம் யோ வேத தத்வேன ஸ வை புருஷ
 உச்யதே ।
 இத்யுபநிஷத் ॥

ஞான வடிவினனாகவும் உள்ளவன் நான். ஸத்வ ஸ்வ ரூபியாகவும், சின்மாத்ரமாயும் ஸர்வாத்ம ஸித்தி எய்தியவனாகவும் உள்ளவன் நான். அனைத்திற்கும் ஆதாரமாயும் ஆத்மாவின் தளைகளைக் களைபவனாகவும் இருப்பவன் நான். அனைத்தையும் விரும்புபவனாகவும், அனைத்தையும் காண்பவனாகவும், அனைத்தையும் அனுபவிப்பவனாகவும் இருப்பவன் நான். என்றிவ்வாறு எவன் உள்ளபடி அறிகிறானோ அவன்தான் புருஷன் எனப்படுவான் என்பது உபநிஷத்து.

४३. योगतत्त्वोपनिषत्

43. யோகதத்வோபநிஷத்து

॥ योगतत्त्वोपनिषत् ॥ ४३ ॥

‘ओं सहनाववतु’ इति शान्तिः ॥

योगतत्त्वं प्रवक्ष्यामि योगिनां हित काम्यया ।

यच्छ्रुत्वा च पठित्वा च सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ १ ॥

विष्णुर्नाम महायोगी महाभूतो महातपाः ।

तत्त्वமार्गे यथा दीपो दृश्यते पुरुषोत्तमः ॥ २ ॥

तमाराध्य जगन्नाथं प्रणिपत्य पितामहः ।

पप्रच्छ योग तत्त्वं मे ब्रूहि चाष्टாंगसंयुतम् ॥ ३ ॥

तमुवाच हृषीकेशो वक्ष्यामि शृणु तत्त्वतः ।

सर्वे जीवाः सुखैर्दुःखै-र्मायाजालेन पीडिताः

॥ ४ ॥

तेषां मुक्तिकरं मार्गं माया-जालनिकृत्तनम् ।

जन्ममृत्यु-जराव्याधि-नाशनं मृत्युतारकम् ॥ ५ ॥

43. யோகதத்வோபநிஷத்து

‘ஓம் ஸஹநாவவது’ எனும் சாந்திபாடம். இந்த உபநிஷத் கிருஷ்ணயஜுர் வேதத்தைச் சார்ந்தது.

1. யோகிகளின் நன்மையை விரும்பி யோக தத்துவத் தைக் கூறுகிறேன். அதைக் கேட்டாலும் படித்தாலும் ஒருவன் எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுவான்.

2. சிறந்த யோகியாகவும் மஹாதபஸ்வியாகவும் விளங்குபவர் விஷ்ணு என்பது பிரசித்தம். தத்துவ மார்க்கத்தில் தீபம் போல் விளங்குகிறார் புருஷோத்தமர்.

43. யோகதத்வோபநிஷத்

‘ஓம் ஸஹநாவவது’ இதி சாந்தி: ||

யோகதத்வம் ப்ரவக்ஷ்யாமி யோகினும் ஹித
காம்யயா

யச்ச்ருத்வா ச படித்வா ச ஸர்வபாபை:

ப்ரமுச்யதே || 1 ||

விஷ்ணுர் நாம மஹாயோகே மஹாபூதோ

மஹாதபா: |

தத்வ மார்க்கே யதா தீபோ த்ருச்யதே

புருஷோத்தம: || 2 ||

தமாராக்த்ய ஜகந்நாதம் ப்ரணிபத்ய பிதாமஹ: |

பப்ரச்ச யோகதத்வம் மே ப்ருஹி

சாஷ்டாங்கஸம்யுதம் || 3 ||

தமுவாச ஹ்ருஷீகேசோ வக்ஷ்யாமி ச்ருணு

தத்வத: |

ஸர்வே ஜீவா: ஸுகைர்-து:க்கைர் -

மாயாஜாலேன பீடிதா: || 4 ||

தேஷாம் முக்திகரம் மார்க்கம் மாயாஜால

நிக்ருந்தனம் |

ஜன்ம ம்ருத்யு-ஜரா-வ்யாதி-நாசனம் ம்ருத்யு

தாரகம் || 5 ||

3. உலகநாயகராகிய அவரை வழிபட்டு வணங்கி
பிரம்மாவானவர் ‘அஷ்டாங்கத்துடன் கூடிய யோக
தத்துவத்தை எனக்குக் கூறியருளுங்கள்’ என்று கேட்டார்.

அज्ञானாदेव संसारो ज्ञानादेव विमुच्यते ।
 ज्ञानस्वरूप-मेवादौ ज्ञानं ज्ञेयैकसाधनम् ॥ ६ ॥
 योगो हि बहुधा ब्रह्मन् भिद्यते व्यवहारतः ।
 मन्त्रयोगो लयश्चैव हठोऽसौ राजयोगतः ॥ १९ ॥
 आरंभश्च घटश्चैव तथा परिचयः स्मृतः ।
 निष्पत्तिश्चेत्यवस्था च सर्वत्र परिकीर्तिता ॥ २० ॥
 एतेषां लक्षणं ब्रह्मन् वक्ष्ये शृणु समासतः ।
 मातृकादियुतं मंत्रं द्वादशाब्दं तु यो जपेत् ॥ २१ ॥
 क्रमेण लभते ज्ञान-मणिमादि गुणान्वितम् ।
 अल्प-बुद्धिरिमं योगं सेवते साधकाधमः ॥ २२ ॥
 लययोगश्चित्तलयः कोटिशः परिकीर्तितः ।
 गच्छन् तिष्ठन् स्वपन् भुञ्जन् ध्यायेन्निष्कलमीश्वरम्
 ॥ २३ ॥

4. ஹிருஷீகேசர் கூறியதாவது: உள்ளபடி கூறுகிறேன், கேளும். எல்லா ஜீவர்களும் இன்ப துன்ப வடிவான மாயையாகிற வலையில் சிக்கி இருக்கிறார்கள்.

5. அவர்களுக்கு முக்தியளிக்கும் வழி மாயையாகிற வலையைச் சோதிப்பதேயாகும். அதுவே பிறப்பு இறப்பு மூப்பு வியாதி ஆகியவற்றைப் போக்கி மரணத்தினின்று தாண்டிவிப்பதாகும்.

16. அஞ்ஞானத்தால்தான் ஸம்ஸாரம். ஞானத்தால் மோக்ஷம். ஆதியில் ஞானஸ்வரூபத்தை உணர வேண்டும். அறியவேண்டிய தத்துவத்திற்கு ஞானம் ஒன்றே ஸாதனம்.

அஜ்ஞாநாதேவ ஸம்ஸாரோ ஜ்ஞாநாதேவ
விழுச்சயதே ।

ஜ்ஞானஸ்வரூப-மேவாதௌ ஜ்ஞானம்
ஜ்ஞேயைக ஸாதனம் ॥ 16 ॥

யோகோஹி பஹுதா பரஹ்மன் பித்யதே
வ்யவஹாரத: ।

மந்த்ரயோகோ லயச்சைவ ஹடோ(அ)ஸௌ
ராஜயோகத: ॥ 19 ॥

ஆரம்ப்பச்ச கடச்சைவ ததா பரிசய: ஸ்ம்ருத: ।
நிஷ்பத்திச்சேத்யவஸ்த்தா ச ஸர்வத்ர
பரிகீர்த்திதா ॥ 20 ॥

ஏதேஷாம் லக்ஷணம் ப்ரஹ்மன் வக்ஷ்யே ச்ருணு
ஸமாஸத: ।

மாத்ருகாதியுதம் மந்த்ரம் த்வாதசாப்தந்து
யோஜபேத் ॥ 21 ॥

க்ரமேண லபதே ஜ்ஞான - மணிமாதி
குணன்விதம் ।

அல்பபுத்திரிமம் யோகம் ஸேவதே
ஸாதகாதம: ॥ 22 ॥

லயயோகச் சித்தலய: கோடிச: பரிகீர்த்தித: ।
கச்சன் திஷ்ட்டன் ஸ்வபன் புஞ்ஜன்
த்த்யாயேந்நிஷ்கல- மீச்வரம் ॥ 23 ॥

19. பிரம்மதேவரே! யோகமானது விவகாரத்தில் மந்த்ரயோகம், லயயோகம், ஹடயோகம், ராஜயோகம் என்று பலவாறாக வேறுபடுகிறது.

स एव लययोगः स्यात् हठयोगमतः शृणु ।
 यमश्च नियमश्चैव आसनं प्राणसंयमः ॥ २४ ॥
 प्रत्याहारो धारणा च ध्यानं भूमध्ये हरिम् ।
 समाधिः समतावस्था साष्टांगो योग उच्यते
 ॥ २५ ॥

लघ्वाहारो यमेष्वेको मुख्यो भवति नेतरः ।
 अहिंसा नियमेष्वेका मुख्या वै चतुरानन ।
 सिद्धं पद्मं तथा सिंहं भद्रं चेति चतुष्टयम् ॥ २९ ॥
 प्रथमाभ्यास काले तु विघ्नाः स्युश्चतुरानन ।
 आलस्यं कथनं धूर्तघोषी मन्त्रादिसाधनम् ॥ ३० ॥

20. அவற்றில் ஆரம்பம், பரிசயம், தேர்ச்சி, பூர்த்தி என நிலைகளும் எங்கும் கூறப்படுகிறது.

21. இவற்றின் லக்ஷணங்களைச் சுருக்கிக் கூறுகிறேன், கேளும். மாத்ருகா அக்ஷரங்களுடன் கூடிய மந்த்ரஜபம் செய்யும் யோகி அதைப் பன்னிரண்டு வருஷம் பற்றி நிற்க வேண்டும்.

22. அணிமாதி சித்திகளுடன் கூடிய ஞானத்தை நாளடைவில் அவன் அடைவான். அல்ப புத்தியுடைய வனும் ஸாதகர்களில் கடைப்பட்டவனும் தான் (சித்திகளுக்கு ஆசைப்பட்டு) இந்த யோகத்தை நாடுவான்.

23. லயயோகம் என்பது சித்தத்தை லயிக்கச் செய்வது. இது கோடி கோடியாகக் கூறப்படுகிறது. நிஷ்கலமான ஈசுவரனை நடந்தாலும் நின்றாலும் உறங்கினாலும் உண்டாலும் எப்பொழுதும் தியானிக்க வேண்டும்.

ஸ ஏவ லய யோக: ஸ்யாத் ஹடயோகமத:

ச்ருணு ।

யமச்ச நியமச்சைவ ஆஸனம் ப்ராண

ஸம்யம: || 24 ||

ப்ரத்யாஹாரோ தாரண ச த்த்யானம்

ப்ருமத்த்யே ஹரிம் ।

ஸமாதி: ஸமதாவஸ்த்தா ஸாஷ்டாங்கோ யோக

உச்யதே || 25 ||

லக்க்வாஹாரோ யமேஷ்வேகோ முக்க்யோ

பவதி நேதர: ।

அஹிம்ஸா, நியமேஷ்வேகா முக்க்யா வை

சதுரானன ।

ஸித்தம் பத்மம் ததா ஸிஹ்மம் பத்ரஞ்சேதி

சதுஷ்டயம் || 29 ||

ப்ரதமாப்யாஸ காலே து விக்க்ரு:

ஸ்யுச்சதுரானன ।

ஆலஸ்யம் கத்தனம் தூர்த்தகோஷ்ட

மந்த்ராதிஸாதனம் || 30 ||

25. அதுதான் லயயோகம். இனி ஹடயோகத்தைப் பற்றிக்கேள். யமம், நியமம், ஆஸனம், பிராணாயாமம், ப்ரத்யாஹாரம், தாரணை, புருவமத்தியில் ஹரிதியானம், ஸம. நிலையாகிய ஸமாதி ஆகிய இது அஷ்டாங்க யோகம் எனப்படும்.

29. இலகுவான ஆஹாரம் ஒன்றே அன்றி வேறெதுவும் யமத்தில் முக்கியமன்று. அஹிம்ஸை ஒன்றே நியமத்தில் முக்கியம். ஆஸனங்களில் ஸித்தம், பத்மம், ஸிஹ்மம், பத்ரம் என்ற நான்கும் முக்கியம்.

धातुस्त्रीलौल्यकादीनि मृगतृष्णामयादि वै ।

ज्ञात्वा सुधीस्त्यजेत् सर्वान् पुण्य-प्रभावतः

॥ ३१ ॥

प्राणायामं ततः कुर्यात् पद्मासनगतः स्वयम्

यदा तु नाडी शुद्धिः स्यात् तदा चिह्नानि बाह्यतः

॥ ४४ ॥

जायन्ते योगिनो देहे तानि वक्ष्याम्यशेषतः ।

शरीर-लघुता-दीप्ति-र्जाटराग्नि-विवर्धनम् ॥ ४५ ॥

कृशत्वं च शरीरस्य तदा जायेत निश्चितम् ।

योगविघ्नकराहारं वर्जयेद्योगवित्तमः ॥ ४६ ॥

अल्पमूत्र-पुरीषश्च स्वल्पनिद्रश्च जायते ।

वर्जयित्वा स्त्रियाः संगं कुर्यादभ्यासमादरात् ।

30 - 31. அப்பியாஸம் தொடங்கும் காலத்தில் இடையூறுகள் பல உண்டு. சோம்பல், வீண்பேச்சு, கெட்டவர்களின் சேர்க்கை (சித்திகளுக்காக) மந்திரம் முதலிய ஸாதனம் இந்திரியசபலம், ஸ்தீரீசபலம், பொய்ப்பொருளை மெய்யாகக் கருதுதல். புத்திமான் பூர்வ புண்ணியத்தின் பலத்தால் உணர்ந்து இவையனைத்தையும் விட்டு விலகுதல் வேண்டும்.

44. பிறகு பத்மாஸனத்திலமர்ந்து பிராணாயாமம் செய்ய வேண்டும். எப்பொழுது நாடிகள் பரிசுத்தத்தை அடைகின்றனவோ அப்பொழுது யோகியின் தேகத்தில் வெளியில் தோன்றும் அடையாளங்களை முற்றும் கூறுகிறேன். உடல் இலகுவாகும். பிரகாசமாகும். ஜாட

தாதுஸ்தரீ-லௌல்யகாதீனி ம்ருகத்ருஷ்ணமயாதி
வை ।

ஜ்ஞாத்வா ஸுதீஸ்த்யஜேத் ஸர்வான் புண்ய -
ப்ரபாவத: || 31 ||

ப்ராணயாமம் தத: குர்யாத் பத்மாஸனகத:
ஸ்வயம் ।

யதா து நாடிசுத்தி: ஸ்யாத் ததா சிஹ்னானி
பாஹ்யத: || 44 ||

ஜாயந்தே யோகினோ தேஹே தானி
வக்ஷ்யாம்யசேஷத: ।

சரீர லகுதா-தீப்திர்-ஜாடராக்னி-
விவர்த்தனம் || 45 ||

க்ருசத்வஞ்ச சரீரஸ்ய ததா ஜாயேத நிச்சிதம் ।
யோகவிக்கனகராஹாரம் வர்ஜயேத்-
யோகவித்தம: || 46 ||

அல்பமூத்ர- புரீஷ்ச ஸ்வல்ப நித்ரச்ச ஜாயதே ।
வர்ஜயித்வா ஸ்த்ரியா: ஸங்கம் குர்யாத்ப்ப்யாஸ
மாதராத் ।

ராக்னி வளரும். நிச்சயமாக உடலின் மெலிவும் ஏற்படும். யோகத்திற்கு இடையூறு விளைவிக்கும் ஆஹாரத்தை யோகத்தை அறிந்தவன் விலக்க வேண்டும்.

62. மலமும் மூத்திரமும் அற்பமாகும். நித்திரையும் சொற்பமாகும். ஸ்திரீஸங்கத்தைத் துறந்து சிரத்தை யுடன் அப்பியாஸத்தில் ஈடுபட வேண்டும். யோகியின் உடலில் விந்து தாரணையால் நல்ல மணம் தோன்றும்.

योगिनोऽङ्गे सुगन्धश्च जायते बिन्दुधारणात् ॥ ६२ ॥
 ततो रहस्युपाविष्टः प्रणवं प्लुतमात्रया ।
 जपेत् पूर्वार्जितानां तु पापानां नाशहेतवे ॥ ६३ ॥
 सर्वविघ्नहरो मन्त्रः प्रणवः सर्वदोषहा ।
 एवमभ्यास-योगेन सिद्धिरारंभ संभवा ॥ ६४ ॥
 ततो भवेद्धठावस्था पवनाभ्यास-तत्परा ।
 प्राणोऽपानो मनोबुद्धिर्जीवात्म-परमात्मनोः ॥ ६५ ॥
 अन्योन्यस्याविरोधेन एकता घटते यदा ।
 हठावस्थेति सा प्रोक्ता तच्चिह्नानि ब्रवीम्यहम्
 ॥ ६६ ॥
 इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यो यत्प्रत्याहरणं स्फुटम् ।

63. பிறகு இரகசியமான இடத்தில் இருந்து கொண்டு மாத்திரையை நீட்டி ஓங்காரஜபம் செய்ய வேண்டும். அதனால் முன்பு செய்த பாவங்கள் ஒழியும்.

64. எல்லா தோஷங்களையும் போக்கும் பிரணவ மந்திரம் எல்லா இடையூறுகளையும் போக்கும். இங்ஙனம் அப்பியாச யோகத்தால் 'ஆரம்பம்' எனக் கூறப்பட்ட நிலை சித்திக்கும்.

65-67. அதன்மேல் முழுதும் ஒன்று பட்ட மனத்துடன் பிராணாயாமப் பயிற்சியைத் தொடர்வதால் 'ஹடா வஸ்த்தை' என்பது அடையப்படும். பிராணனும் அபானனும், மனதும் புத்தியும், ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபடாமல் ஐக்கிய பாவத்தை எப்பொழுது அடைகின்றனவோ அந்த நிலை

யோகினோ(அ)ங்கே ஸுகந்தத்தச்ச ஜாயதே

பிந்துதாரணத் || 62 ||

ததோ ரஹஸ்யுபாவிஷ்ட: ப்ரணவம்

ப்லுதமாத்ரயா |

ஜபேத் பூர்வார்ஜிதானம் து பாபானம்

நாசஹேதவே || 63 ||

ஸர்வ விக்னஹரோ மந்த்ர: ப்ரணவ:

ஸர்வதோஷஹா |

ஏவ-மப்ப்யாஸ- யோகேன ஸித்திராரம்ப்ப

ஸம்ப்பவா || 64 ||

ததோ பவேத்தடாவஸ்த்தா பவனாப்ப்யாஸ

தத்பரா |

ப்ரானோ(அ)பானோ மனோ புத்திர்- ஜீவாத்ம-

பரமாத்மனோ: || 65 ||

அன்யோன்யஸ்யாவிரோதேன ஏகதா கடதே

யதா |

ஹடாவஸ்த்தேதி ஸா ப்ரோக்தா தச்சிஹ்னானி

ப்ரவீம்யஹம் || 66 ||

இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்த்தேப்ப்யோ யத்ப்ரத்யா-

ஹரணம் ஸ்ப்புடம் |

ஹடாவஸ்தை எனப்படும். அதன் அடையாளங்களைக் கூறுகிறேன்.

68. இந்திரியங்கள் இந்திரிய விஷயங்களை நோக்கிச் செல்லாமல் தெளிந்து திரும்பும் பிரத்யாஹாரம் எனும் அந்நிலையில் யோகியானவன் கும்பகப்ராணயாமத்தில் நிலைக்கிறான்.

யோகி கும்பகமாस्थाय प्रत्याहारः स उच्यते ॥ ६८ ॥
 यद्यत् पश्यति चक्षुर्भ्यां तत्तदात्मेति भावयेत् ।
 दूरश्रुति-दूरदृष्टिः क्षणाद्वारागमस्तथा ॥ ७२ ॥
 वाक्सिद्धिः कामरूपत्व-मदृश्यकरणी तथा ।
 एते विद्या महासिद्धे-र्न रमेत् तेषु बुद्धिमान् ॥ ७६ ॥
 ततः परिचयावस्था जायतेऽभ्यास-योगतः ।
 वायुः परिचितो यत्नादग्निना सह कुण्डलीम्
 ॥ ८१ ॥

भावयित्वा सुषुम्नायां प्रविशेदनिरोधतः ।
 वायुना सह चित्तं च प्रविशेच्च महापथम् ॥ ८२ ॥
 यस्य चित्तं स्वपवनं सुषुम्नां प्रविशेदिह ।
 भूमिरापोऽनलो वायुराकाशश्चेति पंचकः ॥ ८३ ॥

72 - 76. எதெதைக் கண்ணால் காண்கிறானோ அது அதை எல்லாம் ஆத்மாவாகவே கருதுவான். தூரத்தில் உள்ளதைக் கேட்பதும் தூரத்திலுள்ளதைப் பார்ப்பதும், நொடியில் நெடுந்தூரம் செல்வதும், வாக்கு சித்தியும், நினைத்த உருவமெடுப்பதும், காணாமல் மறைந்து போவதும் ஆகிய சித்திகள் ஏற்படும். ஆனால் புத்திமான் அவற்றில் மகிழ மாட்டான். அவை மஹாசித்தி எய்து வதற்கு இடையூறுகளாகின்றன.

81-82. அப்பியாஸ யோகத்தால் அதன் பிறகு பரிசயம் என்னும் நிலை கிட்டுகிறது. மூச்சையடக்கி அக்னியுடன் கூடக் குண்டலினியை தியானித்துத்

யோகே கும்பபகமாஸ்த்தாய ப்ரத்யாஹார: ஸ
உச்யதே || 68 ||

யத்யத் பச்யதி சக்ஷுர்ப்ப்யாம் தத்ததாத்மேதி
பாவயேத் |

தூரச்ருதிர்- தூரத்ருஷ்டி: க்ஷணத்தூராகமஸ்
ததா || 72 ||

வாக்ஸித்தி: காமரூபத்வம் அத்ருச்ய-கரணீ ததா |
ஏதே விக்க்ஞ மஹாஸித்தேர்- ந ரமேத் தேஷு
புத்திமான் || 76 ||

தத: பரிசயாவஸ்த்தா ஜாயதே(அ)ப்ப்யாஸ
யோகத: |

வாயு: பரிசிதோ யத்னாதக்னிஞ ஸஹ
குண்டலீம் || 81 ||

பாவயித்வா ஸுஷும்னாயாம் ப்ரவிசேத
நிரோதத: |

வாயுஞ ஸஹ சித்தஞ்ச ப்ரவிசேச்ச
மஹாபதம் || 82 ||

யஸ்ய சித்தம் ஸ்வபவநம் ஸுஷும்னாம்
ப்ரவிசேதிஹ |

பூமிராபோ(அ)நலோ வாயு-ராகாசச்சேதி
பஞ்சக: || 83 ||

தடையின்றி ஸுஷும்னையில் செல்ல வேண்டும். வாயு
வுடன் சித்தத்தையும் அந்தப் பெருவெளியில் புகுத்த
வேண்டும்.

83. எவனுடைய சித்தம் அவ்வாறு வாயுவுடன்

ध्यायंश्चतुर्भुजाकारं चतुर्वक्त्रं हिरण्मयम् ।
धारयेत् पंचघटिकाः पृथिवी जय-माप्नुयात् ॥ ८६ ॥
पृथिवीयोगतो मृत्युर्न भवेदस्य योगिनः ।
आजानोः पायु पर्यन्त-मपां स्थानं प्रकीर्तितम्
॥ ८७ ॥

आपोऽर्धचन्द्रं शुक्लं च वं बीजं परिकीर्तितम् ।
वारुणे वायुमारोप्य वकारेण समन्वितम् ॥ ८८ ॥

புகுகிறதோ அதை, பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு ஆகா
சம் என்ற பஞ்சபூதங்களில் தாரணை செய்ய வேண்டும்.

84. ஐந்து பூதங்களில் உறையும் ஐந்து தேவதைகளிடம் தாரணை செய்ய வேண்டும். பாதம் முதல் முழங்கால் வரை பிருதிவியின் ஸ்தானம் எனப்படும்.

85-86. பிருதிவி தத்துவம் பொன் நிறமான சதுரத் தால் குறிக்கப்படும். அதன் பீஜாக்ஷரம் 'லம்'. லகாரத் துடன் கூடிய பிருதிவியில் பிராணவாயுவை நிறுத்தி நான்கு கைகளுடனும் நான்கு முகங்களுடனும் கூடிய பொன்மயமான பிரம்மாவை தியானித்து ஐந்து நாழிகை தாரணை செய்தால் பிருதிவிதத்துவ ஜயம் ஏற்படும்.

யேஷு பஞ்சஸு தேவானாம் தாரண

பஞ்சதோச்யதே ।

பாதாதி ஜானுபர்யந்தம் ப்ருதிவீஸ்த்தான-

முச்யதே ॥ 84 ॥

ப்ருதிவீ சதுரஸ்ரஞ்ச பீதவர்ணம் லவர்ணகம் ।

பார்த்திவே வாயுமாரோப்ய லகாரேண

ஸமன்விதம் ॥ 85 ॥

த்த்யாயம்ச்சதுர்ப்புஜாகாரம் சதுர்வக்த்ரம்

ஹிரண்மயம் ।

தாரயேத் பஞ்சகடிகா: ப்ருதிவீ ஜய-

மாப்னுயாத் ॥ 86 ॥

ப்ருதிவீ யோகதோ ம்ருத்யுர்-ந பவேதஸ்ய

யோகின: ।

ஆஜானோ: பாயு பர்யந்த-மபாம் ஸ்த்தானம்

ப்ரகீர்த்திதம் ॥ 87 ॥

ஆபோ(அ)ர்த்தசந்த்ரம் சுக்லஞ்ச வம் பீஜம்

பரிகீர்த்திதம் ।

வாருணே வாயுமாரோப்ய வகாரேண

ஸமன்விதம் ॥ 88 ॥

87. அந்த யோகிக்கு மண்ணிலிருந்து சாவு ஏற்படாது. முழங்கால் முதல் குதஸ்தானம் வரை அப்புவின ஸ்தானம் எனப்படும்.

88. அப்பு தத்துவம் வெண்ணிறமான பாதி சந்திர வடிவம் அதன் பீஜாக்ஷரம் 'வம்' எனப்படும். வருண னிடம் வாயுவை நிறுத்தி வகாரத்துடன் நாலுகைகளும் கிரீடமும் உடையவனாகவும் சுத்த ஸ்படிக வண்ணனாகவும் பீதாம்பரமுடுத்தவனாகவும் அச்சுதனை ஐந்து

स्मरन्नारायणं देवं चतुर्बाहुं किरीटिनम् ।
 शुद्धस्फटिकसंकाशं पीतवासस-मच्युतम् ॥ ८९ ॥
 धारयेत् पंचघटिकाः सर्वपापैः प्रमुच्यते ।
 अतो जलाद्भयं नास्ति जले मृत्युर्न विद्यते ॥ ९० ॥
 आपायो-हृदयान्तं च वह्निस्थानं प्रकीर्तितम् ।
 वह्नि-स्त्रिकोणं स्तं च रेफாக்ஷरसमुद्भवम् ॥ ९१ ॥
 वह्नौ चानिलमारोष्य रेफாக்ஷरसमुज्ज्वलम् ।
 त्र्यक्षं वसदं रुद्रं तरुणादित्यसन्निभम् ॥ ९२ ॥
 भस्मोद्भूलित-सर्वाङ्गं सुप्रसन्न-मनुस्मरन् ।
 धारयेत् पंचघटिका वह्निनासौ न दह्यते ॥ ९३ ॥
 न दह्यते शरीरं च प्रविष्टस्याग्निमण्डले ।
 आहृदयाद्भ्रुवोर्मध्यं वायुस्थानं प्रकीर्तितम्
 ॥ ९४ ॥

நாழிகை தாரணை செய்தால் எல்லாப் பாவங்களி
 னின்றும் ஒருவன் விடுபடுவான். பிறகு நீரினின்றி
 அவனுக்கு பயமில்லை. நீரில் மரணமேற்படாது.

91-93. குதத்திலிருந்து இருதயம் வரை அக்னி
 ஸ்தானம் எனப்படும். அக்னிதத்துவம் சிவப்பான முக்
 கோணத்தால் குறிக்கப்படும். அது 'ரம்' என்ற பீஜா
 ஶ்ரத்திலிருந்து உதிப்பது. அந்த அக்னியில் பிராண
 வாயுவைச் சேர்த்து 'ரம்' பீஜத்தில் ஜ்வலிக்கும் காலே
 குரியப்பிரகாசமும் வரத முத்திரையும் உடைய முக்
 கண்ணான ருத்திரனை விபூதி பூசிய அங்கங்களுடைய
 வனாகவும், மலர்ந்த முகமுடையவனாகவும் தியானித்து

ஸ்மரந்நாராயணம்தேவம் சதுர்பாஹும்

கிரீடினம் ।

சுத்த ஸ்ப்படிகஸங்காசம் பீதவாஸஸ —

மச்யுதம் ॥ 89 ॥

தாரயேத் பஞ்ச கடிகா: ஸர்வபாபை:

ப்ரமுச்யதே ।

அதோ ஜலாத் பயம் நாஸ்தி ஜலே

ம்ருத்யுர் ந வித்யதே ॥ 90 ॥

ஆபாயோர்-ஹ்ருதயாந்தஞ்ச வஹ்னிஸ்த்தானம்

ப்ரகீர்த்திதம் ।

வஹ்னிஸ்த்ரிகோணம் ரக்தஞ்ச ரேபாக்ஷர

ஸமுத்பவம் ॥ 91 ॥

வஹ்நௌ சாநிலமாரோப்ய ரேபாக்ஷர

ஸமுஜ்ஜ்வலம் ।

த்ர்யக்ஷம் வரதம் ருத்ரம் தருணாதித்ய

ஸந்நிபம் ॥ 92 ॥

பஸ்மோத்தூளித — ஸர்வாங்கம் ஸுப்ரஸந்ந-

மனுஸ்மரன் ।

தாரயேத் பஞ்ச கடிகா வஹ்னிஞஸௌ ந

தஹ்யதே ॥ 93 ॥

ந தஹ்யதே சரீரஞ்ச ப்ரவிஷ்டஸ்யாக்னி

மண்டலே ।

ஆஹ்ருதயாத்ப்ருவோர்மத்த்யம் வாயுஸ்த்தானம்

ப்ரகீர்த்திதம் ॥ 94 ॥

ஐந்து நாழிகை ஒருவன் தாரணை செய்தால் நெருப்பால்
அவன் எரிக்கப்படமாட்டான்.

வாயு: ஷட்கோணகம் கृஷ்ணம் யகாராக்ஷரஹாஸுரம் ।
 மாரூதம் மரூதாந் ஸ்தானே யகாராக்ஷர-ஹாஸுரம் ॥ 94 ॥
 ஧ாரயேத் தத்ர சர்வஜ்ஞ-மீஸ்வரம் விஸ்வதோமுக்யம் ।
 ஧ாரயேத் பஞ்சதிகா வாயுவத்வ்யோமகோ பவேத் ॥ 95 ॥
 மரணம் ந து வாயோஸ்ச பக்யம் பவதி யோகிந: ।
 ஆப்ரமத்யாந்து மூர்தாந்தி-மாகாஸஸ்தான-முக்யதே
 ॥ 96 ॥
 வ்யோம வுத்யத் ச தூம்ரம் ச ஹகாராக்ஷரஹாஸுரம் ।
 ஆகாஸே வாயுமாரோப்ய ஹகாரோபரி ஸங்கரம் ॥ 97 ॥
 பிந்஢ுரூபம் மஹாதேவம் வ்யோமாகாரம் சதாஸிவம் ।
 ஸுத்வ-ஸ்படிகஸங்காஸம் தூதபாலேந்஢ுமோலிநம்
 ॥ 98 ॥
 பஞ்சவக்த்ரயுதம் சோம்யம் தஸபாஹம் த்ரிலோகிநம் ।

94. அக்னி மண்டலத்தில் புகுந்தாலும் அவன் உடலை அக்னி எரிக்காது. இருதயத்திலிருந்து புருவமத்திவரை வாயுஸ்தானம் எனப்படும்.

95-96. வாயு தத்துவம் கருப்பான அறுகோண வடிவம். பிரகாசிக்கும் பீஜாக்ஷரம் 'யம்'. வாயு ஸ்தானத்தில் வாயுவை யகாராக்ஷரத்துடன் எல்லா திக்குகளிலும் முகம் படைத்தவரும் எல்லாமறிந்தவருமான ஈசுவரனை தியானித்து ஐந்து நாழிகை ஒருவன் தாரணை செய்தால் வாயுவைப் போல் ஆகாயத்தில் நிறைந்தவனாவான்.

97. அந்த யோகிக்கு வாயுவால் மரணபயம் ஏற்

வாயு: ஷட்கோணகம் க்ருஷ்ணம்

யகாராக்ஷர-பாஸுரம் ।

மாருதம் மருதாம் ஸ்த்தானே யகாராக்ஷர-

பாஸுரம் ॥ 95 ॥

தாரயேத் தத்ர ஸர்வஜ்ஞ-மீச்வரம்

விச்வதோமுகம் ।

தாரயேத் பஞ்சகடிகா வாயுவத்-வ்யோமகோ

பவேத் ॥ 96 ॥

மரணம் ந து வாயோச்ச பயம் பவதி யோகின: ।

ஆப்ருமத்த்யாத் து மூர்த்தாந்த — மாகாச

ஸ்த்தான-முச்யதே ॥ 97 ॥

வ்யோம வருத்தஞ்ச தூம்ரஞ்ச ஹகாராக்ஷர

பாஸுரம் ।

ஆகாசே வாயுமாரோப்ய ஹகாரோபரி

சங்கரம் ॥ 98 ॥

பிந்து ரூபம் மஹாதேவம் வ்யோமாகாரம்

ஸதாசிவம் ।

சுத்தஸ்ப்படிக ஸங்காசம் த்ருதபாலேந்து

மௌலினம் ॥ 99 ॥

பஞ்சவக்த்ரயுதம் ஸௌம்யம் தச பாஹும்

த்ரிலோசனம் ।

படாது. புருவ மத்தியிலிருந்து தலை உச்சிவரை ஆகாச ஸ்தானம் எனப்படும்.

98-101. ஆகாசம் புகை வண்ணம் வட்டவடிவம் 'ஹம்' எனும் பீஜாக்ஷரத்தால் பிரகாசிப்பது. அந்த ஆகாசத்தில் வாயுவை நிறுத்தி ஹகாராக்ஷரத்தின் மேல் பிந்து ரூபமாக மஹாதேவனும் சங்கரனுமான ஸதாசிவனை

सर्वायुधै-र्धृताकारं सर्वभूषणभूषितम् ॥ १०० ॥

उमार्थदेहं वरदं सर्वकारण-कारणम् ।

आकाशधारणात् तस्य खेचरत्वं भवेद्ध्रुवम्

॥ १०१ ॥

यत्र कुत्र स्थितो वापि सुखमत्यन्तमश्रुते ।

एवं च धारणाः पंच कुर्याद्योगी विचक्षणः

॥ १०२ ॥

ततो दृढ-शरीरः स्यान्मृत्युस्तस्य न विद्यते ।

ब्रह्मणः प्रलयेनापि न सीदति महामतिः

॥ १०३ ॥

समाधिः समतावस्था जीवात्म-परमात्मनोः ।

यदि स्वदेह-मुत्स्रष्टु-मिच्छा चेत् उत्सृजेत् स्वयम् ॥

परब्रह्मणि लीयेत न तस्योत्क्रान्ति-रिष्यते ॥ १०७ ॥

ஆகாசமே உருக்கொண்டவனாகவும் சுத்த ஸ்பந்திகம் போன்றவனாகவும், 'இளம்பிறைச்சந்திரனை சிரசிலணிந்த வனாகவும் அழகான முக்கண்ணுடன் ஐந்து முகங்களும் பத்து கைகளும் உடையவனாகவும், எல்லா ஆயுதங்களும் ஏந்தி எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பெற்றவனாகவும், உமாதேவியைப் பாதி தேகமாக உடையவனாகவும், காரணத்திற்கெல்லாம் காரணனாகவும் தியானித்து தாரணை செய்ய வேண்டும். அந்த ஆகாச தாரணையால் அவனுக்கு நிச்சயமாக ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கக்கூடிய சித்தி ஏற்படும்.

ஸர்வாயுதைர்-த்ருதாகாரம் ஸர்வபூஷண
 பூஷிதம் || 100 ||
 உமார்த்த-தேஹம் வரதம் ஸர்வகாரண காரணம் |
 ஆகாசதாரணத் தஸ்ய கேசரத்வம்
 பவேத் த்ருவம் || 101 ||
 யத்ரகுத்ர ஸ்த்திதோ வாபி ஸுகமத்யந்த —
 மச்னுதே |
 ஏவஞ்ச தாரண: பஞ்ச குர்யாத்யோகீ
 விசக்ஷண: || 102 ||
 ததோ த்ருட சரீர: ஸ்யான் ம்ருத்யுஸ்தஸ்ய ந
 வித்யதே |
 ப்ரஹ்மண: ப்ரலயேனாபி ந ஸீததி
 மஹாமதி: || 103 ||
 ஸமாதி: ஸமதாவஸ்த்தா ஜீவாத்ம-
 பரமாத்மனோ: |
 யதி ஸ்வதேஹ-முத்ஸ்ரஷ்டு- மிச்சா சேத்
 உத்ஸ்ருஜேத் ஸ்வயம் |
 பரப்ரஹ்மணி லீயேத ந தஸ்யோதக்ராந்தி-
 ரிஷ்யதே || 107 ||

102. அவன் எங்கே இருந்தாலும் அளவு கடந்த சுகத்தை அனுபவிப்பான். அறிவாளியான யோகி இவ்வாறு ஐந்து தாரணைகளை அப்பியசிக்க வேண்டும்.

103. அதனால் திடமான சரீரத்தை அடைவான். அவனுக்குச் சாவில்லை. பிரம்மாவின் பிரளயத்திலும் அந்தச் சிறந்த மதிமான் அழியமாட்டான்.

107. ஸமாதி என்பது ஜீவாத்மா பரமாத்மாவின் ஒன்று பட்ட நிலை. அந்த யோகி உடலை விடுக்க விரும்பினால் தானாகவே விட்டுவிடலாம். பரப்பிரம்மத்தில் லயத்தை அடைவான். அவனுக்கு பிராணன் கிளம்பி வேறு உலகங்களுக்குச் செல்லுவது கூறப்படவில்லை.

யோகதத்துவோபநிஷத்து முற்றும்

४४. आत्मप्रबोधोपनिषत्

44. ஆத்மப்ரபோதோப நிஷத்து

आत्मप्रबोधोपनिषत् ॥ ४४ ॥

‘ओं वाङ् मे मनसि’ इति शान्तिः ॥

ओं प्रत्यगानन्दं ब्रह्म-புருஷं प्रणवस्वरूपे । अकार
उकारो मकार हति त्र्यक्षरं प्रणवं तदेतदोमिति ।

यमुक्त्वा मुच्यते योगी जन्मसंसारबन्धनात् ॥

ओं नमो नारायणाय इति मन्त्रोपासको वैकुण्ठ-भुवनं
गमिष्यति । अथ यदिदं ब्रह्मपुरं पुण्डरीकं तस्मात्
तडिदाभ-मात्रं दीपवत् प्रकाशम् ॥

ब्रह्मण्यो देवकी-पुत्रो ब्रह्मण्यो मधुसूदनः ।

ब्रह्मण्यः पुण्डरीकाक्षो ब्रह्मण्यो विष्णुरच्युतः ॥

सर्वभूतस्थ-मेकं नारायणं कारणपुरुषं अकारणं परं

44. ஆத்மப்ரபோத உபநிஷத்து

ஓம் ‘வாங்மே மனஸி’ என்று தொடங்குவது சாந்தி
பாடம். இந்த உபநிஷத்து ரிக் வேதத்தைச் சேர்ந்தது.

1.1 உள்ளத்தினுள்ளே ஆனந்தஸ்வரூபமாக விளங்கும்
பிரம்ம புருஷனுடைய வடிவம் பிரணவம். அகார
உகார மகாரம் ஆகிய மூன்றெழுத்தின் தொகுதி
பிரணவம். அதுவே ஓம். அதை ஜபித்து யோகியானவன்
ஜன்ம ஸம்ஸார பந்தத்தினின்று முக்தியடைகிறான்.

1.2 ‘ஓம். நமோ நாராயணய’ எனும் மந்திரத்தை
உபாசிப்பவன் வைகுண்டலோகத்தை அடைகிறான்.
பிரம்மபுரம் எனும் இந்த இருதய கமலமே அது.

||44. ஆத்மப்ரபோதோபநிஷத் ||

‘ஓம் வாங்மே மனஸி’ இதி சாந்தி: ||

ஓம் ப்ரத்யகானந்தம் ப்ரஹ்மபுருஷம் ப்ரணவ

ஸ்வரூபம் |

அகார உகாரோ மகார இதி த்ர்யக்ஷரம் ப்ரணவம்

ததேததோமிதி |

யமுக்த்வா முச்யதே யோகே ஜன்ம ஸம்ஸார

பந்த்தனாத் || 1.1 ||

ஓம் நமோ நாராயணாய இதி மந்த்ரோபாஸகோ

வைகுண்ட்ட புவனம் கமிஷ்யதி |

அத யதிதம் ப்ரஹ்ம - புரம் புண்டரீகம் தஸ்மாத்த்

தடிதாப மாத்ரம் தீபவத் ப்ரகாசம் || 1.2 ||

ப்ரஹ்மண்யோ தேவகீ-புத்ரோ ப்ரஹ்மண்யோ

மதுஸூதன: |

ப்ரஹ்மண்ய: புண்டரீகாக்ஷோ ப்ரஹ்மண்யோ

விஷ்ணுரச்யுத: || 1.3 ||

ஸர்வ-பூதஸ்த்த-மேகம் நாராயணம்

காரணபுருஷம் அகாரணம் பரம்ப்ரஹ்மோம் |

மின்னல் கொடிபோல் ஒளிரும் தீபத்திற் கொப்பாக
அது பிரகாசிக்கிறது.

1.3 தேவகீபுத்திரனான கிருஷ்ணன் பிரம்மஸ்வரூபி. மது
ஸூதனன் பிரம்மஸ்வரூபி. புண்டரீகாக்ஷன் பிரம்ம
ஸ்வரூபி. விஷ்ணு பிரம்மஸ்வரூபி. இங்ஙனம் கூறப்
பட்டுள்ளது.

1.4 எல்லா உயிர்களிலும் உறையும் நாராயணன் ஒருவனே
காரணபுருஷன். அவன் காரணமில்லாதவன். அவனே

ब्रह्मोम् । शोक मोह विनिर्मुक्तो विष्णुं ध्यायन् न
सीदति ॥

द्वैताद्वै-भयं भवति मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव
पश्यति । हृत्पद्ममध्ये सर्वं यत् तत्प्रज्ञाने प्रतिष्ठितम् ॥

प्रज्ञानेत्रो लोकः प्रज्ञा प्रतिष्ठा प्रज्ञानं ब्रह्म ।

स एतेन प्रज्ञेनात्मना अस्माल्लोकादुत्क्रम्य अमुष्मिन्
स्वर्गे लोके सर्वान् कामानाप्त्वा अमृतः समभवत्
अमृतः समभवत् ॥

यत्र ज्योतिरजस्रं यस्मिन् लोकेऽभ्यर्हितम् तस्मिन् मां
देहि स्वमानमृते लोके अक्षते अच्युते । लोके अक्षते
अमृतत्वं गच्छति । ओं नमः ॥

प्रगलित-निजमायोऽहम् निस्तुलदृशिरूप वस्तु मात्रोऽहम्

பரப்பிரம்மம், விஷ்ணு அவனை 'ஓம்' என்று தியானித்
தால் ஒருவன் துன்பத்தினின்றும் மதிமயக்கத்தினின்றும்
விடுபடுவான்.

1.5 - 6 துவைதத்திலிருந்து பயம் முளைக்கிறது. எவன்
பலவாகக் காண்கிறானோ அவன் சாவிலிருந்து சாவை
அடைகிறான். இருதயகமல மத்தியில் அனைத்துமாக
உள்ளது எதுவோ அது பிரக்ஞானத்தில் நிலை பெறுவ
தாகும். பிரக்ஞையே உலகிற்குக் கண். பிரக்ஞையே
உலகம் நிலை பெறுமிடம். பிரக்ஞானமே பிரம்மம்.
இந்தப் பிரக்ஞானமாகிய ஆத்மாவால் இவ்வுலகினின்று
மேலே கிளம்பி ஸ்வர்க்க லோகத்தில் எல்லா ஆசை

சோக-மோஹ-விநிர்முக்தோ விஷ்ணும் த்யாயன்
ந ஸீததி || 1.4 ||

த்வைதாத்வை பயம் பவதி ம்ருத்யோ:
ஸ ம்ருத்யுமாப்னோதி ய இஹ நானேவ பச்யதி |
ஹ்ருத்பத்ம -மத்த்யே ஸர்வம் யத் தத்
ப்ரஜ்ஞானே ப்ரதிஷ்ட்டிதம் || 1.5 ||

ப்ரஜ்ஞா-நேத்ரோ லோக: ப்ரஜ்ஞா
ப்ரதிஷ்ட்டா ப்ரஜ்ஞானம் ப்ரஹ்ம |
ஸ ஏதேன ப்ரஜ்ஞேனாத்மனா அஸ்மான்
லோகாதுத்க்ரம்ய அமுஷ்மின் ஸ்வர்க்கே
லோகே ஸர்வான் காமானாப்த்வா அம்ருத:
ஸமபவத் அம்ருத: ஸமபவத் || 1.6 ||

யத்ர ஜ்யோதிரஜஸ்ரம் யஸ்மின் லோகே(அ)ப்ப்
யர்ஹிதம்
தஸ்மின் மாம் தேஹி ஸ்வமானம்ருதே லோகே
அக்ஷதே அச்யுதே |
லோகே அக்ஷதே அம்ருதத்வஞ்ச கச்சதி | ஓம் நம:
|| 1.7 ||

ப்ரகலித-நிஜமாயோ(அ)ஹம் நிஸ்துல-த்ருசி
ரூப வஸ்துமாத்ரோ(அ)ஹம் |

களையும் கடந்து ஒருவன் சாகா நிலையை அடைகிறான்;
அமிருதத்வத்தை அடைகிறான்.

1.7 எங்கு இடையறாத ஆத்மஜோதி மிகுதியும் போற்றப்
பட்டு அளவு கடந்ததாக விளங்குகிறதோ, எதிலிருந்து
நழுவுதலில்லையோ, அழிவில்லையோ அந்த அழிவற்ற
லோகத்தில் அமிருதத்வத்தை ஒருவன் அடைகிறான்.
ஓம் நம:.

அஸ்தமிதாஹந்தொ஽ஹம் ப்ரகலித-ஜகதீச-भेदो஽ஹம் ।
 அவபோதீகரஸோ஽ஹ் மோக்ஷானந்தீக-சிந்நுரேவாஹம் ।
 சூக்ஷ்மோ஽ஹமக்ஷரோ஽ஹ் வி஘லிதகுணஜால-கேவலாத்மாஹம் ॥
 शुद्धोह-मद्वयोहं सन्ततभावोऽह-मादिश्योऽहम् ।
 யதேக்ஸுரசஸ்வ்யாப்தா ஸர்க்ரா வர்ததே ததா ।
 अद्वय-ब्रह्मरूपेण वभगप्तोऽहं वै जगत्त्रयम् ॥
 ब्रह्मादि-कीटपर्यन्ताः प्राणिनो मयि कल्पिताः ।
 बुद्बुदादि विकारान्तस्तरंगः सागरे यथा ।
 तरंगस्थं द्रवं सिन्धु-र्न वांछति यथा तथा ।
 विषयानन्द-वांछा मे मा भूदानन्द-रूपतः ॥

2.1 மாயை நீங்கியவன் நான், ஒப்பற்ற ஸாக்ஷி ரூபமான வஸ்து நான், அஹங்காரம் மறைந்து விட்டவன் நான், உலகத்திற்கும் ஈசுவரனுக்கும் பேதத்தைக் காணாதவன் நான் — என்று யோகசித்தி எய்தியவன் கூறுகிறான்.

2.2 ஒன்றேயாகிய ஞானரஸம் நான், மோக்ஷ ஆனந்தக் கடலாகிய ஒன்றே நான்; நான் நுட்பமானவன், நான் அழிவில்லாதவன்; குணங்களின் கூட்டத்திலிருந்து விடுபட்ட கேவல ஆத்மா நான்.

2.3 நான் சுத்தன், இரண்டற்றவன் இடைவெளியற்றவன், ஆதியற்றவன். எங்ஙனம் கருப்பஞ்சாற்றில் இனிப்புப் பரவியிருக்கிறதோ அப்படி அத்வயப் பிரம்ம ரூபத்தால் வியாபிக்கப் பெற்று நான் மூவுலகிலும் பரவியிருக்கிறேன்.

அஸ்தமிதாஹந்தோ(அ)ஹம் ப்ரகலித ஜகதீச
 பேதோ(அ)ஹம் || 2.1 ||
 அவபோதைகரஸோ(அ)ஹம் மோக்ஷானந்தைக
 ஸிந்துரேவாஹம் |
 ஸுக்ஷமோ(அ)ஹமக்ஷரோ(அ)ஹம் விகளித
 குணஜால கேவலாத்மாஹம் || 2.2 ||
 சுத்தோ(அ)ஹமத்வயோ(அ)ஹம் ஸந்ததபாவோ
 அஹ-மாதிசூன்யோ(அ)ஹம் |
 யதேக்ஷுரஸஸம்வ்யாப்தா சர்க்கரா வர்த்ததே
 ததா |
 அத்வய-ப்ரஹ்ம ரூபேண வ்யாப்தோ(அ)ஹம்
 வை ஜகத்த்ரயம் || 2.3 ||
 ப்ரஹ்மாதி கீட பர்யந்தா: ப்ராணிணௌ
 மயி கல்பிதா: |
 புத்புதாதிவிகாராந்தஸ்தரங்க:
 ஸாகரே யதா || 2.4 ||
 தரங்கஸ்த்தம் த்ரவம் ஸிந்த்தூர் ந வாஞ்ச்சதி யதா
 ததா |
 விக்ஷயானந்த-வாஞ்ச்சா மே மா பூதானந்த-
 ரூபத: || 2.5 ||

2.4 பிரம்மா முதல் புழு வரை பிராணிகளெல்லாம்
 என்னிடம் கற்பனை; நீர்க்குமிழி முதலியவற்றுடன்
 அலை எப்படி கடலிலோ அப்படி.

2.5 அலையிலுள்ள நீரை எப்படி கடல் வேண்டுவதில்
 லையோ அப்படி ஆனந்தரூபியான எனக்கு விஷயானந்தத்தில்
 வேட்கை இல்லை.

दारिद्र्याशा यथा नास्ति संपन्नस्य तथा मम ।
 ब्रह्मानन्दे निमग्नस्य विषयाशा न तद्भवेत् ॥
 घटावभासको भानु-घटनाशे न नश्यति ।
 देहावभासकः साक्षी देहे नाशे न नश्यति ।
 प्राणाश्चलन्तु तद्धर्मैः कामैर्वा-हन्यतां मनः ।
 आनन्द-बुद्धि-पूर्णस्य मम दुःखं कथं भवेत् ॥
 आत्मानमंजसा वेद्मि क्वाप्यज्ञानं पलायितम् ।
 कर्तृत्वमद्य मे नष्टं कर्तव्यं वापि न क्वचित् ॥
 कालत्रये यथा सर्पो रज्जौ नास्ति तथा मयि ।
 अहंकारादि-देहान्तं जगन्नास्त्यह-मद्वयः ॥

2.6 செல்வம் நிறைந்தவன் எப்படி ஏழ்மையை விரும்புவதில்லையோ அப்படி பிரம்மானந்தத்தில் மூழ்கியிருக்கும் எனக்கு விஷயங்களில் ஆசை இல்லை.

2.7 குடத்தைப் பிரகாசப்படுத்தும் சூரியன் குடம் உடைந்தால் அழிந்து போவதில்லை. அப்படித்தான் உடல் அழிந்து போனால் உடலைப் பிரகாசிப்பிக்கும் ஸாக்ஷி அழிவதில்லை.

2.8 பிராணன்கள் அவற்றின் இயற்கைப்படி அசையட்டும்; மனது ஆசைகளால் கொல்லப்பட்டும். பரிபூர்ணமான ஆனந்தபுத்தியடைய எனக்கு துக்கம் எங்ஙனம் வரும்?

2.9 தெளிவாக ஆத்மாவை நான் அறிகிறேன்; அஞ்ஞானம் எங்கேயோ ஓடிப்போய்விட்டது. கர்த்தா என்ற

தாரித்ர்யாசா யதா நாஸ்தி ஸம்பன்னஸ்ய ததா
மம ।

ப்ரஹ்மானந்தே நிமக்னஸ்ய விஷயாசா ந
தத்பவேத் || 2.6 ||

கடாவபாஸகோ பானுர்-க்கடநாசே ந நச்யதி ।
தேஹாவபாஸக: ஸாக்ஷீ தேஹநாசே ந
நச்யதி || 2.7 ||

ப்ராணாச்சலந்து தத்தர்மை:
காமைர்வா ஹன்யதாம் மன: ।
ஆனந்தபுத்திபூர்ணஸ்ய மம து: க்கம் கதம்
பவேத் || 2.8 ||

ஆத்மான-மஞ்ஜஸா வேத்மி க்வாப்யஜ்ஞானம்
பலாயிதம் ।
கர்த்ருத்வ-மத்ய மே நஷ்டம் கர்த்தவ்யம் வாபி
ந க்வசித் || 2.9 ||

காலத்ரயே யதா ஸர்ப்போ ரஜ்ஜௌ நாஸ்தி
ததா மயி ।
அஹங்காராதி தேஹாந்தம் ஜகந்நாஸ்த்யஹ-
மத்வய: || 2.10 ||

எண்ணம் என்னிடமிருந்து இப்பொழுது நீங்கி
விட்டது. கர்த்தவ்யமும் எனக்கு ஏதுமில்லை.

2.10 முக்காலத்தும் பழுதையில் பாம்பில்லாதவாறு
அஹங்காரம் முதல் தேகம் வரை உள்ள உலகம் என்
னிடம் இல்லவே இல்லை. நான் இரண்டற்றவன்.

2.11 நான் அறிவு வடிவாதலால் ஜடத்தன்மை எனக்

चिद्रूपत्वान्नमे जाड्यं सत्यत्वान्नानृतं मम ।
 आनन्दत्वान्नमे दुःख-मज्ञानाद्भाति सत्यवत् ॥
 आत्मप्रबोधोपनिषन्मुहूर्त-मुपासित्वा न स
 पुनरावर्तते नसपुनरावर्तते । इत्युपनिषत् ॥

சித்ரூபத்வாந் நமே ஜாட்யம் ஸத்யத்வாந்-
 நான்ருதம் மம ।
 ஆனந்தத்வாந்ந மே து:க்கம் அஜ்ஞானாஹி
 ஸத்யவத் ॥ 2.11 ॥

ஆத்மப்ரபோதோபநிஷன்-
 முஹூர்த்த-முபாஸித்வா ந ஸ
 புனராவர்த்ததே ந ஸ புனராவர்த்ததே
 இத்யுபநிஷத் ॥ 2.12 ॥

கில்லை; ஸத்திய வடிவாதலால் பொய் என்னிடமில்லை;
 ஆனந்தரூபியாதலால் எனக்கு துக்கமில்லை; — அஞ்
 ஞானத்தால் அது உள்ளது போல் தோன்றுகிறது.

2.12 ஒருவன் இங்ஙனம் ஆத்மப்ரபோத உபநிஷத்தை ஒரு
 முகூர்த்தம் உபாசித்தால் மீண்டும் பிறவிச்சுழலுக்குத்
 திரும்பமாட்டான், நிச்சயமாகத் திரும்பமாட்டான் —
 என்பது உபநிஷதம்.

४५. नारदपरिव्राजकोपनिषत्

45. நாரத பிரிவ்ராஜகோபநிஷத்து

॥ नारदपरिव्राजकोपनिषत् ॥ ४५ ॥

‘भद्रं कर्णेभिः’ इति शान्तिः ॥

अथ कदाचित् परिव्राजकाभरणो नारदः सर्व-
लोकसंचारं कुर्वन् अपूर्वपुण्यस्थलानि पुण्यतीर्थानि
तीर्थीकुर्वन् अवलोक्य चित्तशुद्धिं प्राप्य निर्वैरः शान्तः
सर्वतो निर्वेदमासाद्य स्वरूपानुसन्धान-मनुसन्धाय
नियमानन्द-विशेषगण्यं मुनिजनै-रूपसंकीर्णं नैमिशारण्यं
पुण्यस्थल-मवलोक्यगतं ब्रह्मात्मजं द्वादशवर्षं सत्रयागोप-
स्थिताः शौनकादिमहर्षयः प्रत्युथानं कृत्वा नत्वा उपवेश-
यित्वा स्वयं सर्वेप्युपविष्टा भो भगवन् ब्रह्मपुत्र कथं
मुक्त्युपायो अस्माकं वक्तव्य इत्युक्तान् स होवाच

॥ १.१ ॥

45. நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத்து

‘பத்ரம் கர்ணேபி:’ என்று தொடங்கும் சாந்தி பாடம். இது அதர்வவேதத்தைச் சேர்ந்தது.

1.1 ஒரு சமயம் பரிவ்ராஜகர்களின் பூஷணமான நாரதர் உலகனைத்தும் சுற்றிவருகையில் அபூர்வமான புண்ணிய ஸ்தலங்களையும் புண்ணியதீர்த்தங்களையும் மேலும் புண்ணியமாக்கிக் கொண்டும் தரிசித்துக்கொண்டும் சித்தசுத்தியை வளர்த்துக்கொண்டும் பகையேதுமற்ற வராய்ப் பரம சாந்தராய் விருப்புவெறுப்பற்றவராய், ஸ்வரூபானு ஸந்த்தானத்தை எப்பொழுதும் செய்பவராய் நியமானந்தத்தை நாடுபவர்களால் பெரிதும் மதிக்கப் படுவதும், முனிவர்களால் நாடிக் கூடப் பெறுவதுமான

॥ 45. நாரத பரிவ்ராஜகோபநிஷத் ॥

‘பத்ரம் கர்ணேபி: இதி சாந்தி ॥

அத கதாசித் பரிவ்ராஜகாபரணோ நாரத:
ஸர்வலோக-ஸஞ்சாரம் குர்வன் அபூர்வ
புண்யஸ்த்தலானி புண்யதீர்த்தானி தீர்த்தீ
குர்வன் அவலோக்ய சித்தசுத்திம் ப்ராப்ய
நிர்வைர: சாந்த: ஸர்வதோ நிர்வேத-மாஸாத்ய
ஸ்வரூபானுஸந்த்தான-மனுஸந்த்தாய
நியமானந்த-விசேஷ கண்யம்
முனிஜனே-ருபஸங்கீர்ணம் நைமிசாரண்யம்
புண்யஸ்த்தல-மவலோக்யாகதம் ப்ரஹ்மாத்மஜம்
த்வாதசவர்ஷ-ஸத்ரயாகோபஸ்த்திதா:
சௌனகாதி-மஹர்ஷய: ப்ரத்யுத்தானம்
க்ருத்வா நத்வா உபவேசயித்வா ஸ்வயம்
ஸர்வேப்யுபவிஷ்டா போ பகவன் ப்ரஹ்மபுத்ர
கதம் முக்த்யுபாயோ அஸ்மாகம் வக்த்வய

இத்யுக்தான் ஸ ஹோவாச ॥ 1.1 ॥

நைமிசாரண்யம் என்ற புண்ணியஸ்தலத்தை தரிசிக்க
விரும்பி எழுந்தருளிய பொழுது பிரம்மபுத்திரரான
அந்த நாரதரைப் பன்னிரண்டு வருஷம் நீண்ட ஸத்ர
யாகத்தில் கூடியிருந்த சௌனகாதி மகரிஷிகள் எதிர்
கொண்டழைத்து நமஸ்கரித்து ஆசனத்திலமர்த்தித் தாங்
களும் எல்லோரும் அமர்ந்து ‘பிரம்மபுத்திரராகிய
பகவானே! முக்தி உபாயம் எங்ஙனம் என்று உபதேசித்
தருளவேண்டும்’ என்று வினவ அவர் பின்வருமாறு
கூறினார்.

साधन-चतुष्टयसंपन्नः सर्वसंसारोपरि मनोवाक्
काय-कर्मभि र्यथाशानिर्वृत्तस्तथा वासनैषणोपर्यपि
निर्वैरः शान्तो दान्तः संन्यासी परमहंसाश्रमेणास्खलित
स्वस्वरूप ध्यानेन देहत्यागं करोति स मुक्तो भवति स
मुक्तो भवतीत्युपनिषत् ॥

इतिप्रथमोपदेशः ॥ १.२ ॥

अथ हैनं भगवन्तं नारदं सर्वे शौनकादयः प्रपच्छुभो
भगवन् संन्यासविधिं नो ब्रूहीति । तानवलोक्य
नास्दस्तत्स्वरूपं सर्वं पितामह मुखेनैव ज्ञातु-मुचित-
मित्युक्त्वा सत्रयाग-पूर्त्यनन्तरं तैः सह सत्यलोकं गत्वा
परमेष्ठिनं नत्वा स्तुत्वा परिव्राज्य स्वरूपक्रमं नो ब्रूहीति
नारदेन प्रार्थितः परमेष्ठी प्राह ॥ २.१ ॥

1.2 (நித்ய-அநித்ய வஸ்து விவேகம், இஹ-அமுத்ரபல
போகவிராகம், சமாதிஷ்ட்க ஸம்பத்தி, முமுகுஷ்-த்வம்
எனும்) ஸாதனசதுஷ்டயம் பயின்றவனாகிய ஒருவன்,
ஸம்ஸாரம் முழுவதிலும் மனது வாக்கு உடல் முதலிய
கருமங்களில் ஆசையைத் துறந்து, அவற்றைப் பற்றிய
வாஸனைகளிலும் (புத்திரன், வித்தம், லோகம் முதலிய)
ஈஷணைகளிலும், விருப்பு வெறுப்பற்றுப் பகையேது
மின்றிப் பரம சாந்தனாகிப் புலனடக்கமுடையவனான
ஸந்நியாஸி பரமஹம்ஸ-ஆசிரமத்தில் இடைவிடாது
தனது ஸ்வரூப தியானத்தில் நிலைபெற்று நின்று உடலை
நீத்தால் அவன் முக்தி எய்துவான் என்பது உபநிஷத்து.
இது முதல் உபதேசம்.

ஸாதன சதுஷ்டயஸம்பன்ன: ஸர்வ
 ஸம்ஸாரோபரி மனோ வாக் காயகர்மபிர்
 யதாசாநிர்வ்ருத்தஸ்ததா வாஸனேஷ்ணோபர்யபி
 நிர்வைர: சாந்தோ தாந்த: ஸந்ந்யாஸீ
 பரமஹம்ஸாச்ரமேண ஸ்க்கலித-ஸ்வ
 ஸ்வரூபத்த்யானேன தேஹத்யாகம் கரோதி
 ஸ முக்தோ பவதி ஸ முக்தோ பவதீத்யுபநிஷத் ||
 இதி ப்ரதமோபதேச: || 1.2 ||

அத ஹேனம் பகவந்தம் நாரதம் ஸர்வே
 • செனனகாதய: பப்ரச்சர்போ பகவன்
 ஸந்ந்யாஸவிதும் நோ ப்ருஹீதி | தானவலோக்ய
 நாரதஸ்-தத்ஸ்வரூபம் ஸர்வம் பிதாமஹ
 முகேனேவ ஜ்ஞாது-முசித-மித்யுக்த்வா ஸத்ரயாக
 பூர்த்த்யனந்தரம் தை: ஸஹ ஸத்யலோகம் கத்வா
 பரமேஷ்டினம் நத்வா ஸ்துத்வா
 பரிவ்ராஜ்ய-ஸ்வரூபக்ரமம் நோ ப்ருஹீதி
 நாரதேன ப்ரார்த்தித: பரமேஷ்டி ப்ராஹ || 2.1 ||

2.1 பகவான் நாரதரை செனனகாதி ரிஷிகளனைவரும்
 'பகவானே! ஸந்நியாஸ விதியை எங்களுக்குக் கூறுங்கள்'
 என்று கேட்டார்கள். அவர்களை நோக்கி நாரதர், 'அதன்
 ஸ்வரூபம் முழுவதும் பிரம்மாவின் வாயிலாக அறிந்து
 கொள்வது உசிதமாகும்' என்று கூறி ஸத்ரயாகம்
 பூர்த்தியான பிறகு அவர்களுடன் கூட ஸத்யலோகம்
 சென்று பிரம்மாவை நமஸ்கரித்துத் துதித்து 'பரிவ்ராஜ
 ஸந்நியாஸ முறையை எங்களுக்குக் கூறியருளுங்கள்'
 என்று நாரதர் கேட்க, பிரம்மா கூறியது பின்வருமாறு:

गार्हस्थ्योचित-पंचविंशतिवत्सरं तीर्त्वा ततः
 पंचविंशतिवत्सरपर्यन्तं त्रिषवण-मुदकस्पर्शनपूर्वकं
 चतुर्थं कालमेक-वार-माहार-माहरन्नयमेक एव वनस्थो
 भूत्वा पुरग्राम-प्राक्तन-संचारं विहाय दृष्टश्रवण-
 विषय-वैतृष्य-मेत्य चत्वारिंशत् संस्कार-संपन्नः सर्वतो
 विरक्तश्चित्तशुद्धिमेत्य आशासूयेर्ष्याहंकारं दग्ध्वा
 साधनचतुष्टयसंपन्नः सन्न्यस्तु-मर्हतीत्युपनिषत् ।
 इति द्वितीयोपदेशः ॥ २.२ ॥

यदा मनसि संजातं वैतृष्यं सर्ववस्तुषु । तदा
 संन्यास-मिच्छेत पतितः स्याद्विपर्यये ॥ ३.१२ ॥

2.2 கிருஹஸ்தாசிரமத்திற்குப் பொருத்தமான இருபத்
 தைந்து வருஷம் முடிந்த பின் அடுத்த இருபத்தைந்து
 வருஷம் வரை மூன்று வேளை ஸ்நானத்துடன் பகல்
 நாலாவது காலம் ஒரு தடவை உணவு உட்கொண்டு
 ஒருவன் தனியே வனத்திலிருந்து கொண்டு பட்டணம்
 கிராமம் முதலிய சூழ்நிலைகளில் சஞ்சரிப்பதை விடுத்து
 கண்டு கேட்ட விஷயங்களில் ஆசையில்லாமல் நாற்பது
 ஸம்ஸ்காரங்களும் பூர்த்தி எய்தியவனாகி அனைத்திலும்
 வைராக்கியத்துடன் சித்தசுத்தியடைந்து, ஆசை,
 பொறாமை, அஹங்காரம் முதலியவற்றைச் சுட்டெரித்து
 ஸாதன சதுஷ்டய ஸம்பன்னனாகி ஸந்நியாஸத்திற்கு
 உரிமை அடைவான் என்பது உபநிஷத்து. இங்ஙனம்
 இரண்டாவது உபதேசம்.

கார்ஹஸ்த்யோசித-பஞ்சவிம்சதிவத்ஸரம்
 தீர்த்வா தத: பஞ்சவிம்சதிவத்ஸரபர்யந்தம்
 த்ரிஷ்வண-முதகஸ்பர்சனபூர்வகம் சதுர்த்த.
 கால-மேகவார-மாஹார--மாஹரந்-நயமேக
 ஏவ வனஸ்த்தோ பூத்வா புர-
 க்ராம-ப்ராத்தன-

ஸஞ்சாரம் விஹாய த்ருஷ்டச்ரவண
 விஷய-வைத்ருஷ்ணய-மேத்ய சத்வாரிம்சத்
 ஸம்ஸ்கார ஸம்பன்ன: ஸர்வதோ விரக்தச்-
 சித்தசுத்திமேத்ய ஆசாஸூயேர்ஷ்-
 யாஹங்காரம் தக்த்வா ஸாதனசதுஷ்டய
 ஸம்பன்ன: ஸந்நயஸ்து-மர்ஹதீத்யுபநிஷத் ||
 இதி த்விதீயோபதேச: || 2.2 ||

யதா மனஸி ஸஞ்ஜாதம் வைத்ருஷ்ணயம் ஸர்வ
 வஸ்துஷு |
 ததாஸந்ந்யாஸமிச்சேத பதித: ஸ்யாக்-
 விபர்யயே || 3.12 ||

3.12 எப்பொழுது மனதில் எல்லா வஸ்துக்களிலும்
 வைராக்கியம் ஏற்படுகிறதோ அப்பொழுதுதான் ஒருவன்
 ஸந்நியாஸத்தை விரும்பலாம். அப்படி இல்லாத
 பொழுது ஸந்நியாஸியானால் ஒருவன் பதிதன் (நிலை
 தவறி வீழ்ச்சியுற்றவன்) ஆவான்.

3.14 எவனுக்கு நாக்கு, உபஸ்த்தம், வயிறு, கை
 ஆகியவை நன்கு அடங்கிக் காக்கப்பட்டவையோ அந்த
 பிராம்மணன் பிரம்மசரியத்திலிருந்தே விவாஹமாகாமல்
 ஸந்நியாஸம் ஏற்கலாம்.

यस्यैतानि सुगुप्तानि जिह्वोपस्थोदरं करः ।

संन्यसे-दकृतोद्वाहो ब्राह्मणो ब्रह्मचर्यवान्

॥ ३.१४ ॥

प्रवृत्तिलक्षणं कर्म ज्ञानं संन्यासलक्षणम् ।

तस्मात् ज्ञानं पुरस्कृत्य संन्यसेदिह बुद्धिमान्

॥ ३.१६ ॥

यदा तु विदितं तत्त्वं परं ब्रह्म सनातनम् ।

तदैकदण्डं संगृह्य सोपवीतां शिखां त्यजेत्

॥ ३.१७ ॥

दशलक्षणकं धर्म-मनुतिष्ठन् समाहितः ।

वेदान्तान् विधिवच्छ்ருत्वा संन्यसे-दनृणो द्विजः

॥ ३.२३ ॥

धृतिः क्षमा दमाऽस्तेयं शौचमिन्द्रियनिग्रहः ।

धी-र्विद्या सत्यमक्रोधो दशकं धर्मलक्षणम्

॥ ३.२४ ॥

3.16 பிரவிருத்தியின் அடையாளம் கருமம், நிவிருத்தி யான ஸந்நியாஸ லக்ஷணம் ஞானம். ஆகையால் புத்தி மான் ஞானத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு தான் ஸந்நி யாஸியாக வேண்டும்.

3.17 எப்பொழுது ஸநாதனமான பரப்பிரம்ம தத்துவம் அறியப்பட்டதோ அப்பொழுது ஒரு தண்டத்தை கிரகித்து பூனூலையும் சிகையையும் விலக்கி விடலாம்.

3.23 மனதை அடக்கி பத்து லக்ஷணமுள்ள தர்மத்தைக்

யஸ்யைதானி ஸுகுப்தானி

ஜிஹ்வோபஸ்த்தோதரம் கர: |
ஸந்நயஸே-தக்ருதோத்வாஹோ ப்ராஹ்மணே
ப்ரஹ்மசர்யவான் || 3.14 ||

ப்ரவ்ருத்திலக்ஷணம் கர்ம ஜ்ஞானம் ஸந்நயாஸ
லக்ஷணம் |
தஸ்மாத் ஜ்ஞானம் புரஸ்க்ருத்ய ஸந்நயஸேதிஹ
புத்திமான் || 3.16 ||

யதா து விதிதம் தத்வம் பரம்ப்ரஹ்ம ஸநாதனம் |
ததைகதண்டம் ஸங்க்ருஹ்ய யோபவீதாம் சிகாம்
த்யஜேத் || 3.17 ||

தசலக்ஷணகம் தர்ம-மனுதிஷ்ட்டன் ஸமாஹித: |
வேதாந்தான் விதிவச்ச்ருத்வா
ஸந்நயஸே-தந்ருணே த்விஜ: || 3.23 ||

த்ருதி: க்ஷமா தமோ(அ)ஸ்தேயம்
சௌசமிந்த்ரியநிக்ரஹ: |
தீர்வித்யா ஸத்யமக்ரோதோ தசகம்
தர்மலக்ஷணம் || 3.24 ||

கைக் கொண்டு வேதாந்தத்தை முறைப்படி கேட்டுணர்ந்து
(பிதிருருணம் தேவருணம் ரிஷிருணம் ஆகிய) கடன்
களைத் தீர்த்த பிராம்மணன் ஸந்நியாஸம் ஏற்கலாம்.

3.24 திடச்சித்தம், பொறுமை, அடக்கம், களவியல்
பில்லாமை, பரிசுத்தம், இந்திரிய நிக்ரஹம், புத்திசக்தி,
கல்வி, ஸத்தியம், கோபமின்மை ஆகிய பத்தும்
(ஸந்நியாஸ) தர்மலக்ஷணம்.

அதிதாந் ஸ்மரேத்ஸுபோகாந் நததானா஑தானபி ।

புராப்தாஸ்ச நாபினந்஑ே஑: ஸ கௌவல்யாஸுரமே வஸேத்

॥ 3.25 ॥

புராணே ஑தே யதா ஑ே஑: ஸு஑ம் ஑ு:கம் ந விந்஑ிதி ।

ததா ஑ேத்ராணயுகு஑பி ஸ கௌவல்யாஸுரமே வஸேத்

॥ 3.26 ॥

அதி வா஑ாஸ்திதி஑ுேத நாவுமந்யேத கம்஑ன ।

ந ஑ேமம் ஑ே஑மாஸுரித்ய வௌர் குர்விதி கேந஑ித்

॥ 3.27 ॥

஑கி பி஑ுர்யுத௑: ஸ்யாத் ஑்வாவேமிதூநம் ஸுதம் ।

த்ருயு ஑்ராம: ஸமா஑்யாத ஑ுர்஑் து ந஑ராயதே

॥ 3.28 ॥

ரா஑வார்தி஑ி தேபாஸ் ஸ்யாத் பி஑ுஷா-வார்தா புரஸ்பரம் ।

3.25 கடந்துபோன போகங்களை எண்ணக்கூடாது: இனிவரக் கூடியவைகளைப் பற்றியும் எண்ணக்கூடாது; இப்பொழுது அடைந்துள்ளவற்றைப் பற்றியும் மகிழ் வடையக்கூடாது. அப்படி உள்ளவன் எவனோ அவனே (கைவல்யம் என்ற தனிவாழ்வான) ஸந்நியாஸ ஆசிரமத்தில் வசிக்கலாம்.

3.27 பிராணன் போனபின் எப்படி தேகம் இன்ப துன்பத்தை உணராதோ அப்படி பிராணன் உள்ள போதும் இருந்தால் ஒருவன் கைவல்யாசிரமத்தில் வசிக்கலாம்.

3.42 அத்துமீறின பேச்சையும் பொறுத்துக் கொள்ள

அதீதாந்நஸ்மரேத்போகான் ந ததானுகதானபி ।
 ப்ராப்தாம்ச்ச நாபிநந்தேத்ய: ஸ
 கைவல்யாச்ரமே வஸேத் || 3.25 ||
 ப்ராணே கதே யதா தேஹ: ஸுகம் து:க்கம்
 ந விந்ததி ।

ததாசேத் ப்ராணயுக்தோ(அ)பி
 ஸ கைவல்யாச்ரமே வஸேத் || 3.27 ||
 அதி வாதாம்ஸ்திதிக்ஷேத நாவமன்யேத கஞ்சன ।
 ந சேமம் தேஹமாச்ரித்ய வைரம் குர்வீத
 கேனசித் || 3.42 ||

ஏகீ பிக்ஷுர்யதோக்த: ஸ்யாத் த்வாவேவ
 மிதுனம் ஸ்ம்ருதம் ।
 த்ரயோ க்ராம: ஸமாக்க்யாத ஊர்த்த்வம்து
 நகராயதே || 3.56 ||

ராஜவார்த்தாநி தேஷாம் ஸ்யாத்
 பிக்ஷாவார்த்தா பரஸ்பரம் ।

வேண்டும். எவரையும் அவமதிக்கக்கூடாது. இந்த
 தேகத்தைப் பற்றி எவரிடமும் பகை செய்யக் கூடாது.
 3.56 முறைப்படி பிக்ஷு (ஸந்நியாஸி) என்பவன் தனி
 ஒருவனாக இருக்க வேண்டும். இரண்டு பேர் சேர்ந்தால்
 அது மிதுனம் எனப்படும். மூன்று பேர் சேர்ந்தால்
 அது கிராமம் அதற்கு மேல் நகரம் எனப்படுகிறது.

3.58 அவர்களுக்கிடையில் அரசாங்கப் பேச்சு எழும்;
 ஒருவர்க்கொருவர் பிஷையைப் பற்றிப் பேசுவார்கள்;
 நட்பு, வழி தவறுதல், மாச்சரியம் ஆகியவை நிச்சய
 மாகப் பிறர் அருகாமையிலேயே ஏற்படும்.

स्नेह-पैशुन्य-मात्सर्यं सन्निकर्षान्न संशयः

॥ ३.५८ ॥

एकाकी निःस्पृहस्तिष्ठेत् न हि केन सहालपेत् ।

दद्यान्नारायणेत्येव-वाक्यं सदा यतिः

॥ ३.५९ ॥

कालमेव प्रतीक्षेत यावदायुः समाप्यते ।

नाभिनन्देत मरणं नाभिनन्देत जीवितम्

॥ ३.६१ ॥

इदमिष्ट-मिदं नेति योऽश्वन्नपि न सज्जति ।

हितं सत्यं मितं वक्ति तमजिह्वं प्रचक्षते ॥ ३.६३ ॥

निर्ममो निरहंकारो निरपेक्षो निराशिषः ।

विविक्तदेशसंसक्तो मुच्यते नात्र संशयः ॥ ३.७३ ॥

पितामहं पुनः पप्रच्छ नारदः कथमयज्ञोपवीती ब्राह्मण
इति ।

3.59 துறவியானவன் பற்றின்றி தன்னந்தனியாக இருக்க வேண்டும். எவருடனும் ஸல்லாபம் செய்யக் கூடாது. பிறர் பேச்சுக் கொடுத்தாலும் 'நாராயண' என்பது தான் எப்பொழுதும் பதிலாக அமைய வேண்டும்.

3.61 ஆயுள் முடியும் காலத்தை எதிர்நோக்கியவனாக வாழ வேண்டும். மரணத்தையும் விரும்பக் கூடாது. வாழ்வையும் விரும்பக் கூடாது.

3.63 எவன் அளவுடனும் உண்மையுடனும் ஹிதமாகப்

ஸ்நேஹ-பைசுன்ய-மாத்ஸர்யம் ஸந்நிகர்ஷாந் ந
ஸம்சய: || 3.58 ||

ஏகாகீ நி: ஸ்ப்ருஹஸ்திஷ்ட்டேத் ந ஹி கேந . .
ஸஹாலபேத் |
தத்யாந் நாராயணேத்யேவ ப்ரதிவாக்யம் ஸதா
யதி: || 3.59 ||

காலமேவ ப்ரதீக்ஷேத யாவதாயு: ஸமாப்யதே |
நாபிநந்தேத மரணம் நாபிநந்தேத ஜீவிதம் || 3.61 ||
இதமிஷ்டமிதம் நேதி யோ(அ)க்ஷன்னபி ந
ஸஜ்ஜதி |

ஹிதம் ஸத்யம் மிதம் வக்தி தமஜிஹ்வம்
ப்ரசக்ஷதே || 3.63 ||
நிர்மமோ நிரஹங்காரோ நிரபேக்ஷா நிராசிஷ: |
விவித்ததேச-ஸம்ஸக்தோ முச்யதே நாத்ர
ஸம்சய: || 3.73 ||

பிதாமஹம் புன: பப்ரச்ச நாரத:
கதமயஜ்ஞோபவீதி ப்ராஹ்மண இதி |

பேசிச் சாப்பிடும்போது கூட இது பிடிக்கும் பிடிக்காது
என்று சொல்லாமல் இருக்கிறானே அவன் நாவில்லாதவன்
(நாவை வென்றவன்).

3.73 அஹங்கார மமகாரமில்லாமல் ஆசையில்லாமல்
ஆசியில்லாமல் தனிமையில் பற்றுள்ளவன் முக்தி
எய்துவான் என்பதில் ஐயமில்லை.

3.81 நாரதர் மீண்டும் பிரம்மாவிடம் பூணூல் இல்லாத
ஒருவன் எப்படி பிராம்மணனாவான் என்று வினவினார்.
பிரம்மா பின்வருமாறு பதில் அளித்தார்.

தமாஹ பிதாமஹ: ।

சூचनाத் சூத்ரமீத்யாஹு: சூத்ரம் நாம பரம் பதம் ।

தத்சூத்ரம் விதீதம் யேன ச விப்ரோ வேதபாரக: ॥ 3.79 ॥

சூத்ரமந்தரீதம் யேஷாம் ஜ்ஞானயஜ்ஞோபவீதிநாம் ।

தே வை சூத்ரவிதோ லோகே தே ச யஜ்ஞோபவீதிந:

॥ 3.81 ॥

கர்மண்யதிக்ருதா யே து வதீகே ப்ராஹ்மணாதய: ।

தே வீரீதாரீ-மிதம் சூத்ரம் க்ரியாங்கம் தத்வி வை ஸ்மதம்

॥ 3.84 ॥

சிஷ்யா ஜ்ஞானமயீ யஸ்ய உபவீதம் ச தந்மயம் ।

ப்ராஹ்மண்யம் சகலம் தஸ்ய இதீ ப்ராஹ்மவிதோ விதூரீதி

॥ 3.85 ॥

சுதேகேது-஋பு-நிதாஹ-஋பு-துர்வாச: சந்தர்தக-ததாத்ரேய

ரேவதகவ-தவ்யக்தலிங்கோ ஸ்வக்தாசாரோ பாலோந்மத -

பிசாசவ-தநுந்மதோந்மதவ-தாசரம் ச்விதண்டம் சிக்யம் பாத்ரம்

ஸுதத்ரம் அல்லது பூணூல் என்பது ஒரு பௌருஷைச் சுட்டிக் காட்டுவது. உண்மையான ஸுதத்ரம் (ஸுதத்ராத்மா) பரம பதம். அந்த ஸுதத்திரத்தை அறிந்தவன் எவனோ அவன்தான் வேதத்தைக் கரை கண்ட பிராம்மணனாவான்.

3.84 வைதிகச் சடங்குகளில் அதிகாரமுள்ள பிராம்மணர்கள் முதலியோர் எவர்களோ அவர்களால் கிரியைகளுக்கு அங்கமாக பூணூல் அணியப்பட வேண்டும்

தமாஹ பிதாமஹ:

ஸுசனாத் ஸுத்ரமித்யாஹு: ஸுத்ரம் நாம
பரம்பதம்

தத்ஸுத்ரம் விதிதம் யேந ஸவிப்ரோ

வேதபாரக: || 3.79 ||

ஸுத்ரமந்தாகதம் யேஷாம் ஜ்ஞான-யஜ்ஞோப
வீதினாம் | தே வை ஸுத்ரவிதோ லோகே தே ச
யஜ்ஞோபவீதின: | 3.81 ||

கர்மண்யதிக்குதா யே து வைதிகே

ப்ராஹ்மணாதய: |

தைர்விதார்ய-மிதம் ஸுத்ரம் க்ரியாங்கம்

தத்திவை ஸ்ம்ருதம் || 3.84 ||

சிகா ஜ்ஞானமயீ யஸ்ய உபவீதஞ்சதன்மயம் |
ப்ராஹ்மண்யம் ஸகலம் தஸ்ய இதி ப்ராஹ்மவிதோ
விதுரிதி || 3.85 ||

சுவேதகேது-ருப-நிதாக-ருஷப-துர்வாஸ:

ஸம்வர்த்தக - தத்தாத்ரேய - ரைவதகவ -

தவ்யக்தலிங்கோ(அ)வ்யக்தாசாரோ

பாலோன்மத்த-பிசாசவ - தனுன்மத்தோன்

மத்தவ - தாசரம்ஸ்த்ரிதண்டம் சிக்யம்

என்று ஸ்ம்ருதி கூறுகிறது.

3.85 எவனுக்கு சிகையும் பூணூலும் ஞானமயமோ
அவனிடம் தான் பிராம்மணத் தன்மை முற்றும் உறைகிறது
என்று பிரம்மஞானிகள் கூறுகின்றனர்.

3.86 சுவேதகேது, ரிபு, நிதாகர், ரிஷபர், துர்வாஸர்,
ஸம்வர்த்தகர், தத்தாத்ரேயர், ரைவதகர், ஆகியோரைப்
போல் வெளிப்படை அடையாளமேதுமில்லாமல்,

कमण्डलुं कटिसूत्रं कौपीनं च तत्सर्वं भूः स्वाहेत्यप्सु
परित्यज्य जातरूपधरश्चरे-दात्मान-मन्विच्छेत् ।
पूर्णानन्दैकबोधस्तद्ब्रह्माहमस्मीति ब्रह्मप्रणव-मनुस्मरन्
शरीरत्रयमुत्सृज्य स कृत-कृत्यो भवतीत्युपनिषत्

॥ ३.८६ ॥

इति तृतीयोपदेशः ॥

त्यक्त्वा लोकांश्च वेदांश्च विषयानिन्द्रियाणि च ।
आत्मन्येव स्थितो यस्तु स याति परमां गतिम्

॥ ४.१ ॥

नाम गोत्रादिवरणं देशं कालं श्रुतं कुलम् ।

वयो वृत्तं व्रतं शीलं ख्यापयेन्नैव सद्यतिः ॥ ४.२ ॥

வெளிப்படையாக ஆசாரம் இன்னதென்று காண முடியாமல், குழந்தை, பித்தன், பேயனைப் போல், பித்தனில்லாவிட்டாலும், பித்தனைப்போல் நடப்பவனாய், த்ரிதண்டம், உக்கம், பாத்திரம், கமண்டுலு, அரை நாண், கோவணம் ஆகிய அனைத்தையும் 'பூ: ஸ்வாஹா' என்று ஜலத்தில் போட்டுவிட்டு ஆத்மா ஒன்றிலேயே நாட்டமுடையவனாகிப் பிறந்த மேனியாகச் சஞ்சரித்துக் கொண்டு பரிபூரணனந்தத்தில் திளைப்பவனாகி 'ப்ரஹ் மாஸ்மி' நான் பிரம்மமாயிருக்கிறேன் என்ற தியானத் துடன் பிரம்ம ப்ரணவமான ஓங்காரத்தை ஸ்மரித்துக் கொண்டு கடைசியில் (ஸ்தூலம் ஸுக்ஷ்மம் காரணம் என்ற) மூன்று சரீரத்தையும் துறந்தவன் க்ருதக்ருத்யன் — உடலெடுத்த பயனை அடைந்தவனாக — ஆகிறான் என்பது உபநிஷத்து. இங்ஙனம் மூன்றாவது உபதேசம்.

பாத்ரம் கமண்டலும் கடிஸூத்ரம் கௌபீனஞ்ச
தத்ஸர்வம் பூ: ஸ்வாஹேத்யப்ஸு பரித்யஜ்ய
ஜாத ரூபதரச்சரேதாத்மான-மன்விச்சேத் |
பூர்ணானந்தைகபோதஸ்-தத் ப்ரஹ்மாஹமஸ்மீதி
ப்ரஹ்மப்ரணவ-மனுஸ்மரன் சரீரத்ரய-முத்-
ஸ்ருஜ்ய ஸ க்ருதக்ருத்யோ பவதீத்யுபநிஷத் || 3.86 ||
இதி த்ருதீயோபதேச: ||

த்யக்த்வா லோகாம்ச்ச வேதாம்ச்ச

விஷயானிந்த்ரியாணி ச |

ஆத்மன்யேவ ஸ்திதோ யஸ்து ஸ யாதி பரமாம்

கதிம் || 4.1 ||

நாமகோத்ராதிவரணம் தேசம் காலம் க்ருதம்

குலம் |

வயோ வ்ருத்தம் வ்ரதம் சீலம்

க்யாபயேந்நைவ ஸத்யதி: || 4.2 ||

4.1 உலக வியாபாரங்களையும், வைதீக கர்மங்களையும்
இந்திரிய வியாபாரங்களையும் விஷயங்களையும் துறந்து
எவன் ஆத்மாவிலேயே நிலைபெறுகிறானோ அவன் உத்தம
கதியை அடைகிறான்.

4.2 பெயர் கோத்திரம் முதலிய சூழல்களையும் தேசம்
காலம் படிப்பு குலம் வயது தொழில் விரதம் சீலம்
முதலியவற்றைப் பற்றி நல்ல துறவி எண்ணிப் பார்க்கவே
கூடாது.

4.3 எந்த ஸ்திரீயுடனும் சம்பாஷணை கூடாது. முன்
பார்த்தவர்களையும் கூட நினைக்கக்கூடாது. அவர்களைப்
பற்றிய கதைகளையும் விலக்க வேண்டும். அவர்களுடைய
படங்களையும் எழுத்துக்களையும் பார்க்கக்கூடாது.

न संभाषेत् स्त्रियं कांचित् पूर्वदृष्टं च न स्मरेत् ।
कथां च वर्जयेत् तासां न पश्येल्लिखितामपि

॥ ४.३ ॥

अहंकारो ममत्वं च चिकित्सा धर्मसाहसम् ।
प्रायश्चित्तं प्रवासश्च मन्त्रौषध-पराशिषः

॥ ४.६ ॥

प्रतिषिद्धानि चैतानि सेवमानो ब्रजेदथः ॥
प्रतिग्रहं न गृह्णीया त्रैவ चान्यं प्रदापयेत् ॥
एषस्वधर्मो विख्यातो यतीनां नियतात्मनाम्

॥ ४.१३ ॥

मौनं योगासनं योगस्तितिक्षैकान्तशीलता ।
निःस्पृहत्वं समत्वं च सप्तैतान्येकदण्डिनाम्

॥ ४.२४ ॥

विविदिषा-संन्यासी चेत् शतपथं गत्वा आचार्यादिभि-
र्विप्रैस्तिष्ठ तिष्ठ महाभाग दण्डं वस्त्रं कमण्डलुं गृहाण,

4.6 அஹங்காரம் மமகாரம் சிகிச்சை தருமகாரியங்களை
மேற்கொள்ளாதல், பிராயச்சித்தம், அயல்நாடு செல்லுதல்
மந்திரம், மருந்து, பிறர்க்கு ஆசி ஆகியவை விலக்கு.
அவற்றைச் சேவிக்கும் துறவி கீழ்நோக்கிச் செல்பவ
னாவான்.

4.13 தானம் வாங்கக்கூடாது, பிறருக்குக் கொடுக்கவும்
கூடாது. நியமத்தைக் கைக்கொண்ட துறவிகளுக்கு
இது ஸ்வதர்மம் என்பது பிரசித்தம்.

ந ஸம்பாஷேத் ஸ்த்ரியம் காஞ்சித்
 பூர்வ-த்ருஷ்டாஞ்ச ந ஸ்மரேத் ।
 கதாஞ்ச வர்ஜயேத் தாஸாம் ந
 பச்யேல்லிகிதாமபி ॥ 4.3 ॥
 அஹங்காரோ மமத்வஞ்ச சிகித்ஸா
 தர்மஸாஹஸம் ।
 ப்ராயச்சித்தம் ப்ரவாஸச்ச மந்த்ரௌஷத்
 பராசிஷு: ॥ 4.6 ॥
 ப்ரதிஷித்தானி சைதானி ஸேவமானோ
 வ்ரஜேதத: ।
 ப்ரதிக்ரஹம் ந க்ருஹ்ணீயாந் நைவ சான்யம்
 ப்ரதாபயேத் ॥
 ஏஷ: ஸ்வதர்மோ விக்க்யாதோ யதீனாம்
 நியதாத்மனாம் ॥ 4.13 ॥
 மௌனம் யோகாஸனம் யோகஸ்தி-
 திகைக்ஷகாந்தகீலதா ।
 நி: ஸ்ப்ருஹத்வம் ஸமத்வஞ்ச ஸப்தைதான்யேக
 தண்டினாம் ॥ 4.24 ॥
 விவிதிஷா ஸந்ந்யாஸீ சேத் சதபதம் கத்வா
 ஆசார்யாதிபிர்-விப்ரைஸ்திஷ்ட்ட திஷ்ட்ட
 மஹாபாக தண்டம் வஸ்த்ரம் கமண்டலும்

 4.24 மௌனம் யோகாஸனம் யோகப்பயிற்சி, பொறுமை,
 தனிமையில் நாட்டம், பற்றின்மை ஸமத்துவம் என்ற
 ஏழும் ஏகதண்டிகளான துறவிகள் கைக்கொள்ள
 வேண்டியவை.
 4.38 (வித்வத் ஸந்நியாஸியாயில்லாமல்) ஞானத்தை
 நாடும் விவிதிஷா ஸந்நியாஸியானால் அவன் துறந்து

ப்ரணவ-மஹாவாக்யग्रहणार्थं गुरुनिकटमागच्छेत्याचार्यै-
 र्दण्डं कटिसूत्र-कौपीनं शाटीमेकां कमण्डलुं पादादि-
 मस्तकप्रमाण-मव्रणं सौम्यकालपृष्ठं सलक्षणं वैणवं
 दण्डमेक-माचमन-पूर्वकं दण्डं परिग्रहेत् प्रणव पूर्वकं
 कमण्डलुं परिगृह्य कौपीनाधारं कटिसूत्र-मोमिति
 गृह्याच्छादकं कौपीनमोमिति वस्त्र-माचमनपूर्वकं
 योगपट्टाभिषिक्तो भूत्वा कृतार्थोऽहमिति मत्वा
 स्वाश्रमाचारपरो भवेदित्युपनिषत् ॥ ४.३८ ॥
 इति चतुर्थोपदेशः ॥

अथ हैनं पितामहं नारदः पप्रच्छ भगवन्
 सर्वकर्मनिवर्तकः सन्यास इति त्वयैवोक्तः पुनः
 स्वाश्रमाचारपरो भवेदित्युच्यते । ततः पितामह
 उवाच ॥ ५.१ ॥

செல்லுகையில் ஆசாரியர் முதலிய விப்ரர்களால்
 'பாக்கியசாலியே! நில், நில், தண்டம், வஸ்திரம்,
 கமண்டலு முதலியவற்றை ஏற்றுக் கொள், பிரணவ
 மஹாவாக்கிய உபதேசம் வாங்கிக் கொள்ள குருவை
 நாடிச் செல்' என்று கூறப் பெற்று தண்டம், அரை
 நாண், கோவணம், ஒரு வஸ்திரம் கமண்டலு, கால்
 முதல் தலை வரை நீண்டதும், சொத்தை இல்லாததும்,
 அழகானதும், அடி கறுத்ததுமான மூங்கில் தண்டம்
 ஆகியவற்றை கிரகிக்க வேண்டும். ஆசமனம் செய்து
 தண்டத்தை ஏற்று, பிரணவத்தை உச்சரித்துக் கமண்
 டலுவை கிரகித்து, கோவணத்திற்கு ஆதாரமான அரை

க்ருஹாண, ப்ரணவ-மஹாவாக்ய: க்ரஹணார்த்தம்
 குருநிகடமாகச்ச இத்யாசார்யைர் தண்ட
 கடிஸூத்ர-கௌபீனம் சாடமேகாம்
 கமண்டலும், பாதாதிமஸ்தகப்ரமாணம்
 அவ்ரணம் ஸௌம்ய காலப்ருஷ்ட்டம்
 ஸலக்ஷணம் வைணவம் தண்டமேகம் ஆசமன
 பூர்வகம் தண்டம் பரிக்ரஹேத், ப்ரணவபூர்வகம்
 கமண்டலும் பரிக்ருஹ்ய கௌபீனாதாரம்
 கடிஸூத்ரம் ஓமிதிக்க்ருஹ்யாச்சாதகம் கௌபீன-
 மோமிதி வஸ்த்ரம் ஆசமன பூர்வகம் யோக
 பட்டாபிஷிக்தோ பூத்வா
 க்ருதார்த்தோ(அ)ஹமிதிமத்வா
 ஸ்வாச்ரமாசாரபரோ பவேதித்யுபநிஷத் || 4.38 ||
 இதி சதுர்த்தோபதேச: ||

அத ஹேனம் பிதாமஹம் நாரத: பப்ரச்ச
 பகவன், ஸர்வகர்ம நிவர்த்தக: ஸந்ந்யாஸ இதி
 த்வயைவோக்த: புன: ஸ்வாச்ரமாசாரபரோ
 பவேதிதி உச்யதே | தத: பிதாமஹ உவாச || 5.1 ||

நாணே 'ஓம்' என்று வாங்கிக் கொண்டு, கோவணத்தையும்கூட 'ஓம்' என்று வாங்கிக் கொண்டு ஆச்மனம் செய்து வஸ்திரத்தையும் ஏற்று யோகப் பட்டாபிஷேகம் பெற்று 'நான் க்ருதார்த்தனானேன்' என்று கருதித் தனது ஆசிரமத்திற்குரிய ஆசாரத்தைக் கைகொள்ள வேண்டும் என்பது உபநிஷத்து. இங்ஙனம் நாலாவது உபதேசம்.

5.1 நாரதர் பிரம்மாவிடம் கேட்டார்: 'பகவானே! எல்லாக் கருமங்களையும் துறப்பதே ஸந்நியாஸம் என்று

शरीरस्य देहिनो जाग्रत्-स्वप्न-सुषुप्ति-तुरीयावस्थाः
सन्ति तदधीना कर्मज्ञानवैराग्यप्रवर्तकाः पुरुषा
जन्तवस्तदनुकूलाचाराः सन्ति । तथैव चेद्भगवन्
संन्यासाः कति भेदास्तदनुष्ठानभेदाः कीदृशस्तत्त्वतो-
ऽस्माकं वक्तु-मर्हसीति । पितामह उवाच

॥ ५.२ ॥

एक एव संन्यासः अज्ञानेनाशक्तिवशात् कर्म लोपश्च
त्रैविध्यमेत्य वैराग्यसंन्यासो ज्ञानसंन्यासो ज्ञानवैराग्य-
संन्यासः कर्मसंन्यासश्चेति चातुर्विध्यमुपागतस्तद्यथेति ।
विषयवैतृष्यमेत्य प्राक्पुण्य कर्मवशात् संन्यस्तः स
वैराग्यसंन्यासी । शास्त्र-ज्ञानात् सर्वसंसारं निर्वृत्य
देहवासनां शास्त्र-वासनां लोकवासनां त्यक्त्वा

உங்களால் கூறப்பட்டது. மறுபடி ஸந்நியாஸி தனது
ஆசிரமத்திற்குரிய கருமங்களைச் செய்ய வேண்டும்
என்றும் கூறுகிறீர்களே. பிரம்மா கூறியது :-

5.2 ஜீவனுடைய சரீரத்திற்கு ஜாக்ரம் ஸ்வப்னம்
ஸுஷுப்தி துரீயம் என்ற அவஸ்தைகள் இருக்கின்றன.
அதற்கு வசப்பட்டு கர்மம் ஞானம் வைராக்யம் ஆகிய
வற்றில் பிரவிருத்திக்கும் புருஷர்களாகிய ஜீவர்கள்
அதற்கனுகூலமான ஆசாரமுடையவர்களாகிறார்கள்.

நாரதர் : அப்படியானால், பகவானே, ஸந்நியாஸத்
தின் பாகுபாடுகள் யாவை அவற்றின் அனுஷ்டான
பேதங்கள் யாவை என்று எங்களுக்குக் கூறியருள
வேண்டும்.

சரீரஸ்ய தேஹிளோ ஜாக்ரத் ஸ்வப்ன -
 ஸுஷுப்தி — துரீயாவஸ்த்தா: ஸந்தி தததீன:
 கர்மஜ்ஞான வைராக்ய ப்ரவர்த்தகா: புருஷா:
 ஜந்தவஸ்ததனுக்லாசாரா: ஸந்தி | ததைவசேத்
 பகவன் ஸந்ந்யாஸா: கதிபேதாஸ் ததனுஷ்ட்டான
 பேதா: கீத்ருசஸ்தத்வதோ (அ)ஸ்மாகம் வக்து-
 மர்ஹஸீதி | பிதாமஹ உவாச || 5.2. ||

ஏக ஏவ ஸந்ந்யாஸ: அஜ்ஞானேனாசக்தி
 வசாத் கர்மலோபச்ச த்ரைவித்த்யமேத்ய
 வைராக்ய ஸந்ந்யாஸோ ஜ்ஞானஸந்ந்யாஸோ
 ஜ்ஞான வைராக்ய ஸந்ந்யாஸ:
 கர்மஸந்ந்யாஸச்சேதி சாதுர்வித்த்ய —
 முபாகதஸ்தத்யதேதி | விஷய வைத்ருஷ்ணய —
 மேத்ய ப்ராக்புண்ய கர்மவசாத் ஸந்ந்யஸ்த: ஸ
 வைராக்ய ஸந்ந்யாஸீ சாஸ்த்ர ஜ்ஞானாத்
 ஸர்வஸம்ஸாரம் நிர்வ்ருத்ய தேஹ வாஸனாம்
 சாஸ்த்ரவாஸனாம் லோக வாஸனாம் த்யக்த்வா

5.3 ஸந்நியாஸம் ஒன்றே. அக்ஞானத்தாலும் சக்தியின்
 மையாலும் கருமத்தின் நீக்கத்திலும் வைராக்கிய
 ஸந்நியாஸம் ஞானஸந்நியாஸம் ஞானவைராக்கிய ஸந்
 நியாஸம் கர்ம ஸந்நியாஸம் என நான்கு வகை
 ஏற்படுகின்றன. பூர்வபுண்ணிய வசத்தால் விஷயங்களில்
 வைராக்கியம் உதித்துத் துறவை ஏற்பவன் வைராக்கிய
 ஸந்நியாஸி. சாஸ்திர ஞானத்தால் ஸம்ஸாரத்தை
 முற்றும் துறந்து தேகவாசனை, சாஸ்திரவாசனை லோக
 வாசனை ஆகியவற்றையும் விடுத்து ஸாதன சதுஷ்டய
 ஸம்பன்னாகுதியவன் ஞான ஸந்நியாஸி. ஞானத்தாலும்

साधनचतुष्टय-संपन्नो यः संन्यस्यति स एव ज्ञान-
 संन्यासी । ज्ञानवैराग्याभ्यां स्वरूपानुसंधानेन देहमात्रा-
 वशिष्टः जातरूपधरो भवति स ज्ञानवैराग्य-संन्यासी ।
 ब्रह्मचर्यं समाप्य गृही भूत्वा वानप्रस्थाश्रममेत्य वैराग्य
 भावेऽपि आश्रम क्रमानुसारेण यः संन्यस्यति स कर्म-
 संन्यासी । कर्मसंन्यासोऽपि द्विविधः । निमित्तसं-
 न्यासोऽनिमित्त-संन्याश्चेति । निमित्तस्त्वातुरः ।
 अनिमित्तः क्रम-संन्यासः । आतुरो जीवति चेत्
 क्रमसंन्यासः कर्तव्यः ॥ ५.३ ॥

निर्वैरेण समं पश्यन् द्विजगो-मृगाश्वादिषु ।
 भावयन् मनसा विष्णुं परमात्मानमीश्वरम् । चिन्मयं

வைராக்கியத்தாலும் ஸ்வரூபானுஸந்தானமுடையவனாகி
 தேகம் மட்டும் மிகுந்தவனாகப் பிறந்தமேனியாகச்
 சஞ்சரிப்பவன் ஞான வைராக்கிய ஸந்நியாஸி. பிரம்ம
 சரியத்தை முடித்து கிருஹஸ்தாசிரமம் ஏற்றுப் பிறகு
 வானப்ரஸ்தனாகி வைராக்கியமுடையவனாயிருந்தாலும்
 ஆசிரமக்கிரமத்தில் ஸந்நியாஸமேற்பவன் கர்ம ஸந்நி
 யாஸி.

கர்ம ஸந்நியாஸமும் இருவகை:-

நிமித்த ஸந்நியாஸம், அநிமித்த ஸந்நியாஸம். நிமித்த
 மாவது (மரண காலத்தில்) ஆதூர ஸந்நியாஸம் அநிமித்த
 மாவது கிரம ஸந்நியாஸம். ஆதூர ஸந்நியாஸியும்
 பிறகு ஜீவித்திருந்தால் கிரமமாக ஸந்நியாஸத்தை ஏற்க
 வேண்டும்.

ஸாதன சதுஷ்டய ஸம்பன்னோ ய: ஸந்ந்யஸ்யதி
 ஸ ஏவ ஜ்ஞான ஸந்ந்யாஸீ | ஜ்ஞான
 வைராக்யாப்யாம் ஸ்வரூபானு ஸந்த்தானேன
 தேஹ மாத்ராவசிஷ்ட: ஜாத ரூபதரோ பவதி
 ஸ ஜ்ஞான வைராக்ய ஸந்ந்யாஸீ | ப்ரஹ்மசர்யம்
 ஸமாப்ய க்ருஹீ பூத்வா வானப்ரஸ்த்தாச்ரம
 மேத்ய வைராக்யபாவே (அ)பி ஆச்ரம
 க்ரமானுஸாரேண ய: ஸந்ந்யஸ்யதி ஸ
 கர்மஸந்ந்யாஸீ | கர்ம ஸந்ந்யாஸோ (அ)பி
 த்விவித: | நிமித்த ஸந்ந்யாஸோ அநிமித்த
 ஸந்ந்யாஸச்சேதி | நிமித்தஸ் த்வாதூர: |
 அநிமித்த: க்ரம ஸந்ந்யாஸ: | ஆதுரோ ஜீவதி
 சேத் க்ரமஸந்ந்யாஸ: கர்த்தவ்ய: || 5.3 ||

நிர்வைரேண ஸமம் பச்யன் த்விஜகோ —
 ம்ருகாச்வாதிஷு | பாவயன் மனஸா விஷ்ணும்
 பரமாத்மானமீச்வரம் | சின்மயம் பரமானந்தம்

5.4 எங்கும் பகையின்றி பிராம்மணன், பசு, மான், குதிரை முதலிய எல்லாவற்றையும் பரமாத்மாவான் ஈச்வர வடிவாக எண்ணி தியானித்துக் கொண்டு சின்மயமும் பரமானந்தமுமான பிரம்மமே நான் என்று நினைத்துக் கொண்டு மனோதண்டம் தரித்து ஆசைகளை விட்டு திசைகளை ஆடையாகக் கொண்டு மனதாலும் வாக்காலும் உடலாலும் எல்லாச் செயல்களிலும் சம்சாரத்தை முற்றுந் துறந்தவனாய் ஸ்வரூபானு ஸந்தானத்தில் ஆழ்ந்தவன் முக்தனாவான் என்பது உபநிஷித்து. இங்ஙனம் ஐந்தாவது உபதேசம்.

परमानन्दं ब्रह्मैवाहमिति स्मरन् । ज्ञात्वैवं मनोदण्डं
धृत्वा आशादि निवृत्तो भूत्वा आशाम्बरधरो भूत्वा
सर्वदा मनो वाक् कायकर्मभिः सर्वसंसार-मुत्सृज्य
स्वरूपानुसन्धानेन मुक्तो भवतीत्युपनिषत् । इति
पंचमोपदेशः ॥ ५.४ ॥

नारदः अभ्यासः कथमिति । जीवदवस्थां प्रथमं
जाग्रत् द्वितीयं स्वप्नं तृतीयं सुषुप्तं चतुर्थं तुरीयं
चतुर्भिर्विरहितं तुरीयातीतम् । विश्व तैजस प्राज्ञ-
तटस्थ-भेदैरेक एव । एको देवः साक्षी निर्गुणश्च
तद्ब्रह्माहमिति व्याहरेत् । नो चेज्जाग्रदवस्थायां
जाग्रदादि चतस्रोऽवस्थाः स्वप्ने स्वप्नादि चतस्रोऽवस्थाः

6.1 நாரதர் கேள்வி :- அப்பியாஸம் எங்ஙனம்? விடை — ஜீவனுடைய அவஸ்தைகள் நான்கு. முதல் ஜாக்ரம், இரண்டாவது ஸ்வப்னம், மூன்றாவது ஸுஷுப்தி, நாலாவது துரீயம்; நாலையுங் கடந்தது துரீயாதீதம். இந்த நாலு நிலைகளிலும் ஒருவனே விச்வன் தைஜஸன் ப்ராஜ்ஞன் தடஸ்தன் என பேதப்படுகிறான். ஸாக்ஷி யாகவும் நிர்க்குணனாகவுமுள்ள தேவன் ஒருவனே. அவன்தான் பிரம்மம். அந்த பிரம்மமாகவே நான் இருக்கிறேன் என்று கருதவேண்டும். அப்படியில்லாத பொழுது ஜாக்ராவஸ்தையில் ஜாக்ரம் முதலிய நாலு அவஸ்தைகளும், ஸ்வப்னத்தில் ஸ்வப்னம் முதலிய நான்கும், ஸுஷுப்தியில் ஸுஷுப்தி முதலிய நான்கும், துரீயத்தில் துரீயம் முதலிய நான்கும் உள்ளூர இருந்து கொண்டே இருக்கும். துரீயாதீதமான நிர்க்குண நிலை

ப்ரஹ்மைவாஹமிதி ஸ்மரன் | ஜ்ஞாத்வைவம்
மனோதண்டம் த்ருத்வா ஆசாதி நிவ்ருத்தோ
பூத்வா ஆசாம்பரதரோ பூத்வா ஸர்வதா ம்னோ
வாக் காய கர்மபி: ஸர்வ ஸம்ஸார —
முத்ஸ்ருஜ்ய ஸ்வ்ருபானு ஸந்த்தா னேன
முக்தோ பவதீத் யுப நிஷத் || இதி

பஞ்சமோபதேச: || 5.4 ||

நாரத: அப்யாஸ: கதமிதி ||

ஜீவதவஸ்த்தாம் ப்ரதமம் ஜாக்ரத் த்விதீயம்
ஸ்வப்னம் த்ருதீயம் ஸுஷுப்தம் சதுர்த்தம்
துரீயம் சதுர்ப்பிர்விரஹிதம் துரியாதீதம் | விச்வ
தைஜஸ ப்ராஜ்ஞ தடஸ்த்த பேதேரேக ஏவ |
ஏகோ தேவ: ஸாக்ஷீ நிர்க்குணச்ச தத்ப்ரஹ்மாஹ
மிதி வ்யாஹரேத் | நோ சேஜ்-
ஜாக்ரத வஸ்த்தாயாம் ஜாக்ர-
தாதி சதஸ்ரோ(அ)வஸ்த்தா: ஸ்வப்னே
ஸ்வப்னாதி சதஸ்ரோ (அ) வஸ்த்தா: ஸுஷுப்தே

அடைந்தவனுக்கு அவை இல்லை. ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம
காரண ரூபிகளான விச்வன் தைஜஸன் ப்ராஜ்ஞன் ஆகி
யோராலும் ஈச்வரனாலும் எல்லா அவஸ்தைகளும்
அனுபவிக்கப்பட்டாலும் ஸாக்ஷியாக இருப்பவன்
ஒருவனே. தடஸ்தன் பார்ப்பவனாயினும் பார்ப்பவ
னல்லன். கர்த்தருத்வம் போக்த்தருத்வம் அஹங்காரம்
முதலியவற்றால் கவரப்பட்டவன் ஜீவன். கவரப்படா
தவன் ஜீவனல்லன். ஜீவனும் கவரப்படாதவன் என்றால்
அது அப்படியன்று. வாழ்க்கையில் மானத்தால் க்ஷேத்ர
மாகிய சரீராபிமானமும் சரீராபிமானத்தால் ஜீவத்

சுषுப்தே சுषுப்தாதி சதஸ்ரோ஽வஸ்தா: துரியே துரியாதி
 சதஸ்ரோ஽வஸ்தா: । ந த்வெவ் துரியாதிதஸ்ய நிர்஑ுணஸ்ய ।
 स्थूलसूक्ष्मं-कारणरूपै-र्विश्वतैजस प्राज्ञेश्वरै: सर्वावस्थासु
 साक्षीत्वेक एवावतिष्ठते । उत तटस्थो द्रष्टा तटस्थो
 न द्रष्टा द्रष्टृत्वान्न द्रष्टृत्व कर्तृत्व-भोक्तृत्वाहंकारादिभि:
 स्पृष्टो जीव: जीवेतरो न स्पृष्ट: । जीवोऽपि न स्पृष्ट
 इति चेन्न । जीवाभिमानेन क्षेत्राभिमान: । शरीरा-
 भिमानेन जीवत्वम् । जीवत्वं घटाकाश-महाकाशवद
 व्ययधानेऽस्ति । व्यवधानवशादेव हंस: सोऽहमिति
 मन्त्रेण उच्छ्वासनि:श्वास व्यपदेशेनानुसंधानं करोति
 एवं विज्ञाय शरीराभिमानं त्यजेन्नशरीराभिमानी भवति ।
 स एव ब्रह्मेत्युच्यते ॥ ६.१ ॥

वाग्दण्ड: कर्मदण्डश्च मनोदण्डश्च ते त्रय: ॥

தன்மையும் ஏற்படுகிறது. ஜீவத்வம் குடத்தின் ஆகாயத்
 திற்கும் பேராகாயத்திற்கும் உள்ள உறவு போல்
 ஒன்றில் ஒன்று மறையாதபோது உண்டு. மறைந்து
 போகும் பொழுது, மூச்சு விடும் போதும் வாங்கும்
 போதும் இடைவிடாது 'ஹம்ஸ: ஸோஹம்' என்ற
 மந்திரத்தால் வேற்றுமையற்ற நிலையை ஒருவன் அனு
 ஸந்தானம் செய்கிறான். இங்ஙனமுணர்ந்து சரீராபி
 மானத்தைத் துறந்து விட்டால் பிறகு சரீராபிமானம்
 வராது. (அப்பொழுது ஜீவத்வம் நீங்கும்). அவன்
 பிரம்மமே என்று கூறப்படுகிறான்.

ஸுஷுப்த்யாதி சதஸ்ரோ(அ)வஸ்த்தா: | துரீயே
துரீயாதி சதஸ்ரோ(அ)வஸ்த்தா: | ந த்வேவம்
துரீயாதீதஸ்ய நிர்க்கு ணஸ்ய | ஸ்தூல-ஸூக்ஷ்ம-
காரணரூபைர்-விச்வ-தைஜஸ-ப்ராஜ்ஞேச்வரை:
ஸர்வாவஸ்த்தாஸு ஸாக்ஷித்வேக

ஏவாவதிஷ்ட்டதே | உத தடஸ்த்தோ க்ரஷ்டா
தடஸ்த்தோ ந க்ரஷ்டா க்ரஷ்ட்ருத்வாந் ந
க்ரஷ்டைவ கர்த்த்ருத்வ.போக்த்ருத்வ

(அ)ஹங்காராதிபி: ஸ்ப்ருஷ்டோ ஜீவ:
ஜீவேதரோ ந ஸ்ப்ருஷ்ட: | ஜீவோ(அ)பி ந
ஸ்ப்ருஷ்ட: இதி சேந்ந | ஜீவாபிமானேன
க்ஷேத்ராபிமான: சரீராபிமானேன ஜீவத்வம் |
ஜீவத்வம் கடாகாச மஹாகாசவதவ்யவதானே
அஸ்தி | வ்யவதான வசாதேவ ஹம்ஸ:

ஸோ(அ)ஹமிதி மந்த்ரேண உச்ச்வாஸ — நி:
ச்வாஸ - வ்யபதேசேனா ஸந்த்தானம் கரோதி |
ஏவம் விஜ்ஞாய சரீராபிமானம் த்யஜேந்ந
சரீராபிமானீ பவதி | ஸ ஏவ ப்ரஹ்மேத்யுச்யதே

॥ 6.1 ॥

வாக்தண்ட: கர்ம தண்டச்ச மனோ தண்டச்ச தே
த்ரய: |

6.5 (அப்பியாஸம்) வாக்தண்டம், கர்மதண்டம், மனோ
தண்டம் என மூன்று. எவனுக்கு இவை இயற்கை
யாகிவிடுகின்றனவோ அவன்தான் த்ரிதண்டியான
சிறந்த ஸந்நியாஸி.

6.10 பரதத்துவத்தை உணர்ந்தவன் வர்ணசிரம தருமங்

यस्यैते नियतादण्डाः स त्रिदण्डी महायतिः

॥ ६.५ ॥

परतत्त्वं विजानाति सोऽति वर्णाश्रमी भवेत् ।

वर्णाश्रमादयो देहे मायया परिकल्पिताः

॥ ६.१० ॥

निःस्तुति-निर्नमस्कारो निः स्वधाकार एव च ।

चलाचलनिकेतश्च यति र्यादृच्छिको भवेत् ॥

इत्युपनिषत् ॥ इति षष्ठोपदेशः ॥ ६.३८ ॥

अथ यते-नियमः कथामिति पृष्ठं नारदं पितामहः
पुरस्कृत्य । भिक्षुश्चतुर्दशकरणानां न तत्रावकाशं दद्या-
दविच्छिन्न-ज्ञानाद्वैराग्य - संपत्ति-मनुभूय मत्तो न
कश्चिन्नान्यो व्यतिरिक्त इत्यात्मन्यालोच्य सर्वतः

களைக் கடந்த அதிவர்ணச் ச்ரமியாகிறான். வர்ணசிரமம் முதலியவை மாயையால் தேகத்தில் கற்பிக்கப் பட்டவை.

6.38 (தேவதைகளின்) துதியோ, (மனிதர்களை) வணங்குதலோ பித்ருக்களை 'ஸ்வதா' என்று ஆராதிப்பதோ அவனுக்கு இல்லை. சராசரப் ரபஞ்சமே வீடாகக் கொண்டு ஸந்நியாஸியானவன் தானாகக் கிடைப்பதில் திருப்தியடைபவனாக விளங்குவான் என்பது உபநிஷத்து. இங்ஙனம் ஆளுவது உபதேசம்.

7.2 ஸந்நியாஸியின் நியமம் எப்படிப்பட்டது என்று கேட்ட நாரதரை முன்னிட்டு பிரம்மா கூறியது — ஸந

யஸ்யைதே நியதா தண்டா: ஸ த்ரிதண்ட

மஹாயதி: || 6.5 ||

பரதத்வம் விஜாநாதி ஸோ(அ)திவர்ணச்ரம்

பவேத் |

வர்ணச்ரமாதயோதேஹே மாயயா

பரிகல்பிதா: || 6.10 ||

நி: ஸ்துதிர்-நிர்நமஸ்காரோ நி: ஸ்வதாகார ஏவ ச |

சலாசல நிகேதச்ச யதிர் யாத்ருச்சிகோ பவேத் |

இத்யுபநிஷத் | இதி ஷஷ்டோபதேச: || 6.38 ||

அத யதேர் நியம: கதமிதி ப்ருஷ்டம் நாரதம்
பிதாமஹ: புரஸ்க்ருத்ய | பிக்ஷுச்சதுர்த்தச
கரணனாம் ந தத்ராவகாசம் தத்யா-தவிச்சின்ன
ஜ்ஞானாத்-வைராக்ய ஸம்பத்திமனுபூய மத்தோ
ந கச்சிந் நான்யோ வ்யதிரிக்த இதி ஆத்மன்
யாலோச்ய ஸர்வத: ஸ்வரூபமேவ பச்யன்

நியாஸி (பத்து இந்திரியங்கள், மனம் புத்தி சித்தம்
அஹங்காரம் என்ற நான்கு ஆக) பதினான்கு கரணங்
களுக்கும் அவகாசமளிக்காமல் பிளவுபடாத ஞானத்
தால் வைராக்கியச் செல்வத்துடன் கூடியவனாய் 'என்
னைத் தவிர வேறு எதுவுமில்லை' என்று மனதில் பரி
சீலித்து எங்கும் ஸ்வரூபத்தையே பார்ப்பவனாய் ஜீவன்
முக்தி நிலையில் நின்று பிராரப்தத்தின் பிரதிபிம்பம் நாச
மாகும் வரை நான்கு விதமான ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்து
தேகம் வீழும் வரை ஸ்வரூபானு ஸந்தானத்திலேயே
வசிக்க வேண்டும்.

7.4 (ஸந்நியாஸிகள் படிப்படியாக ஐந்து வகை) குடச
கனுக்கும் பஹுதகனுக்கும் மனிதர்களால் உச்சரிக்கப்

स्वरूपमेव पश्यन् जीवन्मुक्तिमवाप्य प्रारब्ध-प्रतिभास-
नाशपर्यन्तं चतुर्विधं स्वरूपं ज्ञात्वा देहपतनपर्यन्तं
स्वरूपानुसंधानेन वसेत् ॥ ७.२ ॥

குடீசக பஹூதகயோ-மநுஷப்ரணவ: ஹ்ஸபரமஹ்ஸயோ-
ரான்தரப்ரணவ: துரியாதிதாவதூதயோ-ப்ரஹ்மப்ரணவ: ।
குடீசக பஹூதகயோ: ஸ்ரவணம் ஹ்ஸ பரமஹ்ஸயோர்மனந்
துரியோதிதாவதூதயோ-நிதித்யாஸ: ।

सर्वेषा-मात्मानुसन्धानं विधिरित्येवं मुमुक्षुः सर्वदा
संसारतारकं तारक-मनुस्मरन् मुक्तो वसेत् । अधिकार
विशेषेण कैवल्यं प्राप्युपाय-मन्विष्येद्यतिरित्युपनिषत् ।
इति सप्तमोपदेशः ॥ ७.४ ॥

ओमितिब्रह्म । ओमित्येकाक्षर-मन्तः प्रणवं
विद्धि । स चाष्टधाभिद्यते । अकार-उकार-मकार-

படும் பிரணவஜபம். ஹம்ஸபரமஹம்ஸர்களுக்கு
உள்ளத்தில் தானாக நிகழும் அந்தர பிரணவஜபம். துரியா
தீத அவதூதர்களுக்கு பிரம்மஸ்வரூபமாக விளங்கும்
பிரணவம். குமசக பஹுதர்களுக்கு எக்காலத்திலும்
மனனம். துரியாதீத அவதூதர்களுக்கு நிதித்தியாஸனம்
எனும் நிலைபெற்ற ஸ்திதப்ரக்ஞை. இவ்வாறாக எல்லா
ஸந்நியாஸிகளுக்கும் ஆத்மானு ஸந்தானம் விதி. முமுகுஷு
வானவன் எப்பொழுதும் ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டு
விக்கும் தாரகமந்திரமான பிரணவத்தைத் தியானித்துக்
கொண்டு உலகினின்று விடுபட்டவனாக வசிக்க

ஜீவன் முக்திமவாப்ய ப்ராரப்த ப்ரதிபாஸ-நாச
பர்யந்தம் சதுர்விதம் ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாத்வா
தேஹபதன பர்யந்தம் ஸ்வரூபானு ஸந்த்தானேன
வஸேத் || 7.2 ||

குடசக-பஹுதகயோர்-மானுஷ ப்ரணவ: ஹம்ஸ
பரம ஹம்ஸயோ-ராந்தரப்ரணவ: துரீயா
தீதாவ தூதயோர்-ப்ரஹ்மப்ரணவ: |
குடசக-பஹுதகயோ: க்ரவணம் ஹம்ஸ பரம
ஹம்ஸயோர் மனனம் துரீயாதீதாவ தூதயோர்-
நிதித்த்யாஸ: |

ஸர்வேஷா-மாத்மானுஸந்த்தானம் விதிரித்யேவம்
முமுகூ: ஸர்வதா ஸம்ஸாரதாரகம்
தாரக-மனுஸ்மரன் முக்தோவஸேத் | அதிகார
விசேஷேண கைவல்ய - ப்ராப்த்யுபாய -
மன்விஷ்யேத்யதிரித்யுபநிஷத் |

இதி ஸப்தமோபதேச: || 7.4 ||

ஓமிதி ப்ரஹ்ம | ஓமித்யேகாக்ஷரம் அந்த:
ப்ரணவம் வித்தி | ஸ சாஷ்டதாபித்யதே |
அகார-உகார-மகார-அர்த்தமாத்ரா-நாத-பிந்து-

வேண்டும். ஸந்நியாஸியானவன் அதிகார விசேஷத்தால்
தான் தானாயிருக்கும் கைவல்யப்ராப்தி உபாயத்தில்
நாட்டமுடையவனாயிருக்க வேண்டும் என்பது உப
நிஷத்து. இங்ஙனம் ஏழாவது உபதேசம்.

8.1 ஓம் என்பது பிரம்மம். ஓம் என்ற ஏகாக்ஷரம் அந்த:
ப்ரணவம் எனப்படும். அது எட்டாகப் பிரியும்.
அகாரம், உகாரம், மகாரம், அர்த்தமாத்திரை, நாதம்,

அர்ட்மாட்ரா-நாட-பிந்து-கலா-சக்திசுரேதி । சகுணு
 விராட்ரணவ: । சஹாரு நிர்஑ுணரணவ: । ஁பயாட்மகு
 ஁த்பதி ரணவ: । யதா ஑்லுது விராட் ஑்லுத: ஑்லுத:
 சஹா: । விராட்ரணவ: ஑ுடசாட்மக: ஑ட்த்ரிசத்-
 த்வாதித: । ஑ுடசமாட்ராட்மகம் கதமித்யுச்யதே ।
 அகார: ரதமு ஁காரு த்விதியா மகாரஸ்துதியா
 அர்ட்மாட்ரா சதுர்த்ரி நாட: ஑ம்சமி, பிந்து: ஑்ஷி கலா
 சப்தமி, கலாதிதா அ஑்மி, சாந்திர்நவமி, சாந்யதிதா-
 டசமி, ஁ந்மந்யேகாடசமி, மனுந்மநித்வாடசமி, ஑ுரி
 த்ரியுடசமி, மத்யமா சதுர்ட்ரி, ஑ச்யந்தி ஑ம்சடசமி, ஑ரா
 ஑ுடசமி । ஑ுநசுத்யுஷ்ரி மாட்ரா ஑ுரூஷத்வீவிய-மாசா஁-
 அ஑்ரிவின்சுத்யுத்ரம் பீடமாட்ராஸ்வரூ஑-மாசா஁ சகுணநிர்஑ுண-
 த்வமு஑ேத்ய ஁கூ஁஑ி ப்ரஹ்ரணவ: சர்வா஁ர: ஑ர் ஑்யுதிர்ரே஑
 சர்வேசுவரூ விபு: சர்வீடேவமய: சர்வர஑ம்சா஁ர஑பித்:

॥ ௧.௧ ॥

பிந்து, கலை, சக்தி ஁ன்று: விராட்பிரணவம் ஑ுகுண
 மாநது, ஑ம்ஹாரப்ரணவம் நிர்க்குணமாநது. இரண்
 ஑ும் இணைந்தது ஁த்பத்தி ப்ரணவம். விராட் ப்ரணவம்
 நீண்டது; ஑ம்ஹார ப்ரணவம் அதைவிட நீண்டது.
 விராட் பிரணவம் பதினாறு ஑குதியுடையது, முப்பத்
 தாறு தத்துவங்களைக் கடந்தது; பதினாறு மாத்திரைகள்
 ஁ங்ஙனமெனின் அது கூறப்படுகிறது. (1) அகாரம்
 (2) ஁காரம் (3) மகாரம் (4) அர்த்தமாத்திரை (5)

கலா-சக்திச் சேதி | ஸகுணே விராட் ப்ரணவ: |
 ஸம்ஹாரோ நிர்க்குண ப்ரணவ: | உபயாத்மகோ
 உத்பத்தி ப்ரணவ: | யதா ப்லுதோ விராட்,
 ப்லுத: ப்லுத: ஸம்ஹார: | விராட் ப்ரணவ:
 ஷோடசாத்மக: ஷுட்த்ரிம்சத் தத்வாதீத: |
 ஷோடசமாத்ராத்மகம் கதமித்யுச்யதே | அகார:
 ப்ரதமோ உகாரோ த்விதீயா மகாரஸ்த்ருதீயா
 அர்த்தமாத்ரா சதுர்த்தீ, நாத: பஞ்சமீ, பிந்து:
 ஷஷ்ட கலா ஸப்தமீ, கலாதீதா அஷ்டமீ,
 சாந்திர்நவமீ சாந்த்யதீதா தசமீ,
 உன்மன்யேகாதே, மனோன்மனீத்வாதே, புரீ
 த்ரயோதே மத்த்யமா சதுர்த்தே, பச்யந்தீ
 பஞ்சதே, பரா ஷோடே | புனச்சதுஷ்ஷஷ்டி
 மாத்ரா புருஷத்வைவித்ய-மாஸாத்ய
 அஷ்டாவிம்சத்யுத்தரபேத
 மாத்ராஸ்வரூபமாஸாத்ய ஸகுண நிர்க்குணத்வ
 முபேத்ய ஏகோ(அ)பி ப்ரஹ்ம ப்ரணவ:
 ஸர்வாதார: பரஞ்ஜயோதிரேஷு ஸர்வேச்வரோ
 விபு: ஸர்வதேவமய:

ஸர்வப்ரபஞ்சாதாரகர்ப்பித: || 8.1 ||

நாதம் (6) பிந்து (7) கலை (8) கலாதீதம் (9) சாந்தி
 (10) சாந்த்யதீதம் (11) உன்மனீ (12) மனோன்மனீ
 (13) புரீ (14) மத்த்யமா (15) பச்யந்தீ (16) பரா.
 மேலும் அறுபத்து நாலு மாத்திரையுடையதாகவும்,
 புருஷத்வ இரு வகையிலும், இருபத்தெட்டு உத்தர மாத்ரா
 ஸ்வரூபத்தாலும் ஸகுண நிர்க்குணத்வத்தாலும் ஒன்றே
 யாகிய பிரம்ம ப்ரணவம் பலவகைப்படும். அது

सशरीरं समारोप्य तन्मयत्वं तथोमिति । विशरीरं
 तमात्मानं परं ब्रह्म विनिश्चिनु ॥ ८.५ ॥
 तदलक्षण-मग्राह्य-मव्यवहार्य-मचिन्त्य-मव्यपदेश्य-
 मेकात्मप्रत्ययसारं प्रपंचोपशमं शिवं शान्तमद्वैतं चतुर्थं
 मन्यन्ते सब्रह्मप्रणवः स विज्ञेयो ना परस्तुरीयः सर्वत्र
 भानुवन्मुमुक्षूणामाधारः स्वयंज्योतिर्ब्रह्माकाशः
 सर्वदाविराजेत परं ब्रह्मत्वादित्युपनिषत् । इति
 अष्टमोपदेशः ॥ ८.२० ॥

अथब्रह्मस्वरूपं कथमिति नारदः पप्रच्छ । तं ह्येवात्र
 पितामहः किं ब्रह्मस्वरूपमिति । अन्योऽसावन्योऽ-
 हमस्मीति ये विदुस्ते पशवो । न स्वभावपशवस्तमेवं

அனைத்திற்கும் ஆதாரம். பரஞ்ஜோதி ஸர்வேச்வரன், விபு, ஸர்வதேவமயம் ஸர்வப்ரபஞ்சத்திற்கும் ஆதாரம் அனைத்தையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டது.

8.20 ஆத்மாவிற்கு உடலை ஆரோபணம் செய்கையில் (ஓம்) பிரணவமும் அவ்வாறே. சரீரமில்லாத ஆத்மா பரப்பிரம்மம் என்று அறிய வேண்டும். அது அடையாளமில்லாதது, பிடிபடாதது, விவரிக்க முடியாதது, நினைக்க முடியாதது, சுட்டிக்காட்ட முடியாதது, ஒன்றே ஆத்மா என்ற அறிவால் அனுசரித்து அறியத்தக்கது, பிரபஞ்சம் இல்லாதது, மங்களமானது, அமைதியானது, இரண்டற்றது, துரீயம் எனக் கருதப்படுவது அதுவே பிரஹ்மப்பிரணவம், அதைத்தான் ஆராய்ந்தறிய வேண்டும், வேறு எதையும்ன்று. அந்த துரீயம் எங்கும்

ஸசரீரம் ஸமாரோப்ய தன்மயத்வம் ததோமிதி-
விசரீரம் தமாத்மானம் பரம் ப்ரஹ்ம

விநிச்சினு || 8.5 ||

ததலக்ஷண-மக்ராஹ்ய-மவ்யவஹார்ய-மசிந்த்ய-
மவ்யபதேச்ய-மேகாத்ம ப்ரத்யயஸாரம்
ப்ரபஞ்சோபசமம் சிவம் சாந்த-மத்வைதம்
சதுர்த்தம் மன்யந்தே ஸப்ரஹ்மப்ரணவ: ஸ
விஜ்ஞேயோ நா பரஸ்துரீய: ஸர்வத்ர பானுவன்
முமுகூலணம் ஆதார:
ஸ்வயஞ்ஜ்யோதிர்ப்ரஹ்மாகாச: ஸர்வதா
விராஜேத பரம் ப்ரஹ்மத்வாநித்யுபநிஷத் ||

இதி அஷ்டமோபதேச: || 8.20 ||

அத ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் கதமிதி நாரத: பப்ரச்ச |
தம் ஹோவாச பிதாமஹ: கிம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமிதி
| அன்யோ(அ)ஸாவன்யோ(அ)ஹமஸ்மீதி யே
விதுஸ்தே பசவோ | ந ஸ்வபாவபசவஸ்தமேவம்

சூரியன் போல் பிரகாசிக்கிறது. முமுகூலணங்களுக்கு
ஆதாரமான சுயஞ்ஜோதி; பிரம்மம் பராகாசம் அந்த
பிரம்மம் அனைத்தையும் கடந்ததாக எப்பொழுதும்
பிரகாசிக்கட்டும், என்று உபநிஷத்து. இது எட்டாவது
உபதேசம்.

9.1 பிரம்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றி நாரதர் கேட்க அது
எப்படிப்பட்டதென்று பிரம்மா கூறியது.

அது வேறு நான் வேறு என்று கருதுபவர்கள்
மிருகங்கள், — இயற்கையான மிருகங்களல்லாவிட்
டாலும். இந்த உண்மையை அறிந்த வித்வான் மரண

ज्ञात्वा विद्वान् मृत्युमुखात्प्रमुच्यते नान्यः पन्था
विद्यतेऽयनाय ॥ ९.१ ॥

आत्मविद्या तपो मूलं तद्ब्रह्मोपनिषत्परम् । य
एवं विदित्वा स्वरूपमेवोनुचिन्तयं स्तत्र को मोहः कः
शोक एकत्वमनुपश्यतः ॥ ९.१२ ॥

अणोरणीयान् महतोमहीयानात्मास्य जन्तोर्निहितो
गुहायाम् । तमक्रतुं पश्यति वीत शोको धातुः
प्रसादान्महिमानमीशम् ॥ ९.१३ ॥

कविं पुराणं पुरुषोत्तमोत्तमं सर्वेश्वरं सर्वदेवैरुपास्यम् ।
अनादिमध्यान्त-मनन्तमय्यं शिवाच्युताम्भोरुह गर्भ
भूधरम् ॥ ९.१७ ॥

स्वेनावृतं सर्वमिदं प्रपञ्चं पञ्चात्मकं पञ्चसुवर्तमानम् ।
पञ्चीकृतानन्तभवप्रपञ्चं पञ्चीकृतस्ववयवैरसंवृतम् ।

வாயிலிருந்து விடுபடுகிறான். ஈடேறுவதற்கு வேறு வழியில்லை.

9.12 ஆத்ம ஞானம் தவத்தின் மூலம் வருவது. அதுவும் உபநிஷத்துக் கூறும் பிரம்மத்தை மேலாகக் கொண்டது. எவன் இவ்வாறு அறிந்து ஸ்வரூபத்தைத் தொடர்ந்து சிந்திக்கிறானோ ஒன்றேயாகிய தத்துவத்தைத் தொடர்ந்து காண்கிறானோ அவனுக்கு மதிமயக்கமேது, துன்பமேது?

9.13 அணுவிற் கணுவாகவும், பெரிதுக்குப் பெரிதாகவும் உள்ள ஆத்மா இந்த ஜீவனுடைய இருதய குகையில் மறைந்திருக்கிறான். செயலற்ற அந்த மகிமை

ஜ்ஞாத்வா வித்வான் ம்ருத்யுமுகாத் ப்ரமுச்யதே ||
 நான்ய: பந்த்தா வித்யதே(அ)யனாய || 9.1 ||
 ஆத்மவித்யா தபோமூலம் தத்ப்ரஹ்மோபநிஷத்
 பரம் |

ய ஏவம் விதித்வா ஸ்வரூபமேவானுசிந்தயம்
 ஸ்தத்ர கோ மோஹ: க: சோக

ஏகத்வமனுபச்யத: || 9.12 ||

அனோரணீயான் மஹதோ மஹீயானாத்மாஸ்ய
 ஜந்தோர் நிஹிதோகுஹாயாம் |
 தமக்ரதும் பச்யதி வீதசோகோ தாது:ப்ரஸாதான்
 மஹிமான-மீசம் || 9.13 ||

கவிம் புராணம் புருஷோத்தமோத்தமம்
 ஸர்வேச்வரம் ஸர்வதேவை ரூபாஸ்யம் |
 அனாதிமத்த்யாந்தமனந்தமவ்யயம் சிவாச்யுதாம்-
 போருஹகர்ப்பபூதரம் || 9.17 ||

ஸ்வேனாவ்ருதம் ஸர்வமிதம் ப்ரபஞ்சம்
 பஞ்சாத்மகம் பஞ்சஸுவர்த்தமானம் |
 பஞ்சீக்ருதானந்தபவ ப்ரபஞ்சம்

பொருந்திய ஈசனை அந்தக்கரணத்தின் தெளிவால்
 துன்பத்தைக் கடந்த ஒருவன் காண்கிறான்.

9.17 அனைத்தையும் காண்பவனும், அனைத்திற்கும் முந்தி
 யவனும் புருஷோத்தமனும் ஸர்வேச்வரனும் எல்லா
 தேவர்களாலும் பூஜிக்கப் பெற்றவனும், அடியும் நடுவும்
 முடிவுமற்றவனும் அளவற்றவனும் மாறுபாடற்றவ
 னும், சிவனாகவும் விஷ்ணுவாகவும் பிரம்மாவாகவும்
 உள்ளவனும் தன் வயிற்றில் பூவுலகைத் தாங்குபவனும்
 அவனே.

परात्परं यन्महतो महान्तं स्वरूप तेजोमय शाश्वतं
शिवम् ॥ ९.१८ ॥

नान्तः प्रज्ञं न बहिः प्रज्ञं न स्थूलं नास्थूलं न ज्ञानं
नाज्ञानं नोभयतः प्रज्ञ-मग्राह्य-मव्यव हार्यं स्वान्तः
स्थितः स्वयमेवेति य एवं वेद स मुक्तो भवति इत्याह
भगवान् पितामहः ॥ ९.१९ ॥

स परिव्राट् सर्वक्रियाकारक-निवर्तको गुरु-शिष्य-
शास्त्रादि-विनिर्मुक्तः सुखी धनवान् ज्ञानाज्ञानोभयातीतः
स्वयंज्योतिःप्रकाशः सर्ववेद्यः सर्वज्ञः सर्वसिद्धिदः
सर्वेश्वरः सोऽहमिति । तद्विष्णोः परमं पदं यत्र गत्वा
न निवर्तन्ते योगिनः । सूर्यो न तत्र भाति न

9.18 பஞ்சபூத வடிவாகவும் அவ்வைந்துள்ளுறை
பவனாகவும் இந்தப் பிரபஞ்சம் எவனால் வியாபிக்கப்
பட்டுளதோ, ஐந்து வடிவான அளவற்ற ஐந்து வடிவான
அவயங்களால் எவன் மறைக்கப்படவில்லையோ, எவன்
அப்பாலுக்கும் அப்பாலானவனோ, பெரிதிற்கெல்லாம்
பெரியவனோ, ஒளிமயமாகவும் என்றும் உள்ளவனாகவும்
மங்கள் வடிவினனாகவும் உள்ளவனோ அவன்தான் பிரம்மம்.

9.19 உள்பிரக்ஞையில்லாதவன் வெளிப்பிரக்ஞை
யில்லாதவன், ஸ்தூலமாக இல்லாதவன் ஸூக்ஷ்மமாக
இல்லாதவன், ஞானமாயில்லாதவன் அஞ்ஞானமா
யில்லாதவன், இரண்டுங் கலந்த வடிவாயில்லாதவன்,
பிடிபடாதவன், விவகரிக்க முடியாதவன் தனக்குள்ளே
இருந்துகொண்டு நான் தானாகவே இருப்பவன் என்று

பஞ்சீக்ருதஸ்வயவை ரஸம்வ்ருதம் |
 பராத்பரம் யன்மஹதோ மஹாந்தம் ஸ்வரூப
 தேஜோமய சாச்வதம் சிவம் || 9.18 ||

நாந்த: ப்ரஜ்ஞம் ந பஹி: ப்ரஜ்ஞம் நஸ்த்தூலம்
 நாஸ்த்தூலம் நஜ்ஞானம் நாஜ்ஞானம் நோபயத:
 ப்ரஜ்ஞம் அக்ராஹ்ய-மவ்யவஹார்யம் ஸ்வாந்த:
 ஸ்த்தித: ஸ்வயமேவேதி ய ஏவம் வேத
 ஸ முக்தோபவதி இத்யாஹ பகவான்

பிதாமஹ: || 9.19 ||

ஸ பரிவ்ராட் ஸர்வக்ரியாகாரக நிர்வர்த்தகோ
 குருசிஷ்ய-சாஸ்த்ராதிவிநிர்முத்த: ஸுகீ தனவான்
 ஜ்ஞானஜ்ஞானோபயாதீத: ஸ்வயஞ்ஜ்யோதி
 ப்ரகாச: ஸர்வவேத்ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வஸித்தித:
 ஸர்வேச்வர: ஸோ(அ)ஹமிதி |

தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் யத்ர கத்வா ந
 நிவர்த்தந்தே யோகின: |
 ஸூர்யோ ந தத்ரபாதி ந சகாங்கோ(அ)பி ந ஸ

எவன் பிரம்மத்தை அறிகிறானோ அவன் முக்தியடை
 கிறான் என்று பிரம்மா கூறினார்.

9.20 (ஸ்வரூபத்தை அறிந்த) அந்த ஸந்நியாஸி செய
 லிலும் செய்வித்தலிலும் இருந்து விடுபட்டு குரு
 சிஷ்யன் சாஸ்திரம் முதலியவற்றினின்று விடுபட்டுச்
 சுகத்தையனுபவிப்பவனாக தவச்செல்வனாக, ஞானத்தை
 யும், அஞ்ஞானத்தையும் கடந்தவனாக எல்லா சித்தி
 களையும் அளிப்பவனாக ஸர்வேச்வரனாகிய அவனே
 நான் என்று உறைபவனாக விளங்குவான். அந்நிலை தான்

शशाङ्कोऽपि न स पुनरावर्तते न स पुनरावर्तते
तत्कैवल्यमित्युपनिषत् । इति नवमोपदेशः

॥ ९.२० ॥

इति नारदपरिव्राजकोपनिषत् समाप्ता ॥

புனராவர்த்ததே ந ஸ புனராவர்த்ததே

தத்கைவல்யமித்யுபநிஷத் ।

இதி நவமோபதேச: ॥ 9.20 ॥

இதி நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத் ஸமாப்தா ॥

(எங்கும் நிறைந்த) விஷ்ணுவின் பரமபதம் எனப் படுவது. அதை அடைந்த யோகிகள் மீண்டும் (இந்த ஸம்ஸார வாழ்விற்கு) திரும்புவதில்லை. அந்நிலையில் சூரியன் பிரகாசிப்பதில்லை. சந்திரன் பிரகாசிப்பதில்லை. (ஆத்மா ஒளிதான் பிரகாசிக்கிறது) அதனின்றும் மீண்டும் அந்த முக்தன் திரும்புவதில்லை; அதுதான் கைவல்யம் (தான் தானாக இருப்பது) என்ற நிலை என்பது உபநிஷத்து. இங்ஙனம் ஒன்பதாவது உபதேசம்.

நாரதபரிவ்ராஜக உபநிஷத்து முற்றும்

४६. त्रिशिखिब्राह्मणोपनिषत्

46. த்ரிசிகிப்ராஹ் மனே பநிஷத்து

॥ त्रिशिखिब्राह्मणोपनिषत् ॥ ४६ ॥

‘ओं पूर्णमदः’ इति शान्तिः ॥

ओं^१ त्रिशिखी ब्राह्मण आदित्यலोकं जगाम
तं गत्वोवाच । भगवन् किं देहः किं प्राणः किं
कारणं किमात्मेति ॥

‘सहोवाच सर्वमिदं शिव एव विजानीहि । किंतु
नित्यः शुद्धो निरंजनो विभुरद्वयः शिव एकः स्वेन
भासेदं सर्वं दृष्ट्वा तप्तायःपिण्डवदेकं भिन्नवदव-
भासते । तद्भासकं किमिति चेदुच्यते । सच्छब्द
वाच्यं अविद्या शबलं ब्रह्म । ब्रह्मणोऽव्यक्तम् ।
अव्यक्तात् महत् । महतोऽहंकारः । अहंकारात्-
पंचतन्मात्राणि । पंचतन्मात्रेभ्यः पंचमहाभूतानि ।
पंचमहाभूतेभ्योऽखिलं जगत् ॥ ६ ॥

46. த்ரிசிகிப்ராஹ்மணோபநிஷத்

‘ஓம் பூர்ணமத:’ என்று சாந்தி பாடம். (சுக்லயஜுர் வேதம்)

1. த்ரிசிகிபிராம்மணர் என்பவர் ஆதித்ய லோகம் சென்று அங்கு கேட்ட கேள்வி. ‘பகவானே! தேஹம் என்பது எவ்வகைத்து? பிராணன் எவ்வகைத்து? காரணம் எது? ஆத்மா என்பது எது?

சூரிய பகவான் கூறியது :- ‘இது எல்லாமே சிவன் என்று உணர வேண்டும். ஏனெனில் நித்யசுத்தனாகவும்,

॥ 46. த்ரிசிகிப்ராஹ்மனோபநிஷத் ॥

‘ஓம் பூர்ணமத: இதி சாந்தி: ॥

ஓம் த்ரிசிகிப்ராஹ்மண ஆதித்ய லோகம் ஜகாம்
தம் கத்வோவாச ।

பகவன் கிம் தேஹ: கிம் ப்ராண: கிம் காரணம்
கிமாத்மேதி ॥

ஸஹோவாச ஸர்வமிதம்சிவ ஏவ விஜாநீஹி ।
கிந்து நித்ய: சுத்தோ நிரஞ்ஜனோ விபுரத்வய:
சிவ ஏக: ஸ்வேந பாஸேதம் ஸர்வம் த்ருஷ்ட்வா
தப்தாய: பிண்டவத் ஏகம் பின்னவ தவபாஸதே ।
தத்பாஸகம் கிமிதி சேதுச்யதே ।

ஸச்சப்தவாச்யம் அவித்யா சபலம் ப்ரஹ்ம ।
ப்ரஹ்மனோ(அ)வ்யக்தம் । அவ்யக்தாத் மஹத் ।
மஹதோ(அ)ஹங்கார: । அஹங்காராத்
பஞ்சதன்மாத்ராணி । பஞ்சதன்மாத்ரேப்ப்ய:
பஞ்சமஹாபூதானி ।

பஞ்சமஹாபூதேப்ப்யோகிலம் ஜகத் ॥

மாசற்றவனாகவும், எங்கும் நிறைந்து இரண்டற்றவனாகவும் உள்ள சிவன் ஒருவனே தனது ஒளியால் அனைத்தையும் பார்த்து (சிருஷ்டித்து) ஒரே அக்னி இரும்புத்துண்டுகளில் வெவ்வேறு வடிவில் தோன்றுவது போல் சிவன் ஒருவனே வெவ்வேறு வடிவில் தோன்றுகிறான். அவனால் பிரகாசிக்கப்படுவது எது எனின் ‘ஸத்’ எனும் சொல்லால் குறிக்கப்படுவதும் அவித்தை அல்லது மாயையுடன் கூடியதுமான பிரம்மம். அந்த பிரம்மத்தினின்று அவ்யக்தம். அவ்யக்தத்தினின்று மஹத். மஹத்தினின்று அஹங்காரம். அஹங்காரத்தினின்று

अथकाशोऽन्तः करणमनोबुद्धि चित्ताहंकाराः ।
 वायुः समानोदान-व्यानापान-प्राणाः । वह्निः श्रोत्र
 त्वक्-चक्षु-जिह्वा-घ्राणानि । आपः शब्दस्पर्श-रूप
 रस गन्धाः । पृथिवी वाक्पाणिपाद पायूपस्थाः ।
 ज्ञानसंकल्प-निश्चयानुसन्धानाभिमाना आकाश
 कार्यान्तःकरणविषयाः । समीकरणोन्नयन-ग्रहण-
 श्रवणोच्छ्वासा वायुकार्यप्राणादि विषयाः । शब्द-
 स्पर्शरूपरस गन्धा अग्निकार्य ज्ञानेन्द्रियविषया
 अबाश्रिताः । वचनादानगमन-विसर्गानन्दधाः पृथिवी
 कार्य कर्मेन्द्रियविषयाः । कर्मज्ञानेन्द्रिय विषयेषु
 प्राणतन्मात्रविषया अन्तर्भूताः । मनोबुद्ध्योश्चित्ताहं-

ஐந்து தன்மாத்திரைகள். ஐந்து தன்மாத்திரைகளினின்று
 ஐந்து மஹாபூதங்கள். பஞ்ச மஹாபூதங்களிலிருந்து
 உலகம்.

(1) ஆகாசமே அந்தக்கரணம் மனது புத்தி சித்தம்
 அஹங்காரம். (2) வாயுவே ஸமான, உதான, வியான,
 அபான, பிராணன் என்பவை. (3) அக்னியே காது,
 மெய், கண், நாக்கு, மூக்கு. (4) ஜல தத்துவமே சப்தம்,
 ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம். (5) பிருதிவியே வாக்கு
 பாணி பாதம் பாயு உபஸ்தம். (6) ஞானம் ஸங்கல்பம்
 நிச்சயம் அனுஸந்தானம் அபிமானம் ஆகியவை ஆகாச
 காரியமான அந்தக்கரண விஷயங்கள். (7) ஒன்று
 சேர்த்தல், இடம் மாற்றுதல், எடுத்தல், கேட்டல், மூச்சு
 விடுதல் ஆகியவை வாயுகாரியமான பிராணன்
 முதலியவற்றின் விஷயங்கள். (8) சப்தம் ஸ்பர்சம்

அத ஆகாசோ(அ)ந்த:கரணமனோ புத்தி
 சித்தாஹங்காரா: | வாயு:
 ஸமானோதான-வ்யானுபான ப்ராணா: | வஹ்னி:
 ச்ரோத்ர-த்வக்-சக்ஷுர்-ஜிஹ்வா க்ராணாணி |
 ஆப: சப்த-ஸ்பர்ச-ரூபரஸகந்த்தா: | ப்ருதிவீ
 வாக் பாணிபாத பாயுபஸ்த்தா: | ஜ்ஞான-
 ஸங்கல்ப-நிச்சயானுஸந்த்தானுபிமான
 ஆகாசகார்யாந்த: கரண விஷயா: |
 ஸமீகரணோந்நயன-க்ரஹண-ச்ரவணோச்ச்வாஸா
 வாயுகார்ய-ப்ராணாதிவிஷயா: |
 சப்தஸ்பர்ச-ரூபரஸ-கந்த்தா அக்னிகார்ய
 ஜ்ஞானேந்த்ரிய-விஷயா அபாச்ரிதா: |
 வசனாதான-கமன-விஸர்க்கானந்தா:
 ப்ருதிவீகார்ய-கர்மேந்த்ரிய விஷயா: |
 கர்மஜ்ஞானேந்த்ரிய விஷயேஷு ப்ராண
 தன்மாத்ர விஷயா அந்தர்ப்பூதா: | மனோ

ரூபம் ரஸம் கந்தம் ஆகியவை அக்னிகாரியமான
 ஞானேந்த்ரிய விஷயங்கள்; ஜலத்தை ஆச்ரயித்தவை.
 (9) வசன ஆதான கமன விஸர்க்க ஆனந்தம் என்பவை
 ப்ருதிவிகார்ய கர்மேந்த்ரிய விஷயங்கள். (10) கர்மேந்
 த்ரிய ஞானேந்த்ரிய விஷயங்களில் பிராண தன்
 மாத்திரையின் விஷயங்கள் அடக்கம். (11) மனதிலும்
 புத்தியிலும் சித்தமும் அஹங்காரமும் அடக்கம். (12)
 அவகாச(இடமளித்தல்) விதூத (சிதறடித்தல்) தர்சன
 (பார்த்தல்) பிண்டிகேரண ஒன்று சேர்த்தல்) தாரணை
 (கெட்டியாக இருத்தல்) என்பவை மிகவும் ஸூக்ஷ்ம
 மான ஜீவ தன்மாத்திரையின் விஷயங்கள். இங்ஙனம்
 பன்னிரண்டு அங்கங்கள் ஆத்யாத்மிகம் ஆதிதைவிகம்

कारौ चान्तर्भूतौ । अवकाश-विधूत-दर्शन-
 पिण्डीकरण धारणाः सूक्ष्मतया जैवतन्मात्र विषयाः ।
 एवं द्वादशांगानि आध्यात्मिकानि आधिभौतिकानि
 आधिदैविकानि अत्र निशाकर-चतुर्मुख-दिग्वातार्क-
 वरुणाश्व्याग्नीन्द्रोपेन्द्र प्रजापति-यमा इत्यक्षाधि-
 देवतारूपै-र्द्वादशनाड्यन्तः प्रवृत्ताः प्राणा एव अंगानि
 अंगज्ञानं तदेव ज्ञातेति ॥ १ ॥

तस्मादन्योन्य-माश्रित्य ह्योतं प्रोत-मनुक्रमात् ।
 पंचभूत मयी भूमिः सा चेतन समन्विता ॥ ४ ॥
 तत ओषधयोऽन्नं च ततः पिण्डाश्चतुर्विधाः ।
 रसासृङ् मांस मेदोऽस्थिमज्जा शुक्रणि धातवः
 ॥ ५ ॥

केचित् तद्योगतः पिण्डा भूतेभ्यः संभवा क्वचित् ।
 तस्मिन्नन्नमयः पिण्डो नाभिमण्डलसंस्थितः ॥ ६ ॥

ஆதிபௌதிகம் ஆவன. சந்திரன், பிரம்மா, திக்கு, வாயு, சூரியன், வருணன், அச்வினி, அக்னி, இந்திரன், உபேந்திரன் பிரஜாபதி யமன் ஆகியோர் இந்திரிய அதிதேவதைகளின் வடிவில் பன்னிரண்டு நாடிகளில் சஞ்சரிக்கும் பிராணன்கள் இங்ங்னம் அங்கங்களும் அங்க ஞானமும் விளக்கப்பட்டன.

4. அதிலிருந்து ஒன்றையொன்று தழுவி குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஊடுருவி படிப்படியாகப் பஞ்சபூத மயமான பூமி சைதனியத்துடன் கூடியதாக ஆயிற்று.

புத்தயோச் சித்தாஹங்காரௌ சாந்தர்ப்பூதௌ ।
 அவகாச-விதூத-தர்சன-பிண்டிகரண-தாரண
 ஸூக்ஷ்மதயா ஜைவதன்மாத்ர விஷயா: ஏவம்
 த்வாதசாங்கானி ஆத்த்யாத்மிகானி
 ஆதிபௌதிகானி ஆதிதேவிகானி அத்ர நிசாகர-
 சதுர்முக-திக்-வாதார்க்க-வருணச்வ்யக்னீந்த்ரோ-
 பேந்த்ர-ப்ரஜாபதி-யமா இத்யக்ஷாதி
 தேவதா-ருபைர்-த்வாதசநாட்டயந்த: ப்ரவ்ருத்தா:
 ப்ராண ஏவாங்கானி அங்கஜ்ஞானம்

ததேவ ஜ்ஞாதேதி || 1 ||

தஸ்மாதன்யோன்ய-மாச்ரித்ய ஹ்யோதம்
 ப்ரோத-மனுக்ரமாத் ।

பஞ்சபூதமயீபூமி: ஸர் சேதன ஸமன்விதா || 4 ||

தத ஓஷதயோ(அ)ன்னஞ்ச தத:

பிண்டாச்சதுர்விதா: ।

ரஸாஸ்ருங்-மாம்ஸ-மேதோ அஸ்த்தி-மஜ்ஜா

சுக்ராணி தாதவ: || 5 ||

கேசித்தத் யோகத: பிண்டா பூதேப்ப்ய:

ஸம்ப்பவா: க்வசித் ।

தஸ்மின்னன்னமய: பிண்டோ நர்பிமண்டல

ஸம்ஸ்த்தித: || 6 ||

5. அதில் செடி கொடிகளும் அன்னமும் நான்குவிதமான பிண்டங்களும் தோன்றின. ரஸம், இரத்தம், மாம்ஸம், மேதை, எலும்பு, ஊன், சுக்லம் முதலியவை உட்லில் தாதுக்கள்.

6. அவற்றின் கூட்டுறவால் சில பிண்டங்கள்; பஞ்சபூதங்

अस्य मध्येऽस्ति हृदयं सनालं पद्म कोशवत् ।
 सत्त्वान्त वर्तिनो देवाः कर्त्रहंकार चेतनाः ॥ ७ ॥
 अस्य बीजं तमः पिण्डं मोहरूपं जडं घनम् ।
 वर्तते कण्ठ-माश्रित्य मिश्रीभूत-मिदं जगत् ॥ ८ ॥
 प्रत्यगानन्दरूपात्मा मूर्ध्नि स्थाने परे पदे ।
 अनन्तशक्ति संयुक्तो जगद्रूपेण भासते ॥ ९ ॥
 सर्वत्र वर्तते जाग्रत् स्वप्नं जाग्रति वर्तते ।
 सुषुप्तं च तुरीयं च नान्यावस्थासु कुत्रचित्
 ॥ १० ॥

सर्वदेशेष्वनुस्यूतश्चतூரூபः शिवात्मकः ।
 यथा महाफले सर्वे रसाः सर्वप्रवर्तकाः ॥ ११ ॥

களின் கூட்டுறவால் சில பிண்டங்கள் அவற்றுள்
 அன்னமயம் எனும் பிண்டம் நாபி மண்டலத்தில்
 உள்ளது.

7. அதன் நடுவில் காம்புடன் கூடிய தாமரை போல்
 இருதயம் உளது. கர்த்ருத்வம் அஹங்காரம் சைதன்யம்
 ஆகியவற்றின் தேவதைகள் அதனுள்ளே உறைகிறார்கள்.

8. இதன் பீஜம் மோஹவடிவான இறுகிய ஜடமான
 தமோகுணப் பிண்டம். இதுதான் கலப்பு வடிவான
 உலகம். இது கழுத்தை ஆசிரயமாக உடையது.

9. உள்நோக்கிய ஆனந்த வடிவான ஆத்மா தலையின்
 உச்சியில் பரமபத ஸ்தானத்தில் உளது. அளவற்ற சக்தி
 யுடன் கூடிய உலக வடிவாக அது பிரகாசிக்கிறது.

அஸ்ய மத்த்யே அஸ்தி ஹ்ருதயம் ஸநாலம் பத்ம
கோசவத் |

ஸத்த்வாந்தர்வர்த்திளோதேவா: கர்த்ரஹங்கார
சேதனா: || 7 ||

அஸ்ய பீஜம் தம: பிண்டம் மோஹ ரூபம் ஜடம்
கனம் |

வர்த்ததே கண்ட்ட மாக்ரித்ய மிச்ரீபூதமி-
தம் ஜகத் || 8 ||

ப்ரத்யாகானந்த ரூபாத்மா மூர்த்த்னிஸ்த்தானே
பரே பதே |

அனந்தசக்தி ஸம்யுக்தோ ஜகத்ரூபேண
பாஸதே || 9 ||

ஸர்வத்ரவர்த்ததே ஜாக்ரத் ஸ்வப்னம்
ஜாக்ரதி வர்த்ததே |

ஸுஷுப்தஞ்ச துரீயஞ்ச நான்யாவஸ்த்தாஸு
குத்ரசித் || 10 ||

ஸர்வ தேசேஷ்வனுஸ்யுதச்-சதூரூப: சிவாத்மக: |
யதா மஹாபலே ஸர்வே ரஸா:

ஸர்வப்ரவர்த்தகா: || 11 ||

10. ஜாக்ரம் எங்கும் உளது. ஸ்வப்னம் ஜாக்ரத்திலும் உளது. ஸுஷுப்தியும் துரீயமும் மற்ற அவஸ்தைகளில் எங்கும் இல்லை.

11. எல்லா இடங்களிலும் வியாபகமாக ஒரு சிறந்த பழத்தில் எல்லா ரஸங்களும் எங்கும் பரவியிருப்பது போல் நான்கு வடிவான சிவசக்தியே உளது.

12. அவ்வாறே அன்னமயகோசத்தினுள் மற்ற கோசங்கள் இருக்கின்றன. கோசம் எப்படியோ அப்படியே ஜீவன்.

तथैवान्नमये कोशे कोशास्तिष्ठन्ति चान्तरे ।

यथा कोशस्तथा जीवो यथा जीवस्तथा शिवः

॥ १२ ॥

सविकारस्तथा जीवो निर्विकारस्तथा शिवः ।

कोशास्तस्य विकारास्ते ह्यवस्थासु प्रवर्तकाः

॥ १३ ॥

यथा रसाशये फेनं मथनादेव जायते ।

मनो निर्मथनादेव विकल्पा बहवस्तथा ॥ १४ ॥

कर्मणा वर्तते कर्मी तत्त्यागाच्छान्तिमाप्नुयात् ।

अयने दक्षिणे प्राप्ते प्रपंचाभिमुखं गतः ॥ १५ ॥

अहंकाराभिमानेन जीवः स्याद्धि सदाशिवः ।

स चाविवेकप्रकृति संगत्या तत्र मुह्यते ॥ १६ ॥

नानायोनि शतं गत्वा शेतेऽसौ वासनावशात् ।

ஜீவன் எப்படியோ அப்படியே சிவன்.

13. விகாரத்துடன் கூடியவன் ஜீவன். விகாரமற்றவன் சிவன். கோசங்கள் ஜீவனுடைய விகாரங்கள். அவைகள் அவஸ்தைகளில் புகுத்துபவை.

14. நீர்ப்பாண்டத்தில் கடைதலால் நுரை தோன்றுவது போல் மனதைக் கடைவதால் பல விகல்பங்கள் தோன்றுகின்றன.

15. கருமத்தால் ஜீவன் கருமத்திற்கு வசப்பட்டவனாகிறான். அதைத் துறப்பதால் சாந்தி எய்துகிறான். தகஷிண மார்க்கத்தில் பிரபஞ்சத்தை நோக்கியவனாகிறான்.

46. த்ரிசிகிப்ராஹ்மணோபநிஷத்து

ததைவான்னமயே கோசே கோசாஸ்திஷ்டந்தி
சாந்தரே ।

யதா கோசஸ் ததா ஜீவோ யதா ஜீவஸ்ததா
சிவ: ॥ 12 ॥

ஸவிகாரஸ்ததா ஜீவோ நிர்விகாரஸ்ததா சிவ: ।
கோசாஸ்தஸ்ய விகாராஸ்தே ஹ்யவஸ்த்தாஸு
ப்ரவர்த்தகா: ॥ 13 ॥

யதா ரஸாசயே பேனம் மதனாதேவ ஜாயதே ।
மனோநிர்மதனாதேவ விகல்பா
பஹவஸ்த்ததா ॥ 14 ॥

கர்மணாவர்த்ததே கர்மீ தத்
த்யாகாச்சாந்திமாப்னுயாத் ।
அயனே தக்ஷிணே ப்ராப்தே ப்ரபஞ்சாபி
முகம்கத: ॥ 15 ॥

அஹங்காராபிமானேன ஜீவ: ஸ்யாத்தி ஸதாசிவ: ।
ஸ சாவிவேகப்ரக்ருதி ஸங்கத்யா
தத்ர முஹ்யதே ॥ 16 ॥

நானூயோனிசதம் கத்வா சேதே(அ)ஸௌ
வாஸனாவசாத் ।

16. அஹங்காரம் அபிமானம் ஆகியவற்றுடன் கூடிய ஜீவன் உண்மையில் ஸதாசிவனே. அவிவேக பிரகிருதியின் கூட்டுறவால் அங்ஙனம் மயக்கத்தை ஜீவன் அடைகிறான்.

17. நூற்றுக்கணக்கான பற்பல யோனிகளை அடைந்து வாஸனாமயத்தால் அவற்றில் உறைகிறான். ஒரு மீன்

விமோक्षात्संचरत्येव मत्स्यः कूलद्वयं यथा ॥ १७ ॥

ततः कालवशादेव ह्यात्मज्ञान विवेकतः ।

उत्तराभिमुखो भूत्वा स्थानात् स्थानान्तरं क्रमात्

॥ १८ ॥

मूर्ध्यादायात्मनः प्राणान् योगाभ्यासं स्थितश्चरन् ।

योगात् संजायते ज्ञानं ज्ञानाद्योगः प्रवर्तते ॥ १९ ॥

योगज्ञान परो नित्यं स योगी न प्रणश्यति ।

विकारस्थं शिवं पश्येत् विकारश्च शिवे न तु

॥ २० ॥

योगप्रकाशकं योगैर्ध्यायेच्चानन्यभावनः ।

योगज्ञाने न विद्येते तस्य भावो न सिद्ध्यति

॥ २१ ॥

तस्मादभ्यासयोगेन मनः प्राणान्निरोधयेत् ।

இருகரைகளுக்கிடையில் சஞ்சரிப்பதுபோல் மோகும்
எய்தும் வரை ஜீவன் சஞ்சரிக்கிறான்.

18. நாளடைவில் ஆத்மஞானவிவேகத்தால் உத்தர
மார்க்கத்தில் நோக்கம் திரும்பி படிப்படியாக
மேலேறுகிறான்.

19. தன்னுடைய பிராணசக்திகளைத் தலைக்கேற்றி ஸ்திர
மாக யோகாப்பியாஸத்தைக் கைக்கொள்ளும் பொழுது
யோகத்தால் ஞானம் உண்டாகிறது, ஞானத்தால் யோகம்
வளர்கிறது.

20. யோகமும் ஞானமும் நிலைத்த பின் யோகி

விமோக்ஷாத் ஸஞ்சரத்யேவ மத்ஸ்ய: கூலத்வயம்
யதா || 17 ||

தத: கால வசாதேவ ஹ்யாத்மஜ்ஞான-விவேகத: |
உத்தராபிமுகோபூத்வா ஸ்த்தானாத் ஸ்த்தானந்தரம்
க்ரமாத் || 18 ||

மூர்த்தன்யாதாயாத்மன: ப்ராணன்
யோகாப்ப்யாஸம் ஸ்த்திதச்சரன் |
யோகாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞானம் ஜ்ஞானாத்யோக:
ப்ரவர்த்ததே || 19 ||

யோகஜ்ஞானபரோ நித்யம் ஸ யோகீ ந
ப்ரணச்யதி |
விகாரஸ்த்தம் சிவம் பச்யேத் விகாரச்ச சிவே
ந து || 20 ||

யோகப்ரகாசகம் யோகைர் த்யாயேச்சானன்ய
பாவன: |
யோகஜ்ஞானே நவித்யேதே தஸ்ய பாவோ ந
ஸித்த்யதி || 21 ||

தஸ்மாதப்ப்யாஸ யோகேன மன:
ப்ராணந்நிரோதயேத் |

யானவன் அழியமாட்டான். விகாரத்திலுள்ள சிவனைக்
காண்பான்; சிவனிடம் விகாரத்தைக் காணமாட்டான்.

21. யோகத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும் வஸ்துவை யோகத்
தால் வேறு சிந்தனையில்லாமல் தியானிக்க வேண்டும்.
(அப்பியாசமில்லாமல்) யோகமும் ஞானமும் உண்டாகி
விடாது. ஒருவனுக்கு பாவனையும் சித்தித்து விடாது.

योगी निशितधारेण क्षुरेणैव निवृत्तयेत् ॥ २२ ॥

सम्यमेचेन्द्रियग्राम-मात्मबुद्ध्या विशुद्ध्या ।

चिन्तनं वासुदेवस्य परस्य परमात्मनः ॥ १४६ ॥

स्वरूपव्याप्तरूपस्य ध्यानं कैवल्यसिद्धिदम् ।

यम मात्रं वासुदेवं चिन्तयेत् कुंभकेन यः

॥ १४७ ॥

सप्त जन्मार्जितं पापं तस्य नश्यति योगिनः ।

नाभिकन्दात् समारभ्य यावद्धृदय गोचरम्

॥ १४८ ॥

जाग्रद्वृत्तिं विजानीयात् कण्ठस्थं स्वप्नवर्तनम् ।

सुषुप्तं तालुमध्यस्थं तुर्यं भ्रूमध्यसंस्थितम् ॥ १४९ ॥

22. ஆகையால் அப்பியாசயோகத்தால் மனதையும் பிராணனையும் அடக்கவேண்டும். யோகியானவன் கூரான கத்திமுனையால் வெட்டுவது போல் யோகத்திற்கு தடைகளை வெட்டித்தள்ள வேண்டும்.

146. பரிசுத்தமான ஆத்மபுத்தியால் இந்திரியக் கூட்டத்தை அடக்க வேண்டும். பரமாத்மாவான பரவாகதேவனைப் பற்றியே தியானிக்க வேண்டும்.

147-157. பிரித்தறியப்பட்ட ஸ்வரூபத்தியானத்தால் கைவல்யம் சித்திக்கும். கும்பக ப்ராணயாமத்துடன் சிறிதுநேரம் வாகதேவனை தியானித்தாலும் ஏழுபிறவிகளில் செய்த பாவம் யோகிக்கு நசித்துப் போகும். நாபிக்கிழங்கிலிருந்து தொடங்கி இருதயம் வரை ஜாக்கிரவிருத்தி என்று அறியவேண்டும். கழுத்தில் ஸ்வப்ன

யோகே நிசித தாரேண க்ஷுரேணவ

நிக்ருந்தயேத் || 22 ||

ஸம்யமேச்சேந்த்ரியக்ராமமாத்மபுத்த்யா

விசுத்தயா |

சிந்தனம் வாஸுதேவஸ்ய பரஸ்ய

பரமாத்மன: || 146 ||

ஸ்வரூப-வ்யாப்த-ரூபஸ்ய த்த்யானம் கைவல்ய

ஸித்திதம் |

யமமாத்ரம் வாஸுதேவம் சிந்தயேத்

கும்ப்பகேன ய: || 147 ||

ஸப்த ஜன்மார்ஜிதம் பாபம் தஸ்ய நச்யதி

யோகின: |

நாபிகந்தாத் ஸமாரப்ப்ய யாவத்த்ருதய-

கோசரம் || 148 ||

ஜாக்ரத்வ்ருத்திம் விஜானீயாத் கண்ட்டஸ்த்தம்

ஸ்வப்ன வர்த்தனம் |

ஸுஷுப்தம் தாலுமத்த்யஸ்த்தம் துர்யம்

ப்ப்ருமத்த்ய ஸம்ஸ்த்திதம் || 149 ||

விருத்தி. தாடையின் நடுவில் ஸுஷுப்தி. துரீயம் புருவ மத்தியில் உளது. துரீயாதீதமான பரப்பிரம்மத்துடன் ஒன்றுபட்ட நிலை பிரம்மரந்திரத்தில் (உச்சிக்குழியில்) காணப்படுகிறது. அங்கு துரீயத்தின் துரீய எல்லையில் ஆத்மா விஷ்ணு என்று கூறப்படுகிறது. மிகவும் பரிசுத்தமான பரமாகாசத்தில் தியானம் செய்கையில் கோடி சூரியப் பிரகாசத்துடன் என்றும் விளங்கும் அதோக்ஷஜனே இருதய கமலத்தில் வீற்றிருப்பவனாக தியானிக்க

துயாதிதம் பரம்ப்ரஹ் ப்ரஹ்மந்நே து லக்ஷயேத் ।
 ஜா஘்ரத்வூதிம் சமாஸ்ய யாவத் ப்ரஹ்மபிலாந்நரம்

॥ १५० ॥

ததாத்மாம் துரீயஸ்ய துயாந்நே விஷ்ணுருக்ஷயே ।
 ஧்யானேநைவ சமாயுக்தோ வ்யோமநிசாந்யந்ந நிர்மலே

॥ १५१ ॥

சூர்யகோடிக்ஷுதிர்஥ம் நியோதித-ம஥ோக்ஷஜம் ।
 ஹ்ருதயாம்புரஹாஸீநம் ஧்யாயேத்வா விஸ்வரூபிணம்

॥ १५२ ॥

அநேகாகார லக்ஷித-மநேகவதநாந்விதம் ।
 அநேகபுஜஸ்யுக்த-மநேகாயுத-மஸிதம்

॥ १५३ ॥

நானாவர்ண஥ர் தேவம் ஶாந்ந-முத்ர-முதாயுதம் ।
 அநேக நயநாகீர்ணம் சூர்ய கோடீஸமப்ரபம்

॥ १५४ ॥

வேண்டும் அல்லது பல வடிவங்களும் பல முகங்களும் பல ஆயுதங்கள் ஏந்திய பலகைகளும், கோடி சூரியன் போல் பிரகாசிக்கும் பல கண்களும், பல வர்ணங்களும் உடையவராகவும் சாந்தமாகவும் கோரமாகவும் உள்ள விச்வரூபியை தியானிக்க வேண்டும். அப்படி தியானிக்கும் யோகிக்கு எல்லா மனோவிருத்திகளும் ஒடுங்கும். இருதய கமல மத்தியில் சைதன்யமாகப் பிரகாசிக்கும் அழியாத வஸ்துவை, துரீயாதீதப் பரம் பொருளை,

துர்யாதீதம் பரம் ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்ம ரந்த்ரே து
லக்ஷயேத் |

ஜாக்ரத்வ்ருத்திம் ஸமாரப்ப்ய யாவத் ப்ரஹ்ம
பிலாந்தரம் || 150 ||

தத்ராத்மானம் துரீயஸ்ய துர்யாந்தே
விஷ்ணுருச்யதே |

த்த்யானேனைவ ஸமாயுக்தோ
வ்யோம்னிசாத்யந்த நிர்மலே || 151 ||

ஸூர்ய கோடி த்யுதிரதம் நித்யோதித
மதோக்ஷஜம் |

ஹ்ருதயாம்புருஹாஸீனம் த்த்யாயேத்வா
விச்வருபிணம் || 152 ||

அநேகாகார-கசித-மநேக வதனூன்விதம் |
அநேக புஜ ஸம்யுக்த - மநேகாயுத
மண்டிதம் || 153 ||

நானாவர்ணதரம் தேவம் சாந்த-முகர்-முதாயுதம் |
அநேக நயனுகீர்ணம் ஸூர்யகோடி
ஸமப்ரபம் || 154 ||

அளவு கடந்த அனந்த மயமான் அறிவு மயமான பிரபு
வாகிய சூரியனை காற்றில்லாத இடத்தில் விளக்கு
போன்றவனை சாணை பிடிக்காத ரத்னத்தின் ஒளி
போன்றவனை தியானம் செய்யும் யோகிக்கு முக்தி கைத்
தலத்தில் உளதாகும்.

158-159. விச்வருபியாகிய தேவனுடைய ரூபத்தை
ஸ்தூலமாகவோ ஸுக்ஷ்மமாகவோ வேறு வகை
யிலோ சிறிதளவேனும் இருதய கமலத்தில் ஸாக்ஷாத்

ध्यायतो योगिनः सर्व-मनोवृत्तिर्विनश्यति ।

हृत्पुण्डरीकमध्यस्थं चैतन्यज्योतिरव्ययम्

॥ १५५ ॥

कंदब गोलकाकारं तुर्यातीतं परात्परम् ।

अनन्त-मानन्दमयं चिन्मयं भास्करं विभुम्

॥ १५६ ॥

निवातदीपसदृश-मकृत्रिम-मणिप्रभम् ।

ध्यायतो योगिनस्तस्य मुक्तिः करतले स्थिता

॥ १५७ ॥

विश्वरूपस्य देवस्य रूपं यत्किञ्चिदेव हि ।

स्थवीयः सूक्ष्म-मन्यद्वा पश्यन् हृदय पंकजे

॥ १५८ ॥

ध्यायतो योगिनो यस्तु साक्षादेव प्रकाशते ।

अणिमादि फलं चैव सुखेनैवोप जायते

॥ १५९ ॥

जीवात्मनः परस्यापि यद्येव मुभयोरपि ।

अहमेव परं ब्रह्म ब्रह्माहमिति संस्थितिः

॥ १६० ॥

தாகப் பிரகாசிப்பதைக் கண்டனுபவித்த யோகிக்கு
அணிமாதி சித்திகள் எளிதில் கை கூடும்.

160-161. நானே பரப்பிரம்மம், பிரம்மமே நான் என்ற
ஜீவாத்மபரமாத்ம ஐக்கிய நிலையே எல்லா விருத்தி

த்த்யாயதோ யோகின: ஸர்வமனோவ்ருத்திர்
விந்ச்யதி ।

ஹ்ருத் புண்டரீகமத்த்யஸ்த்தம் சைதன்ய
ஜ்யோதிரவ்யயம் ॥ 155 ॥

கதம்ப கோளகாகாரம் துர்யாதீதம்
பராத்பரம் ।

அனந்த-மானந்த மயம் சின்மயம் பாஸ்கரம்
விபும் ॥ 156 ॥

நிவாததீப-ஸத்ருச-மக்ருத்ரிம-மணிப்ரபம் ।
த்த்யாயதோ யோகினஸ்தஸ்ய முக்தி:
கரதலேஸ்த்திதா ॥ 157 ॥

விச்வ ரூபஸ்ய தேவஸ்ய ரூபம் யத்
கிஞ்சிதேவ ஹி ।
ஸ்த்தவீய: ஸூக்ஷ்ம-மன்யத்வா பச்யன் ஹ்ருதய
பங்கஜே ॥ 158 ॥

த்த்யாயதோ யோகினோ யஸ்து ஸாக்ஷாதேவ
ப்ரகாசதே ।
அணிமாதி பலஞ் சைவ ஸுகேனேவோப
ஜாயதே ॥ 159 ॥

ஜீவாத்மன: பரஸ்யாபி யத்யேவமுபயோரபி ।
அஹமேவ பரம் ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மாஹமிதி
ஸம்ஸ்த்திதி: ॥ 160 ॥

களும் ஒடுங்கிய ஸமாதி என்று உணரவேண்டும். அந்த
யோகி 'பிரம்மமாகவே ஆகிறான், மீண்டும் பிறவிச்
சுழலை அடைவதில்லை.

समाधिः स तु विज्ञेयः सर्वं वृत्तिं विवर्जितः ।

ब्रह्म संपद्यते योगी न भूयः संसृतिं व्रजेत्

॥ १६१ ॥

एवं विशोध्य तत्त्वानि योगी निःस्पृहचतेसा ।

यथा निरिन्धनो वह्निः स्वयमेव प्रशाम्यति

॥ १६२ ॥

ग्राह्याभावे मनः प्राणो निश्चयज्ञान संयुतः ।

शुद्धसत्त्वे परेलीनो जीवः सैन्धवपिण्डवत्

॥ १६३ ॥

मोहजालक संघातो विश्वं पश्यति स्वप्नवत् ।

सुषुप्तिवद्यच्चरति स्वभावपरिनिश्चलः ॥ १६४ ॥

निर्वाण पदमाश्रित्य योगी कैवल्यमश्नुते ॥

इत्युपनिषत् ॥ ओं पूर्णमदः इति शान्तिः ॥

इति शुक्ल यजुर्वेदीय त्रिशिखिब्राह्मणोपनिषत्

समाप्ता ॥

162. இவ்வாறு தத்துவங்களை ஆராய்ந்து பற்றற்ற மனம் படைத்தவனாகியவன் விறகில்லாத நெருப்பைப் போல் தன்னிடமே ஒடுங்குகிறான்.

163. மனதும் பிராணனும் பற்றுவதற்கு ஏதும் இல்லாத நிலையில் நிச்சய வடிவான ஞானத்தில் நிலைத்து, ஜீவன் உப்புக்கட்டி போல் சுத்த ஸத்துவக் கடலில் கரைந்து போகிறான்.

ஸமாதி: ஸ து விஜ்ஞேய:

ஸர்வ-வ்ருத்திவிவர்ஜித: ।

ப்ரஹ்ம ஸம்பத்யதே யோகீ ந பூய: ஸம்ஸ்ருதிம்
வ்ரஜேத் ॥ 161 ॥

ஏவம் விசோத்த்ய தத்வானி யோகீ நி: ஸ்ப்ருஹ
சேதஸா ।

யதா நிரிந்தத்த்னோ வஹ்னி: ஸ்வயமேவ
ப்ரசாம்யதி: ॥ 162 ॥

க்ராஹ்யாபாவே மன: ப்ராணோ நிச்சய ஜ்ஞான
ஸம்யுத: ।

சுத்த ஸத்வே பரே லீனோ ஜீவ: ஸைந்த்தவ
பிண்டவத் ॥ 163 ॥

மோஹஜாலக ஸங்க்காதோ விச்வம் பச்யதி
ஸ்வப்னவத் ।

ஸுஷுப்திவத்-யச்சரதி ஸ்வபாவ
பரிநிச்சல: ॥ 164 ॥

நிர்வாணபத-மாச்சரித்ய யோகீ கைவல்ய-
மக்னுதே ॥

இத்யுபநிஷத் ॥

ஓம் பூர்ணமத : இதி சாந்தி: ॥

இதி சுக்லயஜுர்வேதீய

த்ரிசிகிப்ராஹ்மணோபநிஷத் ஸமாப்தா ॥

164.மோஹஜாலக் கூட்டமான உலகைக் கனவு போல் பார்க்கிறான். இயற்கையான நிலையில் தான் தானாக அசையாமல் நின்று ஸுஷுப்தியில் போல் நிர்வாண பதத்தை அடைந்து யோகி கைவல்யத்தை எய்துகிறான்.

॥ सीतोपनिषत् ॥ ४७ ॥

‘ओं भद्रं कर्णेभिः’ इति शान्तिः ।

देवा ह वै प्रजापति-मब्रुवन् का सीता किं
रूपमिति । स होवाच प्रजापतिः ।

मूलप्रकृति रूपत्वात् सा सीता प्रकृतिः स्मृता ।
महामாயा अव्यक्तरूपिणी व्यक्ता भवति ॥ १ ॥

श्रीरामसान्निध्यவशाஜகடானந்தகாரிணி ।
उत्पत्तिस्थिति संहार कारिणी सर्वदेहिनाम् ।
सीता भगवतीज्ञेया मूलप्रकृति संज्ञिता । सर्वाधार
कार्यकारणमयी महालक्ष्मीर्देवेशस्य भिन्नाभिन्नरूपा
चेतनाचेतनात्मिका भूतेन्द्रिय मनः प्राण रूपेति च
विज्ञायते ॥ २ ॥

सा देवी त्रिविधा भवति । शक्त्यासने इच्छाशक्तिः
क्रियाशक्तिः साक्षाच्छक्तिरिति । इच्छाशक्तिस्त्रिविधा
भवति । श्रीभूमिनीलात्मिका भद्ररूपिणी

47. ஸீதோபநிஷத்

இது அதர்வவேதத்தைச் சேர்ந்தது. ‘பத்ரம்
கர்ணேபி:’ என்று சாந்தி பாடம்.

1. தேவர்கள் பிரம்மாவிடம் ‘ஸீதா என்பது யார்?
அவளுடைய ரூபம் என்ன?’ என்று கேட்டார்கள்.

பிரம்மா கூறியது :- மூலப்ரக்ருதி வடிவினள்

॥ 47. ஸீதோபநிஷத் ॥

‘ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி:’ இதி சாந்தி: ॥

தேவா ஹவை ப்ரஜாபதி - மப்ருவன் கா ஸீதா
கிம் ரூபமிதி । ஸ ஹோவாச ப்ரஜாபதி: ।

மூலப்ரக்ருதி ரூபத்வாத் ஸா ஸீதா ப்ரக்ருதி:

ஸம்ருதா । மஹாமாயா அவ்யக்த ரூபிணீ

வ்யக்தா பவதி ॥ 1 ॥

ஸ்ரீராமஸாந்நித்த்ய வசாஜ்ஜகதானந்தகாரிணீ ।

உத்பத்திஸ்த்திதி ஸம்ஹாரகாரிணீ

ஸர்வதேஹினாம் ॥ ஸீதா பகவதீஜ்ஞேயா

மூலப்ரக்ருதிஸம்ஜ்ஞிதா । ஸர்வாதார கார்ய

காரணமயீ மஹாலக்ஷ்மீர்-தேவேசஸ்ய

பின்னாபின்ன ரூபா சேதனாசேதனாத்மிகா

பூதேந்த்ரிய மன: ப்ராண ரூபேதி ச

விஜ்ஞாயதே ॥ 2 ॥

ஸா தேவீ த்ரிவிதா பவதி । சக்த்யாஸனே இச்சா

சக்தி: க்ரியா சக்தி: ஸாக்ஷாச்சக்திரிதி । இச்சா

சக்தி: ஸ்த்ரிவிதா பவதி । ஸ்ரீபூமி நீளாத்மிகா

ஆதலால் அந்த ஸீதா ப்ரக்ருதி எனக் கூறப்படுகிறாள்.
அவ்யக்த ரூபிணியான மஹா மாயை வெளிப்படையாகத் தோன்றுகிறாள்.

2. ஸ்ரீராமஸாந்நித்த்ய வசத்தால் அவள் உலகிற்கு
ஆனந்தமளிப்பவள். உடல் படைத்தவர்களுக்கெல்லாம்
உற்பத்தி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் ஆகியவற்றைச் செய்
பவள். மூலப்ரக்ருதி எனப்பட்டவளே பகவதீ ஸீதா

ப்भावरूपिणी सोमसूर्याग्निरूपा भवति । सोमात्मिका
 ओषधीनां प्रभवति । सूर्यादि सकलभुवन प्रकाशिनी
 कालरूपा भवति । अग्निरूपा अन्नपानादि प्राणिनां
 क्षुत् तृष्णात्मिका देवानां मुखरूपा वनौषधीनां
 शीतोष्णरूपा काष्ठेष्वन्तर्बहिश्च नित्यानित्यरूपा भवति

॥ ३ ॥

श्रीदेवी त्रिविधं रूपं कृत्वा भगवत्संकल्पानुगुण्येन
 लोकरक्षणार्थं रूपं धारयति । श्रीरिति लक्ष्मीरिति
 लक्ष्यमाणा भवतीति विज्ञायते । भूदेवी ससागरारंभः
 सप्तद्वीपावसुन्धरा भूरादि चतुर्दश भुवनाना-माधाराधेया
 प्रणवात्मिका भवति । नीला च मुख विद्युन्मालिनी
 सर्वौषधीनां सर्व प्राणिनां पोषणार्थं सर्वरूपा भवति

॥ ४ ॥

என அறிய வேண்டும். அனைத்திற்கும் ஆதாரமான
 காரிய காரணமயமான மஹாலக்ஷ்மீ. தேவநாயகரி
 னின்று பிரிந்தும் பிரியாமலிருக்கும் ரூபமுடையவள்.
 சேதன அசேதன வடிவானவள். பஞ்ச பூதங்கள், இந்
 திரியங்கள், மனது, பிராணன் எல்லாம் அவளுடைய
 ரூபமே என்று உணர வேண்டும்.

3. அந்த தேவி மூன்று வடிவினள் ஆகிறாள். சக்தியாக
 விளங்குகையில் இச்சாசக்தி க்ரியாசக்தி ஸாக்ஷாச்சக்தி.
 இச்சாசக்தி மீண்டும் முன்று விதம் ஸ்ரீ-பூமி-நீளா என்ற
 வடிவினள். மங்கள வடிவினள், பிரபாவ வடிவினள்,
 ஸோம ஸூர்ய அக்னி ப்ரகாச வடிவினள். ஸோம

பத்ரரூபினீ ப்ரபாவரூபினீ ஸோம
 ஸூர்யாக்னி ரூபா பவதி | ஸோமாத்மிகா
 ஓஷதீனாம் ப்ரபவதி | ஸூர்யாதி ஸகலபுவன
 ப்ரகாசினீ காலரூபாபவதி | அக்னி ரூபா
 அன்னபானுதி ப்ராணிநாம் க்ஷுத்
 த்ருஷ்ணாத்மிகா தேவானாம் முகரூபா வநௌ-
 ஷதீனாம் சீதோஷ்ணரூபா காஷ்டேஷ்வந்தர்
 பஹிச்ச நித்யாநித்யரூபா பவதி || 3 ||

ஸ்ரீதேவீ த்ரிவிதம் ரூபம் க்ருத்வா பகவத்
 ஸங்கல்பானுகுண்யேன லோகரக்ஷணர்த்தம்
 ரூபம் தாரயதி | ஸ்ரீரிதி லக்ஷ்மீரிதி லக்ஷ்யமானா
 பவதிதி விஜ்ஞாயதே | பூதேவீ ஸ
 ஸாகராரம்ப்ப: ஸப்த த்வீபா வஸுந்தரா
 பூராதி சதுர்த்தச புவனானுமாதாராதேயா
 ப்ரணவாத்மிகா பவதி | நீளா ச முகவித்யுன்-
 மாலினீ ஸர்வௌஷதீனாம் ஸர்வப்ராணிநாம்
 போஷணர்த்தம் ஸர்வரூபா பவதி || 4 ||

வடிவில் எல்லாச் செடிகொடிகளையும் உற்பத்தி செய்கிறாள். பிரகாச வடிவில் சூரியன் முதலிய புவனங்களை யெல்லாம் பிரகாசிப்பவளாகவும் கால ரூபினியாகவும் இருக்கிறாள். அக்னி வடிவில் பிராணிகளிடம் பசிதாகமாகவும், அன்னபானமாகவும் தேவர்களுக்கு முகமாகவும், வனங்களில் செடிகொடிகளின் சீதஉஷ்ணமாகவும், கட்டைகளில் உள்ளடங்கியவளாகவும் வெளியே தோன்றுபவளாகவும். என்றும் உள்ளவளாயினும் தோன்றித் தோன்றி மறைபவளாகவும் விளங்குகிறாள்.

4. ஸ்ரீதேவியானவள் மூன்று வித ரூபத்தை எடுத்துக்

क्रियाशक्तिस्वरूपं हरे-मुखान्नादः । तन्नादाद्
 बिन्दुः । बिन्दोरोंकारः । ओंकारात् परतो राम
 वैखानस पर्वतः । तत्पर्वते कर्मज्ञानमयीभिर्बहु-
 शारवा भवन्ति । तत्र त्रयीमयं शास्त्रमाद्यं
 सर्वार्थदर्शनम् । वैखानसऋषेः पूर्वं विष्णोर्वाणी
 समुद्भवेत् ॥ ५ ॥

साक्षाच्छक्तिर्भगवतः स्मरणमात्ररूपाविर्भावप्रादुर्भा-
 वात्मिका निग्रहानुग्रहरूपा शान्तितेजो रूपा व्यक्ता-
 व्यक्त-करण चरण-समग्रावयव मुख वर्ण भेदा-
 भेदरूपा भगवत्सहचारिणी अनपायिनी सृष्टिस्थिति
 संहार-तिरोधानानुग्रहादि सर्व शक्ति सामर्थ्यात्
 साक्षाच्छक्तिरिति गीयते ॥ ६ ॥

கொண்டு பகவத் ஸங்கல்பத்திற்கு அனுகுணமாக உலகை
 ரக்ஷிக்கும் வடிவினளாகிறாள். ஸ்ரீ என்றும் லக்ஷ்மீ
 என்றும் காணப்படுபவளாகிறாள்.

பூதேவியானவள் கடல் சூழ்ந்த ஏழு துவீபங்களுடன்
 கூடிய உலகாகவும், பூமி முதலிய பதினான்கு புவனங்
 களுக்கு ஆதாரமாகவும் ஆதேயமாகவுமுள்ள பிரணவ
 வடிவினளாகவும் ஆகிறாள்.

நீளாதேவியானவள் மின்னல் சக்தி வடிவினளாய்
 எல்லாச் செடி கொடிகளுக்கும் எல்லாப் பிராணி
 களுக்கும் போஷணைக்காகப் பற்பல உருவங்களை
 ஏற்கிறாள்.

5. கிரியாசக்திஸ்வரூபம் ஹரியின் முகத்திலிருந்து நாதம்.

க்ரியாசக்தி ஸ்வரூபம் ஹரேர் முகாந்நாத: |
 தந்நாதாத் பிந்து: | பிந்தோ-ரோங்கார:
 ஓங்காராத் பரதோ ராம வைகானஸ பர்வத: |
 தத்பர்வதே கர்மஜ்ஞான மயீபிர் — பஹுசாகா
 பவந்தி | தத்ர த்ரயீமயம் சாஸ்த்ர-மாத்யம்
 ஸர்வார்த்த-தர்சனம் | வைகானஸருஷே: பூர்வம்
 விஷ்ணோர் — வாணீ ஸமுத்பவேத் || 5 ||

ஸாக்ஷாச்சக்திர் — பகவத: ஸ்மரணமாத்ர —
 ரூபாவிர்ப்பாவ — ப்ராதூர்ப்பாவாத்மிகா
 நிக்ரஹானுக்ரஹரூபா சாந்திதேஜோ ரூபா
 வ்யக்தா வ்யக்த — கரண சரண —
 ஸமக்ராவயவமுக — வர்ண பேதாபேத ரூபா
 பகவத் ஸஹசாரிணீ அநபாயினீ ஸ்ருஷ்டி-ஸ்திதி
 -ஸம்ஹார-திரோ தானானுக்ரஹாதி ஸர்வசக்தி
 ஸாமர்த்த்யாத் ஸாக்ஷாச் சக்திரிதி கீயதே || 6 ||

அந்த நாதத்திலிருந்து பிந்து. பிந்துவிலிருந்து ஓங்காரம். ஓங்காரத்திற்கப்பால் ராம வைகானஸ எனும் மலை (போன்ற சாஸ்திரம்). அம்மலையில் கர்ம ஞான வடிவான பல பகுதிகள் உள்ளன. அவற்றுள் முதன்மையானதும் எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்குவதுமான சாஸ்திரம் த்ரயீ எனும் வேதம். வைகானஸ ரிஷியிடம் பூர்வத்தில் விஷ்ணுவின் வாக்கு தோன்றும் (என்று பிரம்மா கூறியுள்ளார்).

6. பகவானுடைய ஸாக்ஷாச் சக்தி நினைத்த மாத்திரத்திலேயே ஆவிர்ப்பவித்துத் தோன்றுபவள். நிக்ரஹ அனுக்ரஹ வடிவினள். சாந்தி வடிவினள் தேஜோ வடிவினள். மறைந்திருந்து வெளிப்படுபவள். கை

इच्छाशक्ति स्त्रिविधा प्रलयावस्थायां विश्रमणार्थं
भगवतो दक्षिणवक्षः स्थले श्रीवत्साकृतिर्भूत्वा
विश्राम्यतीति सा योगशक्तिः ।

भोगशक्ति-भोगरूपा कल्पवृक्ष-कामधेनु-
चिन्तामणि-शंख पद्मनिध्यादि-नवनिधि-समाश्रिता
भगवदुपासकानां कामनयाऽकामनया वा सर्वं क्रियते

॥ ७ ॥

अथातो वीरशक्ति श्रुतुर्भुजाऽभय वरदपद्मधरा
किरीटाभरणयुता सर्वदेवैः परिवृता कल्पतरु मूले
चतुर्भिर्गजै-रत्नघटै-रमृत जलै-रभिषिच्यमाना सर्वदेवतै-
र्ब्रह्मादिभिर्वन्द्यमाना अणिमाद्यष्टैश्वर्ययुता भृगु

கால்கள் முதலிய எல்லா அவயவங்களுடனும் முகத்திலும்
வார்ணத்திலும் பலவிதமாக வேறுபட்டும் வேறுபாடில்
லாதவளாக பகவானிடமிருந்து பிரியாமல் உடன்
செல்பவளாக சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் திரோதானம்
அனுகிரஹம் முதலிய எல்லா சக்தி ஸாமர்த்தியம்
உடையவளாக விளங்குவதால் ஸாக்ஷாச் சக்தி எனப்
போற்றப்படுகிறாள்.

7. மூன்று விதமாய் உள்ள இச்சாசக்தி பிரளயகாலத்தில்
இளைப்பாறுவதற்காக, பகவானுடைய வலது மார்புத்
தலத்தில் ஸ்ரீவத்ஸம் எனும் மருவாகி யோக சக்தியாக
உறைகிறாள்.

போக சக்தியாகும்பொழுது கற்பகவிருக்ஷம் காம
தேனு சிந்தாமணி சங்கநிதி பத்மநிதி முதலியவற்றிற்கு
இருப்பிடமாகி பகவானை உபாசிப்பவர்களுக்கு அவர்கள்

இச்சாசக்திஸ்த்ரிவிதா ப்ரலயாவஸ்தாயாம்

விச்ரமணூர்த்தம் பகவதோ தக்ஷிணவக்ஷ:

ஸத்தலே ஸ்ரீவத்ஸாக்ருதிர் — பூத்வா

விச்ராமயதீதி ஸா யோகசக்தி: ।

போகசக்திர் — போகரூபா கல்பவ்ருக்ஷ

காமதேனு — சிந்தாமணி — சங்க்க — பத்ம —

நித்த்யாதி நவநிதி ஸமாச்ரிதா பகவதுபாஸகானாம்

காமனயாஸ்காமனயா வா ஸர்வம் க்ரியதே || 7 ||

அதாதோ வீரசக்திச் — சதுர்ப்புஜா (அ)பய

வரத — பத்மதரா கிரீடாபரணயுதா

ஸர்வதேவை: பரிவ்ருதா கல்பதருமூலே

சதுர்ப்பிர்களை — ரத்னகடை — ரம்ருதஜலை —

ரபிஷிச்யமானா ஸர்வதேவதைர்

ப்ரஹ்மாதிபிர்வந்த்யமானா அணிமாத்-

யஷ்டைச்வர்ய — யுதா ப்ருகு புண்யாதிபி —

விருப்பப்படியோ விருப்பமில்லாமலோ அனைத்தையும் செய்விக்கிறாள்.

8. வீரசக்தி நான்கு புஜங்களில் அபயம் வரத முத்திரைகளையும் தாமரைகளையும் ஏந்தியவளாய் ஆபரணங்களாலும் கிரீடத்தாலும் அலங்கரிக்கப் பெற்றவளாய் எல்லா தேவர்களாலும் சூழப்பெற்று கற்பக விருக்ஷத்தடியில் நான்கு யானைகளால் ரத்னக் கலசங்களில் நிறைந்த அமுத ஜலத்தால் அபிஷேகம் செய்யப் பெற்றவளாய், அஷ்ட ஐசுவரியங்களுடன் கூடியவளாய் புண்ணியாத்மாக்களான பிரகு முதலியவர்களால் அர்ச்சிக்கப்பட்டு திவ்ய சிம்மாஸனத்தில் பத்மாஸனமிட்டு எல்லாக் காரண காரியங்களையும் சாதிப்பவளாக

पुण्यादिभिरर्च्यमाना देवी दिव्यसिंहासने पद्मासनारूढा
 सकलकारण कार्यकरी वीरलक्ष्मीरिति विज्ञायते ।
 इत्युपनिषत् ॥ ८ ॥
 इति सीतोपनिषत् समाप्ता ॥

ரர்ச்யமாஸு தேவீ திவ்ய — ஸிம்ஹாஸனே
 பத்மாஸனாருடா ஸகலகாரண — கார்யகரீ
 வீரலக்ஷ்மீரிதி விஜ்ஞாயதே । இத்யுபநிஷத் ॥ 8 ॥
 இதி ஸீதோபநிஷத் ஸமாப்தா

'விளங்கும் தேவி. அவள்தான் வீரலக்ஷ்மி எனவும் கூறப்
 படுகிறாள் என்பது உபநிஷத்து.
 இங்ஙனம் ஸீதோபநிஷத்து முற்றும்.

४८. योग चूडामण्युपनिषत्

48. யோகசூடாமணி உபநிஷத்து

॥ योग चूडामण्युपनिषत् ॥ ४८ ॥

‘ओं आप्यायन्तु’ इति शान्तिः ।

योगाचூடாமணிं வக்யே யோகிநாं ஹித காம்யயா ।

கைவல்ய-சிद्धिदं गूढं सेवितं योगवित्तमैः ॥ १ ॥

प्राणापानवशो जीवो ह्यधश्चोर्ध्वं च गच्छति ।

अपानः कर्षति प्राणं प्राणोऽपानं च कर्षति ॥

ऊर्ध्वाधः संस्थितावेतौ यो जानाति स योगवित्

॥ ३० ॥

हकारेण बहिर्याति सकारेण विशेत्पुनः ।

हंस हंसेत्यमुं मन्त्रं जीवो जपति सर्वदा ॥ ३१ ॥

षट् शतानि दिवारात्रौ सहस्राण्येकविंशतिः ।

48. யோகசூடாமணி உபநிஷத்து

‘ஓம் ஆப்யாயந்து’ என்று தொடங்கும் சாந்தி பாடம். இவ்வுபநிஷத்து ஸாமவேதத்தைச் சேர்ந்தது.

1. யோகிகளுக்கு நன்மையை விரும்பி யோக சூடாமணி உபநிஷத்தைக் கூறுகிறேன். யோகத்தை அறிந்த பெரியோர்களால் இது போற்றப்படுவது, இரகசியமானது, கைவல்யப் பதவியை அளிக்க வல்லது.

30. மேலும் கீழும் செல்லும் பிராணனுக்கும் அபாணனுக்கும் வசமானவன் ஜீவாத்மா. பிராணனை அபாணன் இழுக்கிறது. அபாணனைப் பிராணன் இழுக்கிறது. மேலும்

|| 48. யோகசூடாமணி உபநிஷத் ||

ஓம் 'ஆப்யாயந்து' இதி சாந்தி:

யோகசூடாமணிம் வக்ஷ்யே யோகினாம்

ஹிதகாம்யயா |

கைவல்யஸித்திதம் கூடம் ஸேவிதம்

யோகவித்தமை: || 1 ||

ப்ராணபானவச்சோ ஜீவோ ஹ்யதச்சோர்த்த்வஞ்ச

கச்சதி |

அபான: கர்ஷதி ப்ராணம் ப்ராணே

(அ)பானஞ்ச கர்ஷதி ||

ஊர்த்த்வாத: ஸம்ஸ்திதா வேதௌ யோ ஜாநாதி

ஸ யோகவித் || 30 ||

ஹகாரேண பஹிர்யாதி ஸகாரேண விசேத்புன: |

ஹம்ஸ ஹம்ஸேத்யமும் மந்த்ரம் ஜீவோ ஜபதி

ஸர்வதா || 31 ||

ஷட்சதானி திவாராத்ரௌ

ஸஹஸ்ராண்யேகவிம்சதி: |

கீழுமிருக்கும் இவ்விரண்டையும் எவன் அறிகிறானோ அவன் யோகத்தை அறிபவனாகிறான்.

31. ஹகாரத்துடன் வெளியே செல்லுகிறது. ஸகாரத்துடன் மீண்டு உள்ளே புகுகிறது. 'ஹம்ஸ: ஹம்ஸ:' எனும் இந்த மந்திரத்தை ஜீவன் எப்பொழுதும் ஜபம் செய்கிறான்.

32. இரவும் பகலும் இருபத்தோராயிரத்து நூறு என்ற எண்ணிக்கைப்படி இந்த மந்திரத்தை ஜீவன் எப்பொழுதும் ஜபிக்கிறான்.

एतत् संख्यान्वितं मन्त्रं जीवो जपति सर्वदा

॥ ३२ ॥

अजपा नाम गायत्री योगिनां मोक्षदा सदा ।

अस्याः संकल्पमात्रेण सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ३३ ॥

अनया सदृशी विद्या अनया सदृशो जपः ।

अनया सदृशं ज्ञानं न भूतं न भविष्यति ॥ ३४ ॥

कुण्डलिन्या समुद्धूता गायत्री प्राण धारिणी ।

प्राण विद्या महाविद्या यस्तां वेत्ति स वेदवित्

॥ ३५ ॥

कन्दोर्ध्वे कुण्डलिनीशक्ति-रष्टधा कुण्डलाकृतिः ।

ब्रह्मद्वारमुखं नित्यं मुखेनाच्छाद्य तिष्ठति ॥ ३६ ॥

येन द्वारेण गन्तव्यं ब्रह्मद्वार-मनामयम् ।

33. 'அஜபாகாயத்ரீ' எனப் பெயர் பெற்ற இது எல்லா யோகிகளுக்கும் மோக்ஷத்தை அளிப்பதாகும். இது னுடைய ஸங்கல்ப மந்திரத்தால் ஒருவன் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபடுவான்.

34. இதற்குச் சமமான உபாசனையோ, இதற்குச் சமமான ஜபமோ இதற்குச் சமமான ஞானமோ வேறு இருந்தது மில்லை, இருக்கப்போவதுமில்லை.

35. குண்டலினியிலிருந்து எழும் இந்த அஜபா காயத்ரீ பிராணனைத் தாங்குவதாகும். இந்தப் பிராணவித்தை வித்தைகளுள் சிறந்தது. அதை அறிந்தவன் வேதத்தை அறிந்தவனாவான்.

ஏதத்ஸங்க்யான்விதம் மந்த்ரம் ஜீவோ ஜபதி
ஸர்வதா || 32 ||

அஜபா நாம காயத்ரீ யோகினும் மோக்ஷதா
ஸதா |

அஸ்யா: ஸங்கல்ப மாத்ரேண ஸர்வபாபை:
ப்ரமுச்யதே || 33 ||

அனயா ஸத்ருசீவியா அனயா ஸத்ருசோ ஜப: |
அனயா ஸத்ருசம் ஜ்ஞானம். ந பூதம்
ந பவிஷ்யதி || 34 ||

குண்டலின்யா ஸமுத்பூதா காயத்ரீ
ப்ராணதாரிணீ |

ப்ராணவித்யா மஹாவித்யா யஸ்தாம் வேத்தி
ஸ வேதவித் || 35 ||

கந்தோர்த்தவே குண்டலினீசக்தி ரஷ்டதா
குண்டலாக்ருதி: |

ப்ரஹ்ம த்வாரமுகம் நித்யம் முகேனாச்சாத்ய
திஷ்டதி || 36 ||

யேந த்வாரேண கந்தவ்யம்.
ப்ரஹ்மத்வாரமனாமயம் |

36. மூலாதாரத்திற்கு மேல் குண்டலினீசக்தி எட்டுக் குண்டல வடிவில் பிரம்மத்வாரமாகிய ஸுஷும்னா நாடியின் வாயைத் தனது முகத்தால் எப்பொழுதும் மூடிக் கொண்டு இருப்பான்.

37. குண்டலினீ பரமேச்வரி நோயற்ற எந்த பிரம்மத்வாரத்தின் வழியாகச் செல்ல வேண்டுமோ அந்த துவாரத்தைத் தன் வாயால் மூடிக் கொண்டு உறங்குகிறான்.

முகேனாच्छाद्य तद् द्वारं प्रसृप्ता परमेश्वरी ॥ ३७ ॥
 प्रबुद्धा वह्नियोगेन मनसा मरुता सह ।
 सूचीवद्गात्रमादाय ब्रजत्यूर्ध्वं सुषुम्नया ॥ ३८ ॥
 उद्धाटयेत् कवाटं तु यथा कुंचिकया गृहम् ।
 कुण्डलिन्या तथा योगी मोक्षद्वारं प्रभेदयेत् ॥ ३९ ॥
 ओं नित्यं शुद्धं बुद्धं निर्विकल्पं निरंजनं
 निराख्यात मनादि निधन-मेकं तुरीयं यद्भूतं
 भवद्भविष्यत् परिवर्तमानं सर्वदाऽनवच्छिन्नं
 परं ब्रह्म तस्माज्जाता पराशक्तिः स्वयं ज्योति-
 रात्मिका ॥ आत्मन आकाशः संभूतः । आकाशाद्
 वायुः । वायोरग्निः । अग्नेरापः । अद्भ्यः पृथिवी ।
 एतेषां पञ्चभूतानां पतयः पञ्च सदाशिवेश्वर-
 रुद्रविष्णुब्रह्माणश्चेति । तेषां ब्रह्मविष्णु-
 रुद्राश्चोत्पत्ति स्थितिलकर्तारः । राजसो
 ब्रह्मा सात्विको विष्णु-स्तामसो
 रुद्र इत्येते त्रयोगुणयुक्ताः ॥ ७२.१ ॥

38. யோகாப்பியாஸத்தின் உஷ்ணத்தாலும், வாயு
 வேகத்தாலும், மனவலிமையாலும் அவள் எழுந்து ஊசி
 போன்ற உடலுடன் ஸுஷும்னா நாடி வழி மேலே
 செல்லுவாள்.

39. வீட்டின் கதவைச் சாவியால் திறப்பது போல்
 யோகியானவன் மோக்ஷத்தின் வாயிலைக் குண்டலியால்
 திறக்க வேண்டும்.

முகேனாச்சாத்ய தத்த்வாரம் ப்ரஸுப்தா

பரமேச்வரீ || 37 ||

ப்ரபுத்தா வஹ்னியோகேன மனஸா மருதா ஸஹ |

ஸுசிவத்காத்ர—மாதாய வ்ரஜத்யூர்த்த்வம்

ஸுஷும்னயா || 38 ||

உத்காடயேத் கவாடம் து யதாகுஞ்சிகயா

க்ருஹம் |

குண்டலின்யா ததாயோகீ மோக்ஷத்வாரம்

ப்ரபேதயேத் || 39 ||

ஓம் நித்யம் சுத்தம் புத்தம் நிர்விகல்பம் நிரஞ்ஜனம்
நிராக்ஷயாத மனாதிநிதனமேகம் துரீயம் யத்பூதம்

பவத் பவிஷ்யத் பரிவர்த்தமானம் ஸர்வதா

(அ) நவச்சின்னம் பரம் ப்ரஹ்ம தஸ்மாஜ்ஜாதா

பராசக்தி: ஸ்வயஞ்ஜயோதிராத்மிகா | ஆத்மன

ஆகாச: ஸம்ப்பூத: | ஆகாசாத்வாயு: | வாயோ

ரக்னி: | அக்னேராப: | அத்ப்ய: ப்ருதீவி |

ஏதேஷாம் பஞ்சபூதானாம் பதய: பஞ்ச

ஸதாசிவேச்வர ருத்ர விஷ்ணு

ப்ரஹ்மாணச் சேதி | தேஷாம் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு

ருத்ராச்சோத்பத்திஸ்த்திதி லய கர்த்தார: |

ராஜஸோ ப்ரஹ்மா ஸாத்விகோ விஷ்ணுஸ்

72.1 ஓம் என்றும் உளதும், சுத்தமானதும், அறிவுமயமானதும், விகல்பமற்றதும், மாசற்றதும், வர்ணிக்க முடியாததும், ஆதியந்தமற்றதும், ஒன்றேயாகியதும் துரீயம் எனப்படுவதும், இருந்தது, இருப்பது, இருக்கப் போவது அனைத்துள்ளும் உறைவதும், எக்காலத்தும் பிளவு படாமல் இருப்பதும் பரப்பிரம்மம். அதிலிருந்

ब्रह्मा देवानां प्रथमः संबूभव । धाता च सृष्टौ
विष्णुश्च स्थितौ रुद्रश्च नाशे भोगाय इन्द्र इति प्रथम
जा बभूवुः । एतेषां ब्रह्मणो लोका देव-तिर्यङ्-
नरस्थावराश्च जायन्ते । तेषां मनुष्यादीनां
पंचभूतसमवायः शरीरम् । ज्ञान कर्मेन्द्रियैः ज्ञान
विषयैः प्राणादिपंच वायु मनो बुद्धि-चित्ताहंकारैः
स्थूल कल्पितैः साऽपि स्थूल-प्रकृतिरित्युच्यते । ज्ञान
कर्मेन्द्रियैः ज्ञान-विषयैः प्राणादिपंचवायु मनोबुद्धिभिश्च
सूक्ष्मस्थोऽपिलिंगमेवेत्युच्यते । गुणत्रय युक्तं
कारणम् । सर्वेषामेवं त्रीणि शरीराणि वर्तन्ते ।

தெழுந்தது பராசக்தி. அது சுயஞ்ஜோதி வடிவான
ஆத்மா. ஆத்மாவிலிருந்து ஆகாசம்; ஆகாசத்திலிருந்து
வாயு; வாயுவிலிருந்து அக்னி. அக்னியிலிருந்து நீர்.
நீரிலிருந்து பிருதிவி. இப்பஞ்சபூதங்களையும் ஆளும்
ஐவர் ஸதாசிவன், ஈச்வரன், ருத்ரன், விஷ்ணு, பிரம்மா
ஆகியோர். அவர்களுள் பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும்
ருத்ரனும் சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரத்தொழிலைச்
செய்பவர்கள். பிரம்மா ராஜஸம், விஷ்ணு ஸாத்விகம்,
ருத்ரன் தாமஸம். இங்ஙனம் இவர்கள் முக்குணங்களுடன்
கூடியவராவர்.

72.2 தேவர்களுள் முதல்வராக பிரம்மா தோன்றினார்.
முதல்வர்களுள் பிரம்மா சிருஷ்டிகர்த்தாவாகவும் விஷ்ணு
ஸ்திதிகர்த்தாவாகவும் ருத்ரர் ஸம்ஹார கர்த்தாவாகவும்
ஆனார்கள். இவர்களுள் பிரம்மாவிடமிருந்து உலகங்
களும் தேவர்களும் மனிதர்களும் இடையிலுள்ளவர்
களும் தோன்றுகின்றனர். அசையாத பொருள்களும்

தாமஸோ ருத்ர இத்யேதே

த்ரயோகுணயுக்தா: || 72.1 ||

ப்ரஹ்மா தேவானாம் ப்ரதம: ஸம்பபூவ | தாதா
ச ஸ்ருஷ்டௌ விஷ்ணுச்ச ஸ்த்திதௌ ருத்ரச்ச
நாசே போகாய இந்த்ர இதி ப்ரதமஜா பபூவ: |
ஏதேஷாம் ப்ரஹ்மணே லோகா தேவ
திர்யங்கநர- ஸ்த்தாவராச்ச ஜாயந்தே| தேஷாம்
மனுஷ்யாதீனாம் பஞ்சபூதஸமவாய: சரீரம் |
ஜ்ஞான கர்மேந்த்ரியை: ஜ்ஞான விஷயை:
ப்ராணாதிபஞ்ச வாயு மனோபுத்தி சித்தாஹங்
காரை: ஸ்த்தூலகல்பிதை: ஸோ(அ)பி ஸ்த்தூல
ப்ரக்ருதிரித்யுச்ச்யதே | ஜ்ஞானகர்மேந்த்ரியை:
ஜ்ஞானவிஷயை: ப்ராணாதிபஞ்ச வாயு மனோ
புத்திபிச்ச ஸுக்ஷ்மஸ்த்தோ(அ)பி லிங்கமே
வேத்யுச்ச்யதே | குணத்ரயயுக்தம் காரணம் |
ஸர்வேஷாமேவம் த்ரீணி சரீராணிவர்த்தந்தே |

தோன்றுகின்றன. மனிதர்களுக்கு பஞ்சபூதங்கள் ஒன்று
சேர்ந்தது சரீரம். ஞானேந்த்ரியங்கள் கர்மேந்த்ரியங்கள்,
ஞானத்திற்கு விஷயமான பொருள்கள், பிராணன்
முதலிய ஐந்து வாயுக்கள் மனம் புத்தி சித்தம் அஹங்காரம்
ஆகியவற்றின் ஸ்தூலமான பகுதியால் கற்பிக்கப்
பட்டவை ஸ்த்தூல பிரகிருதி எனப்படும். ஞானேந்த்ரி
யங்கள் கர்மேந்த்ரியங்கள், ஞான விஷயங்கள்,
பிராணன் முதலிய ஐந்து வாயுக்கள் மனம் புத்தி ஆகிய
வற்றின் ஸுக்ஷ்மப்பகுதி லிங்கசரீரம் எனப்படும். முக்
குண வடிவானது காரண சரீரம். இவ்வாறாக எல்லோருக்
குமே மூன்று சரீரங்கள் உண்டு.

जाग्रत्-स्वप्न-सुषुप्ति-तुरीयाश्चेति अवस्थाश्चतस्रः ।
 तासामवस्थानां अधिपतय-श्चत्वारः पुरुषा
 विश्व-तैजस-प्राज्ञात्मानश्चेति । विश्वोहि स्थूलभुङ्
 नित्यं तैजसः प्रविविक्त भुक् । आनन्दभुक् तथा
 प्राज्ञः सर्वसाक्षीत्यतः परः ॥ ७२.२ ॥

प्रणतः सर्वदा तिष्ठेत् सर्वजीवेषु भोगतः ।
 अभिरामस्तु सर्वासु ह्यवस्थासु ह्यधोमुखः ॥ ७३ ॥
 अकार उकारो मकारश्चेति त्रयो वर्णास्त्रयो वेदास्त्रयो
 लोकास्त्रयो गुणास्त्रीण्यक्षराणि त्रयः स्वरा एवं प्रणवः
 प्रकाशते । अकारो जाग्रति नेत्रे वर्तते सर्वजन्तुषु ।
 उकारः कण्ठतः स्वप्ने मकारो हृदि सुप्तिः ॥ ७४ ॥

ஜாக்ரம் ஸ்வப்னம் ஸுஷுப்தி, துரீயம் என்று
 அவஸ்தைகள் நான்கு. அவ்வவஸ்தைகளுக்கு அதிபர்
 களாக உடலில் விளங்கும் புருஷர்கள் விச்வன்
 தைஜஸன் பிராக்ஞன் ஆத்மா எனும் நால்வர். எப்
 பொழுதும் ஸ்தூலமான அனுபவம் உள்ளவன் விச்வன்,
 அதனின்றி பிரிந்த ஸைக்ஷ்மமான அனுபவம் உள்ளவன்
 தைஜஸன். ஆனந்த அனுபவம் உள்ளவன் ப்ராக்ஞன்.
 அனைத்திற்கும் ஸாக்ஷியாயிருப்பவன் அப்பாற்பட்ட
 ஆத்மா.

73. (ஓங்கார ரூபமான ஆத்மா) எப்பொழுதும் எல்லா
 ஜீவர்களிடமும் போக காலத்தில் கீழ் நோக்கி இருக்கும்.
 எல்லா அவஸ்தைகளிலும் கீழ்முகமாக அது அழகுடன்
 விளங்கும்.

ஜாக்ரத்- ஸ்வப்ன — ஸுஷுப்தி - துரீயாச்சேத்-
 யவஸ்த்தாச் சதஸ்ர: தாஸாமவஸ்த்தானுமதி-
 பதயச் சத்வார: புருஷாவிச்வ-தைஜஸ ப்ராஜ்-
 ஞாத்மானச்சேதி | விச்வோஹி
 ஸ்த்தூலபுங்நித்யம் தைஜஸ: ப்ரவிவித்தபுக் |
 ஆனந்த புத்ததாப்ராஜ்ஞ: ஸர்வஸாக்ஷீத்யத:

பர: || 72.2 ||

ப்ரணத: ஸர்வதா திஷ்ட்டேத் ஸர்வ ஜீவேஷு
 போகத: |

அபிராமஸ்து ஸர்வாஸு ஹ்யவஸ்த்தாஸு

ஹ்யதோமுக: || 73 ||

அகார உகாரோ மகாரச்சேதி த்ரயோ வர்ண
 ஸ்த்ரயோ வேதா ஸ்த்ரயோ லோகா ஸ்த்ரயோ
 குண ஸ்த்ரீண்யக்ஷராணி த்ரய: ஸ்வரா ஏவம்

ப்ரணவ: ப்ரகாசதே |

அகாரோ ஜாக்ரதி நேத்ரே வர்த்ததே

ஸர்வஜந்துஷு |

உகார: கண்ட்டத: ஸ்வப்னே மகாரோ ஹ்ருதி

ஸுப்தித: || 74 ||

74. அகாரம் உகாரம் மகாரம் என்ற மூன்றில் மூன்று
 வேதங்களும் மூன்று உலகங்களும் மூன்று குணங்களும்
 மூன்று எழுத்துக்களும் மூன்று ஸ்வரங்களும் அடங்கும்.
 இவ்வாறு பிரணவம் பிரகாசிக்கிறது. ஜாக்கிரத்தில்
 அகாரம் எல்லா உயிர்களிலும் கண்ணிலும், சொப்
 பனத்தில் உகாரம் கழுத்திலும், ஸுஷுப்தியில் மகாரம்
 இருதயத்திலும் விளங்கும்.

விராட் விஷ்வ: स्थूलश्चाकार: । हिरण्यगर्भ-स्तैजस:
 सूक्ष्मश्च उकार: । कारणाव्याकृत: प्राज्ञश्च मकार: ।
 अकारो राजसो रक्तो ब्रह्मा चेतन उच्यते । उकार:
 सात्विक: शुक्लो विष्णु-रित्यभिधीयते ॥ ७५ ॥
 मकार स्तामस: कृष्णो रुद्रश्चेति तथोच्यते । प्रणवात्
 प्रभवो ब्रह्मा प्रणवात् प्रभवो हरि: ॥ ७६ ॥
 प्रणवात् प्रभवो रुद्र: प्रणवो हि परो भवेत् ।
 अकारे लीयते ब्रह्मा ह्युकारे लीयते हरि: ॥ ७७ ॥
 मकारे लीयते रुद्र: प्रणवो हि प्रकाशते ।
 ज्ञानिना-मूर्ध्वगो भूया-दज्ञाने स्यादधोमुख: ॥ ७८ ॥
 एवं वै प्रणवस्तिष्ठेद्यस्तं वेद स वेदवित् ।

75-78 (அண்டத்தில்) விராட்புருஷனாகவும் (பிண்டத்
 தில்) விச்வனாகவும் ஸ்தூலமாக விளங்குவது அகாரம்.
 ஹிரண்யகர்ப்பனாகவும் தைஜஸனாகவும் ஸூக்ஷ்மமாக
 விளங்குவது உகாரம். அவ்யாக்ருதமான காரணமாகவும்
 பிராஜ்ஞனாகவும் உள்ளது மகாரம். அகாரம் ராஜஸம்
 சிகப்பு வர்ணம் உயிர் வடிவம் பிரம்மா எனப்படும்.
 உகாரம் ஸாத்விகம் வெள்ளை விஷ்ணு எனப்படும்.
 மகாரம் கறுப்பு ருத்ரன் எனப்படும். பிரணவத்திலிருந்து
 தான் பிரம்மா உண்டானார். பிரணவத்திலிருந்துதான்
 விஷ்ணு உண்டானார். பிரணவத்திலிருந்துதான் ருத்ரர்
 உண்டானார். பிரணவமே பரப்பிரஹ்மம். அகாரத்தில்
 பிரம்மா லயமடைகிறார். உகாரத்தில் விஷ்ணு லய
 மடைகிறார். மகாரத்தில் ருத்ரர் லயமடைகிறார். ஞானி
 களிடத்தில் பிரணவம் மேல்நோக்கியும் அஞ்ஞானி
 களிடத்தில் கீழ்நோக்கியும் பிரணவம் பிரகாசிக்கும்.

விராட் விச்வ: ஸ்த்தூலச்சாகார: ।

ஹிரண்யகர்ப்பதைஜஸ: ஸுக்ஷ்மச்ச உகார: ।

காரணவ்யாக்ருதப்ராஜ்ஞச்ச மகார:। அகாரோ

ராஜஸோ ரக்தோ ப்ரஹ்மா சேதன உச்யதே ।

உகார: ஸாத்விக: சுக்லோ விஷ்ணுரித்ய-

பிதீயதே ॥ 75 ॥

மகாரஸ்தாமஸ: க்ருஷ்ணே ருத்ரச்சேதி

ததோச்யதே ।

ப்ரணவாத்ப்ரபவோ ப்ரஹ்மா ப்ரணவாத்

ப்ரபவோ ஹரி: ॥ 76 ॥

ப்ரணவாத்ப்ரபவோ ருத்ர: ப்ரணவோ ஹி

பரோ பவேத் ।

அகாரே லீயதே ப்ரஹ்மா ஹ்யுகாரேலீயதே

ஹரி: ॥ 77 ॥

மகாரே லீயதே ருத்ரப்: ப்ரணவோ ஹி

ப்ரகாசதே ।

ஜ்ஞானினு-மூர்த்த்வகோ பூயா-தஜ்ஞானே

ஸ்யாததோ முக: ॥ 78 ॥

ஏவம்வை ப்ரணவஸ்திஷ்ட்டேத் யஸ்தம் வேத

ஸ வேத வித் ।

79. பிரணவம் இவ்வாறு நிலைபெறும். அதை அறிந்தவன் வேதத்தை அறிந்தவனாவான். அனாஹத த்வணி வடிவில் ஞானிகளிடம் அது மேல்நோக்கி விளங்கும்.

80. எண்ணெயின் ஒழுக்கைப் போல் இடையறாது தொடர்பாகவும் நீண்ட மணியின் ஒலியைப்போலும் பிரணவநாதம் இருக்கும். அதன் முடியே பிரம்மம் எனப்படும்.

அநாஹதஸ்வரூபேண ஜ்ஞானினா-மூர்ध्वगो भवेत् ॥ ७९ ॥
 தைலதாராமிவாচ্छिन्नं दीर्घघण्टानिनादवत् ।
 प्रणवस्यध्वनिस्तद्वत् तदग्रं ब्रह्मचोच्यते ॥ ८० ॥
 ज्योतिर्मयं तदग्रं स्यादवाच्यं बुद्धिसूक्ष्मतः ।
 ददृशुर्ये महात्मानो यस्तं वेद स वेदवित् ॥ ८१ ॥
 जाग्रन्नेत्रद्वयोर्मध्ये हंस एव प्रकाशते ।
 सकारः खेचरी प्रोक्तस्त्वं पदं चेति निश्चितम् ॥ ८२ ॥
 हकारः परमेशः स्यात् तत्पदं चेति निश्चितम् ।
 सकारो ध्यायते जन्तु हकारो हि भवेद् ध्रुवम्
 ॥ ८३ ॥

इन्द्रियैर्बध्यते जीव आत्मा चैव न बध्यते ।
 ममत्वेन भवेज्जीवो निर्ममत्वेन केवलः ॥ ८४ ॥
 भूर्भुवस्सुवरिमे लोकाः सोमसूर्याग्नि-देवताः ।

81. அந்த முடி சொல்லுக் கெட்டாத ஒளிமயமாக இருக்கும். மகாத்மாக்கள் ஸௌக்ஷ்மமான புத்தியால் அதைக் கண்டவர்களாவர். அதை அறிந்தவன் வேதத்தை அறிந்தவனாவான்.

82. விழிப்பு நிலையில் இரண்டு கண்களின் நடுவில் 'ஹம்ஸ' மந்திரம் பிரகாசிக்கிறது. ஸகாரம் (ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கும்) கேசரீ எனப்படும். அது (தத்த்வமஸி மந்திரத்திலுள்ள) த்வம்பதம் என்று நிச்சயிக்கப் பட்டுள்ளது.

83. ஹகாரம் பரமேச்வரன் 'தத்' எனும் பதம் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. ஸகாரம் பிறந்திறந்து அலையும்

அநாஹதஸ்வருபேண ஜ்ஞானின - மூர்த்த்வகோ
 பவேத் || 79 ||
 தைலதாராமிவாச்சின்னம் தீர்க்க கண்ட்டா
 நிநாதவத் |
 ப்ரணவஸ்ய த்வனிஸ்தத்வத் ததக்ரம் ப்ரஹ்ம
 சோச்யதே || 80 ||
 ஜ்யோதிர் மயம் ததக்ர: ஸ்யாதவாச்யம்
 புத்திஸுக்ஷ்மத: |
 தத்ருசர்யே மஹாத்மாணே யஸ்தம்
 வேத ஸ வேதவித் || 81 ||
 ஜாக்ரந் நேத்ரத்வயோர் -மத்த்யே ஹம்ஸ ஏவ
 ப்ரகாசதே |
 ஸகார: கேசரீப்ரோக்தஸ் - த்வம்பதஞ்
 சேதிநிச்சிதம் || 82 ||
 ஹகார: பரமேச: ஸ்யாத் தத்பதஞ்சேதி நிச்சிதம் |
 ஸகாரோ க்த்யாயதே ஜந்துர்-ஹகாரோ ஹி
 பவேத் த்ருவம் || 83 ||
 இந்த்ரியைர்-பத்த்யதே ஜீவ ஆத்மா சைவ ந
 பத்த்யதே |
 மமத்வேன பவேஜ்ஜீவோ நிர்மமத்வேன
 கேவல: || 84 ||
 பூர்ப்புவஸ்ஸுவரிமேலோகா: ஸோம-ஸூர்-
 யாக்னி தேவதா: |

ஜீவன் என்றும் ஹகாரம் நிலையான ஈசுவரன் என்றும்
 தியானிக்க வேண்டும்.

84. ஜீவன் இந்திரியங்களால் கட்டுப்படுகிறான். பர
 மாத்மா கட்டுப்படுவதில்லை. மமகாரம் உடையவன்

यस्य मात्रासुतिष्ठन्ति तत्परं ज्योतिरोमिति ॥ ८५ ॥
 क्रिया इच्छा तथा ज्ञान ब्राह्मी रौद्री च वैष्णवी ।
 त्रिधा मात्रा स्थितिर्यत्र तत्परं ज्योतिरोमिति
 ॥ ८६ ॥

वचसा तज्जपेन्नित्यं वपुषा तमभ्यसेत् ।
 मनसा तज्जपेन्नित्यं तत्परं ज्योतिरोमिति ॥ ८७ ॥
 शुचिर्वाप्यशुचिर्वापि यो जपेत्प्रणवं सदा ।
 न स लिप्यति पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसा ॥ ८८ ॥
 पूरकं द्वादशं कुर्यात् कुंभकं षोडशं भवेत् ।
 रेचकं दशचोकारः प्राणायामः स उच्यते
 ॥ १०३ ॥

अधमे द्वादशमात्रा मध्यमे द्विगुणामता ।

ஜீவன். மமகாரமில்லாதது கேவலமானது ஆத்மா.

85. பூ: புவ: ஸுவ: என்ற உலகங்களும், ஸோமஸ், சூரியன், அக்னி என்ற தேவதைகளும் எந்த ஆத்மா வினுடைய மாத்திரைகளில் நிலைக்கின்றனவோ அதுவே பரஞ்ஜோதியான ஓம்.

86. பிரம்மசக்தியான கிரியை, ருத்ர சக்தியான இச்சை விஷ்ணுசக்தியான ஞானம் ஆகிய மூன்றும் எந்த ஆத்மாவினுடைய மாத்திரைகளில் நிலைக்கின்றனவோ அதுவே பரஞ்ஜோதியான ஓம்.

87. வாக்கால் அதை எப்பொழுதும் உச்சரிக்க வேண்டும். காயத்தால் அதை அப்பியசிக்க வேண்டும். மனதால் அதை எப்பொழுதும் ஜபிக்க வேண்டும். அது பரஞ்ஜோதியான ஓம்.

யஸ்ய மாத்ராஸு திஷ்ட்டந்தி

தத்பரஞ்ஜ்யோதிரோமிதி || 85 ||

க்ரியர் இச்சா ததா ஜ்ஞான ப்ராஹ்மீ ரௌத்ரீ ச
வைஷ்ணவீ |

த்ரிதா மாத்ரா ஸ்த்திதிர்யத்ர தத்பரஞ்ஜ்யோதி
- ரோமிதி || 86 ||

வசஸா தஜ்ஜபேந்நித்யம் வபுஷா தமப்ப்யஸேத் |
மனஸா தஜ்ஜபேந்நித்யம் தத்பரஞ்ஜ்யோதி
ரோமிதி || 87 ||

சுகிர்வாப்யசுகிர்வாபி யோ ஜபேத் ப்ரணவம்
ஸதா |

ந ஸ லிப்யதி பாபேன பத்மபத்ரமிவாம்
பஸா || 88 ||

பூரகம் த்வாதசம் குர்யாத் கும்பகம் ஷோடசம்
பவேத் |

ரேசகம் தசசோங்கார: ப்ராணயாம:
ஸ உச்யதே || 103 ||

அதமே த்வாதசமாத்ரா மத்த்யமே த்விகுணமதா |

88. சுத்தமாயிருந்தாலும் அசுத்தமாயிருந்தாலும்
எவனொருவன் பிரணவம் எனும் ஓங்காரத்தை எப்
பொழுதும் ஜபிக்கிறானோ அவன் தண்ணீர் தாமரை
இலையில் ஓட்டாதவாறு பாவங்களால் பற்றப்பட
மாட்டான்.

103. பன்னிரண்டு ஓங்காரம் பூரகம், பதினாறு ஓங்காரம்
கும்பகம் பத்து ஓங்காரம் ரேசகம் அடங்கியது
ப்ராணயாமம் என்று கூறப்படுகிறது.

104. குறைந்தது 12 மாத்திரை; நடுத்தரம் அதைப்

उत्तमे त्रिगुणा प्रोक्ता प्राणायामस्य निर्णयः

॥ १०४ ॥

अधमे स्वेदजननं कंपो भवति मध्यमे ।

उत्तमे स्थानमाप्नोति ततो वायुं निरुध्येत

॥ १०५ ॥

बद्ध पद्मासनो योगी नमस्कृत्य गुरुं शिवम् ।

नासाग्र दृष्टिरेकाकी प्राणायामं समभ्यसेत् ॥ १०६ ॥

आसनेन रुजं हन्ति प्राणायामेन पातकम् ।

विकारं मानसं योगी प्रत्याहारेण मुञ्चति ॥ १०७ ॥

धारणाभि-र्मनोधैर्यं याति चैतन्य-पद्भुतम् ।

समाधौ मोक्षमाप्नोति त्यक्त्वा कर्म शुभाशुभम्

॥ ११० ॥

यत्समाधौ परं ज्योतिरनन्तं विश्वतोमुखम् ।

போல் இருமடங்கு; உத்தமம் மும்மடங்கு என்பது பிராணாயாம நிர்ணயம்.

105. கடைப்பக்ஷத்தில் வியர்வை தோன்றுதல்; நடுத்தரத்தில் நடுக்கம்; உத்தமத்தில் ஸ்தானத்தின் அடைவு; அதன்பின் மூச்சை அடக்கவும்.

106. குருவையும் சிவனையும் நமஸ்கரித்து யோகியானவன் பத்த பத்மாஸனத்திலமர்ந்து மூக்குநுனியில் பார்வையை வைத்துத் தனியொருவனாகப் பிராணாயாமம் பழகவேண்டும்.

109. ஆஸனத்தால் நோயை ஒருவன் ஒழிக்கிறான்; பிராணாயாமத்தால் பாவத்தைப் போக்குகிறான்; பிரத

48. யோக சூடாமணி உபநிஷத்து

487

உத்தமே த்ரிகுண ப்ரோக்தா ப்ராணயாமஸ்ய

நிர்ணய: || 104 ||

அதமே ஸ்வேதஜனனம் கம்போ பவதி

மத்த்யமே |

உத்தமே ஸ்த்தான- மாப்னோதி ததோ வாயும்

நிருந்தயேத் || 105 ||

பத்த பத்மாஸனோ யோகே நமஸ்க்ருத்ய குரும்

சிவம் |

நாஸாக்ரத்ருஷ்டிரேகாகீ ப்ராணயாமம்

ஸமப்ப்யஸேத் || 106 ||

ஆஸனேன ரூஜம் ஹந்தி ப்ராணயாமேன பாதகம் |

விகாரம் மானஸம் யோகே ப்ரத்யாஹாரேண

முஞ்சதி || 109 ||

தாரணபிர்- மனோதைர்யம் யாதி

சைதன்ய-மத்புதம் |

ஸமாதௌ மோக்ஷமாப்னோதி த்யக்த்வா கர்ம

ஈபாக்ஷபம் || 110 ||

யத்ஸமாதௌ பரஞ்ஜ்யோதிரனந்தம் விச்வதோ

முகம் |

யாஹாரத்தால் மனோவிகாரத்தை நீக்குகிறான்.

110. தாரணயால் மனம் திடப்படுகிறது. ஸமாதியால்

அற்புதமான அறிவை அடைந்து புண்ணிய பாவ கர்மத்தையொழித்து மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.

113. ஸமாதியில் அளவற்றதும் எங்கும் பரந்ததுமான பரஞ்ஜோதியை தரிசித்தபின் கருமமும் செயலும் வருதலும் போதலும் இல்லை.

116. பிராணயாமத்துடன் கூடி நின்றால் எல்லா நோய்களும் அழியும். பிராணயாமம் கூடாதவர்களுக்குத்

तस्मिन् दृष्टे क्रियाकर्म यातायातो न विद्यते

॥ ११३ ॥

प्राणायामेन युक्तेन सर्वरोगक्षयो भवेत् ।

प्राणायाम वियुक्तेभ्यः सर्वरोग समुद्भवः

॥ ११६ ॥

चरतां चक्षुरादीनां विषयेषु यथाक्रमम् ।

यत्प्रत्याहरणं तेषां प्रत्याहारः स उच्यते ॥ १२० ॥

यथा तृतीय कालेतु रविः प्रत्याहरेत् प्रभाम् ।

तृतीयांगस्थितो योगी विकारं मानसं हरेत् इत्युपनिषत्

॥ १२१ ॥

इति योगचूडामण्युपनिषत्

समाप्ता ॥

தஸ்மின் த்ருஷ்டே க்ரியாகர்ம யாதாயாதோ

ந வித்யதே ॥ 113 ॥

ப்ராணயாமேன யுக்தேன ஸர்வரோகக்ஷயோ

பவேத் ।

ப்ராணயாம வியுக்தேஃப்ய: ஸர்வரோக

ஸமுத்பவ: ॥ 116 ॥

சரதாம் சக்ஷுராதீனாம் விஷயேஷு யதாக்ரமம் ।

யத் ப்ரத்யாஹரணம் தேஷாம் ப்ரத்யாஹார:

ஸ உச்யதே ॥ 120 ॥

யதா த்ருதீய காலே து ரவி: ப்ரத்யாஹரேத்

ப்ரபாம் ।

த்ருதீயாங்கஸ்த்திதோ யோகே விகாரம் மானஸம்
ஹரேத் || 121 ||

இதி யோக சூடாமண்யுபநிஷத் ஸமாப்தா ||

தான் எல்லா நோய்களின் தோற்றமும்.

120. கண் முதலியவை வெளிவிஷயங்களில் சஞ்சரிப்பதைத் தடுத்து உள் முகமாக்குதல் பிரத்யாஹாரம் எனப்படும்.

121. சூரியன் எவ்வாறு மூன்றாவது காலமான மாலை நேரத்தில் ஒளியை உள்ளே வாங்கிக் கொள்கிறானோ அவ்வாறு யோகப்பயிற்சியின் மூன்றாவது நிலையிலுள்ள யோகியானவன் மனதின் விகாரத்தை அடக்குகிறான்.

இங்ஙனம் யோக சூடாமணி உபநிஷத்து முற்றும்

निर्वाणोपनिषत् ॥ ४९ ॥

ओं वाङ्मे मनसीति शान्तिः ॥

अथ निर्वाणोपनिषदं व्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

परम हंसः सोऽहम् ॥ २ ॥

परिव्राजकाः पश्चिमलिङ्गाः ॥ ३ ॥

मन्मथक्षेत्र पालाः ॥ ४ ॥

गगनसिद्धान्तः अमृतकल्लोल नदी ॥ ५ ॥

अक्षयं निरंजनम् ॥ ६ ॥

निःसंशय ऋषिः ॥ ७ ॥

निर्वाणो देवता ॥ ८ ॥

निष्कुलप्रवृत्तिः ॥ ९ ॥

निष्केवलज्ञानम् ॥ १० ॥

ऊर्ध्वाम्नायः ॥ ११ ॥

49. நிர்வாணோபநிஷத்து

‘ஓம் வாங்மேமனஸி’ எனும் சாந்திபாடம் அமைவதால் இது ருக்வேதத்தைச் சார்ந்தது என்று ஊகிக்கப்படும்.

1: இனி நிர்வாண உபநிஷதத்தை விவரிப்போம்.

2. நான் யார் என்றால் நான் பரமஹம்ஸன்.

3. பரிவிராஜகர்கள் நிவிருத்திமார்க்க அடையாளம் உள்ளவர்கள்.

4. மன்மதக்ஷேத்திரமாகிய ஜனனேந்திரியத்தைக் காப்பவர்கள்.

॥ 49. நிர்வானோபநிஷத் ॥

ஓம் வாங்மே மனஸீதி சாந்தி: ॥

அத நிர்வானோபநிஷதம் வ்யாக்ஞ்யாஸ்-

யாம: ॥ 1 ॥

பரமஹம்ஸ: ஸோஹம் ॥ 2 ॥

பரிவ்ராஜகா: பச்சிமலிங்கா: ॥ 3 ॥

மன்மதக்ஷேத்ரபாலா: ॥ 4 ॥

ககன ஸித்தாந்த: அம்ருதகல்லோலநதீ ॥ 5 ॥

அக்ஷயம் நிரஞ்ஜனம் ॥ 6 ॥

நி: ஸம்சய ருஷி: ॥ 7 ॥

நிர்வானோதேவதா ॥ 8 ॥

நிஷ்குலப்ரவ்ருத்தி: ॥ 9 ॥

நிஷ்கேவலஜ்ஞானம் ॥ 10 ॥

ஊர்த்த்வாம்னய: ॥ 11 ॥

5. அவர்களுடைய சித்தாந்தம் ஆகாயத்தைப்போல் எங்கும் சமமாயும் பற்றுதலில்லாமலும் இருப்பது. ஆத்மானந்தம் பெருகியோடும் நதிபோன்றது அவர் களுடைய வாழ்க்கை.

6. அவர்களுடைய ஸ்வரூபம் அழிவற்றது, மாசற்றது.

7. அவர்கள் போற்றும் ரிஷி ஸம்சயமின்மை.

8. நிர்வானம் எனும் மோக்ஷம் அவர்கள் வழிபடும் தெய்வம்.

9. கூட்டத்தில் சேராமை அவர்கள் போக்கு.

10. உபாதிகளைத்தும் நீங்கியது அவர்கள் ஞானம்.

11. ஊர்த்த்வாம்னயம் எனும் உத்தம வேத மார்க்கம் அவர்கள் பின்பற்றுவது.

12. அவர்கள் அமரும் யோகபீடம் பற்றின்மை என்பது.

நிராலம்ப பீட: ॥ 12 ॥

சங்கோக டீகா ॥ 13 ॥

வியோகோபடேச: ॥ 14 ॥

டீகாஸன்தோஷபானம் ச ॥ 15 ॥

டாடாஷாடீத்யாவலோகனம் ॥ 16 ॥

வீவோகரகா ॥ 17 ॥

கரூனீவ கலி: ॥ 18 ॥

அனந்தமாலா ஂகான்தகுஹாயா முக்தாஸன சுஒ கோஸ்தீ

॥ 19 ॥

அகல்தீத-஡ீகாஸீ ॥ 20 ॥

ஂஸாசார: ॥ 21 ॥

ஸர்வ஡ூதான்தர்வதீ ஂஸ இதி த்ரதீபாடனம் ॥ 22 ॥

தீர்யகந்தா ॥ 23 ॥

உடாஸீன கோபீனம் ॥ 24 ॥

வீசாரடண்ட: ॥ 25 ॥

13. அவர்கள் அலீக்கும் தீகை ஡ிரம்மயோகம்.

14. அவர்களுடைய உபதேசம் உலகினீன்று ஡ிரீந்தி ருத்தல்.

15. அவர்கள் ஡ருகுவது குருகடாசுத்தால் ஏற்படும் ஸந்தோஷம்.

16. ஡ன்னீரண்டு ஆதீத்யர்களும் அவர்களுக்கு ஡ிரத்யகம்.

17. வீவோகமே அவர்களுக்கு ரகை.

நிராலம்ப பீட: || 12 ||

ஸம்யோக தீக்ஷா || 13 ||

வியோகோபதேச: || 14 ||

தீக்ஷா ஸந்தோஷ பானஞ்ச || 15 ||

த்வாதசாதித்யாவலோகனம் || 16 ||

விவேகரக்ஷா || 17 ||

கருணைவ கேலி: || 18 ||

ஆனந்தமாலா ஏகாந்தகுஹாயாம் முக்தாஸன

ஸுககோஷ்ட || 19 ||

அகல்பித-பிக்ஷாசீ || 20 ||

ஹம்ஸாசார: || 21 ||

ஸர்வ பூதாந்தர்வர்த்தீ ஹம்ஸ இதி

ப்ரதிபாதனம் || 22 ||

தைர்ய கந்த்தா || 23 ||

உதாஸீன கௌபீனம் || 24 ||

விசாரதண்ட: || 25 ||

18. கருணையே விளையாட்டு.

19. ஆனந்த மாலையணிந்து முக்தி எனும் ஆஸனத்தில் அமர்ந்து ஏகாந்தமாகிய குகையில் அடையும் இன்பமே அவர்களுக்கு ஸத்சங்கம்.

20. எதிர்பாராமல் வேண்டுதலில்லாமல் கிடைக்கும் பிக்ஷையே அவர்கள் உண்பது.

21. அவர்களுடைய ஆசாரம் பரமஹம்ச ஆசாரம்.

22. அதாவது எல்லா உயிர்களிலும் உறையும் அந்த ராத்மாவாகிய அவனே நான் எனும் வழிபாடு.

23. தைரியமே அவர்கள் உடுக்கும் கந்தை.

24. உதாஸீனமே (எதிலும் பற்றாமல் உயர்ந்து நிற்பதே) அவர்கள் கௌபீனம்.

ब्रह्मावलोक योगपट्टः ॥ २६ ॥

श्रियां पादुका ॥ २७ ॥

पेरच्छाचरणम् ॥ २८ ॥

कुण्डलिनीबन्धः ॥ २९ ॥

परापवादमुक्तो जीवन्मुक्तः ॥ ३० ॥

शिवयोगनिद्रा च खेचरी मुद्रा च परमानन्दी

॥ ३१ ॥

निर्गतगुणत्रयम् ॥ ३२ ॥

विवेकलभ्य-मनोवागगोचरम् ॥ ३३ ॥

अनित्यं जगद् यज्जनितं स्वप्न जगत्-अभ्रगजादितुल्यम्

॥ ३४ ॥

तथा देहादि संघातं मोह गुण जालकलितं तद्रज्जुसर्पवत्

कल्पितम् ॥ ३५ ॥

विष्णु-विध्यादि-शताभिधानलक्ष्यम् ॥ ३६ ॥

अंकुशो मार्गः ॥ ३७ ॥

25. அவர்கள் கையிலுள்ள தண்டம் ஞான விசாரம்.

26. அவர்கள் அணியும் யோகப்பட்டம் பிரம்ம ஸாக்ஷாத்காரம்.

27. செல்வம் அவர்கள் பாதுகை.

28. பரமாத்மாவின் இச்சைப்படி அவர்கள் ஒழுக்கம்.

29. குண்டலினீ சக்தியைக் கட்டுப்படுத்தியவர்கள் அவர்கள்.

30. அவர்கள் பிறநிந்தை ஒழித்த ஜீவன் முக்தர்கள்.

ப்ரஹ்மாவலோக யோகப்பட்ட: || 26 ||

ச்ரியாம் பாதுகா || 27 ||

பரேச்சா சரணம் || 28 ||

குண்டலினீ பந்த்த: || 29 ||

பராபவர்த முக்தோ ஜீவன் முக்த: || 30 ||

சிவயோகநித்ராச கேசரீமுத்ராச பரமானந்தீ || 31 ||

நிர்க்கத குணத்ரயம் || 32 ||

விவேகலப்ப்ய — மனோவாககோசரம் || 33 ||

அநித்யம் ஜகத் யஜ்ஜனிதம் ஸ்வப்ன ஜகத் அப்ர
கஜாதிதுல்யம் || 34 ||

ததா தேஹாதி ஸங்க்காதம் மோஹகுணஜால

கலிதம் தத்ரஜ்ஜு ஸர்ப்பவத் கல்பிதம் || 35 ||

விஷ்ணு விக்த்யாதி சதாபிதானலக்ஷயம் || 36 ||

அங்குசோ மார்க்க: || 37 ||

31. கேசரீ முத்திரையும் சிவயோகநித்திரையும் கைக்
கொண்டு பேரானந்தத்தில் உறைபவர்கள்.

32. முக்குணங்களையும் கடந்தவர்கள்.

33. மனதிற்கும் வாக்குக்கும் எட்டாமல் விவேகத்தால்
மட்டும் அடையக்கூடியது அவர்கள் நிலை.

34. கனவுலகைப் போலும், மேகத்தில் தோன்றும்
யானை போலும் உண்டாய இவ்வுலகம் அநித்தியம்.

35. அவ்வாறே தேகம் முதலிய தொகுதியும் மதிமயக்கத்
தாலும் குணக்கூட்டத்தாலும் ஏற்பட்ட கற்பனை, கயிற்றில்
பாம்பு போல.

36. விஷ்ணு, பிரம்மா முதலிய நூற்றுக்கணக்கான
பெயர்களின் லக்ஷயப் பொருள் பிரம்மம்.

37. (யானையைப் பாகன்) அங்குசத்தால் அடக்குவது போல்
இந்திரியங்களை அறிவால் அடக்குதல் யோக மார்க்கம்.

शून्यं न संकतेतः परमेश्वर सत्ता ॥ ३८ ॥
 सत्यसिद्धयोगो मठः ॥ ३९ ॥
 अमरपदं तत्स्वरूपम् ॥ ४० ॥
 अजपा गायत्री ॥ ४१ ॥
 उन्मन्यवस्था ॥ ४२ ॥
 अद्वैतसदानन्दो देवता ॥ ४३ ॥
 नियमः स्वान्तरिन्द्रिय निग्रहः ॥ ४४ ॥
 माया ममताहंकार दहनम् ॥ ४५ ॥
 स्वेच्छाचार-स्वस्वभावो मोक्षः परं ब्रह्म ॥ ४६ ॥
 प्लववदाचरणम् ॥ ४७ ॥
 ब्रह्मचर्यं शान्ति संग्रहणम् ॥ ४८ ॥
 अन्ते ब्रह्माखण्डाकारम् ॥ ४९ ॥
 एतन्निर्वाणदर्शनं शिष्यं पुत्रं विना न
 देयमित्युपनिषत् ॥ ५० ॥
 ॥ इति निर्वाणोपनिषत् ॥

-
38. சூனியம் என்பது கணிதத்திலுள்ள ஸங்கேதம்
 மட்டுமன்று பரமேச்வர உண்மை வடிவம்
 39. ஸத்தியத்தால் கைகூடிய யோகமே மடம்.
 40. அந்த யோகத்தின் ஸ்வரூபம்தான் அழியாத பதவி.
 41. (ஸோஹம் என்று மூச்சுடன் நிகழும்) அஜபா
 காயத்ரீ ஜபம்.
 42. மனம் லயமடைந்த நிலை.
 43. எப்பொழுதும் அத்வைதானந்தமே தேவதை.
 44. அந்தரிந்தரியமாகிய மனதை அடக்குதல் நியமம்.

சூன்யம் ந ஸங்கேத: பரமேச்வர,ஸத்தா || 38 ||

ஸத்யஸித்தயோகோ மட: || 39 ||

அமரபதம் தத் ஸ்வரூபம் || 40 ||

அஜபா காயத்ரீ || 41 ||

உன்மன்யவஸ்த்தா || 42 ||

அத்வைத ஸதானந்தோ தேவதா || 43 ||

நியம: ஸ்வாந்தரிந்த்ரிய நிக்ரஹ: || 44 ||

மாயா மமதா (அ)ஹங்கார தஹனம் || 45 ||

ஸ்வேச்சாசார ஸ்வ ஸ்வபாவோ மோக்ஷ: பரம்
ப்ரஹ்ம || 46 ||

ப்லவவதாசரணம் || 47 ||

ப்ரஹ்மசர்ய சாந்திஸங்க்ரஹணம் || 48 ||

அந்தே ப்ரஹ்மாகண்டாகாரம் || 49 ||

ஏதந்நிர்வாண தர்சனம் சிஷ்யம் புத்ரம் விநா
ந தேயமித்யுபநிஷத் || 50 ||

இதி நிர்வானோபநிஷத்

45. மாயை, மமகாரம், அஹங்காரம் ஆகியவற்றை
எரித்தல்.

46. தான் தானாக இருக்கும் சுபாவம் மோக்ஷம், அதுவே
பிரம்மம்.

47. ஆற்றில் படகு ஊர்ந்து செல்வதுபோல் செயல்.

48. பிரம்மசரியத்தையும் சாந்தியையும் கைக்கொண்டு
நடத்தல்.

49. முடிவில் பிரம்ம அகண்டாகாரம்.

50. இந்த நிர்வாண தர்சனத்தைப் புத்திரனுக்கும்
சிஷ்யனுக்கும்ல்லாது பிறர்க்கு உபதேசிக்கலாகாது என்பது
உபநிஷத்து. இங்ஙனம் நிர்வானோபநிஷத்து முற்றும்.

॥ मण्डलब्राह्मणोपनिषत् ॥ ५० ॥

बाह्यान्तस्तारकाकारं व्योमपंचकविग्रहम् ।

राजयोगैकसंसिद्धं रामचन्द्रमुपास्महे ॥ १.१ ॥

ओं पूर्णमदः इति शान्तिः ॥

याज्ञवल्क्यो वै महामுனி: आदित्यलोकं

जगाम । तमादित्यं नत्वा भो भगवन् आदित्यात्म

तत्त्वं अनुब्रूहि । सहोवाच नारायणः ॥ १.२ ॥

ज्ञानयुक्त यमाद्यष्टांग योग उच्यते । शीतोष्णाहार-

निद्राविजयः सर्वदा शान्तिः निश्चलत्वं विषयेन्द्रिय

निग्रहश्चैते यमाः ॥ १.३ ॥

गुरुभक्तिः सत्यमार्गानुरक्तिः सुखागत वस्त्वनुभवश्च

तद्वस्त्वनुभवेन तुष्टिर्निस्संगता एकान्तवासो मनो

निवृत्तिः फलानभिलाषो वैराग्यभावश्च नियमाः

॥ १.४ ॥

॥ 50. மண்டலப்ராஹ்மணோபநிஷத்து ॥

1.1 உப்பார்வையும் வெளிப்பார்வையும் உருக்கொண்ட வரும், ஐந்து ஆகாச வடிவினரும், ராஜயோக ஸித்தி வடிவினரும் ஆகிய ஸ்ரீராமசந்திரரை நான் போற்றுகிறேன்.

‘ஓம் பூர்ணமத:’ என்று சாந்திபாடம்.

1.2 யாக்ஞவல்க்ய மகாமுனிவர் ஆதித்யலோகம் சென்றார். அங்கே சூரிய பகவானே நமஸ்கரித்து ‘பகவானே ஆத்ம தத்துவத்தை உபதேசித்தருளுங்கள்’ என்று வேண்டிக் கொண்டார். சூரியநாராயணர் பின்வருமாறு கூறினார்.

|| 50. மண்டலப்ராஹ்மனோபநிஷத் ||

பாஹ்யாந்தஸ்தாரகாகாரம் வ்யோம பஞ்சக
விக்ரஹம் | ராஜயோகைக ஸம்ஸித்தம்
ராமசந்த்ரமுபாஸ்மஹே || ஓம் பூர்ணமத:
இதிசாந்தி: ||

|| 1.1

யாஜ்ஞவல்க்யோ வை மஹாமுனி:
ஆதித்யலோகம் ஜகாம் | தமாதித்யம் நத்வா போ
பகவன் ஆதித்யாத்ம தத்வம் அனுப்ருஹி |

ஸஹோவாச நாராயண: || 1.2 ||

ஜ்ஞானயுக்த — யமாத்யஷ்டாங்க யோக
உச்யதே | சீதோஷ்ணஹார — நித்ரா விஜய:
ஸர்வதா சாந்தி: நிச்சலத்வம் விஷயேந்த்ரிய

நிக்ரஹச்சைதே யமா: || 1.3 ||

குருபக்தி: ஸத்யமார்க்கானுரக்தி:

ஸுகாகதவஸ்த்வனுபவச்ச தத்வஸ்த்வனுபவேன
துஷ்டிர் நிஸ்ஸங்கதா ஏகாந்தவாஸோ மனோ
நிவ்ருத்தி: பலானபிலாஷோ வைராக்ய பாவச்ச

நியமா: || 1.4 ||

1.3 ஞானத்துடன் கூடிய யமம் முதலிய ஸாதனங்கள்
யோகம் எனப்படும். குளிர்வெப்பம் ஆஹாரம் நித்திரை
ஆகியவற்றை ஜயித்து எப்பொழுதும் சாந்தமாகவும்
நிச்சலமாகவும் இருந்து கொண்டு விஷய நாட்டமுள்ள
இந்திரியங்களை அடக்கியிருத்தல் யமம்.

1.4 குருபக்தி ஸத்தியமார்க்கத்தில் பற்று சுகமாகக்
கிடைத்த வஸ்துக்களை அனுபவித்தல் அவ்வனுபவத்தால்
திருப்தி, பற்றின்மை, ஏகாந்தவாஸம், மனதை விஷயங்

சுखासनवृत्ति-श्रीरवासाश्चैवमासन-नियमो भवति

॥ १.५ ॥

पूरककुंभकरेचकैः षोडश-चतुः षष्टि-द्वात्रिंशत्
संख्यया यथाक्रमं प्राणायामः ॥ १.६ ॥

विषयेभ्यइन्द्रियार्थेभ्यो मनो निरोधनं प्रत्याहारः

॥ १.७ ॥

सर्व शरीरेषु चैतन्यैकतानता ध्यानम् ॥ १.८ ॥
विषयव्यावर्तनपूर्वकं चैतन्ये चेतः स्थापनं धारणं
भवति ॥ १.९ ॥

ध्यानविस्मृतिः समाधिः ॥ एवं सूक्ष्माङ्गानि ॥
य एवं वेद स मुक्तिभागभवति ॥ १.१० ॥

देहस्य पंच दोषा भवन्ति कामक्रोध निःश्वास भय
निद्राः । तन्निरासस्तु निःसंकल्प-क्षमा-लघ्वाहार-

களினின்று திருப்புதல், கர்மபலனில் ஆசையின்மை
வைராக்கிய பாவனை ஆகியவை நியமங்கள்.

1.5 நார் மடி யடுத்துச் சுகமான ஆஸனத்தில் இருத்தல்
ஆஸன நியமம்.

1.6 பூரகம் பதினாறு, கும்பகம் அறுபத்துநாலு, ரேசகம்
முப்பத்திரண்டு மாத்திரை என்ற கணக்குப் படி (மூச்சை
அடக்குதல்) பிராணாயாமம்.

1.7 இந்திரியங்கள் நாடிச்செல்லும் விஷயங்களினின்று
மனதை அடக்குதல் பிரத்யாஹாரம்.

ஸுகாஸனவ்ருத்திச் சீரவாஸாச்சைவ —

மாஸன — நியமோ பவதி || 1.5 ||

பூரக — கும்பக — ரேசகை: ஷோடச —

சதுஷ்ஷஷ்டி த்வாத்ரிம்சத் ஸங்க்யயா.

யதாக்ரமம் ப்ராணாயாம: || 1.6 ||

விஷயேப்ப்ய இந்த்ரியார்த்தேப்ப்யோ

மனோ நிரோதனம் ப்ரத்யாஹார: || 1.7 ||

ஸர்வசரீரேஷு சைதன்யைகதாந்தா

த்யானம் || 1.8 ||

விஷயவ்யாவர்த்தன பூர்வகம் சைதன்யே சேத:

ஸ்த்தாபனம் தாரணம் பவதி

|| 1.9 ||

த்யான விஸ்ம்ருதி: ஸமாதி: | ஏவம்

ஸூக்ஷ்மாங்கானி | ய ஏவம் வேத

ஸ முக்திபாக்பவதி

|| 1.10 ||

தேஹஸ்ய பஞ்சதோஷா பவந்தி காமக்ரோத

நி:ச்வாஸ பய நித்ரா: | தந்நிராஸஸ்து நி: —

1.8 எல்லா உடல்களிலும் உயிர் ஒன்றே என்று பாவித் திருத்தல் தியானம்.

1.9 வெளிவிஷயங்களிலிருந்து திருப்பிய மனதைச் சைதனியத்தில் நிறுத்துதல் தாரணை.

1.10 தியானத்தில் மெய்மறந்த நிலை ஸமாதி. இங்ஙனம் ஸூக்ஷ்ம அங்கங்கள். இதை எவன் அறிகிறானோ அவன் முக்திக் குரியவனாவான்.

1.11 உடலில் ஐந்து தோஷங்கள் இருக்கின்றன. அவை காமம், கோபம் (அடங்காத), மூச்சு, பயம், நித்திரை. ஸங்கல்பத்தைத் துறத்தல், பொறுமை, லகுவான

அப்ரமாததா தத்வ் செவனம் ॥ १.११ ॥

நித்ராபய-சரிசுபம் ஹிஸாதிதரங் துஷ்ணாவர்த் தாரபங்க்
சன்சாரவார்தித் தரித் துத் சூக்ஷ்மமார்த-மவலம்த்ய் சத்வாதிகுணா-
நதிக்ரம்த்ய் தாரக-மவலாகயேத் । த்ரும்த்யே சத்விதானந்
தேஜ: க்ரூடரூபம் தாரகம் த்ருஹ் ॥ १.१२ ॥

ததுபாயம் லக்ஷ்யத்ரயாவலாகனம் । மூலாதாராதாரத்ய்
த்ருஹர்நத்ய் பர்த்ய்நத் சுஷுத்ரா சூர்யாபா । ம்ருணாலதத்நு-சூக்ஷ்மா
கூண்டலினி । தத்ர தமோ நிவ்ருத்தி: । தத்ருத்ரீநாத்
சர்வபாப நிவ்ருத்தி: ॥ १.१३ ॥

தர்த்ய்ந்யத்ருத்ருத்ருலித-கர்ணர்நத்ய் துவ்யே தூத்ருகாரசாப்து
ஜாயதே । தத்ர த்திதேமநசித் தக்ஷுர்த்ய்நித்ரு நில்ஜ்யோதி:
பத்யதி । எவ்ம் ஹ்ருத்யே஽பி ॥ १.१४ ॥

ஆஹாரம், ஜாக்கிரதே, தத்துவத்தில் நாட்டம் ஆகிய
வற்றால் அந்த தோஷங்களை நீக்கவேண்டும்.

1.12 நித்திரை பயம் பாம்பு முதலியவற்றை இம்சித்தல்
ஆகிய அலைகளுடன் கூடியதும் ஆசையாகிற கழலும்
மனேவியாகிற சேறும் உடையதுமான ஸம்ஸாரமாகிற
கடலைக்கடக்க மேலே கூறிய ஸைக்ஷம் மார்க்கத்தைக்
கைக்கொண்டு ஸத்துவம் முதலிய முக்குணங்களைக்
கடந்து தாரகம் எனும் ஒளியில் பார்வையைச் செலுத்த
வேண்டும். புருவமத்தியில் ஸச்சிதானந்த ஒளிப்பிழம்பு
வடிவானது தாரகப் பிரம்மம்.

1.13 அதற்குபாயம் தாரகப் பிரம்மத்தில் கவனம்

50. மண்டல ப்ராஹ்மணோபநிஷத்து ௨ 503

ஸங்கல்ப-க்ஷமா-லக்ஷ்வாஹார - அப்ரமாததா
தத்வ ஸேவனம் || 1.11 ||

நித்ரா-பய-ஸரீஸ்ருபம் ஹிம்ஸாதிதரங்கம்
த்ருஷ்ணாவர்த்தம் தாரபங்கம் ஸம்ஸார
வார்த்திம் தரீதும் ஸுக்ஷ்மமார்க்கமவலம்ப்ய
ஸத்வாதிசூன-னதிக்கர்மய தாரக-மவலோகயேத் |
ப்ரமத்த்யே ஸச்சிதானந்த தேஜ: கூடரூபம்
தாரகம் ப்ரஹ்ம || 1.12 ||

ததுபாயம் லக்ஷயத்ரயாவலோகனம் |
மூலாதாரா-தாரப்ப்ய ப்ரஹ்மரந்த்ர பர்யந்தம்
ஸுஷும்னா ஸுர்யாபா | ம்ருணால தந்து
ஸுக்ஷ்மா குண்டலினீ | தத்ர தமோ நிவ்ருத்தி: |
தத்தர்சனாத் ஸர்வபாப நிவ்ருத்தி: || 1.13 ||
தர்ஜன்யக்ரோன்மீலித- கர்ணரந்த்ர- த்வயே
பூத்காரசப்நோ ஜாயதே | தத்ரஸ்திதே மனஸி
சக்ஷுர்மத்த்ய நீலஜ்யோதி: பச்யதி | ஏவம்
ஹ்ருதயே (அ)பி || 1.14 ||

வைத்தல். மூலாதாரத்தில் தொடங்கி பிரம்மரந்திரம்
உச்சிவரை ஸுஷும்னா நாடி சூரியனைப் போல் பிர
காசிப்பது. அதில் தாமரை நூல்போல் ஸுக்ஷ்மமாக
உறைவது குண்டலினீ. அங்கு (அஞ்ஞான) இருள் நீக்கம்.
அதைக் காண்பதால் எல்லாப்பாவங்களும் நீங்கும்.

1.14 ஆள்காட்டி நுனிசுளால் காதுகளின் துவாரங்களை
மூடிக்கொண்டால் 'பூ' என்பது போன்ற சப்தம்
கேட்கும். அதில் மனதை நிறுத்தினால் கண் நடுவில் நீல
ஒளி தோன்றும். அவ்வாறே இருதயத்திலும்.

1.15 பஹிர்லக்ஷயம் வெளியில் காணப்படுவது மூக்கு
நுனிக்கப்பால் நாலு, ஆறு, எட்டு, பத்து, பன்னிரண்டு

बहिल्क्ष्यं तु नासाग्रे चतुः षडष्ट-दश-द्वादशां
गुलीभिः क्रमात्त्रिलघुति-श्यामत्वसदृगरक्त भंगीस्फुरत्
पीतवर्णद्वयोपेतं व्योमत्वं पश्यति । स तु योगी
चलन दृष्ट्या व्योमभाग वीक्षितुः पुरुषस्य दृष्ट्यग्रे
ज्योतिर्मयूखा वर्तन्ते ॥

तद्दृष्टिः स्थिरा भवति । शीर्षोपरिद्वादशांगुलि-मानं
ज्योतिः पश्यति तदाऽमृतत्वमेति ॥ १.१५ ॥

मध्यमलक्ष्यं तु प्रातश्चित्रादिवर्ण-सूर्य चन्द्र-वह्नि-
ज्वालावलीवत्-तद्विहीनान्तरिक्षवत् पश्यति ।
तदाकाराकारी भवति । विस्फुरस्ताराकारगाढ-
तमोपमं पराकाशं भवति ॥ १.१६ ॥

कालानलसमं द्योतमानं महाकाशं भवति ।
सर्वोत्कृष्ट-परमाद्वितीय-प्रद्योतमानं तत्त्वाकाशं भवति ।

விரட்கடைப் பிரமாணம் வரிசையாக நீலம் கரியநீலம்,
சிவப்பு வாழைநார்போல் பொன்றிறம் பச்சை நிறம்
இரண்டு ஆகியவற்றுடன் கூடிய ஆகாயம் தோன்றும்.
யோகியானவன் சலனதிருஷ்டியால் அந்த ஆகாயத்தைப்
பார்க்கையில் அந்தப்புருஷதிருஷ்டியின் முன் ஒளிக்
கற்றை தோன்றும். அந்தத் தோற்றம் நிலைபெறும். தலை
உச்சிக்கு மேலும் பன்னிரண்டு விரட்கடையளவு ஜோதி
தோன்றும். அப்பொழுது யோகியானவன் மரணத்தைக்
கடந்தவனாகிறான்.

1.16 மத்தயலக்ஷயம் பல வர்ணமுடைய உதயசூரியனைப்

பஹிர்லக்ஷ்யந்துநாஸாக்ரே சது:ஷடஷ்ட- தச -
த்வாதசாங்குலீபி: க்ரமாந்நீலத்யுதி -ச்யாமத்வ-
ஸத்ருக்- ரக்த- பங்கீஸ்புரத்

பீதவர்ணத்வயோபேதம் வ்யோமத்வம் பச்யதி ||
ஸதுயோகீசலன-த்ருஷ்ட்யா வ்யோம பாக
வீக்ஷிது: புருஷஸ்ய த்ருஷ்ட்யக்ரே ஜ்யோதிர்-
மயூகா வர்த்தந்தே|| தத் த்ருஷ்டி: ஸத்திரா பவதி|
சேர்ஷோபரி த்வாதசாங்குலிமானம் ஜ்யோதி:
பச்யதி ததா(அ)ம்ருதத்வ- மேதி|| ' || 1.15 ||

மத்த்யம- லக்ஷ்யந்து ப்ராதச்சித்ராதிவர்ண-
ஸூர்ய- சந்த்ர- வஹ்னி ஜ்வாலா வலீவத்-
தத்விஹீனாந்தரிக்ஷவத் பச்யதி| ததாசாராகாரீ
பவதி | விஸ்ப்புரத்தாராகாரகாடதமோபமம்
பராகாசம் புவதி || || 1.16 ||

காலானல ஸமம் த்யோதமானம் மஹாகாசம்
பவதி | ஸர்வோத்க்ருஷ்ட பரமாத்த்வீதீய
ப்ரத்யோதமானம் தத்வாகாசம் பவதி |

போலும், சந்திரனப்போலும், அக்னியைப் போலு
முள்ள ஒளிப்பிழம்பை அவையேதுமில்லாத ஆகாசத்
தில் காண்பது. காண்பவன் அவ்வடிவாகவே ஆகிவிடு
கிறான். அப்பியாசத்தால் நிர்விகாரமான குணமேது
மற்ற ஆகாசம் தோன்றும். இருள் அடர்ந்து நகைத்திரங்கள்
நன்குபிரகாசிக்கும் வெளிபோன்றது அந்த ப்ரகாசம்.
1.17 பிரளய கால அக்னிபோல் பிரகாசிப்பது
மஹாகாசம். அனைத்திற்கும் மேற்பட்டு உயர்ந்து
ஒப்பற்றதாகப் பிரகாசிப்பது தத்துவாகாசம். கோடி
ஸூர்யப்பிரகாசம் ஸூர்யாகாசம். இதையறிந்தவன்

கோடீசூர்யப்ரகாசம் சூர்யாகாசம் பவதி । எவமப்யாஸாத்
தன்மயோ பவதி ய எவம் வேத ॥ 1.17 ॥

தத்யோகம் ச த்வித்யாவிபுத்தி பூர்வோத்தர விபாகத: । பூர்வம் து
தாரகம் வித்யா-தமனஸ்கம் ததுத்தரமதி ॥ யதிந்நிரயான்த்
தன்மூர்தி தாரகம் । யத்பூர்யுபாதிதம் ததமூர்தி-தாரகமதி ।
உபயமபி மனோயுக்தமப்யஸேத் ॥ 1.18 ॥

மனோயுக்தான்தரதூபிஸ்தாரகப்ரகாஸாய பவதி । பூ-
யுபமத்யபிலே தேபச அவிபாவ: । எதத்பூர்வ-
தாரகம் । உத்தரம் த்வமனஸ்கம் । தாலு மூலோத்வபாகே
மஹாயோதிவிபுத்தே । ததர்ஷனாதிபிமாதிஸிபுதி:

॥ 1.19 ॥

லக்ஷ்யே஽ந்தர்பாஹ்யாயாம் தூபி நிமேஷோந்மேஷ வர்ஜிதாயாச்சேயம்
சாம்பவி முதா பவதி । சர்வதந்நேபு கோப்ய மஹாவித்யா
பவதி । யஜ்ஞானேன சன்ஸார நிவர்தி: । தத்பூபனம்

இப்படி அப்பியாஸம் செய்வதால் தன்மயமாகவே
ஆகிவிடுகிறது.

1.18 அந்த யோகம் பூர்வம் உத்தரம் என்ற இரண்டு
பாகங்களை உடையதென அறியவேண்டும். பூர்வம்
தாரகம் எனப்படுவது, உத்தரம் அமனஸ்கம் எனப்படுவது.

கோடிஸூர்ய-ப்ரகாசம் ஸூர்யாகாசம் பவதி ।
ஏவமப்ப்யாஸாத் தன்மயோ பவதி ।

ய ஏவம் வேத ॥

॥ 1.17 ॥

தத்யோகஞ்ச த்விதா வித்தி பூர்வோத்தர விபாகத: ।
பூர்வந்து தாரகம் வித்யா- தமனஸ்கம்
ததுத்தரமிதி ॥ யதிந்த்ரியாந்தம் தன் மூர்த்தி
தாரகம் । யத் ப்ரு யுகாதீதம் ததமூர்த்தி
தாரகமிதி । உபயமபி மனோயுக்த- மப்ப்யஸேத் ॥

॥ 1.18 ॥

மனோயுக்தாந்தர- த்ருஷ்டிஸ்- தாரக- ப்ரகாசாய
பவதி । ப்ருயுக மத்த்யபிலே தேஜஸ ஆவிர்ப்
பாவ: । ஏதத் பூர்வதாரகம் । உத்தரம் த்வமனஸ்கம் ।
தாலுமூலோர்த்வபாகே மஹாஜ்யோதிர்
வித்யதே । தத்தர்சனா- தணிமாதிஸித்தி: ॥ 1.19 ॥
லக்ஷயே (அ)ந்தர் பாஹ்யாயாம் த்ருஷ்டௌ
நிமேஷோன்மேஷ வர்ஜிதாயாஞ்சேயம் சாம்பவீ
முத்ரா பவதி । ஸர்வதந்த்ரேஷு கோப்ய மஹா
வித்யா பவதி । யஜ்ஜ்ஞானேன
ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி: ।

தாரகம் இருவகை மூர்த்திதாரகம், அமூர்த்திதாரகம். எது
இந்திரியங்களுக்குட்பட்டதோ அது மூர்த்தி தாரகம்.
எது புருவமத்தியைக் கடந்ததோ அது அமூர்த்திதாரகம்.
இரண்டையும் மனதுடன் கூடி அப்பியசிக்க வேண்டும்.
1.19 மனதுடன் கூடிய உட்பார்வை தாரகத்தை விளங்க
வைக்கும். அது புருவக்குழியில் ஒளியின் ஆவிர்ப்பாவம்.
இது பூர்வதாரகம். உத்தரதாரகம் மனதைக் கடந்தது. தாடை
யின் கீழ்பாகத்திற்கு மேல் ஒரு மஹாஜோதி தோன்றும்.
அதைக் காண்பதால் அணிமாதிஸித்திகள் ஏற்படும்.

மோக்ஷफलदम् । अन्तर्लक्ष्यं जलज्योतिः स्वरूपं
भवति । महर्षिवेद्यं अन्तर्बाह्योन्द्रियैरदृश्यम्

॥ १.२० ॥

सहस्रारे ज्वलज्योति-रन्तर्लक्ष्यम् । बुद्धिगुहायां
सर्वांगसुन्दरं पुरुषरूप-मन्तर्लक्ष्यमिति चापरे ।
शीर्षान्तर्गत-मण्डल मध्यगं पंचवक्त्र-मुमा-
सहायं नीलकण्ठं प्रशान्त-मन्तर्लक्ष्यमिति केचित् ।
अंगुष्ठमात्रः पुरुषोऽन्तर्लक्ष्यमित्येके । उक्तविकल्प-
सर्वमात्मैव । तल्लक्ष्यं शुद्धात्मदृष्ट्या वा यः पश्यति
स एव ब्रह्मनिष्ठो भवति । जीवः पंच विंशकः
स्वकल्पित-चतुर्विंशति तत्त्वं परित्यज्य षड्विंशः
परमात्माहमिति निश्चयाज्जीवन्मुक्तो भवति । एव-

1.20 பஹிர்லக்ஷ்யம் அந்தர் லக்ஷ்யம் என்ற இரண்டும்
அப்பியசித்தபின் இமை கொட்டுதலின்றி இருப்பது
சாம்பவீ முத்திரை எனப்படும். இது எல்லாத் தந்திரங்
களிலும் மிக ரகசியமாகக் கருதப்படுவது. அதையறிந்
தால் ஸம்ஸாரநிவிருத்தி. அதைப்பூஜித்தால் மோக்ஷ
பலன். அந்தர்லக்ஷ்யம் ஜலத்தில் சூரியனைப் பார்ப்பது
போல் மனதில் ஒளியைப் பார்ப்பது. வெளி இந்திரியங்
களாலோ அந்தரிந்திரியமான மனதாலோ அறியப்
படாதது மஹரிஷிகளால் அறியப்படுவது.

1.21 ஸஹஸ்ராரத்தில் ஜ்வலிக்கும் ஜோதி அந்தர்லக்ஷ்யம்.
புத்திகுகையில் ஸர்வாங்க ஸுந்தரபுருஷ ரூபம் அந்தர்
லக்ஷ்யம் என்று சிலரும் சிரசில் உள்ள மண்டல மத்தியில்

தத்பூஜனம் மோக்ஷபலதம் । அந்தர்லக்ஷ்யம்
ஜலஜ்யோதி: ஸ்வரூபம் பவதி ।

மஹர்ஷிவேத்யம் அந்தர் பாஹ்யேந்த்ரியை-

ரத்ருச்யம் || 1.20 ||

ஸஹஸ்ராரே ஜ்வலஜ்யோதி-ரந்தர் லக்ஷ்யம் ।
புத்திகுஹாயாம் ஸர்வாங்க ஸுந்தரம் புருஷ
ரூப- மந்தர் லக்ஷ்யமிதி சாபரே । கீர்ஷாந்தர் கத-
மண்டல மத்யகம் பஞ்சவக்த்ர- முமா
ஸஹாயம் நீல கண்டம் ப்ரசாந்தமந்தர்
லக்ஷ்யமிதி கேசித் । அங்குஷ்ட்ட மாத்ர:
புருஷோ அந்தர் லக்ஷ்யமித்யேகே । உக்த
விகல்பம் ஸர்வ- மாத்மைவ । தல்லக்ஷ்யம்
சுத்தாத்மத்ருஷ்ட்யா வா ய: பச்யதி ஸ ஏவ
ப்ரஹ்ம நிஷ்ட்டோ பவதி । ஜீவ: பஞ்சவிம்சக:
ஸ்வகல்பித- சதுர் விம்சதிதத்வம் பரித்யஜ்ய
ஷ்ட்விம்ச: பரமாத்மாஹமிதி நிச்சயாஜ் ஜீவன்
முக்தோ பவதி । ஏவமந்தர் லக்ஷ்ய தர்சனேன

ஐந்து முகத்துடனும் நீல கண்டத்துடனும் உள்ள சாந்த
மான உமாமஹேச்வர ரூபம் என்று சிலரும் கட்டை
வீரல் அளவான புருஷ வடிவம் என்று சிலரும்
கூறுவர். வெவ்வேறுகக் கூறப்பட்ட அனைத்தும் ஆத்ம
ஸ்வரூபமே. அப்படி சுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபமாக எவன்
பார்க்கிறானோ அவன் பிரம்ம நிஷ்டன். தன்னால் கற்பிக்
கப்பட்ட இருபத்துநாலு தத்துவங்களையும் உதறிவிட்டு
இருபத்தைந்தாவதான ஜீவன் இருபத்தாறாவதான பர
மாத்மா நான் என்ற நிச்சயத்தால் ஜீவன் முக்தனாகிறான்.
இங்ஙனம் அந்தர்லக்ஷ்ய தரிசனத்தால் ஜீவன் முக்தி

மந்தர்லக்ஷ்ய தர்ஷனென ஜீவந்முத்திதஷாயா஢் ஸ்வயமந்தர்லக்ஷ்யோ
 பூத்வா பரமாகாஷக்ஷண்டமண்டலோ பவதி || 1.21 ||

இதி ப்ரதமம் ப்ராஹ்மணம்

தஸ்ய ந கர்மலேப: | ரவெருதயாஸ்தமயோ: கில கர்ம
 கர்தவ்யம் | எவ்ம் விதத்ஷிதாதித்யஸ்ய உதயாஸ்தமயாபவாத்
 ஸர்வகர்மாபாவ: || 2.1 ||

தஸ்ய நித்ஷிந்தா த்யானம் | ஸர்வகர்மநிராஹரணம்
 ஆவாஹநம் | உந்மநீபாவ: பாஹ்யம் | ஸதா஽மநஸ்க-
 மஹ்யம் | ஸதா தீப்திரபாராமூத வூத்தி: ஸ்தானம் |
 ஸர்வத்ர பாவநாகந்த: | தூக்ஸ்வரூபாவஸ்தான-மக்ஷதா: |
 த்விதாப்தி: பூஷ்யம் | த்விதக்ஷிந்ஸ்வரூபம் த்யூப: |

த்விதாதித்யஸ்வரூபம் தீப: | பரிபூர்ண த்நத்ராமூத-ரஸஸ்யை-
 கீகரணம் நைவேத்யம் | நித்ஷ்ரலத்வம் ப்ரதக்ஷிணம் | ஸோ஽ஹ்-
 பாவோ நமஸ்கார: | மூனம் ஸ்துதி: | ஸர்வ ஸந்தோஷோ

நிலையில்த தானே அந்தர் லக்ஷ்யமாகி அகண்டமான பர
 மாகாஷ மண்டலமாக விளங்குவான்.

இங்ஙனம் முதல் பிரம்மணம் முற்றும்

2.1 அவனுக்கு கர்மப்பற்றில்லை. சூரிய உதய அஸ்தமத்
 துடன் தொடர்புதானே கர்மம்புரிவது. இப்படிப்பட்ட
 வனுடைய திதாதித்யனுக்கு உதயாஸ்தமனமின்மை
 யால் கர்மமனைத்துமில்லை.

ஜீவன்முக்தி தசாயாம் ஸ்வயமந்தர் லக்ஷயோ
பூத்வா பரமாகாசாகண்ட மண்டலோ பவதி ||

|| 1.21 ||

இதி ப்ரதமம் ப்ராஹ்மணம்

தஸ்ய ந கர்மலேப: | ரவேருதயாஸ்தமயோ: கில
கர்ம கர்த்தவ்யம் | ஏவம் விதச்சிதாதித்யஸ்ய
உதயாஸ்தமயாபவாத் ஸர்வ கர்மாபாவ: ||

|| 2.1 ||

தஸ்ய நிச்சிந்தா த்யானம் | ஸர்வகர்ம
நிராஹரணம் ஆவாஹனம் | உன்மனீ பாவ:
பாத்யம் | ஸதா (அ) மனஸ்க- மர்க்க்யம் | ஸதா
தீப்திரபாராம்ருதவ்ருத்தி: ஸ்நானம் | ஸர்வத்ர
பாவனா கந்த: | த்ருக்ஸ்வரூபாவஸ்த்தர்ன-
மக்ஷதா: | சிதாப்தி: புஷ்பம் | சிதக்னிஸ்வரூபம்
தூப: | சிதாதித்ய ஸ்வரூபம் தீப: |
பரிபூர்ணசந்த்ராம்ருத- ரஸஸ்யைகீகரணம்
நைவேத்யம் | நிச்சலத்வம் ப்ரதக்ஷிணம் |
ஸோ(அ)ஹம் பாவோ நமஸ்கார: |

2.2 அவனுக்கு சிந்தையின்மை தியானம். எல்லாக் கர்மங்
களையும் விட்டிருத்தல் ஆவாஹனம். மனது உள்நோக்கி
யிருத்தல் பாத்யம். மனது செயலற்றிருத்தல் அர்க்கியம்.
எப்பொழுதும் எல்லையற்ற அமிருத தாரை ஸ்நானம்.
எங்கும் நிறைந்த பாவனை கந்தம். நோக்கம் ஸ்வரூபத்
தில் நிலைத்திருத்தல் அக்ஷதை. சித்ஸ்வரூபப்ராப்தி
புஷ்பம். சிதக்னிஸ்வரூபம் தூபம். சிதாதித்ய ஸ்வரூபம்
தீபம். பரிபூர்ண சந்திர அம்ருத ரஸ நிறைவு நைவேத்யம்.
நிச்சலத்வம் பிரதக்ஷிணம். ஸோஹம் பாவனை நமஸ்

विसर्जनमिति य एवं वेद ॥ २.२ ॥

संकल्पादिकं मनोबन्धहेतुः । तद्वियुक्तं मनो
मोक्षाय भवति । तद्वांश्चक्षुरादि बाह्य प्रपंचोपरतो
विगत प्रपंचगन्धः सर्वजगदात्मत्वेन पश्यंस्त्यक्ताहंकारो
ब्रह्माहमस्मीति चिन्तयन्निदं सर्वं यदयमात्मेति भावयन्
कृतकृत्यो भवति ॥ २.३ ॥

तं ब्रह्मेति स्तुवन्ति । तदपेक्षया इन्द्रादयः स्वल्पा-
नन्दाः । एवं प्राप्तानन्दः परमयोगी भवति
इत्युपनिषत् ॥ २.४ ॥ इति द्वितीयं ब्राह्मणम् ॥

पयः स्रावानन्तरं धेनुस्तन क्षीरमिव सर्वोन्द्रियवर्गे
परिणष्टे मनो नाशो भवति तदेवामनस्कम् । तदनु

காரம். மௌனம் துதி. அனைத்திலும் திருப்தி விஸர்ஜனம். இங்ஙனம் அறிந்தவன் உண்மை அறிந்தவனாவான். 2.3 ஸங்கல்பம் செய்யும் மனது பந்தத்திற்குக் காரணம். அதில்லாத மனது மோக்ஷகாரணம். ஸங்கல்பமில்லாதவன் கண் முதலியவற்றால் உணரும் வெளியுலகிலிருந்து விடுபட்டுப் பிரபஞ்சவாசனையே இல்லாமல், உலகனைத்தையும், ஆத்மாவாகவே காண்பவனாகி (தானல்லாததைத் தான் எனக்கருதும்) அஹங்காரம் நீங்கி 'நான் பிரம்மம்' என்றும் 'இது எல்லாம் ஆத்மாவே' என்றும் கண்டனுபவிப்பவனாகி வாழ்க்கைப் பயனை எய்தியவனாகிறான். 2.4 அவனை பிரம்மஸ்வரூபி என்று துதிக்கிறார்கள். அவனுடன் ஒப்பிடுகையில் இந்திரன் முதலியவர்கள் அற்பமான ஆனந்தமுடையவர்கள். இவ்வாறு ஆனந்தமெய்தி

மௌனம் ஸ்துதி: | ஸர்வஸந்தோஷோ
 விஸர்ஜனமிதி யஏவம் வேத || 2.2 ||
 ஸங்கல்பாதிசம் மனோ பந்தஹேது: |
 தத்வியுக்தம் மனோ மோக்ஷாய பவதி |
 தத்வாம்ச- சக்ஷுராதி பாஹ்ய
 ப்ரபஞ்சோபரதோ விகத- ப்ரபஞ்சகந்த: ஸர்வ
 ஜகதாத்மத்வேன பச்யன் த்யக்தாஹங்காரோ
 ப்ரஹ்மாஹமஸ்மீதி சிந்தயன்னிதம் ஸர்வம்
 யதயமாத்மேதி பாவயன் க்ருதக்ருத்யோ பவதி |
 || 2.3 ||

தம் ப்ரஹ்மேதி ஸ்துவந்தி | ததபேக்ஷயா
 இந்த்ராதய: ஸ்வல்பானந்தா: | ஏவம்
 ப்ராப்தானந்த: பரமயோகே பவதி இத்யுபநிஷத்||
 || 2.4 ||

இதி த்விதீயம் ப்ராஹ்மணம்

பய: ஸ்ராவானந்தரம் தேனுஸ்தன க்ஷீரமிவ
 ஸர்வேந்த்ரியவர்க்கே பரிநஷ்டே மனோ
 நாசோ பவதி ததேவா மனஸ்கம் | ததனு நித்ய

யவன் பரமயோகி என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் இரண்டாவது பிராம்மணம்

3.1 பால்கறவை நின்றபின் பசுவின் மடியில் பால்
 சுரக்காததுபோல் இந்திரியச் செயலெல்லாம் மறைந்து
 போகும் பொழுது மனோ நாசம் ஏற்படுகிறது. அதுவே
 அமனஸ்கம். அதற்குமேல் நித்திய சுத்தமான பரமாத்மாவே
 நான் என்றும் 'தத்-த்வ-மஸி' என்ற உபதேசத்தால்
 'நீயே நான், நானே நீ' என்றும் தாராகயோக மார்க்கத்

नित्यशुद्धः परमात्माहमेवेति तत्त्वमसीत्युपदेशेन
त्वमेवाह-महमेव त्वमिति तारकयोग मार्गेण
अखण्डानन्द पूर्णः कृतार्थो भवति ॥ ३.१ ॥

परिपूर्ण-पराकाशमग्न मनाः प्राप्तोन्मन्यवस्थः सं-
स्यस्त-सर्वेन्द्रियवर्गोऽनेकजन्मार्जित-पुण्य-पुंज कैवल्य
फलोऽखण्डानन्द-निरस्त-सर्व क्लेशकश्मलो ब्रह्माह-
मस्मीति कृत कृत्यो भवति । त्वमेवाहं न भेदोऽस्ति पूर्ण
त्वात् परमात्मनः । इत्युच्चरन् समालिङ्ग्य शिष्यं
ज्ञप्ति मनीनयत् ॥ ३.२ ॥

इति तृतीयं ब्राह्मणम्

अथ ह याज्ञवल्क्यो मण्डलपुरुषं पप्रच्छ
व्योमपंचकलक्षणं ब्रूहीति ॥ ४.१ ॥
सहोवाचाकाशं पराकाशं महाकाशं सूर्याकाशं परमा-
काशमिति पंच भवन्ति । बाह्याभ्यन्तर-भन्धकारमय-
माकाशम् । बाह्याभ्यन्तरे कालानलसदृशं पराकाशम् ।

தால் அகண்டானந்த பூர்ணனாய்ப் பிறவிப் பயனை
எய்தியவனாய் விளங்குவான்.

3.2 பரிபூர்ண பராகாசத்தில் முழுகிய மனத்தினனாய்
உன் மனீ எனும் நிலையில் நின்று எல்லா இந்திரியச்
செயல்களையும் துறந்து பல பிறவிகளில் ஈட்டிய புண்ணி
யத்தால் கைவல்யம் எனும் அகண்டானந்தத்தில் எல்லாத்

சுத்த: பரமாத்மாஹமேவேதி தத்வ மஸீத்யுப-
 தேசேன த்வமேவாஹ-மஹமேவ த்வமிதி
 தாரகயோக மார்க்கேண அகண்டானந்த பூர்ண :
 க்ருதார்த்தோ பவதி || 3.1 ||

பரிபூர்ண பராகாசமக்ன மனா:
 ப்ராப்தோன்மன்யவஸ்த்த:
 ஸந்ந்யஸ்த-ஸர்வேந்த்ரியவர்க்கோ (அ) நேக
 ஜன்மார்ஜித-புண்ய புஞ்ஜ-கைவல்ய-பலோ
 (அ)கண்டானந்த நிரஸ்த-ஸர்வக்லேச
 கச்மலோப்ரஹ்மாஹமஸ்மீதிக்குத க்ருத்யோ
 பவதி | த்வமேவாஹம் ந பேதோ (அ) ஸ்தி
 பூர்ணத்வாத் பரமாத்மன: | இத்யுச்சரன்
 ஸமாலிங்க்ய சிஷ்யம் ஜ்ஞப்திமனீனயத் || 3.2 ||

இதி த்ருதீயம் ப்ராஹ்மணம்

அத ஹ யாஜ்ஞவல்க்யோ மண்டல புருஷம்
 பப்ரச்ச வ்யோமபஞ்சக லக்ஷணம் ப்ருஹிதி || 4.1 ||
 ஸ ஹோவாசாகாசம் பராகாசம் மஹாகாசம்
 ஸூர்யாகாசம் பரமாகாசமிதி பஞ்சபவந்தி ||
 பாஹ்யாப்பயந்தர மந்தத்தகாரமய மாகாசம் ||

துன்ப மலத்தையும் போக்கி 'நான் பிரம்மம்' என்று
 பிறவிப் பயனை எய்தியவனாகிறான். 'பரமாத்மா பரிபூர்ண
 மாதலால் நீயே நான், பேதமில்லை' என்று கூறிச்
 சிஷ்யனை இறுகத் தழுவி குருவானவர் இங்ஙனம்
 அனுபவீதையளித்தார்.

இங்ஙனம் மூன்றாவது பிராம்மணம்

स बाह्याभ्यन्तरेऽपरिमित द्युतिनिभं तत्त्वं महाकाशम् ।
 स बाह्याभ्यन्तरे सूर्य निभं सूर्याकाशम् । अनिर्वचनीय
 ज्योतिः सर्वव्यापकं निरतिशयानन्द-लक्षणं
 परमाकाशम् । एवं तत्तल्लक्ष्य दर्शनात् तद्रूपो
 भवति ॥ ४.२ ॥

इति चतुर्थं ब्राह्मणम् ॥

स विषयं मनो बन्धाय निर्विषयं मुक्तये भवति अतः
 सर्वं जगत् चित्तगोचरम् । तदेव चित्तं निराश्रयं
 मनोन्मन्यवस्था-परिपक्वं लय-योग्यं भवति ।
 तल्लयं परिपूर्णं मयि समभ्यसेत् । मनोलय-
 कारणमहमेव ॥ ५.१ ॥

अनाहतस्य शब्दस्य तस्य शब्दस्य यो ध्वनिः ।
 ध्वनेरन्तर्गतं ज्योति-ज्योतिरन्तर्गतं मनः ॥

4.1 மேலும் யாக்ஞவல்கியர் மண்டல புருஷரிடம்
 வ்யோம பஞ்சக லக்ஷணத்தைக் கூறும்படிக் கேட்டார்.

4.2 அவர் கூறியதாவது:- ஆகாசம் பராகாசம் மஹா
 காசம் ஸுரீர்யாகாசம் பரமாகாசம் என்று ஜந்து. உள்
 ளும் வெளியும் இருள்மயமானது ஆகாசம். உள்ளும்
 வெளியும் காலாக்னி போன்றது பராகாசம். உள்ளும்
 வெளியும் அளவற்ற ஒளிமயமான தத்துவம் மஹாகாசம்.
 உள்ளும் வெளியும் சூரிய ஒளி போன்றது ஸுரீர்யா
 காசம். உள்ளும் வெளியும் எங்கும் நிறைந்த ஆனந்த
 லக்ஷணமான ஜோதி பரமாகாசம். இங்ஙனம் அந்தந்த

பாஹ்யாப்ப்யந்தரே காலாநல ஸத்ருசம்
 பராகாசம் | ஸ பாஹ்யாப்ப்யந்தரே(அ)பரிமித
 த்யுதிநிபம் தத்வம் மஹாகாசம் | ஸ பாஹ்யாப்ப்
 யந்தரே ஸூர்யநிபம் ஸூர்யாகாசம் | அநிர்
 வசனீய ஜ்யோதி: ஸர்வ வ்யாபகம்
 நிரதிசயானந்த லக்ஷணம் பரமாகாசம் | ஏவம்
 தத்தல்லக்ஷ்ய தர்சனாத் தத்ருபோ பவதி || 4.2 ||
 இதி சதுர்த்தம் ப்ராஹ்மணம்

ஸ விஷயம் மனோ பந்தாய நிர்விஷயம் முக்தயே பவதி |
 அத: ஸர்வம் ஜகத் சித்த கோசரம் ததேவ சித்தம்
 நிராக்ரயம் மனோன்மன்யவஸ்த்தா-பரிபக்வம்
 லய யோக்யம் பவதி |
 தல்லயம் பரிபூர்ணே மயி ஸமப்ப்யஸேத் |

மனோலய காரணமஹமேவ || 5.1 ||

அனாஹதஸ்ய சப்தஸ்ய தஸ்ய சப்தஸ்ய யோ
 த்வனி: |
 த்வனேரந்தர்கதம் ஜ்யோதிர்-ஜ்யோதிரந்தர்கதம்
 மன: |

லக்ஷியத்தை தரிசிப்பதால் ஒருவன் அந்த வடிவாகவே
 ஆவான்.

இங்ஙனம் நாலாவது பிராம்மணம்.

5.1 விஷயத்துடன் கூடிய மனது பந்தத்திற்கும் விஷய
 மற்ற மனது முக்திக்கும் காரணம். உலகம் முழுவதும்
 சித்தத்திலடங்கும். அதே சித்தம் பற்று நீங்கினால் மனோ
 மனி அவஸ்தையால் பரிபக்குவமாகி லயமடையக்
 கூடியதாகிறது. அந்த லயம் பரிபூர்ணமாக என்னிடம்

यन्मनस्त्रिजगत् सृष्टिस्थितिव्यसनकर्मकृत् । तन्मनो
विलयं याति तद्विष्णोः परमं पदम् ॥ ५.१ ॥

तल्लयाच्छुद्धाद्वैत-सिद्धिर्भेदाभावात् । एतदेव परम
तत्त्वम् ॥ ५.३ ॥

स तज्ज्ञो बालोन्मत्त-पिशाचवत् जडवृत्त्या
लोकमाचरेत् । परम मनस्काभ्यसेनैव नित्य-तृप्तिः ।
अल्पमूत्र-पुरीष-मित-भोजन-दृढांग-अजाड्य-निद्रा-
दृग्वायु-चलनाभाव-ब्रह्मदर्शनात् ज्ञात सुख
रूप-सिद्धिर्भवति ॥ ५.४ ॥

एवं चिरसमाधिजनित-ब्रह्मामृत-पानपरायणोऽसौ
सन्न्यासी परमहंस अवधूतो भवति ॥ ५.५ ॥

நிறுத்திப் பழக வேண்டும். நான்தான் மனோலயத்திற்குக் காரணம்.

5.2 அனாஹத சப்தத்தில் மறைந்துள்ள ஒரு த்வனி; அந்த த்வனியினுள்ளே ஒரு ஜோதி; ஜோதியினுள்ளே மனது. அந்த மனது தான் சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார காரியத்தைச் செய்வது. அந்த மனது லயமானால் அது தான் விஷ்ணுவின் பரமபதம்.

5.3 அந்த லயத்தால் பேதமற்றுப் போவதால் சுத்தாத் வைத ஸித்தி. இதுதான் முடிவான தத்துவம்.

5.4 அதையறிந்த ஒருவன் பாலன் உன்மத்தன் பேயன் ஆகியோரைப் போல் அறிவீனனைப் போல் உலகில் நடந்து கொள்வான். இவ்வாறு அமனஸ்க அப்பியாசத்

யன்மனஸ்த்ரிஜகத் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி-வ்யஸன-

கர்ம க்ருத் |

தன்மனோ விலயம் யாதி தத்விஷ்ணோ: பரமம்

பதம் || 5.2 ||

தல்லயாச் சுத்தாத்வைதஸித்திர்ப்பேதாபாவாத் |

ஏததேவ பரம தத்வம் || 5.3 ||

ஸ தஜ்ஜ்ஞோ பாலோன்மத்த-பிசாசவத்

ஜடவ்ருத்த்யா லோகமாசரேத் |

பரமமனஸ்காப்ப்யாஸேனைவ நித்யத்ருப்தி: |

அல்பமூத்ர-புரீஷ — மிதபோஜன — த்ருடாங்க

— அஜாட்ய — நித்ரா — த்ருக் — வாயு

சலனாபாவ — ப்ரஹ்மதர்சனாத் — ஜ்ஞாத —

ஸுகருபஸித்திர்ப்பவதி || 5.4 ||

ஏவம் சிரஸமாதிஜனித — ப்ரஹ்மாம்ருதபான —

பராயணோ(அ)ஸௌ ஸந்நியாஸீ பரமஹம்ஸ

அவதூதோ பவதி || 5.5 ||

தால் நித்ய திருப்தியை அடைவான். அல்பமாக மல ஜலம், மித போஜனம், திடமான உறுப்புக்கள் சோம்ப லின்மை, தூக்கக் குறைவு, கண்ணின் சலனமும், மூச்சின் சலனமுமின்மை ஆகியவை அடையாளங்கள். பிரம்ம தர்சனத்தால் அனுபவிக்கப்பட்ட சுக ஸ்வரூப சித்தி கிட்டுகிறது.

5.5 இங்ஙனம் நீண்டகால ஸமாதியால் உதித்த பிரம் மாம்ருதபான பராயணனாகிய ஸந்நியாஸி பரமஹம்ஸன் அவதூதன் எனப்படுவான்.

5.6 அம்மகானே தரிசிப்பதால் உலகனைத்தும் தூய்மை

तद्दर्शनेन सकलं जगत् पवित्रं भवति । तत्-
 सेवापरो अज्ञोऽपि मुक्तो भवति । तत्कुलमेकोत्तर
 शतं तारयति । तन्माम्-पितृजायापत्यवर्गं च मुक्तं
 भवतीत्युपनिषत् ॥ ५.६ ॥

इति पंचममं ब्राह्मणम् ॥

इति मण्डलब्राह्मणोपनिषत् समाप्ता ॥

தத்தர்சனேன ஸகலம் ஜகத் பவித்ரம் பவதி ।
 தத் ஸேவாபரோ(அ)ஜ்ஞோபி முக்தோ பவதி ।
 தத்குலமேகோத்தரசதம் தாரயதி ।
 தன்மாத்ரு பித்ரு ஜாயா(அ)பத்ய வர்க்கஞ் ச
 முக்தம் பவதீத்யுபநிஷத் ॥ 5.6 ॥

இதி பஞ்சமம் ப்ராஹ்மணம் ॥

இதி மண்டலப் ப்ராஹ்மணோபநிஷத் ஸமாப்தா ॥

யடையும். அம்மகானுக்குச் சேவை புரிவதால் மூடனும்
 முக்தனாவான். அம்மகானுடைய குலம் இருப்பத்தோரு
 தலைமுறை பிறவிக் கடலைக் கடக்கிறது. அம்மகானுடைய
 தாய் தந்தை மனைவி மக்கள் வர்க்கம் முக்தி எய்துகிறது
 என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் ஐந்தாவது பிராம்மணம் முற்றும்
 இங்ஙனம் மண்டலப் பிராம்மணோபநிஷத்து முற்றும்.

५१. दक्षिणामूर्त्युपनिषत्

51. தக்ஷிணமூர்த்யுபநிஷத்து

॥ दक्षिणामूर्त्युपनिषत् ॥ ५१ ॥

“ओं सह नाववतु” इति शान्तिः ॥

ओं ब्रह्मावर्ते महाभाण्डीर वट मूले महासत्राय समेता
महर्षयः शौनकादयस्ते ह समित्पाणयस्तत्त्व जिज्ञासवो
मार्कण्डेयं चिरंजीविन-मुपसमेत्य पप्रच्छुः केन त्वं
चिरं जीवसि केन वानन्दमनुभवसीति ॥ १ ॥

परमरहस्य शिवतत्त्व ज्ञानेनेति स होवाच । येन
दक्षिणामुखः शिवोऽपरोक्षीकृतो भवति तत्परमरहस्य
शिवतत्त्वज्ञानम् । यः सर्वोपरमे काले
सर्वानात्मन्युपसंहृत्य स्वात्मानन्दसुखे मोदते प्रकाशते वा
स देवः । अत्रैते मन्त्ररहस्य श्लोका भवन्ति ।
मेधादक्षिणामूर्ति मन्त्रस्य ब्रह्मा ऋषिः । गायत्री छन्दः
देवता दक्षिणास्यः । मन्त्रेणांग न्यासः ॥

ओं आदौ नम उच्चार्य ततो भगवते पदम् । दक्षिणेति
पदं पश्चात् मूर्तये पदमुद्धरेत् ॥ अस्मच्छब्दं चतुर्थ्यन्तं

51. தக்ஷிணாமூர்த்யுபநிஷத்து

ஓம் ஸஹநாவவது என்று சாந்தி பாடம்.

1. ஓம். பிரம்மா வர்த்தப் பிரதேசத்தில் மஹா பாண்டிரம் எனும் ஆலமரத்தடியில் ஒரு பெரிய ஸத்ர யாகத்திற்காகக் கூடியிருந்த சௌனகர் முதலிய மகரிஷிகள் ஸமித்தைக் கையுறையாகக் கொண்டு சிரஞ்சீவியான

॥ 51. தக்ஷிணமூர்த்யுபநிஷத் ॥

ஓம் ஸஹநாவவது இதி சாந்தி: ॥

ஓம் ப்ரஹ்மாவர்த்தே மஹாபாண்டீர வட மூலே
மஹா ஸத்ராய ஸமேதா மஹர்ஷய:

சௌனகாதயஸ்தே ஹ ஸமித்பாணயஸ் தத்வ
ஜிஜ்ஞா

ஸவோ மார்க்கண்டேயம்

சிரஞ்ஜீவினமுபஸமேத்ய பப்ரச்சு: கேன த்வம்
சிரம் ஜீவஸி கேன வானந்த-மனுபவஸீதி ॥ 1 ॥

பரமரஹஸ்ய சிவதத்வ ஜ்ஞானேனேதி

ஸஹோவாச | யேன தக்ஷிணமுக:

சிவோ(அ)பரோக்ஷீ க்ருதோ பவதி தத்பரம

ரஹஸ்ய சிவ தத்வஜ்ஞானம் | ய: ஸர்வோபரமே
காலே ஸர்வானாத்மன்-யுபஸம்ஹ்ருத்ய

ஸ்வாத்மானந்த ஸுகே மோததே ப்ரகாசதே வா
ஸ தேவ: | அத்ரைதே மந்த்ர ரஹஸ்ய ச்லோகா

பவந்தி ॥ மேதா தக்ஷிணமூர்த்தி மந்த்ரஸ்ய

ப்ரஹ்மா ருஷி: | காயத்ரீச்சந்த: | தேவதா

தக்ஷிணஸ்ய: | மந்த்ரேணங்கந்யாஸ: ॥

ஓம் ஆதௌ நம உச்சார்ய ததோ பகவதே பதம் |

தக்ஷிணேதி பதம் பச்சான் மூர்த்தயே

மார்க்கண்டேய மகரீஷியை அணுகி 'நீங்கள் எவ்வாற்றால்
சிரஞ்ஜீவியாகவும் எவ்வாற்றால் ஆனந்தானுபவம்
உடையவர்களாகவும் விளங்குகிறீர்கள்?' என்று வினவி
னார்கள்.

2. அவர் கூறினார்: 'பரம ரஹஸ்ய சிவ தத்துவஞானத்

मेधां प्रज्ञां पदं वदेत् । प्रमुच्चार्य ततो वायुबीजं-
च्छं च ततः पठेत् । अग्निजायां ततस्त्वेष
चतुर्विंशाक्षरो मनुः ॥ २ ॥

ध्यानम् । स्फटिक-रजतवर्णं मौक्तिकीमक्षमाला-
ममृत कलश विद्यां ज्ञानमुद्रां कराग्रे ।
दधत-मुरगकक्षं चन्द्र चूडं त्रिनेत्रं विधृतविविधभूषं
दक्षिणामूर्ति मीडे ॥ ३ ॥

आदौ वेदादिमुच्चार्य स्वराद्यं सविसर्गकम् ।
पंचार्णं तत उद्धृत्य अन्तरं सविसर्गकम् । अन्ते
समुद्धरेत् तारं मनुरेष नवाक्षरः ॥ ४ ॥

தால்தான். எதனால் தக்ஷிணமூர்த்தியான சிவன் அப
ரோக்ஷமாவாரோ அதுதான் பரமரஹஸ்ய சிவ தத்துவ
ஞானம். அனைத்துலகின் முடிவு காலத்தில் அனைத்தை
யும் தன்னுள்ளடக்கிக் கொண்டு ஸ்வாத்மானந்த சுகத்
துடன் எவர் பிரகாசிக்கிறாரோ அவர் தான் அந்தத்
தேவர். அவரைப் பற்றிய மந்திர ரஹஸ்ய சுலோகங்கள்
பின் வருமாறு. பிரம்மா ரிஷி. காயத்ரீச்சந்தம். தக்ஷிண
மூர்த்தி தேவதை. மந்திரபாகங்களால் அங்க நியாஸம்.

முதலில் 'ஓம்' என்று உச்சரித்துப் பிறகு 'பகவதே'
என்றும், 'தக்ஷிணமூர்த்தயே' என்றும் 'அஸ்மத்' சப்தத்
தின் நாலாவது வேற்றுமையான 'மஹ்யம்' என்றும்
'மேதாம் ப்ரஜ்ஞாம்' என்றும் வாயுபீஜமான 'ய'
வுடன் 'ச்ச' கூட்டியும் முடிவில் அக்னிபத்னியான
'ஸ்வாஹா' பதம் சேர்த்தும் உச்சரித்தால் தோன்றுவது
இருபத்து நான்கெழுத்துள்ள மந்திரம்.

பதமுத்தரேத் | அஸ்மச்சப்தம் சதுர்த்தயந்தம்
 மேதாம் ப்ரஜ்ஞாம் பதம் வதேத் | ப்ரமுச்சார்ய
 ததோவாயுபீஜம்ச்சஞ்ச தத: படேத் |
 அக்னிஜாயாம் ததஸ்த் வேஷ சதுர்விம்சாக்ஷரோ
 மனு: || 2 ||

த்யானம் || ஸ்படிக ரஜதவர்ணம் மௌக்திகீ-
 மக்ஷமாலா-மம்ருதகலச வித்யாம்
 ஜ்ஞானமுத்ராம் கராக்ரே | ததத — முரககக்ஷம்
 சந்த்ரகூடம் த்ரிநேத்ரம் வித்ருத விவித பூஷம்
 தக்ஷிணாமூர்த்திமீடே || 3 ||

ஆதௌ வேதாதிமுச்சார்ய ஸ்வராத்த்யம்
 ஸவிஸர்க்ககம் | பஞ்சார்ணம் தத உத்த்ருத்ய
 அந்தரம் ஸவிஸர்க்ககம் | அந்தே ஸமுத்தரேத்
 தாரம் மனுவேஷ நவாக்ஷர: || 4 ||

அதாவது 'ஓம் நமோ பகவதே தக்ஷிணாமூர்த்தயே |
 மஹ்யம் மேதாம் ப்ரஜ்ஞாம் ப்ரயச்ச ஸ்வாஹா'

3. தியானம். ஸ்படிகம் போன்று வெண்மையானவரும்
 கைகளில் முத்தாலான அக்ஷமாலை, வித்யாஸ்வரூபிணி
 யான அமிருதகலசம், ஞானமுத்திரை ஆகியவற்றைத்
 தரிப்பவரும், ஸர்ப்பத்தை உடலைச் சுற்றிப் போட்டுக்
 கொண்டிருப்பவரும், சந்திரனைச் சூடிக் கொண்டிருப்
 பவரும், முக்கண்ணரும், பலவித பூஷணங்களுடைய
 வரும் ஆகிய தக்ஷிணாமூர்த்தியைப் போற்றுகிறேன்.

4. ஆதியில் ஓம் என்று உச்சரித்து முதல் உயிரெழுத்தை
 விஸர்க்கத்துடன் உச்சரித்துப் பிறகு பஞ்சாக்ஷரியை
 விஸர்க்கத்துடன் கூட்டி முடிவில் ஓங்காரமுச்சரித்தால்
 வருவது நவாக்ஷர மந்திரம். அதாவது 'ஓம் அம்அ:
 சிவாய நம: ஓம்'.

ध्यानम् ॥ मुद्रां भद्रार्थदात्रीं स परशु हरिणं बाहु-
 भिर्बाहुमेकं जान्वासक्तं दधानो भुजगबिल समाबद्ध
 कक्ष्यो वटाधः । आसीनश्चन्द्रखण्ड-प्रतिघटित जटा-
 क्षीरगौरस्त्रिनेत्रो दद्यादाद्यः शुकाद्यै-मुनिभिरभि-वृतो
 भावशुद्धिं भवो नः ॥ ५

तारं ब्रूं नम उच्चार्य मायां वाग्भवमेव च । दक्षिणा
 पद-मुच्चार्य ततः स्यान्मूर्तये पदम् । ज्ञानं देहि पदं
 पश्चात् वह्निजायां ततो न्यसेत् ॥ ७ ॥

भस्मव्यापाण्डुरांगः शशि शकलधरो ज्ञानमुद्राक्ष-
 माला-वीणा पुस्तैर्विराजत् करकमलधरो योग पट्टा-
 भिरामः । व्याख्या पीठे निषण्णो मुनिवर निकरैः
 सेव्यमानः प्रसन्नः सव्यालः कृत्तिवासाः सतत-मवतु
 नो दक्षिणामूर्तिरीशः ॥ ८ ॥

5. தியானம். மங்களைங்களையருளும் அபய முத்திரையும்,
 மானும், பரசுவம் (மூன்று கைகளில் தரித்து) ஒரு
 கையை முழந்தாள் மேல் வைத்துக் கயிறு போல்
 உடலில் பாம்பைக் கட்டிக் கொண்டு சடையில் சந்திர
 கலை தரித்து, பால் போல் வெண்ணிறத்துடன் பிரகா
 சிப்பவரும், ஆலமரத்தடியில் வீற்றிருப்பவரும் சுகர்
 முதலிய முனிவர்களால் சூழப்பெற்றவருமான முக்
 கண்ணர் ஆதிபரமேசுவரர் நமக்குப் பரிசுத்தமான
 பாவனையை அருளட்டும்.

த்யானம் || முத்ராம் பத்ரார்த்த தாத்ரீம் ஸ
 பரசுஹரிணம் பாஹுபிர் — பாஹுமேகம்
 ஜான்வாஸக்தம் ததானோ புஜகபில ஸமாபத்த
 கக்ஷயோ வடாத: | ஆஸீனச்சந்த்ரகண்ட —
 ப்ரதிகடித — ஜடா க்ஷீர — கௌரஸ்த்ரிநேத்ரோ
 தத்யாதாத்ய: சுகாத்யைர்-முனிபிரபிவ்ருதோ
 பாவ சுத்திம் பவோ ந: || 5 ||

தாரம் ப்ரூம் நம உச்சார்ய மாயாம்
 வாக்பவமேவ ச | தக்ஷிணபத முச்சார்ய தத:
 ஸ்யான் மூர்த்தயே பதம் | ஜ்ஞானம் தேஹி
 பதம் பச்சாத் வஹ்னிஜாயாம் ததோந்யஸேத் || 7 ||
 பஸ்மவ்யாபாண்டுராங்க:

சசிசகலதரோ ஜ்ஞான முத்ராக்ஷமாலா — வீணா
 புஸ்தைர் — விராஜத் கரகமலதரோ யோக
 பட்டாபிராம: | வ்யாக்ஞா பீடே நிஷண்ணோ
 முனிவர நிகரை: ஸேவ்யமான: ப்ரஸன்ன:
 ஸவ்யால: க்ருத்திவாஸா: ஸததமவது நோ
 தக்ஷிணாமூர்த்திரீச: || 8 ||

7. ஓங்காரத்துடன் ப்ரூம் நம: என்று உச்சரித்து மாயா
 பீஜமும் வாக்பவபீஜமும் சேர்த்து தக்ஷிணாமூர்த்தயே
 என்று சொல்லி ஜ்ஞானம் தேஹி ஸ்வாஹா என்பது
 மந்திரம். அதாவது 'ஓம் ப்ரூம்' நமோ ஹ்ரீம் ஐம்
 தக்ஷிணாமூர்த்தயே ஜ்ஞானம் தேஹி ஸ்வாஹா.

8. விபூதிப் பூச்சால் வெண்மையாய் விளங்கும் திரு
 மேனியுடன் சந்திரகலையைச் சிரசில் தரித்துக் கரகமலங்
 களில் ஞானமுத்திரை, அக்ஷமாலை, வீணை, புஸ்தகம்
 ஆகியவற்றை ஏந்தி ஸர்ப்பாபரணமும் யானைத் தோலா

வैराग्य-तैलसंपूर्णे भक्तिवर्ति समन्विते ।
 प्रबोध पूर्णपात्रे तु ज्ञप्ति दीपं विलोकयेत् ॥ ९ ॥
 सर्गादिकाले भगवान् विरिचि-रूपास्यैनं सर्ग सामर्थ्य-
 माप्य । तुतोष चित्ते वांचितार्थाश्च लब्ध्वा धन्यः
 सोपास्योपासको भवति धाता ॥ १० ॥
 य इमां परमरहस्य शिवतत्त्व विद्यामधीते स सर्व
 पापेभ्यो मुक्तो भवति । य एवं वेद स कैवल्यमनु-
 भवतीत्युपनिषत् ॥ ११ ॥

इति दक्षिणामुर्त्युपनिषत्
 समाप्ता ॥

டையும் அணிந்து யோக பட்டாபிராமனாக வியாக்
 கியான பீடத்தில் எழுந்தருளிச் சிறந்த முனிவர்களால்
 சேவிக்கப் பெற்று விளங்கும் ஈசன் தக்ஷிணமூர்த்தி
 நம்மை எப்பொழுதும் காத்தருளட்டும்.

9. வைராக்கியமாகிற எண்ணெய் நிறைந்ததும் பக்தி
 யெனும் திரியுடன் கூடியதுமான பிரபோத பூர்ண பாத்
 திரத்தில் ஒளிரும் ஞான தீபத்தை தரிசனம் செய்ய
 வேண்டும்.

10. சிருஷ்டியின் ஆதி காலத்தில் பகவான் பிரம்மா இந்த
 தக்ஷிணமூர்த்தியை உபாஸித்து சிருஷ்டி செய்யும்
 திறமையை அடைந்து மனதில் மகிழ்வெய்தினார்.
 விரும்பிய பயனையடைந்து தன்யரானார். அந்த பிரம்மா
 அதனால் உபாஸகராகவும் உபாஸ்யராகவும் விளங்குகிறார்.

வைராக்ய - தைலஸம்பூர்ணே பக்திவர்த்தி
ஸமன்விதே ।

ப்ரபோத பூர்ணபாத்ரே து ஜ்ஞப்தி தீபம்
விலோகயேத் ॥ 9 ॥

ஸர்க்காதி காலே பகவான் விரிஞ்சி-

ருபாஸ்யைனம் ஸர்க்க ஸாமர்த்ய-மாப்ய ।

துதோஷ சித்தே வாஞ்சிதார்த்தச்சலப்த்வா
தன்ய: ஸோபாஸ்யோபாஸகோ பவதி தாதா ॥ 10 ॥

ய இமாம் பரம ரஹஸ்ய சிவ தத்வவித்யாமதீதே
ஸர்வ பாபேப்யேர முக்தோ பவதி ।

ய ஏவம் வேத ஸ கைவல்யமனுபவதீத்-

யுபநிஷத் ॥ 11 ॥

இதி தக்ஷிணாமூர்த்யுபநிஷத் ஸமாப்தா

11. எவரொருவர் இந்தப் பரம ரகசிய சிவ தத்துவத்தை
ஓதுகிறாரோ அவர் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடு
படுவார். இதை உள்ளபடி அறிந்தவர் கைவல்யத்தை
அனுபவிப்பார் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் தக்ஷிணாமூர்த்தி உபநிஷத்து
முற்றும்

॥ शरभोपनिषत् ॥ ५२ ॥

‘ओं भद्रं कर्णेभिः’ इति शान्तिः ।

ब्रह्मोवाच ॥

प्रभुं वरेण्यं पितरं महेशं यो ब्रह्माणं विदधाति तस्मै ।
वेदांश्च सर्वान् प्रहिणोति चाग्र्यं तं वै प्रभुं पितरं
देवतानाम् ॥ १ ॥

नमामि विष्णोर्जनकं देवमीदृयं योऽन्तकाले सर्वलोकान्
संजहार ॥ स एकः श्रेष्ठश्च सर्वशास्ता स एव वरिष्ठश्च
॥ २ ॥

यो घोरं वेषमासाद्य शरभाख्यं महेश्वरः ।
नृसिंहं लोकहन्तारं संजधान-महाबलः ॥ ३ ॥
कृपया भगवान् विष्णुं विददार नखैः खरैः ।

52. சரபோபநிஷத்து

‘ஓம் பத்ரம் கா்ணேபி:’ என்று சாந்தி பாடம்.
பிரம்மா (பைப்பலாதருக்குக்) கூறியது.

1-2. பிரபுவும் சிறந்தவரும் உலக பிதாவும் மகேச்வரரும்
பிரம்மாவைப் படைத்தவரும் அவருக்கு எல்லா வேதங்
களையும் ஆதியில் கொடுத்தருளியவரும் விஷ்ணுவிற்
கும் எல்லா தேவர்களுக்கும் பிதாவாகியவரும் பிரபு
வாகியவரும், போற்றத்தக்கவரும் முடிவு காலத்தில்
எல்லா உலகங்களையும் ஸம்ஹரிப்பவருமான அந்த

॥ 52. சரபோபநிஷத் ॥

‘ஓம் பத்ரம் கர்ணேயி:’ இதி சாந்தி: ।

ப்ரஹ்மோவாச்ச ॥

ப்ரபும் வரேண்யம் பிதரம் மஹேசம் யோ

ப்ரஹ்மாணம் விததாதி தஸ்மை ।

வேதாம்ச்ச ஸர்வான் ப்ரஹிணோதி சாகர்யம்

தம் வை ப்ரபும் பிதரம் தேவதானாம் ॥ 1 ॥

நமாமி விஷ்ணோர்-ஜனகம் தேவமீட்யம்

யோ(அ)ந்தகாலே ஸர்வ லோகான் ஸம்ஜஹார ।

ஸ ஏக: ச்ரேஷ்ட்டச்ச ஸர்வ சாஸ்தா ஸ ஏவ

வரிஷ்டச்ச ॥ 2 ॥

யோ'கோரம் வேஷமாஸாத்ய சரபாக்க்யம்

மஹேச்வர: ।

ந்ருஸிஹம் லோக ஹந்தாரம் ஸ்ஞ்ஜகான

மஹாபல: ॥ 3 ॥

க்ருபயா பகவான் விஷ்ணும் விததார நகை:

கரை: ।

ஆதி தேவரை வணங்குகிறேன். அந்த ஒருவரே எல் லோருக்கும் மேம்பட்டவரும் சிறந்தவரும் அடக்கி யாள்பவருமாவார்.

3. அந்த மஹாபலசாலியான மகேச்வரர் கோரமான சரப வடிவு கொண்டு உலகத்தையழித்த நரசிம்மரை வதைத்தார்.

4. பகவானாகிய அவர் கிருபையால் (நரசிம்மாவதார மெடுத்த) விஷ்ணுவைக் கூரிய நகங்களால் கிழித்தார்.

चर्माबरो महावीरो वीरभद्रो बभूव ह ॥ ४ ॥

स एको रुद्रो ध्येयः सर्वेषां सर्वसिद्धये ॥

यो ब्रह्मणः पंचवक्त्रहन्ता तस्मै रुद्राय नमो अस्तु

॥ ५ ॥

यो वामपादेन जघान कालं घोरं पपेऽथो हालहलं

दहन्तम् । तस्मै रुद्राय नमो अस्तु ॥ ६ ॥

यो वामपादार्चित विष्णुनेत्र स्तस्मै ददौ चक्रमतीव

हृष्टः । तस्मै रुद्राय नमो अस्तु ॥ ७ ॥

अणोरणीयान्महतो महीयानात्मास्य जन्तो-निहितो

गुहायाम् । तमक्रतुं पश्यति वीत शोको धातुः

प्रसादान्महिमानमीशम् ॥ ८ ॥

தோலாடையடுத்த மகாவீரரான அவர் வீரபத்திர ரானார்.

5. எல்லோருக்கும் எல்லா சித்திகளையும் அடைவதற்கு தியானித்தற்குரியவர் அவர் ஒருவரே. பிரம்மாவின் ஐந்தாவது முகத்தை அழித்தவர் எவரோ அந்த ருத்திரருக்கு நமஸ்காரம்.

6. எவர் இடது காலால் கோரமான காலனை வீழ்த்தினாரோ, எரியும் ஹாலாஹல விஷத்தைப் பருகினாரோ, அந்த ருத்திரருக்கு நமஸ்காரம்.

7. விஷ்ணுவின் நேத்திரமாகிய மலரால் எவர் இடது பாதம் அர்ச்சிக்கப் பெற்று மகிழ்ச்சியின் பெருக்கால் விஷ்ணுவுக்குச் சக்ராயுதமளித்தாரோ அந்த ருத்திரருக்கு நமஸ்காரம்.

சர்மாம்பரோ மஹாவீரோ வீரபத்ரோ பபூவ ஹ || 4 ||
ஸ ஏகோ ருத்ரோ த்யேய: ஸர்வேஷாம் ஸர்வ

ஸித்தயே |

யோ ப்ரஹ்மண: பஞ்சவக்த்ரஹந்தா தஸ்மை
ருத்ராய நமோ அஸ்து || 5 ||

யோ வாம பாதேன ஜகான காலம் கோரம்
பபே(அ)தோ ஹால ஹலம் தஹந்தம் |
தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து || 6 ||

யோ வாம பாதார்ச்சித-விஷ்ணு நேத்ரஸ்-
தஸ்மை ததௌ சக்ரமதீவ ஹ்ருஷ்ட: |
தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து || 7 ||

அனோரணீயான் மஹதோ மஹீயானாத்மா-
(அ)ஸ்ய ஜந்தோர் நிஹிதோ குஹாயாம் |
தமக்ரதும் பச்யதி வீதசோகோ து: ||

ப்ரஸாதான் மஹிமானமீசம் || 8 ||

8. அணுவுக்கு அணுவாயும் பெரிதுக்கும் பெரிதாயும் இந்த ஜீவனுடைய இருதய குகையில் மறைந்து செயலுக்கப்பால் ஆத்மாவாக விளங்குபவருமாகிய அவ் வீச்வரரையும் அவர் பெருமையையும் அந்தக் கரணத்தின் தெளிவால் சோகத்தைக் கடந்தவன் காண்கிறான்.

9. ஓம் மகாதேவரும் சூலமேந்தியவரும் பெருங்கவளமுடையவரும் மங்களத்தையளிப்பவரும் மகேச்வரருமான அந்த ருத்திரருக்கு நமஸ்காரம்.

10. 'சரா:' என்றால் ஜீவர்கள். அவர்களுடைய உடல்களில் ஹரியாகத்தானே பிரம்மம் 'பாதி' பிரகாசிப்பதால் அதுவே சரபம் எனப் பெயர் படைத்தது. மகாமுனிவரே! அதுவே நேரில் மோக்ஷத்தை யளிப்பதாகும்.

ओं तस्मै महाग्रासाय महादेवाय शूलिने ।
 महेश्वराय मृडाय तस्मै रुद्राय नमो अस्तु ॥ ९ ॥
 शरा जीवास्तदंगेषु भाति नित्यं हरिः स्वयम् ।
 ब्रह्मैव शरभः साक्षान्मोक्षदोऽयं महामुने ॥ १० ॥
 एतत्पैप्पलादं महाशास्त्रं योऽधीते श्रावयेद्विजः ।
 स जन्ममरणेभ्यो मुक्तो भवति ब्रह्मैव भवति
 ॥ ११ ॥

॥ इति शरभोपनिषत् समाप्ता ॥

ஓம் தஸ்மை மஹாக்ராஸாய மஹா தேவாய
 சூலினே ।
 மஹேச்வராய ம்ருடாய தஸ்மை ருத்ராய நமோ
 அஸ்து ॥ 9 ॥
 சரா ஜீவாஸ்ததங்கேஷு பாதி நித்யம் ஹரி:
 ஸ்வயம் ।
 ப்ரஹ்மைவ சரப: ஸாக்ஷான் மோக்ஷதோ(அ)யம்
 மஹாமுனே ॥ 10 ॥
 ஏதத் பைப்பலாதம் மஹாசாஸ்த்ரம் யோ
 அதீதே ச்ராவயேத் த்விஜ: ।
 ஸ ஜன்ம மரணேப்ப்யோ முக்தோ பவதி
 ப்ரஹ்மைவ பவதி ॥ 11 ॥
 இதி சரபோபநிஷத் ஸமாப்தா

11. 'பைப்பலாத மகா சாஸ்திரம்' எனப்படும் இதை எந்த துவிஜர் ஓதுகிறாரோ ஓதுவிக்கிறாரோ அவர் பிறப்பிறப்பு நீங்கி முக்தி எய்துகிறார். பிரம்மமாகவே ஆகிறார் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் சரபோபநிஷத்து முற்றும்

॥ स्कन्दोपनिषत् ॥ ५३ ॥

‘ओं सह नाववतु’ इति शान्तिः’ ।

अच्युतोऽस्मि महादेव तव कारुण्यलेशकः ।

विज्ञानघन एवास्मि शिवोऽस्मि किमतः परम्

॥ १ ॥

न निजं निजवद्भाति अन्तः करण जृम्भणात् ।

अन्तः करण नाशेन संविन्मात्रस्थितो हरिः

॥ २ ॥

संविन्मात्रास्थितश्चाहमजोऽस्मि किमतः परम् ।

व्यतिरिक्तं जडं सर्वं स्वप्नवच्च विनश्यति ॥ ३ ॥

चिज्जडानां तु यो द्रष्टा सोऽच्युतो ज्ञानविग्रहः ।

स एव हि महादेवः स एव हि महा हरिः ॥ ४ ॥

स एव ज्योतिषां ज्योतिः स एव परमेश्वरः ।

53. ஸ்கந்தோபநிஷத்து

1. மகாதேவா! உமது கருணையின், ஒரு துளியால் நான் நழுவாத நிலையடைந்துவிட்டேன். விஞ்ஞானத்திரட்சி யாகிவிட்டேன். சிவமாகிவிட்டேன். அதற்குமேல் என்ன இருக்கிறது?

2. அந்தக் கரணத்தின் வியாப்தியால் நிஜம் நிஜமாகத் தோன்றவில்லை. அந்தக் கரணம் அழிந்தால் அந்த நிஜ ஸ்வரூபம் ஹரியாக அறிவு மயமாக விளங்கும்.

3. நான் அறிவுமயமாயுள்ளேன். பிறவாதவனாயுள்ளேன். அதற்குமேல் என்ன இருக்கிறது? ஜடமாக வேறுபட்ட

॥ 53. ஸ்கந்தோபநிஷத் ॥

‘ஓம் ஸஹநாவவது’ இதி சாந்தி: ॥

அச்யுதோ (அ)ஸ்மி மஹாதேவ தவ காருண்ய —
லேசக: 1

விஜ்ஞான கன ஏவாஸ்மி சிவோ (அ)ஸ்மி கிமத:
பரம் ॥ 1 ॥

ந நிஜம் நிஜவத்பாதி அந்த: கரண ஜ்ஞம்பணாத் |
அந்த: கரண நாசேன ஸம்வின்மாத்ர: ஸ்திதோ
ஹரி: ॥ 2 ॥

ஸம்வின்மாத்ராஸ்திதச்சாஹமஜோ (அ)ஸ்மி
கிமத: பரம் |

வ்யதிரிக்தம் ஜடம் ஸர்வம் ஸ்வப்னவச்ச
விநச்யதி ॥ 3 ॥

சிஜ்ஜடாஹந்து யோ த்ரஷ்டா ஸோ (அ)ச்யுதோ
ஜ்ஞானவிக்ரஹ: |

ஸ ஏவ ஹி மஹாதேவ: ஸ ஏவ ஹி மஹா
ஹரி: ॥ 4 ॥

ஸ ஏவ ஜ்யோதிஷாஞ்ஜ்யோதி: ஸ ஏவ
பரமேச்வர: |

தாகத் தோன்றியதெல்லாம் கனவைப் போல் அழிகிறது.

4. சித்தையும் ஜடத்தையும் எவன் பார்க்கிறானோ அவன் அச்சதன், ஞானமே உருக்கொண்டவன். அவனே மகாதேவன் அவனே மஹாஹரி.

5. அவனே ஒளிக்கெல்லாம் ஒளி. அவனே பரமேச்வரன். அவனே பரப்பிரம்மம். அந்த பிரம்மம் தான் நான். சந்தேகமில்லை.

‘स एव हि परं ब्रह्म तद् ब्रह्माहं न संशयः ॥ ५ ॥
 जीवः शिवः शिवो जीवः स जीवः केवलः शिवः ।
 तुषेण बद्धो व्रीहिः स्यात् तुषाभावेन तण्डुलः
 ॥ ६ ॥

एवं बद्धस्तथा जीवः कर्मनाशे सदाशिवः ।
 पाशबद्धस्तथा जीवः पाशमुक्तः सदाशिवः ॥ ७ ॥
 शिवाय विष्णुरूपाय शिव रूपाय विष्णवे ।
 शिवस्य हृदयं विष्णु-विष्णोश्च हृदयं शिवः ॥ ८ ॥
 यथा शिवमयो विष्णुरेवं विष्णुमयः शिवः ।
 यथान्तरं न पश्यामि तथा मे स्वस्ति रायुषि
 ॥ ९ ॥

यथान्तरं न भेदाः स्युः शिवकेशवयोस्तथा ।
 देहो देवालयः प्रोक्तः स जीवः केवलः शिवः ।

6. ஜீவன் சிவனே. சிவனே ஜீவன். அந்த ஜீவன் கேவலம் சிவனே. உமியால் கட்டுப்பட்டது நெல்; உமி நீங்கினால் அரிசி.

7. அவ்வாறு கட்டுப்பட்டவன் ஜீவன். கர்மமழிந்தால் ஸதாசிவன். பாசத்தால் கட்டுப்பட்டவன் ஜீவன். பாசத் தினின்று விடுபட்டவன் ஸதாசிவன்.

8. விஷ்ணு ரூபியான சிவனுக்கு. சிவரூபியான விஷ்ணுவுக்கு (நம்ஸ்காரம்). சிவனுடைய இருதயம் விஷ்ணு. விஷ்ணுவுடைய இருதயம் சிவன்.

9. எப்படி விஷ்ணு சிவமயமோ அப்படியே சிவனும்

ஸ ஏவ ஹி பரம் ப்ரஹ்ம தத்ப்ரஹ்மா (அ)ஹம்

ந ஸம்சய: || 5 ||

ஜீவ: சிவ: சிவோ ஜீவ: ஸ ஜீவ: கேவல: சிவ: |
துஷேண பத்தோ வ்ரீஹி: ஸ்யாத்துஷாபாவேன

தண்டுல: || 6 ||

ஏவம் பத்தஸ்ததா ஜீவ: கர்மநாசே ஸதா சிவ: | .

பாசபத்தஸ்ததா ஜீவ: பாசமுக்த: ஸதாசிவ: || 7 ||

சிவாய விஷ்ணுரூபாய சிவரூபாய விஷ்ணவே |

சிவஸ்ய ஹ்ருதயம் விஷ்ணுர் விஷ்ணேச்ச

ஹ்ருதயம் சிவ: || 8 ||

யதா சிவமயோ விஷ்ணுரேவம் விஷ்ணுமய:

சிவ: |

யதாந்தரம் ந பச்யாமீ ததா மே ஸ்வஸ்தி-

ராயுஷி || 9 ||

யதாந்தரம் ந பேதா: ஸ்யு: சிவகேசவயோஸ்ததா |

தேஹோ தேவாலய: ப்ரோக்த: ஸ ஜீவ: கேவல:

சிவ: ||

விஷ்ணு மயம். பேதத்தை நான் காணாமையால்
ஆயுள் முழுதும் எனக்கு மங்களம்.

10. சிவனுக்கும் கேசவனுக்கும் வேற்றுமைகளின்மை
யால் ஜீவனே சிவனென்றும் தேஹமே கோவிலென்றும்
கூறப்படுகிறது. அஞ்ஞான நிர்மால்யத்தை விலக்கி
அவனே நான் என்று பாவித்துப் பூஜை செய்ய
வேண்டும்.

11. அபேத தர்சனம் ஞானம். விஷயமற்ற மனம்
தியானம். மனதின் மலத்தை நீக்குதல் ஸ்நானம்.

त्यजेदज्ञान-निर्माल्यं सोऽहं भावेन पूजयेत्

॥ १० ॥

अभेददर्शनं ज्ञानं ध्यानं निर्विषयं मनः ।

स्नानं मनोमल त्यागः शौचमिन्द्रियनिग्रहः

॥ ११ ॥

ब्रह्मामृतं पिबेद् भैक्षमाचरेद्देहरक्षणे ।

वसेदेकान्तिको भूत्वा चैकान्ते द्वैतवर्जिते ॥

इत्येवमाचरेद् धीमान स एवं मुक्तिमाप्नुयात्

॥ १२ ॥

श्रीपरमधाम्ने स्वस्ति चिरायुष्योन्नम इति ।

विरिचिनारायण-शंकरात्मकं नृसिंह देवेश तव

प्रसादतः । अचिन्त्य-मव्यक्त-मनन्तमव्ययं वेदात्मकं

ब्रह्मनिजं विजानते ॥ १३ ॥

तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः ।

दिवीव चक्षुरாதतम् ॥ १४ ॥

இந்திரியங்களின் அடக்கம் தூய்மை.

12. பிரம்மானந்தமாகிற அமிருதத்தைப் பானம் செய். தேக ரக்ஷணத்திற்கு பிக்ஷான்னத்தைப் புசி. இரண்டற்ற ஏகாந்தத்தில் தனித்து வசி. புத்திமான் இப்படி இருக்கட்டும். இப்படி அவன் முக்தி எய்துவான்.

13. 'அந்தச் சிரஞ்சீவியான பரந்தாமனுக்கு நமஸ்காரம். ஓம் என்று வணங்குவோம். தேவேச! நரசிம்ம! உமது திருவருளால் பிரம்மவிஷ்ணு சிவவடிவாகிச் சிந்தைக்

த்யஜேதஜ்ஞான நிர்மால்யம் ஸோ (அ)ஹம்
பாவேன பூஜயேத் || 10 ||

அபேததர்சனம் ஜ்ஞானம் த்யானம் நிர்விஷயம்
மன: |

ஸ்நானம் மனோ மலத்யாக: சௌசமிந்த்ரிய
நிக்ரஹ: || 11 ||

ப்ரஹ்மாம்ருதம் பிபேத் பைக்ஷமாசரேத்
தேஹரக்ஷணே |

வஸேதேகாந்திகோ பூத்வா சைகாந்தே த்வைத —
வர்ஜிதே ||

இத்யேவ — மாசரேத் தீமான் ஸ ஏவ
முக்திமாப்னுயாத் || 12 ||

ஸ்ரீபரம தாம்னே ஸ்வஸ்தி சிராயுஷ்யோம் நம
இதி |

விரிஞ்சி நாராயண சங்கராத்தமகம் ந்ருஸிஹம்
தேவேச தவ ப்ரஸாதத: |

அசிந்த்யமவ்யக்த — மனந்த — மவ்யயம்
வேதாத்மகம் ப்ரஹ்ம நிஜம் விஜானதே || 13 ||

தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம் ஸ்தாபச்யந்தி ஸூரய: |
திவீவ சக்ஷுராததம் || 14 ||

கெட்டாத அவ்யக்தமும் அனந்தமும் அவ்யயமும்
வேதாத்மகமுமான பிரம்மமே தான் என்றறிந்த அவருக்கு
நமஸ்காரம்.

14. விஷ்ணுவின் அந்தப் பரமபதநிலையை மலர்ந்த
கண்களுடன் தேவலோகத்தில்போல் இங்கும் ஞானிகள்
காண்கிறார்கள்.

तद्विप्रासो विपन्यवो जागृवांसः समिन्धते ।
 विष्णोर्यत्परमं पदम् ॥ इति वेदानुशासन-
 मित्युपनिषत् ॥ १५ ॥
 इतिस्कनेपनिषत् समाप्ता ॥

தத்விப்ராலோ விபன்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸ:
 ஸமிந்த்ததே ।

விஷ்ணோர்யத் பரமம் பதம் ।

இதி வேதானுசாஸன மித்யுபநிஷத் ॥ 15 ॥

இதி ஸ்கந்தோபநிஷத் ஸமாப்தா

15. விஷ்ணுவின் அந்தப்பரமபதநிலையை நாடும் விப் பிரர்கள் என்றும் விழிப்புடனிருந்து அதைப்போற்றி வழிபடுகிறார்கள். இங்ஙனம் முக்தியைப் பற்றிய வேதானுசாஸனம் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் ஸ்கந்தோபநிஷத்து முற்றும்.

५४. त्रिपाद्विभूतिमहानारायणोपनिषत्

54. த்ரிபாத்விபூதி

மஹாநாராயணோபநிஷத்து

॥ त्रिपाद्विभूतिमहानारायणोपनिषत् ॥ ५४ ॥

ओं भद्रं कर्णेभिरिति शान्तिः ।

अथ परमरहस्यं जिज्ञासुः परमेष्ठी देवमानेन सहस्रं-
संवत्सरं तपश्चचार । तपसा प्रसन्नं भगवन्तं
महाविष्णुं ब्रह्मा परिपृच्छति भगवन् परमतत्त्वरहस्यं मे
ब्रूहीति ॥ १.१ ॥

परमतत्त्वज्ञस्तमुवाच महाविष्णुः । ब्रह्मन्
देवदर्शीत्याख्या अथर्वणशाखायां परमतत्त्वरहस्याथर्वण-
महानारायणोप-निषदि गुरुशिष्यसंवादः पुरातनः प्रसिद्ध
तया जागर्ति । पुरा तत्त्वस्वरूपज्ञानेन महान्तः सर्व
ब्रह्मभावं गताः ॥ १.२ ॥

कथं ब्रह्म । कालत्रयाबाधितं ब्रह्म । सगुण-
निर्गुण-स्वरूपं ब्रह्म । सर्वं खल्विदं ब्रह्म । अद्वैत-

54. த்ரிபாத்விபூதி

மஹாநாராயணோபநிஷத்து

‘ஓம் பத்ரம் கர்ணேபி’ என்று சாந்திபாடம்.

1.1 பரமரகசியமான தத்துவத்தை விஷ்ணுவிடமிருந்து
அறிய விரும்பிய பிரம்மா ஆயிரம் தேவவருஷம் தவம்
செய்தார். தவத்தால் பிரஸன்னரான பகவான் மகா
விஷ்ணுவிடம் பிரம்மா ‘பகவானே பரமரஹஸ்ய
தத்துவத்தை எனக்கு உபதேசியுங்கள்’ என்று கேட்டுக்
கொண்டார்.

1.2 பரமதத்துவக்ஞரான மகாவிஷ்ணு பின்வருமாறு
கூறினார்: ‘பிரம்மாவே! ‘தேவதர்சி’ எனப்படும்

॥ 54. த்ரிபாத்விபூதி

மஹாநாராயணோபநிஷத்து ॥

ஓம் பத்ரம் கர்ணேபிரிதி சாந்தி: ।

அத பரமரஹஸ்யம் ஜிஜ்ஞாஸு: பரமேஷ்ட்ட
தேவமானேன ஸஹஸ்ரம் ஸம்வத்ஸரம்

தபச்சசார । தபஸா ப்ரஸன்னம் பகவந்தம் மஹா
விஷ்ணும் ப்ரஹ்மா பரிப்ருச்சதி பகவன்
பரமதத்வ ரஹஸ்யம் மே ப்ருஹீதி ॥ ॥ 1.1 ॥

பரமதத்வஜ்ஞஸ்தமுவாச மஹா விஷ்ணு: ।

ப்ரஹ்மன் தேவதர்ஜீத்யாக்க்யா அதர்வண
சாகாயாம் பரமதத்வரஹஸ்ய அதர்வணமஹா
நாராயணோபநிஷதி குருசிஷ்யஸம்வாத:

புராதன: ப்ரஸித்ததயா ஜாகர்த்தி । புரா தத்வ
ஸ்வரூபஜ்ஞானேன மஹாந்த: ஸர்வம்

ப்ரஹ்மபாவம் கதா: ॥ ॥ 1.2 ॥

கதம் ப்ரஹ்ம । காலத்ரயாபாதிதம் ப்ரஹ்ம ।

ஸகுண நிர்க்குண ஸ்வரூபம் ப்ரஹ்ம । ஸர்வம்
கல்விதம் ப்ரஹ்ம । அத்வைத நிர்வாச்யம்

அதர்வண வேதசாகையில் பரமதத்துவ ரகசியமடங்கிய
அதர்வண மஹாநாராயணோப நிஷத்தில் புராதன குரு
சிஷ்ய ஸம்வாத வடிவில் அது பிரசித்தமாக விளங்கு
கிறது. ஆதிகாலத்தில் அந்த தத்துவ ஸ்வரூபஞானத்தால்
மகான்கள் எல்லாமே பிரம்மமாகும் பாவனையை எய்தி
னார்கள்.

1.3 பிரம்மம் என்பது எப்படிப்பட்டதென்றால், பிரம்மம்
முக்காலத்தாலும் பாதிக்கப்படாதது; பிரம்மம் ஸகுண
மாகவும் நிர்க்குணமாகவும் உள்ளது; இது எல்லாமே

निर्वाच्यं ब्रह्म । प्रणवात्मकं ब्रह्म । प्रणवाद्य-
खिलमन्त्रात्मकं ब्रह्म । पादचतुष्टयात्मकं ब्रह्म

॥ १.३ ॥

कथं पादचतुष्टय भेदः । अविद्या पादः प्रथमः
पादः । विद्यापादे द्वितीयः । आनन्दपादः तृतीयः ।

तुरीयपाद-स्तुरीय इति । मूलाविद्या प्रथम पादे
नान्यत्र । विद्यानन्दतुरीयांशाः सर्वेषु पादेषु व्याप्य
तिष्ठन्ति । उपरितन पादत्रयं शुद्ध बोधानन्द-
लक्षणममृतं भवति । तत्र मध्य पाद-मध्यप्रदेशे-
ऽमिततेजः प्रवाहाकार-तया नित्यवैकुण्ठं भवति ।
तच्च निरतिशयानन्दाखण्ड ब्रह्मानन्द निजमूर्त्याकारेण
ज्वलति ॥ १.४ ॥

अपरिच्छिन्न मण्डलानि यथा दृश्यन्ते तद्व-दखण्डा-
नन्दामित-वैष्णव दिव्यो तेजो । राश्यन्तर्गत-विलसन्
महाविष्णोः परमं पदं विराजते । सुदर्शन-दिव्य

பிரம்மம்; இரண்டற்றதாகச் சொல்ல முடியாததாக
உள்ளது பிரம்மம்; பிரணவம் முதலிய எல்லா மந்திரங்
களின் வடிவாயிருப்பது பிரம்மம். நாலு பாதங்களை
யுடையது பிரம்மம்.

1.4 நாலு பாதங்களின் பாகுபாடு எங்ஙனமென்றால்
முதலாவது அவித்யாபாதம், இரண்டாவது வித்யா
பாதம், மூன்றாவது ஆனந்த பாதம், நாலாவது துரீய
பாதம். மூல அவித்தை எனப்படுவது முதல் பாதத்தின்
மட்டும் உளது, மற்ற பாதங்களில் இல்லை. வித்யா,

54. த்ரிபாத்வியுதி மஹா நாராயணோபநிஷத்து 547

ப்ரஹ்ம | ப்ரணவாத்மகம் ப்ரஹ்ம |
 ப்ரணவாத்யகில மந்த்ராத்மகம் ப்ரஹ்ம |
 பாத சதுஷ்டயாத்மகம் ப்ரஹ்ம || || 1.3 ||
 கதம் பாதசதுஷ்டயபேத: | அவித்யாபாத:
 ப்ரதம: பாத: | வித்யாபாதோ த்விதீய: | ஆனந்த
 பாதஸ் த்ருதீய: | துரீயபாதஸ் துரீயஇதி |
 மூலாவித்யா ப்ரதமபாதே நான்யத்ர |
 வித்யானந்த துரீயாம்சா: ஸர்வேஷு பாதேஷு
 வ்யாப்ய திஷ்டந்தி | உபரிதன பாதத்ரயம்
 சுத்த- போதானந்த- லக்ஷணமம்ருதம் பவதி |
 தத்ர மத்த்யபாத மத்த்ய ப்ரதேசே (அ)மிததேஜ:
 ப்ரவாஹாகாரதயா நித்ய வைகுண்டம் பவதி |
 தச்ச நிரதிசயானந்தாகண்ட ப்ரஹ்மானந்த நிஜ
 மூர்த்யாகாரேண ஜ்வலதி || || 1.4 ||
 அபரிச்சின்ன மண்டலானி யதாத்ருச்யந்தே
 தத்வ- தகண்டானந்தாமித
 வைஷ்ணவ்ய-திவ்யோ தேஜோ ராச்யந்தர்கத-
 விலஸன் மஹாவிஷ்ணு: பரமம் பதம்
 விராஜதே | ஸுதர்சன- திவ்யதேஜோ

ஆனந்தம், துரீயம் எனப்படும் பாதங்களின் அம்சங்கள்
 எல்லாப்பாதங்களிலும் வியாபகமாக இருக்கின்றன.
 பின்வரும் மூன்று பாதங்களும் சுத்த- போத- ஆனந்த
 லக்ஷணமான அமிருத ஸ்வரூபம். அம்மூன்றில் நடுப்
 பாதத்தின் நடுவில் அளவுற்ற பிரகாசத்தின் பிரவாக
 மாக நித்ய வைகுண்டம் உளது.

1.5 அளவுபடாத பிரம்மாண்ட மண்டலங்கள் எப்படி
 காணப்படுகின்றனவோ அப்படி அகண்டமான ஆனந்த

तेजोऽन्तर्गतः सुदर्शन पुरुषो यथा सूर्य - मण्डलान्तर्गतः
 सूर्यनारायणोऽमितापरिच्छिन्नाद्वैत - परमानन्दलक्षण
 तेजोराश्यन्तर्गत आदि नारायण-स्तथा सन्दृश्यते । स
 एव तुरीयं ब्रह्म स एव तुरीयातीतः स एव विष्णुः स
 एव परमेश्वरः आत्मान्तरात्मा परमात्मा ज्ञानात्मा
 तुरीयात्मेत्यादि वाचक वाच्योऽद्वैत परमानन्दो एको
 नारायणो न द्वितीयोऽस्ति कश्चिदिति य एवं वेद स
 पुरुषस्त-दीयोपासनया तस्य सायुज्यमेतीत्युपनिषत् ।

इति प्रथमोऽध्ययः ॥ १.५ ॥

भगवन्नखण्ड-अद्वैत-परमानन्दलक्षण परब्रह्मणः साकार
 निराकारौ विरुद्धधर्मौ विरुद्धोभयात्मकत्वं कथमिति
 ॥ २.१ ॥

வடிவான எல்லையில்லாத திவ்யமான ஒளிக்குவை
 யினுள் மஹாவிஷ்ணுவின் பரமபதம் பிரகாசிக்கிறது.
 ஸுதர்சன திவ்யதேஜஸ்ஸினுள் ஸுதர்சன புருஷன்
 எப்படி சூரிய மண்டலத்தினுள் சூரிய நாராயணனாக
 உறைகிறானோ அப்படியே அளவற்ற எல்லையற்ற அத்
 வைத பரமானந்ததேஜோ ராசியினுள் ஆதி நாரா
 யணன் காணப்படுகிறான். அவனே துரீயபிரம்மம்.
 அவனே துரீயாதீத பிரம்மம், அவனே விஷ்ணு,
 அவனே பரமேச்வரன்; ஆத்மா, அந்தராத்மா, பரமாத்மா,
 ஞானாத்மா, துரீயாத்மா முதலிய சொற்களின்
 பொருளாக விளங்குபவன். இரண்டற்ற பரமானந்தப்

54. த்ரிபாத்விபூதி மஹா நாராயணோபநிஷத்து 549

(அ)ந்தர்கத: ஸுதர்சன புருஷோ யதா ஸூர்ய
மண்டலாந்தர்க்கத: ஸூர்ய நாராயணே-

(அ)மித அபரிச்சின்னாத்த்வைத பரமானந்த
லக்ஷண தேஜோராச்யந்தர்க்கத

ஆதிநாராயணஸ்ததா ஸந்த்ருச்யதே | ஸஏவ
துரீயம் ப்ரஹ்ம ஸ ஏவ துரீயா தீத: ஸ ஏவ

விஷ்ணு: ஸ ஏவ பரமேச்வர: ஆத்மா

(அ)ந்தராத்மா பரமாத்மா ஜ்ஞானாத்மா

துரீயாத்மேத்யாதி வாசக வாச்யோ அத்வைத
பரமானந்தோ ஏகோ நாராயணே ந த்விதீயோ

(அ)ஸ்தி கச்சிதிதி ய ஏவம் வேத ஸ புருஷஸ்த
தீயோபாஸனயா தஸ்ய ஸாயுஜ்யமேதீத்யுப

நிஷத். ||

|| 1.5 ||

இதி ப்ரதமோ (அ)த்த்யாய:

பகவன்னகண்டாத்வைத- பரமானந்த லக்ஷண-
பரப்ரஹ்மண: ஸாகார- நிராகாரௌ விருத்த-
தர்மௌ | விருத்தோபயாத்மகத்வம் கதமிதி ||

|| 2.1 ||

பொருள் நாராயணன் ஒருவனே, வேறெவனுமல்லன்.
இப்படி அறிந்த புருஷன் அவனை உபாசிப்பதால் அவ
னுடன் ஸாயுஜ்யத்தை அடைகிறான் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் முதல் அத்தியாயம் முற்றும்

2.1 'பகவானே! அகண்ட அத்வைத பரமானந்த வடிவான
பரப்பிரம்மத்திற்கு உருவம் உண்டு என்பதும் உருவம்
இல்லை என்பதும் முரண்பாடு. அப்படி ஒவ்வாதது
எப்படி பொருந்தும்?' (என்பது சீடன் கேள்வி)
'ஆமாம்' என்று குரு ஐயத்தைப் போக்குகிறார். எங்கும்

सत्यमेवेति गुरुः परिहरति । यथा सर्वगतस्य निराकारस्य महावायोश्च तदात्मकस्य त्वक्पतित्वेन प्रसिद्धस्य साकारस्य महावायुदेवस्य चाभेद एव श्रूयते सर्वत्र । यथा पृथिव्यादीनां व्यापक शरीराणां देवविशेषाणां च तद्विलक्षण-तदभिन्न-व्यापकापरिच्छिन्ना निजमूर्त्याकार देवताः श्रूयन्ते सर्वत्र तद्वत्पर ब्रह्मणः सर्वात्मकस्य साकार निराकार भेद विरोधो नास्त्येव विविधविचित्र अनन्तशक्तेः परब्रह्मणः स्वरूपज्ञानेन विरोधो न विद्यते । तदभावे अनन्तविरोधो भवति

॥ २.२ ॥

अथ च रामकृष्णाद्यवतारेषु अद्वैत परमानन्द लक्षणपरब्रह्मणः परमतत्त्व परमविभवानुसन्धानं स्वीयत्वेन श्रूयते सर्वत्र । परब्रह्मणः परमार्थतः

நிறைந்து வடிவற்றிருக்கும் மகாவாயுவுக்கும். தோலில் உணர்வின் பதியாகப் பிரசித்தமாக விளங்கும் அதுவே யான உருக்கொண்ட மகாவாயுதேவனுக்கும் எங்கும் அபேதம் கூறப்படுகிறது. பிருதிவி முதலியவைகளில் வியாபகமான சரீரமுடைய விசேஷ தேவர்களும் அவற்றி னின்று வேறுகாமலேயே பிளவுபடாமலேயே வியாபக முள்ள மூர்த்தி வடிவிலுள்ள, அதே தேவதைகளும் எங்ஙனம் எங்கும் கூறப்படுகிறார்களோ அப்படித்தான் ஸர்வாத்மாவான பரப்பிரம்மத்திற்கும் ஸாகார நிராகார விரோதமில்லை. நானாவிதமான விசித்ரமான அளவற்ற சக்திபடைத்த பரப்பிரம்மத்தின் ஸ்வரூப ஞானத்தால் விரோதம் மறையும். அதில்லாவிட்டால் பிரம்மம்

ஸத்யமேவேதி குரு: பரிஹரதி | யதா
 ஸர்வகதஸ்ய நிராகாரஸ்ய மஹாவாயோச்ச
 ததாத்மகஸ்ய த்வக் பதித்வேன ப்ரஸித்தஸ்ய
 ஸாகாரஸ்ய மஹா வாயு தேவஸ்ய சாபேத ஏவ
 ச்ருயதே ஸர்வத்ர | யதா ப்ருதிவ்யாக்ரினாம்
 வ்யாபக சரீராணாம் தேவவிசேஷாணஞ்ச
 தத்விலக்ஷண- ததபின்ன- வ்யாபகார்பரிச்சின்ன
 நிஜ மூர்த்யாகார- தேவதா: ச்ருயந்தே ஸர்வத்ர
 தத்வத் பரப்ரஹ்மண: ஸர்வாத்மகஸ்ய ஸாகார
 நிராகார பேத விரோதோ நாஸ்த்யேவ விவித
 விசித்ர அனந்த சக்தே: பரப்ரஹ்மண:
 ஸ்வரூபஜ்ஞானேன விரோதோ ந வித்யதே |
 ததபாவே அனந்த விரோதோ பவதி || 2.2 ||
 அத ச ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரேஷு அத்வைத
 பரமானந்த லக்ஷண பரப்ரஹ்மண: பரமதத்வ
 பரம விபவானுஸந்த்தானம் ஸ்வீயத்வேன
 ச்ருயதே ஸர்வத்ர | பரப்ரஹ்மண: பரமார்த்தத:

அனந்தம் என்பதற்கு விரோதம் ஏற்படும்.

2.3 மேலும் ஸ்ரீராமர் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் முத்திய அவதாரங்
 களில் அத்வைத பரமானந்த லக்ஷண பரப்பிரம்மத்
 திற்குப் பரம தத்வஸ்வரூபமும் எங்கும் பரவியிருக்கும்
 தன்மையும் அங்கீகரித்தல் காணப்படுகிறது. உண்மை
 யில் பரப்பிரம்மத்திற்கு ஸாகாரம் இல்லாமல் நிராகாரம்
 மட்டும் உளது என்று அபிப்பிராயப்பட்டால் அப்
 பொழுது கேவல நிராகார பிரம்மத்திற்கு ஆகாயத்தைப்
 போல் ஐடத்தன்மை கற்பிக்கப்பட்டதாகும். ஆகையால்
 உண்மையில் பரப்பிரம்மத்திற்கு ஸாகாரம் நிராகாரம்
 இரண்டு ஸ்வபாவஸித்தம்.

साकारं विना केवल निराकारत्वं यद्यभिमतं तर्हि
केवल निराकारस्य गगनस्येव पर ब्रह्मणोऽपि जडत्व-
मापद्यते . । तस्मात्परब्रह्मणः परमार्थतः साकार
निराकारौ स्वभावसिद्धौ ॥ २.३ ॥

तथाविधस्याद्वैत-परमानन्दलक्षणस्योन्मेष-निमेषाभ्यां
मूलाविद्योदय-स्थितिलया जायन्ते । तस्मात् पर-
ब्रह्मणोऽधस्तन पादे सर्वकारणे मूलकारणा-व्यक्ता-
विर्भावो भवति । अव्यक्तान् मूलाविर्भावो मूला-
विद्याविर्भावश्च । ततो महत् । महतो अहंकारः ।
अहंकारात् पंचतन्मात्राणि । पंचतन्मात्रेभ्यः
पंचमहाभूतानि । पंचमहाभूतेभ्यो ब्रह्मैकपाद व्याप्त-

2.4 அப்படிப்பட்ட அத்தைத பரமானந்த லக்ஷண
முள்ள பரப்பிரம்மத்தின் கண் மூடித்திறப்பது போன்ற
செயலால் மூல அவித்தை தோன்றி ஸ்திதியும் லயமும்
தோன்றுகிறது. அதனால் பரப்பிரம்மத்திற்கு அனைத்
திற்கும் காரணமாகக் கீழே உள்ள முதல் பாதத்தில்
மூல காரணமான அவ்யக்தம் எனும் மூலப்ரக்ருதியின்
ஆவிர்ப்பாவம் ஏற்படுகிறது. அதிலிருந்து 'மஹத்'.
மஹத்திலிருந்து அகங்காரம். அகங்காரத்திலிருந்து
ஐந்து தன்மாத்திரைகள். தன்மாத்திரைகளிலிருந்து
பஞ்சமகா பூதங்கள். பஞ்சமகாபூதங்களிலிருந்து
பிரம்மத்தின் முதல் பாதத்தில் வியாப்தியுள்ள ஒன்றாகிய
அவித்யா மண்டலம் தோன்றுகிறது. அதில் உண்மை
யில் குணத்திரும் சுத்த ஸத்வமயமும் வினையாட்டாக
ஏற்றுக்கொண்ட ஒப்பற்ற ஆனந்த ஸ்வரூபமும் மாயையை

54. த்ரிபாத்விபூதி மஹா நாராயணோபநிஷத்து 553

ஸாகாரம் விநா கேவல நிராகாரத்வம்
யத்யபிமதம் தர்ஹி கேவல நிராகாரஸ்ய
கனஸ்யேவ பரப்ரஹ்மணோ (அ)பி ஜடத்வ-
மாபத்யதே | தஸ்மாத் பரப்ரஹ்மண:
பரமார்த்தத: ஸாகார நிராகாரௌ
ஸ்வபாவஸித்தௌ ||

|| 2.3 ||

ததா வித்ஸ்ய அத்வைத பரமானந்த லக்ஷணஸ்ய
உன்மேஷ நிமேஷாப்யாம் மூலாவித்யோதய
ஸ்திதிலயா ஜாயந்தே | தஸ்மாத் பரப்ரஹ்மணோ
(அ)தஸ்தன பாதே ஸர்வகாரணே
மூலகாரணவ்யக்தாவிர்ப்பாவோ பவதி |
அவ்யக்தான் மூலாவிர்ப்பாவோ மூலாவித்யா- .
விர்ப்பாவச்ச | ததோ மஹத் | மஹதோ
(அ)ஹங்கார: | அஹங்காராத் பஞ்சதன்-
மாத்ராணி | பஞ்ச தன்மாத்ரேப்ப்ய:
ப்ரஹ்மைகபாத- வ்யாப்த-மேகமவித்யாண்டம்

உபாதியாகக் கொண்டவருமான நாராயணர் விளங்கு
கிறார். அவர்தான் என்றும் பரிபூர்ணமான ஏக பாத
விபூதி வைகுண்டநாராயணர் அவரிடமிருந்து ஸ்தூல
மான விராட் ஸ்வரூபம் தோன்றுகிறது! அந்த விராட்
புருஷனுடைய ஒவ்வொரு மயிர்க்காலினின்றும் பல
கோடி பிரம்மாண்டங்களும் ஸ்தாவரங்களும் உதிக்
கின்றன. அந்த பிரம்மாண்டங்களில் ஒவ்வொன்றிலும்
ஒவ்வொரு நாராயணாவதாரம் ஏற்படுகிறது. நாராய
ணரிடமிருந்து உலகையெல்லாம் சிருஷ்டிக்கும் பிரஜா
பதிகள் தோன்றுகிறார்கள். காரணவடிவானதும் காரிய
வடிவானதுமான எல்லாம் நாராயணரே. எவர் இப்படி
யறிந்து எப்பொழுதும் அவரை உபாசிக்கிறாரோ

மேக-மவிद्याண்ட் ஜாயதே । தத் தத்வதோ குணாதீத ஸுஹ்
 சத்வமயோ லீலா஑ூஹீத நிரதிஷயானந்நலக்ஷணோ மாயோ-
 பாதிக்கோ நாராயண ஁சீத । ச ஁வ நத்யபரிபூர்ண:
 பாட வி஑ூதி வுக்ருண்டநாராயண: । தஸ்மாத் ஸ்தூல
 விராத் ஸ்வரூபோ ஜாயதே । ஁ஸ்யுக்ருக் ரோமக்ரூபான்தரேஸு
 ஁நந்தகோதி ஑்஑ாண்டானி ஸ்தாவராணி ச ஜாயந்தே ।
 தேஸுண்டேஸு ஸர்வேஸுக்ருக் நாராயணாவதாரோ ஜாயதே ।
 நாராயணா ஑்஑ில லோக ஸ்ரஸ்த்ர ஑்ராபதயோ ஜாயந்தே ।
 காரணாத்மகம் ஸர்வ கார்யாத்மகம் ஸகலம் நாராயண: । ய
 ஁வ் வி஑ித்வா ஸடா தமுபாஸ்தே புரூஸ: ஸ நாராயணோ ஑்வதி
 ஸ நாராயணோ ஑்வதீத்யுபநிஸத் ॥ ௨.௪ ॥

யதானாதி ஸர்வ஑்ராஞ்சோ ஑்஑்யதே நத்யோ஑்நத்யோ வேதி
 ஸங்ஷய்யதே । ஑்ராஞ்சோ஑்஑ி ஑்விவித: । வி஑்யா஑்ரா஑்ராஞ்ச
 ஁வி஑்யா஑்ரா஑்ராஞ்சேதி । வி஑்யா஑்ரா஑்ராஞ்சஸ்ய நத்யத்வம் ஸி஑்஑்மேவ
 நத்யானந்ந சி஑்஑ிலாஸாத்மக-த்வாத் । ஁வி஑்யா ஑்ரா஑்
 சஸ்ய ஑்ரா஑்஑தோ நத்யத்வம் வ஑்நதி கேசன । ஑்ரலயா஑ித்கம்
 ஑்ரூயமாணத்வாத் ஁நத்யத்வம் வ஑்நத்யந்யே । ஁஑்யம் ந ஑்வதி ।

஁வர் நாராயணராகிரூர். நாராயணராகவே ஁கிரூர்
 ஁ன்பது உபநிஷத்தது.

இங்ஙனம் இரண்டாவது ஁த்தியாயம் முற்றும்.

3.1 ஁நாதியாகக் காண஑்஑டும் ஑ிர஑்ஞ்சமேல்லாம் நித்தி
 யமா ஁நித்தியமா ஁ன்று சந்தேகம் ஁முகிரது. ஑ிர

54. த்ரிபாத்விபூதி மஹா நாராயணோபநிஷத்து 555

ஜாயதே | தத்ர தத்வதோ குணதீத சுத்த ஸத்வ
மயோ லீலா க்ருஹீத-நிரதிசயானந்தலக்ஷ்ணே
மாயோ பாதினோ நாராயண ஆஸீத் | ஸ ஏவ
நித்ய பரிபூர்ண: பாதவிபூதி
வைகுண்டநாராயண: | தஸ்மாத் ஸ்தூல
விராட்ஸ்வரூபோ ஜாயதே | அஸ்யைகைக
ரோம கூபாந்தரேஷு அனந்த கோடி
ப்ரஹ்மாண்டானி ஸ்தாவராணி ச ஜாயந்தே |
தேஷ்வண்டேஷு ஸர்வேஷு ஏகைக
நாராயணாவதாரோ ஜாயதே | நாராயண-தகில
லோக ஸ்ரஷ்ட்ரு ப்ரஜாபதயோ ஜாயந்தே |
காரணத்மகம் ஸர்வம் கார்யாத்மகம் ஸகலம்
நாராயண: || ய ஏவம் விதித்வா ஸதா
தமுபாஸ்தே புருஷ: ஸ நாராயணே
பவதி ஸநாராயணே பவதீத்யுபநிஷத் || || 2.4 ||

இதி த்விதீயோ(அ)த்த்யாய:

யதா(அ)னுகி ஸர்வப்ரபஞ்சோ த்ருச்யதே
நித்யோ (அ)நித்யோ வேதி ஸம்சய்யதே |
ப்ரபஞ்சோ (அ)பி த்விவித: | வித்யா
ப்ரபஞ்சச்ச அவித்யா ப்ரபஞ்சச்சேதி | வித்யா
ப்ரபஞ்சஸ்ய நித்யத்வம் ஸித்தமேவ நித்யானந்த
சித் விலாஸாத்மகத்வாத் |
அவித்யாப்ரபஞ்சஸ்ய ப்ரவாஹதோ நித்யத்வம்
வதந்தி கேசன | ப்ரலயாதிகம் க்ருயமாணத்வாத்

பஞ்சம் இருவகை, வித்யா ப்ரபஞ்சம் அவித்யா ப்ர
பஞ்சம் என்று. வித்யாப்ரபஞ்சம் நித்யானந்த சித்

புன: கதமिति । .சங்கோச விகாசாत्मக மஹாமாயா-
 விலாசாत्मக எவ் சர்வோ஽ப்யவித்யாப்ரவ்ஞ: ॥ பரமார்த்ததோ
 ந கிஞ்சிடஸ்தி க்ஷண ஸூன்யானாதி-மூலா஽வித்யா விலா-
 சத்வாத் । தத்கதமिति । ஂகமேவாஹிதீயம் ப்ரஹ் ।
 நேஹநாஸ்தி கிஞ்ஞ । தஸ்பா஢் ப்ரஹ் வ்யதிரித்ம் சர்வ
 ஞாதிதமேவ । சத்யமேவ ப்ரம் ப்ரஹ் சத்யம் ஜ்ஞானமநந்தம் ப்ரஹ்
 ॥ 3.1 ॥

தத: ச விலாச மூலா஽வித்யோபஸஹார க்ரம: கதமिति ।
 ஸ்தித்யந்தே ஂதி விரா஢் புருஷ: ஸ்வாंசமாயோபாதிக்க-
 நாராயணமப்யேதி । தஸ்பாந் மூலாவித்யா஢்஢்ஸ்ய சாவரணஸ்ய
 விலயோ பவதி । அவ்யக்தம் விசே஢் ப்ரஹ்ணி நிரிந்யநோ
 வૈஸ்வானரோ யதா ॥ ப்ரஹ்ணோ஽பி மாயோபாதி வசாத் சகுண
 பரிசுஷிந்நாதி ப்ரதீதிரூபாதி விலயாத் நிர்஑ுண-
 நிரவயவாதி ப்ரதீதிரித்யுபநிஷத் ॥ 3.2 ॥

ஂதி துதீயோ஽த்யாய:

விலாஸ வடிவுடையதால் அதற்கு நித்தியத்வம் ஸித்தம்.
 அவித்யா ப்ரபஞ்சம் பிரவ்ஹமாக ஓடிக்கொண்டே
 யிருப்பதால் அது நித்தியமானது என்று சிலர் கூறு
 கின்றனர். அதற்குப் பிரளயம் உண்டு என்று சாஸ்திரம்
 கூறுவதால் அநித்தியம் என்று பிறர் கூறுகின்றனர்.
 இரண்டும் பொருந்தாது. அது எங்ஙனமென்றால் ஸங்கோச
 விலாஸாத்மக மகாமாயையின் விநாயாட்டே அவித்யா
 ப்ரபஞ்சமனைத்தும். எல்லாமே ஓரு கணத்தில் குன்ய

54. த்ரிபாத்விபூதி மஹா நாராயணோபநிஷத்து 557

அநித்யத்வம் வதந்த்யன்யே | உபயம் ந பவதி |
 புன: கதமிதி | ஸங்கோச விகாஸாத்மக-
 மஹாமாயா விலாஸாத்மக- ஏவ ஸர்வோ(அ)பி
 அவித்யா ப்ரபஞ்ச: | பரமார்த்ததோ ந
 கிஞ்சிதஸ்தி | கூண சூன்யானாதிமூலாவித்யா
 விலாஸத்வாத் | தத்கதமிதி | ஏகமேவாத்விதீயம்
 ப்ரஹ்ம | நேஹ நானாஸ்தி கிஞ்சன | தஸ்மாத்
 ப்ரஹ்ம வ்யதிரித்தம் ஸர்வம் பாதிதமேவ |
 ஸத்யமேவ பரம் ப்ரஹ்ம ஸத்யம் ஜ்ஞான-
 மனந்தம் ப்ரஹ்ம || || 3.1 ||

தத: ஸ விலாஸ மூலா வித்யோபஸம்ஹாரக்ரம:
 கதமிதி | ஸ்தித்யந்தே ஆதி விராட்புருஷ:
 ஸ்வாம்ச மாயோ பாதிசு- நாராயணமப்ப்யேதி |
 தஸ்மான் மூலாவித்யாண்டஸ்ய ஸாவரணஸ்ய
 விலயோ பவதி | அவ்யக்தம் விசேத்ப்ரஹ்மணி
 நிரிந்த்தனோ வைச்வாநரோ யதா |
 ப்ரஹ்மனோ(அ)பி மாயோபாதிவசாத் ஸகுண
 பரிச்சின்னாதி ப்ரதீதி- ரூபாதிவிலயாத் நிர்க்குண
 நிரவயவாதி ப்ரதீதிரித்யுபநிஷத் || || 3.2 ||

இதி த்ருதீயோ (அ) த்த்யாய:

மாய்ப் போகும் மூல அவித்தையின் வினையாட்டாதலால்
 உண்மையில் ஒரு சிறிதும் இல்லவே இல்லை. அதெப்படி
 யென்றால் உபநிஷதம் கூறுகிறது: பிரம்மம் இரண்
 டற்ற ஒன்றே. பலவாகக் காணும் எதுவும் இங்கில்லவே
 இல்லை. ஆகையால் பிரம்மத்திற்குப் புறம்பாகத்
 தோன்றும் அனைத்தும் பாதிக்கப்படும். பரப்பிரம்மமே
 ஸத்யம். பிரம்மம் ஸத்யம் ஞானம் அனந்தம்.

आत्मारामस्य अनादि नारायणास्य
 कीदृशावुन्मेष-निमेषौ तयोः स्वरूपं कथमिति ॥
 गुरुर्वदति । प्रत्यग्दृष्ट्या स्वस्वरूपचिन्तन-मेवनिमेषः ।
 पराग्दृष्ट्या स्वस्वरूपचिन्तनमेवोन्मेषः । अविद्याया
 स्थितिरुन्मेष काले । निमेष काले तस्याः प्रलयो
 भवति ॥ ४.१ ॥

कार्यकारणोपाधिभेदात् जीवेश्वरभेदोऽपि दृश्यते ।
 कार्योपाधिरयं जीवः कारणोपाधिरीश्वरः । ईश्वरस्य
 महामाया तदाज्ञावशवर्तिनी । एतां महामायां
 तरन्त्येव ये विष्णुमेव भजन्ति ॥ ४.२ ॥

सर्वपरिपूर्णो नारायणस्त्वनया निजया क्रीडति
 स्वेच्छया सदा । तद्वदविद्यमान फल्गुविषय-सुखा-
 शयाः सर्वे जीवाः प्रधावन्त्यसार-संसार चक्रे ।

3.2 ஸவிலாஸ மூல அவித்தையின் உபஸம்ஹாரக்ரமம்
 எங்ஙனம் எனின் ஸ்திதியின் முடிவில் ஆதிவிராட்
 புருஷன் எவனுடைய அம்சமோ அந்த மாயா உபாதி
 யுடைய நாராயணனிடம் ஒடுங்குகிறான். அதன்பின்
 மூல அவித்தையில் பிறந்த அண்டம் ஆவரணத்துடன்
 மறைகிறது. விறகில்லாத நெருப்பைப் போல் அவ்யக்தம்
 பிரம்மத்தில் மறைகிறது. பிரம்மத்திற்கு மாயையாகிற
 உபாதியின் வசத்தால் கற்பிக்கப்பட்ட ஸகுணம் அளவு
 முதலிய தோற்றம் உபாதி மறைந்தபின் மறைந்து
 போய் பிரம்மம் நிர்க்குணமாகவும் நிரவயவ மாகவும்

ஆத்மாராமஸ்ய அனாதிநாராயணஸ்ய
 கீத்ருசாவன்மேஷ நிமேஷௌ தயோ:
 ஸ்வரூபம் கதமிதி குருர்வததி । ப்ரத்யக் .
 த்ருஷ்ட்யா ஸ்வஸ்வரூப சிந்தனமேவ நிமேஷ: ।
 பராக்கத்ருஷ்ட்யா ஸ்வஸ்வரூப சிந்தனமேவ
 உன்மேஷ: அவித்யாயா: ஸ்திதிருன்மேஷகாலே ।
 நிமேஷகாலே தஸ்யா: ப்ரலயோ பவ்தி ॥ ॥ 4.1 ॥
 கார்ய காரணோபாதி பேதாத் ஜீவேச்வரபேதோ
 (அ)பி த்ருச்யதே! கார்யோபாதிர்யம் ஜீவ:
 காரணோபாதிர்ச்வர: । ஈச்வரஸ்ய மஹாமாயா
 ததாஜ்ஞாவசவர்த்தினீ । ஏதாம் மஹாமாயாம்
 தரந்த்யேவ யே விஷ்ணுமேவ பஜந்தி ॥ ॥ 4.2 ॥
 ஸர்வபரிபூர்ணோ நாராயணஸ்த்வநயா நிஜயா
 க்ரீடதி ஸ்வேச்சயா ஸதா! தத்வதவித்யமான-
 பஸ்குவிஷய- ஸுகாசயா: ஸர்வே ஜீவா:

விளங்குகிறது என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

4.1 ஆத்மாராமரான அனாதி நாராயணருக்கு உன்மேஷ நிமேஷம் எப்படி அவற்றின் ஸ்வரூபம் என்ன? குரு கூறுகிறார். உள்நோக்குடன் தன் ஸ்வரூபத்தைச் சிந்தித்தல் நிமேஷம். வெளிநோக்குடன் தன் ஸ்வரூபத்தைச் சிந்தித்தல் உன்மேஷம். அவித்யையின் ஸ்திதி உன்மேஷ காலத்தில். நிமேஷ காலத்தில் அதற்குப் பிரலயம். —

4.2 காரியகாரண உபாதிபேதத்தால் ஜீவன் ஈச்வரன் என்ற பேதம் காணப்படுகிறது. இந்த ஜீவன் காரிய உபாதியுடன் கூடியவன். ஈச்வரன் காரண உபாதியுடன் கூடியவன். ஈசுவரனுடைய கட்டளைப்படி நடப்பவன்

एवमनादिपरंपरा वर्ततेऽनादिसंसार विपरीत भ्रमात्
इत्युपनिषत् ॥ ४.३ ॥

इति चतुर्थोऽध्यायः ॥

अतः संसारतरणोपायः कथमिति । देशिकस्तमेवं
कथयति । सदाचारादखिल-दुरितक्षयो भवति ।
तस्मादन्तः करणमति विमलं भवति । ततो दृढतर
शुद्ध सात्विक वासनया भक्त्यतिशयो भवति ।
भक्त्यतिशयेन नारायणः सर्वमयः सर्वावस्थासु
विभाति ॥ ५.१ ॥

अस्य देहत्यागेच्छा यदा भवति तदा वैकुण्ठ-पार्षदाः
सर्वे समायन्ति । ततो भगवद्भ्यान पूर्वकं हृदयकमले
व्यवस्थित-मात्मानं संचिन्त्य हंसमन्त्रमुच्चरन् सर्वाणिद्वाराणि
संयम्य प्रणवानुसन्धानपूर्वकं शनैः शनैरा ब्रह्मरन्धा-

மகாமாயை. விஷ்ணுவை உபாசிக்கும் ஜீவன் இந்த
மகாமாயையைக் கடக்கிறான்.

4.3 ஸர்வபரிபூர்ணரான நாராயணர் தானேயாகிய
இம்மாயையுடன் தன்னிச்சைப்படி எப்பொழுதும்
விளையாடுகிறார். அவ்வாறே இம்மாயைக்கு வசப்பட்ட
ஜீவர்கள் எல்லோரும் ஸாரமில்லாத ஸம்ஸாரசக்ரத்தில்
அற்பமான விஷய சுகத்தை நாடி இல்லாத ஒன்றைத்
தேடி ஓடுகிறார்கள். இப்படி பரம்பரையாக அனாதியான
ஸம்ஸார ஸக்ரம் விபரீதமாகச் சுழன்று வருகிறது என்
பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் நான்காவது அத்தியாயம் முற்றும்.

54. த்ரிபாத்விபூதி மஹா நாராயணோபநிஷத்து 561

ப்ரதாவந்த்யஸார- ஸம்ஸாரசக்ரே | ஏவமனாதி
பரம்பரா வர்த்ததே (அ)னாதி ஸம்ஸார- விபரீத
ப்ரமாத் இத்யுபநிஷத் || 4.3 ||

இதி சதுர்த்தோ (அ) த்த்யாய:

அத: ஸம்ஸாரதரனோபாய: கதமிதி | தேசிகஸ்
தமேவம் கதயதி | ஸதாசாராதகில துரிதக்ஷயோ
பவதி | தஸ்மாதந்த: கரணமதி விமலம் பவதி |
ததோ த்ருடதர சுத்த ஸாத்விக வாஸநயா
பக்த்யதிசயோ பவதி | பக்த்யதிசயேன
நாராயண: ஸர்வமய: ஸர்வாவஸ்த்தாஸு
விபாதி || 5.1 ||

அஸ்ய தேஹத்யாஜேச்சா யதா பவதி ததா
வைகுண்ட பார்ஷதா: ஸர்வே ஸமாயந்தி |
ததோ பகவத்- த்யான பூர்வகம் ஹ்ருதயகமலே
வ்யவஸ்தித- மாத்மானம் ஸஞ்சிந்த்ய ஹம்ஸ
மந்த்ர- முச்சரன் ஸர்வாணி த்வாராணி
ஸம்யம்ய ப்ரணவானுஸந்த்தான பூர்வகம் சனை: சனை-

5.1 ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பது எப்படியெனில் குரு பின்
வருமாறு கூறுகிறார். நல்ல ஒழுக்கத்தால் பாவந் தேய்
கிறது. அதனால் அந்தக் கரணம் பரிசுத்தமாகிறது. பிறகு
திடமான ஸாத்விக வாசனையால் அதிசயமான பக்தி
தோன்றுகிறது. பக்தியின் மேம்பாட்டால் எல்லாமாயி
ருக்கும் நாராயணர் எல்லா நிலைகளிலும் பிரகாசிக்கிறார்.

5.2 அந்த ஜீவனுக்கு எப்பொழுது உடலை விட்டுக்
கிளம்ப ஆசை ஏற்படுகிறதோ அப்பொழுது வைகுண்ட
பாரிஷதர்கள் எல்லோரும் அவ்விடம் வந்து கூடுகிறார்கள்.

द्विनिर्गम्य प्राकृतपूर्वदेहं परित्यज्य तत उपर्युपरि गत्वा
परमानन्दं प्राप्यप्रकाशते ॥ ५.२ ॥

आनन्दपरिपालकमादि नारायणं ध्यात्वा तमीश्वरं
विविधोपचारैराराध्य तदनुज्ञातश्च अण्डविराट् कैवल्यं
प्राप्य परमानन्दं प्रापेत्युपनिषत् ॥ ५.३ ॥

इति पंचमोऽध्यायः ॥

मनो वाचामगोचरमादिविराट् स्वरूपम् । अविद्या
सागर-प्रतिबिम्बित नित्यवैकुण्ठ-प्रति वैकुण्ठमिव
विभाति । तत उपरि पाद विभूति वैकुण्ठपुर -
माभाति । उपर्युपरिगत्वा बोधानन्द वैकुण्ठमुपासकः
प्रविशति तत्रस्थैः सर्वैरभिपूजितः परमानन्दाचलोपरि
अखण्डबोधविमानं प्रज्वलति । तदभ्यन्तरे चिन्म-
यासनं विराजते । स्वरूपेणावस्थितं उपासक -

பிறகு பகவத் தியானத்துடன் இருதயக் கமலத்தில் வீற்றிருக்கும் ஆத்மாவைச் சிந்தித்து ஹம்ஸ மந்திரத்தை ஜபித்து எல்லா துவாரங்களையும் ஒடுக்கி பிரணவ தியானத்துடன் பிராக்ருதமான முந்தைய தேகத்தை விட்டுக் கிளம்பி மேன்மேலும் சென்று பரமானந்த மெய்தி அவன் பிரகாசிப்பான்.

5.3 ஆனந்தபரிபாலகரான ஆதிநாராயணரை தியானித்து அவ்வீச்வரரைப் பலவிதமான உபசாரங்களால் ஆராதித்து அவரால் அனுமதிக்கப் பெற்று அண்டத்தின் விராட் புருஷரிடம் கைவல்யப் பதவியை அடைந்து பரமானந்த

54. த்ரிபாத்விபூதி மஹா நாராயணோபநிஷத்து 563

ரா ப்ரஹ்மரந்த்ராத் விநிர்க்கம்ய ப்ராக்ருத-
பூர்வதேஹம் பரித்யஜ்ய தத உபர்யுபரி கத்வா
பரமானந்தம் ப்ராப்யப்ரகாசதே || 5.2 ||

ஆனந்தபரி பாலகமாதி நாராயணம் த்யாத்வா
தமீச்வரம் விவிதோபசாரைராராத்ய
ததனுஜ்ஞாதச்ச அண்டவிராட் கைவல்யம்
ப்ராப்ய பரமானந்தம் ப்ராபேத்யுபநிஷத் ||
5.3 ||

இதி பஞ்சமோ (அ)த்த்யாய:

மனோ-வாசாமகோசர-மாதி விராட்ஸ்வரூபம் ।
அவித்யா-ஸாகர-ப்ரதிபிம்பித-நித்யவைகுண்ட-
ப்ரதிவைகுண்டமிவ விபாதி । தத உபரி பாத
விபூதி வைகுண்டபுரமாபாதி । உபர்யுபரிகத்வா
போதானந்த-வைகுண்டமுபாஸக: ப்ரவிசதி ।
தத்ரஸத்தை: ஸர்வைரபிபூஜித:
பரமானந்தாசலோபரி அகண்டபோத-விமானம்
ப்ரஜ்வலதி । ததப்யந்தரே சின்மயாஸனம்
விராஜதே ஸ்வரூபேனாவஸ்த்தித-முபாஸகம்
மெய்துகிருன் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் ஐந்தாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

மனதிற்கும் வாக்கிற்கும் எட்டாதது ஆதி விராட்
ஸ்வரூபம். அவித்யாஸாகரத்தில் பிரதிபலித்த நித்ய
வைகுண்டமாகிய அது இன்னொரு நித்ய வைகுண்டம்
போல் காணப்படுகிறது. உபாஸகன் அதற்கும் மேலே
மேலே சென்று போதானந்த வைகுண்டத்தில் பிர-
வேசித்து அங்குள்ள அனைவராலும் பூஜித்து வரவேற்கப்

மவலோக்ய தமுபாசகமாதி நாராயண: ஸ்வசிங்ஹாஸநே
 சுஸங்ஸ்தாப்ய தத்வைகுண்த வாஸிபி: சர்வீ: சமந்வித: சமஸ்த-
 மோக்ஷஸாப்ராஜ்ய-பட்டாபிஷேக-மு஢ிஷ்யந்ந பூதீ-ரூபாசக-
 மாநந்-கலசூரபிபிஷ்ய திவ்யமங்ல மஹாபாட்ய புர: சர
 விவிதோபசாரீரஹ்யர்வ்ய மூர்திம஢்நி: சர்வீ: ஸ்வசிஹீரலங்கூத்ய
 புரதக்ஷிண நமஸ்காராந் விதாய த்வம் ப்ரஹ்மாஸி அஹம் ப்ரஹ்மாஸி
 அவயோரந்நரம் ந வித்யதே த்வமேவாஹம் அஹமேவ த்வம் இத்யபிதாயே-
 த்யுக்த்வாதிநாராயணஸ்திரோததே ததா இத்யுபநிஷத் ।

இதி ஷଷ்டோ஽த்யாய: ।।

ததேவ த்ரிபாட்விபூதி வைகுண்தஸ்தாநம் ததேவ புரம
 கைவல்யம் । தத்ராஸ்த்ரபாநந்-தேஜோராஸ்த்ரந்நர்தம்
 புரமமங்லாகாரம் அநந்நாஸநம் விராஜதே । தஸ்யோபரி ச
 மஹாயந்நம் புரஜ்வலதி ।। தத்ஸ்வரூபம் கத்யமிதி

।। 9.1 ।।

பட்டுப் பரமானந்த மலையின் மேல் விளங்கும் அகண்ட
 விமானம் விளங்குவதைக் காண்கிறான். ஆதிநாராயணர்
 தம்முடைய உண்மை வடிவில் வந்திருக்கும் உபாஸக
 னைக் கண்டு அவ்வுபாஸகனைத் தமது ஸிஹ்மாஸனத்தில்
 வீற்றிருக்கச் செய்து அந்த வைகுண்டவாஸிகளுடன்
 கூடி மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யம் அனைத்திற்கும் பட்டா
 பிஷேகம் செய்ய உத்தேசித்து உபாஸகனை மந்திரத்தால்
 புனிதமான ஆனந்தக் கலசங்களால் அபிஷேகம்
 செய்து திவ்ய மங்கள மகாவாத்யத்துடன் பல உபசாரங்

54. த்ரிபாத்திபூதி மஹா நாராயணோபநிஷத்து 565

அவலோக்ய தமுபாஸகமாதி நாராயண:

ஸ்வஸிஹ்மாஸனே ஸுஸம்ஸ்த்தாய

தத்வைகுண்ட்வாஸிபி: ஸர்வை: ஸமன்வித:

ஸமஸ்தமோக்ஷ ஸாம்ராஜ்ய-பட்டாபிஷேக-

முத்திச்ய மந்த்ரபூதை-ருபாஸக-மானந்த

கலசைரபிஷிச்ய த்வ்யமங்கல-மஹாவாத்ய புர:

ஸரவிவிதோபசா ரைரப்ப்யர்ச்ய மூர்த்திமதிபி:

ஸர்வை: ஸ்வசிஹ்னை-ரலங்க்ருத்ய ப்ரதக்ஷிண

நமஸ்காரான் விதாய த்வம் ப்ரஹ்மாஸி அஹம்

ப்ரஹ்மாஸமி | ஆவயோரந்தரம் ந வித்யதே

த்வமேவாஹம் அஹமேவ த்வம் இத்யபி தாயேத்-

யுக்த்வாதிநாராயணஸ்திரோததே ததா

இத்யுபநிஷத் || இதி ஷஷ்டோ(அ)த்தயாய:

ததேவ த்ரிபாத்திபூதி வைகுண்டஸ்தானம்

ததேவ பரம கைவல்யம் | தத்ராகண்டானந்த —

தேஜோ ராச்யந்தர்கதம் பரம மங்கலாகாரம்

அனந்தாஸனம் விராஜதே | தஸ்யோபரிச

மஹாயந்த்ரம் ப்ரஜ்வலதி | தத் ஸ்வரூபம்

கதமிதி || 7.1 ||

களால் பூஜித்து, உருக் கொண்டெழுந்த தமது சின்னங்
களனைத்தாலும் அலங்கரித்து பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்
களைச் செய்து 'நீ பிரம்மம், நான் பிரம்மம், நமக்குள்
பேதமில்லை நீயே நான், நானே நீ' என்று கூறி ஆதி
நாராயணர் அங்கே அந்தர்த்தானமடைந்தார் என்பது
உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் ஆரூவது அத்தியாயம் முற்றும்.

(சுதர்ஷன யந்த்ரோத்தார: 11) ஆதௌ ஷட்கோண சக்ரம் ।
 தன்மத்யே ஷட்தல பத்யம் । தத்கர்ணிகாயா் ப்ரணவ
 ஆமிதி । ப்ரணவமத்யே நாராயண தீஜமிதி । தத்
 சாத்யகர்ஃதம் மம சர்வாஃபீஷ்டசித்திம் கुरु கुरु சுவாஃதி ॥
 தத்பத்யதலேஷு விஷ்ணு-நர்ஸிங்ஃ ஷடக்ஷர மந்த்ரௌ ஆம் நமௌ
 விஷ்ணவே, ஏம் க்லீம் ஸ்ரீம் ஃக்மீம் பத । தத்தலகபோலேஷு
 ராமக்ருஷ்ண ஷடக்ஷரமந்த்ரௌ । ராம் ராமாய நம: । க்லீம்
 க்ருஷ்ணாய நம: ॥ 9.2 ॥

ஷட்கோணேஷு சுதர்ஷன ஷடக்ஷரமந்த்ர: । சஃஸ்த்ரார ஃம் பத
 இதி । ஷட்கோண கபோலேஷு । ப்ரணவயுக்த ஸிவபஞ்சாக்ஷர
 மந்த்ர: । ஆம் நம: ஸிவாயேதி தத்த்வி: ப்ரணவ
 மாலாயுக்தம் வுத்தம் ॥ 9.3 ॥

வுத்தாத்த்விஃரீஷ்டதலபத்யம் । தேஷு தலேஷு நாராயண
 நர்ஸிங்ஃரீஷ்டாக்ஷர மந்த்ரௌ । ஆம் நமௌ நாராயணாய । ஜய
 ஜய நர்ஸிங்ஃ । தத்தல-சந்திஷு । ராமக்ருஷ்ணஸ்ரீகரரீஷ்டாக்ஷர
 மந்த்ரா: । ஆம் ராமாய ஃம்பத்சுவாஃ । க்லீம் தாமோதரா-
 ய நம: । உத்திஷ்ட ஸ்ரீகர சுவாஃ । தத்வி:
 ப்ரணவமாலாயுக்தம் வுத்தம் ॥ 9.4 ॥

வுத்தாத்த்விஃந்வதலபத்யம் । தேஷு தலேஷு ராமக்ருஷ்ண
 ஃயத்ரீவ நவாக்ஷர மந்த்ரா: । ஆம் ராமசந்த்ராய நம: ஆம் ।

54. த்ரிபாத்விபூதி மஹா நாராயணோபநிஷத்து 567

(ஸுதர்சன யந்த்ரோத்தார: ||) ஆதௌ
ஷட்கோண சக்ரம் | தன்மத்த்யே ஷட்தலபத்மம் |
தத்கர்ணிகாயாம் ப்ரணவ ஓமிதி | ப்ரணவ
மத்த்யே நாராயண பீஜமிதி | தத்ஸாத்த்ய
கர்ப்பிதம் மம ஸர்வாபீஷ்ட ஸித்திம் குரு
ஸ்வாஹேதி | தத்பத்மதலேஷு

விஷ்ணுந்ருஸிஹ்ம ஷடக்ஷர மந்த்ரௌ ஓம்
நமோ விஷ்ணவே, ஐம் க்லீம் ஸ்ரீம் ஹ்ரீம்
க்ஷமௌம் பட் | தத்தல கபோலேஷு

ராமக்ருஷ்ண ஷடக்ஷரமந்த்ரௌ | ராம் ராமாய

நம: க்லீம் க்ருஷ்ணாய நம: || 7.2 ||

ஷட்கோணேஷு ஸுதர்சன ஷடக்ஷரமந்த்ர: |

ஸஹஸ்ரார ஹும்பட் இதி | ஷட்கோண
கபோலேஷு ப்ரணவயுக்த சிவபஞ்சாக்ஷர
மந்த்ர: | ஓம் நம: சிவாய இதி | தத்பஹி:

ப்ரணவமாலா யுக்தம் வ்ருத்தம் || 7.3 ||

வ்ருத்தாத்பஹி — ரஷ்டதல பத்மம் | தேஷு

தலேஷு நாராயண ந்ருஸிஹ்மாஷ்டாக்ஷர
மந்த்ரௌ | ஓம் நமோ நாராயணாய | ஜய ஜய
ந்ருஸிஹ்ம | தத்தல ஸந்திஷு ராமக்ருஷ்ண

ஸ்ரீகராஷ்டாக்ஷர மந்த்ர: | ஓம் ராமாய

ஹும்பட் ஸ்வாஹா | க்லீம் தாமோதராயநம: |

உத்திஷ்டட் ஸ்ரீ கர ஸ்வாஹா | தத்பஹி:

ப்ரணவ மாலாயுக்தம் வ்ருத்தம் || 7.4 ||

வ்ருத்தாத்பஹிர் நவதல பத்மம் |

தேஷுதலேஷு ராமக்ருஷ்ண ஹயக்ரீவ

கலீர் கृஷ்ணாய் கோவிந்தாய் கலீர் । ஹீர் ஹய்ரீவாய் நமோ
 ஹீர் । தஹ்லகபோலேஸு தக்ஷிணாமூர்திர் நவாக்ஷர மந்த்ரஃ ।
 ஓம் தக்ஷிணாமூர்திரீஸ்வரோம் । தத்வஹிநாராயண பீஜயுக்தம்
 வுத்தம் (அம் நாராயணபீஜம்) ॥ 9.5 ॥

வுத்தத்வஹி-தசதலபத்ரம் । தेषு தலேஸு ராமகृஷ்ண
 தசாக்ஷரமந்த்ரौ । ஹும் ஜானகீவல்லபாய் சுவாஹா । கோபீ
 ஜந வல்லபாய் சுவாஹா । தஹ்லசந்நிஸு நுரீஸிங்ஹ மாலா
 மந்த்ரஃ । ஓம் நமோ ப்ரஹ்மணே ஸ்ரீ மஹானுரீஸிங்ஹாய் கரால
 தண்ட்ர வதநாய் மம வித்நானு பத்ர பத்ர சுவாஹா ।
 தத்வஹிநுரீஸிங்ஹைகாக்ஷர யுக்தம் வுத்தம் ॥ (க்ஷயூ) க்ஷு
 இत्यேகாக்ஷரம் ॥ 9. 6 ॥

• வுத்தாத்வஹித்வீதசதலபத்ரம் । தेषுதலேஸு நாராயண
 வாஸுதேவ-த்வீதசாக்ஷரமந்த்ரौ । ஓம் நமோ ப்ரஹ்மணே
 நாராயணாய் । ஓம் நமோ ப்ரஹ்மணே வாஸுதேவாய் ।
 தஹ்லகபோலேஸு மஹாவித்நானுராமகृஷ்ண-த்வீதசாக்ஷர மந்த்ராஸு ।
 ஓம் நமோ ப்ரஹ்மணே மஹாவித்நானே । ஓம் ஹீர் ப்ரஹ்மணே
 ராம கலீர் சுவாஹா । ஸ்ரீர் ஹீர் கலீர் கृஷ்ணாய் கோவிந்தாய்
 நமஃ । தத்வஹிநாராயண பீஜயுக்தம் வுத்தம் ।
 கலீமதி ॥ 9.7 ॥

54. த்ரிபாத்விபூதி மஹா நாராயணோபநிஷத்து 569

நவாக்ஷர மந்த்ரா: | ஓம் ராமச்சந்த்ராய நம: |
 க்லீம் க்ருஷ்ணாய கோவிந்தாய க்லீம் | ஹ்ரெளம்
 ஹயக்ரீவாய நமோ ஹ்ரெளம் | தத்தல
 கபோலேஷு தக்ஷிணமூர்த்தி நவாக்ஷர மந்த்ர:
 ஓம் தக்ஷிணமூர்த்திரீச்வரோம் | தத்பஹிர்
 நாராயண பீஜயுக்தம் வருத்தம் (அம் நாராயண
 பீஜம்) || 7.5 ||

வ்ருத்தாத பஹிர் தசதல பத்மம் | தேஷு
 தலேஷு ராமக்ருஷ்ணதசாக்ஷர மந்த்ரௌ |
 ஹும்ஜானகீ வல்லபாய ஸ்வாஹா | கோபீஜன
 வல்லபாய ஸ்வாஹா | தத்தல ஸந்த்திஷு
 ந்ருஸிஹ்ம மாலா மந்த்ர: | ஓம் நமோ பகவதே
 ஸ்ரீமஹாந்ருஸிஹ்மாய கரால தம்ஷ்ட்ரவதனாய
 மம விக்க்னான் பசபச ஸ்வாஹா | தத்பஹிர்
 ந்ருஸிஹ்மைகாக்ஷர யுக்தம் வருத்தம் ||

(க்ஷம்யௌ)க்ஷளம் இத்யேகாக்ஷரம் || 7.6 ||

வ்ருத்தாத்-பஹிர்-த்வாதசதலபத்மம் |
 தேஷுதலேஷு நாராயண-வாஸுதேவ-
 த்வாதசாக்ஷர மந்த்ரௌ | ஓம் நமோ பகவதே
 நாராயணாய | ஓம் நமோ பகவதே
 வாஸுதேவாய | தத்தல கபோலேஷு
 மஹாவிஷ்ணு ராமக்ருஷ்ணத்வாதசாக்ஷர
 மந்த்ராச்ச | ஓம் நமோ பகவதே
 மஹாவிஷ்ணவே | ஓம் ஹ்ரீம் பரதாக்ரஜ ராம
 க்லீம் ஸ்வாஹா | ஸ்ரீம் ஹ்ரீம் க்லீம் க்ருஷ்ணாய
 கோவிந்தாய. நம: | தத்பஹிர்-ஜகன்மோஹன
 பீஜயுக்தம் வருத்தம் | க்லீமிதி || 7.7 ||

வृத்தாद्बहिश्चतुर्दशदलपद्मम् । तेषु दलेषु
 लक्ष्मीनारायण हयग्रीव-गोपाल-दधिवामन मन्त्राश्च ।
 ओं ह्रीं ह्रीं श्रीं श्रीं लक्ष्मी वासुदेवाय नमः । ओं
 नमः सर्व विद्या राजाय क्लीं कृष्णाय गोपाल चूडा-
 मणये स्वाहा । ओं नमो भगवते दधिवामनाय ओं ।
 तद्दलसन्धिषु अन्नपुर्णेश्वरी मन्त्रः । ह्रीं पद्मा-
 वत्यन्नपूर्णं माहेश्वरि स्वाहा । तद्बहिः प्रणव मालायुक्तं
 वृत्तम् ॥ ७.८ ॥

वृत्ताद्बहिः षोडशदलपद्मम् । तेषु दलेषु श्रीकृष्ण
 सुदर्शन-षोशाक्षर मन्त्रौ च । ओं नमो भगवते महा
 सुदर्शनाय हुं फट् । तद्दलसन्धिषु स्वराः सुदर्शन माला
 मन्त्रश्च । अं आं इं ईं उं ऊं ऋं ॠं लं लृं एं ऐं ओं औं
 अं अः । सुदर्शन महाचक्राय दीप्तरूपाय सर्वतो मां
 रक्ष रक्ष सहस्रारं हुं फट् स्वाहा । तद्बहिः-वराह बीज
 युक्तं वृत्तम् । तद्बुमिति ॥ ७.९ ॥

वृत्ताद्बहिः-रष्टादशदलपद्मम् । तेषु दलेषु श्रीकृष्ण
 वामनाष्टादशाक्षरमन्त्रौ । क्लीं कृष्णाय गोविन्दाय

வ்ருத்தாத் பஹிச்சதுர்த்தசதல பத்மம் ।

தேஷுதலேஷு

லக்ஷ்மீநாராயண-ஹயக்ரீவ-கோபால ததிவாமன
மந்த்ராச்ச । ஓம் ஹ்ரீம் ஹ்ரீம் ஸ்ரீம் ஸ்ரீம்
லக்ஷ்மீவாஸுதேவாய நம: । ஓம் நம: ஸர்வ
வித்யாராஜாய க்லீம் க்ருஷ்ணாய கோபால
சூடாமணயே ஸ்வாஹா । ஓம் நமோ பகவதே
ததிவாமனாய ஓம் । தத்தல ஸந்திஷு
அன்ன பூர்ணேச்வரீமந்த்ர: । ஹ்ரீம்
பத்மாவத்யன்ன பூர்ணேமாஹேச்வரி ஸ்வாஹா ।
தத்பஹி: ப்ரணவ மாலாயுக்தம் வ்ருத்தம் ॥ 7.8 ॥

வ்ருத்தாத் பஹி: ஷோடசதலபத்மம் । தேஷு
தலேஷு ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸுதர்சன-

ஷோடசாக்ஷரமந்த்ரௌ ச । ஓம் நமோ பகவதே
ருக்மிணீ வல்லபாய ஸ்வாஹா । ஓம் நமோ பகவதே
மஹா ஸுதர்சனாய ஹும் பட் ।

தத்தலஸந்திஷு ஸ்வரா: ஸுதர்சன மாலா
மந்த்ரச்ச । அம் ஆம் இம் ஈம் உம் ஊம் ரும் ரும்
லும் லாம் ஏம் ஐம் ஓம் ஒளம் அம் அ:

ஸுதர்சன மஹா சக்ராய தீப்தரூபாய ஸர்வதோ ।
மாம் ரக்ஷ ரக்ஷ ஸஹஸ்ரார ஹும்பட்
ஸ்வாஹா । தத்பஹிர் வராஹ பீஜயுக்தம்
வ்ருத்தம் । தத்-ஹும்- இதி ॥ 7.9 ॥

வ்ருத்தாத் பஹிரஷ்டாதசதலபத்மம் ।

தேஷுதலேஷு ஸ்ரீக்ருஷ்ண-வாமனாஷ்டா-
தசாக்ஷர மந்த்ரௌ । க்லீம் க்ருஷ்ணாய

गोपीजनवल्लभाय स्वाहा । ओं नमो विष्णवे
 सुरपतये महाबलाय स्वाहा । तद्दलकपोलेषु
 गरुडचंचाक्षरी मन्त्रौ गरुड मालामन्त्रश्च । क्षिप
 ओं स्वाहा । ओं नमः पक्षिराजाय सर्वविष-
 भूतरक्षः कृत्यादिभेदनाय सर्वेष्टसाधकाय स्वाहा ।
 तद्बहिर्मायाबीज युक्तं वृत्तम् ॥ ७.१० ॥

वृत्ताद्बहिः पुनरष्टदलपद्मम् । तेषु दलेषु श्रीकृष्ण
 वामनाष्टाक्षरी मन्त्रौ ओं नमो दामोदराय । ओं
 वामनाय नमः ओम् । तद्दलकपोलेषु नीलकण्ठ-
 त्रयक्षरी-गुरुड-पंचाक्षरी मन्त्रश्च प्रें रीं ठं (श्रीकन्ठः) ।
 नमो अण्डजाय । तद्बहि-र्मन्मथबीजयुक्तं वृत्तम्
 ॥ ७.११ ॥

वृत्ताद्बहिश्चतुर्दशदलपद्मम् । तेषु दलेषु
 शरणागत नारायण मन्त्रौ नारायण हयग्रीव गायत्री
 मन्त्रौ च । श्रीमन्नारायण चरणौ शरणं प्रपद्ये श्रीमते
 नारायणाय नमः । नारायणाय विद्महे वासुदेवाय
 धीमहि । तन्नो विष्णुः प्रचोदयात् । वागीश्वराय
 विद्महे हयग्रीवाय धीमहि । तन्नो हंसः प्रचोदयात् ॥
 तद्दलकपोलेषु नृसिंह-सुदर्शन-ब्रह्म गायत्री मन्त्राश्च ।
 वज्रनखाय विद्महे तीक्ष्ण-दंष्ट्राय धीमहि । तन्नो

54. த்ரிபாத்விபூதி மஹா நாராயணோபநிஷத்து 573

கோவிந்தாய கோபீஜன வல்லபாய ஸ்வாஹா ।
 ஓம் நமோ விஷ்ணவே ஸுரபதயே
 மஹாபலாய ஸ்வாஹா । தத்தல கபோலேஷு
 சுருபஞ்சாக்ஷரீ மந்த்ரோ சுருட மாலா மந்த்ரச்ச ।
 கூழிப ஓம் ஸ்வாஹா । ஓம் நம: பகூரிராஜாய
 ஸர்வ விஷ பூதரசு: க்ருத்யாதி - பேதனாய
 ஸர்வேஷ்டஸாதகாய ஸ்வாஹா । தத்பஹிர் -
 மாயாபீஜயுக்தம் வ்ருத்தம் ॥ 7.10 ॥

வ்ருத்தாத் பஹி: புனரஷ்டதலம் பத்மம் ।
 தேஷுதலேஷு ஸ்ரீக்ருஷ்ணவாமனாஷ்டாக்ஷரீ
 மந்த்ரௌ । ஓம் நமோ தாமோதராய । ஓம்
 வாமனாய நம: ஓம் । தத்தல கபோலேஷு
 நீலகண்ட தர்யக்ஷரீ சுருபஞ்சாக்ஷரீ மந்த்ரச்ச ।
 ப்ரேம்-ரீம்-ட்ட: (ஸ்ரீகண்ட்ட:) । நமோ
 அண்டஜாய । தத்பஹிர் மன்மத பீஜயுக்தம்
 வ்ருத்தம் ॥ 7.11 ॥

வ்ருத்தாத்பஹிச்-சதுர்விம்சதிதலபத்மம் ।
 தேஷுதலேஷு சரணாகத - நாராயண -
 மந்த்ரௌ நாராயண-ஹயக்ரீவ காயத்ரீ
 மந்த்ரௌ ச । ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ
 சரணம் ப்ரபத்யே ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம: ।
 நாராயணாய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி ।
 தந்நோ விஷ்ணு: ப்ர சோதயாத் । வாசீச்
 வராயவித்மஹே ஹயக்ரீவாய தீமஹி தந்நோ
 ஹம்ஸ: ப்ரசோதயாத் ॥ தத்தல கபோலேஷு .
 ந்ருஸிஹ்ம-ஸுதர்சன-ப்ரஹ்ம காயத்ரீமந்த்ராச்ச ।

नृसिंहः प्रचोदयात् ॥ सुदर्शनाय विद्महे हेतिराजाय
धीमहि । तन्नश्चक्रः प्रचोदयात् । तत्सवितुर्वरेण्यं
भर्गो देवस्य धीमहि धियो यो नः प्रचोदयात् । तद्बहि-
र्हयग्रीवैकाक्षर युक्तं वृत्तं ह्रौं (ह्रसौं) इति

॥ ७.१२ ॥

वृत्ताद्बहि-द्वात्रिंशदक्षरम् । तेषु दलेषु
नृसिंह-हयग्रीव अनुष्टुभमन्त्रौ । उग्रं वीरं महा विष्णुं
ज्वलन्तं सर्वतो मुखम् । नृसिंहं भीषणं भद्रं
मृत्युमृत्युं नमाम्यहम् ॥ ऋग्यजुः सामरूपाय वेदाहरण
कर्मणे । प्रणवोद्गीतवपुषे महाश्चशिरसे नमः ॥
तद्दलकपोलेषु रामकृष्णानुष्टुभ मन्त्रौ । रामभद्र
महेष्वास रघुवीर नृपोत्तम । भो दशास्यान्तकास्माकं
रक्षां कुरु देहि श्रियं च मे ॥ देहि मे तनयं कृष्ण
त्वामहं शरणं गतः । तद्बहिः प्रणव-संपुटिताग्निबीज
युक्तं वृत्तं ओं रं ओं इति ॥ ७.१३ ॥

वृत्तद्बहिः षट् त्रिंशदक्षरम् । तेषु दलेषु
हयग्रीव षट्त्रिंशदक्षर मन्त्रः पुनरष्टत्रिंशदक्षर मन्त्रश्च ।
हंसः विश्वोत्तीर्ण स्वरूपाय चिन्मयानन्दरूपिणे । तुभ्यं
नमो हयग्रीव विद्याराजाय विष्णावे । सोहम् ॥ ह्रौं

54. த்ரிபாத்விபூதி மஹா நாராயணோபநிஷத்து 575

வஜ்ரநகாய வித்மஹே தீக்ஷண தம்ஷ்ட்ராய
தீமஹி | தந்நோ ந்ருஸிஹ்ம: ப்ரோசதயாத் |
ஸுதர்சனாய வித்மஹே ஹேதிராஜாய தீமஹி |
தந்நச்சக்ர: ப்ரசோதயாத் |

தத்ஸவிதுர்வரேண்யம் பர்க்கோ தேவஸ்ய
தீமஹி | தியோ யோந: ப்ரசோதயாத் ||
தத்பஹிர்-ஹயக்ரீவைகாக்ஷர யுக்தம் வ்ருத்தம்
ஹ்லௌம்(ஹ்ஸௌம்)இதி || 7.12 ||

வ்ருத்தாத் பஹிர் த்வாத்ரிம்சத்தல பத்மம் |
தேஷுதலேஷு ந்ருஸிஹ்ம-ஹயக்ரீவ அனுஷ்டிப
மந்த்ரௌ | உக்ரம் வீரம் மஹாவிஷ்ணும்
ஜ்வலந்தம் ஸர்வதோமுகம் | ந்ருஸிஹ்மம்
பீஷணம் பத்ரம் ம்ருத்யும்ருத்யும் நமாம்யஹம் ||
ருக்யஜு: ஸாமருபாய வேதாஹரண கர்மணே |
ப்ரணவோத்கீதவபுஷே மஹாச்வசிரஸே நம: ||
தத்தல கபோலேஷு ராமக்ருஷ்ணனுஷ்டிப
மந்த்ரௌ | ராமபத்ர மஹேஷ்வாஸ ரகுவீர
ந்ருபோத்தம | போ தசாஸ்யாந்தகாஸ்மாகம்
ரக்ஷாம் குரு தேஹி ச்ரியஞ் ச மே | தேஹிமே
தநயம் க்ருஷ்ண த்வாமஹம் சரணம் கத: ||
தத்பஹி: ப்ரணவ ஸம்புடித அக்னிபீஜயுக்தம்
வ்ருத்தம் ஓம் ரம் ஓமிதி || 7.13 ||

வ்ருத்தாத்பஹி: ஷட்த்ரிம்சத்தல பத்மம் |
தேஷுதலேஷு ஹயக்ரீவ ஷட்த்ரிம்சதக்ஷர
மந்த்ர: புனரஷ்டத்ரிம்சதக்ஷர மந்த்ரச்ச ||
ஹம்ஸ: | விச்வோத்தீர்ண ஸ்வரூபாய
சின்மயானந்த ரூபிணே | துப்யம் நமோ

ओं नमो भगवते हयग्रीवाय सर्ववागीश्वरेश्वराय सर्ववेद
 मयाय सर्वविद्यां मे देहि स्वाहा ॥ तद्दलकपोलेषु
 प्रणवादि नमोऽन्ताश्चतुर्थ्यन्ताः केशवादि चतुर्विंशति
 मन्त्राश्च । अवशिष्टद्वादशस्थानेषु रामकृष्ण गायत्रीद्वय-
 वर्णचतुष्टयमेकैकस्थले । ओं केशवाय नमः । ओं
 नारायणाय नमः । ओं माधवाय नमः । ओं
 गोविन्दाय नमः । ओं विष्णवे नमः । ओं
 मधुसूदनाय नमः । ओं त्रिविक्रमाय नमः । ओं
 वामनाय नमः । ओं श्रीधराय नमः । ओं हृषी
 केशाय नमः । ओं पद्मनाभाय नमः । ओं
 दामोदराय नमः । ओं संकर्षणाय नमः । ओं
 वासुदेवाय नमः । ओं प्रद्युम्नाय नमः । ओं
 अनिरुद्धाय नमः । ओं पुरुषोत्तमाय नमः । ओं
 अधोक्षजाय नमः । ओं श्री नारसिंहाय नमः ।
 ओं अच्युताय नमः । ओं जनार्दनाय नमः । ओं
 उपेन्द्राय नमः । ओं हरये नमः । ओं श्री कृष्णाय
 नमः ॥ दाशरथाय विद्महे सीतावल्लभाय धीमहि ।
 तन्नो रामः प्रचोदयात् ॥ दामोदराय विद्महे वासुदेवाय
 धीमहि तन्नः कृष्णः प्रचोदयात् ॥ तद्बहिः प्रणव
 संपुटितांकुशबीज युक्तं वृत्तम् ॥ ओं क्रों ओमिति

ஹயக்ரீவ வித்யா ராஜாய விஷ்ணவே ।
 ஸோஹம் ॥ ஹ்லெளம் । ஓம் நமோ பகவதே
 ஹயக்ரீவாய ஸர்வ வாசீச்வரேச்வராய
 ஸர்வவேதமயாய ஸர்வ வித்யாம் மே தேஹி
 ஸ்வாஹா । தத்தல கபோலேஷு ப்ரணவாதி
 நமோ அந்தாச்சதுர்த்த்யந்தா: கேசவாதி
 சதுர்விம்சதி மந்த்ராச்ச ।
 அவசிஷ்டத்வாதசஸ்தானேஷு ராமக்ருஷ்ண
 காயத்ரீத்வய வர்ண சதுஷ்டயமேகைக ஸ்த்தலே ॥
 ஓம் கேசவாய நம: । ஓம் நாராயணாய நம: ।
 ஓம் மாதவாய நம: ஓம் கோவிந்தாய நம: । ஓம்
 விஷ்ணவே நம: । ஓம் மதுஸூதனாய நம: । ஓம்
 த்ரிவிக்ரமாய நம: । ஓம் வாமனாய நம: । ஓம்
 ஸ்ரீதராய நம: । ஓம் ஹ்ருஷீகேசாய நம: । ஓம்
 பத்மநாபாய நம: । ஓம் தாமோதராய நம: । ஓம்
 ஸங்கர்ஷ்ணாய நம: । ஓம் வாஸு தேவாய நம: ।
 ஓம் ப்ரத்யும்னாய நம: । ஓம் அ நிருத்தாய நம: ।
 ஓம் புருஷோத்தமாய நம: । ஓம் அதோக்ஷஜாய
 நம: । ஓம் நாரஸிஹ்மாய நம: । ஓம் அச்யுதாய
 நம: । ஓம் ஜனார்த்தனாய நம: । ஓம் உபேந்த்ராய
 நம: । ஓம் ஹரயே நம: । ஓம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணாய நம: ।
 தாசரதாய வித்மஹே ஸீதாவல்ல பாய தீமஹி ।
 தந்நோராம: । ப்ரசோதயாத் தாமோதராய
 வித்மஹே வாஸு தேவாய தீமஹி । தந்ந:
 க்ருஷ்ண: ப்ரசோதயாத் ॥ தத்பஹி:
 ப்ரணவஸம்புடித அங்குசபீஜ யுக்தம் வருத்தம் ।

தட்பஹி: புனவ்ருத்தம் தன்மயே த்வாடச குகிஸ்தானானி
 சான்தராலானி । தेषு கௌஸ்துப வனமாலா-ஸ்ரீவத்ஸ-
 சுடர்ஷன-கருடபடாப்வஜானந்த-சார்ட்ட-கடா-சங்க-நந்தக-
 மந்தா: ப்ரணவாதி நமோ஽ந்தாஸ்துத்யந்தா: க்ரமேண ।
 தடந்தராலேஸு ஓம் விஸுவத்ஸேநாய நம: । ஓம் மாசுக்ராய
 ஸ்வாஹா । ஓம் விசுக்ராய ஸ்வாஹா । ஓம் சசுக்ராய
 ஸ்வாஹா । ஓம் தீசுக்ராய ஸ்வாஹா । ஓம் சசுக்ராத
 ஸ்வாஹா । ஓம் ஜ்வாலா சுக்ராய ஸ்வாஹா । ஓம்
 க்ருத்வோலகாய ஸ்வாஹா । ஓம் மஹோலகாய ஸ்வாஹா ।
 ஓம் வீர்யோலகாய ஸ்வாஹா । ஓம் துலகாய ஸ்வாஹா ।
 ஓம் சஹஸ்ரோலகாய ஸ்வாஹா । இதி ப்ரணவாதி-மந்தா: ।
 தட்பஹி: ப்ரணவஸம்புடித கருடபஞ்சாக்ஷர-யக்தம் வ்ருத்தம் ।
 ஓம் க்ஷிப ஓம் ஸ்வாஹா ॥ 9.15 ॥

தசு த்வாடசவஜ்ரै: சான்தராலேரலங்க்ருதம் । தेषு வஜ்ரேஸு
 ஓம் படாப்வநிதயே நம: । ஓம் மஹாபடாப்வநிதயே நம: ।
 ஓம் கருடநிதயே நம: । ஓம் சங்க நிதயே நம: ।
 ஓம் மகர நிதயே நம: । ஓம் கசுக்ஷுபநிதயே நம: ।
 ஓம் வித்யா நிதயே நம: । ஓம் பரமானந்தநிதயே நம: ।
 ஓம் மோக்ஷநிதயே நம: । ஓம் லக்ஷ்மீநிதயே நம: । ஓம்
 ப்ரஹ்மநிதயே நம: । ஓம் வௌகுண்஠நிதயே நம: ॥ தத்ஸந்தி

54. த்ரிபாத்வியூதி மஹா நாராயணோபநிஷத்து 579

ஓம் க்ரோம் ஓம் இதி || 7.14 ||

தத்பஹிர்புனர் வருத்தம் தன் மத்த்யே த்வாதச
குக்ஷிஸ்த்தானானி ஸாந்தராலானி | தேஷு
கௌஸ்துப — வநமாலா — ஸ்ரீவத்ஸ —
ஸுதர்சன — கருட — பத்ம — த்வஜ —
அனந்த — சார்ங்க — கதா — சங்க்க — நந்தக —
மந்த்ரா: ப்ரணவாதி — நமோ அந்தா:
சதுர்த்த்யந்தா: க்ரமேண | ததந்தராலேஷு
ஓம் விஷ்வக்ஸே நாயநம: | ஓம் மாசக்ராய |
ஓம் விசக்ராய ஸ்வாஹா | ஓம் ஸுசக்ராய |
ஓம் தீசக்ராய ஸ்வாஹா | ஓம் ஸச்சக்ராய
ஸ்வாஹா | ஓம் ஜ்வாலா சக்ராய ஸ்வாஹா ஓம்
க்ருத்தோல் காய ஸ்வாஹா | ஓம் மஹோல் காய
ஸ்வாஹா | ஓம் வீர்யோல்காய ஸ்வாஹா |
ஓம் த்யுல்காய ஸ்வாஹா | ஓம். ஸஹஸ்ரோல்காய
ஸ்வாஹா |

இதிப்ரணவாதி மந்த்ரா: | தத்பஹி:

ப்ரணவ ஸம்புடித கருடபஞ்சாக்ஷர: - யுக்தம்:

வருத்தம் | ஓம் க்ஷிப-ஓம் ஸ்வாஹா || 7.15 ||

தச்ச த்வாதச வஜ்ரை: ஸாந்தராலேரலங்க்ருதம் |

தேஷு வஜ்ரேஷு | ஓம் பத்மநிதயே நம: |

ஓம் மஹாபத்மநிதயே நம: | ஓம் கருடநிதயே

நம: |

ஓம் சங்க்கநிதயே நம: | ஓம் மகரநிதயே நம: |

ஓம் கச்சப நிதயே நம: | ஓம் வித்யா நிதயே நம: |

ஓம் பரமானந்த நிதயே நம: | ஓம் மோக்ஷ நிதயே

स्थानेषु । ओं विद्याकल्पतरवे नमः । आनन्द-
 ब्रह्म-मुक्ति-अमृत-बोधक-विभूति-वैकुण्ठ-वेद-योग-
 यज्ञ-पद्म-कल्पतरवे नमः । तच्च शिव
 गायत्री-परब्रह्मन्त्रणां वर्णै-वृत्ताकारेण संवेष्ट्या
 तत्पुरुषाय विद्महे महादेवाय-धीमहि । तन्नोरुद्रः
 प्रचोदयात् । श्रीमन्नारायणो ज्योतिरात्मा नारायणः
 परः । नारायणपरं ब्रह्म नारायण नमोऽस्तुते ॥
 तद्बहिः प्रवणसंपुटित-श्री बीज-संयुक्तं वृत्तम् ॥ ओं
 श्रीं ओं इति ॥ ७.१६ ॥

वृत्ताद्बहिश्चत्वारिंशद्वलं पद्मम् । तेषु दलेषु व्याहृति
 शिरः संपुटित-वेद गायत्री-पाद चतुष्टया सूर्याष्टाक्षरी
 मन्त्रौ । ओं भूः । ओं भुवः । ओं सुवः ।
 ओं महः । ओं जनः । ओं तपः । ओं सत्यम् ।
 ओं तत्सवितुर्वरेण्यं । भर्गोदेवस्य धीमहि ।
 धियो यो नः प्रचोदयात् । ओं परोरजसे सावदोम् ।
 ओमापो ज्योती रसोऽमृतं ब्रह्म भूर्भुवस्सुवरोम् । ओं
 घृणिः सूर्य आदित्यः । तद्वलसन्धिषु प्रणवश्रीबीज
 संपुटित नारायण बीजं सर्वत्र । ओं श्रीं अं श्रीं ओम्
 ॥ ७.१७ ॥

54. த்ரிபாத்விபூதி மஹா நாராயணோபநிஷத்து 581 .

நம: | ஓம் லக்ஷ்மீநிதயே நம: | வைகுண்ட்
 நிதயே நம: | தத்ஸந்த்திஸ்த்தானேஷு | ஓம்
 வித்யா கல்பதரவே நம: | - ஆனந்த -ப்ரஹ்ம-
 முக்தி- அம்ருத- போதக- விபூதி- வைகுண்ட்-
 வேத- யோக யஜ்ஞ- பத்ம கல்பதரவே நம: |
 தச்ச சிவ காயத்ரீ பரப்ரஹ்ம- மந்த்ராணம்
 வர்ணைர் வருத்தா காரேண ஸம்வேஷ்ட்ய ||
 தத்புருஷாய வித்மஹே மஹா தேவாய தீமஹி |
 தந்நோருத்ர: ப்ரசோதயாத் ||
 ஸ்ரீமந்நாராயணே ஜ்யோதி- ராத்மா நாராயண:
 பர: | நாராயண பரம்ப்ரஹ்ம நாராயண நமோ
 (அ)ஸ்துதே | தத்பஹி: ப்ரணவ ஸம்புடித-ஸ்ரீபீஜ
 ஸம்யுக்தம் வருத்தம் | ஓம் ஸ்ரீம் ஓம் இதி || 7.16 ||

வ்ருத்தாத்- பஹிச்- சத்வாரிம்சத்- தலம் பத்மம் |
 தேஷு தலேஷு வ்யாஹ்ருதிசிர: ஸம்புடித-
 வேதகாயத்ரீ பாத சதுஷ்டயாஸூர்யாஷ்டா கூர்
 மந்த்ரௌ | ஓம் பூ: | ஓம் புவ: | ஓம் ஸுவ: |
 ஓம் மஹ: | ஓம் ஜன: | ஓம் தப: | ஓம் ஸத்யம் |
 ஓம் தத்ஸவிதுர்வரேண்யம் |

பர்க்கோதேவஸ்யதீமஹி | தியோயோந:
 ப்ரசோதயாத் | ஓம் பரோரஜஸே ஸாவதோம் |
 ஓமாபோ ஜ்யோதீ ரஸோ (அ)ம் ருதம் ப்ரஹ்ம
 பூர்ப்புவஸஸுவரோம் || ஓம் க்ருணி : ஸூர்ய
 ஆதித்ய : | தத்தலஸந்திஷு ப்ரணவ ஸ்ரீபீஜ
 ஸம்புடித நாராயண பீஜம் ஸர்வத்ர |

ஓம் ஸ்ரீம் அம் ஸ்ரீம் ஓம் || 7.17 ||

தட்வஹிரஃஸூலாங்கித-பூச்சக்ரம் ।
 சக்ரான்தஸ்சதுர்दिक्षु ஹ்ம்ச: சோஹ்ம் மந்த்ரௌ ப்ரணவஸம்புடிதா
 நாராயணாஸ்த்ரமந்த்ராஸ்ச ॥ ஓம் ஹ்ம்ச: சோஹ்ம் ॥ ஓம் நமோ
 நாராயணாய ஹ்ம் பஃ ஓம் ॥ தட்வஹி: ப்ரணவமாலா
 சயுக்தம் வ்ரத்தம் ॥ 9.16 ॥

வ்ருத்தாட்வஹி: பஞ்சாஸஹ்லபத்யம் । தेषு தலேஸு மாத்ருகா
 பஞ்சாஸதக்ஷர மாலாலகாரவஜ்யா ॥ தஹ்லசந்நிஸு ப்ரணவ
 ஸ்ரீபீஜ சம்புடித-ராமகृஷ்ண-மாலாமந்த்ரௌ ॥ ஓம் ஸ்ரீம் ॥
 ஓம் நமோ ப்ரஹ்மணே ஸ்ருணந்தநாய ரக்ஷோஹ்ந விஸதாய மதூர
 ப்ரஸந்நவதநாய அமிததேஜஸே பலாய ராமாய விஷ்ணவே
 நம: ॥ ஸ்ரீம் ஓம் ॥ ஓம் ஸ்ரீம் நம: க்ருஷ்ணாய தேவகீ
 புத்ராய வாஸுதேவாய நிர்஑ல-ஷ்டேதநாய ஸர்வலோகாதிபதயே
 ஸர்வஜகந்மோஹநாய விஷ்ணவே காமிதார்த்ததாய ஸ்வாஹா ॥ ஸ்ரீம்
 ஓம் ॥ 9.17 ॥

தட்வஹிரஃஸூலாங்கித பூச்சக்ரம் । தेषு ப்ரணவ
 சம்புடித-மஹானீலகण्ठ-மந்த்ரவணானி ॥ ஓம் ஓம் நமோ
 நீலகण्ठாய ஓம் ॥ ஸூலாஸ்த்ரேஸு லோகபாலமந்த்ரா:
 ப்ரணவாதி நமோஸ்தாஸ்சதுர்த்யந்தா: க்ரமேண ॥ ஓம் இந்த்ராய
 நம: ஓம் அக்னேய நம: ॥ ஓம் யமாய நம: ॥ ஓம்
 நிர்஑ஸ்தயே நம: ॥ ஓம் வ்ருக்ஷாய நம: ॥ ஓம் வாயுநே நம:

54. த்ரிபாத்விபூதி மஹா நாராயணோபநிஷத்து 583

தத்பஹிரஷ்ட சூலாங்கித- பூசக்ரம் | சக்ராந்தச்
சதுர்திஷ்ட ஹம்ஸ: ஸோஹம் மந்த்ரௌ
ப்ரணவ ஸம்புடிதா நாராயணஸ்த்ர மந்த்ராச்ச |
ஓம் ஹம்ஸ: ஸோஹம் | ஓம் நமோ
நாராயணாய ஹும் பட் ஓம் | தத்பஹி: ப்ரணவ
மாலா ஸம்யுக்தம் வருத்தம் || 7.18 ||

வ்ருத்தாத்பஹி: பஞ்சாசத்தலபத்மம் | தேஷு
தலேஷு மாத்ருகா பஞ்சாசதக்ஷரமாலா-
லகார வர்ஜ்யா | தத்தல ஸந்திஷு ப்ரணவ
ஸ்ரீபீஜ ஸம்புடித ராமக்ருஷ்ண மாலாமந்த்ரௌ |
ஓம்ஸ்ரீம் ஓம் நமோ பகவதே ரகுநந்தனாய
ரக்ஷாக்க்ன விசதாய மதுர- ப்ரஸன்ன வதனாய
அமிததேஜஸே பலாய ராமாய விஷ்ணவே நம: |
ஸ்ரீம் ஓம் | ஓம் ஸ்ரீம் | நம: க்ருஷ்ணாய தேவகீ
புத்ராய வாஸுதேவாய நிர்க்கலச்சேதனாய
ஸர்வலோகாதிபதயே ஸர்வஜகன்மோஹனாய
விஷ்ணவே காமிதார்த்ததாய ஸ்வாஹா |

ஸ்ரீம் ஓம் || 7.19 ||

தத்பஹிரஷ்ட சூலாங்கித பூசக்ரம் | தேஷு
ப்ரணவ ஸம்புடித மஹாநீலகண்ட்ட- மந்த்ர-
வர்ணாணி | ஓம் ஓம் நமோ நீலகண்ட்டாய ஓம் |
சூலாக்ரேஷு லோகபாலமந்த்ரா: ப்ரணவாதி
நமோ (அ)ந்தாச்சதுர்த்தயந்தா: க்ரமேண | ஓம்
இந்த்ராய நம: | ஓம் அக்னயே நம: | ஓம்
யமாய நம: | ஓம் நிர்ருதயே நம: |

ओं सोमाय नमः । ओं ईशानाय नमः । तद्बहिः
प्रणव मालायुक्तं वृत्तत्रयम् ॥ ७.२० ॥

तद्बहिर्भूपुर चतुष्टयम् चतुर्द्वारयुतं चक्रकोण चतुष्टयं
महावज्रविभूषितम् । ओं श्रीं ठं वं श्रीं ओमिति ।
बहि-र्भूपुर वीथ्याम् । ओं आधारशक्त्यै नमः ।
ओं मूलप्रकृत्यै नमः । ओं पृथिव्यै नमः ॥ मध्य-
भूपुरवीथ्याम् - ओं क्षीरसमुद्राय नमः । ओं
रत्नद्वीपाय नमः । ओं मणिमण्डपाय नमः । ओं
श्वेतच्छत्राय नमः । ओं कल्पकवृक्षाय नमः । ओं
रत्न सिंहासनाय नमः । प्रथमभूपुरवीथ्याम् - ओं
धर्मज्ञानवैराग्यैश्वर्य सत्त्व रजस्तमो-मायाविद्यानन्दपद्माः
प्रणवादि नमोऽन्ताः क्रमेण । अन्तर्वृत्तवीथ्याम् -
ओं अनुग्रहायै नमः । ओं नमो भगवते विष्णवे
सर्वभूतात्मने वासु-देवाय सर्वात्मसंयोग-योगपीठात्मने
नमः । वृत्तावकाशेषु बीजं प्राणं च शक्तिं च दृष्टिं
वश्यादिकं तथा । मन्त्र-तन्त्राख्य गायत्री-प्राणस्थापनमेव
च । भूत-दिक्पाल-बीजानि यन्त्रस्थांगानि वैदश ।
मूलमन्त्र-मालामान्त्र कवच-दिग्बन्धन-मन्त्राश्च । एवं
विध-मेतद्यन्त्रं महामन्त्रमयं योगधीरान्तैः परममन्त्रै-
रलंकृतं षोडशोपचारै-रभ्यर्चितं जप-होमादिनाराधित-

54. த்ரிபாத்விபூதி மஹா நாராயணோபநிஷத்து 585

ஓம் வாயவே நம: | ஓம் ஸோமாய நம: | ஓம்
ஈசானாய நம: ஏ தத்பஹி: ப்ரணவ
மாலாயுக்தம் வருத்தத்ரயம்

|| 7.20 ||

தத்பஹிர்- பூபுர சதுஷ்டயம் சதுர்த்வாரயுக்தம்
சக்ரகோண சதுஷ்டயம் மஹா வஜ்ரவிபூஷிதம் |
ஓம் ஸ்ரீம் ட்டம்- வம் ஸ்ரீம் ஓம் இதி |
பஹிர்-பூபுர வீத்த்யாம்- ஓம் ஆதாரசக்த்யை நம: |
ஓம் மூல ப்ரக்ருத்யை நம: | ஓம் ப்ருதிவ்யை
நம: | மத்த்ய பூபுரவித்த்யாம்-

ஓம் கூர் ஸமுத்ராய நம: | ஓம் ரத்ன த்வீபாய
நம: | ஓம் மணிமண்டபாய நம: | ஓம்
க்வேதச்சத்ராய நம: | ஓம் கல்பக வருக்ஷாய நம: |
ஓம் ரத்னஸிஹ்மஸனாய நம: | ப்ரதம பூபுர
வீத்த்யாம் — ஓம் தர்ம ஜ்ஞான-
வைராக்யைச்வர்ய — ஸத்வ- ரஜஸ்தமோ-
மாயா அவித்யானந்த பத்மா: ப்ரணவாதி நமோ
அந்தா: க்ரமேண | அந்தர் வருத்த வீத்த்யாம் -
ஓம் அனுக்ரஹாயை நம: | ஓம் நமோ பகவதே
விஷ்ணவே ஸர்வ பூதாத்மனே வாஸு தேவாய
ஸர்வாத்ம- ஸம்யோக- யோக பீடாத்மனே நம: |
வ்ருத்தாவகாசேஷு பீஜம் ப்ராணஞ்ச
சக்திஞ்ச த்ருஷ்டிம் வச்யாதிகம் ததா | மந்த்ர
தந்த்ராக்க்ய- காயத்ரீ ப்ராண- ஸத்தாபன
மேவ ச | பூத — திக்பால- பீஜானி

மேதத்யந்ந-மஹாமந்நமயं शुद्ध ब्रह्मतेजोमयं सर्वाभयंकरं
 समस्त-दुरितक्षयकरं सर्वाभीष्टसंपादकं सायुज्य-मुक्तिप्रदं
 एतत्परम वैकुण्ठ-महानारायण यन्त्रं प्रज्वलति

॥ ७.२१ ॥

तस्योपरि च वाचामगोचर-मनन्ततेजोराश्यन्त-र्गत-
 मर्धमात्रात्मजं तुर्यं ध्वन्यात्मकं तुरीयातीतं अवाच्यं
 नादबिन्दु कलाध्यात्मस्वरूपं च इत्यादि अनन्ताकारेण
 अवस्थितं निर्गुणं निष्क्रियं निर्मलं निरवद्यं निरंजनं
 निराकारं निराश्रयं निरतिशयाद्वैत-परमानन्दलक्षणं
 आदिनारायणं ध्यायदित्युपनिषत् ॥ ७.२२ ॥

॥ इति सप्तमोऽध्यायः ॥

7.21 மேலே வர்ணிக்கப்பட்ட இந்த ஸுதர்சன மகா
 யந்திரத்தை பதினாறு உபசாரங்களுடனும் ஜபம்
 ஹோமம் முதலியவற்றுடனும் பூஜித்தால் அது எல்லா
 பாவங்களையும் ப்யங்களையும் போக்கி வேண்டுவார்
 வேண்டுவதையெல்லாமளித்து ஸாயுஜ்ய முக்தியையும்
 கூட்டி வைக்கும். இங்ஙனம் பரம வைகுண்ட மஹா
 நாராயணயந்திரம் பிரகாசிக்கிறது.

7.22 அதற்கப்பால் மனதிற்கும் வாக்கிற்கும் எட்டாத
 அர்த்தமாத்திரை வடிவான துரீயம், சப்தம் மறையு
 மிடமான துரீயாதீதம் விவரிக்க முடியாதது. நாதம்
 பிந்து கலை வடிவான ஆத்மஸ்வரூபம். இங்ஙனம் அனந்த

54. த்ரிபாத்விபூதி மஹா நாராயணோபநிஷத்து 587

யந்த்ரஸ்யாங்கானிவை தச || மூல மந்த்ர-
 மாலாமந்த்ர- கவச- திக்பந்தன- மந்த்ராச்ச |
 ஏவம் வித- மேதத் யந்த்ரம் மஹா மந்த்ர- மயம்
 யோககீராந்தை: பரம மந்த்ரை- ரலங்க்ருதம்
 ஷோடசோபசாரை- ரப்ப்யர்ச்சிதம்
 ஜபஹோமாதினாராதித- மேதத் யந்த்ரம் மஹா
 மந்த்ர- மயம் சுத்தப்ரஹ்ம தேஜோ மயம்
 ஸர்வா பயங்கரம் ஸமஸ்த தூரித க்ஷயகரம்
 ஸர்வாபீஷ்டஸம்பாதகம் ஸாயுஜ்ய முக்திப்ரதம்
 ஏதத் பரம வைகுண்ட மஹா நாராயண
 யந்த்ரம் ப்ரஜ்வலதி || 7.21 ||

தஸ்யோபரி ச வாசாமகோசரம் அனந்த தேஜோ
 ராச்யந்தர்க்கத- மர்த்தமாத்ராத்மஜம் துர்யம்
 த்வன்யாத்மகம் துரீயாதீதம் அவாச்யம்
 நாதபிந்து கலாத்யாத்ம ஸ்வரூபஞ்ச இத்யாதி
 அனந்தாகாரேண அவஸ்த்திதம் நிர்க்குணம்
 நிஷ்க்ரியம் நிர்மலம் நிரவத்யம் நிரஞ்ஜனம்
 நிராகாரம் நிராச்ரயம் நிரதிசய- அத்வைத-
 பரமானந்த லக்ஷணம் ஆதிநாராயணம்
 த்யாயேதித்யுபநிஷத் || 7.22 ||

வடிவில் உறையும் குணத்திற்கும் செயலுக்கும் அப்பாற்
 பட்டதும் பரிசுத்தமானதும் குறைவற்றதும் மாசற்றதும்
 வடிவற்றதும் தொடர்பற்றதும் ஒப்புயர்வற்றதும்
 அத்வைத பரமானந்த லக்ஷணமுடையதும் ஆதிநாராயண
 ஸ்வரூபம் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

एवं विधं गुरुपदेशमाकार्ष्य सर्वं परमतत्त्वरहस्यं
 अवबुध्य सर्वसंशयान् विधूय क्षिप्रमेव मोक्षं साधया-
 मीति निश्चित्य ततः शिष्यः समुत्थाय प्रदक्षिण नमस्कारं
 कृत्वा गुरुभ्यो गुरुपूजां विधाय गुर्वनुज्ञया क्रमेण
 भक्तिनिष्ठो भूत्वा भक्त्यतिशयेव पक्वं विज्ञानं प्राप्य
 तस्मादनायासेन शिष्यः क्षिप्रमेव साक्षान्नारायणो
 बभूवेत्युपनिषत् ॥ ८.१ ॥

ततः प्रोवाच भगवान् महाविष्णुश्चतुर्मुख-मवलोक्य
 ब्रह्मन् परमतत्त्वरहस्यं ते सर्वं कथितम् ॥

आवयोर्य इमं संवादमध्येष्यति स नरो ब्रह्मनिष्ठो
 भवति । श्रद्धावाननसूयः शृणुयात् पठति वा स
 पुरुषो मत्सायुज्यमेति । ततो महाविष्णुस्तिरोदधे ।
 ततो ब्रह्मा स्वस्थानं जगाम इत्युपनिषत् ॥ ८.२ ॥

॥ इति अष्टमोऽध्यायः ॥

इति त्रिபாद्विभूतिமಹಾನாரಾಯಣோபநிஷத்
 समाप्ता ॥

8.1 இவ்விதமாக குருவின் உபதேசத்தைக் கேட்டு பரம தத்வ ரஹஸ்யமனைத்தும் உணர்ந்து ஸந்தேகங்களெல்லாம் தீர்ந்து, விரைவில் மோக்ஷத்தை ஸாதிப்பேன் என்று நிச்சயித்துச் சிஷ்யன் எழுந்து குருமார்களுக்குப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து குருபூஜை செய்து குரு

54. த்ரிபாத்விபூதி மஹா நாராயணோபநிஷத்து 589

ஏவம் விதம் குருபதேச மாகர்ண்ய ஸர்வம்
 பரமதத்வ- ரஹஸ்யம் அவபுத்த்ய
 ஸர்வஸம்சயான் விதூயக்ஷிப்ரமேவ மோக்ஷம்
 ஸாதயா மீதி நிச்சித்ய தத: சிஷ்ய: ஸமுத்தாய
 ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரம் க்ருத்வா குருப்ப்யோ
 குருபூஜாம் விதாய குர்வனுஜ்ஞயா க்ரமேண
 பக்தி நிஷ்ட்டோ பூத்வா பக்த்யதிசயேன பக்வம்
 விஜ்ஞானம் ப்ராப்ய தஸ்மாதஞயாலேன
 சிஷ்ய:க்ஷிப்ரமேவ ஸாக்ஷாந் நாராயணோ பபூவ
 இத்யுபநிஷத் || 8.1 ||

தத: ப்ரோவாச பகவான் மஹாவிஷ்ணுச் —
 சதுர்முக- மவலோக்ய ப்ரஹ்மன் பரமதத்வ
 ரஹஸ்யம் தே ஸர்வம் சுதிதம் || ஆவயோர்ய
 இமம் ஸம்வாத- மத்த்யேஷ்யதி ஸ நரோ ப்ரஹ்ம
 நிஷ்ட்டோ பவதி | க்ரத்தாவா நநஸூய:
 க்ருணுயாத் படதி வா ஸ புருஷோ ||
 மத்ஸாயுஜ்யமேதி | ததோ மஹா விஷ்ணுஸ்
 திரோததே | ததோ ப்ரஹ்மா ஸ்வஸ்த்தானம்
 ஜகாம இத்யுபநிஷத் || 8.2 ||

இதி அஷ்டமோ அதத்த்யாய: ||

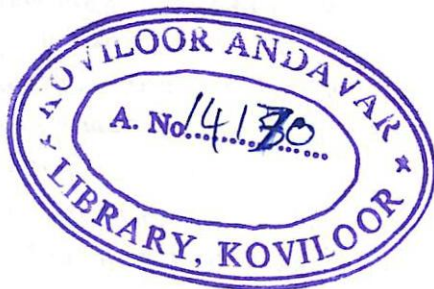
இதி த்ரிபாத் விபூதி மஹா நாராயணோபநிஷத்
 ஸமாப்தா

வின் அனுக்கிரகத்தால் பக்திநிஷ்ட்டனாகிப் படிப்படியாக பக்தி வளர்ந்து ஞானம் பக்குவமாகி அதன் பின் ஆயாஸமின்றி சிஷ்யன் விரைவில் ஸாக்ஷாத் நாராயண ராகவே விளங்கினான் என்பது உபநிஷத்து.

8.2 பிறகு மஹாவிஷ்ணுவானவர் நான்முகரை நோக்கி 'பிரம்மனே! பரமதத்வரஹஸ்யம் முழுதும் உமக்குக் கூறப்பட்டது. நம்மிருவரிடை நிகழ்ந்த இந்த ஸம்வாதத்தை எந்த மனிதர் அத்தியயனம் செய்கிறாரோ அவர் பிரம்ம நிஷ்டராக விளங்குவார். சிரத்தையுடன் அஸூயையில்லாமல் எந்தப் புருஷர் கேட்டாலும் படித்தாலும் அவர் என்னுடன் ஸாயு ஜ்யத்தை அடைவார். இங்ஙனம் கூறிவிட்டு மகாவிஷ்ணு அந்தர்தானமடைந்தார், பிரம்மா தம்மிடத்திற் கேகிளார் என்பது உபநிஷத்து.

இங்ஙனம் எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

இங்ஙனம் த்ரிபாத் விபூதி மஹாநாராயண உபநிஷத்து முற்றும்.

திடச்சித்தம், பொறுமை, அடக்கம், களவியல்
இல்லாமை, பரிசுத்தம், இந்திரிய நிக்ரஹம்,
புத்திசக்தி, கல்வி, ஸத்தியம், கோபமின்மை
ஆகிய பத்தும் (ஸந்நியாஸ) தர்மலக்ஷணம்.

– நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத்து

புத்தகங்கள் இணையதளம் மூலம் ஆர்டர் செய்ய
www.chennaiath.org

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம், மயிலாப்பூர்
சென்னை - 4. email: mail@chennaiath.org

108 Upanishadsaram - 2 (Tamil)

Rs. 90.00

ISBN : 81-7120-357-4

ISBN : 81-7120-356-6 (Set)